

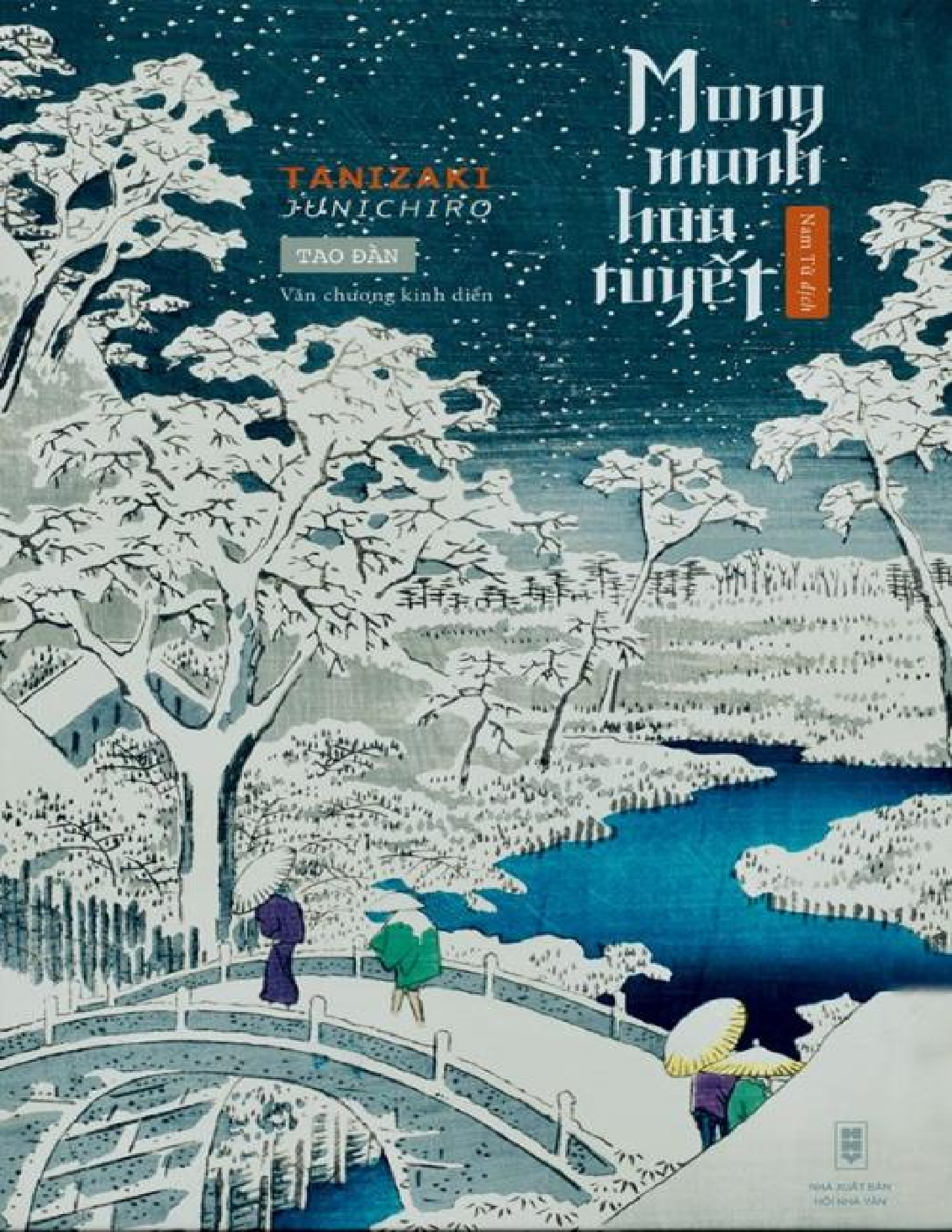
TANIZAKI
JUNICHIRO

TAO ĐÀN

Văn chương kinh điển

Mong mong hoa tuyết

Nam Từ dịch

PHẦN QUÁT BẢN
HOI NGU VAN

MỤC LỤC

CÁC NHÂN VẬT CHÍNH

QUYỀN THƯỢNG - 1

QUYỀN THƯỢNG - 2

QUYỀN THƯỢNG - 3

QUYỀN THƯỢNG - 4

QUYỀN THƯỢNG - 5

QUYỀN THƯỢNG - 6

QUYỀN THƯỢNG - 7

QUYỀN THƯỢNG - 8

QUYỀN THƯỢNG - 9

QUYỀN THƯỢNG - 10

QUYỀN THƯỢNG - 11

QUYỀN THƯỢNG - 12

QUYỀN THƯỢNG - 13

QUYỀN THƯỢNG - 14

QUYỀN THƯỢNG - 15

QUYỀN THƯỢNG - 16

QUYỀN THƯỢNG - 17

QUYỀN THƯỢNG - 18

QUYỀN THƯỢNG - 19

QUYỀN THƯỢNG - 20

QUYỀN THƯỢNG - 21

QUYỀN THƯỢNG - 22

QUYỀN THƯỢNG - 23

QUYỀN THƯỢNG - 24

[QUYỀN THƯỢNG - 25](#)

[QUYỀN THƯỢNG - 26](#)

[QUYỀN THƯỢNG - 27](#)

[QUYỀN THƯỢNG - 28](#)

[QUYỀN THƯỢNG - 29](#)

[QUYỀN TRUNG – 1](#)

[QUYỀN TRUNG – 2](#)

[QUYỀN TRUNG – 3](#)

[QUYỀN TRUNG – 4](#)

[QUYỀN TRUNG – 5](#)

[QUYỀN TRUNG – 6](#)

[QUYỀN TRUNG – 7](#)

[QUYỀN TRUNG – 8](#)

[QUYỀN TRUNG – 9](#)

[QUYỀN TRUNG – 10](#)

[QUYỀN TRUNG – 11](#)

[QUYỀN TRUNG – 12](#)

[QUYỀN TRUNG – 13](#)

[QUYỀN TRUNG – 14](#)

[QUYỀN TRUNG – 15](#)

[QUYỀN TRUNG – 16](#)

[QUYỀN TRUNG – 17](#)

[QUYỀN TRUNG – 18](#)

[QUYỀN TRUNG – 19](#)

[QUYỀN TRUNG – 20](#)

[QUYỀN TRUNG – 21](#)

[QUYỀN TRUNG – 22](#)

[QUYỀN TRUNG – 23](#)

[QUYỀN TRUNG – 24](#)

[QUYỀN TRUNG – 25](#)

[QUYỀN TRUNG – 26](#)

[QUYỀN TRUNG – 27](#)

[QUYỀN TRUNG – 28](#)

[QUYỀN TRUNG – 29](#)

[QUYỀN TRUNG – 30](#)

[QUYỀN TRUNG – 31](#)

[QUYỀN TRUNG – 32](#)

[QUYỀN TRUNG – 33](#)

[QUYỀN TRUNG – 34](#)

[QUYỀN TRUNG – 35](#)

[QUYỀN HẠ – 1](#)

[QUYỀN HẠ – 2](#)

[QUYỀN HẠ – 3](#)

[QUYỀN HẠ – 4](#)

[QUYỀN HẠ – 5](#)

[QUYỀN HẠ – 6](#)

[QUYỀN HẠ – 7](#)

[QUYỀN HẠ – 8](#)

[QUYỀN HẠ – 9](#)

[QUYỀN HẠ – 10](#)

[QUYỀN HẠ – 11](#)

[QUYỀN HẠ – 12](#)

[QUYỀN HẠ – 13](#)

[QUYỀN HẠ – 14](#)

[QUYỀN HẠ – 15](#)

[QUYỀN HẠ – 16](#)

[QUYỀN HẠ – 17](#)

[QUYỀN HẠ – 18](#)

[QUYỀN HẠ – 19](#)

[QUYỀN HẠ – 20](#)

[QUYỀN HẠ – 21](#)

[QUYỀN HẠ – 22](#)

[QUYỀN HẠ – 23](#)

[QUYỀN HẠ – 24](#)

[QUYỀN HẠ – 25](#)

[QUYỀN HẠ – 26](#)

[QUYỀN HẠ – 27](#)

[QUYỀN HẠ – 28](#)

[QUYỀN HẠ – 29](#)

[QUYỀN HẠ – 30](#)

[QUYỀN HẠ – 31](#)

[QUYỀN HẠ – 32](#)

[QUYỀN HẠ – 33](#)

[QUYỀN HẠ – 34](#)

[QUYỀN HẠ – 35](#)

[QUYỀN HẠ – 36](#)

[QUYỀN HẠ – 37](#)

CÁC NHÂN VẬT CHÍNH

TSURUKO, trưởng nữ, chủ nhân nhà chính ở Osaka, theo phong tục Nhật Bản chỉ giữ quyền điều hành các ngành thứ trong họ.

SACHIKO, thứ nữ, đứng đầu nhà phụ ở Ashiya, một thành phố nhỏ ven Osaka. Vì lý do tình cảm và cũng để cho tiện lợi, hai cô em chưa chồng thích ở với chị Sachiko hơn, đây là điều trái với truyền thống.

YUKIKO, ba mươi tuổi, chưa chồng, tính tình nhút nhát dè dặt, không còn được đàn ông săn đón, gia đình Makioka đã khước từ quá nhiều lời ướm hỏi trước đó đến nỗi mang tiếng xấu là kén chọn mặc dù cơ ngơi dòng họ đang suy tàn.

TAEKO (tên thường gọi Koi-sanÚt), mới hai mươi lăm nhưng già dặn và cương nghị vượt xa tuổi đời. Cô đang sốt ruột chờ Yukiko lấy chồng để được công khai quan hệ tình cảm bí mật của mình.

TATSUO, chồng Tsuruko, nhân viên ngân hàng, tính tình cẩn trọng, đôi sang họ vợ là Makioka. Sau khi nhạc phụ nghỉ hưu, anh trở thành trụ cột gia đình theo phong tục Nhật Bản.

TEINOSUKE, chồng Sachiko. Là một kế toán viên rất có khiếu văn chương, nội tâm sâu sắc hơn hẳn Tatsuo; anh này cũng đôi sang họ vợ Makioka.

ETSUKO, con gái của Sachiko, một cô bé già trước tuổi mới vừa đi học.

O-HARU, người giúp việc ở nhà Sachiko.

ITANI, chủ tiệm làm đẹp hay ngồi lê đôi mách. Nghề nghiệp tạo điều kiện cho chị ta chơi trò mồi lái hôn nhân.

OKUBATA (tên gọi thân mật là “cậu Kei”), người thanh niên từng bỏ nhà đi bụi với Taeko mà thỉnh thoảng cô vẫn lén lút gặp gỡ. ITAKURA, một người đàn ông không rõ danh tính mà Taeko đem lòng yêu mến, sau khi đám cưới của cô và Okubata bị trì hoãn quá lâu.

QUYỀN THƯỢNG - 1

Nhờ em chút nhé Koi-san!

Nhìn vào tấm gương Taeko cầm phía sau, Sachiko ngưng thoa phấn sau lưng và đưa bông phấn cho em gái, Mắt vẫn nhìn gương, chị sẫm soi khuôn mặt phản chiếu như thể nó thuộc về ai khác. Chiếc áo kimono dài mặc lót được kéo cao lên tận cổ họng, để lộ phần lưng và vai của chị phía sau.

“Yukiko đâu rồi?”

“Đang kèm Etsuko ạ.” Taeko đáp. Cả hai chị em đều nói phương ngữ nhẹ nhàng, thông dong vùng Osaka. Taeko nhỏ nhất nhà, ở Osaka con gái út luôn được gọi là “Koi-san”, hay là Út.

Họ có thể nghe thấy tiếng dương cầm dưới lầu. Yukiko sửa soạn áo quần xong từ sớm, còn bé Etsuko lúc nào cũng đòi có người ở bên trong lúc tập đàn. Bé không bao giờ quấy khi mẹ đi đâu, miễn là có dì Yukiko bầu bạn. Hôm nay, thấy cả mẹ lẫn hai dì Yukiko, Taeko đóng bộ ra đường nên bé làm quấy. Miễn cưỡng lắm Etsuko mới để họ đi, sau khi mẹ và dì hứa rằng buổi hòa nhạc bắt đầu lúc 2 giờ kết thúc khi nào thì Yukiko sẽ về ngay khi đó để ăn tối cùng bé.

“Út này, lại kiếm được môi khác cho Yukiko đấy.”

“Hử?”.

Bông phấn tươi màu di chuyển dọc theo cổ Sachiko xuống đến vai và lưng. Sachiko không phải là người có bờ vai tròn, nhưng da thịt căng mịn trên cổ và lưng chị lại gợi lên ấn tượng về một đường cong mềm mại. Vẻ tươi nhuận của làn da dưới nắng thu trong trẻo khiến người ta khó lòng tin được chị đã ngoài ba mươi.

“Itani giới thiệu”

“Sao?”

“Itani bảo người này làm ở văn phòng Công ty Hóa Chất MB.”

“Anh ta khá giả chứ?”

“Lương tháng trăm bảy trăm tám gì đó, cộng cả thưởng có thể được hai trăm rưỡi.”

“Công ty Hóa chất MB - công ty Pháp chứ gì?”

“Con bé này giỏi nhỉ. Sao em biết?”

“Ô kìa, em biết hơi bị nhiều.”

Taeko, cô Út, thực tình ăn đứt chị gái về những việc như thế. Thỉnh thoảng cô có vẻ như lợi dụng sự thiếu hiểu biết của các chị để lên giọng bề trên, vốn chỉ thích hợp với người lớn tuổi.

“Chị chưa nghe đến công ty Hóa chất MB bao giờ. Itani bảo công ty ấy có trụ sở bên Pháp. Nghe đâu hoành tráng lắm.”

“Họ có một tòa nhà ở khu Kobe Bund¹. Chị không bao giờ để ý à?”

“Đúng rồi, anh ta làm việc ở đó.”

“Thế anh ta biết tiếng Pháp không?”

“Có vẻ là biết. Anh ta tốt nghiệp khoa tiếng Pháp, học viện Ngôn ngữ Osaka, cũng có thời gian ở Paris - nhưng không lâu. Buổi tối anh ta dạy Pháp văn, mỗi tháng thêm một trăm yên nữa.”

“Đất đai nhà của anh ta có không?”

“Chẳng nhiều nhận gì. Có cái nhà của gia đình dưới quê, bà mẹ vẫn đây, trên Kobe thì có một ngôi nhà với mảnh đất. Thế thôi. Cái nhà trên Kobe bé lắm, lại còn mua trả góp. Đây em thấy không, chẳng có gì đáng khoe cả.”

“Thôi, ít ra anh ta cũng không phải trả tiền thuê mướn. Có thể sống như người thu nhập một tháng ngoài bốn trăm.”

“Em nghĩ người này có thích hợp cho Yukiko không? Anh ta chỉ phải lo cho mỗi bà mẹ, mà bà ta không bao giờ lên Kobe cả. Ngoại tứ tuần, nhưng chưa từng kết hôn.”

“Ngoại tứ tuần mà chưa từng kết hôn, sao vậy?”

“Theo Itani thì anh ta không tìm được người đủ tinh tế.”

“Kỳ lạ thật. Chị nên điều tra về anh ta.”

“Itani cũng nói anh chàng nhiệt tình với Yukiko lắm đấy.”

“Chị đưa hình của chị ấy cho người ta rồi à?”

“Chị để lại cho Itani tấm hình, chị ta gửi đi mà không bảo chị. Chỉ nói anh ta hài lòng lắm.”

“Chị có ảnh anh ta không?”

Dưới nhà vẫn đang luyện đàn. Yukiko có muốn can Sachiko với cô Út cũng không được.

“Xem cái ngăn kéo trên cùng bên phải.” Sachiko thoa son, miệng chu ra như muốn hôn tấm gương. “Tìm thấy chưa?”

“Đây rồi. Chị cho chị Yukiko xem chưa?”

“Rồi.”

“Thế nào?”

“Vẫn như mọi khi, chẳng nói chẳng rằng. Em nghĩ sao hả Út?”

“Rất ư nhạt nhẽo. Cùng lắm chỉ tầm tầm loại trung. Nhân viên văn phòng hạng xoàng nhìn là biết.”

“Người ta chỉ có vậy. Sao em phải ngạc nhiên?”

“Mà xem chừng cũng có cái được. Anh ta có thể dạy tiếng Pháp cho Yukiko.”

Về mặt hài lòng vu vơ, Sachiko bắt đầu lần giở áo kimono.

“Tí nữa thì quên, chị thấy hơi thiếu B. Em bảo cả Yukiko, nhé?” Sachiko ngược lên.

Bệnh tê phù đang hoành hành ở khu vực Kobe-Osaka, và hàng năm lúc trời chuyển hè sang thu, cả gia đình từ Sachiko và chồng cho đến mấy cô em gái và Etsuko mới đi học đều phát bệnh này. Việc tiêm vitamin đã thành lệ trong nhà. Mọi người không còn đến bác sĩ mà trữ sẵn một lượng vitamin cô đặc để tiêm cho nhau mà không lán cán gì cả.

Hễ có biểu hiện uể oải là lập tức được quy thành thiếu Vitamin B, cụm từ “thiếu B^o” do ai nghĩ ra thì mọi người đã quên nhưng hễ nhắc đến là không cần giải thích.

Buổi tập dương cầm kết thúc. Taeko từ trên đầu cầu thang gọi vọng xuống và một cô người ở xuất hiện. “Em sửa soạn một liều cho bà Makioka nhé!”

QUYỀN THƯỢNG - 2

Bà Itani (mọi người đều gọi là “Itani”) là chủ tiệm làm đẹp gần Khách sạn Oriental ở Kobe, Sachiko với mấy chị em đều là khách quen ở đây. Biết Itani thích làm mai, Sachiko đã kể chuyện Yukiko với chị ta và để lại một tấm hình xem ra là khả dĩ nhất. Gần đây khi Sachiko đến làm tóc, Itani tận dụng vài phút rảnh rỗi để mời chị đi uống trà. Trong sảnh Khách sạn Oriental, Sachiko lần đầu nghe chuyện của Itani.

Đáng lý phải nói với Sachiko ngay từ đầu, nhưng Itani lại e gia đình họ ề à mà bỏ phí cơ hội tốt. Chị ta đã nghe ngóng về người chồng tiềm năng cho Yukiko và gửi ảnh cô cho anh ta khoảng một tháng rưỡi trước - chỉ mới thế, không hơn. Rồi chị ta không nghe được tin gì từ người đàn ông nữa, và suýt đã quên khuấy anh ta thì biết được anh này đang nhiệt tình điều tra thân thế của Yukiko. Anh ta đã tường tận về họ nhà Makioka, kể cả nhà chính trên Osaka nữa.

(Sachiko là con gái thứ. Chị cô là Tsuruko quản lý “nhà chính” ở Osaka.)

...Rồi anh ta điều tra về đích thân Yukiko. Anh ta đến trường cũ của Cô, đến cả nhà thầy thư pháp và người đàn bà dạy trà đạo cho Cô. Từng chân tơ kẽ tóc anh ta đều thấu tỏ. Thậm chí biết cả vụ lên báo, và đến tận trụ sở tờ báo nghe ngóng thực hư. Theo Itani thì xem ra anh chàng hài lòng với kết quả điều tra, tuy nhiên, để chắc ăn thì chị ta bảo anh ta cứ phải đích thân gặp cô Yukiko cái đã, xem đây có thật là loại con gái như báo chí tô vẽ không. Itani chắc mẩm đã thuyết phục được anh ta rồi. Chị ta nói anh chàng rất khiêm tốn, khép nép, cứ khăng khăng là mình không xứng với nhà Makioka, đâu dám làm đĩa đeo chân hạc, còn nếu vì duyên cớ nào đó mà thành vợ thành chồng thì anh cũng không muốn Yukiko phải sống nhờ đồng lương thâm hại của mình. Nhưng vì vẫn còn cơ hội mong manh, nên anh hy vọng Itani ít ra sẽ nhắc tên anh trước mặt Yukiko. Itani nghe nói nhà anh từ đời ông nội trở lên làm thuộc tướng cho một vị lãnh chúa trẻ lên đên trên biển Nhật Bản, thậm chí bây giờ một phần đất đai của dòng họ vẫn còn giữ được. Xét về gia thế, thì cũng không đến nỗi quá thua kém so với nhà Makioka. Sachiko sao có thể không đồng ý? Ừ thì nhà Makioka là dòng họ

lâu đời, ai nấy ở Osaka hẳn đã từng nghe danh. Nhưng mà - chắc Sachiko sẽ tha thứ cho Itani vì nói thế này - làm sao họ cứ ăn mày dĩ vãng mãi được. Họ thừa hiểu cô Yukiko đã quá lú lẫn rồi. Trong lúc vẫn còn thời gian, sao không bằng lòng lấy đại một người không đến nỗi quá “đùa lếch” đi? Itani công nhận khoản lương lậu không đáng kể, nhưng anh ta mới bốn mươi, vẫn còn hy vọng cải thiện thu nhập. Với lại anh ta đâu có làm việc cho công ty Nhật. Anh ta có thời gian rảnh, buổi tối dạy thêm chút ít thì dễ dàng kiếm được hơn 400 yên một tháng. Anh ta cũng có đủ tiền thuê ít nhất một cô người ở, cái đó thì khỏi phải bàn. Bản thân anh chàng cũng là bạn nói khó với ông anh Itani, được ông này khen nức nở. Đáng lý ra phía nhà Makioka phải điều tra về anh chàng này mới đúng, nhưng xét cho cùng, lý do duy nhất khiến người đàn ông trì hoãn việc lập gia đình đúng là vì chưa tìm được ý trung nhân. Ngoại tứ tuần, lại từng sống ở Paris, chả lẽ anh ta lại chưa từng ném mùi đàn bà, nhưng gặp gỡ anh ta rồi thì Itani lại tự nhủ: “Đây quả là người đàn ông chân thành, chăm chỉ, không phải hạng ưa trêu hoa ghẹo nguyệt.” Một người đàn ông đang hoàng như thế thì đòi hỏi một cô gái thanh lịch, tinh tế cũng phải, nhưng chẳng rõ có phải vì chuyến đi Paris hay không, mà anh ta cứ khẳng khẳng chỉ muốn một người đàn bà đẹp thuần túy kiểu Nhật - dịu dàng, nhỏ nhẹ, duyên dáng, hợp mặc váy áo của Nhật. Chứ mặc đồ Âu trông ra sao cũng không quan trọng. Dĩ nhiên anh ta cũng muốn cô ấy có gương mặt đẹp, nhưng trên hết phải có bàn chân, bàn tay đẹp. Với Itani thì Yukiko dường như là câu trả lời hoàn hảo.

Đó là câu chuyện của Itani.

Không những phải gánh vác người chồng bại não nằm liệt giường, Itani còn hỗ trợ em trai tốt nghiệp trường Y, rồi lại gửi con gái lên Tokyo học đại học Nữ Sinh. Sắc sảo và thực dụng, Itani nhanh nhẹn hơn phần lớn chị em phụ nữ, nhưng cái cách chị ta trình bày suy nghĩ không rào đón mà cứ toạc móng heo thật chẳng hề tế nhị nữ tính chút nào, khiến người khác không khỏi băn khoăn chị ta giữ khách kiểu gì. Nhưng sự thẳng thắn là thực chứ không vờ vĩnh, ai nghe cũng cảm nhận là Itani thật thà như đếm, nên chị ta hiếm hoi gây thù chuốc oán với ai. Lời lẽ của chị ta cứ ào ào như lũ tràn bờ đê. Sachiko cũng thấy Itani huých toẹt quá đáng, nhưng chị ta có thái độ giống như một người biết điều, rõ ràng đó là cách chị ta cho thấy mình là người thân thiện và được việc. Với lại, thuyết phục hơn cả chính là lý lẽ của Itani, không một kẽ hở. Sachiko thấy vụ này ăn chắc mười mươi rồi.

Chị bảo sẽ nói chuyện với chị gái ở Osaka rồi sau đó gia đình sẽ tự tìm hiểu thêm một chút. Thế là mọi việc xong xuôi.

Cái chuyện cô ba Yukiko quá lừa lỡ thì, ba mươi tuổi mà vẫn còn độc thân hẳn là đề tài cho mấy kẻ tọc mạch bới lông tìm vết. Nhưng thực ra chẳng có lý do nào sâu xa cả. Hoặc giả nếu có chẳng nữa, thì cũng là vì có cả Tsuruko bên nhà chính, rồi cô hai Sachiko lẫn bản thân Yukiko đều tiếc nhớ cảnh xa hoa suốt những năm tháng cuối đời của cha mình và cái danh giá của dòng họ Makioka - nói tóm lại, họ đều là nô lệ của dòng họ ấy, đều bị ám ảnh mình là con cháu danh gia vọng tộc một thời. Vì hy vọng tìm được tấm chồng môn đăng hộ đối cho Yukiko mà bao nhiêu người đến vớ mớ hỏi mấy năm trước họ đều cự tuyệt cả. Chẳng ai có vẻ là vừa ý họ. Giờ thiên hạ đã chán ngấy thói kén cá chọn canh này và không ai còn muốn giới thiệu đối tượng nữa. Trong lúc đó, cơ ngơi dòng họ Makioka ngày một lụn bại. Itani bảo Sachiko “thôi ăn mày dĩ vãng thực sự là có ý tốt. Những ngày tươi đẹp nhất của gia đình Makioka có lẽ chỉ kéo dài đến giữa thập niên 20. Sự hưng thịnh của họ nay chỉ còn tồn tại trong trí óc những người Osaka hiểu rõ về quá khứ. Thực tình là ngay từ giữa những năm hai mươi, thói xa hoa và sự yếu kém trong quản lý đã tác động xấu lên việc kinh doanh của gia đình. Cuộc khủng hoảng đầu tiên kéo theo một loạt biến động về sau đã khiến họ điêu đứng. Sau khi cha của Sachiko mất, công việc làm ăn bị thu hẹp và cửa hàng ở Semba - trung tâm Osaka - với lịch sử huy hoàng kéo dài từ thời Mạc Phủ giữa thế kỷ trước đã bị bán đi. Sachiko và Yukiko khó lòng quên được ngày cha mình còn sống. Trước khi cửa hàng bị phá dỡ để nhường chỗ cho một tòa nhà tân thời hơn, hai chị em không thể nào bước qua mặt tiền bằng đất nung vững chãi và nhìn vào không gian đóng bụi bên trong xuyên những ô kính bày hàng mà lòng không thất lại.

Gia đình không có con trai, chỉ có bốn người con gái. Khi người cha nghỉ hưu thì chồng Tsuruko, người đã đổi sang họ vợ, trở thành trụ cột trong nhà. Sachiko cũng lập gia đình, chồng chị cũng đổi sang họ Makioka. Khi Yukiko đến tuổi cập kê thì bất hạnh thay cho cô, người cha có thể tìm được cho cô một tấm chồng tốt đã về trời, mà cô lại không được hòa thuận với ông anh rể Tatsuo bấy giờ đã trở thành chủ gia đình. Là con trai một ông chủ ngân hàng, Tatsuo cũng từng làm việc ở nhà băng trước khi trở thành nam thừa kế gia đình Makioka - thật ra anh ta vốn phó mặc hầu hết việc trông coi cửa hàng cho cha nuôi và nhân viên sổ sách. Sau khi cha mất,

Tatsuo cự tuyệt sự phản đối của các cô em vợ và cả gia đình khi họ cho rằng cửa hiệu hầy còn vớt vát được, anh ta để cửa hiệu Makioka rơi vào tay một người đàn ông khi xưa từng là thuộc hạ trong nhà. Bản thân Tatsuo thì quay lại ngân hàng cũ. Trái ngược với người cha chịu chi của Sachiko, Tatsuo tằn mẫn tính toán đến mức nhát gan. Với bản tính ấy, anh kết luận rằng nếu phải tiếp quản một công việc làm ăn lặt vặt đang nợ đầm đìa thì chẳng thà chọn lối đi an toàn là bán phứt đi, như vậy cũng đã hoàn thành được nhiệm vụ với nhà vợ - đúng ra anh chọn phương án ấy vì quá lo lắng về những trách nhiệm của người thừa kế gia đình. Nhưng Yukiko còn hoài vọng quá khứ, nên với người anh rể cô có cái gì đó rất không bằng lòng, và cô biết chắc ở dưới năm tác đất cha mình cũng đang oán thán Tatsuo. Chính vào giữa biến cố ấy, ít lâu sau khi cho các cô qua đời, Tatsuo bỗng hết sức xông xáo tìm chồng cho Yukiko. Đối tượng là người thừa kế một gia đình giàu có và đang quản lý một nhà băng ở Toyohashi, không xa Nagoya. Vì ngân hàng ấy là chỗ giao dịch với Tatsuo nên anh tường tận vừa đủ về tính tình lẫn năng lực tài chính của người này. Địa vị xã hội của gia đình Saigusa ở Toyohashi thì miễn bàn, nếu không muốn nói là hơi cao quá so với tình trạng gia đình Makioka bây giờ. Bản thân người đàn ông cũng không chệch vào đâu được, và thế là Yukiko được thu xếp đi coi mắt. Vậy mà Yukiko phản đối, bảo sao cũng không suy suyển. Cô nói rằng về ngoại hình hay tác phong thì cô không thấy người kia có khuyết điểm gì, nhưng anh ta lại quá quê mùa. Mặc dù đúng là đáng nể như Tatsuo nói, nhưng ai cũng thấy anh ta là người có trí tuệ hạn chế. Nghe nói vì ngã bệnh nên anh ta không tốt nghiệp trung học, từ bảy đến giờ cũng không thể học cao hơn, nhưng Yukiko bán tín bán nghi rằng thực ra vấn đề là ở đầu óc. Bản thân tốt nghiệp từ một chủng viện giảng dạy bằng tiếng Anh nên Yukiko biết rõ mình không thể nào tôn trọng người đàn ông này. Vả lại, dù anh ta có thừa kế gia tài lớn đến đâu, có bảo đảm được tương lai thế nào, thì nguyên cái việc sống ở một thị trấn tỉnh lẻ như Toyoha-shi nghĩ đã thấy chán không chịu nổi. Yukiko cũng được Sachiko ủng hộ - cô hai nói rằng làm sao có thể dày em gái đáng thương đến một nơi như vậy. Dù Tatsuo cũng tự thừa nhận Yukiko không phải dạng ít học, nhưng anh kết luận rằng đối với một người con gái thuần chất Nhật Bản nề nếp kín đáo, thì một cuộc đời bình lặng, an toàn ở thị trấn tỉnh lẻ là lý tưởng rồi, anh đâu ngờ Cô lại cự tuyệt. Yukiko rụt rè, nội tâm là thế, tuy không dám mở miệng trước mặt người lạ nhưng bên trong lại vững như bàn thạch, đúng là chẳng hề ăn nhập với vẻ cam

chịu bề ngoài. Khi ấy Tatsuo mới phát hiện ra cô em vợ đôi khi cũng cứng đầu cứng cổ chứ chẳng vừa.

Về phần Yukiko, nếu cô chịu tỏ rõ thái độ ngay từ đầu thì còn đỡ. Đằng này cô cứ dùng đằng nói bóng nói gió, chỉ đến thời điểm quyết định mới tỏ lộ tâm tư nhưng chẳng phải với chị cả hay Tatsuo mà lại là với Sachiko. Có lẽ một phần vì cô thấy khó nói trước anh rể Tatsuo nhiệt tình thái quá, song đó cũng là một nhược điểm của Yukiko, Cô hiếm khi giải bày để người khác hiểu mình. Trước đây Tatsuo suy luận rằng Yukiko không quá chệch bai đối tượng, còn vị hôn phu tiềm năng sau buổi coi mắt càng hào hứng hơn, vội vã rêu rao rằng không cưới Yukiko thì anh chàng không thèm cưới ai hết. Xếp đặt đâu vào đấy cả rồi, đến lúc không còn đường rút lui trong êm đẹp thì Yukiko lại nói “Không”; cô chị cả lẫn Tatsuo đùn đẩy ngọt nhạt chán chê cũng không hy vọng suy suyển được ý cô em, Yukiko vẫn cự tuyệt đến cùng. Trước đây Tatsuo đặc biệt đặc ý với sự sắp đặt này, vì anh tin chắc nhạc phụ quá cố nếu còn sống nhất định sẽ ưng thuận, thành ra anh thất vọng vô cùng. Nhưng điều khiến anh bức tức hơn cả là việc mai mối lại do một người trong ban lãnh đạo ngân hàng đứng ra thực hiện. Tatsuo đáng thương không biết phải ăn nói với người kia như thế nào. Nếu Yukiko đưa ra lý do hợp nhẽ thì chẳng nói, đằng này bới lông tìm vết cái kiểu nhìn mặt không thông minh lắm, rồi lấy đó làm cớ phũ tay một lời ướm hỏi ngàn năm có một thì rõ chỉ có thể giải thích bởi thói ngang ngược của Yukiko mà thôi. Giả như có người đa nghi, thì kiểu gì cũng bảo Cô đã cố tình cư xử như thế để làm bề mặt anh rể không biết chừng.

Xem ra Tatsuo đã nhận được bài học. Khi ai đó đến giới thiệu đối tượng, anh ta đều lắng nghe cẩn thận. Anh ta cũng không còn nôn nóng tìm chồng giúp Yukiko, và hẳn có mối nào thì anh đều cố tránh đưa mình vào thế chủ động.

QUYỀN THƯỢNG - 3

Còn một lý do khác cho những khó khăn của Yukiko, đó là “cái vụ bị lên báo”, theo như Itani gọi.

Khoảng năm, sáu năm trước, khi mới mười chín tuổi đầu, Cô Út Taeko đã bỏ nhà theo con trai của gia đình Okubata, một dòng họ lâu đời Semba sở hữu tiệm trang sức. Động cơ của Taeko nghe cũng lọt tai: Vì phong tục không cho phép cô em lấy chồng trước khi cô chị Yukiko lập gia đình nên cô đành phải đánh liều. Tuy nhiên gia đình hai bên không hề thông cảm. Đôi uyên ương nhanh chóng bị tóm gọn, chuyện đã qua có thể thôi nhưng bất hạnh thay một tờ báo nhỏ ở Osaka lại đánh hơi được. Theo báo kể lại thì nhân vật chính hóa ra lại là Yukiko chứ không phải Taeko, mà tuổi tác trên báo nêu cũng là tuổi Yukiko nốt. Tatsuo do dự không biết phải làm thế nào: Có nên vì Yukiko mà yêu cầu tờ báo đính chính không? Song làm vậy biết đâu chưa hẳn đã hay, vì khác nào khẳng định chuyện cô Taeko có hành động hư hỏng. Hay cứ lờ bài báo ấy đi? Rốt cuộc Tatsuo kết luận rằng ai gây tội thì người nấy chịu, không thể để Yukiko trong sạch chịu oan uổng. Anh yêu cầu đính chính. Tờ báo bèn xuất bản một bài đính chính, và đúng như mọi người lo ngại, lúc này bàn dân thiên hạ đều biết vụ Taeko. Tatsuo biết là nên hỏi ý Yukiko trước nhưng đồng thời anh cũng biết rằng không thể mong đợi một câu trả lời thực sự từ cô. Với lại biết đâu giữa hai chị em Yukiko và Taeko lại nảy sinh hiềm khích, vì ở đây quyền lợi của người này mâu thuẫn với người kia. Anh chỉ hỏi ý kiến của vợ, và quyết định chịu toàn bộ trách nhiệm. Chắc hẳn đâu đó sâu trong tâm trí anh hi vọng nếu cứu vãn thanh danh Yukiko bằng cách hy sinh danh dự của Taeko thì Yukiko sẽ có thiện cảm với anh. Sự thực đối với Tatsuo, người gánh vác vai trò người đàn ông trụ cột gia đình, thì chính cái cô Yukiko khâu thị tâm phi kia là người khó chiều, khó hiểu và khó quản nhất. Nhưng bất kể động cơ là gì, thì Tatsuo rốt cuộc đã làm mất lòng cả Yukiko lẫn Taeko.

Yukiko nghĩ: Số mình xui xẻo nên mới bị bêu lên báo. Chuyện đã rồi biết làm sao. Bài đính chính phỏng có ích gì, chỉ nằm ở một góc nhỏ không ai để ý. Với lại đính chính hay không đính chính, thấy tên người nhà trên báo

là đã đủ bức xúc lắm rồi. Coi như không có chuyện gì xảy ra chẳng phải là khôn ngoan hơn nhiều ư? Thôi cứ cho là anh Tatsuo tử tế mới làm vậy, nhưng của đáng tội, cô Út thì sao? Em nó trót đại, nhưng cả hai đứa bề gì cũng chưa đủ trải đời để biết cái gì nên làm, cái gì không. Minh thấy phần lớn là tại hai gia đình không chịu xem chừng chúng nó cẩn thận. Anh Tatsuo với mình đều có lỗi. Dư luận nói sao thì mặc, nhưng chắc chắn những ai quen biết mình sẽ không thể nào tin vào câu chuyện ấy. Họa có điên mới thấy tủi thân. Nhưng Út thì sao? Nhỡ đâu con bé giờ chứng thành đứa hư hỏng thật? Tatsuo toàn nghĩ đại khái, chẳng bao giờ để ý tâm tư người trong cuộc. Anh ấy đúng là bộp chộp. Đã thế còn chẳng thêm hỏi ý hai chị em mình nữa.

Còn Taeko thì nghĩ thế này: Anh rể bảo vệ chị Yukiko là đúng, nhưng đâu cần đến mức bêu tên mình lên báo. Đó chỉ là một tòa báo nhỏ, cứ thử đem ra một món tiền ra là bịt miệng được họ ngay, nhưng anh rể lúc nào cũng sợ tốn kém.

Taeko rất chín chắn so với tuổi.

Tatsuo thấy bản thân chẳng còn mặt mũi nhìn ai, đã nộp đơn xin nghỉ việc ở ngân hàng. Lá đơn dĩ nhiên không được chấp nhận, và đối với anh mọi việc thế là ngã ngũ. Song, tổn hại đối với Yukiko không thể chữa lành. Một số người đã xem bài đính chính và biết Yukiko bị oan uổng, nhưng dù cô có trong sạch đoan chính đến đâu thì ai nấy đều biết em gái cô là hạng nào rồi, vả lại, tự tin lắm Yukiko cũng thấy chuyện hôn nhân đã trở nên diều vợi. Tâm tư rối bời nhưng cô vẫn khẳng khái vụ việc không ảnh hưởng gì đến mình, và rất mừng là hai chị em vẫn giữ được hòa khí. Đúng ra Yukiko còn có xu hướng bảo vệ em gái Taeko trước anh rể. Hai người lâu nay đã quen qua nhà Sachiko ở Ashiya chơi dài ngày - ngôi nhà nằm giữa Osaka và Kobe. Cứ thế cô này ghé nhà chính ở Osaka thì cô kia lại ghé nhà phía Ashiya. Sau vụ việc trên báo, những chuyến thăm Ashiya trở nên thường xuyên hơn, bấy giờ hai cô còn cùng nhau ở nhà nhánh Ashiya có khi đến mấy tuần - chồng Sachiko là Teinosuke đỡ đáng sợ so với ông anh Tatsuo bên nhà chính nhiều. Teinosuke là kế toán viên làm việc tại Osaka, thu nhập được hỗ trợ thêm chút đỉnh nhờ số tiền nhận từ cha Sachiko, anh ta là người khác hẳn với Tatsuo cứng nhắc, mô phạm. So với một người tốt nghiệp trường thương mại, anh rất có khiếu văn chương, còn tập tành làm thơ nữa. Thịnh thoảng khi thấy hai cô em vợ đến chơi lâu quá, anh lo lắng không

biết nhà chính sẽ nghĩ gì. “Tuồng các cô ấy ở đây một tí rồi về chứ.” Teinosuke bảo. “Có gì đâu mà mình phải lo.” Sachiko nói. “Thỉnh thoảng mới phải tiếp tụi nó, Tsuruko còn mừng cũng nên. Nhà cửa chị ấy chẳng còn rộng rãi như xưa từ ngày có thêm con cái. Cứ để Yukiko và Út thích làm gì thì làm. Không ai phàn nàn đâu.” Và thế là việc hai cô em gái ở hẳn Ashiya đã trở thành chuyện thường tình.

Thời gian thấm thoát. Trong khi Yukiko vẫn bình bình, thì sự nghiệp của Taeko đã rẽ sang bước ngoặt mới, một bước ngoặt không phải là không có ảnh hưởng đến Yukiko. Từ ngày đi học, Taeko đã có khiếu làm búp bê. Những khi rảnh rỗi cô thường tập tành làm búp bê nhỏ từ vải vụn, cứ thế tay nghề ngày càng thành thạo, dạo này các con búp bê do cô làm đã được bày bán ở trung tâm bách hóa. Cô làm cả búp bê kiểu Pháp lẫn búp bê Nhật truyền thống với hình thức độc đáo và mẫu mã phong phú, chỉ cần nhìn qua là thấy thị hiếu đa dạng của cô trong điện ảnh, kịch nghệ, âm nhạc và văn chương. Theo thời gian, cô chiêu mộ được một nhóm khách hàng trung thành và nhờ sự giúp đỡ của Sachiko, thuê hẳn một phòng tranh để triển lãm ngay giữa quận ăn chơi của thành phố Osaka. Cô đã sớm chuyển sang làm búp bê ở nhà Ashi vì nhà chính bên Osaka nhiều trẻ con quá, không thể tập trung được. Chẳng bao lâu, Taeko nhận thấy mình cần có một xưởng may vá chũn chu hơn nên cô đã thuê một phòng trọ cách nhà Sachiko ở Ashiya chừng nửa giờ đi lại. Tatsuo và Tsuruko ở Osaka hẳn là không đồng tình với kiểu cách con nhà lao động ở Taeko. Hai vợ chồng đặc biệt nghi ngờ chuyện thuê phòng của Taeko nhưng Sachiko đã giải quyết êm xuôi. Chị bảo rằng chỉ vì một sai lầm nhỏ mà bây giờ Taeko còn khó lấy chồng hơn cả Yukiko, thôi để con bé bận rộn còn tốt hơn. Mà nếu con bé muốn thuê phòng thì đã sao? Đó chỉ là xưởng may vá chứ có phải chỗ ở đâu. May sao, một bà góa bạn của Sachiko vừa xây nhà trọ. Sachiko gợi ý để người đàn bà đó trông chừng Taeko cũng được đó chứ? Mà chỗ thuê ấy cũng rất gần nên thỉnh thoảng đích thân chị có thể qua thăm em gái. Thế là rốt cuộc Sachiko cũng thuyết phục được Tatsuo và Tsuruko, tuy rằng có vẻ sự đã rồi thì mới đến tai hai vợ chồng cô cả thì phải.

Khác hẳn Yukiko, cô Út Taeko năng động lại ưa chơi đùa, nghịch ngợm. Đúng là sau vụ bị báo bêu tên, cô cũng buồn phiền một thời gian; nhưng giờ đây đứng trước chân trời rộng mở, cô lại quay về là Taeko nhí nhảnh ngày xưa. Điều này Sachiko đã đoán được từ trước. Nhưng bên cạnh tiền tiêu vật

từ nhà chính, những con búp bê còn bán rất được giá nên Taeko thường có hầu bao rủng rỉnh, thỉnh thoảng cô xuất hiện với một cái xác bóng lộn kẹp dưới cánh tay hoặc mang những đôi giày hàng ngoại nhập. Sachiko và chị cả đều có chút ái ngại về thói phung phí của Taeko nên đã nhắc nhở em gái, nhưng Taeko đã biết giá trị của tiền để trong nhà bằng rồi. Taeko bảo Sachiko đừng kể với chị Tsuruko và chìa cái sổ tiết kiệm bưu điện ra: “Nếu chỉ cần thêm ít tiền tiêu thì cứ bảo em.”

Một hôm, Sachiko giật nảy người khi nghe người quen báo tin: “Tôi thấy tiểu thư Koi-san nhà chị và cái cậu Okubata đi dạo bên sông đấy.” Trước đó không lâu, một chiếc bật lửa đã vô tình rơi ra từ túi áo Taeko lúc Cô lấy khăn tay, lúc ấy Sachiko mới biết em gái mình hút thuốc. Sachiko tự nhủ con gái hai tư, hai lăm mà hút thuốc đã là quá quắt, thế mà còn nãy nói thêm vụ này nữa. Cô gọi ngay Taeko đến hỏi cho ra nhẽ. Đứng đấy, Taeko đáp. Màn chất vấn của Sachiko dần hé mở chi tiết: Sau vụ việc trên báo, Taeko đã không còn gặp gỡ hay nghe tin gì về cậu Okubata cho đến cuộc triển lãm, ở đó cậu ta đã mua những con búp bê to nhất của cô. Kể từ ấy hai người mới bắt đầu gặp gỡ trở lại. Nhưng dĩ nhiên đó là mối quan hệ trong sáng hết mực, và thực tế là cô hiếm hoi lắm mới gặp cậu ta. Dù sao cô đã đủ lông đủ cánh, không còn là thiếu nữ nông nổi ngày xưa, và hy vọng chị gái sẽ tin tưởng mình. Song Sachiko lại tự trách mình đã quá khoan dung. Bề gì cô Út vẫn còn chịu nghĩa vụ nhất định với nhà chính, Taeko làm việc theo cảm hứng như một nghệ sỹ tùy tiện, chẳng thèm tuân theo một thời gian biểu cố định. Thỉnh thoảng mấy ngày trời không động chân động tay, rồi bất chợt nổi hứng làm việc thâu đêm dù trái với quy định thuê phòng, đến khi về nhà vào buổi sáng thì hai con mắt đã đỏ kéké. Cả nhà chính ở Osaka, nhà của Sachiko ở Ashiya lần người liên lạc ở xưởng may của Taeko đều không biết khi nào Taeko rời chỗ này để đến chỗ kia. Sachiko bắt đầu cảm thấy hối hận. Chị đã quá dung túng. Chọn một thời điểm mà Taeko thường hay vắng nhà, Sachiko đến thăm người bạn góa bụa và tìm hiểu thói quen sinh hoạt của Taeko. Xem ra Taeko tiếng tăm nổi như cồn nên còn thâu nạp được cả học trò. Nhưng học trò chỉ có các bà nội trợ và thiếu nữ thôi, ngoại trừ những người thợ thủ công làm hộp đựng búp bê thì không bao giờ có đàn ông thăm viếng xưởng may cả. Một khi bắt tay vào việc, Taeko là một người thợ cực kỳ cần mẫn và chuyện cặm cụi đến 3, 4 giờ sáng không phải hiếm. Vì trong phòng không có giường đệm, nên Taeko sẽ hút thuốc chờ trời

sáng và chuyển xe điện đầu tiên. Như vậy giờ giấc phù hợp với quan sát của Sachiko. Taeko ban đầu thuê một buồng kiểu Nhật sáu chiếu² nhưng mới đây cô đã chuyển sang một chỗ rộng hơn, như Sachiko thấy là một phòng kiểu Tây kèm một buồng thay đồ nhỏ kiểu Nhật ở góc lửng. Trong phòng có đủ loại mẫu tham khảo và tạp chí, chiếc máy khâu, vải vụn, những con búp bê còn dang dở và tranh ảnh ghim trên tường. Rất giống xưởng vẽ của một họa sĩ và cũng có cái gì đó gợi ra cuộc sống sôi động của một cô gái trẻ. Mọi thứ đều sạch sẽ ngăn nắp. Trong gạt tàn còn không có một mẫu đầu lọc. Sachiko không tìm thấy thứ gì đáng nghi ngờ trong ngăn kéo hay giá để thư từ.

Chị từng sợ sẽ tìm thấy những bằng chứng tội lỗi của em gái và do đó cứ lần lữa không đến. Nhưng lúc này chị hoàn toàn nhẹ nhõm và cảm kích vì mình đã đến. Chị tin tưởng Taeko hơn bao giờ hết.

Hai hay ba tháng sau, vào lúc Taeko không có ở xưởng may, Okubata dùng một cái xuất hiện trước cửa tuyên bố muốn gặp chị Makioka. Hồi xưa hai gia đình từng sống gần nhau ở khu Semba, và bởi cậu chàng không phải ai xa lạ nên Sachiko nghĩ mình cũng nên gặp. Cậu ta rào đón rằng cậu biết mình đến mà không báo trước là bất nhã. Dù mấy năm trước còn là những thanh niên ngổ ngáo, nhưng cậu và cô Út đã qua giây phút bốc đồng rồi. Họ ước hẹn sẽ chờ nhau cho đến ngày có sự cho phép của gia đình hai bên. Đúng là ngày trước gia đình cậu từng nhìn nhận Taeko như loại con gái lêu lổng, nhưng nay họ đã thấy tài hoa nghệ sĩ ở cô và tình yêu giữa hai người bây giờ khá lành mạnh và trong sáng. Cậu nghe cô Út nói chị Yukiko vẫn chưa tìm được chồng, nhưng một khi việc mối lái xong xuôi, cô sẽ được phép lấy cậu. Bàn bạc vấn đề với Cô xong hôm nay cậu mới đến đây. Hai người không nóng vội mà sẽ chờ đến thời điểm phù hợp. Song họ muốn rằng ít ra chị Sachiko cũng biết được lời hẹn ước giữa họ, muốn chị tin tưởng họ, và đến đúng thời điểm, sẽ đề đạt nguyện vọng với chị cả và anh rể bên nhà chính. Họ sẽ đời đời biết ơn chị Sachiko nếu chị tạo điều kiện để họ toại nguyện. Cậu nghe nói chị Sachiko là người thấu đáo nhất nhà và đứng về phía cô Út. Nhưng cậu cũng biết mình không có tư cách gì để đến yêu cầu chị một việc thế này.

Đó là câu chuyện của cậu ta. Sachiko bảo sẽ cân nhắc và tiễn cậu chàng đi. Vốn đã nghi ngờ những gì Okubata mô tả là sự thật, nên những lời nhận xét

của cậu ta không làm chị ngạc nhiên lắm. Hai đứa đều bị bêu lên báo với nhau, chị thấy rằng để chúng kết hôn là tốt hơn cả và chắc hẳn kiểu gì phía nhà chính cũng đi đến kết luận ấy. Tuy nhiên cuộc hôn nhân này có thể gây ảnh hưởng xấu lên tâm lý của Yukiko, vì lý do đó mà Sachiko muốn hoãn đưa ra quyết định càng lâu càng tốt.

Như thói quen những khi rảnh rỗi, chị vào phòng khách, lật qua một chồng bản nhạc và ngồi xuống bên cây đàn dương cầm. Khi Taeko bước vào, chị vẫn đang chơi nhạc. Hiển nhiên Taeko đã tính toán thời điểm về nhà, dù nét mặt cô không biểu lộ điều gì.

“Út à” từ cây đàn dương cầm, Sachiko ngược nhìn lên. “Ban nãy Okubata vừa ở đây xong.”

"À."

“Chị hiểu cảm giác của em, nhưng chị hi vọng em sẽ để mọi chuyện cho chị giải quyết.”

“Em hiểu rồi.” “Chúng ta nóng vội quá là tàn nhẫn với Yukiko.”

“Em biết.”

“Em hiểu cả phải không Út?”

Taeko vẻ khó chịu những nét mặt vẫn bình thản một cách thận trọng. Cô không nói gì thêm.

QUYỀN THƯỢNG - 4

Sachiko không nói với ai về khám phá của mình, kể cả Yukiko. Song một ngày kia, Taeko và Okubata tình cờ đụng độ Yukiko đang xuống xe buýt khi hai người chuẩn bị băng qua Quốc lộ. Yukiko không nói gì nhưng đầu khoảng nửa tháng sau Sachiko nghe được chuyện này từ Taeko. Ngại Yukiko suy diễn, Sachiko quyết định kể hết mọi chuyện cho cô ba: chị bảo không có gì phải gấp gáp, chúng nó có thể đợi đến khi việc của chị Yukiko hòm hòm hăng tít, nhưng cuối cùng thì vẫn phải cho phép hai đứa lấy nhau, về phần Yukiko thì cũng nên chủ động làm những việc mình có thể để có được sự cho phép của nhà chính. Sachiko cẩn trọng quan sát nét mặt của Yukiko nhưng cô không để lộ một dấu hiệu cảm xúc nào. Chị vừa dứt lời, Yukiko bèn bảo nếu lý do chưa cho phép hai đứa lấy nhau ngay là bởi mình phải kết hôn trước theo thứ bậc tuổi tác, thì thực tình làm gì có lý do nào ở đây. Cô nói thêm rằng nếu bị bỏ lại thì cũng không cay cú hay ảm ức gì cả. Cô biết cơ hội thể nào chẳng tới.

Nhưng để cho cô em lấy chồng trước cô chị là bất khả, hơn nữa, chuyện của Taeko xem như đã định đoạt rồi thì việc tìm chồng cho Yukiko càng cấp thiết hơn gấp bội. Bên cạnh những vấn đề phức tạp đã bày ra, thì còn một yếu tố nữa góp thêm vào bất lợi của Yukiko: Cô sinh ra vào một năm đen đui. Ở Tokyo người ta cho rằng phụ nữ đẻ năm Ngọ là xui. Nhưng mặt khác ở Osaka, con gái tuổi Mùi thường khó lấy chồng. Đặc biệt là tầng lớp tư sản Osaka cũ, đàn ông rất kỵ lấy vợ tuổi Mùi. Tục ngữ Osaka có câu: “Lấy vợ tuổi Mùi, việc nhà xúi quẩy.” Thói mê tín vốn đã ăn sâu vào tiềm thức người Osaka lại càng trầm trọng bởi quan niệm của dân buôn bán, nên Tsuruko quen miệng bảo tại đẻ năm Mùi nên Yukiko đáng thương mới lận đận tình duyên. Sau khi cân nhắc mọi bề thì anh chị trên nhà chính rốt cuộc đã kết luận rằng không thể “làm giá” mãi được. Ban đầu họ nói Yukiko mới lấy chồng lần đầu thì đối tượng không được có vợ trước, sau họ thừa nhận rằng thôi thì đã qua một lần đó cũng chẳng sao miễn là không có con riêng, rồi họ tiếp tục hạ xuống thành có con nhưng đừng nhiều hơn hai đứa, rồi đối tượng ấy có thể già hơn Teinosuke chồng Sachiko một, hai tuổi gì đó miễn trông trẻ trẻ là được. Bản thân Yukiko nói lấy ai cô cũng chịu, miễn

các anh rể và chị em ưng thuận. Thành thử cô chẳng phản đối gì cụ thể trước những tiêu chuẩn bị sửa lên sửa xuống, tuy cô bảo rằng nếu phải lấy người có con riêng thì cô hi vọng đó là con gái và xinh một chút. Cô nghĩ mình sẽ thích những bé gái con riêng của chồng. Yukiko nói thêm: nếu người đàn ông đó ở tuổi tứ tuần thì xem như đã đi đến giới hạn sự nghiệp, ít có khả năng nâng cao thu nhập. Song họa hoàn lắm nếu phải rơi vào cảnh góa bụa thì cô cũng không đòi hỏi một gia tài đồ sộ mà chỉ mong có một khoản vừa đủ để an hưởng tuổi già. Nhà chính ở Osaka và nhà phụ ở Ashiya đều đồng tình rằng đó là ý kiến hợp lý, thế là các tiêu chuẩn lại được điều chỉnh lần nữa.

Hỏi đó thì bối cảnh là như vậy. Nói chung ứng viên do Itani đưa ra không quá khập khiễng so với kỳ vọng của gia đình. Thôi thì không có tài sản, nhưng người đàn ông mới có bốn mươi, trẻ hơn Teinosuke một, hai tuổi, không thể nói là đã hết tương lai. Họ chấp nhận người đàn ông có thể già hơn Teinosuke, nhưng nếu trẻ trung thì tốt hơn nhiều. Có điều gia đình Makioka vẫn lừng khừng chưa chấp thuận, vì anh ta chưa hề có vợ trước. Bây giờ cả nhà đã từ bỏ hy vọng tìm được một người chưa lập gia đình, và có vẻ như một đối tượng chưa vợ xuất hiện là điều bất khả. Nếu họ có điều gì quan ngại về ứng viên chẳng nữa thì nguyên việc anh này chưa vợ đã đủ để bù trừ hết những quan ngại ấy. Với lại, Sachiko thêm vào, dù anh ta có là nhân viên quèn, thì chí ít cũng lưu loát tiếng Pháp, hiểu biết nghệ thuật, văn chương Pháp, vậy là đủ để chiều Yukiko. Ai không biết rõ về Yukiko cứ tưởng cô là một người đàn bà thuần túy kiểu Nhật, nhưng đó chỉ là bề ngoài (cách ăn mặc, nói năng, dáng điệu). Con người thật của Yukiko khác hẳn. Thậm chí ngày trước cô còn học Pháp văn và hiểu rõ về âm nhạc phương Tây hơn hẳn âm nhạc Nhật Bản. Sachiko nhờ bạn hỏi xem quan hệ đồng nghiệp của ông Segoshi - đó là tên người ứng viên - ở Công ty Hóa chất MB thế nào, thì không có ai nói điều gì xấu về anh ta cả. Chị gần như đã kết luận đây chính là cơ hội cả nhà chờ đợi bấy lâu. Đã đến lúc hỏi ý nhà chính. Thế rồi Itani đột ngột xuất hiện trước cổng nhà trong chiếc xe taxi. Ấy chà, chuyện chúng ta bàn với nhau hôm nọ thế nào rồi? Như mọi khi chị ta vẫn là người xông xáo, và lần này chị đã lấy được ảnh người đàn ông. Sachiko không thể thừa nhận với Itani là chị chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện hỏi ý chị gái Osaka - nói thế thành ra lại đẩy chị ta vào thế bị động quá. Chị bảo cả nhà đều thấy đây là một mối rất tiềm năng, nhưng bởi phía nhà chính còn

đang bận điều tra về người đàn ông nên hy vọng Itani để thư thư một tuần nữa. Itani bảo: “Cái đó rất phải, nhưng mỗi này cần phải tốc độ mới được. Nếu nhà ta đã có ý ưng thuận, chẳng thà cứ chóng đưa ra câu trả lời có hơn không? Ngày nào ông Segoshi cũng gọi tôi. Thế mà đằng bên ấy còn chưa chốt à? Nếu chị đưa ảnh ông ta ra, thì chị sẽ liệu ngay được tình hình phải không? Vậy nên tôi mới đến, và tôi chờ nhà ta trả lời nội trong một tuần.” Itani thỏa thuận xong và năm phút sau đã đi thẳng.

Sachiko là người Osaka điển hình, chị thích từ tốn và thấy rằng bề gì đó cũng là việc trăm năm của một người con gái, không nên qua quýt mà quyết nhanh như vậy. Nhưng Itani đã gãi đúng chỗ ngứa, thế là với sự nhanh nhẹn bất thường Sachiko ngay hôm sau đã đến gặp chị gái ở Osaka. Chị kể lại ngọn ngành sự việc, không quên nhắc đến lời dặn dò cấp thiết của Itani. Trước việc hôn sự, Sachiko vốn đã chậm mà Tsuruko còn bà hơn cả em. Xem xét đại khái thì anh ta rất có tiềm năng, Tsukuko bảo, nhưng chị phải bàn với chồng, nếu bàn xong thấy phù hợp thì phải điều tra về anh ta rồi có khi còn phải nhờ ai đó về quê tìm hiểu gia cảnh người đàn ông nữa chứ. Tóm lại, Tsuruko đề nghị cứ từ từ. Một tháng thì xem ra hợp lí hơn một tuần, và lại đến lượt Sachiko phải hoãn binh với Itani.

Rồi chính xác một tuần sau cuộc thăm viếng của Itani, một chiếc taxi lại đậu ngoài cửa. Sachiko nín thở. Đúng Itani thật rồi. Sachiko lúng túng: Hôm qua tôi cố gắng hỏi nhà chính bên Osaka những hình như họ vẫn còn điều tra hay sao ấy. Họ không phản đối ra mặt. Thế hoãn binh bốn, năm ngày nữa có được không? Itani không đợi Sachiko dứt lời: Nếu không phản đối ra mặt, thì việc điều tra chi tiết cứ gác lại đi đã. Ta cho hai bên gặp nhau được chứ? Itani không nói đến một buổi coi mắt trình trọng giữa cô dâu và chú rể tiềm năng. Ý chị ta chỉ là mời bọn họ ăn tối thôi. Thậm chí chẳng cần người bên nhà chính hiện diện, chỉ cần vợ chồng Sachiko đi với Yukiko là đủ. Ông Segoshi háo hức lắm đấy. Bản thân Itani cũng không nhượng bộ, chị ta thấy mình thực sự phải làm cho mấy chị em nhà này mở mắt. (Sachiko cảm nhận được hết.) Họ vẫn còn hão huyền về bản thân lắm, người ta vì họ mà chạy đôn chạy đáo trong khi bản thân cứ bình chân như vại. Thế nên cô Yukiko mới trắc trở.

Sachiko hỏi “Vậy ý chí chính xác là thế nào?” Itani đáp: “Tôi báo hơi gấp nhưng ngày mai Chủ nhật, cả tôi và ông Segoshi đều rảnh” Chẳng may

Sachiko có hẹn. “Thế còn ngày kia?” Sachiko mơ hồ đồng ý, rồi bảo chị sẽ gọi điện để có câu trả lời rõ ràng vào trưa mai. Thời giờ đã điểm.

“Út ơi.” Sachiko bắt đầu mặc kimono. Không ung, chị cởi ra, ném đi và mặc bộ khác. Buổi tập đàn lại bắt đầu. “Chị có vấn đề này.”

“Vấn đề gì vậy ạ?”

“Trước khi chúng mình đi chị phải gọi cho Itani đã.”

“Tại sao?”

“Để trả lời chị ta. Hôm qua chị ấy đến nói là chị ấy muốn Yukiko đi gặp người đàn ông vào hôm nay.”

“Đúng là Itani!”

“Chị ta bảo không có gì long trọng mà chỉ là đi ăn tối với nhau thôi. Chị đã nói là hôm nay bận, thế là chị ta lại hỏi mai thì sao. Chị chẳng biết phải từ chối thế nào.”

“Ý đảng Osaka thế nào?”

“Tsuruko bảo qua điện thoại là nếu đi thì chỉ chị em mình đi với nhau thôi. Chị ấy nói nếu vợ chồng chị ấy tham gia thì về sau khó mà rút lui được. Itani cũng bảo chị ta ung họ không đi.”

“Còn Yukiko?”

“Vấn đề chính là ở Yukiko.”

“Chị ấy không chịu à?”

“Không hẳn. Nhưng em nghĩ nó sẽ cảm thấy thế nào khi bị yêu cầu đi gặp người đàn ông đó chỉ một hôm trước ngày hẹn? Nó sẽ nghĩ chúng ta không nỗ lực gì nó cả. Chị chẳng biết nữa. Nó không nói gì rõ ràng trừ việc nên tìm hiểu kỹ hơn về anh ta. Nó không chịu trả lời chị hẳn hoi.”

“Chị sẽ nói gì với Itani?”

“Nói gì với chị ta à? Phải có lý do chính đáng, không thể làm mất lòng Itani được. Sau này chị ta còn giúp đỡ mình nữa thì sao. Út, em có thể gọi điện bảo chị ta chờ thêm mấy hôm không?”

“Em nghĩ là được thôi. Nhưng Yukiko sẽ không thay đổi ý định chỉ trong mấy hôm đâu.”

“Chả có nhẽ. Chị nghĩ nó chỉ bức mình vì thông báo gấp quá thôi. Chứ chắc gì đã e ngại.”

Cửa mở và Yukiko bước vào. Sachiko không nói nữa. Có lẽ Yukiko đã nghe được quá nhiều rồi.

QUYỀN THƯỢNG - 5

Chị định thắt cái obi ấy à? - Yukiko hỏi. Taeko đang giúp Sachiko thắt obi. “Chị đã mang cái obi đó lúc nào ấy nhỉ? À, hôm chị em mình đi xem độc tấu piano.”

“Đúng là chị mang cái obi này.”

“Rồi mỗi lần chị hít thở nó lại kêu kin kít ấy.”

“Thật hả em?”

“Kêu không to lắm nhưng có kêu. Chị cứ hít vào là y như rằng. Em đã thề là không để chị mang cái obi ấy đi xem buổi hòa nhạc nào nữa.”

“Vậy chị mặc gì đây?” Sachiko kéo hết cái đai obi này đến cái đai obi khác ra từ ngăn kéo.

“Cái này.” Taeko chọn một chiếc có hoa văn xoắn ốc.

“Trông có hợp với kimono của chị không?”

“Cái này là chuẩn nhất. Thôi mặc vào, mặc vào đi.” Yukiko và Taeko đã sửa soạn quần áo xong xuôi. Ngữ điệu của Taeko giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ ngang bướng, cô đứng sau lưng chị hai để giúp chị thắt obi. Quỳ xuống trước gương, Sachiko bỗng ré lên khe khẽ.

“Sao vậy?”

“Nghe kìa. Nghe kĩ vào. Thấy chưa? Nó lại kêu kin kít rồi.” Sachiko hít vào thật sâu để chứng tỏ có tiếng rít.

“Chị nói đúng. Có tiếng kin kít thật.”

“Thế cái obi hình lá thì sao?”

“Út ơi, nhờ em tìm giúp chị có được không?” Taeko là người duy nhất trong ba chị em mặc âu phục, cô nhón chân tìm đường ra khỏi đám obi nằm vất vưởng trên sàn. Một lần nữa cô lại giúp chị thắt đai lưng. Sachiko đứng dậy, hít thở sâu hai, ba lần.

“Cái này có vẻ ổn rồi.” Nhưng khi sợi dây cuối cùng được thắt vào, đai obi lại bắt đầu kêu kin kít.

Ba chị em cười rũ rượi. Cứ mỗi tiếng “két” vang lên họ lại không nhìn được cười.

“Tại cái obi gấp đôi đấy.” Yukiko nói, nghiêm mặt lại. “Thử kiểu obi gấp một lần đi chị.”

“Không, là tại vải.”

“Mấy cái obi gấp đôi này đều may cùng loại vải. Gấp đôi lại nó mới kêu to gấp đôi.”

“Cả hai chị đều sai.” Taeko cầm lên một chiếc obi khác. “Cái này chắc chắn không bao giờ rít.”

“Nhưng đó cũng là obi gấp đôi mà.”

“Cứ làm như em nói. Em biết tại sao rồi.”

“Nhưng xem mấy giờ rồi kìa. Chị với mấy cái đai obi của chị làm cả ba chị em mình lờ giờ mất. Mấy buổi hòa nhạc này đâu có kéo dài.”

“Thế đưa nào phản đối cái obi của chị đầu tiên hử Yukiko?”

“Em muốn nghe nhạc, không phải nghe tiếng kin kít của chị nhé.”

“Em làm chị phát mệt. Cứ cởi ra mặc vào, mặc vào cởi ra mãi không Xong.”

“Có các chị làm em mệt ấy! Nghĩ dùm em đi.” Taeko gồng lên kéo chặt cái obi.

“Em có nên để đây không thừa các cô?” O-Hara, cô người ở, đã đem lên một khay để dụng cụ y tế: kim tiêm dưới da đã khử trùng, vitamin nồng độ cao, cồn, bông băng.

“Thuốc tiêm của chị, thuốc tiêm của chị! Yukiko, tiêm cho chị với. Nào, được rồi.” O-Haru đã quay đi. “Gọi một chiếc taxi nhé. Bảo họ đến trong mười phút nữa.”

Yukiko đã thành thạo quy trình. Cô dùng kim bẻ đầu lọ thuốc tiêm, bơm thuốc vào ống kim và kéo tay áo của Sachiko kịch lên vai. Sau khi lau cánh tay chị hai bằng dấm bông thấm cồn, Yukiko đâm mũi kim vào.

“Oái!”

“Còn đâu thời gian mà nhẹ tay nữa.”

Mùi vitamin B xộc lên sức nức căn phòng. Yukiko nhẹ nhàng dán băng gạc.

“Em cũng xong rồi.” Taeko bảo.

“Dây thắt nào thì hợp với obi này?”

“Cái đó. Cái chị đang cầm ấy. Nhanh lên.”

“Nhưng em thừa biết chị cuống là không làm gì ra hồn mà. Cuống là chị làm gì cũng hỏng.”

“Nào, giờ thì hít sâu vào hộ bọn em.”

“Em nói đúng.” Sachiko hít thở đều đặn. “Em nói quá chuẩn. Không kin kít tí nào. Bí mật là gì thế?”

“Đai lưng mới sẽ kêu. Đai lưng cũ như cái này thì chị khỏi lo. Vải đã sờn quá rồi không còn rất nữa.”

“Có lẽ em nói đúng.”

“Phải động não chị à.”

“Thưa bà Makioka, bà có điện thoại ạ.” O-Haru chạy xuống sảnh.” Từ bà Itani.”

“Chết dở, quên khuấy mất chị ta.”

“Xe đang đến rồi.”

“Chị làm gì bây giờ? Nói sao với chị ta đây?” Sachiko lúng túng đi quanh phòng. Yukiko thì lại khá bình tĩnh như thể việc chẳng liên quan gì đến mình. “Chị phải nói gì đây Yukiko?”

“Chị thích nói gì thì nói.”

“Sao có thể trả lời bừa bãi được.”

“Em để chị tự quyết đấy.”

“Chị có nên từ chối vụ ngày mai không?” Yukiko gật đầu. ” .

“Em muốn vậy hả Yukiko?”

Yukiko lại gật đầu Sachiko không thể nào thấy được biểu cảm của em gái.
Đôi mắt Yukiko đã hướng xuống sàn nhà.

QUYỀN THƯỢNG - 6

Chị sẽ về sớm, Etsuko à. - Yukiko nhìn vào phòng khách, Etsuko đang chơi nhà búp bê với người hầu gái.”Em ở nhà nhớ trong nhà cho mẹ nhé.”

“Còn chị nhớ mua quà cho em đây.”

“Chị nhớ. Cái món xinh xinh mình nhìn thấy hôm nọ, cái đồ thôi Com ấy chứ gì.”

“Chị hứa về trước bữa tối nhé?”

“Chị sẽ về trước bữa tối.”

“Hứa với em nhé?”

“Chị hứa. Chị út với mẹ sẽ ăn tối với bố ở Kobe, nhưng chị hứa sẽ về. Chúng mình có thể cùng ăn tối. Em nhớ làm bài tập nhé.”

“Em phải làm tập làm văn chị ạ.”

“Thế thì đừng chơi lâu quá. Viết bài đi, để khi nào về chị đọc.”

“Chào chị Yukiko. Chào chị Út.” Etsuko chỉ gọi chị của mẹ bằng bác, còn Yukiko và Taeko thì cô bé xưng hô như chị em.

Etsuko chẳng thèm mang giày, cứ thế nhảy chân sáo trên những phiến đá lát. “Chị sẽ về ăn tối. Chị hứa rồi đó nha.”

“Em định hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần hử bé con?”

“Em sẽ giận chị đó. Chị hiểu không hả?”

“Cái con bé này, chị biết mà.”

Thực bụng Yukiko rất mến những biểu hiện tình cảm ấy. Không biết tại sao Etsuko chẳng bao giờ quán mẹ như Yukiko, cô không được phép ra ngoài trừ phi hứa hẹn với Etsuko đủ điều. Ngoài mặt lẫn trong bụng, lý do Yukiko cứ ở hoài nhà nhánh ở Ashiya là bởi cô không hòa hợp được với anh rể bên nhà chính, và Sachiko so với chị cả cũng biết cảm thông hơn. Song gần đây Yukiko bắt đầu tự hỏi có phải chính vì tình cảm dành cho Etsuko mà cô cứ ghé Ashiya đều đặn. Tsuruko có bạn phàn nàn di Yukiko cưng nựng Etsuko

thế mà hầu như không đoái hoài gì đến lũ trẻ nhà chính, lúc ấy cô chẳng biết trả lời thế nào. Sự thực là Yukiko đặc biệt yêu mến các bé gái tầm tuổi Etsuko và có tính cách giống Etsuko. Nhà chính đúng là đầy trẻ con, nhưng trừ đứa bé mới sinh thì toàn các cậu con trai, không thể nào tranh giành tình cảm của Yukiko dành cho Etsuko được. Mất cha mười năm trước, lại mất mẹ khi còn rất nhỏ, Yukiko không có mái ấm thực sự của riêng mình, cô chẳng có gì để hối tiếc nếu lên xe hoa ngay ngày mai trừ ý nghĩ rằng sẽ không còn được gặp Sachiko, người cô yêu quý và cũng phụ thuộc nhất trên đời. Không, cô vẫn còn có thể gặp Sachiko. Chính Etsuko mới là người cô phải từ biệt, vì cô bé sẽ sớm phổng phao, sớm rời xa khỏi vòng tay cô, mai một tình cảm cũ. Yukiko cảm thấy hơi ghen tị với Sachiko, người luôn có tình yêu của con gái. Nếu Yukiko lấy một người đàn ông có vợ trước, cô hi vọng anh ta sẽ Có một cô con gái nhỏ xinh xắn. Nhưng kể cả khi con bé xinh hơn Etsuko đi nữa, cô vẫn sợ mình sẽ không thể yêu thương nó như yêu thương Etsuko. Việc quá lứa lỡ thì làm Yukiko ít buồn khổ hơn so với tưởng tượng của thiên hạ. Thậm chí cô còn hy vọng nếu chẳng may không tìm được một người đàn ông xứng đáng với chân tình của mình thì cô có thể lại nhà Ashiya giúp chị Sachiko nuôi nấng đứa trẻ. Vậy cũng phần nào bù đắp được sự cô đơn.

Mà có lẽ chính Sachiko đã cố tình đẩy hai người lại với nhau chưa biết chừng. Khi Taeko bắt đầu làm búp bê trong phòng chung của cô và Yukiko, Sachiko đã sắp xếp để Yukiko chuyển vào phòng Etsuko, một buồng rộng sau chiếu kiểu Nhật trên tầng hai. Etsuko nằm ngủ trên cái giường thấp của trẻ con và một cô bảo mẫu lúc nào cũng ngủ trên sàn trải chiếu bên cạnh cô bé. Khi Yukiko thế chỗ cô bảo mẫu, cô trải hai cái nệm chần gòn lên trên ghế nằm nhồi rơm để chỗ mình nằm cũng cao gần bằng giường Etsuko. Cô bắt đầu gánh vác những nghĩa vụ của Sachiko: săn sóc Etsuko lúc Cô bé ốm đau, nghe cô bé trả bài hoặc luyện dương cầm, nấu cơm trưa hoặc pha trà chiều cho cô bé. Yukiko chăm sóc cô bé mát tay hơn hẳn Sachiko trên nhiều mặt. Etsuko mập mạp, má ửng hồng, nhưng cô bé có sức đề kháng yếu như mẹ nó vậy. Ngoài chuyện thường bị sốt cao, thỉnh thoảng mỗi khi đi ngủ Etsuko lại nổi hạch sưng phồng hoặc bị viêm amidan. Vào những lúc như thế phải có người thức trắng đến hai, ba đêm để túc trực thay thuốc đắp và đổ đầy túi chườm đá, và chỉ có Yukiko là người vững vàng nhất. Trong số các chị em, Yukiko trông bề ngoài thì lưng ong mình liều hơn cả. Hai bàn

tay Cô chỉ lớn hơn Etsuko chút xíu, thực tình nhìn Yukiko lúc nào cũng như sắp đổ bệnh lao đến nơi nên càng góp phần làm các đối tượng kết hôn e sợ. Nhưng thật ra cô lại là người khỏe mạnh nhất. Khi dịch cúm càn quét cả nhà, chỉ có mình cô không nhiễm bệnh. Yukiko cũng chưa bao giờ ốm nặng. Còn Sachiko trông tướng tá thì rắn rỏi nhất trong mấy chị em nhưng hóa ra chỉ là vẻ bề ngoài. Thực sự không thể trông cậy vào chị. Khi chăm sóc Etsuko, chỉ mới thấm mệt mà chị đã phờ phạc thấy rõ, làm tăng gấp đôi gánh nặng cho cả nhà. Lúc gia đình Makioka hãy còn hưng thịnh, Sachiko vốn luôn là con gái cưng của người cha, bây giờ đáng vẻ chị thậm chí có cái gì đó như của một cậu ấm cô chiêu. Sức chịu đựng của chị về thể chất và tinh thần đều yếu. Đôi khi các cô em gái còn rơi vào cảnh phải nhắc nhở thói vung tay quá trán của chị như thể ở vai bề trên. Vì vậy Sachiko vừa không có đủ năng lực nuôi nấng bé Etsuko vừa không tự lo được cho chính mình. Thỉnh thoảng Sachiko và con gái còn cãi nhau ỏm tỏi. Có người bảo Sachiko không muốn mất một cô bảo mẫu tận tụy nên mỗi khi đối tượng tiềm năng cho Yukiko xuất hiện là chị hai sẽ chen vào cho xôi hỏng bỏng không. Dù chị cả Tsuruko không mấy may tin những lời đồn đó, chị cũng có lúc phàn nàn rằng Sachiko vì thấy Yukiko quá hữu dụng mà không muốn trả cô ba về nhà chính. Ông chồng Teinosuke của Sachiko cũng rầy rà. Cho Yukiko ở cùng nhà cũng được, anh ta nói, nhưng có điều em ấy cứ chen vào giữa vợ chồng mình và đứa trẻ. Sachiko không buồn tạo khoảng cách giữa con gái và dì nó hay sao? Không thể để Etsuko yêu dì hơn yêu mẹ được. Nhưng Sachiko nói anh chỉ khéo lo hão. Etsuko vốn già dặn sớm, vả lại, dù có thích dì Yukiko đến thế nào thì con bé vẫn thực sự yêu mẹ Sachiko nhất. Con bé đâu cần thiết phải bám mẹ như bám Yukiko kia chứ. Etsuko thừa biết một ngày nào đó dì sẽ phải chia tay nó đi lấy chồng. Có Yukiko trong nhà đỡ được bao nhiêu đã đành, nhưng việc ấy chỉ kéo dài đến khi cô ba lên xe hoa thôi. Yukiko vốn yêu con trẻ nên cứ để bé Etsuko chơi với em ấy cho khuây khỏa nỗi cô đơn mòn mỏi. Cô Út đã có nghề làm búp bê, rồi thì có đồng ra đồng vào (vớ lại thực tế là cô Út cũng đang cặp kè với người đàn ông nào đó), nhưng Yukiko tội nghiệp thì có gì đâu. Sachiko thương cảm cho Yukiko hơn cả. Yukiko không có chốn lui về, nên Sachiko đã gửi gắm Etsuko cho Yukiko để cô tìm niềm vui.

Không thể phán bừa rằng Yukiko đã đoán biết được tất cả những chuyện ấy. Bề gì thì sự tận tâm cô dành cho bé Etsuko khi bé ốm là thứ mà ngay cả

Sachiko hay bất kỳ y tá chuyên nghiệp nào cũng không độ nổi. Mỗi khi cần ai đó trong nhà, Yukiko thường xua Teinosuke, Sachiko và Taeko đi hết, còn mình thì ở lại với Etsuko. Hôm nay mọi người cũng tưởng Yukiko sẽ tự nguyện ở nhà, nhưng buổi hòa nhạc lần này được tổ chức ở một thánh phòng tư, là cơ hội để nghe Leo Sirotal³ diễn tấu, làm sao Yukiko đành lòng bỏ lỡ. Teinosuke đã đi leo núi ở gần Suối Arima, Taeko và Sachiko sẽ gặp anh ở Kobe để ăn tối. Yukiko quyết định không đi ăn mà về nhà dùng bữa với Etsuko.

QUYỀN THƯỢNG - 7

Chị ấy làm gì mà lâu thế?

Taeko và Yukiko đang ở cổng. Không thấy tăm hơi Sachiko đâu.

“2 giờ đến nơi rồi.” Taeko bước về phía chiếc taxi. Ông tài xế vẫn đang giữ cửa xe.

“Họ nói chuyện mấy tiếng rồi đây.”

“Chị ấy cứ gác máy luôn cho xong.” “Em nghĩ Itani để chị ấy làm thế chắc? Chị có thể hình dung ra cảnh chị Sachiko đang nhấp nha nhấp nhồm” Về khôi hài của Yukiko lại cho thấy việc kia dường như chẳng liên quan gì đến mình. “Etsuko, em bảo mẹ gác máy đi.”

“Chúng mình vào xe luôn nhỉ?” Taeko bước tới chiếc taxi.

“Chị nghĩ nên đợi” Yukiko lúc nào cũng đúng mực, cô không vào xe trước chị gái mình. Taeko đành phải chờ cùng.

“Em đã nghe chuyện của Itani rồi.” Taeko giữ ý để người tài xế không nghe lỏm được. Etsuko đã chạy vào nhà.

“Gì?”

“Em đã xem hình anh ấy rồi.”

“VẬY À?”

“Chị nghĩ sao hả Yukiko?”

“Có mỗi bức ảnh, biết thế nào được.”

“Chị nên gặp người ta.”

Yukiko không trả lời.

“Itani rất tử tế, và chị Sachiko sẽ buồn bực lắm nếu chị không chịu đi coi mắt đây.”

“Có cần gấp gáp đến thế không?”

“Chị Sachiko cũng nói là chị ấy sợ giục thì chị lại khó chịu.”

Phía sau lưng có người chạy tới. “Quên khuấy cái khăn tay. Khăn tay, khăn tay. Ai đó lấy dùm cái khăn tay với.” Sachiko chạy như bay qua cổng, vừa chạy vừa loay hoay với tay áo kimono.

“Nói chuyện kỹ quá mà.”

“Em tưởng dễ mà lấy có với chị ta ư? Mãi chị mới đuổi khéo ta được.”

“Chuyện đó chị em mình nói sau.”

“Vào đi, vào đi.” Taeko hối hả ngồi vào xe taxi theo sau Yukiko.

Đường đến ga tàu chừng nửa dặm. Khi có việc gấp mấy chị em thường đi taxi, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn đi bộ, phần vì muốn vận động. Người ta thường quay đầu lại ngắm ba cô tiến tới nhà ga, xúng xính áo quần dạo phố. Những người bán hàng thích bàn tán về ba cô, nhưng hiếm có ai đoán được tuổi tác từng người. Sachiko đã có một đứa con gái lên sáu và khó lòng giấu được vẻ già dặn, nhưng trông chị không quá hăm sáu, hăm bảy. Yukiko còn son, chắc hẳn nhìn như hăm hai, hăm ba, còn Taeko đôi khi còn bị nhầm là mới mười sáu, mười bảy. Yukiko đã đến tuổi không còn phù hợp để được gọi là một thiếu nữ, nhưng cũng không ai lấy làm kỳ khi gọi cô là “Tiểu thư Yukiko”. Với lại, cả ba cô trông đều đẹp nhất khi mặc những trang phục hơi quá trẻ so với tuổi thật. Không phải xiêm y sắc sỡ che giấu tuổi tác mà ngược lại, những trang phục hợp tuổi chẳng qua là quá già nua với họ. Mới năm ngoái, Teinosuke dẫn vợ cùng hai cô em vợ và bé Etsuko đi ngắm hoa anh đào nở bên Cầu Gắm, anh đã viết mấy dòng này đề tựa cho bức ảnh lưu niệm:

Ba chị em,

Cùng sánh bước,

Trên Cầu Gắm.

Nhưng ba người phụ nữ không dập khuôn nhau. Mỗi nàng một vẻ, người này tôn người kia lên. Tuy nhiên, ba người có một điểm chung không lẫn lộn vào đâu được - họ là ba chị em gái sắc nước hương trời! Người ta sẽ ngay lập tức nghĩ thế. Sachiko cao nhất, Yukiko và Taeko bằng nhau và thấp hơn chị, riêng việc đó thôi cũng đã đủ tạo ra sự khả ái và đối xứng khi ba người đàn bà cùng xuống phố. Yukiko thuần chất Nhật hơn cả trong dáng vẻ lẫn trang phục, Taeko Tây hóa nhất, Sachiko thì nửa này nửa kia. Taeko mặt tròn, thân hình nở nang săn chắc rất hợp với phong cách Tây

ương. Ngược lại, Yukiko mặt trái xoan nhỏ nhắn, thân hình hết sức mảnh mai. Sachiko lại đứng giữa, như thể sự kết hợp về đẹp của hai cô em. Taeko thường mặc quần áo Tây còn Yukiko chỉ mặc quần áo Nhật Bản. Sachiko mặc quần áo phương Tây vào mùa hè và quần áo Nhật Bản vào cuối năm. Chị em Sachiko và Taeko tươi tắn, tinh khôi, cả hai đều giống bố. Yukiko thì khác. Khuôn mặt của cô gây cho người ta ấn tượng man mác buồn, cô đơn, nhưng cô lại đẹp nhất trong những bộ trang phục lòe loẹt. Những bộ kimono tông trầm sành điệu ở Tokyo không ăn nhập với cô.

Dĩ nhiên ai đi hòa nhạc đều phải chung diện. Vì đây là một buổi hòa nhạc kín nên các cô còn chăm chút đến trang phục hơn bình thường. Không có ai là không ngoảnh lại thêm một lần để ngắm ba cô khi họ bước ra từ taxi và rảo bước trong ánh nắng thu rực rỡ về phía ga tàu. Hôm ấy chiều Chủ nhật nên trong tàu gần như trống không. Yukiko để ý thấy cậu học trò cấp hai đối diện mình đỏ mặt và nhìn xuống sàn tàu lúc ba chị em ngồi xuống.

QUYỀN THƯỢNG - 8

ETSUKO đã chán chơi búp bê. Cô bé bảo O-Hana lên nhà lấy hộ cuốn tập, và ngồi ngay ngắn trong phòng khách để làm bài.

Ngôi nhà đa phần xây kiểu Nhật, chỉ có mỗi hai phòng kiểu Tây là phòng khách và phòng ăn thông với nó. Gia đình đón khách ở phòng này và dành hầu hết thời giờ trong ngày ở đây. Đàn dương cầm, radio và máy quay đĩa đều đặt ở phòng khách, vào mùa đông chỉ phòng này có máy sưởi nên càng trở thành trung tâm của căn nhà. Căn phòng sôi động nhất này hấp dẫn Etsuko. Etsuko gần như ở luôn trong này chỉ trừ những khi bị ốm hoặc nhà có khách. Phòng riêng của cô bé ở trên lầu là buồng theo kiểu Nhật nhưng đồ đạc theo kiểu Tây, vốn được bố trí để làm phòng học, có điều cô bé thích học và chơi trong phòng khách nên đó lúc nào cũng rải rác đồ chơi, sách vở, bút chì. Hễ có ai ghé thăm không báo trước là người nhà lại phải tất bật nhặt nhạnh đồ đạc.

Nghe tiếng chuông, Etsuko chạy ra cửa rồi nhảy chân sáo vào phòng khách theo sau Yukiko. Món quà đã hứa kẹp dưới nách Yukiko.

“Chị không được xem vở của em.” Etsuko úp mặt cuốn tập xuống bàn. “Chị có đem quà em bảo về chứ? Cho em xem với.” Cô bé kéo gói đồ khỏi tay Yukiko rồi xếp những thứ bên trong lên ghế.

“Cảm ơn chị nhiều nha.” ”

“Đúng cái em muốn phải không?”

“Dạ, cảm ơn chị nhiều nhiều.”

“Em đã viết xong bài văn chưa?”

“Chị để yên. Chị không được xem đâu nhá.” Etsuko giật lấy cuốn tập và chạy về phía cửa. “Có lý do đấy.”

“Lý do là gì?”

Etsuko cười. “Vì em viết về chị đó mà.”

“Bộ em nghĩ viết về chị thì không được sao? Để chị xem nào.”

“Tí nữa. Tí nữa cho chị xem. Không phải lúc này.”

Etsuko nói cô bé viết bài về tai thổ, và Yukiko Có xuất hiện chút xíu trong câu chuyện. Để Yukiko đọc lúc này cô bé thấy ngượng. Yukiko sẽ đọc kỹ một lượt vào tối muộn khi Etsuko đã ngủ. Con bé thể nào cũng dậy sớm chép lại một bản sạch đẹp trước khi đến trường. Biết chắc Sachiko và mấy người kia sẽ còn xem phim sau khi ăn tối và về nhà muộn, Yukiko đi tắm với Etsuko và đến chừng tám giờ rưỡi tối đưa bé lên tầng. Etsuko vốn khó ngủ, lúc nào con bé cũng nói như pháo rang khoảng hai mươi phút đến nửa tiếng sau khi đã vào giường. Dĩ Etsuko đi ngủ là việc không đơn giản, và Yukiko thường phải nằm lại nghe cô bé nói chuyện một lúc. Thỉnh thoảng có thiếp đi rồi ngủ một mạch đến sáng, thỉnh thoảng cô lặng lẽ tỉnh dậy, khoác vội áo lên người và xuống lầu uống trà với Sachiko hay ăn phô mai kèm vang trắng Teinosuke thỉnh thoảng đem ra. Tối nay cảm giác căng cứng thường gặp ở vai lại khiến Yukiko thao thức. Sachiko và mấy người còn đi chơi chán, có lẽ đây là cơ hội tốt để xem qua bài văn. Đảm bảo mười mười Etsuko đã say giấc, Yukiko mới mở cuốn tập dưới ánh đèn ngủ.

TAI THỔ

Em có một chú thổ. Có một người đem chú đến và nói rằng: “Thổ này dành cho bé Etsuko.”

Nhà em đã có chó và mèo, nên mọi người để thổ sống trong hành lang. Em luôn luôn âu yếm thổ vào buổi sáng trước khi đến trường.

Thứ Năm tuần trước em ra hành lang trước khi đi học. Một cái tai thổ dựng lên còn tai kia rũ xuống. “Bé thổ kỳ quá. Sao bé không dựng cái tai còn lại lên?” Em nói nhưng thổ không nghe. “Để chị dựng tai bé lên nhé.” Em lấy tay mình dựng tai thổ lên nhưng thả tay ra nó lại sụp xuống. Em bảo chị Yukiko. “Chị Yukiko nhìn cái tai thổ kìa.” Chị bèn dựng tai thổ bằng bàn chân, nhưng thả chân ra nó lại sụp xuống. Chị Yukiko cười và nói, “Cái tai ngộ quá.”

Yukiko nhanh tay vạch một đường thẳng dưới dòng chữ “bằng bàn chân”.

Etsuko có khiếu viết văn, bài văn này đọc Có vẻ khá trôi chảy. Xem lại từ điển thấy chữ “bụp” viết chưa đúng, Yukiko chỉ sửa lại chỗ đó thôi. Về ngữ pháp xem ra không có lỗi làm gì. Nhưng vấn đề lại ở chỗ nhắc đến bàn chân. Cuối cùng Yukiko quyết định gạch bỏ ba chữ vô duyên ấy. Đơn giản

nhất là sửa thành “bằng bàn tay, nhưng sự thật đúng là Yukiko đã dùng bàn chân, cô cũng thấy nói dối trẻ con thì không ổn. Nếu câu này viết mơ hồ một tí thì không vấn đề gì. Nhưng chẳng may Yukiko chưa xem qua mà cô bé lại nộp bài văn này ở trường thì sao nhỉ? Etsuko đã bắt quả tang dì mình làm động tác kém duyên rồi.

Đầu đuôi chuyện “bằng bàn chân” là như thế này.

Sáu tháng trước, ngôi nhà kế bên, hay đúng hơn là sau lưng nhà Ashiya trở thành nơi cư ngụ của một gia đình người Đức tên Stolz. Vì ngăn giữa hai mảnh sân sau chỉ có một lưới mắt cáo nên ngay lập tức bé Etsuko làm quen với bọn trẻ nhà Stolz. Ban đầu bọn chúng nhìn qua lưới, Etsuko nhìn lại, giống như những con vật thăm dò nhau nhưng chẳng mấy chốc chúng đã tự do giao lưu. Thằng lớn tên Peter, đứa kế là em gái Rosemarie và bé út là Fritz. Peter chừng chín hay mười tuổi, Rosemarie cao đúng bằng Etsuko thì nhỏ hơn Etsuko một hai tuổi gì đó. Bọn trẻ con Tây thường cao lớn. Etsuko và đám trẻ nhà Stolz chơi thân lắm. Nhất là bé Rosemarie sau giờ học tối nào cũng sang chơi, Etsuko gọi bạn bằng cái tên âu yếu “Rumi”, như cách cô bé người Đức thường được gọi ở nhà.

Bên cạnh con chó giống Pointer Đức và một con mèo mun, nhà Stolz còn nuôi một con thỏ Angora lông xù tốt trong chuồng ở sân sau. Etsuko đã có cả chó lẫn mèo nên không quan tâm đến chó mèo nhà hàng xóm, nhưng bé mê tí con thỏ. Cô bé thích phụ Rosemarie cho thỏ ăn và nắm tai thỏ nhấc lên, gần đây Etsuko cứ năn nỉ mẹ mua thỏ. Sachiko tuy không phản đối việc nuôi động vật nhưng chị nói nếu nuôi con gì mà bỏ bê để nó chết thì buồn lắm. Mà nhà đã nuôi chó Johnny với mèo Bell, thêm một chú thỏ nữa thì phiền phức vô cùng. Trong nhà chẳng có nơi nào cho nó ở vì phải nhốt nó trong chuồng cách ly với Johnny và Bell. Sachiko còn đang cân nhắc thì ông thợ dọn ống khói đã mang đến nhà biếu một con thỏ rồi. Con thỏ không phải giống Angora nhưng trắng muốt và xinh xắn lắm. Etsuko sau khi tham khảo ý kiến của mẹ, quyết định rằng tốt nhất nên để thỏ ngoài hành lang, tránh xa tầm với của Johnny và Bell. Con vật này là một bí ẩn đối với Sachiko và những người còn lại. Không như chó mèo, con thỏ cứ đực ra. Nó ngồi như phỗng với đôi mắt hồng mở to nhìn đăm đăm, một sinh vật luôn giật cục khác những con kia một trời một vực.

Đây là con thỏ mà Etsuko viết. Yukiko thường đánh thức Etsuko, giúp cô bé ăn sáng, xem cô bé đã chuẩn bị đủ những đồ dùng cần thiết để tới trường chưa rồi quay về giường. Đó là một buổi sáng mùa thu lạnh lẽo. Yukiko đang khoác hờ kimono ngoài váy ngủ, ra cửa tiễn Etsuko đi học thì thấy cô bé đang cố gắng làm cho tai thỏ dựng lên. “Chị thử xem nào.” Etsuko bảo. Yukiko chỉ muốn xong chuyện để Etsuko còn đi học đúng giờ, nhưng mặt khác không muốn sờ vào con vật lông lá, nên đành thử kẹp ngón chân vào tai con thỏ mà dựng lên. Cô bỏ chân ra thì cái tai cũng “kụp xuống” luôn.

“Em viết sai chỗ nào thế?” Etsuko sáng hôm sau xem lại bài chữa.

“Có cần phải nói là chị dùng bàn chân không vậy?”

“Nhưng chỉ dùng chân thật mà.”

“Vì chị không muốn chạm vào con thỏ.”

“Thế à?” Etsuko hờn dỗi. “Vậy có lẽ em nên bỏ sung cả câu đó nữa.”

“Thế thì cô giáo sẽ nghĩ sao về chị?”

“Làm sao ạ?” Etsuko vẫn cứ hờn dỗi.

QUYỀN THƯỜNG - 9

Nếu mai là ngày xấu, thì ngày mười sáu thế nào? Mười sáu là đúng hôm đẹp ngày đây.

Itani ấn định sau khi tóm được Sachiko trên điện thoại Sachiko buộc phải đồng ý. Yukiko chưa chấp thuận mà hai ngày nữa đã trôi qua rồi. Yukiko ra điều kiện là Itani phải giữ lời hứa, chỉ giới thiệu hai người với nhau và tránh gây hiểu nhầm đây là một buổi coi mắt trịnh trọng. Bữa tối đặt lúc 6 giờ tại khách sạn Oriental ở Kobe. Itani sẽ đi cùng vợ chồng anh trai, ông anh Murakami Fusajirō này làm việc cho một nhà buôn sắt ở Osaka (vì ông anh là bạn cũ của anh chàng Segoshi mà Itani đã đến mở lời, nên dĩ nhiên buổi tiệc không có mặt ông ta thì không ra tầm món). Segoshi đi một mình trông sẽ lủi thủi, nhưng đây cũng không phải dịp hợp lí để triệu người nhà dưới quê lên; may mà có một vị trung niên tên Igarashi - giám đốc công ty sắt nói trên là đồng hương với Sagoshi nên Murakami mời Igarashi coi như thế chỗ cho người nhà đáng nhẽ phải có mặt trong buổi coi mắt. Tính cả Sachiko, Teinosuke và Yukiko thì bữa tối có tổng cộng tám người.

Ngày hôm trước, Sachiko và Yukiko đã đến hiệu làm đẹp của Itani. Sachiko chỉ có nhu cầu uốn tóc, nên đã để em gái Yukiko vào trước còn mình ngồi đợi, trong lúc đó Itani tận dụng thời gian rảnh để trao đổi với chị.

“Tôi nhờ chị tí nhé?” Itani ngồi xuống, ghé miệng vào tai Sachiko, nói nhỏ gần như thì thầm. Chị ta luôn luôn liên tưởng kiểu người Tokyo. “Có lẽ tôi không cần phải nhắc, nhưng ngày mai chị cố gắng ăn bạn càng già dặn càng tốt, có được không ạ?”

“Tất nhiên rồi...”

Nhưng Itani vẫn thao thao bất tuyệt. “Ý tôi không phải là chị chỉ cần ăn mặc bình dị hơn ngày thường *một chút* đâu nhé. Mà phải cố ý sao cho càng khiêm nhường càng tốt. Tiểu thư Yukiko quyền rũ thì đã hẳn, nhưng hơi gầy gò. Về mặt tiểu thư vốn đượm buồn, lại còn ngồi cạnh chị nữa thì sức hấp dẫn giảm một phần năm rồi. Khuôn mặt chị tươi tỉnh hợp thời thế kia, nhất định sẽ thu hút sự chú ý. Thôi thì chị chịu khó một tí để tôn Tiểu thư Yukiko

lên, có được không? Tự làm cho mình già mười mười lăm tuổi gì đó? Nếu không vụ này chỉ vì chị mà hỏng hết đấy.”

Sachiko đã nhận được những chỉ thị tương tự trước đó rồi. Chị đã đi cùng Yukiko đến mấy buổi xem mặt và trở thành chủ đề bàn tán: “Cô chị thật là tươi tắn, tân thời mà cô em tương mạo lại hơi khó ở” hoặc “Cô chị thông ăn đứt cô em.” Thậm chí có những lần Sachiko bị yêu cầu không được có mặt, chỉ có chị cả Tsuruko ở nhà chính đi cùng Yukiko thôi. Sachiko lúc nào cũng trả lời rằng mọi người đơn giản là không nhìn nhận được vẻ đẹp của Yukiko. Thì đúng là bản thân chị có khuôn mặt sinh động hơn, khuôn mặt có thể gọi là “hợp thời.” Nhưng một khuôn mặt hợp thời không có gì ấn tượng cả. Những gương mặt hợp thời thì đâu mà chẳng thấy. Chị tự biết mình khen lấy khen để em gái kể cũng kỳ, nhưng vẻ đẹp mỏng manh, đài các của tiểu thư chốn khuê phòng ngày xưa, không bao giờ biết đến mưu sinh chìm nổi - ai có thể phủ nhận đó chính là vẻ đẹp của Yukiko Cơ chứ? Sachiko chẳng muốn em gái kết duyên với người đàn ông không biết trân trọng vẻ đẹp ấy, đúng ra người đàn ông ấy còn phải đòi hỏi một người giống y em gái mình. Nhưng dù có bảo vệ Yukiko hăng hái đến đâu, Sachiko cũng không nên được cái cảm giác trên cơ. Ít nhất thì trước Teinosuke chii đã huênh hoang: “Người ta bảo em làm lu mờ Yukiko tội nghiệp mỗi khi đi cùng nó.” Chính Teinosuke đôi khi cũng gợi ý rằng Sachiko nên ở nhà, hoặc bảo vệ nên trang điểm khác đi hay mặc một bộ kimono nền nã hơn: “Chưa, nhìn em vẫn chưa đủ già dặn. Em sẽ lại làm Yukiko mờ nhạt mất thôi.” Sachiko thấy rõ ông xã hài lòng với người vợ mỹ miều của mình. Chị đã tránh mặt trong một hay hai buổi coi mặt của Yukiko nhưng nói chung chị thường đi thay chị cả Tsuruko. Thỉnh thoảng Yukiko bảo Sachiko không đi cùng thì cô cũng không tự đi một mình. Nhưng cho dù Sachiko gắng sức làm bản thân nhã nhặn đến đâu, thì gạt nổi tủ áo của chị toàn những món đồ sặc sỡ, và sau buổi coi mặt chị lại nghe người ta nói rằng chị không đủ đứng tuổi.

“Ai cũng bảo vậy. Tôi hiểu mà. Chị không nói, tôi vẫn sẽ cố gắng sao cho trông thật già.”

Sachiko là khách hàng duy nhất trong phòng đợi. Tấm rèm ngăn phòng bên cạnh được kéo ra, và bóng Yukiko dưới cái máy sấy tóc đang phản chiếu vào tấm gương đối diện hai người. Chắc chắn Itani đã lợi dụng tiếng ồn của máy sấy tóc để át lời chị ta nói, nhưng Sachiko thấy dường như đôi mắt

Yukiko đang dán chặt vào hai người bọn họ, như muốn chất vấn mấy người đang nhỏ to cái gì. Sachiko nôm nớp sợ em gái nhìn khẩu hình mà đoán ra được câu chuyện.

Vào ngày hẹn, nhờ sự hỗ trợ của hai chị em, Yukiko bắt đầu phục sức vào khoảng 3 giờ. Teinosuke đã nghỉ làm sớm về phụ một tay. Là người sành sỏi về váy áo đàn bà, anh rất thích ngắm họ tất bật sửa soạn; nhưng quan trọng là anh biết ba chị em này toàn quên tiết giờ giấc. Anh có mặt chủ yếu để đảm bảo họ sẽ sẵn sàng vào 6 giờ.

Etsuko đi học về, ném sách vở vào phòng khách và chạy thẳng lên lầu.

“Thế là chị Yukiko sắp sửa đi gặp chồng.”

Sachiko giật mình. Chị nhìn vào gương thấy sắc mặt Yukiko thay đổi.

“Con nghe ai nói vậy hả?” Chị hỏi, gắng ra vẻ thờ ơ.

“O-Haru kể với con lúc sáng. Có đúng không chị Yukiko?”

“Không phải thế.” Sachiko nói. “Chị Yukiko và mẹ được bác Itani mời ăn tối ở Khách sạn Oriental thôi mà.”

“Nhưng bố cũng đi nữa.”

“Sao lại không thể mời thêm cả bố con?”

“Etsuko, nhờ em xuống dưới nhà gọi O-Haru ra đây. Em cũng không cần phải lên lầu đâu.” Yukiko vẫn nhìn thẳng vào gương.

Thường Etsuko sẽ làm bướng, nhưng cô bé cảm thấy sự bất thường trong giọng điệu của Yukiko.

“Được rồi.”

Một lúc sau O-Haru rút rè quỳ xuống ngoài cửa. “Thưa, cô chủ gọi ạ?” Rõ ràng là Etsuko đã nói điều gì đó. Teinosuke và Taeko thấy có sự chẳng lành bèn lánh đi.

“O-Haru, hôm nay em đã nói gì với con bé vậy?” Sachiko không nhớ là đã nói chuyện với các cô hầu về cuộc gặp gỡ hôm nay, nhưng có lẽ vì bất cẩn nên chị đã để người hầu gái đoán ra. Để việc đến tại Yukiko là tại Sachiko, “Em đã nói gì thế?”

O-Haru không trả lời. Cô dán mắt vào sàn nhà, điệu bộ lúng túng như thú nhận hành vi sai trái.

“Em nói với con bé lúc nào?”

“Sáng nay ạ.”

“Em nghĩ gì mà làm thế?”

O-Haru mới mười bảy tuổi, đến nhà này giúp việc năm mười bốn. Bây giờ cô đã gần như trở thành người trong nhà, nên cố nhiên mọi người nói chuyện với cô tình cảm hơn các cô hầu gái khác. Thông thường phải có người dắt Etsuko băng qua quốc lộ trên đường đến trường, và O-Haru sẽ chăm lo việc ấy. Bị Sachiko xét hỏi, cô gái tự thú rằng đã kể lại toàn bộ câu chuyện với Etsuko trên đường tới trường sáng hôm nọ. O-Haru vốn chân chất thơ ngây, nên khi bị mắng, cô héo hon khổ sở đến mức gần như tức cười.

“Để em nghe thấy chị nói chuyện điện thoại là tại chị, nhưng trót nghe rồi thì em cũng phải ý thức được đó là việc bí mật. Em phải ý thức là có những việc được bàn tán, có việc không. Sao em có thể kể cho một đứa bé về một việc thậm chí chưa được định đoạt? Em đến đây làm từ bao giờ hả O-Haru? Có phải là vừa mới hôm qua đâu.”

“Đâu phải mỗi lần này,” Yukiko tiếp lời. “Em nhiều chuyện quá đấy. Cái đáng ra không nên nói thì cứ bép xép luôn mồm.”

Bị hai cô chủ lần lượt mắng mở, O-Haru dăm dăm nhìn xuống sàn. “Thôi được rồi, đi đi.” Nhưng O-Haru vẫn quy chết trân trước mặt họ. Chỉ đến khi bị nhắc lui ba, bốn lần cô mới xin lỗi bằng một giọng lí nhí và đi mất.

“Kiểu gì nó cũng chứng nào tật ấy.” Sachiko nhìn vào khuôn mặt trong gương. Yukiko rõ là đang bực lắm. “Nhưng chị cũng có lỗi. Nhẽ ra lúc nói qua điện thoại chị nên giữ ý sao cho họ không hiểu được. Có mơ cũng không lường được nó sẽ kể cho Etsuko.”

“Đâu phải chỉ là cuộc điện thoại. Từ lâu em đã thấy mỗi lần chị nói chuyện là con O-Haru ở đó nghe lỏm.”

“Lúc nào thế?”

“Lúc nào chẳng vậy. Nó vào phòng là chị thôi không nói nữa, nhưng hễ nó ra ngoài là mấy người lại oang oang trong khi nó vẫn còn đứng ngay ngoài cửa. Nó đã hóng hớt bao nhiêu lần rồi.”

Mấy tối gần đây, Sachiko, Yukiko, Teinosuke, và đôi khi cả Taeko có vài cuộc họp gia đình sau khi Etsuko đi ngủ. Thịnh thoảng O-Haru từ trong phòng ăn bước vào, mang theo món đồ uống gì đó, và bởi phòng ăn với phòng khách chỉ cách nhau ba cái cửa trượt giấy bồi, khi đóng vào vẫn còn đủ chỗ để ngón tay lách qua, nên chuyện gì nói trong phòng khách thì ở phòng ăn cũng nghe rõ mồn một. Lúc đêm muộn khi nhà cửa yên ắng thì cần phải nói thật khẽ để tránh bị nghe lỏm, và hiển nhiên họ đã không biết đường cẩn trọng. Yukiko có lẽ nói đúng. Nhưng nếu có ba buồn bực đến mức bây giờ phải đem chuyện này ra nói, thì tại sao ngay lúc ấy không cảnh báo cả nhà đi? Giọng Yukiko tỏ vẻ đến mức mọi người hầu như không nhận ra cô đang nói bé hơn bình thường, trừ phi cô chủ tâm gây sự chú ý. Có người ở lăm mồm như O-Haru đã khó chịu, nhưng chính người trong nhà cứ im như thóc cũng chẳng hay ho gì, Sachiko trộm nghĩ. Vì Yukiko nhắc đến “mấy người”, có vẻ Teinosuke là đối tượng chính cho những lời chỉ trích của cô, và cũng có thể tha thứ cho cô vì đã nể mặt anh rể mà không lên tiếng. Quả thực giọng Teinosuke rất vang.

“Nhẽ ra em phải nhắc mọi người chứ.”

“Mình không nên nói chuyện ấy trước mặt người ngoài. Không phải em không thích những buổi coi mắt thế này - chị biết mà, nhưng người ta biết sẽ khác nhau rằng em lại bị từ chối nữa rồi.” Giọng Yukiko nghẹn ngào, một giọt nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt trong gương.

“Yukiko ơi, em biết rõ rằng nhà mình mới là bên từ chối. Em biết thừa mà. Đối phương chỉ chờ là gật, còn nhà ta có bao giờ ưng bụng đâu.”

“Bộ chị tưởng mấy đứa giúp việc cũng nghĩ vậy sao? Tụi nó sẽ cho là em lại bị phũ, dù có biết sự thật thì tụi nó vẫn bảo nhau là...”

“Thôi, chúng mình nói chuyện khác đi. Anh chị sai rồi, sẽ không tái phạm đâu mà. Coi cái mặt em kìa.” Sachiko muốn sửa lại lớp trang điểm nhưng chỉ sợ làm em gái khóc thêm.

QUYỀN THƯỢNG - 10

TEINOSUKE đã lánh ra ngôi nhà tranh trong vườn, vốn là nơi anh dùng làm thư phòng. Anh bắt đầu sốt ruột. Lúc ấy đã hơn 4 giờ mà chẳng có dấu hiệu gì cho thấy hai chị em đã sẵn sàng. Có cái gì đó rơi lộp độp vào tán lá khô ngoài vườn. Nhoài người trên bàn làm việc, anh mở cửa sổ giấy bồi. Một cơn mưa thu bất chợt kéo đến che phủ bầu trời xanh. Đây đó những hạt mưa xuyên qua tán cây, đập vào cành lá nghe xào xạc.

“Mưa rồi!” Anh chạy vào nhà chính và gọi với lên lầu.

“Trời đang mưa đấy.” Sachiko nhìn ra ngoài cửa sổ. “Mưa rào chóng tạnh. Vẫn thấy trời xanh ngắt ấy mà.”

Nhưng các mái ngói đã ướt đầm và ánh lên, tiếng mưa đập hồi hả cho thấy đó không chỉ là một trận mưa rào.

“Phải gọi xe taxi thôi. Bảo họ đón lúc 5 giờ 15. Trời mưa chắc không mặc kimono được. Mặc đầm vải serge xanh da trời thì thế nào?”

Khi trời đổ mưa thì ở Ashiya gần như không còn chiếc taxi nào. Hai chị em lập tức gọi điện như Teinosuke bảo, nhưng đến 5 giờ 15, rồi 5 giờ 20 mà vẫn chưa thấy tăm hơi xe taxi. Cơn mưa càng lúc càng dữ dội. Nhà xe nào cũng đáp cùng một câu: hôm nay ngày lành tháng tốt, cưới hỏi khắp nơi nên cần nhiều xe; xe nào còn thì cũng bị điều đi hết lúc trời mới đổ mưa rồi. Hễ có xe trống là có người bắt. Rồi khỏi nhà lúc năm rưỡi rồi đi thẳng một mạch ra Kobe thì có thể kịp đến khách sạn Oriental lúc 6 giờ. Nửa tiếng nữa trôi qua. Teinosuke gọi điện cho khách sạn và được thông báo rằng cả nhóm sáu người đã có mặt và đang đợi. 6 giờ kém 5 thì rốt cuộc có xe tới. Ngồi an vị sau khi người tài xế che ô rước từng người vào trong xe, Sachiko thấy một giọt nước lạnh lẽo chảy xuống cổ. Chị nhớ lại buổi coi mắt lần trước của Yukiko trời cũng mưa, và mưa cả buổi trước đó nữa.

“Chúng tôi trễ nửa tiếng” Gần như còn chưa chào hỏi Itani, Teinosuke đã cáo lỗi. Bà ta ra ngoài đón lúc họ đang xốc lại áo khoác. “Hôm nay đâu cũng có đám cưới, thế rồi trời đổ mưa. Gọi mãi không được taxi chị ạ.”

“Trên đường đi tôi cũng thấy cô dâu này cô dâu kia nối đuôi nhau.” Itani bảo. Trong khi Sachiko và Yukiko chỉnh trang lại áo quần, chị ta ra hiệu nói chuyện riêng với Teinosuke.

“Tí nữa tôi sẽ giới thiệu anh với ông Segoshi. Nhưng trước hết tôi muốn hỏi xem anh đã điều tra đối tượng xong chưa?”

“Thật sự là đầu bên Osaka đã điều tra về ông Segoshi, họ mãn nguyện với kết quả lắm. Bây giờ họ đang xem xét về gia thế. Chỉ còn một báo cáo nữa thôi. Chị giãn cho chúng tôi tuần nữa nhé?”

“Được rồi...”

“Tôi biết là chỗ chúng tôi phải nhanh nhẹn lên, nhất là sau khi chị đã phải bỏ bao nhiêu công sức. Nhưng đằng ấy đến là cổ hủ, cứ đứng đờ đờ đình. Chúng tôi mang ơn chị lắm, phần tôi thì phải nói là duyệt hoàn toàn. Tôi đã cố gắng thuyết phục hết mức có thể, rằng là cứ theo lẽ lối ngày xưa thì không được đâu, chỉ tổ trì hoãn việc cưới xin của Yukiko mà thôi. Tôi bảo nếu không có gì bất bình với đối tượng thì chớ lo lắng nhiều về gia thế anh ta. Quả thực nếu chàng với nàng tối nay mà ưng nhau, thì tôi nghĩ mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió thôi mà.”

Teinosuke và Sachiko đã thống nhất về những lời biện hộ sẽ đưa ra, nhưng chỉ ít ở điểm cuối cùng này anh đã rất chân thành.

Họ chỉ trao đổi vài câu chào xã giao trong hành lang rồi vội vào thang máy lên tầng hai, nơi Itani đã đặt phòng ăn riêng. Itani và Igarashi ngồi hai đầu bàn, một bên là Segoshi và vợ chồng Murakami. Yukiko, Sachiko, và Teinosuke ngồi theo thứ tự đó ở phía bên kia, Yukiko đối diện với Segoshi. Itani đã gợi ý một ngày trước đó rằng Segoshi và Yukiko ngồi giữa bàn, Segoshi ngồi giữa vợ chồng Murakami còn Yukiko chen giữa vợ chồng chị gái. Nhưng Sachiko phải đối, vì như thế gây cảm giác trịnh trọng quá.

“Nghĩ sao cũng thấy tôi nhẽ ra không nên ở đây.” Món súp được bung lên, và Igarashi lựa chọn thời điểm mở lời. “Tôi đúng là đồng hương với Segoshi thật, nhưng các vị thấy không, tôi già hơn hẳn cậu ấy. Thực tình cậu ấy nên mời anh bạn học nào đó tới đỡ mới phải. Chúng tôi quen nhau cùng lắm cũng vì hai gia đình ngẫu nhiên lại sống gần nhau thôi. Không phải tôi không hân hạnh được góp mặt đâu, quý vị chớ hiểu lầm, quả thực với tôi đến dự buổi tiệc này thật là quá trang trọng. Nhưng tôi đã nói hết

cách mà anh Murakami ở đây cứ nài rằng tôi phải đến mới chịu. Tôi đã nghe danh chị Itani ăn nói sắc sảo, nhưng khó lòng hình dung anh ta cãi nhau không lại với chị. “Thế ông định khước từ lời mời quan trọng này à, anh ta bảo thế. Thử nghĩ xem ông không đến thì sao, có mà chết dờ đấy - anh ta nói vậy. Anh ta bảo cần một vị cao niên, nhất định không thể để cái đầu hói kia chạy thoát. Thế là tôi có mặt.”

Murakami cười. “Nhưng giờ mọi người đã tề tựu đông đủ rồi thì ngài giám đốc cũng đâu lấy làm phiền khi tới đây phải không ạ.”

“Nào, giám đốc cái gì. Tôi ở đây để thư giãn, không muốn nghe những lời nhắc nhở đến công việc làm ăn đâu nhé.”

Sachiko nhớ đến một ông biên sỏ ở bách hóa Makioka cũng hói đầu và hoạt kê như thế. Hồi này, phần lớn các cửa tiệm ngày xưa đã được Cơ cấu lại thành doanh nghiệp cổ phần, và người cai quản chuyện biên sỏ đã thành “giám đốc.” Cái áo choàng và tạp dề biến thành bộ com lê, giọng thô âm Semba chuyển sang giọng Nhật chuẩn, nhưng bản thân ông giám đốc” trông không ra đáng thương nhân mà bất quá chỉ là một người học việc đứng tuổi, đến tiệm để học nghề buôn bán khi còn bé. Tiệm nào ở Osaka cũng có một, hai người như thế: một thầy kí già biết cách mua vui cho ông chủ và chọc cười mọi người. Có vẻ như Itani đã quyết định mời Igarashi để phòng những lúc nhặt hứng trò chuyện.

Segoshi chỉ ngồi tùm tùm suốt cuộc trao đổi. Anh ta rất giống như những gì Sachiko và mọi người hình dung, mặc dù ngoài đời trẻ hơn trong ảnh - trông anh ta chỉ như ba sáu, ba bảy là cùng. Nét mặt đại trà, chẳng hấp dẫn hay cá tính. Đúng như Taeko nói là nhan sắc tầm trung. Quả thực từ người đàn ông này cái gì cũng quá sức bình thường - chiều cao, vóc người, trang phục cho đến lựa chọn cà vạt. Tìm đồ mắt cũng không thấy chút dư vị thành Ba-lê nào. Nhưng trông anh chàng cũng ra dáng một tư chức đúng đắn, chân phương, gây thiện cảm theo cách của riêng mình.

Cũng chẳng đến nỗi nào, Teinosuke nghĩ. “Anh ở Paris bao lâu vậy, anh Segoshi?”

“Thưa ông đúng hai năm. Lâu lắm rồi ạ.”

“Là từ bao giờ?”

“Mười lăm hay mười sáu năm trước. Ngay sau khi tốt nghiệp ạ.”

“Ông được cử đi làm việc ở trụ sở hãng ngay sau khi tốt nghiệp à?”

“Chuyến đi ấy vốn không quan hệ gì tới hãng cả. Mãi đến khi quay về Nhật tôi mới đi làm. Ông thân sinh nhà tôi bấy giờ vừa qua đời. Nhà của cụ để lại không nhiều, nhưng tôi nhận được một số vốn nhỏ, thế là tôi xuất ngoại. Nếu bấy giờ có ý định gì thì có lẽ tôi chỉ định cải thiện Pháp văn đôi chút. Thế rồi tôi có ý tưởng mơ hồ là sẽ tìm việc làm. Thành thử chuyến đi đó chỉ là tiêu khiển, không hơn. Tôi không đạt được kết quả gì, Pháp văn không khá lên, dĩ nhiên là việc thì cũng không tìm được.”

“Segoshi khác người lắm.” Murakami nói thêm. “Thiên hạ sang Paris chẳng ai thèm về, nhưng Segoshi nhớ nhà quá nên phải về đấy.”

“Có thật không? Tại sao?”

“Tôi không biết nữa. Có lẽ tôi kỳ vọng quá nhiều.”

“Cậu ấy đến Paris để thấy nước Nhật tuyệt vời như thế nào - Có sao đâu nhỉ, có phải đấy là lý do cậu muốn tìm một người vợ thuần túy Nhật Bản không?” Iragashi ra vẻ bông đùa nhưng ông ta đã liếc nhanh Yukiko, bấy giờ đang nhìn chăm chăm xuống đĩa.

“Chắc tiếng Pháp của ông khá lên nhiều từ hồi ở Pháp về nhỉ.” Teinosuke bảo.

E là không. Doanh nghiệp của Pháp, nhưng nhân viên hầu như toàn người Nhật cả. Chỉ có hai, ba ông tổng là người Pháp thôi.”

“Thế anh không có cơ hội nói tiếng Pháp ư?”

“Khi có tàu của hãng về thì tôi được luyện tập giao tiếp một chút, chỉ có vậy thôi ạ. Không kể việc phúc đáp thư từ.”

“Tiểu thư Yukiko cũng đang học tiếng Pháp đấy.” Itani chêm vào.

“Chỉ là học cùng chị em cho vui thôi mà.”

“Gia sư tiếng Pháp của tiểu thư là ai?” Itani hỏi. “Người Nhật? Hay người Pháp?”

“Một bà người Pháp...”

“...lấy chồng Nhật,” Sachiko đế vào. Ra khỏi nhà Yukiko chưa bao giờ là người hoạt ngôn, và đặc biệt trong những dịp cần phải nói tiếng Nhật chuẩn thay vì phương ngữ Osaka thì cô lại càng ngậm tăm. Nếu Sachiko không

ứng cứu thì câu nói của Yukiko luôn lâm vào tình trạng lơ lửng nửa chừng. Bản thân Sachiko cũng có chút khó khăn khi tìm từ ngữ phù hợp, nhưng chị có thể ngụy trang cho thổ âm Osaka của mình và ăn nói khá lưu loát trước mọi chủ đề.

“Bà ta nói được tiếng Nhật không?”

“Ban đầu thì không, nhưng gần đây bà ấy bắt đầu học, và nay...” “...và nay thì,” Sachiko nói, “bà ấy rất giỏi. Giờ học tiếng Pháp chúng tôi bị cấm không được dùng tiếng Nhật, nhưng thế nào mà chúng tôi vẫn cứ lơ miệng.”

“Tôi ở phòng bên cạnh nghe họ nói, chẳng thấy từ nào tiếng Pháp cả.” Teinosuke bảo.

“Xạo ke à.” Sachiko quên khuấy, lại dùng phương ngữ Osaka. “Tụi em nói tiếng Pháp nhiều lắm, anh không nghe được đấy thôi.”

“Ừ phải rồi. Thịnh thoảng các cô thì thà thì thảo, chắc là đang nói tiếng Pháp. Cứ học như thế chẳng biết có khá lên được không. Nhưng có lẽ chị em toàn học ngoại ngữ như vậy cả.”

“Ăn nói tử tế quá cơ... . Nhưng em đâu có dòn hết thời gian học tiếng Pháp, anh nhớ chứ? Em học đủ thứ từ bà ấy lúc dùng tiếng Nhật cơ mà, nấu nường này, đan móc này, cả làm bánh ngọt Pháp nữa, đêm không xuể. Hôm nọ anh thích món mực đến nỗi bảo em phải học thêm còn gì. Quên chưa đấy?”

Mọi người đều vui vẻ trước sự đôi co tình tứ này. Riêng ông Murakami rất xem trọng món mực nên Sachiko phải giảng giải chi tiết về cách nấu mực kiểu Pháp với tỏi và cà chua.

QUYỀN THƯỢNG - 11

SACHIKO để ý thấy ai chuốc gì là Segoshi uống bằng hết. Rõ ràng tửu lượng anh chàng rất khá. Murakami dường như không đụng đến một giọt rượu, còn Igarashi mới có chút còn vào người là mặt đã đỏ như gấc, vẩy tay xua cậu phục vụ mỗi khi cậu ta bung chai rượu lớn vồn. Mặt khác, Teinosuke và Segoshi chén chú chén anh đầy ăn ý. Không ai tỏ ra chệnh choáng dù chỉ tí ti. Itani đã kể với Sachiko rằng Segoshi dĩ nhiên ông phải loại người đêm nào cũng nhậu, nhưng anh ta thích rượu, và khi có cơ hội thì luôn sẵn sàng cạn chén. Sachiko không hề phản đối điều đó. Mẹ từ khi còn rất nhỏ nên cô và các chị em thường phải đối ẩm với bố vào bữa tối. Tất cả mấy chị em từ Tsuruko trở đi đều biết uống rượu. Tatsuo và Teinosuke, chồng của chị cả và chị hai, cũng có thói quen thỉnh thoảng ăn nhậu; và đối với tất cả mọi người thì một anh chàng nói không với bia rượu mới là cậu em rể kém năng lực nhất. Chẳng ai muốn lấy một con sâu rượu, nhưng người đàn ông biết nhậu có thời điểm là lý tưởng hơn cả. Mặc dù Yukiko thực ra chưa bao giờ đề nghị đối tượng của mình phải biết uống rượu nhưng Sachiko ngờ ngợ rằng cảm nhận của em gái cũng giống như mình. Yukiko không phải loại người để lộ quan điểm cá nhân, nếu không lấy được người chồng có thể đối ẩm cùng mình thì cô cũng chỉ im im khó chịu mà thôi. Về phía người chồng, anh ta sẽ thấy sự im lặng của cô gây ức chế. Nói gì đi nữa thì viễn cảnh Yukiko lấy một người chồng không rượu chè xem ra sẽ thê thảm không chịu nổi.

“Em nên uống gì đi chứ?” Sachiko thì thầm, hy vọng lôi kéo được Yukiko vào cuộc. Chị hướng mắt vào ly rượu trắng và thỉnh thoảng uống một ngụm để khuyến khích em gái. “Rót thêm cho cô đây nhé!” Chị nói với cậu bồi bàn.

Yukiko đã để ý đến tửu lượng cao của Segoshi. Tự nhủ mình cũng nên hoạt bát lên một chút, đôi lúc cô kín đáo uống vài ngụm nhỏ. Nhưng chân cô đang ướt và cóng vì nước mưa nên rượu chỉ khiến cô chóng mặt.

“Tiểu thư thích rượu trắng à?” Segoshi hỏi.

Yukiko cười và nhìn vào đĩa của mình.

“Em nó uống được một hoặc hai ly nhỏ” Sachiko nói. “Nhìn anh uống tôi cũng choáng đấy. Nếu bắt buộc thì anh uống được tới chừng nào?”

“Chừng một, hai lít thì không vấn đề gì ạ.”

“Lúc say cậu có diễn trò không đấy?” Igarashi hỏi.

“E là tôi không có khiếu. Chỉ là mau miệng hơn lúc bình thường thôi ạ.”

“Tiểu thư Yukiko biết chơi dương cầm. Nghe nói cả nhà tiểu thư đều chuộng nhạc ngoại.” Itani nói.

“Đâu phải chỉ có nhạc nước ngoài.” Sachiko mau mắn giải thích. “Chị em tôi hồi nhỏ đều học đàn koto, gần đây tôi đang cân nhắc đi học lại đấy. Thi thoảng tôi đem cây đàn koto ra xem mình còn nhớ những gì. Chị biết không, cô Út nhà này vừa mới đi học múa, nên tôi tha hồ có dịp nghe đàn koto.”

“Tiểu thư Taeko đang đi học múa ư?”

“Phải. Ở trường Yamamura. Có vẻ như nó khá sến ngoại, nhưng gần đây nó bắt đầu tìm về những thứ quen thuộc khi còn nhỏ. Nó học hành tự giác lắm, mà cũng chỉ là ôn lại bài thôi đấy.”

“Tôi không biết gì nhiều, nhưng chắc trường Yamamura này cũng có đẳng cấp. Cần phải duy trì các loại hình nghệ thuật của Osaka, không phải cái gì cũng học đòi theo Tokyo.”

“Giám đốc - Tôi xin lỗi, ông Igarashi - Ông Igarashi hát xướng Utazawa giỏi lắm. Ông ấy đã luyện tập nhiều năm rồi đấy ạ.”

“Nhưng hát xướng Utazawa khó ở chỗ” Teinosuke chen ngang, giỏi như ông Igarashi thì chẳng nói, nhưng mới học hát thì cần khán giả, mà học chưa đâu vào đâu thì đã nhấn mặt ở nhà cô đầu vì ở đây là nơi duy nhất người ta lúc nào cũng chịu nghe mình hát.”

“Anh nói phải. Cái khó của âm nhạc Nhật Bản nói chung là ở đó.” Igarashi bảo. “Nhạc Nhật Bản không phải để nghe ở nhà. Nhưng với tôi thì khác. Khoản ấy tôi là người cứng rắn và ngay thẳng nhất hạng. Không phải vậy sao, Murakami?”

“Phải, rắn như thép. Nghề thấm vào máu rồi mà.”

Igarashi cười. “Mà có cái này phải hỏi các cô. Thứ đồ các cô mang theo người, cái hộp con ấy. Trong đó đựng gì? Phấn thôi à?”

“Phấn thôi mà. Có chuyện gì?” Itani hỏi.

“Tuần trước tôi đi tàu, ngồi đối diện một cô ngay đầu gió, người đầu cứ như bước ra từ tạp chí thời trang ấy, cô ta vừa lấy hộp phấn ra thoa lên mũi thì tôi hắt hơi luôn một tràng. Bột phấn có làm các vị như thế không?”

“Chắc mũi ông bị làm sao đó. Chưa chắc đã là tại phấn.”

“Nếu chỉ một lần thôi thì tôi sẽ đồng ý với chị, nhưng tôi đã bị hai lần rồi.”

“Nghĩ lại thì có khi ông đúng ạ.” Sachiko nói. “Thỉnh thoảng chính tôi cũng hắt hơi hai, ba cái. Phấn càng mịn càng dễ làm người ta hắt hơi thì phải.”

“Tôi chưa bị thế bao giờ.” Bà Murakami bảo. “Phải thử xài phấn đắt tiền hơn mới được.”

“Không đáng cười đâu nhé. Không được để chuyện này đi quá xa. Có khi phải đề ra luật cấm người ngồi trước gió thoa phấn lên mũi. Chị Makioka tử tế mới xin lỗi chứ cái cô hôm nọ thấy tôi hắt xì mà cứ lờ đi.”

“Nói chuyện tàu xe” Sachiko bảo. “Em út nhà tôi bảo cứ nhìn thấy mấy sợi chỉ tòi ra ở ve áo đàn ông lạ mặt trên những chuyến tàu đông đúc là nó chỉ muốn giựt thôi.”

Itani cũng cảm thấy bức bối y hệt. “Tôi nhớ là hồi bé cũng thèm được kéo lõi bông ra khỏi vỏ chăn lắm.”

“Ai cũng có nét ấy” Igarashi bảo. “Cứ tí rượu vào là tôi lại thích đi bấm chuông nhà người lạ. Hoặc trong lúc chờ tàu, tôi cứ bứt rứt ngứa ngứa muốn ấn vào cái nút có dòng chữ “Cấm sờ, phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm.”

Itani thở dài sung sướng. “Tối nay tôi rất vui.” Xem ra đến khi trái cây tráng miệng được bung lên, bà ta vẫn nói chưa hết chuyện. “Chị Makioka này, nhân tiện chị có để ý thấy những cô vợ trẻ, à dĩ nhiên chị còn trẻ lắm, nhưng ý tôi là mấy cô ngoài hai mươi, mới lấy chồng được hai, ba năm gì đó ạ - chị có thấy các cô ấy quán xuyến việc nhà cửa, nuôi con và đủ những việc khác rất là tháo vát và khoa học không? Các cô làm tôi thấy thời thế thay đổi chóng mặt thật.”

“Chị nói phải lắm. Ở trường họ dạy những thứ khác xa cái hồi tôi còn đi học. Nói chuyện với các cô đó mà thấy mình già nua quá thể.”

“Ví dụ như cô cháu gái tôi ở dưới quê, tôi được giao trông nom nó hồi nó đi học trên Kobe. Nó vừa kết hôn với một người đàn ông làm việc Osaka. Anh ta kiếm được chín mươi yên một tháng, cộng thêm cả thưởng và tiền gia đình trợ cấp thuê nhà thì đoán chừng mỗi tháng chỉ có trăm rưỡi, trăm sáu yên. Tôi đến xem vợ chồng nó cai quản tiền nong thế nào thì phát hiện ra là vừa nhận được chín mươi yên chúng bèn lôi ra đủ các thẻ loại phong bì đề nào là “gas”, nào là “điện”, nào là “quần áo” nào là “linh tinh”, rồi chia tiền vào theo đúng thứ tự để chi cho tháng sau. Các vị có thể tưởng tượng tụi nó phải giật gấu vá vai đến mức nào, nhưng hôm tôi đến chơi con nhỏ giỏi vun vén cũng được bữa ăn ra trò. Bàn ghế trong nhà thơm tất nứa chứ, không tòi tàn như mình tưởng. Dĩ nhiên là cũng phải có tí gian dối. Lúc về tôi có đưa tiền nhờ Con bé mua vé tàu, nhưng con bé nó mua hẳn một dây vé giữ lại cho mình nó. Nghĩ bụng, tôi trông được nó thì đúng là lạ đời đây.”

“Các bậc phụ huynh ngày nay mới cần được trông nom chứ không phải bọn trẻ,” Sachiko bảo. “Gần nhà tôi có Cô này mới lấy chồng. Hôm nọ tôi ghé qua nhà hỏi cô ấy cái gì đó thì được mời vào. Cô ấy không thuê giúp việc nhưng cái gì cũng ngăn nắp đầu ra đáy. Không biết các cô vợ trẻ có phải đều ưa chuộng quần áo Tây và dùng nội thất ngoại quốc không, chứ cô này thì luôn luôn mặc âu phục. Có một cái xe đẩy ở giữa phòng và một đứa bé nằm trong. Người mẹ nhờ tôi trông nó một phút rồi ra khỏi phòng. Chưa đầy một phút cô ta đã quay lại mang theo trà, bánh mì ấm và sữa cho đứa bé. Cô ta nói mời chị uống trà, rồi vừa mới ngồi xuống cô ta đã liếc nhìn lên đồng hồ. *‘Đến lúc mở nhạc Chopin rồi. Mình thích Chopin mà nhỉ?’* Cô ấy mở đài và bắt đầu cho đứa bé uống sữa. Tiếp khách, mở nhạc Chopin, chăm con nhỏ - cô ta làm được cả ba cùng một lúc. Xem ra đúng là cô ta rất đảm đang”

“Cách nuôi con ngày nay khôn khéo quá. Khác hẳn hồi xưa.” Itani nói.

“Cô ta cũng phàn nàn về chuyện đó. Cô nói bà ngoại đến chơi với cháu là tốt, nhưng cô ấy vừa mới rèn cho đứa bé không được làm nũng đòi bế thì bà lại bế cháu, nựng lấy nựng để, thế là mẹ lại phải rèn đứa bé từ đầu.”

“Ừ nghe chị nói vậy, tôi thấy đúng là trẻ con ngày nay ít khóc hơn ngày xưa. Tôi biết là đến tuổi thì trẻ con tự biết đứng dậy, mẹ thấy con ngã cũng mặc kệ luôn. Bây giờ mẹ cứ đi như không có chuyện gì xảy ra, thằng bé tự động chạy theo mà không khóc đến một tiếng.”

Ngoài hành lang sau bữa tối, Itani nói với Sachiko và Teinosuke rằng nếu Yukiko không ngại thì Segoshimuốn gặp riêng cô trong khoảng mười lăm, hai mươi phút. Yukiko đồng ý và những người khác nói chuyện băng quơ trong lúc hai đối tượng ngồi tách riêng ra một chút.

“Anh Segoshi đã nói gì?” Sachiko hỏi khi cả nhà đang trên đường về trong một chiếc taxi.

“Đủ thứ chuyện” Yukiko nói, hầu như nghe không rõ. “Mà chẳng có chuyện gì đáng kể.”

“Chắc anh ta thăm dò em đấy mà. Anh ta có hỏi han gì không?” Yukiko không trả lời. Trận mưa đã lắng xuống thành một cơn mưa phùn nhẹ nhẹ như thể mưa xuân trái mùa. Hình như rượu cuối cùng đã ngấm. Cô nhìn những ánh đèn pha mờ ảo nhập nhèm phản chiếu từ đường quốc lộ.

QUYỀN THƯỢNG - 12

Hôm nay Itani ghé qua văn phòng của anh. - Teinosuke nói với Sachiko vào tối hôm sau.

“Chị ta có việc gì vậy?”

“Chị ta bảo cũng biết việc này phải tới gặp em mới đúng, nhưng lại đang có việc ở Osaka, với lại chị ta nghĩ anh không đến mức lè mề như em.”

“Chị ta bảo gì thế?”

“Nói chung là tin tốt. Nhưng chúng mình phải ra chỗ nào kín đáo không ai nghe thấy đã.” Teinosuke dẫn đường ra phòng làm việc.

Có vẻ những người khác còn ở lại hai mươi, ba mươi phút sau khi nhà Makiokara về. Segoshi hào hứng lắm. Anh ta thấy dáng vẻ và phong thái của Yukiko lịch thiệp như mong đợi, nhưng anh ta cũng cho rằng Yukiko hơi quá xanh xao, hay là trong người có bệnh gì. Ông anh trai Itani sau khi nghiên cứu học bạ của Yukiko thì để ý thấy em nó nghĩ hơi nhiều so với hơn bình thường. Anh ta cũng băn khoăn không biết thời đi học Yukiko có hay đau ốm không. Teinosuke đáp là mình không hay biết về chuyện thiếu chuyên cần của em vợ, anh sẽ hỏi vợ và chính Yukiko về chuyện ấy, nhưng có thể đảm bảo với Itani rằng từ hồi quen Yukiko đến giờ chưa thấy em nó ốm lần nào. Đúng là trông cô mảnh mai, thậm chí còn hơi gầy, và khó lòng gọi là tươi tắn cho được. Nhưng nói về bệnh cảm lạnh chẳng hạn, thì anh có thể gần như khẳng định Yukiko có sức đề kháng cao nhất trong ba chị em. Về sức bền Yukiko cũng hơn hẳn, chỉ kém chị cả ở Osaka thôi. Nhưng người ta dù sao cũng có lý khi ngờ vực ngoại hình mỏng manh ở Yukiko có thể là dấu hiệu phổi yếu, với lại đã hơn một người có ấn tượng không tốt như thế trước kia rồi. Vì vậy, Teinosuke sẽ bàn với vợ, Yukiko và nhà chính trên Osaka nữa, nhanh chóng xóa tan những nghi ngờ của bên kia bằng cách đưa Yukiko đi khám tổng quát, thậm chí là chụp X-quang. Itani đáp rằng anh đứng ra đảm bảo là đủ rồi, đâu cần phải vất vả như vậy. Song Teinosuke cứ khẳng định: tốt nhất nên phơi bày trên giấy trắng mực đen cho xong chuyện. Đạo này nhà anh chưa đi khám bác sĩ nên đây cũng là dịp

kiểm tra sức khỏe. Bản thân nhà nhánh lẫn nhà chính được yên tâm, anh Segoshi chắc sẽ mừng rỡ vô cùng nếu nhìn thấy trước mắt ảnh chụp lá phổi không một chút gợn của Yukiko. Thậm chí nếu vụ mai mối này không đi đến đâu - Teinosuke bảo vợ - thì đi chụp X-quang cũng đâu phải phí tiền. Nó sẽ là bằng chứng nếu tương lai còn phát sinh những nghi ngờ tương tự. Anh chắc chắn bên nhà Osaka sẽ không phản đối và gợi ý rằng Sachiko nên đưa Yukiko đến Bệnh viện Đại học Osaka ngay hôm sau.

“Nhưng tại sao em nó hay nghỉ học thế?”

“Ngày ấy trường lớp không khát khe như bây giờ, bố lúc nào cũng đưa chúng em đi xem hát thay vì đi học. Em cũng vậy thôi, nếu anh mà điều tra về em khéo còn phát hiện ra em nghỉ nhiều hơn cả Yukiko ấy chứ.”

“Yukiko có bức mình nếu phải đi chụp X-quang không?”

“Nhưng sao phải lên Osaka làm gì? Bác sĩ Kushida cũng làm được mà.”

“Còn có thắc mắc về cái vết nám đó nữa.” Teinosuke chỉ vào mắt trái của mình. “Chị ta hỏi về vết nám. Chị ta nói bản thân cũng không để ý, những đám đàn ông có vẻ giỏi nắm bắt tiểu tiết. Sau khi chúng ta về tối hôm ấy có người bảo là trông thấy vết nám trên mặt trái của Yukiko, rồi ai đó đồng ý với anh ta, rồi lại có người nói nhầm rồi, đấy là do ánh sáng. Itani muốn biết liệu đó có thực sự là vết nám không?”

“Đêm qua em cũng thấy nó hiện lên. Xui quá, rốt cuộc nó lại gây sự chú ý.”

“Nhưng chị ta không lo lắng mấy.”

Vết nám trên mặt trái của Yukiko - ngay phía trên mi mắt - là một vết mờ mờ gần đây xuất hiện rồi biến mất theo chu kì. Teinosuke lần đầu tiên nhận thấy vết mờ ấy có lẽ khoảng ba đến sáu tháng trước. Anh hỏi Sachiko liệu Yukiko bị nám trên mặt như thế lâu chưa. Sachiko cũng mới phát hiện ra thôi, và thực sự là không phải vết nám ấy lúc nào cũng nhìn rõ. Thỉnh thoảng nó mờ đi, hầu như không thấy được, rồi thỉnh thoảng nó bất chợt biến mất hoàn toàn. Thế rồi khoảng một tuần sau bỗng nhiên nó thâm lại. Sachiko đã bắt đầu nhận thấy vết nám nhìn rõ nhất khi Yukiko đến kỳ kinh nguyệt, chị lo lắng không biết Yukiko nghĩ gì. Chắc Yukiko nhận ra trước tất cả mọi người. Không biết nó có gây tác động tâm lý tiêu cực nào đến em nó không? Về tính tình thì rõ ràng Yukiko chưa đến nỗi vì muộn chồng mà

dở dở ương ương, có lẽ bởi cô hãy còn tự tin về nhan sắc lắm. Nhưng tì vết này liệu có ảnh hưởng gì chẳng? Không sao tiếp cận trực diện với Yukiko, Sachiko đành quan sát xem em gái có cư xử gì khác lạ. Dù đã để ý hay chưa để ý, có lo lắng hay không lo lắng thì Yukiko vẫn chẳng để lộ điều gì. Một hôm Taeko bước vào với một cuốn tạp chí phụ nữ phát hành hai, ba tháng trước. “Chị đọc cái này chưa?” Cô nàng hỏi Sachiko. Trong mục tư vấn có bức thư của một người phụ nữ hai tám tuổi chưa chồng, cũng đang gặp vấn đề y hệt Yukiko. Chị ta gần đây phát hiện mặt có vết nám, rồi để ý thấy nó thoát ẩn thoát hiện theo chu kỳ hàng tháng. Phiên toái này khá phổ biến đối với các phụ nữ kết hôn muộn, câu trả lời viết như vậy, và không có gì đáng lo. Vết nám nhìn chung sẽ biến mất khi lấy chồng và ở bất kì trường hợp nào có thể chữa khỏi bằng cách tiêm hormone điều độ. Sachiko nhẹ cả người. Thực tình chị đã trải qua điều tương tự. Mấy năm trước, sau khi lấy chồng ít lâu, trên mặt chị cũng hiện lên một vết nám, nhìn như kẹo nhầy bắn quanh miệng trẻ con. Bác sĩ bảo đó là do chị nghiện dùng aspirin, và vết nám sẽ tự biết mất. Trong khoảng một năm thì nó biến mất thật. Có lẽ chị em họ đặc biệt dễ bị nám như thế. Nhớ lại vết nám của mình còn thâm hơn cả của Yukiko đã biết mất một cách không đau đớn, Sachiko không đến nỗi buồn bực như người ở cùng cảnh ngộ với mình. Bài viết trong tạp chí đã xua tan nỗi sợ hãi trong chị. Xem ra Taeko hy vọng rằng Sachiko sẽ tìm cách đưa cho Yukiko xem. Mặc dù có vẻ không mấy quan ngại nhưng rõ ràng Yukiko cũng thấy bất an. Đưa chị ba xem đi, Taeko bảo. Nói chị ấy là không có gì phải lo. Khi nào chị ấy lấy chồng, vết nám sẽ tự biến mất nhưng tốt hơn là mình nên hành động luôn. Có thể là chị ấy nên đi tiêm. Dĩ nhiên với tính tình của mình, Yukiko sẽ không hoành hành ý định ấy, nhưng chúng ta có thể lựa thời điểm phù hợp...

Sachiko bấy giờ chưa nói với ai về vết nám, và đây là lần đầu cô và Taeko nhắc đến nó. Vậy là Taeko cũng lo. Sachiko thấy còn có điều sâu xa phía sau sự bất an của Taeko ngoài tình cảm chị em: Chuyện cưới xin của Yukiko còn trì hoãn chừng nào thì bản thân Taeko còn phải chờ đợi chừng ấy. Vậy ai sẽ đưa Yukiko quyển tạp chí? Cả hai kết luận để Taeko làm thì hơn. Nếu Sachiko ra tay thì chuyện bé xé ra to, Yukiko sẽ có cơ sở hoài nghi rằng ngay cả Teinosuke cũng tham gia bàn tán rồi. Dù sao nếu là lời của Taeko thì Yukiko sẽ không xem trọng lắm, như thể nó chỉ là chuyện vu

vơ. Một ngày nọ Yukiko đang ngồi trước bàn trang điểm, thì Taeko ra về tình cờ thỏ thẻ với chị:

“Vết nám trên mắt chị không có gì đáng lo đâu chị Yukiko ạ.”

Vết nám đã sạm màu lên.

“VẬY Ạ?” Yukiko nói.

Né ánh mắt của chị, Taeko nhìn xuống sàn. “Có một bài báo trong tạp chí nói về cái đó. Chị đọc chưa? Em đưa chị xem nhé.” “

Chắc là chị đọc rồi.”

“Thế hả? Báo nói khi nào chị lấy chồng vết nám sẽ biến mất, không thì tiêm hormone.”

Yukiko gật đầu.

“Chị biết rồi chứ gì?”

Yukiko lại gật đầu.

Cái gật đầu quá mơ hồ đến nỗi Taeko có thể hiểu đó như cách Yukiko ra hiệu là cô đơn giản chỉ không muốn nói đến việc kia. Tuy nhiên, có vẻ như nó mang một sự khẳng định. Chắc Yukiko xấu hổ vì để em gái biết mình đã đọc bài báo.

Taeko trước đó còn e dè giờ đã nhẹ nhõm. “Có lẽ chị nên đi tiêm mấy mũi.” cô đề nghị. Nhưng Yukiko không ủng hộ ý đó, và là em gái đi bằng những câu trả lời lấp lửng. Một phần, Yukiko không phải người có thể đến chỗ một bác sĩ da liễu lạ mặt mà không có ai dắt theo. Phần khác, có vẻ cô cũng ít lo lắng đến vết nám ấy so với những người xung quanh.

Vài ngày sau, Etsuko nhận ra vết nám. Cô bé nhìn Yukiko vẻ tò mò. “Cái gì dính trên mắt chị thế kia?” Bé hỏi. Sachiko và hầu gái không may có mặt trong phòng khi đó đều im như thóc. Nhưng bản thân Yukiko lại thờ ơ đến kì lạ. Cô lảm bảm câu trả lời gì đó nghe không rõ, và vẻ mặt không hề thay đổi dù chỉ thoáng qua.

Điều làm Sachiko lo ngại hơn cả là đi ra ngoài với Yukiko đúng lúc vết nám xuất hiện. Yukiko với họ là món đồ cần rao bán, và đâu phải chỉ khi đi coi mắt họ mới phải để ý đến ai đang ngắm nghía cô. Mọi người ước gì

Yukiko có thể ở nhà cả tuần khi vết nám đang sạm màu nhất hoặc nếu có việc ra ngoài thì cô cũng cố che chắn nó đi.

Tuy nhiên chính Yukiko lại rất hứng hờ. Sachiko và Taeko đều đồng tình rằng khuôn mặt Yukiko hợp với trang điểm đậm, nhưng một lớp phấn dày lại phản tác dụng khi vết nám hiện rõ, vì phấn làm cho vết nám nổi hơn dưới ánh sáng như một đám mây đen. Đáng lẽ Yukiko nên thỉnh thoảng tô má hồng, nhưng cô lại chẳng ưa má hồng (việc chỉ ưa dùng phấn nền chính là một lý do tại sao người ta nghi ngờ cô mắc bệnh phổi, như Taeko, có thể không thoa phấn nền nhưng vẫn tô má hồng). Yukiko thường chỉ thoa phấn nền trắng và không tô điểm gì thêm.

Thỉnh thoảng không may cô gặp phải người quen. Có lần Taeko đưa cô hộp phấn - hai người đang ở trên tàu và vết nám sạm màu hơn bình thường.

“Chị nên thoa phấn hồng đi chứ.”

” Song Yukiko, như mọi khi, có vẻ chẳng bận tâm.

QUYỀN THƯƠNG - 13

Anh trả lời chị ta thế nào? - Sachiko hỏi chồng.

“Anh nói sự thật. Là vết nám không phải lúc nào cũng rõ ràng, không có gì đáng ngại, đọc báo thấy nói vậy. Anh nghĩ nhân chuyển đi chụp X-quang, mình bảo em nó lên bệnh viện đại học khám bác sĩ da liễu xem sao. Người ta đã lần cán như vậy, chí ít mình cũng phải làm gì đó. Anh bảo chỉ ra rằng sẽ thuyết phục em.”

Yukiko có thói quen dành thời gian ở nhà Ashiya, nên người bên nhà chính chẳng biết gì đến vết nám trên mắt cô và Teinosuke sợ mình thất thố nếu để tình trạng kéo dài. Vấn đề này cũng chỉ vừa nảy sinh, nhưng mấy buổi coi mắt trước đó thì chưa ảnh hưởng gì; bấy giờ Teinosuke nhớ lại vết nám của Sachiko đã biến mất nhanh như thế nào nên anh cũng không lo lắng như lẽ thường tình. Vết nám đến và đi có chu kì lường trước được, thành ra Sachiko nhìn chung biết được khi nào không nên đi coi mắt. Nhưng Itani cứ nằng nặc thuyết phục mà Sachiko cũng hơi vô tâm, nếu không nói là liều. Chị tự nhủ vết nám dù chưa mờ hẳn vào ngày hẹn, thì vẫn khó lòng thấy rõ.

Sáng nọ, sau khi Teinosuke đi làm, Sachiko hỏi Yukiko có ấn tượng gì về buổi tiệc hôm ấy. Có vẻ như Yukiko để mọi việc cho chị gái và anh rể định đoạt. Sợ mình tiếp cận vấn đề thiếu tế nhị sẽ làm hỏng chuyện, Sachiko đợi mãi đến một hôm Etsuko đã ngủ và Teinosuke lánh đi rồi, mới nhắc đến việc khám da liễu. Bất ngờ thay, Yukiko đồng ý mau lẹ. Thấy vết nám ngày qua ngày đã mờ đi, Sachiko nghĩ hay cứ chờ đến khi nó hiện lên vào tháng sau. Nhưng Itani đến gặp Teinosuke là có cái khôn khéo của chị ta, Teinosuke lại đề xuất khám da liễu sớm ngày nào hay ngày đó. Sachiko hôm sau gọi ngay cho phía Osaka để báo cáo tình hình đàm phán và nhân thể giục giã, đồng thời cho chị cả biết Yukiko sẽ đến Bệnh viện Đại học Osaka. Hôm sau Sachiko và Yukiko sửa soạn đi Osaka, nhưng nói giấu các cô hầu gái là đi mua sắm.

Kết quả khám nội và khám da liễu đều như ý. Hình chụp X-quang cho thấy lá phổi không một tí vết nào. Kết quả kiểm tra máu mấy hôm sau mới về,

huyết áp 130mm thủy ngân, phản ứng âm tính. Sachiko được gọi riêng sau khi khám da liễu, bác sĩ nhấn mạnh là quý cô nên lấy chồng càng sớm càng tốt, không buồn rầu trước đón sau. Sachiko đáp: nghe nói tiêm hormone có thể giải quyết được vấn đề mà. Bác sĩ đáp: Giải quyết được, nhưng nhân lúc vết nám đang mờ chẳng ai để ý thì tốt nhất là cho quý cô đi lấy chồng đi. Xem ra bài báo trên tạp chí đã đúng.

“Có thông báo cho Itani không?” Teinosuke hỏi.

Mặc dù không hẳn là phản đối, nhưng Sachiko đề nghị nếu Itani nghĩ Teinosuke là người có trách nhiệm hơn trong hai vợ chồng thì chỉ bằng cứ để Teinosuke nói. Chị không bận tâm mình phải đứng ngoài cuộc, mà chỉ ghét bị giục giã thôi. Được được, Teinosuke bảo; vậy anh sẽ thực hiện điều đình theo tác phong của người làm ăn như kiểu Itani. Hôm sau anh gọi điện từ văn phòng cho Itani, kể về việc đi khám, gửi kết quả và phim X-quang bằng thư hỏa tốc. Hôm sau, vào 4 giờ chiều, anh nhận được cuộc gọi phản hồi. Itani tuyên bố một tiếng nữa chị ta sẽ đến gặp, và y hẹn lúc 5 giờ chị ta có mặt, không sai một khắc. Chị ta cảm ơn Teinosuke đã làm việc nhanh nhẹn, phần mình đã ngay lập tức chuyển thông tin đến Segoshi, và anh chàng hết sức biết ơn trước bản báo cáo chi tiết, nhất là việc nhà gái đã nhọc lòng chụp X-quang. Bây giờ anh chàng không còn gì phải lăn tăn và hi vọng rằng gia đình Yukiko bỏ qua việc anh lỡ lời gọi ra việc ấy. Tóm tắt sơ bộ xong, Itani đi thẳng vào trọng tâm: dù hơi do dự nhưng Segoshi vẫn mong mỗi được cho phép gặp riêng Tiểu thư Yukiko một lúc lâu hơn lần trước, chẳng hạn như trong một tiếng. Nhà bên này dò ý tiểu thư có ưng không? Itani bảo mặc dù tuổi không còn trẻ nhưng Segoshi vẫn ít nhiều ngờ ngác và rụt rè, có lẽ vì chưa lấy vợ bao giờ. Tối hôm trước anh chàng bối rối đến độ vắt hết cả óc cũng không nhớ nổi mình đã nói gì. Với cả tiểu thư cũng là người kiêu kì quá đỗi - không phải có ý phê phán kiêu kì là xấu, nhưng lần đầu hai người gặp gỡ mà Yukiko lại giữ ý đến vậy khiến Segoshi đau đầu không biết còn gặp lại nữa không, và mong lần này gặp được thì phải thực sự tìm hiểu nhau. Sợ đến khách sạn hay nhà hàng sẽ gây sự chú ý, Itani cho rằng hai người nên đến nhà chị ta, dù nhà vừa bẩn vừa chật. Segoshi sẽ rảnh vào Chủ nhật tuần sau.

“Theo em Yukiko có chịu không?” Teinosuke hỏi vợ.

“Em nghĩ vấn đề ở chỗ đảng Osaka có chịu không mới đúng. Vẫn chưa thấy họ quyết gì, họ sẽ lại nói vợ chồng mình nóng vội quá cho mà xem.”

“Anh ngờ là Segoshi muốn nhìn kĩ xem vết nám ấy tẻ đến mức nào.”

“Chắc anh nói đúng.”

“Hay hẹn cậu ta gặp con bé luôn đi. Lúc này vết nám đang mờ.”

“Nhất trí. Nếu thoái thác, khéo cậu ta tưởng nhà mình có ý giấu cũng nên.”

Ngày hôm sau, sợ dùng điện thoại ở nhà sẽ sinh chuyện, Sachiko ra hân buong điện thoại công cộng gọi lên Osaka. Như chị dự đoán, Tsuruko muốn tìm hiểu tại sao phải cho hai người đó gặp lại nhau sớm thế. Sachiko giải thích từng li từng tí lý do của vợ chồng cô cho việc muốn Yukiko và Segoshi tái ngộ. Các em nói cũng phải, nhưng không thể tự tiện đưa ra quyết định - Tsuruko đáp. Chị phải bàn với anh Tatsuo, một, hai hôm nữa sẽ trả lời em. Hôm sau Sachiko lại ra buong điện thoại công cộng để gọi cho Tsuruko trước khi bị Tsuruko gọi về nhà. Tatsuo đã đồng ý, Tsuruko nói, nhưng phải lựa chọn cho kĩ thời gian, địa điểm, và mức độ giám sát.

Với một bó hoa cho Itani trong tay, Sachiko đi cùng Yukiko vào ngày hẹn. Bốn người nói chuyện với nhau bên chén trà, rồi Yukiko và Segoshi rủ nhau lên tầng hai. Quá thời gian dự định ba, bốn mươi phút hai người mới xuống. Hai chị em ra về trước anh chàng Segoshi, đến khách sạn Oriental - Sachiko nhớ hôm ấy là Chủ nhật và Etsuko đang đợi ở nhà. Trong lúc uống trà ngoài sảnh, Yukiko báo cáo tình hình với chị.

“Hôm nay anh có nói chuyện,” cô bảo.

Và Yukiko cũng có nói về một số chủ đề. Đầu tiên Segoshi hỏi về bốn chị em: Tại sao Yukiko và Taeko lại dành thời gian ở Ashiya nhiều hơn ở nhà chính Osaka, sự thực về vụ bị bêu lên báo là gì, từ đó đến nay có diễn biến mới nào. Anh ta hỏi hơi quá nhưng Yukiko trả lời tự tại, có điểm dừng đúng mực, cô đã cẩn trọng kiểm chế để không nói gì làm xấu hình ảnh Tatsuo. Segoshi bảo rằng anh ta hỏi những câu như vậy có hơi bất công với cô, thế Yukiko muốn hỏi lại gì chứ? Yukiko không tò mò lắm, nên Segoshi tự nói về bản thân. Anh ta thích những thứ người ta gọi là “cổ điển” hơn những thứ “tân thời”, và đó là lí do anh ta vẫn còn đơn chiếc. Nếu cưới được Yukiko thì cô quả là người vợ tuyệt vời hơn những gì anh ta xứng đáng, và trong lúc trò chuyện cái cụm từ “khác biệt đẳng cấp” cứ lặp đi lặp lại.

Segoshi bảo mặc dù chưa bao giờ có quan hệ thực sự thân mật với đàn bà, nhưng anh chàng cũng phải thú nhận mình đã từng qua lại với một cô nhân viên bán hàng ở Paris. Có vẻ như cô đã lừa dối anh đến đoạn này chi tiết không rõ ràng), nên từ đó anh ta mới nhớ nhà và cô ả đã khiến anh ta trở về với khẩu vị thuần túy Nhật Bản. Chỉ Có Murakami biết việc ấy, Segoshi nói. Đây là lần đầu anh chàng kể chuyện này với người khác ngoài Murakami. Segoshi hi vọng Yukiko sẽ tin tưởng mình khi anh ta nói quan hệ giữa anh ta với cô gái kia là hoàn toàn trong sáng.

Nói chung đó là những nội dung Yukiko phản ánh lại cho chị gái. Không khó để đoán biết cảm xúc của người đàn ông đã quyết định phơi bày bản thân trọn vẹn như thế.

Tiếp đà thuận lợi, hôm sau Itani gọi Teinosuke để thông báo rằng những mối ngờ vực của Segoshi đã được giải tỏa. Anh ta cũng biết vết nám trên mắt Yukiko là không đáng lo ngại như mọi người nói. Bây giờ chỉ còn đợi xem mình có vượt qua thử thách không. Itani thắc mắc không rõ bên nhà chính bao giờ mới có kết luận điều tra. Teinosuke công nhận chị ta mất kiên nhẫn không phải là không có lý. Lần đầu tiếp cận Sachiko đã từ hơn một tháng trước, và đã hai lần chị ta bị phủ đầu “cho chúng tôi khát thêm một tuần nữa”, một ở nhà Ashiya, một ở khách sạn Oriental ngay tối hôm coi mắt. Sachiko mới chỉ đến nhà chính bàn chuyện mười ngày hay hai tuần trước, nhưng kể cả khi Sachiko đến sớm hơn thì vẫn có ít lí do để kỳ vọng một câu trả lời. Nhà chính thì cực kì chậm chạp và thận trọng. Vốn bị Itani át vía, Sachiko thấy bây giờ bảo chồng lại xin khát thêm một tuần thì hèn quá. Thông tin gia cảnh mà nhà chính yêu cầu kỳ thực mới chỉ đến hai hay ba hôm trước, và nếu cần điều tra cả ở dưới quê thì văn phòng thám tử sẽ đòi hỏi thêm thời gian. Với lại để chắc ăn trăm phần trăm, nhà chính chủ trương cử người đi kiểm tra lần chót nếu lời ướm hỏi có khả năng cao được chấp thuận. Không gian thêm bốn, năm ngày thì cũng bó tay, rồi bốn, năm ngày trôi qua Itani lại cất công đến Ashiya, đến văn phòng của Teinosuke giục giã. Chị ta nói không hành động nhanh lên thì đêm dài lắm mộng. Chị ta cũng nhấn mạnh là đám cưới phải tổ chức trước dịp cuối năm. Rót cuộc chị ta gọi cho Tsuruko, người chị ta còn chưa gặp bao giờ. Tsuruko giật mình gọi ngay cho Sachiko, chị có thể hình dung được sự phẫn nộ hiện ra trên mặt người chị gái điềm tĩnh của mình. Tsuruko, người còn ồ ả hơn cả Sachiko, thỉnh thoảng mất đến năm phút để đưa ra một câu trả lời. Những

câu hỏi tới tấp của Itani đã khiến chị bối rối. Ngoài những việc đó, Itani một lần nữa cảnh báo rằng mỗi ngày hứa hẹn bao nhiêu thì cũng nhạy cảm bấy nhiêu.

QUYỀN THƯỢNG - 14

Thế là băng đi một tháng. Vào một ngày tháng Mười Hai, Sachiko có cuộc điện thoại từ “Bà chủ nhà chính ở Osaka.” Tsuruko bảo đằng này chậm chạp nhưng cái cần biết thì họ đã nắm khá rõ trong tay. Chị nói hôm ấy sẽ đến kể hết mọi chuyện. “Và chuyện chị cần phải nói không hay ho gì đâu,” Tsuruko bảo trước khi cúp máy.

Lời cảnh báo đó hơi thừa. Vừa nghe giọng chị gái Sachiko đã tự nhủ: “Lại xôi hỏng bỏng không rồi.” Quay trở lại phòng khách, chị thờ dãi và ngồi xuống trường kỉ. Chị chẳng hiểu vì sao đã bao nhiêu lần, chuyện dàn xếp cưới hỏi của Yukiko cứ đến khi cận kề lễ ăn hỏi là đổ bể như một cái lẹ. Đã có bụng bảo dạ rằng đối tượng lần này chưa phải lý tưởng lắm, nhưng trong lòng Sachiko thất vọng tràn trề, còn thất vọng hơn cả với những thất bại lần trước. Một phần bởi trước đến giờ chị đều ít nhiều đồng tình với nhà chính mà từ chối, nhưng lần này không hiểu sau chị cứ đinh ninh cho rằng mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Chắc chắn là vì bị Itani thuyết phục nên Sachiko và Teinosuke mới lỡ đại can thiệp sâu hơn thường lệ. Teinosuke bao giờ cũng đứng ngoài và chỉ cho phép mình vào cuộc khi cần thiết, nhưng lần này nói cho đúng thì Teinosuke đã hăng hái đứng mũi chịu sào. Và thái độ của Yukiko cũng khác. Con bé đã chịu đến buổi coi mắt được tổ chức vội vàng, đã gặp riêng người đàn ông kia đến hai lần. Thậm chí còn không kháng cự chuyện đi chụp X-quang hay khám da liễu, Yukiko chưa bao giờ nghe lời như vậy. Con bé đã thay đổi rồi chăng? Trong lòng Yukiko đã bắt đầu biết lo chuyện muộn chồng? Và dù không thể hiện ra điều gì nhưng biết đâu nó đã bất an vì vết nám trên mắt? Cân nhắc tất cả những điều ấy, Sachiko mong mỗi cho mỗi này được êm đẹp biết bao, đã thực sự tin rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Trước khi nghe Tsuruko trình bày, Sachiko hẳn còn chưa hoàn toàn bỏ cuộc. Đến lúc biết tường tận câu chuyện thì chị đinh ninh thế là sự đã rồi. Tsuruko tận dụng chừng một, hai tiếng buổi chiều khi đứa lớn còn ở trường và Yukiko đã đi học trà đạo từ 2 giờ chiều để đến nhà nhánh ở Ashiya. Sau khoảng một tiếng rưỡi, hai người nghe thấy Etsuko gọi cửa. Tsuruko đứng

dậy ra về. Chị nói sẽ để Sachiko bàn bạc với Teinosuke cách nào từ chối cho tế nhị nhất.

Đầu đuôi câu chuyện của Tsuruko thế này: Bà mẹ Segoshi đã góa bụa mười năm nay, sống tách biệt trong ngôi nhà cũ của gia đình. Nghe nói bà có bệnh. Con trai hiếm khi hỏi thăm, cô con gái góa chồng chăm sóc bà. Ở ngoài nhìn vào chỉ thấy bà cụ bị bại liệt, nhưng dân buôn bán có quen biết với nhà ấy bảo có nhiều bằng chứng cho thấy bà cụ tâm thần. Bà cụ hình như còn không nhận ra con trai mình. Trong báo cáo của thám tử tư CỐ gợi mở về việc này, và nhà chính ở Osaka thấy có chút lẩn cán nên đã cử người đi tiếp cận một số đầu mối đáng tin cậy. Tsuruko bảo chị rất đau khổ khi có người cho rằng phía nhà chính cố tình phá hoại viễn cảnh tốt đẹp mà cả nhà đã tử tế chia sẻ cho họ biết. Đó hoàn toàn không phải là ý định của họ. Họ không còn quá câu nệ gia thế hay tiền bạc, mà sự thực là bởi nhà chính thấy mối này quá tốt đẹp nên mới phải đích thân cử người xuống dưới quê để nghe ngóng. Họ đã hi vọng bằng cách nào đó vượt qua được cái ải cuối cùng này. Nhưng nói gì thì nói, việc người trong dòng họ có tiềm ẩn bệnh tâm thần quả thực là đáng quan ngại đặc biệt. Phải làm thế nào bây giờ? Kể cũng lạ, mỗi khi có ai giới thiệu một người chồng tiềm năng cho Yukiko nhà ta thì y rằng lại có trở ngại không thể vượt qua. Hình như Yukiko không thể nào đem gả đi đâu được, và Tsuruko khó lòng thoát khỏi quan niệm mê tín rằng đàn bà sinh năm Mùi khó lấy chồng.

Khi Yukiko bước vào, Tsuruko chỉ mới vừa rời đi. Một góc chiếc khăn gấm damask dùng cho buổi trà đạo lộ ra nơi cổ áo kimono của Yukiko. Etsuko đã đi chơi với bọn trẻ nhà Stolz.

“Chị Tsuruko vừa mới sang.” Chị chờ đợi câu trả lời, nhưng Yukiko vẫn im lặng như mọi khi. “Chị ấy bảo mình phải cự tuyệt thôi.”

“Dạ vâng.”

“Nghe nói mẹ anh ta bị bại liệt, nhưng sự thực là bệnh có yếu tố tâm thần.”

“Dạ vâng.”

“Không được rồi, Yukiko ạ.”

“Em hiểu mà.”

“Rumi, lại đây.” Họ nghe giọng Etsuko vọng từ xa, và thoáng chốc hai bé gái đã băng qua bãi cỏ chạy tới.

Sachiko hạ giọng. “Chi tiết để sau hẵng kể nhé. Chị muốn em tạm thời biết chừng đó đã.”

“Chị Yukiko về rồi.” Etsuko áp mặt vào cửa kính, bốn bàn chân nhỏ mang bít tất len màu kem sắp hàng cạnh nhau.

“Hôm nay vào nhà mà chơi Etsuko ạ. Gió lạnh lắm.” Yukiko mở cửa. “Cả Rumi nữa, vào đây.” Giọng cô vẫn như mọi ngày.

Với Yukiko thế là xong chuyện, nhưng với Teinosuke thì chẳng được êm xuôi như thế. Buổi tối khi nghe tin, anh không buồn che giấu sự bất bình. Thế là đằng ấy lại phá ngang một cuộc mai mối tiềm năng. Sau khi được Itani chọn mặt gửi vàng để đi điều đình, anh đã dốc lòng dốc sức, đã tự nhủ nếu nhà chính mà còn ra vẻ với những lí sự cổ hủ về đẳng cấp, địa vị, anh sẽ dùng mọi lý lẽ để họ chấp nhận lời ước hỏi này: Segoshi chưa lấy vợ bao giờ, anh ta trông trẻ hơn tuổi thật, anh ta với Yukiko làm gì đến nỗi như một đôi đũa lệch. Bởi lẽ nếu chỉ có hai vướng mắc như thế mà từ chối nhà người ta với mong muốn kiếm được ai đó đáp ứng những tiêu chí khác thì hão huyền quá. Ngay cả khi Sachiko đã nói hết, anh thấy vẫn khó lòng từ bỏ hy vọng. Nhưng rõ ràng nhà chính đã đưa ra quyết định. Giả sử Teinosuke có bị yêu cầu chịu trách nhiệm, thì anh làm sao có thể đảm bảo rằng trong tương lai, nếu để Yukiko lấy một người đàn ông mà người nhà có tiền sử tâm thần thì chồng cô hay con cái sinh ra sẽ không gặp bất trắc gì? Phải thừa nhận rằng ý nghĩ ấy khiến anh bất an. Mùa xuân năm ngoái thì phải, gia đình cũng nhận được một lời cầu hôn tương tự. Đối tượng cũng trạc tuổi tứ tuần, chưa từng kết hôn, gia đình có điều kiện. Mọi người đều phấn khởi. Hai nhà đã chọn ngày trao sính lễ, thế rồi họ Makioka bất ngờ khám phá ra được người đàn ông này đang già nhân ngãi non vợ chồng với một người đàn bà khác, đám cưới này chẳng qua để làm bình phong che mắt thiên hạ. Dĩ nhiên họ ngay lập tức chấm dứt việc qua lại. Những buổi coi mắt của Yukiko, nếu để ý thật kỹ sẽ thấy lúc nào cũng có điềm chẳng lành, và vì thế người ở nhà chính mới cảnh giác. Âu cũng bởi kỳ vọng một đối tượng ngoài tầm với mà đâm ra phản tác dụng, làm cho họ mù quáng, thiếu thận trọng. Những người đàn ông độc thân, giàu có ngoài bốn mươi đều có vấn đề cả.

Có lẽ người mẹ tâm thần của Segoshi phải chịu trách nhiệm cho sự lỗ đờ của con trai, nhưng hình như anh chàng không cố ý lừa dối nhà gái. Hẳn

anh đã nghĩ rằng, bên kia điều tra lâu la như vậy thì ắt Teinosuke và người nhà đã biết chuyện mẹ mình, nhưng họ vẫn châm chước và muốn gả em gái cho anh ta. Sự khiêm nhường của Segoshi - việc anh ta nhấn mạnh vào địa vị thấp kém, sự vô dụng của mình - có lẽ mang lòng biết ơn sâu nặng. Anh không chối bỏ những tin đồn trong đám đông nghiệp ở công ty Hóa Chất MB rằng anh ta chuẩn bị lấy một người vợ ưu tú, và Teinosuke, sau khi nghe phong thanh rằng anh chàng Segoshi cần mẫn, đang hoảng đã “mót cười” quên cả làm lung, thì không khỏi cảm thấy họ đã vô tình làm tổn thương một người đàn ông cực kì đáng trân trọng. Giả sử việc điều tra diễn ra chóng vánh và gia đình họ không nhận lời từ đầu thì đã chẳng làm ảnh hưởng đến người ta, Cơ mà Sachiko cứ lần lữa rồi nhà chính ở Osaka cũng không hành động kiên quyết gì cả. Thế chưa đủ, nhà gái còn cố tình nguy trang việc trì hoãn bằng cách đánh tiếng là việc điều tra sắp xong xuôi, kết quả coi mời rất khả quan, ra điều nhà chính gặt đầu đến nơi rồi. Ai mà biết đơn giản đó chỉ là do nhà gái đưa đẩy. Họ cứ đinh ninh là mười mười ăn chắc, thế mà dùng một cái xôi hỏng bỏng không, trong khi vấn đề hoàn toàn có thể tránh được, và Teinosuke chỉ còn biết tự trách mình trước khi trách Sachiko hay mấy người bên nhà chính mà thôi.

Là một thành viên trong nhà Makioka, Teinosuke từng đề ra nguyên tắc không được dính líu quá sâu vào chuyện gả chồng của Yukiko, còn bây giờ, nghĩ đến cuộc thương lượng do mình dàn xếp đã thất bại (dĩ nhiên là một thất bại không tránh khỏi), nghĩ đến chuyện mình đã hấp tấp làm Yukiko đau khổ và trong tương lai sẽ càng bất hạnh hơn, anh tự nhủ mình trước hết phải công khai xin lỗi Yukiko. Hơn nữa, đằng trai không ưng đằng gái thì chẳng phải lo lắng mấy nhưng khi lời cự tuyệt lại đến từ đằng gái thì quả là ê chề và xúc phạm với đằng trai, bất kể là có khéo léo đến đâu. Rõ ràng bấy giờ họ Makioka đã gây thù chuốc oán với vô số gia đình. Sachiko và chị cả ở nhà chính chẳng hiểu gì lẽ thị phi, cứ vô duyên vô cớ xỏ mũi đối tượng của Yukiko đến tận lúc sắp hứa hôn chính thức thì phũ phàng phũ tay như không. Điều Teinosuke sợ nhất là sự phẫn nộ bấy lâu tích tụ sẽ dẫn đến bi kịch cho Yukiko tội nghiệp.

Nhưng bây giờ vấn đề là làm sao để từ chối Segoshi. Sachiko đang tránh né, việc đó rõ rồi, và Teinosuke kết luận rằng để phân nào chuộc lỗi thì anh phải đích thân đứng ra chịu trận và cố gắng giải thích với Itani. Bằng cách nào đây? Về phía Segoshi thì coi như bát nước đã đổ đi, nhưng làm Itani

phật ý là đại, chị ta có thể còn dốc lực sau này. Chị ta đã bỏ nhiều thời gian và công sức vào cuộc mai mối, bản thân những chuyến đi đi lại lại giữa nhà Ashiya và văn phòng ở Osaka cũng không phải việc nhẹ nhàng. Tiệm làm đẹp của Itani tương đối đắt khách, chị ta cũng như các nhân viên đều bận bịu nhưng vẫn bỏ thời gian chạy đôn chạy đáo. Người ta cứ đồn đại rằng Itani thích mua việc vào người, nhưng kể cả thế thì cũng không thể phủi tay công sức chị ta bỏ ra. Riêng tiền taxi chị ta đã tốn kém nhiều, chưa kể đến buổi tiệc coi mắt ở khách sạn Oriental. Teinosuke tưởng Itani chủ trì còn anh và Segoshi chia nhau chủ chi, ngờ đâu lúc anh trả tiền thì Itani lại không chịu. Chị ta đã mời mọi người nên bữa tiệc sẽ do chị ta chiêu đãi. Lúc ấy Teinosuke cũng xuôi tai, nghĩ rằng rồi sẽ còn phải nhờ vả Itani nhiều cho đến khi mối này xong xuôi rồi trả công cho chị ta một thể. Nhưng bây giờ phải có động thái luôn rồi.

“Chị ấy sẽ không nhận tiền đâu.” Sachiko bảo. “Thôi để em mua quà. Em không biết phải chọn quà gì cho chị ấy nữa. Hay là anh nói chuyện với chị ấy, rồi em sẽ tham khảo ý chí Tsuruko vậy.”

“Lúc nào em cũng giành việc nhẹ.” Teinosuke trông bức lắm nhưng chẳng làm được gì hơn.

QUYỀN THƯỢNG - 15

Đầu tháng Mười Hai, Itani thôi không qua lại nữa. Chắc chị ta đã nghe ngóng thấy việc mai mối tiến triển bất lợi. Nếu đúng vậy thì nhiệm vụ của Teinosuke cũng dễ chịu hơn một chút. Gọi cho Itani, Teinosuke bảo ngại tại vách mạch dừng nên anh muốn đến nhà chị ta nói chuyện. Rồi văn phòng muộn hơn thường lệ, anh ghé lại chỗ Itani trên đường về Ashiya.

Chị ta ngồi trên ghế bành, khuất sau bóng của cái chụp đèn xanh thẫm. Teinosuke có tác phong hơi thiếu niên so với một người đàn ông làm nghề này - dễ thường người ta có thể nhầm anh với một chàng thi sĩ trẻ - và việc anh không thấy rõ mặt Itani cũng giúp anh dễ báo tin xấu hơn.

“Chẳng muốn phải nói ra với chị nhưng chúng tôi rút cuộc đã điều Xong về gia đình của anh ta. Mọi chuyện đều ổn, ngặt nỗi bà mẹ lại có bệnh.” tra “Gì cơ?” Itani nghiêng đầu ngờ ngàng.

“Chúng tôi nghe phong thanh bà cụ bị bại liệt, nhưng báo cáo nói rằng bà ấy có bệnh thần kinh.”

“Không thể nào!” Itani đánh mất sự bình tĩnh thường ngày. “Không thể nào!” Chị ta nhắc đi nhắc lại, mỗi lần lại nhấn mạnh từng chữ và lắc đầu.

Teinosuke thắc mắc không hiểu Itani đã biết gì về bệnh của bà cụ chưa. Chị ta trước thì mau mắn, giờ lại thảng thốt khiến anh cho rằng Itani hoàn toàn chưa hay biết.

“Tôi hi vọng chị không hiểu nhầm, chị Itani ạ. Tôi không có ý đổ lỗi cho chị. Có lẽ mình nên nghĩ sao để từ chối thật khéo, vợ chồng tôi đã tính đến việc ấy rồi. Nhưng chị đã bỏ bao nhiêu công sức, xin lỗi suông mà chị không chấp nhận thì chúng tôi làm sao yên lòng được.”

“Hiểu mà, tôi có giận chút nào đâu. Ngược lại tôi phải xin lỗi ông mới đúng. Tôi thật bất cẩn quá.”

“Chị không được nói thế. Thực sự là chúng tôi cũng tự bất mãn với chính người nhà. Thiên hạ đã bắt đầu lời ra tiếng vào, họ nói nhà Makioka chúng tôi khư khư câu nệ lễ tiết mà từ chối bao nhiêu đám không chê vào đâu

được, thành thử tôi mong rằng chị hiểu rằng lần này chỉ ít chúng tôi có lý do chính đáng. Tôi chân thành hi vọng chúng tôi không làm chị giận. Nhờ chị chuyển lời cho anh Segoshi có được không?

“Thưa, ông như vậy là tử tế lắm rồi. Tôi không biết ông nghĩ thế nào nhưng phần tôi thì tôi mới nghe đến bệnh đó lần đầu. Cũng may là nhà ta cẩn thận điều tra. Ông từ chối là phải. Cũng khổ cho anh Segoshi, nhưng tôi sẽ lựa lời để anh ấy không quá sốc”

Nhẹ cả người, Teinosuke xong việc một cái là về ngay. Itani cứ nói đi nói lại là không giận tí nào. Quả thực chị ta thấy mình có lỗi hơn cả, và phải lấy công chuộc tội bằng cách tìm cho Tiểu thư Yukiko một mối thật tốt. Teinosuke không cần phải đau đầu nữa, Itani nói chị ta sẽ đảm nhận xử lý việc của Tiểu thư Yukiko và nhờ anh chuyển lời cho vợ để cô ấy yên tâm. Itani không phải phùng giáo hoạt, nên Teinosuke suy luận rằng chị ta thực sự không đến nỗi bức tức như anh đã lo sợ.

Mấy hôm sau Sachiko đem một bộ kimono và mấy món phụ kiện đến Osaka, gửi lại nhà Itani kèm theo lời nhắn. Itani đã ra ngoài. Hôm sau Sachiko nhận được một lá thư cảm ơn lời lẽ vô cùng tình cảm. Itani chưa làm được gì có ích mà tính xông xáo của chị ta còn gây phiền hà không cần thiết. Chẳng có lý nào lại quà cáp cho chị ta. Nhưng chị ta cứ khẳng khẳng nói sẽ lấy công chuộc tội.

Một buổi tối khoảng mười mười hôm sau đó, một chiếc taxi đến đậu trước cửa. Tôi đang rất vội, Itani nói. Tôi qua chào một tiếng, không thể lại đây lâu hơn đâu. Sachiko đang cảm lạnh nằm bẹp dí trên giường, còn Teinosuke vừa đi làm về bèn bảo Itani vào phòng khách ngồi. Thế ông Segoshi sao rồi, Teinosuke hỏi sau khi hai người đã nói được một lúc. Đến buồn cho anh ta, anh chàng cũng ra dáng một người đàn ông đáng ngưỡng mộ. Itani cùng hùa theo: đáng buồn thật chứ ạ. Anh Segoshi có lẽ tưởng bên này đã rõ về mẹ anh ta, Teinosuke tiếp lời. Itani lại gật gù. Ban đầu anh ta có vẻ lạnh lùng giữ ý, chắc là vì mẹ mình, mãi mới chịu cởi mở dần. Thế thì quả thực chúng ta điều tra lâu la như vậy là sai rồi. Nhưng Teinosuke hi vọng Itani không vì việc này mà dè chừng, bởi gia đình vẫn có thể trông cậy ở chị ta lần nữa. Itani đột nhiên hạ giọng. “Nếu ông không ngại người có nhiều con riêng Itani rút rè hỏi, thì tôi còn có một đối tượng nữa muốn giới thiệu.” Teinosuke nhận thấy lý do thực sự của cuộc viếng thăm này.

Chi tiết như sau: Có một ông giám đốc chi nhánh ngân hàng ở miền Nam Nara. Ông này có năm người con, cậu con trai cả là sinh viên ở Osaka, cô con gái thứ hai có lẽ sẽ lấy chồng sớm. Ở nhà chỉ còn ba đứa con thôi. Nhà Makioka không cần lo lắng về sinh kế cho Tiểu thư Yukiko vì gia đình này thuộc loại giàu có nhất vùng. Teinosuke vừa nghe thấy người đàn ông có năm đứa con và sống ở một thị trấn quê mùa là đã biết không nước non gì rồi. Nhận thấy thái độ kém nhiệt tình, Itani rút lui. Chị ta bảo cũng đoán được là họ sẽ không thấy đối tượng này hấp dẫn.

Nhưng nếu thế thì tại sao chị ta lại đến? Hay là sâu thẳm trong lòng chị ta đã oán trách họ, muốn đánh tiếng rằng gia đình họ chỉ xứng đáng với chàng rể tương lai như vậy chăng.

Teinosuke lên lầu sau khi tiễn Itani ra cửa. Sachiko đang hít ống thuốc, khăn bông vắt qua trán. “Em nghe nói Itani có mối khác hả?” cô vừa nói vừa lau mặt.

“Ai bảo em thế?”

“Từ ban nãy Etsuko đã báo tin rồi.”

“Biết ngay mà.”

Etsuko đã lên vào phòng khách, chăm chú nghe bố nói chuyện với Itani cho đến khi Teinosuke xua con bé đi. Anh bảo đây không phải chuyện con nít. Con bé lại nghe lỏm tất cả ở phòng ăn. Teinosuke nói: “Đấy, tí tuổi đầu mà đã thích nghe chuyện gã vợ gã chồng.”

“Ông ta có năm con.”

“Em còn biết cả chuyện ấy nữa hả?”

“Lại chả. Con trai cả đang đi học ở Osaka, con gái lớn thì sắp đi lấy chồng.”

Teinosuke mỗi lúc một ngạc nhiên.

“Ông ta sống ở Shimoichi, làm quản lý ở ngân hàng nào đó.”

“Cũng đáng nể mà. Bọn trẻ ranh này đứa nào cũng khó quản.”

“Có mà quản người nhà mình ấy. Nghĩ xem Yukiko mà ở đây rồi biết chuyện thì sẽ thế nào.”

Hai cô Yukiko và Taeko năm nào cũng dành mấy ngày đầu năm ở nhà chính trên Osaka. Yukiko năm nay sang bên ấy sớm hơn Taeko, đã đi từ hôm trước. Vợ chồng Sachiko hãi hùng nghĩ đến những khó khăn mà họ phải đối mặt nếu chẳng may Yukiko Có nhà.

Sachiko thường bị viêm phế quản. Bác sĩ đã cảnh báo chị rằng viêm phế quản có thể phát triển thành viêm phổi nên chị cực kỳ cẩn trọng ngay cả khi cảm vặt, và mỗi mùa đông đều nằm bẹp trên giường phải đến cả tháng. Lần này cũng may chứng cảm lạnh chỉ dừng lại ở viêm họng. Thân nhiệt của chị đang trở lại bình thường.

Năm cũ sắp qua, Sachiko có ý định tĩnh dưỡng trong phòng thêm một, hai hôm nữa, chị đang đọc một cuốn tạp chí số Tết niên ngày 25 tháng Mười hai thì Taeko đến thông báo về việc sẽ đi Osaka.

“Vẫn còn cả tuần nữa mới hết năm. Năm ngoài mãi qua giao thừa em mới sửa soạn mà.”

“Hình như thế ạ.”

Taeko sắp sửa tổ chức buổi triển lãm búp bê lần thứ ba vào tháng Giêng, cô đã làm việc chăm chỉ ở xưởng nguyên cả tháng trước. Sợ quên bài múa, mỗi tuần cô đều đến học một buổi ở Osaka. Sachiko thấy hình không suy như cũng khá lâu rồi mới nói chuyện với em út. Biết là người trên nhà chính muốn Yukiko và Taeko lên trên ấy thế nào nên Sachiko cũng không có ý định giữ cô ba và cô Út ở Ashiya làm gì. Nhưng kể cũng lạ, Taeko vốn không thích lên nhà chính hơn cả Yukiko mà lại đi sớm như thế. Sachiko diễn đến mức nghi ngờ Taeko lợi dụng việc này để qua lại với cậu Okubata. Chị chỉ thấy chút buồn khi cô Út Taeko rành đời ngày càng xa cách với chị gái.

“Em không còn bận rộn làm búp bê nữa. Ở Osaka em có thể đi học mỗi ngày.” Đó không chính xác là một lời xin lỗi, mặc dù Taeko có vẻ đang công nhận rằng việc ra đi chóng vánh của mình cần lời giải thích.

“Em đang tập múa gì thế?”

“Một điệu mừng năm mới tên là Manzai ạ. Chị còn đệm đàn được không?”

“Có lẽ chị còn nhớ được kha khá. *Cầu năm nay ta thịnh vượng an khang...*”

Taeko khua hai tay trong lúc Sachiko ngân nga phần nhạc đệm. “Khoan đã. Trang phục này không ổn.” Cô chạy về phòng và gần như ngay lập tức trở lại trong bộ kimono và một chiếc quạt mùa ở trong tay.

“Kìa Miyako

Cô em xinh đẹp

Nàng đang rao bán

Cá nhỏ cá to

Nghêu sò ốc hến

Nàng treo trên giá

Thỏ cảm lựa là

Nào càng nào đo

Nhiều chirimen,

Nhiều chirimen.”

Hồi còn thơ bé, các chị em đặc biệt thích thú với tiếng đàn samisen⁴ vang lên hòa cùng đoạn điệp khúc “nhiều chirimen”. Bài “Nàng Miyako, nhiều chirimen” đã trở thành bài hát ru trẻ con và Sachiko thuộc nhất bài ấy trong các khúc *jiuta*⁵, dân ca Osaka. Hình ảnh ngôi nhà ở Semba hai mươi năm trước lại dập dờn trong ký ức của chị cùng với gương mặt của cha và mẹ. Taeko từng múa bài “Manzai” này vào ngày mùng một trên nền nhạc samisen đệm bởi mẹ hoặc chị gái. Dáng hình cô đào bé bỏng với bàn tay giơ lên một cách vụng về hiện ra rõ mồn một trong tâm trí Sachiko như thể chị mới nhìn thấy hôm qua. Con bé ấy và Taeko là cùng một người ư? (cả Yukiko nữa, cả hai đứa đều chưa chồng - không biết dưới ba tác đất cha mẹ đang nghĩ gì?) Sachiko không giấu nước mắt.

“Bao giờ em về hả Út?”

“Ngày mùng bốn ạ.”

“Thế thì chị sẽ đợi em về múa cho cả nhà nhé. Nhớ luyện tập mỗi ngày, phần chị, chị sẽ cố học cho thạo phần đệm samisen”

Ở Ashiya có ít khách khứa so với thời cả nhà còn ở Osaka, và khi hai cô em gái vắng nhà, mấy ngày đầu năm lúc nào cũng hơi quá yên ắng. Thịnh

thoảng vợ chồng Sachiko có chút riêng tư cũng tốt, nhưng bé Etsuko thì cô đơn lắm, bé chỉ ngóng hai dì Yukiko và dì Út quay về. Vào buổi chiều ngày mùng một, Sachiko đem đàn samisen ra và bắt đầu tập bài “Manzai”. Chị tập ba ngày, đến ngày thứ ba bé Etsuko đã bắt đầu hát theo *nhiều chirimen, nhiều chirimen*.

QUYỀN THƯỢNG - 16

Triển lãm của Taeko kéo dài ba ngày, lần này tổ chức tại một phòng tranh ở Kobe. Nhờ Sachiko giới quan hệ mà phần lớn búp bê đều bán được vào ngày khai trương. Sachiko đã rủ Yukiko và Etsuko đến vào ngày thứ ba để phụ Taeko dọn dẹp.

“Etsuko này, chị Út có khi phải khao cả nhà đi ăn tối nay,” Sachiko gợi ý sau khi mọi người đã dọn dẹp xong. “Chị ấy có nhiều tiền lắm.”

“Ý tưởng rất hay,” Yukiko chêm vào. “Đi đâu Etsuko nhỉ? Nhà hàng Tây nhé? Hay nhà hàng Tàu?”

“Mọi người cứ lên kế hoạch đi. Nhưng mà nhớ nhé, em chưa thu lại được tiền đâu đấy.” Taeko không giỏi ra vẻ nghèo khổ. Dù không muốn những cô vẫn mỉm cười.

“Không sao, không sao. Cứ để chị trả trước, rồi em gửi chị sau cũng được.” Biết rằng sau khi thanh toán hết chi phí Taeko vẫn có thể thu lại được món lời đáng kể, Sachiko quyết phải dụ em gái mời người nhà một bữa ăn tối. Đúng như Itani nhận định, không như chị gái Sachiko, Taeko là người có óc tính toán. Không dễ gì mở ví cô nàng.

“Mình đi Togaro nhé.” Taeko bảo. “Nhà hàng Togaro là chỗ rẻ nhất mà em biết.”

“Thật không đây Út? Ít ra cũng phải mời bọn chị đến nhà hàng nướng Oriental chứ?”

Togaro vừa là một tiệm bán thịt, vừa là nhà hàng Quảng Đông.

“Xin chào.” Một người đàn bà ngoại quốc trẻ tuổi đang thanh toán hóa đơn lúc họ bước vào.

“Rất vui được gặp cô, Katarina.” Taeko nói. “Đây là cô người Nga em kể với chị đấy. Còn đây là các chị của tôi.”

“Hân hạnh gặp. Tôi là Katarina Kyrilenko. Hôm nay tôi đi triển lãm. Cô bán hết. Chúc mừng” Tiếng Nhật của người đàn bà này chẳng đâu vào đâu.

“Cô Tây kia là ai thế chị Út?” Lúc sau Etsuko hỏi.

“Học trò của chị Út đấy.” Sachiko nói. “Mẹ thường trông thấy cô ấy trên tàu.

“Cô gái xinh đẹp quá.”

“Cô Tây có thích đồ ăn Trung Quốc không?” Etsuko hỏi.

“Cô ấy lớn lên ở Thượng Hải, ẩm thực Trung Quốc cái gì cũng biết. Cô ấy nói những nhà hàng bản nhất mà hầu hết người ngoại quốc không bén mảng tới là những nhà hàng ngon nhất, và đây là nhà hàng ngon nhất Kobe.”

“Cô ấy là người Nga ă?” Yukiko hỏi. “Hình như trông cô ấy không Có nét Nga lắm nhỉ.”

“Cô ta theo học một trường dạy Anh ngữ ở Thượng Hải, đã từng là y tá trong một bệnh viện của Anh và từng lấy một người Anh. Trông cô ta trẻ vậy, ai mà nghĩ là đã có con cơ chứ.”

“Có thật không? Cô ta bao nhiêu tuổi?”

“Đoán xem nào, cỡ như chị chẳng? Hay trẻ hơn một chút?”

Taeko kể rằng gia đình Kyrilenko theo phe Bạch Vệ, họ có một ngôi nhà nhỏ hai tầng với tổng cộng bốn phòng, ở cách xưởng búp bê của cô không xa mấy. Nơi đó Katarina sống cùng mẹ già và em trai. Taeko đã quen mặt Katarina một thời gian, rồi một ngày nọ, chừng đầu một, hai tháng, cô gái Nga xuất hiện ở xưởng và tuyên bố muốn học làm búp bê, nhất là búp bê Nhật. Taeko ngay lập tức bị gọi là “giáo sư”. Bối rối, cô đề nghị gọi Taeko thì hợp lý hơn, và hai người họ nhanh chóng thân nhau. Taeko thỉnh thoảng ghé qua nhà Kyrilenko trên đường đi về xưởng.

“Cô ấy nói là cách đây chưa lâu đã thấy chị trên tàu điện. Cô ấy bảo thấy chị quyến rũ và muốn được gặp mặt.”

“Họ sống bằng gì vậy?”

“Hình như cậu em có kinh doanh, nhập khẩu len thì phải. Nhưng nếu nhìn nhà cửa mà đánh giá thì họ không giàu có gì. Katarina được chia lại một ngôi nhà sau khi li dị chồng, cô ấy nói mình cũng đủ sống. Chị thấy đó, cô ấy xoay sở được nên trông khá chảnh chu.”

Họ nói về gia đình Kyrilenko trong bữa ăn, bên những bát đĩa bằng kim loại đựng món tàu, có tôm và canh trứng cút mà Etsuko thích, có cả da vịt quay bóng nhẫy mà Sachiko thích. Con gái Katarina, nhìn trong ảnh thì đoán chừng ba hay bốn tuổi, đã theo bố sang Anh quốc. Taeko không biết Katarina làm búp bê theo sở thích hay có ý định một ngày kia đem kỹ năng này đi làm búp bê bán lấy lời. So với một người ngoại quốc, cô vừa khéo léo vừa tiếp thu nhanh, chẳng bao lâu đã thạo hết các bí quyết phối hoa văn và màu sắc.

Gia đình họ ly tán vào thời điểm Cách Mạng tháng Mười. Bà ngoại đưa Katarina tới Thượng Hải nuôi nấng. Anh trai được mẹ đưa sang Nhật, nghe nói đã đi học cấp hai ở Nhật và có chút kiến thức về văn chương Nhật. Trái ngược với Katarina, một người sử dụng tiếng Anh, mẹ và anh trai cô đặc biệt thân Nhật. Ở một trong hai căn phòng tầng trệt nhà họ có treo ảnh Thiên Hoàng và Hoàng Hậu, có cả những bức tranh khác vẽ hình Sa Hoàng cuối cùng và vợ ông. Người em trai dĩ nhiên là lưu loát tiếng Nhật, về phần Katarina mới đặt chân lên nước Nhật không lâu nhưng đã thành thạo nhiều điều. Buồn cười nhất là tiếng Nhật của bà mẹ già. Ban đầu bà làm Taeko ngẩn ra.

“Nghe bà cụ nói tiếng Nhật mới ghê chứ! Bà ấy nói chậm phát sợ, những từ quan trọng thì bỏ sót. Hôm em trả lời nhà em ở Osaka, bà ấy trông hơi ngạc nhiên, mãi một lúc sau bà ấy mới bảo là cô cứ tự nhiên như ở nhà.”

Taeko rất có tài bắt chước. Cô thích mua vui cho mọi người bằng cách giễu nhại những cử chỉ đặc trưng mà cô đã nhanh nhẹn để ý. Cô diễn vai “bà cụ” hết sức nhập tâm. Cứ như thể bà người Nga chưa hề gặp mặt nọ đang ở trước mặt mọi người vậy.

“Bà cụ có vẻ cá tính lắm. Hồi ở Nga bà là tiến sĩ Luật đó. Bà nói chuyện kiêu: Tiếng Nhật, nói không tốt. Pháp, Đức tôi nói được.”

“Khi xưa chắc bà ta cũng có cửa ăn cửa để. Bà ta bao nhiêu tuổi?”

“Theo em thì ngoài sáu mươi. Nhưng chẳng đoán được đâu chị. Bà ấy nhí nhảnh như thiếu nữ ấy.”

Ba hay bốn hôm sau Taeko lại về nhà với một câu chuyện khác về “bà cụ”. Taeko đi mua sắm ở Kobe, cô đang uống trà tại tiệm Jucchem thì bà cụ ghé vào với Katarina. Họ bảo là sắp đi trượt băng đấy, Taeko nếu rảnh thì có

muốn đi cùng không? Tuy chưa trượt băng bao giờ nhưng Taeko rất tự tin vào thiếu thê thao của mình. Cô quyết định thử xem sao, hai mẹ con thì cam đoan họ dạy cho Taeko một loáng là trượt được ngay. Mới có khoảng một tiếng mà Taeko đã trượt êm ru, bà cụ tấm tắc khen.

“Cô giỏi rất. Tôi nghĩ không phải lần đầu.”

Nhưng điều đáng kinh ngạc là ở chính bà cụ kia. Ba người vừa lên sân băng, bà cụ đã lướt đi với sự tự tin hoàn hảo, thân hình căng tràn kiêu hãnh, thỉnh thoảng lại cho hai cô gái chiêm ngưỡng một màn trình diễn đẹp nín thở. Tất cả những người khác trên sân trượt đều dừng lại thán phục.

Một hôm Taeko tối muộn mới về, cô nói: “Em ăn tối ở nhà Katarina rồi.”

Taeko mới khám phá ra là người Nga ăn thùng uống vại. Đầu tiên là món lạnh khai vị, sau đó là đủ loại bánh mì, rồi hết món ăn nóng này đến món ăn nóng kia, thịt thà rau củ chất như núi mà Taeko mới ăn hết món khai vị đã no rồi. Thôi, cảm ơn, tôi không ăn thêm được nữa - nhưng nhà Kyrilenko thì vẫn miệt mài. Sao cô ăn nhỏ nhẹ thế? Món này, món này nữa, ăn thêm một tí nhé? Với cả họ vừa ăn vừa uống bia, sake Nhật lẫn rượu vodka ừng ực. Cậu em trai thì Taeko không ngạc nhiên, nhưng cả Katarina cũng không kém cạnh, còn bà cụ thì ăn uống nhịp nhàng với cả hai thanh niên. Đã 9 giờ tối, Taeko phải đi về. Nào, gượng đã chưa về được đâu - họ lố bải ra đánh phải đến một tiếng đồng hồ. 10 giờ hơn họ lại ăn tối thêm một lượt. Taeko ngán tận cổ không buồn nhìn ra món gì, nhưng mấy người kia thì vẫn ăn uống say sưa, vui vẻ như ban nãy - phải nói là uống như hũ chìm. Dạ dày họ chắc khủng lắm, Taeko nghĩ. Người Nga giải thích rằng rượu sake Nhật và ngay cả rượu mạnh như vodka đều phải uống thật nhanh mới thưởng được cái ngon. Taeko thấy đồ ăn không có gì đặc sắc, mặc dù cô khá thích món súp, mà theo như cô mô tả có thể hiểu đó là súp ravioli.

“Cô ấy bảo lần sau rủ cả chị gái và anh rể đến chơi. Chị có muốn đến xem thử không?”

Katarina đang loay hoay với con búp bê Nhật tay áo dài thướt, tóc búi kiêu cổ với một tay cầm cây vợt đánh cầu năm mới. Vì Taeko vốn là hình mẫu cho con búp bê, nên thỉnh thoảng Katarina sang nhà Ashiya để làm việc, và hiển nhiên trong thời gian đó Cô đã trở nên quen thân với các thành viên khác trong nhà. Teinosuke nhật xét quả thực Katarina nên thử vận ở Hollywood xem sao, nhưng thật thà mà nói cô không có nét Yankee hoang

dại nào cả. Tác phong của cô nét na, hiền thực giúp cô dễ dàng làm thân với phụ nữ Nhật Bản.

Ngày 11 tháng Hai, kỷ niệm ngày Lập Quốc, Katarina xuất hiện trước cửa cùng với em trai, cậu em mặc quần ống túm. Katarina bảo họ sắp đi thác Koza, và ghé qua chào một tiếng. Hai chị em đi bộ qua khu vườn ra thềm, uống một hai ly cốc-tai và nói chuyện nửa tiếng với Teinosuke.

“Mình phải gặp bà cụ ngay mới được.” Teinosuke nói.

Sachiko đồng tình. “Nhưng nghe Út kể xong em thấy như đã quen biết bà ta từ lâu lắm.”

QUYỀN THƯỢNG - 17

Bị Taeko gây tò mò, họ thấy khó lòng từ chối. Cuối cùng vào mùa xuân, đúng ra là một tối se lạnh tháng Ba, họ đến thăm nhà Kyrilenko. Cả gia đình được mời, nhưng ngại về trễ nên mọi người để Etsuko ở nhà cho Yukiko trông nom. Sachiko và Teinosuke đi cùng Taeko. Từ nhà ga đi một đoạn chừng bốn trăm mét, các dinh thự đã nhường chỗ cho ruộng lúa và sau những cánh đồng là ngọn đồi rợp bóng thông. Căn nhà của gia đình Kyrilenko nằm khiêm tốn hơn cả trong một xóm nhỏ nhưng sạch sẽ và xinh xắn, y như trong cổ tích. Katarina dẫn họ vào phòng trong cùng ở tầng một. Bếp lò bằng gang nằm giữa trung tâm là nơi cả bốn người ngồi - người trên sofa, người trên ghế lười, người trên ghế gỗ, không chú ý là kiểu gì cũng quẹt tay vào bếp lò hoặc ống khói, hay vô tình đánh đổ cái gì đó trên bàn. Hình như các phòng ngủ đều bố trí trên lầu. Mọi người đoán rằng bên cạnh hai phòng ở tầng trệt chắc phải có gian bếp đầu đó đằng sau. Phòng kế bên, nhìn qua cửa thì có vẻ chẳng nhỉnh hơn phòng này. Teinosuke lo không biết có đủ chỗ cho sáu con người cùng ngồi xuống dùng bữa tối hay không. Nhưng lạ hơn nữa là chỉ có Katarina ngồi với họ. Người em trai và “bà cụ” Taeko kể chẳng thấy đâu. Người nhà Makioka biết rằng đại để người ngoại quốc ăn tối trễ hơn người Nhật, nhưng họ lại lơ không hỏi chính xác mấy giờ. Họ đến sớm chẳng. Nhưng ngoài trời đã tối rồi mà trong nhà vẫn yên lặng như tờ, chẳng thấy rục rịch sửa soạn nấu bữa tối.

“Đây. Con búp bê đầu tiên của tôi.” Katarina cầm con búp bê trong tư thế đang múa từ ngăn dưới cùng của một cái tủ hình tam giác.

“Chính tay cô làm đó hả?”

“Phải. Nhưng có nhiều chỗ vụng. Taeko sửa chữa rồi.”

“Nhìn cái đại bi kia.” Taeko bảo. Chiếc obi bằng vải tối màu trang trí hình những quân cờ Nhật được buộc sao cho hai đầu thả xuống. Chắc chắn Katarina đã dựa trên kiến thức của em trai cô về Nhật Bản mà vẽ nên họa tiết này.

“Em không dạy Katarina cái đó đâu. Tự cô ấy thiết kế, và tự tay vẽ nữa đấy.”

“Nhìn này.” Katarina lấy quyển album lưu những tấm ảnh thời cô còn ở Thượng Hải. “Đây, chồng tôi. Đây, Con gái tôi.”

“Xinh quả. Con bẻ giống mẹ như đúc.”

“Chị thấy thế à?”

“Thật mà. Cô có bao giờ cảm thấy tủi thân cho con bé không?”

“Nó ở Anh. Tôi không được gặp nó. Có thể thôi.”

“Cô có biết con bé ở vùng nào nước Anh không? Nếu sang đó cô có thể gặp con gái chứ?”

“Không biết nữa. Nhưng tôi muốn gặp nó. Có lẽ tôi sẽ đi gặp nó.” Giọng điệu của Katarina không chút ủy mị. Xem ra cô khá triết lý.

Sachiko và Teinosuke đã nghe kiến bò bụng một lúc rồi. Họ liếc đồng hồ rồi lại nhìn nhau vẻ lúng kúng.

“Em cô thì sao? Tối nay em ấy ra ngoài à?” Teinosuke chớp lấy khoảng lặng trong cuộc đối thoại.

“Anh tôi, về muộn luôn luôn, hàng đêm.” “Còn mẹ cô?”

“Mẹ đi mua sắm ở Kobe.”

“VẬY À.”

Rất có thể là bà cụ đi mua đồ ăn cho bữa tối, nhưng khi chiếc đồng hồ treo tường điểm 7 giờ thì các vị khách bắt đầu thấy dấu hiệu không ổn. Taeko - người chịu trách nhiệm đưa cả nhà đến đây, đã lộ liễu nhòm thẳng vào phòng ăn. Katarina không rõ biết ý hay chưa nhưng cô cứ làm thỉnh. Thỉnh thoảng cô đứng dậy bỏ thêm than vào lò, lò quá nhỏ nên dường như cứ phải tiếp than liên tục. Các vị khách buộc lòng kiếm chuyện làm quà vì sự im lặng chỉ tỏ khiến họ thêm đói, nhưng khi đã cạn chủ đề, họ chỉ còn biết nghe tiếng lửa. Một con chó lai, xem ra có nhiều tính trạng của giống Pointer, đẩy cửa vào, nó chọn một chỗ ấm áp giữa những đôi chân người mà khoan khoái nằm xuống và đặt mõm trên hai chân trước.

"Boris," Katarina gọi.

Con chó đảo mắt nhìn cô.

“Boris,” Teinosuke bảo, vì chừng anh muốn có người nói chuyện cùng. Anh vuốt ve cái lưng cong của con chó, và nửa giờ nữa trôi qua.

“Katarina,” chợt Teinosuke bảo. “Chúng tôi đã làm lẫn gì chăng?”

“Sao cơ?”

“Út, mình có lộn ngày không ta?” Anh ta nói theo phương ngữ Osaka mà Katarina không hiểu được. “Nếu vậy chắc cô đang bị quê. Có lẽ nên chào Cô đi.”

“Sao lộn được? Này Katarina.”

“Gì vậy?”

“Chị hỏi cô đi chị Sachiko. Em chẳng biết phải hỏi sao.”

“Giờ thì vốn tiếng Pháp của em chắc là có đất dụng võ rồi đây.” Teinosuke nói.

“Katarina có nói tiếng Pháp không hả Út?”

“Em nghĩ là không. Nhưng mà cô ấy biết tiếng Anh.”

“*Katarina, I... I am...*” Teinosuke bắt đầu áp ứng bằng tiếng Anh. “*I am afraid ... you were not expecting us tonight*⁶.”

“*Why not?*” Katarina ngạc nhiên nhìn anh. “*We invited you for tonight, and ace aoere goaiting for you.*⁷” Tiếng anh của cô trôi chảy mặc dù nghe giọng có chút căng thẳng nhất định.

Khi đồng hồ điểm 8 giờ, Katarina rời khỏi phòng. Họ nghe tiếng lanh canh trong bếp và một lúc sau Katarina đã xếp bát đĩa lên trên chiếc bàn ở phòng bên cạnh, cô mời khách vào an tọa. Phải ứng đầu tiên của nhà Makioka khi trông thấy mấy món khai vị (mà không biết Katarina sửa soạn lúc nào?) - cá hồi hun khói, cá cơm muối, cá mòi ngâm dầu, giăm bông, phô mai, bánh quy, bánh kẹp thịt và đủ loại bánh mì - là nhẹ cả người. Cả ba đều đói ngấu và ăn với tốc độ nhanh nhất trong chừng mực lịch sự. Có điều chỉ một lúc sau, Katarina vẫn mời lấy mời để nhưng họ đã lẳng lặng ném mấy miếng xuống dưới gầm bàn cho con Boris. Trong khi đó, Katarina đương bận bịu pha trà và châm rượu.

Cửa trước đóng sầm lại, và con Boris đi ra sảnh.

“Hình như bà cụ về rồi.” Taeko thì thầm.

“Bà cụ” đã biến mất khỏi hành lang và vào bếp với năm, sáu gói đồ nhỏ kẹp trong tay. Em trai Katarina cũng vào phòng, theo sau là một người đàn ông trạc ngũ tuần.

“Chào bác, tụi con lỡ ăn rồi.” Teinosuke bảo.

“Ồ vâng, cứ tự nhiên.” Kyrilenko xoa hai bàn tay vào nhau. So với dân ngoại quốc, anh khá nhỏ người và mảnh dẻ, trên khuôn mặt thon dài, hai má đỏ hây hây vì gió lạnh đầu xuân làm liên tưởng đến đôi má của kếp tuồng Kabuki. Anh nói vài lời tiếng Nga với Katarina. Teinosuke và mấy người kia chỉ nghe lồm bồm “Mamochka, mamochka”, họ đoán đó là từ giản lược để gọi mẹ một cách trêu mếu.

“Tôi gặp mẹ ở Kobe và hai mẹ con cùng về với nhau luôn. Còn đây là bạn của tôi, Vronsky.” Anh vỗ vai người đàn ông. “Tôi tin là Taeko đã biết anh ấy rồi.”

“Chúng tôi đã gặp nhau. Đây là anh rể tôi, chị tôi.”

“Vronsky,” Teinosuke thích thú. “Có một nhân vật tên như thế trong Anna Karenina.”

“Anh thật là hiểu biết. Anh đọc cả Tolstoy ạ?”

“Người Nhật ai cũng đọc Tolstoy và Dostoievsky” Kyrilenko bảo.

“Em quen biết Vronsky như thế nào?” Sachiko hỏi.

“Ông sống ở một phòng trọ cách không xa xưởng may của em. Ông thương con nít dễ sợ.” Taeko nói theo phương ngữ Osaka. “Ai trong xóm cũng biết ông Nga cưng con nít. Họ gọi ông là ông Nga cưng con nít còn nhiều hơn cả gọi tên Vronsky ấy chứ.”

“Ông kết hôn chưa vậy?”

“Chưa... sự thật là có vẻ như ông lận đận tình duyên”

Vronsky có vẻ dịu dàng, hơi yếu đuối. Để ý sẽ thấy bản thân ông ta cũng có chút ngây thơ. Khi lắng nghe người khác nói về mình, đôi mắt ông nheo lại như cười - đôi mắt thật buồn. Ông cao lớn hơn Kyrilenko nhưng không hiểu sao lại giống một người Nhật hơn với khung xương hẹp, làn da sạm màu vì bêu nắng, mái tóc dày điểm bạc và đôi mắt đen. Mọi người tự hỏi không biết trước đây ông có từng làm thủy thủ.

“Cô không mang Etsuko theo à?” Kyrilenko hỏi.

“Con bé phải làm bài tập ạ.”

“Tiếc quá. Tôi đã lỡ khoe với Vronsky là tối nay tôi sẽ cho anh ấy gặp một cô bé rất xinh.”

“Phải chi chúng tôi biết trước.”

“Bà cụ” bước vào chào họ.

“Các cô cậu đến, quý hóa quá. Em gái Taeko, bé gái, sao không đến?”

Âm điệu của bà giống y hệt như Taeko nhại. Taeko nhìn lảng đi ra bộ thần nhiên, chỉ tỏ làm khó người nhà đang bấm bụng cười. “Bà cụ” - họ gọi bà ấy như vậy nhưng bà chẳng hề có dáng vẻ phấp phấp của người ngoại quốc khi bước sang tuổi già. Dáng bà đứng thẳng, thon gọn, nhất là nhìn từ phía sau, đôi chân mảnh mai săn chắc xỏ giày cao lênh khênh; bà đi những bước vững vàng, nhanh nhẹn như hươu, gót nhọn chạm xuống nền nhà đánh “cạch”, có thể nói là hơi táo bạo - chẳng khó hình dung cảnh bà cụ lả lướt vô tư trên sân trượt băng. Khi cười, họ để ý rằng bà cụ cái còn cái mất. Da thịt quanh hàm và cổ đã xệ xuống, khuôn mặt bà nhăn nheo như lụa crepe, nhưng làn da thì trắng muốt, nhìn xa không rõ nếp nhăn khéo còn ngỡ bà trẻ hơn tuổi thật đến hai chục tuổi.

“Bà cụ” đã dọn bàn, bày biện những món đồ ăn bà mang về: hầu, trứng cá muối, dưa chua, thịt lợn, thịt gà, xúc xích gan, một lần nữa tất cả các loại bánh mì. Tiệc rượu bắt đầu: vodka, bia được bung ra và cả rượu sake nóng đổ vào các ly thủy tinh thay vì loại chén hạt mít thông dụng. Trong đám người Nga, “bà cụ” và Katarina xem chừng ưng rượu sake hơn. Đúng như Teinosuke lo ngại, không có đủ chỗ ngồi cho tất cả mọi người. Katarina đứng dựa vào lò sưởi, còn “bà cụ” khi rảnh tay không phải bung thêm đồ ăn ra thì cứ tự nhiên ăn uống ở phía sau. Vì không có đủ dao nĩa nên có lúc Katarina phải dùng tay bốc. Mặt cô đỏ lựng khi bị một trong các vị khách bắt quả tang. Mọi người phải vờ như không để ý.

“Né mấy con hầu ra anh ạ” Sachiko thì thầm với chồng. Mấy con hầu có vẻ thuộc loại tầm phào mua ngoài một chợ hải sản gần đó thay vì hầu bắt ngoài khơi. Những người Nga ăn ngấu nghiến, về điểm ấy họ ít ra không kén chọn như các vị khách Nhật Bản.

Mấy vị khách Nhật cẩn thận dấm dúi ném đồ ăn trên bàn tiệc cho Con Boris, có lẽ hơi hào phóng thái quá.

Teinosuke trộn rượu với nhau, càng lúc nói càng lớn giọng. "Ồ cái gì kia?" Anh ta chỉ vào bức tranh đóng khung bên cạnh tranh Sa Hoàng.

"Đây là cung điện Tsarskoe Selo, gần Petrograd." Kyrilenko nói. Họ không chịu gọi thành phố ấy là "Leningrad."

"Là cung điện Tsarskoe Selo danh bất hư truyền đấy à."

"Nhà chúng tôi, rất gần cung điện Tsarskoe Selo. Sa Hoàng, ngựa, ra khỏi cung. Thấy sao hả cô cậu? Tôi thấy Sa Hoàng mỗi ngày. Hình như nghe giọng, nghe thấy nói."

"Mamochka," Kyrilenko bảo. Sau khi bà cụ giải thích bằng tiếng Nga, anh phiên dịch lại ra tiếng Nhật. "Chả là mẹ tôi muốn bảo rằng, tuy không nghe thấy tiếng của Sa Hoàng nhưng xe ngựa của ngài ở gần lắm, cứ tưởng như là nghe được ấy. Ngôi nhà của chúng tôi gần như sát vách cung điện. Dĩ nhiên là tôi gần như không nhớ gì cả."

"Thế còn Katarina?"

"Tôi còn chưa đi học, nên chẳng nhớ gì hết."

"Sao lại có cả ảnh của Nhật Hoàng và Hoàng Hậu ở phòng bên kia vậy?"

Vẻ mặt của bà cụ đột nhiên rất nghiêm trang. "Phải chứ. Chúng tôi, người Nga Trắng, sống ở đây. Nhờ họ."

"Mọi người Nga phe Bạch Vệ đều cảm nhận như vậy. Nhật Bản sẽ kiên trì chống Cộng đến cùng." Sau khi ngừng một lúc, Kyrilenko nói thêm: "Cô nghĩ ở Trung Quốc tình hình sẽ thế nào? Các anh chị nghĩ phe Cộng sản có thắng không?"

"Tôi chẳng biết gì mấy về chính trị đâu. Nhưng nếu quan hệ Nhật Bản và Trung Quốc êm đẹp thì tốt."

"Các vị, các vị nghĩ thế nào về Tưởng Giới Thạch?" Vronsky nãy giờ ngồi im với cái ly không trong tay. "Vớ lại, tháng Mười hai năm ngoái ở Tây An có vụ gì ấy nhỉ? Tưởng Giới Thạch bị Trương Học Lương bắt cóc. Rồi họ Tưởng được giải cứu. Tại sao vậy?"

"Sự tình hẳn có nhiều uẩn khúc hơn những gì ta đọc trên báo."

Teinosuke quan tâm đáng kể đến chuyện thời sự quốc tế và ít ra cũng cập nhật đầy đủ những gì đăng trên báo. Nhưng anh chỉ là người quan sát thụ động không hơn không kém, và lại thời buổi này tốt hơn hết là không ăn nói bừa bãi kéo chuốc họa vào thân. Nhất là với người ngoại quốc, động cơ ý đồ của họ đều bí ẩn với mình, nên giữ mồm giữ miệng. Song với những con người phải chịu cảnh lưu vong biệt xứ thế này, thì chưa một thời khắc nào họ quên chuyện quốc gia đại sự. Đó chính là cuộc đời của họ. Mấy người Nga tranh luận với nhau một lúc. Vronsky xem ra uyên bác hơn cả, những người Nga còn lại đều lắng nghe khi ông giảng giải chi tiết vấn đề nào đó. Họ cố gắng dùng tiếng Nhật nhiều nhất có thể, nhưng khi chủ đề thảo luận trở nên phức tạp thì Vronsky có xu hướng chuyển sang tiếng Nga. Thịnh thoảng Kyrilenko làm phiên dịch cho Teinosuke và mấy người phụ nữ. “Bà cụ tranh biện đầu ra đây, không phải dạng chịu ngồi yên nghe đàn ông lí lẽ. Về luận điểm thì bà rất vững nhưng mỗi tội cãi nhau hăng lên là tiếng Nhật của bà không đâu vào đâu, bên dùng tiếng Nga lẫn bên nói tiếng Nhật đều chịu không biết bà nói gì. “*Mamochka* nói tiếng Nga đi, thịnh thoảng Kyrilenko chêm vào.

Bảy giờ không rõ ắt giáp làm sao mà cuộc tranh luận trở thành màn đấu khẩu giữa Katarina và “bà cụ”. Bà cụ thì cái gì của Anh quốc cũng công kích không chừa - tính tình người Anh, chính sách của nước Anh - còn Katarina thì hăng hái chống đỡ. Cô nói mình sinh ra ở Nga, nhưng hồi lưu lạc đến Thượng Hải cô đã sống nhờ sự hào phóng của người Anh. Cô được người Anh dạy dỗ mà không phải tốn kém xu nào, cũng nhờ người Anh mà được học nghề y tá. Một đất nước như vậy thì có gì xấu cơ chứ? Nhưng “bà cụ bảo Katarina trẻ người non dạ chẳng hiểu gì. Chẳng mấy chốc hai mẹ con đã nhìn nhau hăm hăm, Kyrilenko và Vronsky phải can thiệp để ngăn chặn một trận cãi nhau to.

“Đến là nan giải với *Mamochka* và chị Katarina. Lúc nào cũng cãi nhau về nước Anh.” Kyrilenko nói.

Sau khi chơi bài một lúc ở phòng còn lại, mọi người lại được gọi ra phòng khách. Khách Nhật không còn bụng cho bất kể thứ sơn hào hải vị gì hết, và kết quả là họ chỉ chăm chăm vỗ béo con chó Boris. Tuy nhiên Teinosuke vẫn còn chề chén được với Vronsky và Kyrilenko đến khi về.

“Cẩn thận” Sachiko nói trong lúc mọi người băng qua đồng lúa về nhà, bảy giờ đã quá 11 giờ đêm. “Anh ngà ngà rồi đấy.”

“Gió thổi dễ chịu thật.”

“Quả là không hiểu nổi. Có mỗi Katarina ở nhà, đồ ăn đồ uống chẳng có, em thì càng lúc càng đói còn cào.”

“Thì lúc sau cô ấy đem đồ ăn ra anh đã ăn bằng cả hai tay đấy còn gì . Mà này, theo em thì người Nga họ ăn như hùm thê là do đâu? Anh uống kịp với họ, nhưng ăn thì không lại.”

“Trông bà cụ thật là phần chán lúc tiếp nhà mình. Căn nhà nhỏ xíu như vậy mà họ vẫn thích đãi khách.”

“Chắc tại họ cô đơn. Thành thử họ muốn làm bạn với người Nhật.”

“Cái ông Vonsky ấy.” Taeko nói từ bóng tối cách họ khoảng một, hai bước chân. “Thật là đáng buồn. Hình như hồi trẻ ông ấy có một mối tình, nhưng hai người li biệt vào thời điểm Cách mạng nổ ra. Mấy năm sau ông ấy dần thân cận với người Úc vì nghe tin người đàn bà đang ở đấy. Tìm được người, nhưng bà ta mất ngay sau đó. Và thế là Vronsky quyết định ở vậy.”

“Trông ông ấy quả là rất khắc khổ.”

“Hồi ở Úc ông ấy vất vả khủng khiếp. Có thời gian Kronskey còn phải đi làm công nhân khai mỏ. Sau đó ông ấy kinh doanh, cũng kiếm được ít tiền, bây giờ nghe nói cũng được năm trăm ngàn yên. Em đoán là em trai Katarina có vay mượn của ông ấy.”

“Mùi thơm nhĩ,” Sachiko nói. Họ đang đi xuống một con đường có hàng rào hai bên. “Có hoa đình hương nở đâu đó quanh đây.”

“Một tháng nữa là anh đào nở rồi. Em háo hức quá.” “Anh háo hức cũng!” Teinosuke nói, bắt chước kiểu của cụ”.

QUYỀN THƯỜNG - 18

NOMURA MINOKICHI, sinh tháng Chín năm 1893.

ĐỊA CHỈ THƯỜNG TRÚ: 20 Tatemachi, huyện Himeji, tỉnh Hyōgo.

NƠI Ở HIỆN TẠI: số 559, cụm nhà số 4, phố Aodani, quận Nada, Kobe.

TRÌNH ĐỘ: Tốt nghiệp khoa Nông Nghiệp Đại học Đế Quốc Đông Kinh, năm 1916.

NGHỀ NGHIỆP: Kỹ sư Thủy sản, Cục Nông Lâm tỉnh Hyogo.

GIA ĐÌNH: Kết hôn năm 1922 với Tanako Noriko. Một trai, một gái. Con gái qua đời năm hai tuổi. Vợ mất vì bệnh cúm năm 1935. Con trai qua đời năm 1936, hướng dương 13 tuổi. Cha mẹ mất sớm. Chỉ còn một chị gái theo họ chồng Ota, sống tại Tokyo.

Bức ảnh nhỏ với những thông tin ở mặt sau do chính tay Nomura viết (bằng bút mực thay vì bút lông cho những mục đích quan trọng như thế này) được chuyển đến Sachiko vào cuối tháng Ba từ tay Jimba, một người bạn cùng lớp của cô. Sachiko đã hầu như quên khuấy việc gặp Jimba tháng Mười một năm ngoái khi cả gia đình Makioka bận bịu điều đình với Segoshi. Hai người nói chuyện trong khoảng hai, ba mươi phút, và bây giờ tên Yukiko được nhắc đến. Con bé vẫn chưa lấy chồng à, Jimba hỏi, và Sachiko hỏi bạn có biết mối nào tiềm năng không. Lúc ấy tình hình đàm phán với anh chàng Segoshi xem ra hứa hẹn lắm và Sachiko chỉ kiểm chuyện làm quà; nhưng Jimba rõ ràng đã đề ý.

Nội dung thư đại ý thế này:

Jimba hỏi thăm Yukiko thế nào. Có chuyện này chị ta vô tâm chưa nhắc đến lần trước, chả là ông Hamada Jokichi, chủ nợ của chồng Jimba, có người anh em bà con mà vợ mới qua đời ít lâu, ông Hamada có một thỉnh cầu cấp bách gửi kèm ảnh người bà con ấy, nhờ gia đình Jimba tìm giúp cho ông này một người vợ kế thích hợp. Jimba đã nghĩ tới Yukiko. Bản thân chồng chị không biết Nomura là ai cả, nhưng đã có Hamada đứng sau đảm bảo thì không cần phải đắn đo về điều kiện tài chính. Chị ta sẽ gửi ảnh trong

một thư khác, và gia đình có thể tiến hành điều tra dựa vào thông tin chỉ phía sau ảnh. Nếu sau đó họ thấy ông Nomura là ứng viên tiềm năng thì Jimba có thể dàn xếp một buổi giới thiệu lúc nào cũng được. Một việc như thế phải gặp mặt trực tiếp là đương nhiên, song Jimba cũng không muốn thể hiện là mình thúc ép nhà gái, chỉ là thử gợi ý thế thôi.

Bức ảnh đến vào ngày hôm sau.

Sachiko ngay lập tức gửi thư cảm ơn. Trong kí ức vụ việc của Itani hãy còn mới mẻ nên chị cẩn thận không dám hứa bừa. Chị viết rằng dù cảm kích sâu sắc trước sự chu đáo của chị Jimba nhưng cũng hi vọng chị chịu khó đợi một, hai tháng để có câu trả lời. Yukiko đã phải kinh qua biết bao nhiêu lần mai mối bất thành, tốt nhất nên đợi cho lắng xuống trước khi bắt đầu lại. Sachiko muốn lần này phải thật chắc ăn, và giả sử sau khi đã điều tra cặn kẽ mà họ vẫn phải nhờ đến chị Jimba, thì gia đình hy vọng có thể trông cậy được ở chị. Chị ta biết rõ Yukiko đã quá tuổi con gái lấy chồng, và nếu cứ lờ dờ hết lần này sang lần khác, thì bản thân Sachiko cũng không cam lòng. Sachiko viết thẳng ra như vậy chứ không mảy may giấu diếm.

Chị và ông xã Teinosuke quyết định lần này tự điều tra theo tiến độ riêng. Nếu tình hình thuận lợi, họ sẽ hỏi ý nhà chính và dần dà trình bày với chính Yukiko. Thực sự Sachiko chẳng còn lòng dạ cho việc ấy. Dĩ nhiên chưa tìm hiểu thì chưa nói trước được điều gì, mà họ cũng không có thông tin nào khẳng định của cải của người đàn ông đó. Song Sachiko nhận định rằng người này ngay từ đầu thua Segoshi đủ đường. Thứ nhất là hơn Teinosuke đến hai tuổi. Thứ nhì, dấu rằng không vương bận con cái vì cả hai đứa trẻ đều đã qua đời, ông ta vẫn qua một đời vợ. Tuy nhiên, điều khiến Sachiko khẳng định Yukiko sẽ không đồng ý chính là bộ mặt trong ảnh, rõ là của một ông già. Cũng có thể không ăn ảnh, nhưng dù có bị cộng thêm vài tuổi trong hình chụp thì ngoài đời trông không trẻ hơn thế này được. Nhà Makioka không đòi hỏi đối tượng phải thật bảnh bao hay ít tuổi hơn Teinosuke, có điều ai nữ giả Yukiko cho một ông già cơ chứ, hai người chị của cô nếu gán em mình cho người chồng như thế thì còn mặt mũi nào mà ngẩng đầu đi gặp họ hàng. Dẫu biết đòi hỏi chàng rể trẻ trung là quá đáng, nhưng Sachiko hy vọng chí ít nhà mình cũng tìm được ai đó khỏe mạnh tươi tỉnh hồng hào. Cân nhắc thiệt hơn, chị khó bề phấn khởi với bức hình. Loanh quanh cả tuần lễ chị không có động thái gì cả.

Sachiko bỗng chợt dạ: không biết Yukiko đã nhìn thấy cái bì thư đề “Ảnh” trong hòm thư hay chưa. Thế thì ngộ nhờ con bé lại nghi người nhà giấu diếm cái gì. Yukiko như mọi khi chẳng hề biểu lộ thái độ nhưng rất có thể vụ Segoshi làm nó tổn thương. Sachiko nghĩ cứ thư thư rồi hẵng đưa ra một lời ướm hỏi nữa, nhưng nếu Yukiko đang thắc mắc tại sao Sachiko không chịu thành thật khai báo về bức ảnh mới kia thì chẳng phải chị hóa ra khả nghi lắm sao. Quả thực, xét từ chính thái độ hời hợt của Sachiko trước lời ướm hỏi ấy, thì giải pháp dễ dàng có lẽ là hỏi ý Yukiko ngay từ đầu xem quan điểm đương sự thế nào.

Một hôm trong lúc Sachiko sửa soạn đi mua sắm ở Kobe thì Yukiko bước vào.

“Chị có ảnh mới này Yukiko.” Không đợi trả lời, Sachiko lấy tấm ảnh ra từ ngăn kéo. “Em lật mặt sau ra đọc nhé.”

Yukiko liếc nhìn bức ảnh trong im lặng, và lật lại.

“Ai gửi cho chị vậy ạ?”

“Em có nhớ chị Jimba không? Thời đi học chị ấy tên là Imai.”

“Có ạ.”

“Hôm nọ ở Osaka bọn chị tình cờ nhắc đến em, chị hỏi chị ấy có quen ai tiềm năng thì giới thiệu. Xem ra chị ta nhiệt tình ghi nhận lắm.”

Yukiko không trả lời.

“Không cần vội đâu em. Nói thật là chị đã định điều tra ông ta trước khi mở lời với em nhưng sau lại quyết định rằng không thể để em nghĩ chị đang giấu giếm.” Yukiko đã đặt bức ảnh lên kệ và lơ đãng nhìn xuống khu vườn từ thềm nhà.

“Nếu em chưa muốn cân nhắc thì cứ từ từ. Em không thích ông ta, thì cứ xem như chưa hề nghe nói tới. Nhưng phần chị, có lẽ chí ít cũng phải xúc tiến điều tra. Đằng nào chị Jimba ấy cũng tử tế gửi ảnh cho mình rồi.”

“Chị Sachiko, em muốn chị bàn với em khi những chuyện thế này phát sinh. Biết được mọi người đang làm gì em cũng an tâm hơn. Chứ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao em bức lắm.” Yukiko cười gượng quay sang chị gái.

“Chị hiểu mà.”

“Còn coi mắt. Mong rằng chị đợi điều tra xong xuôi hãy kéo em đi coi mắt. Như thế thì chị cũng không phải ngại.”

“Được... Làm vậy thì hợp lí hơn.”

Mặc quần áo xong Sachiko bước ra ngoài, hứa sẽ về ăn bữa tối. Yukiko treo bộ kimono thay ra lên giá treo quần áo, gấp cái đai obi và các phụ kiện vào thành một chồng gọn gàng. Cô đứng tựa vào lan can và nhìn xuống vườn một lúc.

Khu vực này của Ashiya hãy còn là nông trang và ruộng lúa mãi đến giữa những năm hai mươi, khi vùng ngoại ô Osaka bắt đầu xâm lấn. Nhìn chung khuôn viên này khá nhỏ, khu vườn chỉ có hai, ba cây tùng cổ thụ, ngoài bờ rào là đường lên những ngọn đồi của dãy núi Rokko về phía tây và phía bắc. Yukiko lúc nào cũng thấy phấn chấn khi quay về Ashiya sau bốn, năm ngày ở nhà chính Osaka. Cô nhìn về phía nam. Ngay phía dưới cô là bãi cỏ và luống hoa, xa xa là một cái gò nhân tạo, giữa những tảng đá trên gò là một thân cây bụi bò ngoắt ngoéo, trổ nhánh li ti hoa trắng dẫn đến một cái ao cạn. Trên bờ ao bên tay phải, một cây tử đinh hương và một cây anh đào đang nở hoa. Cây anh đào được trồng hai hay ba năm về trước - Sachiko rất yêu anh đào nên muốn được ngắm hoa ngay tại nhà. Mỗi dịp xuân về khi đến mùa hoa, cô cẩn thận trải một tấm thảm dưới gốc anh đào nhưng không hiệu vì lý do gì mà cây chẳng nở nhiều hơn vài đóa eò uột. Trái lại, cây tử đinh hương lúc nào cũng sum suê muôn đóa. Phía tây cây tử đinh hương là cây tiêu huyền và một cây đàn hương chưa ra nụ, phía nam cây đàn hương là một cây kim ngân. Madame Tsukamoto, người đàn bà Pháp đang gia sư cho Sachiko, mỗi lần nhìn ra khu vườn lại đau đầu nỗi hoài hương. Bà nói rằng đây là cây kim ngân đầu tiên bà trông thấy ở Nhật, dù loài cây này vô cùng phổ biến ở Pháp. Cây kim ngân bảy giờ mới đương ra nụ, nó trổ hoa cùng lúc với cây lệ đường gần thư phòng của Teinosuke sau khi tử đinh hương tàn. Xa hơn nữa là lưới mắt cáo ngăn giữa khu vườn nhà với khoảng sân của gia đình Stolz, và dưới những tán cây phao đồng bên lưới mắt cáo, trên bãi cỏ ẩm áp dưới ánh mặt trời chiều, Etsuko và Rosemarie đang chơi búp bê. Từ lan can tầng hai, Yukiko có thể thấy mọi món đồ hàng: nào giường tủ, nào bàn ghế, và cả những con búp bê Tây nữa. Hai bé gái mãi chơi không biết có người đang nghe ngóng.

“Đây là bố,” Rosemarie nói, cầm con búp bê trong tay trái. “Còn đây là mẹ.” Cô bé cầm hai con búp bê dúi mặt vào nhau, một tiếng “chụt” vang lên. Hiệu ứng âm thanh đó do Rosemarie tạo ra. “Thế là có em bé.” Cô bé lấy búp bê trẻ sơ sinh ra khỏi váy của “mẹ”.

“Có em bé là có em bé!” Rosemarie vui vẻ nhắc lại.

Yukiko thường nghe nói trẻ con nước ngoài tin rằng con cò mang em bé đến rồi buộc vào cành cây, nhưng ít ra Rosemarie biết sự thật. Yukiko xem bọn trẻ chơi mà cứ tìm tìm mãi.

QUYỀN THƯỢNG - 19

Hồi đi trăng mật ở miền núi Hakone phía nam Tokyo, nghe Sachiko trả lời món cá yêu thích là cá tráp, Teinosuke đã bật cười. Tầm thường như cá tráp mà cũng thích. Nhưng Sachiko bảo, cá tráp cả về hình thức lẫn hương vị đều mang đặc trưng Nhật Bản nhất trong các loài cá, người Nhật nào không thích ăn cá tráp thì đơn giản không phải người Nhật. Teinosuke nghĩ vợ đang khoe khéo mình là dân Osaka gốc đây thôi. Osaka là vùng mà cá tráp ngon nhất, cứ theo lí luận ấy, thì là nơi đậm chất Nhật Bản nhất. Và khi được hỏi loài hoa yêu thích nhất là hoa gì, Sachiko không hề do dự đáp là hoa anh đào.

Bóng hoa anh đào đã thấp thoáng trong những trang cáo thơ từ ngàn đời nay. Người xưa chờ anh đào nở, khóc thương hoa rụng, ai oán cánh hoa rơi trong vô số bài thơ. Thời con gái Sachiko thấy những vần thơ ấy tầm thường quá đổi, nhưng nay chị đã tỏ tường rằng khóc thương hoa rụng không chỉ là trào lưu hay phong tục. Cả nhà - Sachiko, chồng và con gái, lần hai cô em - mấy năm nay đều đến Kyoto mỗi độ xuân về để ngắm anh đào. Chuyến đi chơi đã thành cái lệ thường niên. Thỉnh thoảng Teinosuke hoặc Etsuko không đi vì vướng công việc, trường lớp những thế nào ba chị em cũng đi với nhau. Đối với Sachiko, ngoài nỗi buồn man mác ở hoa anh đào còn có nỗi cảm thương cho các cô em gái và tuổi trẻ chóng qua. Cứ mỗi lần đi ngắm hoa, chị lại tự hỏi liệu đây có phải lần cuối có Yukiko đi cùng. Và các em chị cũng có cùng tâm trạng ấy. Không yêu hoa anh đào như Sachiko nhưng hai cô em gái cũng rất thích đi đây đi đó. Tuy còn lâu mới đến ngày khởi hành nhưng mãi từ hội Omizutori ở Nara đầu tháng Ba mà cả ba chị em đã háo hức sửa soạn áo quần rồi.

Khi vào mùa, sẽ có tin tức về thời điểm hoa nở đẹp nhất. Phải chọn ngày cuối tuần để tiện cho Etsuko và Teinosuke, và cả ba người đều trông ngóng thời tiết như người xưa vẫn vậy, điều mà Sachiko đã từng cho rằng chỉ là chuyện tầm phào. Cứ có ngọn gió, cơn mưa là họ lại lo ngay ngáy cho chuyến thưởng hoa. Hoa anh đào quanh ngôi nhà Ashiya cũng có, trên chuyến tàu đến Osaka cũng có thể ngắm được hoa, đâu cần phải lặn lội đến

tận Kyoto, nhưng Sachiko có lập trường vững chãi đối với những thứ chị cho là thượng hạng. Nói về cá tráp thì chỉ có cá tráp Akashi đáng ăn, và chị thấy rằng chưa đến Kyoto xem hoa anh đào thì chưa thể gọi là đi thưởng hoa. Năm ngoái Teinosuke kháng ý vợ, đưa mấy chị em đi Cầu Gắm, nhưng đến đó rồi Sachiko cứ nhắm nhắm bòn chồn như bỏ quên mất thứ gì. Chị ca cẩm là xuân gì mà chẳng ra xuân, rốt cuộc Teinosuke phải đưa mấy chị em đi Kyoto xem hoa cuối mùa ở Omuro. Mỗi năm mọi việc đã vào nếp: cả nhà đến Kyoto vào chiều thứ Bảy, ăn tối sớm ở nhà hàng Hisago, và sau khi đi xem điệu múa chào xuân (Miyako Odori) mà họ không bao giờ bỏ lỡ thì sẽ đi thưởng hoa ở Gion bên ánh đèn lồng. Sáng Chủ nhật họ đến ngoại ô phía tây. Sau khi ăn trưa bên bờ sông ở đồi Akashi, họ quay về thành phố để kịp xem anh đào rủ ở Đền Heian; dù Teinosuke và Sachiko có định lưu lại thêm một đêm nữa hay không thì chuyến thưởng hoa đã kết thúc.

Những cây anh đào ở Đền Heian được để dành đến chạng cuối vì đó là những cây đẹp nhất ở Kyoto. Bấy giờ cây anh đào cổ thụ ở Gion đã cần cỗi, và cứ mỗi năm màu hoa của nó càng nhợt nhạt dần, vậy mùa xuân ở Kyoto còn lại gì nếu không phải là những cây anh đào trong Đền Heian? Như vậy, khi trở về từ vùng ngoại ô miền Tây vào buổi chiều ngày thứ hai, chọn đúng giây phút hoàng hôn khắc khoải buông xuống, mấy chị em dừng lại nghỉ cho đỡ mệt dưới nhành hoa rủ, âu yếm nhìn từng cây anh đào một - nào quanh hồ, nào cạnh lối lên cầu, nào khác quanh cửa con đường mòn, nào dưới mái hiên của phòng triển lãm. Họ có thể nhắm mắt mừng tượng lại màu sắc và đường nét của cảnh hoa cho đến mùa hoa nở năm sau.

Ngày khởi hành được ấn định vào cuối tuần giữa tháng Tư. Etsuko phải bận bộ kimono hơi quá chật, bé diện kimono nhỡn có mười lăm năm và lúc nào cũng thấy không thoải mái. Khuôn mặt chơi xuân (được trang điểm rất nhẹ) của bé căng thẳng bởi bé phải tập trung giữ cho đôi guốc không tuột khỏi chân và bộ kimono không bung ra. Vào bữa tối, rốt cuộc bé để lộ đầu gối trần. Rõ ràng cô bé mặc đồ Tây thoải mái hơn. Cô bé vẫn cầm đũa kiểu trẻ con, và thêm nữa là tay áo lúc nào cũng vương vীu. Mỗi khi cọng rau trơn trượt nào đó tuột khỏi đầu đũa, trôi ra hiên và rơi xuống đám rêu bên ngoài, cô bé cùng mọi người lại cười khanh khách. Chuyến du ngoạn đầu năm khởi đầu thuận lợi.

Sáng hôm sau họ đi dạo dọc bờ hồ Hirosawa. Teinosuke chụp một bức ảnh bốn người bằng cái máy Leica - lần lượt Sachiko, Etsuko, Yukiko và Taeko

đứng xếp hàng dưới cây anh đào rủ nhánh xuống mặt hồ. Có nhiều kỉ niệm vui ở chỗ này một lần trong lúc đi dạo bờ hồ, bỗng có một quý ông nọ lịch sự đề nghị mấy chị em cho chụp ảnh. Vừa ghi lại địa chỉ, người đàn ông vừa hứa nếu ảnh rửa ra đẹp nhất định sẽ gửi, và trong số mấy bức gửi đến nhà thì có một bức đẹp nổi bật. Sachiko và Etsuko không nhìn vào ống kính mà đương ngắm mặt hồ gợn sóng dưới tán cây anh đào, hai mẹ con say mê như không hay biết đang được chụp ảnh, và những cánh hoa rơi trên màu áo kimono sặc sỡ của bé gái dường như là hiện thân của mùa xuân đã cạn ngày. Từ ấy, họ tạo ra cái lệ đứng dưới đúng cái cây này nhìn ra hồ chụp ảnh. Sachiko cũng biết trong bờ rào hai bên đường còn có nhiều khóm hoa trà đỏ thắm. Chị không bao giờ quên tìm kiếm chúng.

Họ trèo lên bờ kè hồ Osawa để ngắm nhanh những cây anh đào trên đó, rồi đi qua cổng những ngôi chùa Daikaku (Đại Giác), chùa Seiryō (Thanh Lương), chùa Tenryū (Thiên Long) đến cầu Togetsu (Độ Nguyệt), xa xa phía trước là ngọn núi Arashi phủ kín hoa anh đào nổi lên sừng sững trên mặt sông. Trên núi Arashi lúc nào cũng có những nhóm đàn bà đến từ Đại Hàn trong trang phục giản dị nhưng nhuộm màu sặc sỡ đặc trưng cho bán đảo quê hương họ, tô điểm màu ngoại lai và đa sắc tộc cho mùa xuân cổ đô. Năm nay cũng vậy, dưới những cây anh đào dọc bờ sông, các cô tụ lại thành nhóm hai, ba hoặc năm người, một số đã ngà ngà rượu sake anh đào, tự nhiên bỗng bả không còn giữ kẽ.

Năm ngoái cả nhà Sachiko ăn trưa ở Đại Bi Các, năm trước đó ăn ở quán Sangenya bên cầu, còn năm nay họ chọn nhà hàng quanh Pháp Luân Tự nổi tiếng với Hư Không Tạng Bồ Tát, vào tháng Tư hàng năm các cô, bé cậu bé mười hai tuổi ở Kyoto được đưa tới đây để cầu nguyện cho tuổi hoa niên hạnh phúc.

“Còn nhớ truyện Shita-kiri Suzume⁸ không Etsuko? Nhân vật chính sống ở đây đây.” Cả nhà băng qua cầu trở về thành phố, bắt đầu đi xuyên qua rừng trúc gần Thiên Long tự.

Một cơn gió lạnh thổi qua khi họ đi qua Nono-miya, hay Dã Cung Thần Xã, nơi thuở xưa những cung nữ nương thân sau khi mãn hạn phục dịch để thanh tẩy trước khi đảm trách việc coi sóc thần xã ở Ise. Đến am Erian, một cơn mưa cánh hoa anh đào rơi xuống điểm tô cho tay áo mấy chị em. Một

lần nữa họ lại tản bộ qua cổng chùa Thanh Lương rồi lên tàu quay lại cầu Độ Nguyệt lần thứ ba. Sau khi nghỉ ngơi thì gọi taxi đến đền Heian.

Bước vào cổng, đứng đối diện sảnh chính sẽ thấy những cây anh đào rủ ở bên ngoài gian trưng bày - nghe nói danh tiếng những cây anh đào này còn vượt qua biên giới - không rõ năm nay trông thế nào? Đã quá muộn để ngắm chẳng? Mỗi khi bước qua gian trưng bày là năm người lại thấp thỏm trong lòng, để rồi đồng thanh reo lên khi trông thấy áng mây hồng vắt ngang nền trời hoàng hôn.

Đó là cao trào của chuyến hành hương, là khoảnh khắc trân quý nhất của một năm. Ổn rồi, thế là nhà mình lại được ngắm anh đào mãn khai. Cảm giác vừa nhẹ nhõm, vừa khấp khởi hi vọng năm sau lại có CỎ may như vậy, nhưng riêng với Sachiko, chị trộm nghĩ có khi nào năm sau chị vẫn đứng đây nhưng Yukiko đã lấy chồng và ở một nơi xa xăm rồi. Hoa còn mà người lại vắng. Đó là một ý nghĩ đáng buồn, nhưng cũng bởi muốn tốt cho Yukiko nên thôi chẳng giữ con bé mãi làm gì. Năm ngoái lần năm kia, Sachiko vẫn đứng dưới cái cây ấy, trong lòng vẫn những cảm xúc ấy, mỗi lần chị lại thấy khó hiểu nổi tại sao mấy chị em vẫn còn ở với nhau thế này. Chị không đành lòng nhìn Yukiko.

Liều và sỏi phía sau rặng anh đào đang ra nụ. Trúc đào được tĩa thành hình cầu. Teinosuke nói mấy người đàn bà đi trước để anh chụp hình họ ở những bối cảnh quen thuộc: hồ Bạch Hổ với hai bờ hoa diên vĩ, cầu Ngọa Hổ là những hòn đá kê, phản chiếu xuống mặt nước cùng bóng bốn dáng hình. Anh bảo họ xếp hàng dưới một cành hoa mỹ lệ đang rủ xuống, phía sau là con đường mòn từ đồi thông lên phía tây của hồ Thê Phụng. Nhiều người lạ mặt cũng chụp ảnh mấy chị em Makioka. Ai lịch sự thì cẩn thận xin phép, kẻ thô lỗ cứ tiện tay bấm máy. Nhà mình năm ngoái uống trà ở đằng ấy, cho cá chép ăn chỗ này - từng chi tiết nhỏ của những chuyến hành hương trước đó mấy chị em nhớ như in.

“Mẹ ơi nhìn kia. Cô dâu!”

Một đám cưới vừa ra khỏi Trùng Tâm Đình. Những kẻ qua đường hiếu kỳ tụ tập lại để nhìn cô dâu vào trong ô tô, mấy người nhà Makioka chỉ kịp thấy chiếc mũ trắng và bộ áo váy cưới mỹ miều. Đây không phải lần đầu họ trông thấy một cô dâu ở đền Heian. Lòng Sachiko lúc nào cũng đau nhói như kim chích, chỉ mau mau đi tiếp, nhưng Yukiko và Taeko dường như

bình thản đến lạ. Thỉnh thoảng hai cô còn hòa vào đám đông đợi cô dâu xuất hiện, rồi tả lại dáng vẻ, trang phục của cô dâu cho Sachiko nghe.

Sachiko và Teinosuke ở lại một đêm nữa tại Kyoto. Vào ngày thứ Hai, họ viếng thăm một am ni cô ở phía Tây thành phố trên núi Takao, vốn do cha Sachiko xây dựng khi ông đang ở đỉnh cao vinh hoa phú quý. Hai vợ chồng dành một nửa ngày ôn lại những kỷ niệm với vị ni cô già. Những cây phong đã thoáng lên chút chồi xanh, và phía trên đường ống tre thoát nước, một nụ mộc qua đang nở. Trong cảnh tĩnh lặng, lòng người dường như nhìn thấu cái tâm can của am ni cô này. Sachiko và chồng thích nước mát trên núi, cứ uống hết ly này đến ly khác. Họ đi bộ khoảng một dặm đường xuống núi lúc trời hãy còn sáng. Biết là những cây anh đào ở Omuro còn chưa nở hoa, nhưng Sachiko vẫn muốn đến đó nghỉ một lúc để ăn loại bánh mùi thảo dược đặc sản của nhà chùa vào mùa xuân. Nhưng nếu cứ đà nhõm nhõm thế này có khi phải ở thêm một đêm nữa - tình trạng này đã xảy ra rồi - nên 5 giờ hơn họ đã rời ga Kyoto, lòng vẫn còn tiếc nuối cảnh núi non thung lũng phía bắc và phía đông còn chưa kịp đi xem.

Một buổi sáng mấy hôm sau, lúc Teinosuke đã đi làm, Sachiko để ý thấy một tờ giấy trên bàn trong lúc dọn dẹp thư phòng của chồng. Trên lề cạnh mấy dòng viết tháu có đề bài thơ sau:

Saga chốn kinh kỳ

Tháng Tư anh đào nở

Rực rỡ màu gấm vóc

Dập dìu dáng giai nhân.

Từ ngày đi học đã yêu thơ phú, lại thêm gần đây bị nhiễm máu văn nghệ của chồng, nên có chút thi hứng là Sachiko bèn đặt bút làm thơ ngay. Vốn thích thú với bài thơ của Teinosuke, mấy câu còn bỏ ngỏ lúc ở đền Heian đã tự hoàn thiện trong đầu chị:

Đền Heian hoa rụng

Xuân tàn cho ai sầu

Mấy cánh tả tơi đâu

Xin giấu vào tay áo.

Đề mấy câu ấy bên cạnh bài thơ của chồng xong, chị để nguyên tờ giấy ở đó. Buổi tối về nhà, Teinosuke làm tỉnh còn bản thân Sachiko cũng quên khuấy đi. Sáng hôm sau lúc chị dọn dẹp thư phòng thì thấy một bài khác đề dưới bài của mình. Có thể là gợi ý sửa lại chẳng.

Dù chỉ một cánh thôi

Xin giấu vào tay áo

Để còn nhớ mùa xuân

Đi xem hoa ngày hội.

QUYỀN THƯỢNG - 20

Sachiko bảo chồng: “Em nghĩ anh nên dừng lại đi thôi. Làm mấy việc một lúc chi cho vất vả.”

“Nhưng đã bắt tay vào thì không thể nào bỏ ngang được.” Hôm ấy là Chủ nhật. Mới vừa đi ngắm hoa ở Kyoto về tháng trước mà Teinosuke đã rục rịch quay lại đó lần nữa để ngắm lộc xuân. Nhưng Sachiko thấy uể oải cả ngày nên Teinosuke quyết định ở nhà cắt cỏ thì hơn.

Tuy người chủ trước đã cam đoan là không thể trồng thảm cỏ trong vườn nhưng Teinosuke cứ nhất định thử một phen. Rốt cuộc anh cũng trồng được một thảm cỏ, nhưng cỏ mọc vàng vọt yếu ớt, xuân nào cũng không kịp chuyển màu xanh. Anh lại càng làm việc chăm chỉ gấp đôi người khác. Phát hiện ra cỏ mọc xác xơ một phần cũng bởi bọn sê sà xuống ăn mất chồi non, mỗi mùa xuân là Teinosuke lại lãnh nhiệm vụ ném đá xua chim sê như một người làm vườn thực thụ. Anh lại còn lôi kéo thêm người nhà tương trợ, cứ khi nào sắp sang xuân mọi người sẽ bảo: “Đến lúc ném đá rồi.” Teinosuke đội mũ rộng vành, mặc kimono và quần ống rộng vào những ngày nắng to để ra vườn nhổ cỏ dại và cắt tỉa thảm cỏ.

“Ông, ông! Ông to không lồ!”

“Ở đâu?”

“Kia kìa. Thấy chưa?”

Trên sân thượng, dưới mái hiên lợp tranh, Sachiko đang ngồi trên một thân cây bạch dương để mộc làm ghế. Con ong lượn qua vai chị rồi bay ba, bốn quanh một bông mấu đơn trong chậu trước khi sà xuống luống hoa loa kèn màu đỏ và trắng. Vẫn say sưa tía tốt thảm cỏ, Teinosuke đang tiến sâu vào một bụi tre rậm rạp khuất tầm nhìn bên rào. Sachiko chỉ thấy mỗi cái vành nón của anh loe ra phía sau đám hoa loa kèn.

“Muỗi còn đáng ghét hơn cả ong. Thế nào mà muỗi đốt xuyên qua găng tay mới sợ.”

“Em đã bảo anh đừng làm nữa còn gì?”

“Nhưng sao em lại không nghỉ trên giường?”

“Nằm trên giường còn mệt hơn. Có lẽ ở ngoài này em sẽ thoải mái lên chút.”

“Mệt hơn chính xác là như thế nào?”

“Đầu nặng trĩu, chân bải hoải, thấy buồn nôn. Không biết có phải triệu chứng của bệnh gì nghiêm trọng không.”

“Thôi nào. Thần hồn nát thần tính ấy mà. Vớ lại” Teinosuke nói lớn tiếng anh cũng chỉ định làm đến đấy thôi. Lá tre xào xạc khi anh đứng dậy. Teinosuke quăng con dao anh đang dùng để đào rễ cây chuối, tháo găng bàn tay bị muỗi chích gát mồ hôi trán rồi cọ vào eo, anh rửa tay dưới vòi nước cạnh luống hoa.

“Nhà còn Mosquiton không?” Anh vừa gãi cổ tay vừa bước lên thềm.” ”

“O-Haru, mang Mosquiton ra đây!

Teinosuke lại ra vườn hái hoa bách hợp. Mấy bông hoa nở đẹp nhất bốn, năm hôm trước đến hôm nay đã bắt đầu phai sắc, nhuốm bầm. Anh phật ý trước mấy bông trắng giờ đã ngả vàng như mẫu giấy nháp. Anh ngắt từng cánh hoa rồi ngắt nốt phần nhị còn lại chìa ra như râu mèo.

“Thuốc Mosquiton đây ạ.”

“Cảm ơn.” Teinosuke lại cúi thêm một lúc. “Nhắc người làm dọn dẹp đi nhé. Gương đã - cái gì thế này?” Anh nhìn vào mắt Sachiko trong lúc đón lọ Mosquiton từ tay vợ.”Em ra chỗ sáng này đi.”

Dưới mái hiên, không gian đã tối hẳn. Teinosuke dẫn Satsuko ra dưới ánh sáng buổi chiều tà.

“Mắt em vàng kìa.”

“Cái gì vàng?”

“Lòng trắng ấy.”

“Sao vậy? Bệnh vàng mắt à?”

“Có thể. Có ăn đồ mỡ không đấy?”

“Anh thừa biết hôm qua em ăn bít tết mà.”

“Thảo nào.”

“Ồ thì thảo nào. Thảo nào mà em thấy kì kì trong người cả ngày.”

Giọng điệu của Teinosuke khiến Sachiko hơi hoảng. Nhưng nếu chỉ là vàng mắt thì không có gì phải lo hết. Trông chị vẫn vui vẻ lạ.

“Đề đấy, đề anh xem nào.” Teinosuke áp trán mình vào trán vợ. “Không sốt cao. Nhưng em không nên kích động quá. Vào nằm nghỉ đi, tí nữa anh gọi bác sĩ Kushida đến khám.”

Bác sĩ Kushida rất có tài chẩn bệnh nên luôn luôn kín lịch. Hôm nào cũng có người bệnh gọi ông đến tận 11 giờ tối, có khi ông còn chẳng kịp về ăn cơm nhà. Hẹn được bác sĩ không dễ, nên Teinosuke luôn tự gọi cho người khản hộ già trước khi cần bác sĩ. Nhưng cũng chẳng rõ bác sĩ có đến thăm bệnh sớm hay thậm chí là đến được hay không nếu không có chuyện gì nguy kịch gấp gáp. Thành thử Teinosuke cứ phải phóng đại các triệu chứng ra so với thực tế. Đã quá 10 giờ mà vẫn phải đợi.

“Xem ra bác sĩ Kushida bỏ rơi chúng mình rồi.” trước cổng.

Vừa hay 11 giờ kém thì có chiếc ô tô đỗ “Bệnh vàng mắt. Chắc mười mười.”

“Hôm qua tôi ăn một miếng bít tết to lắm.”

“Từ đó mà ra. Ăn quá nhiều.” Bác sĩ Kushida cư xử với bệnh nhân rất ảm áp. “Ăn canh ngao mỗi ngày chị sẽ chóng khỏe ra thôi.” Ông bác sĩ lúc nào cũng như một cơn gió, khám cái ào, rồi lại đi cái ào.

Hôm sau Sachiko nằm nghỉ trên giường, thấy mình nửa ồm nửa không. Một mặt vì thời tiết đang nóng nực oi ả, trời không ra giông cũng chẳng ra quang, thường là như vậy trước những cơn mưa đầu tháng Sáu; mặt khác vì chị đã không được đi tắm mấy hôm rồi. Thấy mình mảy ẩm ướt dính dấp, Sachiko thay đồ ngủ liên tục còn O-Haru lau lưng bà chủ bằng cồn.

Etsuko vào phòng.

“Hoa đó là hoa gì vậy mẹ?” Bé chỉ vào hoa trong góc tường trang trí.

“Hoa anh túc con ạ.”

“Con nghĩ mẹ nên mang hoa đó đi.”

“Tại sao?”

“Mẹ nhìn kia, nó hút sinh khí của mẹ.”

“À phải rồi.” Con bé nói có lí. Bản thân Sachiko thấy có cái gì đó trong phòng bệnh đang trấn áp mình mà không đoán ra được, chị không thể không nghĩ căn nguyên chính ở thứ đang chèn ềnh trước mắt. Etsuko chạm ngón tay vào bông hoa. Nơi đồng nội hoa anh túc rất đẹp, nhưng chỉ một bông trong góc tường bất giác thấy chướng mắt. Đúng là như bị nó “hút hết sinh khí” vậy.

“Em hiểu ý con bé rồi. Trẻ con mới nhận ra vấn đề ở đâu.” Yukiko nói, vẻ thán phục. Yukiko bỏ cây anh túc đi, thay vào cuộn tranh và mấy bông huệ. Nhưng Sachiko vẫn cảm thấy ngột ngạt. Chị kết luận tốt nhất là không nên trưng hoa lá gì cả, bảo chồng treo vào đấy một bài thơ, loại thơ ý nghĩa sáng sủa lạc quan. Teinosuke quyết định chọn câu thơ này của Kagawa Kageki⁹, mặc dù chủ đề nói đến những cơn mưa rào cuối hạ đầu thu, không hợp thời điểm cho lắm:

“Đỉnh Atago, trận mưa nguồn

Đêm nay khuấy đục thác trong.”

Hình như thay đổi đem lại tiến triển. Sáng hôm sau Sachiko bắt đầu thấy đỡ hơn. Khoảng 3 giờ chiều chuông cửa rung lên.

“Bà Niu đang chờ ngoài cửa ạ. Đi cùng có một bà tên Shimazuma và một bà tên Sagara.”

Sachiko đắn đo xem nên làm gì. Nếu chỉ có một chị Niu thì có thể mời chị ta lên gác. Lâu rồi không gặp chị ta, hai lần chị ta gọi đến chị đều vắng nhà. Nhưng Sachiko lại không quen biết chị Shimozuma kia, còn chị Sagara thì không nhớ nổi là đã gặp hay chưa. Nếu Yukiko xuống lâu tiếp họ thì tốt, nhưng đòi hỏi thế thì hơi quá. Con bé không biết tiếp chuyện người lạ. Sachiko không thể không tiếp chị Niu sau từng ấy cuộc gọi, với lại chị cũng đang buồn chán. Chị bảo O-Haru mời mấy vị khách vào nhà, chuyển lời rằng bà chủ đang bệnh chỉ quanh quẩn bên giường, hiện đang xuề xòa lười thôi nên chưa dám vội chào khách. Sachiko vội vã soi gương, nhưng sau khi son phấn gương mặt phờ phạc và mặc một bộ kimono khác cho thơm mát thì đã hơn nửa tiếng trôi qua.

“Đây là chị Sagara.” Chị Niu gật đầu hướng về phía một người đàn bà ăn vận kiểu Mỹ. Nhìn thoáng đã biết chị ta vừa đi nước ngoài về. “Tôi với chị

Sagara đây là bạn đồng môn. Chồng chị ấy làm ở công ty NYK, họ vừa từ Los Angeles về.”

“Hân hạnh được gặp chị” Sachiko nói. Chị ngay lập tức hối hận vì đã xuống nhà. Vốn không muốn gặp người lạ vì đang mệt, chị lại càng không tưởng được rằng người lạ đó ăn mặc khoa trương lộng lẫy như thế.

“Chị ốm à? Bị làm sao thế ạ?”

“Tôi bị chứng vàng mắt. Nhìn kỹ chị có thể thấy lòng trắng mắt tôi ngả vàng đây ạ.”

“Phải, phải. Vàng thật đấy.”

“Chị vẫn còn mệt à?” Shimosuma hỏi.

“Hôm nay thì đỡ nhiều rồi.”

“Chúng tôi đáng ra không nên quấy rầy chị thế này. Tại chị Niu đấy nhé. Nhẽ ra nên để lại lời nhắn ngoài cửa thôi.”

“Vậy sao được. Sự thật là, Sachiko ạ, chị Sagara đến cũng bất ngờ lắm. Tôi đưa chị ấy đi chơi loanh quanh, hỏi là muốn đi đâu. Chị ấy nói muốn gặp một người phụ nữ Osaka điển hình.”

“Điển hình ý chị là sao?” Sachiko hỏi.

“Tôi không rõ nữa, điển hình trên mọi mặt chẳng. Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc tôi chọn chị.”

“Chị thật hồ đồ đấy.”

“Nhưng thôi thì đã được chọn mặt gửi vàng, chị dù đang ốm mệt cũng phải tiếp chuyện tụi tôi đây nhé. À phải rồi,” Chị Niu mở một bọc vải đặt trên cái ghế đầu ngòai đánh dương cầm. Bên trong là hai chiếc hộp đựng những trái cà chua to mọng. “Quà của chị Sagara đấy.”

“Đẹp quá. Cà chua ở đâu mà to thế?”

“Từ chị Sagara chứ đâu. Những quả đẹp thế này không bán ở ngoài.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Chị Sagara sống ở đâu ạ?”

“Miền Bắc Kamakura. Nhưng tôi mới từ nước ngoài về năm ngoái thôi, cũng mới chỉ ở đó đầu một, hai tháng.”

Có nhiều cách phát âm chữ “mới” nghe lạ tai, nhưng chị Sagara có hẳn cách nói của riêng mình. Sachiko không tài nào bắt chước được. Nghĩ không biết Taeko sẽ nhại lại kiểu gì, chị thấy buồn cười.

“Từ khi ở nước ngoài về chị đi du lịch ă?”

“Tôi nhập viện một thời gian đấy.”

“Sao ă?”

“Vì suy nhược thần kinh.”

“Với chị Sagara đây thì giàu sang cũng phiền hà lắm. Nhưng ở St. Luke chắc cũng vui nhỉ?” Bà Shimosuma nói.

“Ở gần bến cảng, rất mát mẻ, thời tiết từ nay đến mùa hè đều dễ chịu. Nhưng có một chợ hải sản ở gần đó, thỉnh thoảng gió thổi mang theo mùi tanh nồng. Chưa kể tiếng chuông chùa inh ỏi nữa.”

“Ở Honganji vẫn đánh chuông ngay cả khi đã dựng lên tòa nhà kì dị ấy sao?”

“Vâng, vẫn như mọi khi.” Một câu ngắn gọn vậy thôi mà bà Sagara vẫn đem vào đó chất giọng địa phương thanh lịch của mình.

“Thôi còi có vẻ hợp lý hơn chị nhỉ.”

“Nghe được cả tiếng chuông nhà thờ nữa chị ă.”

Shimosuma thở dài. “Có lẽ tôi nên làm khán hộ. Các chị thấy sao?”

“Biết đâu đó lại là điều chị đang tìm kiếm.” Niu nhẹ nhàng nói.

Sachiko nghe đồn vợ chồng Shimosuma không hòa thuận, cảm thấy mấy lời chị ta nói có ý sâu xa.

“À, chợt nhớ ra cái này, bị vàng mắt mà nhét nắm cơm dưới nách sẽ khá lên.” Niu tiếp lời.

“Chả có nhẽ!” Sagara mở hộp quẹt, ngơ ngàng nhìn Niu. “Mẹo nghe hay đấy nhỉ.”

“Nghe nói nhét nắm cơm vào nách thì nắm cơm sẽ chuyển màu vàng.”

“Làm như thế mắt vệ sinh lắm. Chị có nhét nắm cơm vào nách không đấy chị Makioka?” Shimosuma hỏi.

“Đây là lần đầu tôi nghe cách chữa mẹo ấy. Tôi lại được mách là phải uống canh ngao kia.”

“Chữa kiểu gì cũng không tổn kém lắm nhỉ.” Sagara nói.

Từ lúc họ mở quà ra Sachiko đã biết tổng mấy người đàn bà này đang hy vọng được mời ở lại ăn tối, nhưng còn tận hai tiếng nữa mới đến bữa cơm mà. Chị luôn thấy không thoải mái trước những mệnh phụ Tokyo tháo vát, hợp thời như Sagara. Là một trong số những người đàn bà Osaka nói chuẩn giọng Tokyo, Sachiko vẫn thấy thái độ của Sagara hơi cảnh vệ, hay đúng hơn là làm cho giọng Tokyo trở nên khó ưa. Sachiko cố ý không nói giọng Tokyo. Còn chị Niu kia vốn thường nói tiếng Osaka với Sachiko hôm nay lại vào hòa với Sagara. Sachiko nghĩ bụng: Mới đổi sang giọng thủ đô mà chị ta đã hóa thành con người khác, với con người này mình không thể thân mật cho được. Niu sinh ra ở Osaka nhưng đi học ở Tokyo, cũng thường xuyên qua lại với người thủ đô thì nói giọng Tokyo lưu loát chẳng có gì lạ, nhưng Sachiko trước đây chưa bao giờ nhận ra lẽ thói Tokyo đã ăn sâu vào chị ta như vậy. Chẳng còn Niu nhẹ nhàng như mọi khi. Cái cung cách đảo mắt, dầu môi, cái điệu ngón tay trở khi đưa thuốc lên miệng hút của chị ta nữa, có lẽ giọng điệu Tokyo không thể chuẩn nếu không kèm theo những cử chỉ, nét mặt. Người đàn bà chợt trở nên rẻ rúng trong mắt Sachiko.

Bình thường Sachiko chỉ hơi khó ở chứ không tiền khách, nhưng hôm nay càng nghe ba người đàn bà kia ba hoa, chị càng phát bực. Về bất bình đã hiện rõ lên mặt Sachiko.

“Chị Niu à, có lẽ chúng ta nên đi thôi.” Shimosuma rút cuộc đã nhận thấy vấn đề và đứng dậy. Sachiko không buồn giữ họ.

QUYỀN THƯỢNG - 21

Bệnh vàng mắt không phải quá nặng nhưng Sachiko mãi chưa khỏi. Những cơn mưa tháng Sáu đã tới mà chị vẫn chưa khỏe hẳn.

Một hôm, Tsuruko gọi điện hỏi thăm tình hình Sachiko, và tình cờ tiết lộ một tin: Tatsuo sắp được điều đi quản lý một chi nhánh ngân hàng Tokyo và gia đình sẽ sớm rời Osaka.

“Bao giờ vậy chị?”

“Tatsuo nói là tháng sau. Anh ấy sẽ lên Tokyo trước, bao giờ kiếm được nhà thì vợ con lên sau. Nhưng chị còn phải lo trường lớp cho tụi nhỏ, nên phải rời đi trước tháng Tám”

Nghe qua điện thoại Sachiko cũng biết chị gái mình sắp rơi nước mắt.

“Chị biết chuyện lâu chưa?”

“Bất ngờ lắm em ạ. Tatsuo cũng đâu ngờ.”

“Nhưng tháng sau thì sớm quá. Nhà mình thì chị tính sao?”

“Hầu như đã kịp nghĩ gì đâu. Có năm mơ cũng không ngờ lại phải chuyển đi em ạ.”

Tsuruko thích nấu cháo điện thoại. Sắp đến lúc gác máy, chị lại nói thêm một tràng. Nửa tiếng đồng hồ chị cứ tỉ tê với Sachiko mãi rằng đã ba mươi sáu tuổi mà dùng một cái phải chuyển nhà, đến thành phố mà cả đời chị chưa đặt chân tới bao giờ, thật là khôn khổ biết bao nhiêu.

Tsuruko nói gia quyền, người quen đều tới chúc mừng, chẳng ai màng bận tâm đến cảm xúc của chị. Khi chị gợi ý năm câu ba điều họ chỉ cười, bảo rằng việc gì phải cổ hủ như vậy. Tsuruko cũng bụng bảo dạ như người ta khuyên: nào có phải ra nước ngoài sống hay chuyển đến nơi tỉnh lẻ khi họ còn gáy nào đâu. Đường đường là lên thủ đô, ở ngay dưới chân Thiên Hoàng kia mà. Buồn khổ cái nỗi gì? Nhưng Osaka là nhà mình, nghĩ đến lúc phải xa rời mà đôi khi chị rơi nước mắt. Đến bọn trẻ cũng cười mẹ chúng.

Bản thân Sachiko cũng thấy khô hạn. Nhưng chị vẫn nghĩ mình hiểu được tâm trạng chị gái. Tsuruko mất mẹ từ sớm, phải chăm sóc cho cha và các em, khi cha mất và các em trưởng thành thì lại phải chăm lo chồng con và quán xuyến việc khôi phục gia sản. Tsuruko phải nếm trải nhiều cay đắng hơn bất kì cô em nào, nhưng bản thân lại đón nhận một nền giáo dục khắt khe hơn, trong chị hãy còn chút gì giống với những tiểu thư chốn khuê phòng ngày xưa. Một người đàn bà quê Osaka trung lưu ở tuổi ba sáu mà chưa đặt chân tới Tokyo bao giờ thì quả lạ đời. Đàn bà Osaka quả thực không du lịch nhiều như đàn bà Tokyo, Sachiko và hai cô em cũng ít khi lên vùng phía đông Kyoto. Nhưng họ vẫn có dịp lên Tokyo một, hai bận do nhà trường tổ chức chẳng hạn. Tsuruko từ sớm đã căng đáng việc nhà, chưa bao giờ có thời gian du hí, nhưng bên cạnh đó chị có niềm tin sâu sắc rằng chẳng có thành phố nào sánh được với Osaka. Xem tuồng thì cứ kếp Ganjiro ở Osaka là mãn nguyện rồi, ăn hàng thì còn đòi hỏi gì hơn tiệm Harihan, tiệm Tsuruya. Vốn chẳng có nguyện vọng đi đây đi đó nên Tsuruko luôn nhờ các em đi lại thay mình, bản thân vui vẻ ở lại trông nom căn nhà ở Osaka.

Căn nhà được xây theo kiến trúc Osaka cổ điển. Bên trong những bức tường cao che chắn khu vườn là mặt tiền nhà giăng lưới mắt cáo. Một đoạn đường đất dẫn từ lối vào xuyên đến hậu sảnh. Kể cả vào giữa trưa các phòng cũng chỉ được rọi sáng nhờ ánh nắng nhập nhoạng từ sân trong những cột trụ được mài xinh xắn bóng, tỏa ánh sáng dịu dịu. Sachiko không biết nhà được xây từ bao giờ, có lẽ đã trải qua một, hai thế hệ. Ban đầu có lẽ nó được sử dụng như một biệt thự dưỡng già cho những bậc cao niên, hoặc nơi ở cho con cháu nhánh nhỏ trong họ. Trước khi qua đời không lâu, cha Sachiko đã chuyển cả gia đình từ Semba tới đây, bấy giờ trong giới thương gia có một tách bạch tư gia với cửa tiệm. Vì thế mấy CÔ em gái không sinh hoạt ở ngôi nhà này mấy. Ngay khi còn nhỏ các cô đã thường xuyên đi lại thăm bà con. Nhưng đây chính là nơi cha họ qua đời. Họ vẫn lưu luyến ngôi nhà cũ. Sachiko cảm thấy phần nhiều tình yêu của chị dành cho Osaka thực chất là tình yêu dành cho ngôi nhà, và dù có buồn cười trước chủ trương cổ hủ của chị gái, bản thân chị cũng nhói lòng vì không còn có thể quay trở về mái nhà xưa của gia đình nữa. Chị thường vào đùa với Yukiko và Taeko chê bai ngôi nhà trên thế giới ngôi nhà ấy mà tầm tối thứ nhì, mất vệ sinh thứ nhì thì không có nơi nào nhất, chẳng hiểu cái gì khiến chị hai sống ở đó,

sang sáng ấy ba ngày đã thấy buồn tẻ tái rồi, vân vân... nhưng khi nghe tin, một nỗi đau sâu nặng khó lý giải xâm chiếm lấy Sachiko. Mất ngôi nhà ở Osaka khác nào đánh mất nguồn cội của mình.

Tsuruko rời Osaka là điều không tránh khỏi. Tatsuo đã từ bỏ việc kinh doanh của gia đình để trở về ngân hàng, anh ta có thể bị chuyển bất cứ lúc nào. Nhưng Tsuruko và bản thân Sachiko đã cố ý không để tâm đến chuyện sớm muộn ấy. Chừng tám, chín năm trước, quả thực suýt nữa Tatsuo bị điều đi Fukuoka. Tatsuo đã lấy lý do gia đình để được ở lại Osaka, thậm chí với điều kiện chấp nhận mức lương cũ, và dù lúc ấy không rõ có sự thông cảm hay không nhưng có vẻ phía ngân hàng cũng tôn trọng vị trí trụ cột của anh ở một gia đình có truyền thống. Tsuruko không hiểu sao lại chủ quan cho rằng như thế nghĩa là nhà mình có thể mãi mãi ở Osaka. Rồi ngân hàng thay máu lãnh đạo và điều chỉnh chính sách, bản thân Tatsuo cũng muốn đổi vận ngay cả khi điều đó có nghĩa là phải bỏ lại Osaka. Bất mãn nhất là phải trông thấy đồng nghiệp thăng quan tiến chức, riêng mình cứ chết dí một chỗ. Nhà đông con, các khoản tiêu xài ngày một lớn, kinh tế phát triển làm anh khó lòng trông cậy mãi vào vốn liếng người cha nuôi để lại.

Có lẽ Tsuruko thấy như bị đuổi ra khỏi nhà. Vốn gắn bó sâu đậm với mái nhà xưa, Sachiko nghĩ phải đến an ủi chị hai ngay lập tức, đồng thời cũng để thăm lại nơi ấy. Nhưng việc cứ bị trì hoãn hết lần này lần khác, và hai, ba hôm sau thì chị lại nhận được điện thoại. Tsuruko không biết có còn quay lại Osaka hay không, nhưng đã quyết rằng bất luận thế nào cũng cho “Otoyan” và gia đình ông thuê ở đó tạm thời với giá hữu nghị - trên thực tế là nửa thuê, nửa trông nom. Tháng Tám đã rất gần rồi nên Tsuruko cũng phải rục rịch sửa soạn, nhưng mấy hôm ở nhà kho chị chỉ biết lơ đãng nhìn vào đồng đồ đạc hỗn độn. Dụng cụ, bàn ghế, đồ mỹ nghệ đều bị bỏ bễ từ ngày cha mất. Tsuruko chắc chắn rằng trong số những thứ mà chị không cần, thế nào cũng có cái Sachiko thích. Vậy Sachiko đến xem xem thế nào?

“Otoyan” là cái tên trêu mến dành cho Kanei Otokichi, lão gia nhân hồi trước phục vụ ở dinh thự Hamadera của cha, hiện đã có một người con trai trưởng thành. Anh ta đang làm việc trong một trung tâm bách hóa lớn nên Otoyan không còn trách nhiệm gì cụ thể. Ông vẫn đến thăm dinh thự ở Osaka thường xuyên.

Sachiko đến Osaka vào chiều hôm sau. Cánh cửa nhà kho phía sau sân trong đang để mở, còn Tsuruko ở trên gác. Ở ngoài trời mà không khí vẫn nặng nề, nhớp nháp, vốn là đặc trưng của mùa mưa. Trong kho xộc lên mùi ẩm mốc. Tsuruko quần khăn quanh đầu, đang chú tâm sắp xếp những món đồ gia dụng. Trước mặt chị, một chiếc rương mở tung bên trong toàn những hộp nhỏ, cạnh đó là năm hay sáu cái hộp kiểu cổ dán nhãn kiểu như “Khay sơn mài Shunkei, 20 cái”. Tsuruko đang bận rộn tháo dây và mở hộp. Sau khi chắc chắn đồ đạc bên trong đúng là “Khay kẹo Shino, một cái” hoặc “Bình rượu Kutani, một chiếc”, chị sẽ quyết định giữ hoặc bỏ.

“Chị có cần cái này không?” Sachiko hỏi. Chị cô khịt mũi, mơ hồ đáp “không” và lại tiếp tục công việc. Sachiko nhặt được một thỏi mực Tàu. Chị còn nhớ cái ngày cha mua nó. Ông thăm định đồ mỹ nghệ rất kém nhưng cứ nghĩ đắt xắt ra miếng nên thỉnh thoảng lại mua hớ. Sachiko đã đi cùng cha khi ông bỏ ra bảy trăm yên cho thỏi mực này, chẳng thêm cò kè bớt một thêm hai. Ngỡ ngàng vì thỏi mực Tàu sao có thể đắt đỏ đến thế, cô bé Sachiko không hiểu cha mình định làm gì với nó, một người vốn chẳng phải họa sư mà cũng chẳng phải nhà thư pháp; nhưng còn khó hiểu hơn nữa là hai phiến thạch cao Tuyết Hoa lấm tẩm đỏ mà cô nhớ là đi kèm với thỏi mực này. Sau đó, cha cô chọn mấy lời chúc phù hợp rồi đem khắc vào thạch cao làm con dấu mừng sinh nhật tuổi lục tuần cho một người bạn bác sĩ hay làm thơ chữ Hán. Người thợ điêu khắc trả lại hai phiến thạch cao Tuyết Hoa kèm lời xin lỗi: Thứ hàng này chứa tạp chất, không chạm khắc được. Sau đó Sachiko còn đụng độ chúng thêm vài lần sau khi chúng bị tống vào đầu đó cho khuấy mắt.

“Chị có nhớ hai phiến đá, hình như là thạch cao Tuyết Hoa không?”

“Có.”

“Chuyện gì xảy ra với chúng nhỉ?”

Tsuruko không đáp.

“Chuyện gì xảy ra với chúng nhỉ?”

Tsuruko đang mải loay hoay với “Hộp sách sơn mài trang trí Kodaji”. Chị mở mãi không được cái nắp đậy.

Tsuruko là như thế đấy, ai không biết rõ về chị hẳn là ngưỡng mộ trầm trồ trước người vợ chu toàn, siêng năng nếu thấy cảnh chị chuyên tâm đến mức

người khác nói gì còn chẳng lọt vào tai, nhưng kỳ thực chị không phải người bình thường như vẻ ngoài. Khi có biến lớn, chị sẽ đứng nhìn trân trân vào khoảng không một lúc. Sau đó chị sẽ làm việc như bị ma ám. Ai cũng tưởng chỉ là người không màng đến bản thân, toàn tâm toàn ý phụng sự người khác. Kỳ thực, chị chỉ quá kích động nên không nhận thức được mình đang làm gì.

Sachiko kể cho các em tối hôm ấy: “Chị cả đến buồn cười. Hôm qua gọi điện thì khóc thút thít, bảo chị sang nói chuyện vì chẳng có ai để tâm sự. Thế mà hôm nay chị đến thì chị ấy chẳng nói năng gì cả.”

“Chị cứ chờ xem.” Yukiko nói. “Chẳng mấy chốc lại nước mắt ngấn dài với chị em mình.”

Hai ngày sau, Tsuruko gọi điện nhờ Yukiko sang giúp. Yukiko bảo, lần này tâm trạng chị cả thế nào nhé. Khoảng một tuần sau Yukiko Xem quay lại.

“Đồ đạc đã hòm hòm, nhưng chị ấy vẫn chưa hết ngỡ ngàng.”

Yukiko báo cáo: Cô được gọi tới Osaka để trông chừng dinh thự khi Tsuruko cùng Tatsuo đi chào nhà nội ở Nagoya. Hai người xuất phát chiều thứ Bảy, sau hôm Yukiko đến một ngày, và trở về tối muộn Chủ nhật. Thế năm, sáu ngày sau đó thì Tsuruko làm gì? Chẳng là chị cả ngồi luyện thư pháp. Sao lại luyện thư pháp? Bởi chị cả phải viết thư cảm ơn tất cả những người họ hàng bà con đã ghé thăm, và đây là một nhiệm vụ nặng nề với chị. Chị Tsuruko nhất quyết không chịu thua kém chị dâu, tức vợ anh trai Tatsuo, một tay thư pháp lão luyện. Lúc nào luyện chữ Tsuruko cũng phải sẵn sàng bên trái là từ điển, bên phải là vở tập viết. Tra từng chữ để đảm bảo mình viết đúng kiểu đúng nét và cân nhắc lựa chọn từng từ một, chị ấy viết hết tờ nháp này đến tờ nháp kia, xong một chữ có khi đã hết cả ngày. Mà lần này Tsuruko phải viết không chỉ một mà tận năm, sáu bức thư. Đến viết nháp cũng không đơn giản. Cả ngày chị ngồi bên bàn, đưa mấy tờ nháp cho em xem. Thế này đã ổn chưa? Có quên gì không nhỉ? Lúc em về thì mới chỉ xong có một bức thư thôi.

“Đúng là chị cả. Có lần phải gọi điện cho một ông thủ trưởng ở ngân hàng, chị ấy mất ba ngày để học thuộc những gì cần nói, rồi cứ đi đi lại lại lẩm bẩm trong miệng.”

“Chị ấy nói việc quá đột ngột, nghe tin mà chỉ biết ngồi khóc, nhưng bây giờ chị ấy đã hạ quyết tâm, mọi người sẽ bất ngờ thấy chị ấy đi Tokyo mau lẹ đến thế nào. Còn bảo là sẽ làm chị em mình phải ngạc nhiên cơ đấy.”

“Những việc như thế là lẽ sống của chị hai mà. Chúng mình phải giả vờ ngạc nhiên cho chị ấy vui.”

Thế là ba cô xúm vào tán chuyện về Tsuruko.

QUYỀN THƯƠNG - 22

Tatsuo bắt đầu làm việc ở Tokyo vào mừng 1 tháng Bảy nên đã rời Osaka cuối tháng Sáu. Anh định ở nhờ nhà người thân trong lúc tìm nơi mới và nhờ mọi người hỏi giúp. Vừa có thư nói rằng anh đã chọn được nhà rồi. Định rằng ngày 28 tháng Tám này, nhằm thứ Bảy, anh sẽ về đón vợ con cùng cả nhà lên Tokyo ngày 29, thân quyền bạn bè sẽ họp mặt ở ga để tiễn lần cuối cùng.

Từ đầu tháng Tám, Tsuruko đã tắt tả ghé chào bà con và các sếp ngân hàng, mỗi ngày một, hai cuộc. Khi tiếp xong những vị khách cuối cùng, chị lại dành hai, ba ngày với Sachiko. Đây không phải là màn chia tay trịnh trọng như mấy cuộc kia. Tsuruko đã quay như chong chóng vì sửa soạn, luôn tay luôn chân như bị trúng tà; bấy giờ phần để xả hơi, phần để quây quần với mấy cô em sau một thời gian khá dài, chị bảo bằng sẽ tạm quên đi mọi thứ. Để nhà cửa cho bà vợ Otoyao trông coi, chị chỉ đem theo đứa con út và một cô giúp việc trông trẻ. Lần cuối bốn chị em tụ họp dưới một mái nhà thông thả hàn huyên là bao giờ nhỉ? Tsuruko có thể đếm được bao nhiêu lần chị đã sang Ashiya, những chuyến đi như thế giúp chị trốn việc nhà chừng một hay hai tiếng, còn khi Sachiko lên Osaka thì bọn trẻ lúc nào cũng ồn ào, người lớn chẳng nói chuyện được. Với hai cô em thì kể từ khi các chị đi lấy chồng, đây là lần đầu họ mới có dịp chuyện trò tử tế một lúc lâu. Chuyện muốn nói thì nhiều, muốn nghe cũng nhiều. Chủ đề được tích tụ suốt hơn chục năm qua. Hưng đợi mãi đến khi có dịp thì cái rã rời sau những ngày khó nhọc vừa qua, hay đúng hơn là cái rã rời sau mười năm vất vả, đã bắt kịp Tsuruko. Chị chỉ muốn gọi một thợ tắm quất rồi nằm ườn ra nhà. Tsuruko không biết gì về Kobe, nên Sachiko định đưa chị lên Khách sạn Oriental và một nhà hàng Tàu ở phố Nam Kinh, nhưng Tsuruko nói chị muốn nằm nghỉ, ăn uống đơn giản, các em không phải lo mua vui cho chị. Thế là ba ngày trôi đi mà họ thực sự chẳng tí tê được điều gì.

Vài ngày trước khi Tsuruko rời khỏi Osaka, bác Tominaga đột nhiên đến thăm Sachiko. Bác Tominaga là chị của cha Sachiko, trước đây chưa từng đến Ashiya bao giờ. Phải chuyện gì hệ trọng lắm mới khiến bà đi từ Osaka

xuống đây vào ngày hè nóng nực như vậy. Sachiko nghĩ mình biết đó là chuyện gì. Chị đoán trúng phóc: việc liên quan đến Yukiko và Taeko. Theo quan điểm của bác Tominaga, thì hai cô ở với Sachiko không vấn đề gì nếu nhà chính vẫn còn ở Osaka, nhưng bây giờ hai cô nên chuyển đến Tokyo thì hơn. Nói đi nói lại, hai đứa vẫn là người nhà chính. Yukiko không vương bận gì thì nên đi Osaka ngay ngày mai và hộ tống Tsuruko lên Tokyo. Taeko mặt khác có công chuyện phải làm cho xong. Nhưng chỉ để con bé lại đây một thời gian thôi, chứ bác Tominaga cũng hi vọng con bé sắp xếp lên Tokyo trong một, hai tháng nữa. Dĩ nhiên là không ai bắt ép con bé từ bỏ nghề nghiệp hiện tại. Ở Tokyo rồi Taeko vẫn có thể đi làm tiếp, mà biết đâu sẽ thuận lợi hơn cả ở Osaka. Tatsuo đã bảo, Taeko bắt đầu có chút tiếng tăm rồi, con bé có thể mở xưởng ở Tokyo, tất nhiên là nó phải chứng tỏ được sự nghiêm túc của mình đã. Bác Tominaga cũng giải thích rằng Tsuruko biết đáng nhẽ nên đích thân bàn với các em lúc ở Ashiya, nhưng bây giờ nó chỉ muốn nghỉ ngơi. Thôi thì chị cả tuy làm biếng, thiếu trách nhiệm nhưng vẫn hi vọng bác sẽ tha lỗi và sang nhà Sachiko khuyên nhủ cô hai. Bác Tominaga thành thử đóng vai sứ giả cho Tsuruko là vậy.

Hai chị em Yukiko - Taeko tuy chưa nói gì với nhau nhưng biết một ngày kia sẽ phải nghe những lời giáo huấn của bác thì đều chán chường. Chị cả đang tát bột sửa soạn chuyển nhà, đáng ra không nhắc thì các cô cũng phải lên Osaka phụ một tay, đằng này lại cố ý tránh mặt, hơn nữa khi Yukiko bị gọi lên Osaka thì Taeko cáo bận, lánh trong xưởng búp bê, chủ tâm không lên Osaka mà chỉ ghé nhà Ashiya để ngủ hàng đêm ngay trong khi Tsuruko lù lù ở đó - những chuyện ấy gộp lại cứ như một âm mưu ngăn chặn cuộc triệu tập lên Tokyo và ngầm tuyên bố hai Cô muốn có thủ ở đây vậy.

Bác Tominaga nói tiếp: Chuyện này bác chưa nói với ai, nhưng sao hai con bé Yukiko, Taeko lại ghét bỏ việc ở nhà chính thế? Nghe nói chúng nó với anh rể không hòa thuận. Nhưng thằng Tatsuo đâu phải hạng người như chúng nó nhảm tưởng. Tatsuo nào có ác ý gì. Ngặt nổi nó là con cháu một gia đình có truyền thống ở Nagoya, thành thử có khuynh hướng mô phạm quá. Nếu hai chị em định tách khỏi nhà chính và ở lại Osaka, thiên hạ khéo lại gièm pha vị trí trụ cột gia đình của Tatsuo. Tsuruko thế là kẹt ở giữa, một bên là hai cô em, bên kia là chồng. Bác phải tìm đến Sachiko, vì bác nghĩ Sachiko khéo léo sẽ khuyên nhủ được các em. Đương nhiên nếu Sachiko đã có lời mà các cô cứ nhất nhất không chịu thì cũng chẳng ai trách Sachiko

cả. Chúng nó đã lớn rồi, đã ở cái tuổi mà nhẽ ra phải gả đi từ lâu; một khi đã không đồng ý, thì không ai có thể ép như ép trẻ con được. Bác Tominaga đã bàn với Tsuruko, và kết luận rằng lý lẽ của Sachiko sẽ thuyết phục hơn cả. Bác hi vọng Sachiko sẽ làm điều cần làm.

“Yukiko với Út đi chơi cả rồi sao?” Người bác nói phương ngữ Semba thuần túy.

Bé Út bận lắm, hiếm khi về.” Sachiko cũng đổi sang phương ngữ cổ. “Nhưng Yukiko có nhà ạ. Con đi gọi em nha bác?”

Sachiko ngờ ngợ là Yukiko đã trốn lên lầu khi nghe giọng bác, đang e dè chờ xem kết cục. Từ đầu cầu thang nhìn lên, Sachiko có thể thấy bóng người co ro lẻ loi trên giường Etsuko.

“Bác Tominaga đến rồi.”

Yukiko không trả lời.

“Em tính sao, Yukiko?”

Theo lịch thì đã sang thu, nhưng, hai ba ngày vừa qua trời nóng như những ngày nóng nhất mùa hè. Căn phòng lại rất bí hơi. Thật bất ngờ vì Yukiko đang mặc váy liền thân bằng lụa georgette. Cô tự biết mình quá gầy gò không mặc được đồ Âu, và ngay cả mùa hè cô vẫn ưa mặc những trang phục Nhật Bản kín đáo, thắt đai obi to bản. Có lẽ mỗi mùa hè có độ mười ngày trời nóng không thể mặc kimono nổi thì Yukiko mặc váy kiểu Tây, nhưng cũng chỉ vào ban ngày và mặc trong nhà, nếu có mặt Teinosuke cô sẽ tránh không mặc. Khi Teinosuke thoáng thấy bóng người mảnh dẻ trong chiếc váy kiểu Tây, anh biết hôm đó nóng bất thường. Làn da trắng ngần đến giật mình trên hai cánh tay và bờ vai mỏng manh, cùng xương vai nhô lên một cách đáng thương dưới lớp vải xanh, quét qua anh như một cơn gió mát lùa qua thân thể.

“Bác nói muốn ngày mai em về đàng Osaka, rồi theo chị Tsuruko lên Tokyo luôn.”

Yukiko chẳng nói gì cả. Đầu cô cúi gằm, hai cánh tay mềm thông xuống như tay búp bê vải. Đôi chân trần tựa lên quả bóng cao su lớn, thỉnh thoảng cô lại lấy chân xoay xoay bóng tìm một chỗ mát hơn trên bề mặt.

“Thế còn Út?”

“Bác nói cứ tạm để con bé ở lại làm xong việc, nhưng đằng nào cũng phải lên. Tatsuo muốn thế.”

Yukiko lại chìm vào im lặng.

“Chị đoán bác ấy nghĩ chị giữ các em. Bác ấy đến để đòi co với chị đây mà. Hy vọng em thông cảm là việc này làm khó chị thế nào, Yukiko ạ.”

Trong lòng ái ngại cho Yukiko, nhưng Sachiko vẫn ức chế khi người khác hiểu nhầm rằng chị giữ chân em gái để thay người trông trẻ. Họ bóng gió chuyện ấy bằng cách so sánh cô cả ở nhà chính phải chăm nom cùng lúc mấy đứa mà cô hai ở Ashiya có nhỡ một mụn con gái lại phải nhờ đến em mình. Có lẽ Yukiko cũng thấy Sachiko mắc nợ mình. Nếu vậy thì còn gì là tự tôn của Sachiko. Nói gì thì nói chị cũng là mẹ. Dĩ nhiên Yukiko có giúp đỡ Sachiko, nhưng Sachiko đâu đến nỗi lực bất tòng tâm nếu thiếu em gái. Với lại, sớm muộn Yukiko cũng đi lấy chồng. Etsuko cũng là đứa bé biết điều, chắc chắn nó sẽ vượt qua cảm giác cô đơn ban đầu và chẳng đến mức khóc lóc thảm thiết như Yukiko ngẫm hi vọng đâu. Sachiko chẳng qua là muốn an ủi cô em gái lỡ thì thôi. Chị đâu dám phản kháng anh rể Tatsuo. Với lại, nhà chính đã gọi thì để Yukiko về là hợp lý, cho Yukiko và thiên hạ thấy rằng con bé không phải nhân vật thiết yếu trong cái nhà này đi là vừa.

“Thôi em cứ qua đó tạm một thời gian. Cho bác Tominaga vừa ý.”

Yukiko không nói gì. Cô hiểu rằng với vị trí của Sachiko lúc này, cô không có lựa chọn nào khác.

“Dĩ nhiên là anh chị có thể lại đón em về. Có nhớ bức ảnh chị Jimba gửi không? Chị vẫn đang án binh bất động, nhưng em có thể quay về đây để đi coi mắt – thiếu gì lí do nào.”

"Dạ."

“Vậy chị hiểu là em hứa ngày mai về Osaka có đúng không?” “Dạ.”

“Thế thì tươi tỉnh lên rồi xuống nhà nhé.”

Sachiko nói chuyện với bác Tominaga trong khi Yukiko thay kimono mùa hè bằng vải bông.

“Một nhোáng là Yukiko xuống nhà mà. Nó nói nó hiểu rồi, hứa với Con là sẽ về. Giờ con với bác đừng nên nói gì nữa nhé!”

“Được, được. Vậy là bác đã thành công.” Bà cụ hí hửng.

Sachiko mời bác ở lại ăn tối. Teinosuke sẽ về sớm. Nhưng bác Tominaga thấy rằng báo tin mừng cho Tsuruko quan trọng hơn. Không được gặp cô Út bác ta cũng tiếc, nên hi vọng Sachiko gửi lời hỏi thăm của bác đến cô Út. Con bé đang trên đường về Osaka sau khi cơn nóng buổi chiều qua đi.

Hôm sau Yukiko lên Tokyo, cả nhà đưa tiễn theo thông lệ như thể đi một tuần rồi về ngay. Ba chị em có thói quen mặc lẫn kimono của nhau, Yukiko chỉ có một bộ kimono mùa hè mỏng với mấy bộ đồ lót từ Ashiya mang theo người. Cô cầm trên tay cuốn tiểu thuyết, một gói đồ nhỏ thì nhờ O-Haru xách hộ ra ga. Lúc bác Tominaga đến, Etsuko còn đang mãi chơi với bọn trẻ nhà Stolz ngoài sân nên mãi sau mới được báo lại rằng chị Yukiko lên Osaka giúp bác Tsuruko tí rồi sẽ về. Cô bé không nì nèo quán chân Yukiko như thường lệ.

Có mười một người trong nhóm rời Osaka: Tatsuo, Tsuruko, sáu đứa con (đứa lớn nhất mười ba tuổi), Yukiko, thêm một cô giúp việc và một cô y tá. Sachiko nhẽ ra nên đến tiễn, nhưng chị biết Tsuruko sẽ khóc òa lên làm cả nhà xấu hổ. Chỉ có mình Teinosuke. Một biển chỉ dẫn trong phòng chờ được dán lên vào buổi tối hôm trước, và trong số cả trăm người đến tiễn, có các geisha và nhạc công già xưa kia từng được cha Sachiko bảo trợ. Tuy không quá hoành tráng như đã từng, nhưng đám người tụ hội ở đây vừa vắn để tôn vinh danh gia vọng tộc một thời nay chia tay nơi chôn rau cắt rốn. Taeko, người vẫn giữ khoảng cách đến cùng, chạy lên sân ga chỉ ngay trước khi tàu chuyển bánh, và tận dụng đám đông ồn ào, đã lĩnh ngay sau khi nói đôi câu tạm biệt. Ai đó cất tiếng gọi cô khi cô đi ra cổng.

“Xin lỗi, hình như cô là con gái nhà Makioka.”

Taeko quay lại. Đó là O-ei, một geisha già nổi tiếng múa đẹp.

“Vâng, Taeko đây ạ.”

“Taeko, cô nào là Taeko nhỉ.”

“Cô bé nhất nhà ạ.”

“Ô, ra là cô Út. Đã lớn tướng thế này. Chắc là tốt nghiệp rồi.” Taeko cười. Người ta luôn làm tưởng cô là thiếu nữ mới tốt nghiệp tuổi đôi mươi, cô cũng quen không chinh lại họ. Nhưng O-ei mà cũng nhầm được thì Taeko thấy buồn cười thật. Hồi còn ở Semba, O-ei đã luống tuổi, bà thường qua lại nhà Makioka nên các cô con gái đều gọi bà bằng tên cúng cơm. Lúc ấy

Taeko mới lên mười, tính ra đã mười sáu, mười bảy năm trôi qua, đáng nhẽ O-ei phải biết rõ cô không còn là nữ sinh nữa chứ. Tuy nhiên quả thực bộ váy và cái mũ cô chọn đêm nay làm cô đặc biệt trẻ trung.

“Thế cô Út bao tuổi rồi?”

“Đâu còn trẻ như cô nghĩ ạ.”

“Có nhớ cô không?”

“Con nhớ chứ cô O-ei. Cô trông vẫn y ngày nào.”

“Nịnh nọt vừa thôi. Cô đã già khú rồi. Sao con vẫn ở Osaka?”

“Con thuyết phục người nhà để con ở lại với chị hai một thời gian.”

“Nhà chính mà đi cả thì điều hui lắm.”

Taeko chào tạm biệt O-ei và bắt đầu ra cổng. Đi chưa được ba bước thì lại có người gọi.

“Taeko?” Lần này là một người đàn ông. “Còn nhớ anh không? Anh Sekihara đây. Lâu lắm rồi nhỉ. Anh Makioka được thăng chức, ai cũng mừng.”

Sekihara là bạn đại học của Tatsuo, làm việc cho một doanh nghiệp thuộc tập đoàn Mitsubishi. Lúc Tatsuo về ở rể nhà Makioka anh ta hãy còn độc thân nên thường đến chơi. Sau đó anh ta lấy vợ, sang London mấy năm làm việc rồi trở về hội sở Osaka mấy tháng trước. Taeko biết anh ta đã về, nhưng tải, chín năm rồi cô chưa gặp lại Sekihara.

“Anh để ý thấy em mấy phút trước Út à.” Sekihara ngay lập tức chuyển cách gọi “Taeko” sang tiếng “Út” thân thuộc. “Lâu lắm mới gặp em.”

“Không biết bao năm rồi. Anh về thế này, quý hóa quá.”

“Cảm ơn em. Anh đã định nhìn thấy em trên bến tàu, nhưng trông trẻ quá.”

Taeko lại cười tiếng cười đã thành nếp.

“Có phải Yukiko cũng ở trên tàu với gia đình Makioka không?”

“Dạ đúng.”

“Giá mà anh có thời gian nói chuyện với em ấy. Cả hai em, cô nào cũng trẻ quá đi. Anh nói thế này mong các em bỏ qua nhé, cái hồi anh xuất ngoại, nghĩ về hồi còn ở Semba, anh cứ ngỡ hai cô - Yukiko và em nữa - khi anh

về hẳn đã có nơi có chốn. Nghe anh chị nói các em vẫn độc thân, anh ngạc nhiên quá đỗi. Cảm giác quái lạ lắm em ạ, cứ như năm, sáu năm vừa rồi chưa hề tồn tại. Anh biết mình như vậy là bất lịch sự, nhưng anh quả là thấy lạ lùng hết sức. Và tối nay, anh lại bất ngờ thêm một lần nữa. Các em ở đó, cả hai vẫn trẻ măng như lần cuối anh trông thấy các em. Anh không thể tin vào mắt mình.”

Taeko cười.

“Anh nói thật lòng mà. Các em vẫn là thiếu nữ, còn độc thân thì có gì đáng ngạc nhiên đâu.” Đôi mắt Sekihara ngắm nhìn từ đầu đến chân Taeko, về ngưỡng mộ. “Tối nay Sachiko đâu rồi?”

“Chị ấy cố ý không đi. Chị ấy ngại cảnh bịn rịn khóc lóc làm mọi người xấu hổ.”

“Anh thấy mắt Tsuruko ngấn lệ rồi. Nhìn khả ái lắm.” “Ai cũng cười, lại còn nói đi Tokyo thì có gì mà phải khóc cơ chứ.”

“Anh không nói thế đâu. Thật là mãn nguyện sau bao nhiêu năm lại được trông thấy cung cách của người đàn bà Nhật Bản đích thực. Em ở lại đây à?”

“Em còn ít việc phải làm cho xong đã.”

“Nghe nói em đã thành nghệ nhân. Anh biết em có tài mà.” “Em thấy anh từ bên Anh về bảnh hẳn ra đấy.” Taeko nhớ rằng Sekihara thích nhậu, Cô ngờ ngợ tối nay anh chàng đã có ít men trong người rồi. Cô cáo bận khi anh mời cô đi uống trà.

QUYỀN THƯỢNG - 23

*N*gày 18 tháng Chín

Chị Sachiko yêu quý,

Bỏ qua cho em vì mãi mới viết cho chị. Mấy bữa nay em bận tối mắt chị ơi.

Lúc ở nhà ga chị Tsuruko đã gắng nuốt nước mắt vào trong, nhưng lúc tàu chuyển bánh thì khóc như mưa, cứ úp mặt vào tay áo. Rồi Hideo lên Con sốt. Thằng bé kêu đau bụng, mấy phút lại chạy vào nhà vệ sinh. Cả đêm em với chị Tsuruko gần như thức trắng. Đã vậy, chủ nhà lại còn hủy không cho thuê vào phút cuối. Chuyện ấy một hôm trước khi rời đi cả nhà đã biết, nhưng kế hoạch không thể thay đổi được, mà chúng em phải sống cùng gia đình Taneda. Chị cứ tưởng tượng xem cảm giác của họ thế nào khi phải đón nhận thêm mười một con người chúng em nào ở cùng một lúc. Chúng em gọi bác sĩ khám cho Hideo, phát hiện thằng bé viêm ruột. Hôm qua nó bắt đầu thấy đỡ hơn một chút. Mọi người đều đang tất bật tìm nhà, cuối cùng cũng kiếm được một chỗ ở Shibuya, ba phòng tầng trên, bốn phòng tầng dưới, không có vườn, một tháng tiền thuê 55 lên. Nhà được xây để cho thuê, em có thể hình dung ra được nó như thế nào chị ạ. Không biết làm thế nào mà cửa quây được trong ngôi nhà bé xiu ấy, nhưng chúng em quán quã gia đình Taneda quá nhiều rồi nên đành chấp nhận, dẫu là lại phải tính chuyện sắp sắp ngửa ngửa dọn đi. Chủ nhật này mọi người sẽ chuyển về đó. Địa chỉ ở Oroada, quận Shibuya. Tháng sau tụi em sẽ lắp điện thoại. Em nghe nói chỗ ấy yên ổn, cũng tiện đường cho anh Tatsuo và cả bé Teru Dìra lên cấp hai nữa.

Chỉ muốn chia sẻ để chị biết tình hình tụi em như vậy. Cho em gửi lời hỏi thăm anh Teinosuke, bé Etsuko và Út.

Luôn nhớ về chị,

Yukiko Tái bút: Sáng nay trời như tiết thu vậy. Dưới ấy thời tiết sao hả chị?

Ở Ashiya cũng thế, không khí mát mẻ mùa thu đã đến chỉ sau một đêm. Sachiko và Teinosuke đang ngồi đối diện trên bàn ăn sáng, Etsuko đã đi

học, chị đang đọc về tàu chiến Nhật Bản đột kích ở Sán Đầu và Triều Châu thì bỗng nhận ra hương cà phê trong bếp thơm hơn thường lệ.

“Thu về rồi,” chị nhận xét, ngược nhìn lên tờ tờ báo. “Anh có thấy cà phê sáng nay mùi đượm hơn không?”

Teinosuke lăm bắm gì đó. Anh vẫn mãi đọc báo. O-Haru bung cà phê vào cùng với bức thư của Yukiko ở trên khay.

Vừa hay Sachiko đang nghĩ về Yukiko, cô em gái đã ở Tokyo chừng mười hôm rồi. Chị nhanh tay xé mở bì thư. Ngay đến những hàng viết tay - bức thư hẳn được tranh thủ thảo vội - đã cho thấy chị cả và em gái tất bật như thế nào. Gia đình Taneda là nhà anh trai của Tatsuo, Sachiko biết anh Taneda làm việc ở Bộ Công Thương. Sachiko mới gặp anh ta đúng một lần ở đám cưới chị gái hơn chục năm trước, đến mặt mũi cũng không nhớ nữa. Hẳn là Tsuruko có quen thân với anh ta hơn chút đỉnh. Tatsuo đã phải ở tạm chỗ gia đình Taneda cả tháng, đèo bồng cả vợ con và em vợ, nhưng với Tsuruko và Yukiko thì còn khó khăn gấp bội vì buộc phải ăn nhờ ở đậu bậc đàn anh trong họ nhà chồng tại một thành phố xa lạ. Đã vậy, một đứa trong đám trẻ con còn bị ốm.

“Yukiko hả em?” Teinosuke liếc nhìn lên tờ tờ báo và với tay lấy cà phê.

“Giờ thì rõ tại sao em nó không viết thư rồi. Trên ấy đang rối tình cả lên.”

“Có chuyện gì thế?”

“Anh đọc đi.” Sachiko đưa ba tờ giấy cho chồng.

Năm, sáu hôm sau họ nhận được một tờ thông báo trình trọng, tuyên bố thay đổi địa chỉ và cảm ơn đã đến nhà ga tiễn gia đình. Sau đó thì bật vô âm tín. Shōkichi, con trai Otoyano lên Tokyo phụ chuyển nhà ngay lập tức đi gặp Sachiko sau khi về Osaka vào thứ Hai. Cậu ta báo cáo rằng việc chuyển nhà diễn ra thuận lợi, ngôi nhà cho thuê ở Tokyo kém xa dinh tư Osaka về mặt thanh lịch, cửa kéo rẻ tiền xộc xệch, phòng ốc thì tầng dưới một phòng hai chiếu, hai phòng bốn chiếu rưỡi, phòng còn lại sáu chiếu; tầng trên chỉ có một phòng bốn chiếu rưỡi và một phòng tám chiếu, đã thế chiếu Tokyo diện tích nhỏ hơn nên phòng tám chiếu còn chẳng bằng phòng sáu chiếu ở Osaka hay Kyoto, tóm lại ngôi nhà chật chội tù túng, nhưng dầu sao cũng mới xây, nhiều ánh sáng và thoáng đãng, quay về hướng Nam, tốt cho sức khỏe hơn hẳn cái nhà u ám tối tăm Osaka, tuy không có vườn tược nhưng

khu dân cư có nhiều công viên, nhà tập thể tụ trung là yên tĩnh và văn minh, khu buôn bán thương mại chỉ cách có mấy phút, ở đó có mấy cái rạp chiếu phim nên bọn trẻ khoái lắm, chúng nó còn sung sướng vì đã rời khỏi Osaka nữa kìa, cậu Hideo đã khỏi rồi, tuần này sẽ đi học ở một trường tiểu học gần đó.

“Yukiko thế nào?”

“Cô ba rất khỏe. Cô cả nói lúc cậu nhà ốm, cô Yukiko còn chu đáo hơn cả y tá.”

“Con bé lúc nào chẳng tháo vát. Chắc chắn là nó giúp đỡ được đằng ấy rất nhiều.”

“Nhưng cũng buồn, cô ạ, ngôi nhà nhỏ quá nên cô Yukiko chẳng có phòng riêng. Một phòng trên gác được tận dụng vừa làm phòng ngủ cho Yukiko, vừa làm phòng học cho các cậu. Ông chủ nói khi nào thuận lợi sẽ chuyển sang một ngôi nhà lớn hơn. Ông bảo thế này thì thiệt thòi cho Cô Yukiko quá.” Shōkichi thích trò chuyện. Anh hạ giọng rồi tiếp lời: “Ông chủ rất vui vì cô Yukiko trở lại, và muốn cô ở hẳn bên nhà chính. Ông ấy đã nỗ lực hết sức để làm đẹp lòng cô, việc ấy dễ thấy lắm ạ.”

Từ đó, Sachiko biết ở Tokyo đang có chuyện gì. Tuy nhiên Yukiko vẫn không có lời nào. Yukiko không đặt nặng việc thư từ như Tsuruko, song cũng không qua quýt được. Con bé như thường lệ chẳng chịu động tay động chân gì cả. Không có phòng riêng, hẳn Yukiko càng khó tập trung để viết hơn.

“Con thử viết thư cho chị Yukiko đi?” Một hôm, Sachiko đề nghị Etsuko.

Etsuko chọn một bưu ảnh chụp hình con búp bê của Taeko. Nhưng vẫn chẳng có hồi âm.

“Hay vợ chồng mình mỗi người viết một ít.” Teinosuke bảo. Hôm đó là khoảng hai mươi ngày sau, đúng rằm trung thu. Ai cũng nghĩ đây là một ý tuyệt hay. Sau bữa tối Teinosuke, Sachiko, Taeko và Etsuko tụ tập quanh hiện một căn phòng kiểu Nhật ở dưới nhà. Mâm quả và lọ hoa bày cỗ trông trắng đã được dọn lên. Trong lúc O-Haru mài mực, Teinosuke, Sachiko và Etsuko mỗi người làm một bài thơ. Taeko không giỏi thơ phú, bèn họa ông trăng sau những cành thông.

Mây giăng bay nhẹ nhẹ

Cành thông mới lên trăng

-TEINOSUKE

Rằm trung thu trăng sáng

Còn thiếu một bóng người

-SACHIKO

Tokyo đêm nay

Chị Yukiko thấy

Cùng một ông trăng này

-ETSUKO

Ba bài thơ thảo xong thì đến lượt Taeko vẽ. Teinosuke gợi ý vợ sửa câu ban đầu là “*Thiếu mất một bóng người*” thành “*Còn thiếu một bóng người*”, và bảo con chữa từ “đêm trăng” thành “đêm nay” ở câu cuối.

“Giờ đến lượt O-Haru viết nào.”

O-Haru cầm bút lông, đi nét vững vàng đến ngạc nhiên dù bàn tay thì nhỏ bé, vụng về.

Trăng thu khoe vẻ đẹp

Giữa muôn tầng lớp mây

-HARU

Sachiko lấy một chùm Cỏ mùa thu trong bình ra và cuộn vào trong thư.

QUYỀN THƯỢNG - 24

Không lâu sau, một bức thư trả lời khá tình cảm từ Yukiko bay đến. Yukiko đã thích thú vô cùng, cứ đọc đi đọc lại mấy bài thơ. Cô ngồi một mình ngắm trăng đêm rằm từ cửa sổ trên gác, và bức thư gợi nhớ kỉ niệm lần cuối cô ngắm trăng ở Ashiya ngõ như mới tối hôm qua.

Sau đây thì lại không động tĩnh gì nữa.

Sau khi Yukiko đi, O-Haru ngủ với Etsuko. Tuy nhiên chưa đầy một tháng sau Etsuko mất cảm tình với O-Haru và quay sang thích O-Hana, rồi nửa tháng trôi đi con bé lại ghét O-Hana và đòi chị bếp O-Aki. So với đám trẻ con, Etsuko là đứa khó ngủ. Lúc nào con bé cũng nói chuyện tha lìa chừng nửa tiếng sau khi đã lên giường. Chẳng được như Yukiko, mấy cô giúp việc không ai chịu hầu chuyện bé, cô bé khó chịu vì các cô giúp việc cứ lẩn ra ngủ trước. Càng khó chịu Etsuko càng khó ngủ. Như lúc này chẳng hạn, đang nửa đêm, Etsuko chạy xuống sảnh, mở toang phòng ngủ của bố mẹ.

“Con không ngủ được tí nào.” Con bé mè nheo lớn tiếng, ba khóc. “Chị O-Haru chưa gì đã ngáy o o. Con ghét chị ta. Ghét cay ghét đắng. Con sẽ quay lại giết chị ấy!”

“Etsuko, đừng có làm ầm lên. Con kích động thì sẽ không ngủ được. Cứ tự nhủ là, ngủ hay không ngủ thì có khác gì đâu.”

“Nhưng con sợ ngủ dậy muộn sáng hôm sau rồi lại đi học trễ.”

“Con có cần hét oang oang không hả?” Sachiko cũng lên giọng theo. Cùng con leo lên giường, Sachiko cố gắng dỗ dành. Nhưng xem ra không công hiệu. Con không ngủ, mẹ cũng chẳng ngủ được. Chẳng mấy chốc Sachiko mất bình tĩnh, mắng mỏ con, Etsuko càng hét to hơn. Trong khi đó, cô giúp việc yên giấc chẳng biết gì đến những tiếng huyên náo nọ. Đêm nào cũng thế.

Biết là mùa “thiếu B” đến rồi nhưng ai nấy đều mãi khấp khởi trước ngày tiễn nhà chính lên Tokyo mà chảnh mảng việc tiêm vitamin. Cả nhà đều mắc tê phù, không nặng thì nhẹ. Sachiko nghĩ chắc đó là lí do Etsuko quấy

khóc. Chị đặt tay lên ngực đứa bé, nhận thấy tim đập hơi nhanh. Ngày hôm sau Etsuko bị tiêm vitamin dù con bé phản kháng. Sau khi Sachiko tiêm ba, bốn liều giãn cách cho con, tình trạng tim đập nhanh dừng lại, da dẻ Etsuko cũng hồng hào lên, con bé không than mệt nữa. Nhưng tình trạng mất ngủ thì trầm trọng thêm. Những triệu chứng này không đủ nghiêm trọng để gọi bác sĩ Kushida thăm bệnh nên Sachiko chỉ nói với ông qua điện thoại, và ông bác sĩ dặn chị cho con một viên Adalin mỗi tối. Không may là một viên chẳng ăn thua, mà hai viên lại làm con bé ngủ li bì. Thỉnh thoảng bố mẹ để con bé cứ ngủ cả buổi sáng, khi tỉnh dậy, Etsuko tựa vào gối nhìn ra bên tàu và bắt đầu khóc òa lên. Con bé sẽ lại trễ học nữa. Xấu hổ vì đi muộn, Etsuko thà không đến lớp.

Nhưng mặt khác, nếu đánh thức con bé đi học đúng giờ, nó sẽ kéo chăn lên trùm kín đầu, cái là chẳng ngủ được tí nào. Đến khi tỉnh dậy, Etsuko lại khóc nhè vì trễ học. Với các cô giúp việc, Etsuko yêu ghét dữ dội thất thường, bé thường xuyên dùng những từ ngữ bạo lực như: “Em giết chị cho mà xem!” hoặc “Em đánh chết chị!” Thói ăn uống của con bé vốn đã kén chọn, không hợp tuổi ăn tuổi lớn, nay càng thêm thậm tệ. Etsuko không chịu ăn nhiều hơn một bát cơm, đã thế nó chỉ ăn những món của người già như rong biển muối, đậu phụ, và nhất định chỉ ăn Cơm với nước trà. Bé cưng mèo Bell nên thường ném đồ ăn dưới gầm bàn cho mèo. Với những món dính dầu mỡ thì chỉ béo mèo Bell mà thôi.

Mặt khác con bé lại cực kì khó tính. Nó cứ cần nhằn rằng đang ăn thì bị Bell chạm vào người, rồi có con ruồi vừa đậu vào đâu đó, hoặc là ống tay áo của chị giúp việc dính bẩn. Đôi đũa của Etsuko phải được chần nước sôi đến hai, ba lần. Hiện thời để tiết kiệm thời gian, các cô giúp việc đem đến cho con bé một ấm trà để rửa đũa trước mỗi bữa ăn. Đặc biệt Etsuko rất sợ ruồi, lúc ruồi đậu vào đồ ăn đã đành nhưng kể cả ruồi bay loanh quanh gần đó nó cũng sợ. Bé bảo nhất định con ruồi đã đậu vào đâu đó và nằng nặc không chịu ăn, hoặc gần mọi người phải đảm bảo là đồ ăn chưa bị ruồi đậu một tí gì. Đồ ăn tuột khỏi đầu đũa dù chỉ rớt xuống khăn trải bàn sạch nó cũng không ăn.

Một hôm đang dạo chơi với mẹ, Etsuko nhìn thấy một con chuột chết lúc nhúc giòi. Đã đi xa chỗ đó cả trăm mét mà bé vẫn lớn tiếng bảo mẹ: “Mẹ ơi con có giẫm phải chuột chết không? Mẹ có thấy con giẫm phải con chuột

không?” Con bé bám lấy Sachiko, giọng thì thầm hoang mang sợ hãi. “Trên người con có giòi không?”

Giật mình, Sachiko nhìn mặt con bé. Hai mẹ con đã đi tránh con chuột một đoạn bảy, tám mét cơ mà.

Lẽ nào một con bé học lớp Hai lại bị suy nhược thần kinh? Trước đó Sachiko chưa buồn để ý đến những vấn đề của Etsuko mà chỉ mải con là nhanh, những vụ việc con chuột chết đã cảnh tỉnh chị. Chị mời bác sĩ Kushida ngày hôm sau. Bác sĩ nói suy nhược thần kinh không phải là hiếm gặp ở trẻ nhỏ, và rất có thể đó là tình trạng của Etsuko. Mặc dù ông khẳng định bệnh của con bé không đến nỗi nghiêm trọng như gia đình tưởng nhưng để chắc ăn, ông sẽ giới thiệu bác sĩ chuyên khoa. Bản thân bác sĩ Kushida sẽ đối phó với chứng tê phù, và ông sẽ mời bác sĩ chuyên khoa Tsuji ở Nishinomiya ngay hôm đó. Buổi tối, bác sĩ Tsuji đến. Sau khi hỏi han Etsuko, ông kết luận con bé thực sự bị suy nhược thần kinh. Bác sĩ hướng dẫn quá trình điều trị rất chi tiết: trước nhất là phải trị dứt té phù đã, có thể cho con bé các loại thuốc kích thích ăn uống và điều tiết hành vi ăn uống trái khoáy của nó, cho con bé đi học muộn về nhà sớm có thể cải thiện tâm lí nhưng không nên để nó nghỉ học; hoặc là thay đổi không khí - cứ để con bé bận rộn thì nó sẽ có ít thời gian dỗi dằn. Gia đình cẩn thận không được kích động hay mắng mỏ khi bé ngạo ngược mà cần phải kiên nhẫn giải thích cho bé hiểu.

Chuyện này không quan hệ và dĩ nhiên Sachiko cũng không muốn nghĩ đến - rằng Etsuko trở chứng là vì Yukiko đã rời bỏ con bé, nhưng lực bất tòng tâm, chị không thể không cảm thấy rằng biết đâu Yukiko sẽ biết cách kiên nhẫn hơn với Etsuko. Trong hoàn cảnh này, mười mười là Tatsuo sẽ không để Yukiko về Ashiya, mà Yukiko cũng không đời nào tự ý về không cần anh rở cho phép chỉ vì lá thư của chị gái trình bày tình trạng của Etsuko. Nhưng dù miễn cưỡng giấu đi bản chất sự việc, Sachiko vẫn không muốn người ta đàm tiếu rằng mới hai tháng chị đã đầu hàng. Mỗi ngày Sachiko tự nhủ lòng mình phải chờ thêm một chút nữa, phải đánh vật với Etsuko chừng nào còn có thể.

Phần Teinosuke, anh đã phản đối việc gọi Yukiko về. Anh lý luận: cái con bé lảm trò, nào là đòi chân đũa bằng nước sôi hay trà nóng, không chịu ăn đồ ăn rơi xuống khăn trải bàn, toàn là học đòi kiểu cách của Sachiko với

Yukiko từ lâu trước khi sinh bệnh. Bất Etsuko ngay lập tức bỏ thói ấy là kém khôn ngoan, đó chính là lý do tâm lý nó xáo trộn. Chúng ta nên mạo hiểm một tí, thức ăn có bị ruồi đậu cũng kệ cứ ăn và cho con bé thấy là ăn đồ ăn ruồi đậu không thể ốm được. Vợ chồng mình cứ đặt nặng chuyện sát khuẩn, vệ sinh mà không quan tâm đến trật tự, kỷ cương gì hết. Giờ phải bắt đầu đưa con bé vào khuôn khổ ngay mới được.

Teinosuke lý sự như thế chứ những lời khuyên của anh không tác dụng gì. Đối với Sachiko, xem ra những người khỏe mạnh cường tráng như Teinosuke chẳng bao giờ hiểu được cảm xúc của người hờ ra là ốm như chị. Với Teinosuke thì xác suất mắc bệnh truyền nhiễm từ đĩa chỉ là một phần vạn, khử trùng liên tục chỉ tổ làm yếu đi hệ miễn dịch tự thân. Sachiko bảo rằng với con gái, chuyện nói khề cười duyên quan trọng hơn thứ “kỷ cương trật tự thì Teinosuke trách vợ cổ hủ, rằng việc ăn uống, vui chơi của trẻ con phải có giờ có giấc. Sachiko chê Teinosuke đúng là ăn lông ở lỗ chẳng hiểu biết gì về vệ sinh dịch tễ ngày nay, Teinosuke trả treo là những phương pháp khử trùng của Sachiko bẻ gì cũng không ăn thua. Đũa chần nước sôi hay trà nóng thì có tác dụng gì? Chẳng giết được con vi trùng nào, với lại Sachiko có biết đồ ăn trước khi dọn lên được chế biến thế nào đâu. Sachiko và Yukiko đã hiểu sai khái niệm vệ sinh, sạch sẽ của phương Tây rồi. Có nhớ mấy người Nga không? Họ cứ ăn hàu sống ào ào đấy thôi?

Teinosuke không muốn can thiệp vào chuyện trong nhà quá nhiều, cụ thể về việc nuôi dạy Etsuko thì quan điểm của anh là tốt nhất cứ để vợ quyết định. Song gần đây, nhân tình hình chiến sự ở Trung Quốc, anh ý thức rằng cần phải dạy dỗ phụ nữ trở nên mạnh mẽ, có thể giúp sức nam giới ngoài chiến trường. Một ngày nọ, anh thấy Etsuko chơi với O-Hana. Tay cầm cái kim tiêm dưới da đã cùn, Etsuko đâm một mũi vào cánh tay con búp bê nhồi rom kiểu Tây của cô bé. Cái trò chơi bệnh hoạn gì thế này, Teinosuke nghĩ. Đây là hậu quả của ám ảnh sạch sẽ đến mức nguy hiểm. Phải hành động thôi.

Nhưng Etsuko tin tưởng Yukiko hơn bất kỳ ai khác trong nhà, vả lại Sachiko lúc nào cũng bênh em, háp tấp can thiệp chỉ dẫn đến cãi cọ mà thôi. Teinosuke đành chờ dịp, xem ra Yukiko đi khỏi nhà đã cho anh thời Cơ. Thực tình anh cũng thương Yukiko lắm chứ, anh lo ngại cô ba sẽ tổn thương sâu sắc nếu anh có ý định tạo khoảng cách giữa em vợ và con gái, bắt lộn chuyện rèn con vào nền nếp quan trọng thế nào. Biết đâu anh lại

khiến Yukiko cảm thấy mình dư thừa, kệt cớm. Bây giờ sự việc đã tự giải quyết, anh tin chắc Sachiko không có em gái vào hùa sẽ dễ đối phó hơn. Mặc dù trong lòng tội nghiệp cho Yukiko và cũng không phản đối nếu em nó ngỏ ý muốn quay lại, nhưng anh không thể đồng tình việc gọi Yukiko về chỉ vì Etsuko. Yukiko biết cách trông nom Etsuko, em ấy sẽ giúp đỡ được rất nhiều, nhưng với Teinosuke thì nguyên nhân Etsuko nhiều sự như thế chính là do cung cách mà Yukiko và Sachiko dạy dỗ con bé, ngay cả khi đó là nguyên nhân cực kì gián tiếp. Thành thử lúc này anh và Sachiko phải chịu trách nhiệm và tận dụng cơ hội làm giảm đi những ảnh hưởng của Yukiko. Dĩ nhiên, cần thay đổi phương pháp uốn nắn từ từ để con bé không chống đối. Hiện tại không nên gọi Yukiko về vội.

Tháng Mười một, Teinosuke có việc lên Tokyo công tác hai, ba ngày. Anh đến thăm ngôi nhà ở Shibuya lần đầu tiên. Teinosuke thấy bọn trẻ đã hoàn toàn quen với cuộc sống ở Tokyo, học được cách nói giọng Tokyo ở trường và chuyển sang giọng Osaka ở nhà. Bề ngoài, vợ chồng Tatsuo-Tsuruko và Yukiko đều vui vẻ. Họ bảo rằng tuy chỗ này có chút chật chội nhưng mong rằng em rể ở lại chơi. Song quả thực đó là một nơi quá nhỏ bé, nên Teinosuke thuê phòng trọ sau khi xong việc và lại nhà họ một đêm thôi. Hôm sau, lúc Tatsuo với mấy đứa lớn đã đi chơi còn Yukiko đang dọn dẹp trên gác, Teinosuke có dịp nói chuyện với Tsuruko.

“Xem ra Yukiko đã ổn định cuộc sống rồi.”

“Chắc cậu chưa để ý, chả là...”

Chuyện bắt đầu thế này: Khi mới dọn đến Yukiko cũng vui vẻ giúp đỡ việc nhà và chăm trẻ con, nhưng hiện tại, tuy là con bé không thoái thác, nhưng thỉnh thoảng lại đóng cửa một mình trong căn phòng nhỏ trên gác. Khi Tsuruko thắc mắc không biết là chuyện gì đã xảy ra và lên lầu tìm hiểu thì trông thấy Yukiko ngồi thần thờ bên bàn học của Teruo, đôi khi còn sụt sùi nữa. Việc ấy ngày càng xảy ra thường xuyên, ban đầu chỉ là dăm bữa nửa tháng. Thỉnh thoảng sau khi xuống nhà, đến nửa ngày trời Yukiko làm thỉnh, đôi lúc còn không nén nổi nước mắt trước người khác. Tsuruko và Tatsuo đã rất giữ ý rồi, thật không biết tại sao em gái lại buồn khổ như thế. Có lẽ con bé nhớ Osaka, nói cách khác anh chị chỉ có thể kết luận là Yukiko nhớ nhà. Anh chị những tưởng có thể cho Yukiko giải khuây bằng những buổi học trà đạo và thư pháp, nhưng em nó chẳng bộc lộ chút hứng thú nào.

Tsuruko nói tiếp, rằng anh chị đã mừng rỡ biết bao khi bác Torinaga thành công và Yukiko lặng lẽ quay về, có nằm mơ cũng đâu ngờ em nó ở với anh chị lại ảm ức như thế. Nếu quả thực anh chị khiến em nó khóc, có lẽ anh chị cần chỉnh đốn. Nhưng vợ chồng anh chị có tội tình gì mà bị quay lưng cơ chứ? Chính Tsuruko lại bắt đầu khóc. Chị tiếp lời: mặc dù bản thân tổn thương, nhưng anh chị không thể không áy náy trước nỗi cô đơn sâu thẳm ấy, đôi khi anh chị nghĩ, nếu con bé thương nhớ Osaka nhiều đến vậy thì đành để tùy ý nó. Tatsuo nhất định sẽ không đồng tình để em nó ở hẳn Ashiya, nhưng thôi anh chị định bụng cứ để em nó tạm rời đi cho đến khi chuyển vào một ngôi nhà rộng rãi hơn, để xem một tuần hay mười ngày ở Ashiya có vực dậy được tinh thần của Yukiko hay không. Dĩ nhiên anh chị sẽ phải viện ra lý do nào chính đáng, nhưng trước cảnh Yukiko sầu não như thế thì người chứng kiến có khi còn khổ sở hơn cả bản thân Yukiko nữa kia.

Cuộc nói chuyện rất vắn tắt và Teinosuke cũng chỉ đáp lại đôi lời an ủi mơ hồ. Anh nói: hẳn là anh chị thấy rất nặng nề, rõ ràng Sachiko cũng có một phần trách nhiệm. Anh không đề cập đến bệnh tình của Etsuko.

Quay trở lại Ashiya, anh thuật lại cho Sachiko tất cả những gì nghe được.

“Anh không ngờ Yukiko chán ghét Tokyo đến thế.” Anh kết luận.

“Anh có nghĩ là em ấy bất mãn với Tatsuo không?”

“Có thể.”

“Hay là Yukiko muốn gặp Etsuko nhỉ?”

“Hẳn có đủ thứ lý do. Yukiko không phải kiểu người sống được ở Tokyo đâu.”

Sachiko nghĩ ngợi: từ ngày còn nhỏ Yukiko chỉ biết âm thầm chịu đựng, lặng lẽ khóc một mình. Chị có thể tưởng tượng ra trước mắt đáng người cúi đầu nhỏ lệ bên bàn đọc sách.

QUYỀN THƯƠNG - 25

Etsuko được kê thuốc an thần và đưa vào chế độ ăn kiêng. Mọi người phát hiện ra con bé thích ăn đồ Tàu, có mỡ màng một tí cũng không sao, và chứng tê phù cuốn gói khi mùa đông đến, còn thầy giáo của bé đồng ý không quá đặt nặng bài vở nữa. Quả là bất ngờ và cũng không khó khăn như họ tưởng, con bé bắt đầu phục hồi. Không cần phải cầu cứu ai, nhưng khi Sachiko nghe được câu chuyện của Teinosuke thì chị nghĩ mình không thể ăn ngon ngủ yên đến khi gặp lại Yukiko.

Chị tự hỏi cái hôm bác Tominaga đến thăm chị cư xử như vậy với em gái có hơi tàn nhẫn không. Sachiko nhẽ ra không nên làm vậy - khác nào tống tiền Yukiko ra khỏi nhà. Chị nên can thiệp để hoãn binh. Bề gì thì con bé Taeko đã được cho phép ở lại thêm hai, ba tháng rồi. Chắc hẳn hôm ấy Sachiko đã quyết tâm tự thân vận động. Còn Yukiko vốn nghe lời, không cự nự - nghĩ đến mà Sachiko thấy chẳng đành lòng. Yukiko đã ra đi với tinh thần khá thoải mái, hầu như chẳng đem theo chút hành trang nào, cứ như vậy có thể đoán rằng cô đã tin tưởng chị Sachiko sẽ tìm ra cái cớ nào đó gọi em gái quay về. Yukiko cũng có lí khi cho rằng mình bị lừa dối, bị lợi dụng. Sau cuộc tiễn đưa, nhà nhánh cứ cam đoan em gái chỉ cần ở lại đủ lâu để vượt ve nhà chính là đủ, ấy thế mà từ bấy đến giờ chẳng thềm đưa ra động thái nào cho thấy muốn đón cô ba về. Và không ai hử một tiếng về Taeko bấy giờ vẫn đang thông dong ở Ashiya cả.

Sachiko băn khoăn không biết chòng nghĩ gì. Xét giọng điệu của Tsuruko, chắc nhà chính sẽ không làm mình làm mẩy nếu họ đưa ra gợi ý. Nhỡ anh ấy lại bảo, kể cả là như thế cũng nên chờ thêm thì sao nh? Hay anh ấy sẽ đồng ý cho Yukiko xuống đây mười ngày hay nửa tháng, vì đã bốn tháng trôi qua mà Etsuko cũng bớt quấy rồi?

Ngày 10 tháng Giêng, Sachiko đang định kết luận là nên đợi đến mùa xuân trước khi ngỏ lời thì chị Jimba giữ im lặng từ khi gửi ảnh tới nay lại biên thư đến. Chị ta hỏi, chẳng hay anh chị đã nghĩ về mối ấy chưa. Chị Sachiko nói tôi đừng nên sốt ruột, nhưng Yukiko thời có ưng không? Nếu đặt hôn sự không thành thì chẳng hay chị Sachiko có phiền gửi lại bức ảnh không ạ?

Mặt khác nếu Yukiko ít nhiều có thuận tình thì vẫn chưa muộn lắm đâu. Chị Jimba không biết gia đình đã điều tra về người đàn ông chưa, nhưng có một việc chị ta đoán rằng gia đình nên biết, bên cạnh những dòng chính ông ta viết sau tấm ảnh, đây là điền sản của ông ta không nhiều nhận gì và sống hoàn toàn bằng lương tháng. Có lẽ Yukiko sẽ không vừa lòng với tin này. Tuy nhiên người đàn ông đã điều tra kỹ về gia đình Makioka rồi, cũng có dịp chính mắt trông thấy Yukiko hấp dẫn ra sao nên mới gửi lời bảo đảm nồng nhiệt nhất qua ông Hamada rằng Yukiko chính là cô dâu mà ông ta muốn, có phải đợi lâu mấy cũng chịu. Chị Jimba nói thêm rằng bản thân chị ta cũng làm đẹp lòng ông Hamada kia nếu họ đồng ý đi coi mắt chú rể tiềm năng.

Với Sachiko, bức thư của chị Jiniba quả là ơn trời ban. Chị viết thư về Tokyo ngay lập tức, đính kèm thư của Jimba và bức ảnh. Người ta có đề nghị thế này, chị Jimba có vẻ đang hỏi thúc một buổi coi mắt - nói vậy chứ qua trải nghiệm xui xẻo với Segoshi, Yukiko chắc hẳn là chưa sẵn sàng đi coi mắt cho đến khi nhà mình điều tra xong xuôi. Nếu em nó không phản đối, Sachiko sẽ xúc tiến tìm hiểu ngay nhưng trước hết muốn biết anh Tatsuo, chị Tsuruko nghĩ thế nào. Năm, sáu ngày sau Tsuruko hồi âm, thư dài bất ngờ.

Ngày 18 tháng Giêng

Sachiko thương mến,

Muộn rồi nhưng chị vẫn muốn gửi lời chúc mừng năm mới đến gia đình em. Nghe nói em đi nghỉ mát vui lắm, chị biết cũng mừng lâu. Bọn chị thành phố này lạ nước lạ cái, chẳng cảm nhận được không khí năm mới, ăn Tết cũng không đầu vào đầu. Chị đã nghe nói cái lạnh ở Tokyo rất khắc nghiệt, sự thực là chị chưa trải qua cái gì tương tự bao giờ. Chẳng có ngày nào không có gió lạnh khô thổi từ phía bắc, sáng nay khăn mặt đóng băng thành miếng, cầm lên còn kêu răng rắc nữa. Chị nhớ là chuyện này chưa bao giờ có ở Osaka. Họ nói ở quanh nội đô sẽ ấm hơn, nhưng anh chị ở xa trung tâm quá. Gần như cả nhà, tính luôn mấy cô giúp việc, đều đã có lúc lăn ra ốm, chỉ có chị và Yukiko là thoát và chỉ bị lạnh đầu thôi. Nhưng có vẻ không khí chỗ này sạch sẽ hơn ở Osaka. Chị mặc bộ kimono mười ngày mà vẫn còn khá sạch. Anh Tatsuo ở Osaka thì sơ mi mặc ba ngày là bẩn, nhưng đây thì có thể mặc đến bốn ngày.

Về chuyện của Yukiko, anh chị rất biết ơn em đã bỏ nhiều công sức. Chị đã đưa ảnh và thư cho anh Tatsuo xem, có vẻ anh đã xuôi xuôi rồi. Anh ấy không còn chống đối như trước, nói là sẵn lòng để em lo liệu tất cả. Chỉ dặn thêm là kỹ sư thủy sản bốn mươi tuổi có lẽ không còn đường thăng tiến, với lại điền sản chẳng có gì thì e sống bằng thu nhập sẽ khó, nhưng nếu Yukiko không chống đối, anh ấy cũng tương thuận. Anh ấy cũng bảo nếu em nó sẵn lòng thì cứ sắp xếp một buổi coi mắt khi nào tiện. Dĩ nhiên anh chị sẽ đợi đến khi điều tra xong về người đàn ông, nhưng nếu ông ta nhiệt tình như em nói thì có lẽ anh chị sẽ hoãn việc điều tra chi tiết trước buổi coi mắt đã. Hẳn Teinosuke đã kể với em những phiền toái của anh chị với Yukiko, oà chị đây, quả thực, đã nghĩ ngợi làm cách nào đó đưa con bé về đằng nhà em một thời gian. Chị đã đề cập với con bé hôm qua, cô nàng coi mọi phần chán thấy ghê. Nó xem đây là cơ hội quay trở lại Osaka, thành thử đồng ý cái một. Sáng nay nó cứ tùm tà tùm tùm. Quả thực chị đã làm khổ con bé rồi.

Em cứ liệu ngày, anh chị sẽ để Yukiko mê đó theo thời điểm em ấn định. Bề ngoài anh chị sẽ bảo con bé đi coi mắt xong tầm bốn, năm hôm thì về nhưng cứ để nó ở thêm ít lâu cũng không sao. Chị có thể đối phó với Tatsuo.

Từ khi lên đây chị chưa viết thư cho em, giờ biết rồi lại bối rối mãi không kết được thư. Chị cảm thấy như có người dội nước lạnh vào lưng, các ngón tay đông cứng lại. Ất là ở Ashiya ấm áp lắm, nhưng cứ cẩn thận kéo cảm lạnh em à.

Cho chị hỏi thăm Teinosuke nhé.

Thương mến,

Tsuruko

Sachiko chẳng biết gì mấy về Tokyo, với chị những cái tên như Shibuya cũng không có nghĩa lý gì, chị chỉ có thể tưởng tượng ra vùng ngoại ô thủ đô chị từng trông thấy từ đằng xa khi đi chuyến tàu vòng xuyên quanh thành phố, hay những đồi cây rậm rạp và thung lũng rải rác nhà dân, phía trên là bầu trời với màu sắc khiến ta rùng mình - nói tóm lại là một thế giới khác biệt hoàn toàn với Osaka. Khi đọc đến đoạn những ngón tay đông cứng của Tsuruko, Sachiko nhớ về ngôi nhà chính Osaka, theo đúng kiểu cổ là không có hệ thống sưởi. Trong phòng khách thì đương nhiên có lò sưởi

điện, nhưng chỉ khi có khách quý hay vào những ngày giá rét nhất mới lấy ra dùng. Cả nhà chính nói chung là hài lòng với cái bếp than, và bản thân Sachiko cũng cảm thấy như bị ai đó “đội nước lạnh” lên người mỗi khi ghé thăm nhà chính mừng năm mới và ngồi nói chuyện với chị gái. Chị thường từ nhà chính trở về với bệnh cảm lạnh. Theo như Tsuruko, lò sưởi điện vào những năm hai mươi Osaka mới trở nên phổ biến. Ngay đến như cha các cô, một người ưa những món đồ xa xỉ, cũng mới chỉ dùng máy sưởi ga một năm trước khi mất. Rồi ông phát hiện ra khí ga làm ông chóng mặt, thành thử các cô gái lớn lên mà chỉ biết đến lò than kiểu cũ. Bản thân Sachiko đã quen không dùng lò sưởi mấy năm sau khi cưới cho đến lúc chuyển về ngôi nhà ở Ashiya này. Giờ thì chị đã quen với sưởi bằng ga và củi, thật khó lòng tưởng tượng làm thế nào để chống chọi qua mùa đông mà không có chúng. Chị không thể tin rằng mình đã trải qua thời thơ ấu chỉ với cái bếp than thô sơ. Ở Osaka, Tsuruko một mực theo lẽ lối cũ. Yukiko thể chất khỏe mạnh chịu được rét nhưng Sachiko thì cam đoan chẳng chóng thì chày chị sẽ bị viêm phổi.

Với ông mai Hamada, việc chọn ngày diễn ra rất lễ mễ nhưng hiện họ được biết ông Nomura mới hỏi ý thầy tử vi và muốn chọn ngày coi mất đầu tháng Hai, vừa đúng lúc khai xuân. Ngày 29 tháng Giêng, Sachiko biên thư cho Yukiko. Rút kinh nghiệm về cuộc điện thoại năm ngoái, chị nhờ chồng đặt thêm một chiếc điện thoại khác trong thư phòng của anh ở gian nhà biệt lập ngoài vườn. Ngày 30 tháng Giêng, chị nhận được một tấm bưu thiếp đã được viết trước khi bức thư ngày 29 đến nơi. Gia đình ở Tokyo đang gặp khó. Hai đứa nhỏ nhất nhà đang bị cúm, đứa út Umeko ba tuổi có nguy cơ viêm phổi. Gia đình đã nghĩ đến chuyện thuê khán hộ nhưng nhà nhỏ quá không có chỗ cho người ta ngủ lại, hơn nữa lần trước dì Yukiko đã chửi Hideo chu đáo hơn cả y tá, nên gia đình quyết định không thuê khán hộ. Vợ chồng Tsuruko cũng tự biết mình như thế là ích kỷ, nhưng họ băn khoăn không biết chị Jimba có thể thư thư thêm ít lâu không. Sachiko thấy Yukiko coi mờ trước mắt chưa thể rảnh tay được nên lại chuyển lời hoãn binh tới chị Jimba. Thư trả lời sau đó nói ông Nomura sẵn lòng đợi bao lâu cũng được. Biết vậy nhưng Sachiko vẫn không khỏi ái ngại cho Yukiko lúc nào con bé cũng phải làm cô bảo mẫu, phải chịu thiệt thòi.

Trong lúc chờ đợi, quá trình điều tra vẫn đang tiến triển. Văn phòng thám tử báo cáo rằng Nomura là công chức bậc ba, thu nhập hàng năm 3600 yên,

nếu tính thêm cả thưởng nữa thì mỗi tháng trung bình được 350 yên. Tuy là con trai của ông chủ một lữ quán ở Himeji nhưng Nomura không còn tí đất cát nào ở thành phố đó. Chị gái của ông ta lấy một người tên Ota là dược sĩ ở Tokyo và ông ta có hai ông chú, một người vừa buôn đồ cổ vừa dạy trà đạo, một người làm lục sự, cả hai hiện đang sống Himeji. Người thân duy nhất mà Nomura có thể tự hào là người em họ trước kia từng được ông ta cứu mang, tức là Hamada Jokichi, tổng giám đốc Công ty Điện lực Kansai. (Người mà chồng bà Jimba nợ tiền chính là ông Hamada này, ông Jimba khi xưa để có tiền ăn học đã làm gác cổng cho gia đình Hamada.) Văn phòng thám tử cũng không cho biết thêm nhiều thông tin khác ngoài việc vợ cũ của Nomura mất năm 1935 vì bệnh cúm, còn hai đứa nhỏ trước đó không qua đời vì bệnh di truyền.

Đồng thời Teinosuke cũng hỏi thăm người quen xem có biết gì về tính khí, hành vi của Nomura không. Anh tìm hiểu thấy mặc dù Nomura không có tật xấu nào đáng kể, nhưng lại có thói quen vô duyên vô cớ lảm bảm một mình, theo như lời đồng nghiệp. Nomura chỉ độc thoại khi nghĩ rằng ông ta ở một mình, nhưng thỉnh thoảng người khác vẫn nghe thấy. Bấy giờ Ở CO quan, chẳng ai là không biết thói ấy của ông ta. Người vợ và hai đứa con đã mất của ông ta cũng biết tật này, Teinosuke nghe kể rằng họ cũng hay bật cười về những điều ngớ ngẩn mà ông ta buột miệng ra.

Chẳng hạn một người đồng nghiệp bữa nọ đang đi vệ sinh thì có người bước vào buồng bên cạnh: “Xin lỗi, anh Nomura đấy à?” một giọng vang lên hỏi hai lần. Định trả lời thì ông đồng nghiệp kia nhận ra giọng nói đó chính là của Nomura chứ chẳng ai khác. Vì Nomura tưởng rằng trong nhà vệ sinh có mỗi mình mình, nên ông đồng nghiệp cũng nín thở Cố gắng sao cho Nomura không nhận thấy. Nghe ngóng chán một lúc, ông này mới bỏ ra ngoài. Chắc chắn Nomura biết mình đã bị nghe lén. Nhưng không đoán được người ở buồng bên cạnh là ai, ông cứ bước ra như không, làm bộ chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Với lại điều Nomura nói cũng chẳng hại ai mà chỉ làm người nghe muốn cười phá lên thôi. Mặc dù Nomura có vẻ ngứa miệng tự lảm bảm những khi không để ý, nhưng rõ ràng ông ta có ý thức tự kiểm chế, chờ đến lúc nghĩ rằng quanh mình chẳng còn ai mới nói. Thỉnh thoảng khi định ninh mình không có nguy cơ bị nghe lén, ông ta bạo gan lớn tiếng đến nỗi ai vô tình nghe phải cũng giật cả mình tưởng người điên.

Không phải khuyết điểm thực sự nghiêm trọng, nhưng gia đình làm gì đến nỗi phải cuống cuồng tìm chồng cho Yukiko đến mức chấp nhận một người đàn ông như thế. Theo Sachiko, khuyết điểm lớn hơn là chỗ trong ảnh trông Nomura quá già, nhìn cũng phải ngoài năm mươi chứ không chỉ bốn làm như báo cáo. Chị cam đoan Yukiko sẽ không ưng, Nomura thể nào cũng bị đánh rớt trong buổi coi mắt đầu tiên - mối này có gì đáng để hào hứng đầu cơ chứ. Nhưng thôi, đây là cái cớ để gọi Yukiko về, Sachiko và Teinosuke thấy chỉ ít cứ xúc tiến buổi coi mắt đã. Khả năng thành công của mối này bề gì cũng vô cùng thấp, hai vợ chồng kết luận rằng không cần kể lể những chi tiết không hay ho cho Yukiko, còn thói quen kì lạ của người đàn ông thì chúng mình giữ bí mật.

QUYỀN THƯỢNG - 26

HÔM NAY em lên đường, tàu tốc hành Hải Âu.

- Yukiko

Etsuko đi học về. Bức điện tín ai nấy đều trông ngóng được đem vào trong lúc mẹ cô bé đang xếp những con búp bê ngày hội, O-Haru đứng bên giúp bà chủ một tay.

Tục lệ Osaka là mừng Lễ Búp Bê vào tháng Tư, muộn hơn ở Tokyo một tháng, nhưng năm nay cả nhà xếp búp bê lên sớm một tháng. Mọi người nghe nói từ bốn, năm ngày trước là Yukiko sẽ về. Một con búp bê vũ công được Taeko làm riêng cho Etsuko - phỏng theo kép Kikugoro - chợt nhắc Sachiko về Lễ Búp Bê.

“Etsuko, có thích xếp búp bê lễ lên không nào? Các bạn búp bê cũng muốn chào chị Yukiko đấy.”

“Nhưng sao tháng Ba đã xếp búp bê lên hả mẹ?”

“Hoa chưa nở chị ơi. Theo truyền thống, kệ bày búp bê phải được trang trí bằng hoa anh đào chứ. Người ta còn bảo là, cô gái nào trưng búp bê không đúng lúc sau này sẽ khó tìm chồng đấy.” Taeko bảo.

“Mẹ có nói vậy, chị nhớ chứ. Mẹ lúc nào cũng vội vội vàng vàng, qua lễ là cất búp bê đi ngay. Nhưng trưng sớm thì không sao đâu, chỉ không nên trưng quá ngày thôi mà.”

“Thật không đấy? Em chưa nghe thế bao giờ.”

“Vậy giờ thì phải nhớ nghe chưa? Cô Út nhà ta lẽ nào lại không biết những chuyện ấy?”

Những con búp bê này được đặt hàng từ Kyoto cho Lễ Búp Bê đầu tiên của Etsuko, năm nào chúng cũng được bày ngoài phòng khách Phòng khách bày biện theo phong cách ngoại quốc và không hoàn toàn phù hợp với một ngày lễ cổ truyền, nhưng những con búp bê xem ra rất thích hợp để bày trong căn phòng nơi gia đình quây quần bên nhau.

Mấy hôm sau Sachiko gợi ý nên bắt đầu làm lễ ngay từ đầu tháng Ba rồi cứ bày búp bê đến hết mùa lễ tháng Tư theo truyền thống Osaka. Chị bảo làm thế Yukiko sẽ vui lắm sau khi trở về từ Tokyo suốt sáu tháng vừa qua, và biết đâu em nó sẽ ở lại nhà mình đến cả tháng cũng nên. Ai cũng cho đó là ý hay, nên hôm nay mới mong 3 tháng Ba đã tắt bật bày biện búp bê rồi.

“Thấy không Etsuko. Mẹ nói trúng phóc” Sachiko lên giọng.

“Mẹ chỉ được cái nói đúng. Chị ấy về nghỉ lễ rồi.”

“Chị ấy về xem búp bê.”

“Có lẽ đây là điềm may đấy ạ.” O-Haru cũng thêm vào.

“Lần này chị ấy sẽ đi lấy chồng hả mẹ?”

“Etsuko, con không được nói chuyện ấy trước mặt chị Yukiko đâu nhé!”

“Xi, con biết rồi mà.”

“Cả em nữa, O-Haru. Còn nhớ năm ngoái không hả.”

“Dạ.”

“Em đã biết chuyện rồi, thì chỉ khi nào Yukiko không có mặt mới được mở miệng nghe chưa.”

“Em hiểu rồi ạ.”

“Có nên gọi chị Út không?” Etsuko hào hứng hỏi.

“Có nên gọi không nhỉ?”

“Con gọi đi Etsuko.”

Etsuko chạy ra điện thoại gọi đến xưởng của Taeko. “Dạ, hôm nay. Hôm nay chị Ba về. Chị về sớm nghe! Tàu Hải Âu, không phải tàu Chim Én, O-Haru sẽ đi Osaka đón chị Yukiko ạ!”

Chỉnh lại cái mũ miện trên đầu con búp bê Hoàng hậu, Sachiko lắng nghe tiếng choe chóc của con gái.

“Etsuko, bảo chị Út ra đón tàu nếu có thời gian con nhé.”

“Chị Út nghe nè! Mẹ em bảo nếu có thời gian chị nên tự đi đón chị Yukiko. Vâng, vâng ạ! Tàu đến Osaka khoảng 9 giờ? Tự chị đi ạ? O-Haru nhà cũng được ạ?”

Không nghi ngờ gì nữa, Taeko hiểu ý Sachiko. Mặc dù bác Tominaga đã kéo Yukiko về nhà chính năm ngoái và tính là Taeko sẽ theo chị khoảng hai, ba tháng sau, nhưng tình hình trên ấy hãy còn rối tinh rối mù, không ai còn lòng dạ gọi Taeko lên nữa. Taeko đã lấu cá đẫy Yukiko vào thế kẹt, bây giờ được tự tung tự tác thì chí ít cũng phải có trách nhiệm ra đón chị gái.

“Mẹ ơi con gọi bố nữa nha?”

“Gọi bố làm gì hả con? Bố về ngay ấy mà.”

Teinosuke về lúc 4 giờ, rất phấn khởi gặp lại Yukiko. Anh tự trách mình vì đã có lúc không muốn em vợ quay về Ashiya, anh băn khoăn cả về những chuyện nhỏ nhặt, bảo rằng em ấy về thế nào cũng muốn tắm ngay, có thể trên tàu đã ăn tối nhưng biết đâu lại thèm món gì lót dạ trước khi đi ngủ. Anh đặt hàng hai, ba chai rượu trắng loại Yukiko đặc biệt thích, vừa lau bụi anh vừa chắc mẫm mình đặt được rượu ngon. Etsuko được người lớn nhắc nhở là hôm sau kiểu gì cũng được tha hồ nói chuyện với chị Yukiko nhưng cô bé không chịu lên giường. Đến 9 giờ tối O-Haru phải dắt tay cô bé đi. Chẳng mấy chốc mọi người đã nghe tiếng chuông cửa. Chú chó Johnny lao ra ngoài.

“Chị Yukiko!” Etsuko chạy xuống cầu thang.

“Em đã về, em đã về!” Yukiko đứng trước cửa, đẩy con Johnny ra. Có lẽ vì đi đường mệt nên cô nhợt nhạt đến ngờ ngàng, bên cạnh là Taeko đang xách hộ vali sau lưng. Taeko trông khỏe mạnh hơn bao giờ hết.

“Quà của em đâu rồi? Chị mang về cho em cái gì nào?” Etsuko mở luôn cái va li. Cô bé dễ dàng tìm thấy một gói bọc giấy màu và mấy chiếc khăn tay.

“Chị nghe nói em sưu tầm khăn tay.”

“Vâng đúng ạ. Cảm ơn chị nhiều lắm.”

“Em tìm kỹ nữa xem nào.”

“Đây rồi, đây rồi.” Etsuko thấy một gói hàng dán mác của một cửa hiệu nổi tiếng trên phố Ginza. Bên trong là một đôi guốc sơn mài đỏ.

“Đẹp quá nhỉ.” Sachiko nói. “Ở Tokyo những thứ hàng này trông đẹp hơn hẳn. Etsuko, con phải giữ gìn đó nghe chưa, tháng sau đi xem hoa anh đào hăng đi guốc mới nhé!”

“Dạ. Em cảm ơn chị nhiều ạ!”

“Hóa ra là chỉ ngóng quà thôi đúng không?”

“Etsuko, làm phiền mọi người thế là đủ rồi. Con mang đồ lên nhà nhé.”

“Tối nay chị Yukiko nhớ ngủ với em đây!”

“Ừ, rồi. Nhưng chị Yukiko phải đi tắm đã chứ. Con vào giường với O-Hara trước đi.”

“Chị Yukiko tắm nhanh lên nhé!”

Lúc Yukiko ra khỏi nhà tắm thì đã gần 12 giờ đêm. Sau đó ba chị em và Teinosuke ăn phô mai với vang trắng. Trong lò sưởi, củ lửa nổ lép bép.

“Ở vùng này trời ẩm thật đấy. Em bước xuống tàu một cái đã thấy sự khác biệt rồi.”

“Ở Nara bắt đầu mừng hội xuân rồi đấy.”

“Thời tiết ở đây khác Tokyo lắm à?”

“Anh cứ tưởng tượng xem. Không khí ở Tokyo chẳng bao giờ tạo cảm giác êm ái. Còn gió thì khô khốc. Hôm nọ em vào nội thành mua sắm, một cơn gió thổi bay cả mấy túi đồ khỏi tay em, lăn lông lốc. Em vừa chạy theo vừa phải lấy tay giữ váy, mọi người nói không sai về những cơn gió hanh.”

“Bọn trẻ học phương ngữ nhanh đến ngỡ ngàng chị ạ. Từ tháng Mười một năm ngoái lên Tokyo em đã để ý. Mới ở Tokyo hai, ba tháng thôi mà đứa nào cũng nói được giọng thủ đô đúng điệu. Trẻ con càng bé, giọng lại càng chuẩn.”

“Chắc chị Tsuruko đã lớn tuổi không đổi giọng được.” Sachiko bảo.

“Quá là lớn tuổi ấy chứ. Với lại chị ấy còn không có ý định học Cơ. Tất cả hành khách trên xe buýt đều ngoảnh đầu tròn mắt khi chị ấy thao thao bằng giọng Osaka, nhưng chị ấy xem ra không đếm xỉa đến họ. Chị Tsuruko kệ người ta nhìn. Thỉnh thoảng có người nói: “Tiếng Osaka cũng chẳng tệ lắm.” Bản thân Yukiko nói lời nhận xét sau cùng này bằng giọng Tokyo.

“Đàn bà tuổi ấy ai chẳng vậy.” Teinosuke nói. “Thiên hạ nói sao cũng bỏ ngoài tai. Anh quen một geisha luống tuổi, chị ta độ bốn mươi, lúc nào cũng nói giọng Osaka với người soát vé ở Tokyo khi đi tàu điện. Chị ta còn bảo có thể yêu cầu dừng xe bất cứ lúc nào mình muốn cơ.”

“Teruo xấu hổ khi đi với mẹ vì mẹ nói giọng địa phương.” “Chị nghĩ trẻ con hầu như đứa nào cũng thế.”

“Chị Tsuruko có ý thức được là đã chuyển nhà không đấy? Hay vẫn cứ tưởng mình đang du lịch?” Taeko hỏi.

“Chị ấy thấy sống ở Tokyo thoải mái hơn ở Osaka. Chị ấy muốn gì làm nấy mà không phải e người ngoài dòm ngó. Lại còn nói là đàn bà Tokyo ít quan tâm đến thị hiếu thời trang, họ biết ăn mặc theo phong cách cá nhân và chỉ mặc đúng những gì tự cho là hợp với mình thôi.”

Hắn là rượu vào lời ra, Yukiko rất phấn chấn khi được về Ashiya sau nửa năm, trong người đã biêng biêng nên có thể nói chuyện đến khuya với Sachiko và Taeko.

“Có lẽ mình nên đi ngủ các em nhỉ.” Teinosuke bảo.

Nhưng mọi người vẫn say chuyện và Teinosuke, không biết bao nhiêu lần, phải đứng dậy bỏ thêm củi vào lò.

“Sắp tới em sẽ lên Tokyo với chị.” Taeko bảo. “Nhưng em cũng biết là căn nhà ấy bé lắm. Bao giờ nhà chị cả định chuyển đi?”

“Chị cũng đang tự hỏi. Chẳng thấy họ có dấu hiệu rục rịch tìm nơi mới.”

“Thế anh chị ấy không định chuyển đi sao?”

“Chị nghi là không. Năm ngoái còn ca cẩm không thể nào ở cái nhà bé tí như vậy, hễ mở miệng là nói chuyện chuyển nhà, nhưng năm nay thì không thấy nhắc đến nữa. Có vẻ như hai vợ chồng đã thay đổi ý định rồi.”

Sau đó Yukiko nói với họ một điều đáng ngạc nhiên. Cô bảo đây chỉ là suy luận cá nhân chứ chưa nghe thấy trực tiếp điều gì từ Tsuruko hay Tatsuo cả. Chẳng là hai người đó muốn được sĩ diện với thiên hạ nên cứ loan tin quyết tâm chuyển nhà. Tuy nhiên, có thể nói hơi phóng đại, là anh chị chỉ bị thôi thúc bởi những khó khăn nhất định bởi gia đình tám người phải sống trên mảnh đất của người cha để lại mà thôi, một mặt thì bất mãn với tình hình hiện tại, mặt khác sau một thời gian than vãn tự nhiên họ cũng thấy việc chịu đựng không gian sống chật hẹp ấy chẳng đến nỗi bất khả không biết chừng? Giá thuê 55 yên là yếu tố hấp dẫn hàng đầu. Vợ chồng anh chị giọng điệu có chút tiếc rẻ, ngôi nhà đơn sơ thật đấy nhưng mức giá thuê thế thì quá hời, và ở chừng mực nào đó đã trở thành con tin của món tiền thuê

nhà rẻ mạt. Cũng không lạ nếu sự cân nhắc ấy khiến anh chị cả đổi ý. Ở Osaka thì phải duy trì vẻ ngoài bề thế cho xứng đáng với dòng họ, nhưng ở Tokyo có ai hay biết nhà Makioka là thế nào đâu, chẳng cần phô trương nữa nên cứ thế để dành tiền. Yukiko bảo: lương tháng của Tatsuo cao hơn vì anh ta đã thành giám đốc chi nhánh, nhưng anh ta lại căn cơ hơn hẳn so với hồi ở Osaka. Cả Tatsuo lẫn Tsuruko đều trở nên vô cùng tháo vát trong việc thắt chặt chi tiêu. Nhà có sáu đứa con, ngay cả lên kế hoạch mua rau cũng đã có sự khác biệt rồi, nhưng điều khiến Yukiko ngạc nhiên là thay đổi trong bữa cơm gia đình so với hồi ở Osaka. Tsuruko lên thực đơn toàn những món ninh hầm hoặc Cơm cà ri để đến bữa chỉ cần một món là đủ. Cả nhà ăn thịt rất ít, chỉ loe hoe vài miếng nổi lên trong nồi canh hầm. Thỉnh thoảng hai chị em dùng bữa tối với Tatsuo sau khi bọn trẻ đã ăn xong, bấy giờ Có món đặc biệt là cá ngừ, ở Tokyo Có cá ngừ để ăn, mặc dù không kiếm đâu ra cá tráp. Có vẻ như những bữa ăn đặc biệt thế này chẳng phải để chiều lòng Tatsuo mà là Yukiko. Tatsuo và Tsuruko lo cho cô em: họ ngại cô phải gồng mình đối phó với đám con nít vây quanh.

“Nhìn thái độ anh chị em đoán vậy. Nhưng cứ chờ xem. Thế nào cũng quyết không chuyển đi nữa.”

“Chả nhẽ lên Tokyo là thay đổi chóng mặt vậy sao?” VÀ Teinosuke bảo: “Anh nghĩ Yukiko nói đúng đấy. Việc gì phải gồng lên nào? Tatsuo có cơ hội gạt bỏ chuyện ra vẻ với thiên hạ để tập trung để dành vốn liếng. Ngôi nhà có thể chất, nhưng đã quyết tâm thì chứng tỏ là ở được.”

“Thế thì các anh chị ấy nên nói thẳng ra. Chứ cứ xin lỗi em vì em không có phòng riêng thì ích gì?

“Người đời như vậy đấy. Không thể kỳ vọng qua một đêm mà thay đổi được. Anh chị vẫn phải giữ thể diện chứ.”

“Em có phải dọn vào ngôi nhà bé tí ấy không?” Rốt cuộc Taeko cũng đưa ra câu hỏi quan trọng nhất với mình.

“Lấy đâu ra chỗ cho em ngủ.”

“Chị có nghĩ là em sẽ tạm thời an toàn không?”

“Xem ra đằng đó quên tiệt em rồi.”

“Ngủ đi thôi.” Teinosuke ngờ ngàng ngược mắt lên chiếc đồng hồ trên bệ sưởi, đã 2 rưỡi sáng. “Chắc Yukiko mệt rồi.”

“Còn phải bàn chuyện đi coi mắt, nhưng thôi đợi đến mai cũng được.”

Yukiko không trả lời. Cô đi lên lầu trước những người khác. Etsuko đang ngủ say bên những món quà, ngay cả chiếc hộp đựng guốc cũng được bày ngăn nắp bên gối. Nhìn xuống gương mặt an yên dưới ánh đèn ngủ dịu dàng, Yukiko một lần nữa cảm nhận niềm vui được quay lại Ashiya. O-Haru nằm thẳng cẳng trên sàn nhà, giữa hai chiếc giường của Etsuko và Yukiko.

Yukiko lay cô giúp việc hai, ba cái rồi bảo cô xuống nhà.

QUYỀN THƯỢNG - 27

Yukiko được triệu từ Tokyo về đây là nhân có bức thư của chị Jimba, thông báo rằng tuy giờ giấc, địa điểm cụ thể có thể quyết sau nhưng ý chị ta muốn tổ chức coi mắt vào ngày mồng 8 nhằm ngày hoàng đạo, tuy nhiên gia đình buộc phải hoãn lại lần nữa vì một sự việc không ngờ xảy ra ngày mồng 5. Sáng hôm ấy Sachiko đi xe buýt băng qua núi Rokko - nhẽ ra chị nên đi tàu - với ba, bốn người bạn nữa, họ đi thăm một phụ nữ đang dưỡng bệnh ở suối nước nóng Arima. Chuyến về họ đi tàu hỏa nhưng đêm ấy khi lên giường Sachiko đau bụng và xuất huyết, thế rồi bác sĩ Kushida báo một tin giạt mình rằng có vẻ chị bị động thai. Gia đình gọi ngay một bác sĩ chuyên khoa, người này khẳng định chẩn đoán của bác sĩ Kushida. Sáng hôm sau, Sachiko bị sảy thai thật.

Teinosuke ngồi thức cả đêm đến sáng, mặc dù có ra ngoài một lúc để lo hậu sự cho bào thai nhưng anh đã ở bên vợ cho đến khi cơn đau dịu đi. Anh quyết định nghỉ làm. Cả ngày anh chỉ nhìn vào lò than, tay tựa vào que cời lò, thỉnh thoảng lại cảm thấy đôi mắt rung rung lệ của Sachiko quay sang mình và bấy giờ anh ngược lên.

“Không sao đâu em. Chuyện đã qua rồi.”

“Anh có tha thứ cho em không?”

“Tha thứ cái gì?”

“Tha thứ việc em đã bất cẩn.”

“À, chuyện ấy có sao đâu. Không sao em ạ, thậm chí anh còn hy vọng nhiều hơn ấy chứ.”

Một giọt nước mắt lăn trên má Sachiko. "Nhưng em ân hận lắm." nữa. Mình vẫn còn cơ hội mà.”

“Đừng nói chuyện này Ngày hôm ấy, cuộc trò chuyện này cứ lặp đi lặp lại. Teinosuke nhìn khuôn mặt tái mét của vợ cũng khó lòng giấu được sự thất vọng của chính mình.

Sachiko đã nghĩ đến việc có thể chị đang mang bầu. Nhưng từ lúc đẻ Etsuko đến nay đã gần mười năm, và các bác sĩ thậm chí còn bảo chị rằng có thể cần tiến hành phẫu thuật trước nếu chị muốn sinh thêm con. Và thế là chị đã bất cần. Chị biết chồng muốn một bé trai. Bản thân chị dù không mong mình mắn đẻ như chị cả nhưng cũng thấy quá lười thủ với độc một cô con gái. Để đảm bảo, và thực tình như một cách thỉnh nguyện trời phật, Sachiko đã định đi khám bác sĩ nếu tình trạng kinh nguyệt không đều này tiếp tục đến tháng thứ ba. Hôm trước ý nghĩ ấy lại lóe lên trong đầu chị, nhắc nhở chị phải chăm sóc bản thân cho tốt. Nhưng đến là đại, cái ý nghĩ thứ nhì này lại đẩy sự thận trọng sang một bên. Sachiko không thể từ chối một lời mời đi chơi xem chừng có thể giúp bạn mình khuây khỏa. Sachiko đã có lý do, đâu cần phải xin lỗi. Nhưng bác sĩ Kushida mắng chị bất cần, chị không kiềm được những giọt nước mắt ân hận. Sao lại hứa với người ta từ đầu làm gì? Đã hứa thế sao còn chủ quan đi xe buýt? Teinosuke Cố gắng an ủi vợ. Anh nói với chị rằng mình vốn đã định ninh chị không thể có con được nữa, nên đối với cái thai ngoài ý muốn này của Sachiko anh không những chẳng buồn, mà còn có thêm niềm hy vọng mới. Nhưng dù sao, Sachiko có thể thấy chồng thất vọng sâu sắc. Thái độ ân cần của anh chỉ khiến chị tự trách mình thậm tệ vì đã phạm sai lầm nghiêm trọng chứ không chỉ là bất cần vật vờ.

Đến ngày thứ hai, tinh thần của Teinosuke đã hồi phục. Anh lại đi làm vào giờ thường lệ. Sachiko ở trong phòng ngủ một mình chỉ biết ôn lại bi kịch trong đầu. Buổi coi mắt là việc đáng mừng nên chị muốn che giấu nỗi đau trước Yukiko và mọi người, nhưng khi chỉ có một mình, nước mắt Sachiko lại tuôn rơi dù trong lòng đã cố hết sức nén lại. Nếu không quá bất cần thì đứa bé sẽ chào đời vào tháng Mười một năm nay. Giờ này năm sau, bé đã biết cười khi bị thọc lét. Sachiko đảm bảo đó là một bé trai, Teinosuke và cả Etsuko đều vỡ òa sung sướng. Nếu Sachiko không may mắn ngờ vực thì còn có thể tự an ủi mình, rằng này trong lòng chị đã đoán biết mình đang mang thai. Nếu vậy sao Sachiko không từ chối đi xe bus cơ chứ? Đúng là ngay thời điểm đó chị chưa kịp nghĩ ra lý do lịch sự nào để khước từ. Nhưng biết đâu Sachiko có thể viện cái cớ tạm tạm nào đó để theo sau bằng tàu hỏa?

Sachiko không nguôi ân hận. Có thể Teinosuke hy vọng vợ còn có Cơ may đậu thai lần nữa, nhưng nếu chị không còn khả năng mang thai, chị sẽ phải

hối tiếc suốt phần đời còn lại. Bất kể là bao nhiêu năm qua đi, chị cũng sẽ không ngừng dằn vặt bản thân rằng phải chi đưa bé còn sống thì nó lớn từng này, từng này. Sachiko lại thấy mắt rung rung.

Với tình trạng trì hoãn liên tục như vậy thì phải có người đích thân đến cáo lỗi với chị Jimba, nhưng Teinosuke chưa gặp chị ta bao giờ mà chị Jimba cũng chưa hề đích thân xuất hiện. Tối ngày mùng 6, rốt cuộc Teinosuke thay mặt vợ gửi một lá thư. Anh viết: tôi biết xin hoãn thêm lần nữa thì quả là khó khăn, nhưng Sachiko đang bị cảm mạo, sốt cao. Chúng tôi làm thế này là ích kỷ nhưng không biết các anh chị hoãn buổi coi mắt sau ngày mùng 8 được không?” Anh muốn giải thích rõ ràng rằng bệnh tình của Sachiko là lý do duy nhất khiến họ phải xin thêm thời gian. Song bệnh cảm lạnh không quá nghiêm trọng nên chắc chắn Sachiko sẽ khỏe lại sau một tuần. Teinosuke gửi hỏa tốc bức thư.

Không rõ Jimba đã đọc thư hay chưa nhưng chiều ngày mùng 7 đích thân chị ta xuất hiện, hỏi có được phép vào thăm Sachiko một chút để hỏi han bệnh tình không. Nghĩ bụng phải để chị Jimba thấy mình thực sự ốm thế nào nên Sachiko mời chị ta lên lầu. Nhìn thấy khuôn mặt quen thân của bạn, chị thấy tình cảm trong lòng dậy sóng. Phải nói ra tất cả thôi. Sachiko bảo: Coi mắt là một dịp vui, mình nào có muốn viết thư kể lể đau ốm, nhưng mình không thể giấu cậu sự thật được nữa. Chị kể lại đại khái những gì xảy ra đêm mùng 5, thêm vào một, hai lời tự sự về nỗi bất hạnh của mình và nhấn mạnh rằng, mặc dù có vẻ như chị đang bịa ra lý do thật chính đáng để hoãn binh với Jimba, nhưng đây hoàn toàn là sự thật. Sachiko tin chắc chị Jimba sẽ không buồn bực, và hy vọng chị ta sẽ chọn lại một ngày đẹp khác, nhất định chị sẽ phục hồi vào tuần sau như lời bác sĩ đảm bảo.

Chị Jimba nói: thật đáng tiếc. Anh Teinosuke hẳn thất vọng ghê gớm. Nhìn những giọt lệ đọng đầy đôi mắt Sachiko, chị ta vội vã chuyển chủ đề. Nếu chị Sachiko sẽ khỏe lại sau một tuần thì ngày 15 có được không? Khi nhận được thư hỏa tốc sáng nay, Jimba đã lập tức bàn với ông Hamada, ông ta nói lại với chị rằng tuần nào trùng ngày Xuân phân dĩ nhiên là phải kiêng, thế thì chỉ còn ngày 15 thôi trừ phi hoãn lại đến tháng Sáu, Ngày 15 cũng vừa đúng một tuần. Chị Jimba có thể hẹn coi mắt hôm ấy được không? Quả là Jimba đã được ông Hamada yêu cầu đi xem ngày. Sachiko cảm thấy rằng mình không thể viện cớ ốm đau nữa. Bác sĩ đã đảm bảo với mình rằng nếu

cố gắng thì chỉ một tuần là có thể ra ngoài. Sachiko đồng ý đại khái với đề nghị của Jimba luôn mà không hỏi ý Teinosuke.

Sức khỏe của Sachiko có vẻ đang hồi phục khả quan, nhưng đến ngày 14 chị vẫn chỉ quanh quẩn bốn góc giường và bị xuất huyết nhẹ.

“Em có nghĩ trước khi hứa hẹn với người ta không đấy?”

Ngay từ đầu Teinosuke đã quan ngại. Đây là một dịp rất quan trọng, bản thân Jimba cũng rõ ngọn ngành, có thể sắp xếp để Teinosuke tháp tùng Yukiko thay vì mạo hiểm để Sachiko làm hồng chuyện. Khó khăn duy nhất là không có Sachiko thì chẳng có ai đứng ra giới thiệu hai bên. Yukiko nói cô không muốn Sachiko phải tự ép mình. Nên chẳng xin hoãn lần nữa, nếu điều đó có nghĩa là chấm hết cho mối này thì thôi cũng đành. Có lẽ chuyển mai mối này sẽ bất thành thôi, bởi khó khăn lớn đã nảy sinh vào ngay lúc như thế này. Sachiko lại thấy cảm thương cho Yukiko như mọi lần và quên hẳn nỗi đau của riêng mình mà gắng gượng. Trải nghiệm quá khứ đã khiến họ dè chừng những điềm gỡ mỗi khi Yukiko đi coi mắt; họ đang cầu trời khấn phật cho vạn sự suôn sẻ thì đúng một cái cô cháu nhà chính ốm, rồi Sachiko sảy thai, chắc chắn là xúi quẩy rồi. Sachiko không thể nén sợ hãi trước cái cách tất cả mọi người đều bị kéo vào cái guồng định mệnh hủy hoại tương lai của Yukiko. Mặt khác Yukiko lại đứng đưng đến lạ. Chỉ nhìn em gái thôi cũng khiến Sachiko đau lòng.

Ngày 14, trước khi đi làm Teinosuke đã có ý bảo Sachiko ở nhà. Phần mình, Sachiko lại quyết tâm đến buổi coi mắt. Giữa tình thế chưa đầu vào đầu thì khoảng 3 giờ có điện thoại của Jimba. Chị ta muốn biết Sachiko thế nào rồi. Sachiko miễn cưỡng nói nhìn chung là khỏe. Jimba xúc tiến luôn. Thế thì ngày 15 được rồi nhỉ, Ông Nomura đã quyết định gặp nhau lúc 5 giờ ở sảnh khách sạn Oriental và hy vọng gia đình Makioka hông phản đối. Khách sạn Oriental chỉ là một nơi thuận tiện để gặp gỡ. Uống trà xong họ có thể đi nhà hàng, nhưng nhà hàng nào thì chưa quyết. Mặc dù gặp nhau để coi mắt nhưng cũng không nên trịnh trọng hơn một bữa liên hoan tối nho nhỏ, và việc chọn nhà hàng nào thì để khi gặp nhau ở khách sạn bàn cũng được. Tổng cộng có sáu người nhà trai lẫn nhà gái vợ chồng Jimba thay mặt ông Hamada sẽ đi cùng ông Nomura, còn nhà Makioka thì chắc là có ba người. Sachiko đã quyết định tương đối chắc chắn là sẽ đi, nhưng lúc Jimba thuyết phục chị đồng thuận với mọi sự sắp xếp thì chị đưa ra một yêu cầu

đặc biệt: vì vẫn còn xuất huyết nhẹ, mà hôm ấy lại là ngày đầu tiên ra khỏi nhà, nói ra chị cũng áy náy vô cùng nhưng chị sẽ biết ơn lắm nếu chị Jimba làm sao cho buổi coi mắt đỡ phải đi lại càng nhiều càng tốt. Sachiko hi vọng có thể gọi taxi đi một quãng thật ngắn. Tôi hiểu mà, Jimba nói, nhưng tôi thấy chẳng có lý gì mà chị không nên ra ngoài.

Yukiko đang ở tiệm của Itani làm tóc lúc Jimba gọi, và khi trở về cô phản đối một chi tiết là hẹn gặp nhau ở khách sạn Oriental. Lần trước vụ coi mắt không thành với anh Segoshi cũng diễn ra ở khách sạn này, cô không coi ấy là cái dớp, nhưng cô không muốn các nhân viên, bồi bàn khách sạn nhận ra mình rồi nhăm nháy nhau rằng: kìa, bà chị lỡ thì lại thử vận nữa rồi. Sachiko hoàn toàn chưa chuẩn bị cho sự phản đối này. Chắc chắn Yukiko một khi đã nói ra thì không thể xoay chuyển được, và Sachiko đến thư phòng gọi Jimba hỏi có hẹn nơi khác được không. Hai giờ sau chị Jimba gọi lại. Chị ta nói đã thảo luận với Nomura, nhưng hiện không nghĩ ra được chỗ nào hơn khách sạn Oriental cả. Dĩ nhiên là đi thẳng đến nhà hàng cũng không sao, nhưng e rằng nếu chị ta và Nomura tự ra quyết định thì nhà Makioka lại phật ý. Không biết chị Makioka có gợi ý nào chẳng? Quả thực không phải bọn mình chỉ chăm chăm nghĩ đến bản thân, nhưng hy vọng Sachiko có thể cố gắng làm Yukiko đổi ý. Khách sạn Oriental quả là rất tiện cho tất cả mọi người, với lại đó chỉ là điểm hẹn, không có lý do gì Yukiko phải bất an cả. Sachiko nói chuyện với Teinosuke bấy giờ vừa đi làm về. Họ kết luận rằng tốt nhất là tôn trọng mong muốn của Yukiko. Sachiko lại bảo Jimba: Mình không muốn ép buộc cậu, nhưng mình hy vọng cậu sẽ đổi ý. Jimba đáp để cân nhắc cái đã, sáng mai sẽ gọi. Sáng ngày 15, Jimba gọi điện hỏi khách sạn Tor Có phù hợp hơn không. Vậy là vấn đề đã được giải quyết.

QUYỀN THƯỢNG - 28

Lễ hội Omizutori ở Nara đã kết thúc, ấy vậy mà ngày coi mắt lại rét căm căm. Trời êm bẽ lặng nhưng bầu trời xám xịt như sắp có tuyết rơi. Điều đầu tiên Teinosuke hỏi vợ khi ngủ dậy là đã hết xuất huyết chưa. Từ sở về nhà sớm, anh lại hỏi câu ấy. Nếu Sachiko thấy không khỏe thì vẫn có thể không đi nữa. Sachiko đáp máu chảy ra ít dần rồi. Nhưng sự thực là Sachiko cứ chạy đi chạy lại chỗ cái điện thoại chiều hôm trước nên máu ra nhiều thêm. Sachiko chỉ lau mặt và cổ (đã mấy ngày chị phải kiêng tắm) rồi ngồi trước gương. Mất máu làm chị xanh xao héo mòn. Nhưng vì đã từng bị Itani dặn là phải trang điểm sao cho già nua, khiêm nhường hết mức nên chị nghĩ có lẽ chỉ nên sửa soạn cho đúng mực thôi.

Jimba đang đợi ngoài lối vào khách sạn, chạy tới đón gia đình.

“Giới thiệu mình với chồng cậu đi Sachiko.” Chị ta vẫy tay chào một người đàn ông đang đứng đợi cách chị hai, ba bước chân. “Đây là chồng mình.”

“Rất hân hạnh được gặp chị. Nhà tôi xem ra đã làm chị vất vả.”

“Ngược lại ấy chứ, việc dàn xếp tôi nay chúng tôi đã cư xử thật là ích ki.”

“Này Sachiko,” Jimba quay sang Sachiko, nói nhỏ sau màn xã giao. “Để mình giới thiệu cậu với Nomura nhé, anh chàng kia kìa, thực ra mình mới gặp anh ta hai, ba lần ở nhà ông Hamada nên thành thử chẳng thân quen lắm. Thực sự mình biết rất ít về anh ta, có lẽ cậu nên hỏi thẳng nếu muốn tìm hiểu bất cứ điều gì?”

Ông Jimba chờ đợi trong im lặng suốt màn thủ lễ trầm lắng. Sau đó, ông cúi đầu dẫn nhà Makioka ra chỗ Nomura.

Sachiko và Teinosuke đã chú ý tới một người đàn ông đang ngồi trong sảnh. Ông ta lo lắng dụi điều thuốc hút dở và đứng dậy để gặp họ. Mặc dù thể chất có tráng kiện ngoài mong đợi, nhưng quả thực Nomura trông già hơn trong ảnh. Khuôn mặt ông ta nhăn nheo dấu chân chim, còn mái tóc - mặc dù không thấy rõ trong ảnh - nhưng ngoài đời thì vừa bạc vừa thưa mà lại mọc thành chùm lia chia, nói chung là kém gọn gàng. Nhìn một cái sẽ

phán ông này phải năm tư, năm lăm tuổi. Tuy lớn hơn Teinosuke có hai tuổi nhưng nom Nomura lại già hơn cả chục tuổi. Còn Yukiko trái lại trẻ hơn tuổi thật đến bảy, tám năm nên hai người nhìn như bố con. Sachiko thấy mình có lỗi khi đã mang em gái đến đây.

Sau khi giới thiệu, mọi người tập trung quanh bàn trà. Cuộc chuyện trò diễn ra không được suôn sẻ. Có cái gì đó ở Nomura rất khó gần, còn vợ chồng Jimba đáng nhẽ phải nói giúp vào để lấp khoảng lặng thì lại do dự miễn cưỡng. Cứ cho là nhà Jimba phải giữ kẽ và tôn trọng bà con của chủ nợ nhưng với Teinosuke, sự e dè này dường như đang chạm ngưỡng phục tùng. Anh và vợ bình thường kể tung người hứng để câu chuyện trôi chảy nhưng tối nay Sachiko tinh thần kém, chỉ có thể hờ hững đáp lại chồng.

“Chẳng hay anh Nomura làm nghề gì ạ?”

Sau khi hai bên trao đổi ngắn gọn, mọi người mới biết Nomura phụ trách nhập kho cá hương, nghiệp vụ chính là giám sát và kiểm đếm, và cá hương ở Tatsuno và Takino đặc biệt ngon.

Trong lúc đó, chị Jimba đứng ngồi không yên. Chị ta gọi Sachiko ra ngoài nói chuyện riêng. Thế rồi lại nhỏ to với Nomura, ra một bữa điện thoại, rồi lại gọi Sachiko lần nữa. Rốt cuộc chị ta cũng về chỗ thì đến lượt Sachiko gọi Teinosuke ra nói chuyện.

“Chị ấy hỏi đi ăn đâu bây giờ. Anh có biết nhà hàng Tàu tên là Bắc Kinh ở trên đồi không?”

“Chưa nghe tên bao giờ.”

“Nomura hay đến đó, anh ta bảo muốn ra nhà hàng ấy ăn tối. Em nói với chị Jimba rằng không phản đối đồ Tàu nhưng ghé kiểu Tàu thì em chịu không ngồi được. Chị ấy lại nói khách ở đó toàn người Trung Quốc nhưng cũng có một hai phòng kiểu Nhật, và đã gọi đặt chỗ. Được không anh?”

“Em thấy được là được. Nhưng cố gắng đừng đi lại nhiều quá.”

“Chị ấy cứ gọi em.”

Sachiko ra phòng vệ sinh nữ đến hai mươi phút. Khi quay lại, trông chị tái xanh hơn bao giờ hết, Jimba lại gọi ra nói chuyện riêng.

“Đề tôi đi. Nhà tôi không được khỏe, chị nói với tôi cũng được.”

“Vâng. Chả là chuyện taxi. Tôi vừa gọi hai chiếc, không biết có nên bố trí Yukiko ngồi cùng Nomura và tôi một xe, còn nhà tôi với vợ chồng anh chị một xe không nhỉ.”

“Anh Nomura muốn thế à?”

“Anh ấy không nói. Chỉ là tôi thấy bố trí như vậy cũng hay hay.”

“Ồ.”

Teinosuke khó lòng giấu đi sự bức bối. Hôm qua vợ chồng Jimba đã được thông báo rằng Sachiko phải gắng gượng với thể trạng bất ổn, thậm chí đe dọa đến sức khỏe, đến tối nay gia đình Makioka cũng đã ngầm ra hiệu rằng Sachiko mệt, thế mà cả vợ lẫn chồng, chẳng ai mảy may hỏi han, an ủi một lời. Có lẽ họ nghĩ rằng đề cập đến bệnh trạng của Sachiko lúc này là gở mồm. Nhưng họ vẫn có thể để ý và nhận ra vợ anh không thoải mái. Hoặc anh đang bắt công chảnh. Chả có nhẽ vợ chồng Jimba tự cho rằng họ đã bỏ công bỏ sức dàn xếp sau bao lần hoãn lên hoãn xuống thì Sachiko cũng phải chịu hy sinh chút đỉnh? Lẽ nào họ cho rằng, buổi coi mắt này là để giúp cho Yukiko chứ không ai khác nên Sachiko đã làm nếu chị mong đợi họ phải có nghĩa vụ với chị, chịu đựng một tí thì đã chết ai? Có thể Teinosuke quá nhạy cảm nhưng anh chợt nghĩ: Họ cũng cùng một giuộc với Itani. Yukiko đã thành gái già, tình cảnh khốn đốn, người ta giúp cho là may - Sachiko và người nhà đáng nhẽ phải mang ơn họ. Song, chung quy thì có vẻ là vợ chồng nhà kia quá tập trung làm đẹp lòng Nomura. Jimba là nhân viên công ty điện lực Kansai, mà em họ Nomura là Hamada Jokichi lại làm tổng giám đốc ở Công ty ấy.

Bất kể là Jimba quyết tâm thực hiện nghĩa vụ với Hamada hay chỉ đơn thuần phản ánh nguyện vọng của Nomura thì để Yukiko và Nomura ngồi cùng xe là một ý tồi. Teinosuke ngờ ngợ biết đâu Jimba lại có ý định chơi khăm anh.

“Có sao không ạ? Nếu Yukiko không phản đối thì.”

“Tôi dám chắc em nó không kháng lại. Nhưng nếu buổi coi mắt suôn sẻ thì sau này thiếu gì cơ hội nào.”

“Tôi hiểu rồi.” Jimba dò xét vẻ mặt Teinosuke một lúc, mũi chị ta nhăn lại thành một nụ cười khinh khỉnh.

“Tôi nghĩ làm thế chỉ tỏ khiến Yukiko càng mất tự nhiên, chứ không đem lại tác dụng như chúng ta mong muốn.”

“Tôi hiểu. Chỉ là một ý thôi mà.”

Song Teinosuke đã bực càng thêm bực. Nghe thấy nhà hàng Bắc Kinh nọ ở trên đồi, anh đã cẩn thận hỏi taxi có thể đậu đến trước cửa được không. Anh đã an tâm sẽ không có trở ngại gì. Đúng là xe dừng tận cổng nhưng muốn vào hẳn trong nhà hàng thì phải leo thêm một đoạn cầu thang vừa dài vừa dốc, đến lúc vào rồi họ lại bị dẫn lên lầu hai. Sachiko phải tựa vào tay chồng, đi chậm hơn hẳn so với những người còn lại. Nomura đang phấn chấn, chẳng đoái hoài gì đến những mệt nhọc của Sachiko, cứ khen lầy khen để cảnh quan từ lầu hai nhìn ra ngoài.

“Anh Makioka thấy sao? Một trong số các nhà hàng yêu thích của tôi đấy!”

“Anh chọn được chỗ này quả là hay” Jimba gật gù hưởng ứng lầy để.

“Này nhé, từ đây nhìn xuống bến cảng, cảnh quan rất độc đáo. Có chút gì như Nagasaki vậy.”

“Đúng thật. Cứ như ở Nagasaki nhỉ.”

“Tôi hay đến mấy quán Tàu trên phố Nam Kinh, không ngờ ở Kobe lại có một nơi như thế này cơ đấy.”

“Gần chỗ làm của tôi, anh em thường rủ nh ra đây. Đồ ăn khá ngon nữa.”

“Nói đến độc đáo thì phải nhìn vào tòa nhà này. Kiến trúc khác lạ, trông như mấy ngôi nhà bên bến cảng ở Tàu ấy. Nhà hàng có chủ người Tàu nói chung nhìn không đẹp, nhưng nhà hàng này lại có chất riêng, mọi thứ từ lan can cho đến những đồ trang trí, chạm trổ đều ý vị”

“Thấy cái tàu chiến không?” Sachiko không thể làm gì ngoài tập trung hơi sức, ráng tỏ ra lịch sự. “Cờ nước nào thế nhỉ?”

Bà Jimba đi lên lầu, về rồi.

“Thực tình tôi xin lỗi chị vô cùng, chị Sachiko ạ, phòng kiêu Nhật đã kín chỗ rồi. Người ta muốn bố trí nhà mình vào phòng kiêu Tàu. Lúc gọi điện họ cứ khẳng định với tôi rằng còn phòng kiêu Nhật cho mình đấy. Nhưng nhân viên quán toàn người Tàu. Có nói đi nói lại họ cũng có hiểu gì đâu.”

Teinosuke thấy quái lạ khi phòng kiểu Tàu dường như đã được bày sẵn cho họ. Nếu cậu nhân viên hiểu nhầm ý bà Jimba thì anh không thể đổ hết trách nhiệm cho chị ta; nhưng ngay cả trong trường hợp đó anh vẫn quy kết rằng chắc chắn phải có cách nào để giảng giải rõ ràng cho cậu nhân viên người Hoa mập bồm kia, chẳng qua là bà Jimba không chu đáo đến nơi đến chốn. Cả Nomura lẫn ông Jimba đều không tỏ ra ái ngại, vẫn mãi khen cảnh đẹp lấy đề.

“Chị chịu khó có được không?” Jimba nắm tay Sachiko bằng cả hai tay, dòn chị đến chỗ không thể khước từ.

“Ô kìa, phòng này tuyệt đấy chứ. Cũng rất thú vị nữa.” Sachiko lo chồng bức tức hơn cả lo cho bản thân mệt mỏi. “Khi nào rủ Etsuko và cô Út nhà ta mới được.”

“Con bé hẳn sẽ thích ngắm tàu bè bên dưới.” Trông Teinosuke vẫn không tươi tỉnh chút nào.

Các món khai vị được phục vụ kèm rượu Thiệu Hưng và rượu sake Nhật. Sachiko ngồi đối diện Nomura. Jimba nói về vụ sáp nhập Đức-Áo mà báo chí sáng nay đưa tin rốp rỗng, một lúc sau thì rẽ sang chủ đề Schuschnigg từ chức và Hitler vào Vienna. Cuộc đối thoại nghiêng hẳn về phía ông Jimba và ông Nomura, người nhà Makioka chỉ thỉnh thoảng góp vào vài lời. Mặc dù đã cố gắng ra vẻ bình thản nhưng lúc ở khách sạn Tor và ngay trước khi ngồi yên vị trong nhà hàng, Sachiko đã kiểm tra tình trạng xuất huyết và thấy mọi chuyện đang xấu đi. Chiếc ghế thẳng đơ cứng nhắc không làm Sachiko thoải mái hơn chút nào, chẳng mấy chốc vì mệt mỏi và cũng bởi lo sợ mình làm hỏng bữa tiệc, chị không còn đối đáp được nữa. Teinosuke càng tức anh ách vì biết Sachiko đang phải gắng sức, mà bản thân anh nếu không tỏ ra xởi lời thì lại càng tạo ra gánh nặng cho vợ. Anh đành mượn rượu sake để lấp vào những chỗ ngắt quãng trong cuộc chuyện trò.

“Nào, Sachiko. Chị sẽ thích đấy.” Bà Jimba nãy giờ chỉ rót cho cánh đàn ông lại quay sang Sachiko với bình rượu.

“Tôi nay tôi không uống, cảm ơn chị. Nhưng Yukiko này, em uống một chút đi.”

“Đúng rồi, uống đi em.”

“Để em thử xem nào.” Yukiko nhấp một ngụm rượu Thiệu Hưng những tinh thể đường lơ lửng trong chén. Cô ngượng chín mặt trước vẻ nhún nhúm của chị gái và anh rỏ lần ánh mắt của Nomura cứ dán chặt vào CÔ. Rốt cuộc Cô ngồi chúi xuống bàn thấp đến mức khuất hẳn đôi vai gầy. Nomura thấy cô vợ tương lai trước mắt thì cao hứng, càng uống càng hoạt bát. Nomura hiển nhiên rất tự hào về ông em họ Hamada Jokichi nên trong lúc nói chuyện cứ để ý chêm tên Hamada vào, và vợ chồng Jimba cũng không ngừng nhắc đến Công Tổng Giám Đốc”, rõ ràng để đánh tiếng là Hamada rất quan tâm đến việc lo liệu cho anh họ. Điều khiến Teinosuke ngạc nhiên hơn cả là Nomura đã điều tra tường tận về gia đình Makioka - dĩ nhiên là về cả Yukiko, về các chị em và người cha quá cố, về nhà chính, về cả việc làm bằng bột đã khiến Taeko bị bêu lên báo. Nhà Makioka bảo còn gì nghi ngờ thì Nomura cứ hỏi, và thế là cuộc thẩm vấn sau đó cho thấy anh ta đã điều tra kỹ lưỡng rồi. Có lẽ chính Hamada đã điều động tại mắt nói gì thì nói, kiểu gì cũng có người đến phỏng vấn Itani, bác sĩ Kushida, Madame Tsukamoto và cô giáo dương cầm từng dạy Yukiko. Nomura thậm chí còn biết lý do cuộc mai mối với Segoshi bất thành lần cuộc kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện Đại học Osaka nữa - nhà Makioka đoán rằng ông ta chỉ có thể nghe được chuyện này từ Itani mà thôi. (Itani có kể với Sachiko về việc ai đó đến hỏi thăm về Tiểu thư Yukiko, vốn chẳng có lý do gì để giấu diếm nên chị ta hẳn đã giải đáp mọi câu hỏi. Sachiko giật mình nghĩ đến vết nám trên mắt Yukiko. Tối nay chị không lo ngại đến vết nám vì nó đã biến mất từ lúc Yukiko ở Tokyo về. Lạy trời Itani không đề cập đến vết nám!)

Teinosuke, người có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của Nomura, đã sớm nhận thấy đối phương là người cực kì lo xa. Cũng chẳng lạ nếu ông ta có thói quen nói chuyện một mình. Cử chỉ của Nomura cho thấy ông ta đã tường tận cả những chi tiết nhỏ như vậy là bởi ông ta tự tin lời cầu hôn của mình sẽ được chấp nhận. Trong trạng thái đặc ý, ông ta đã trở thành một người khác hẳn so với người đàn ông kiệm lời gặp ở khách sạn Tor.

Teinosuke muốn gác lại câu chuyện sớm để còn về nhà ngay lập tức, nhưng vừa đi khỏi nhà hàng thì lại có khó khăn phát sinh. Vợ chồng Jimba đi về Osaka nên muốn tháp tùng nhà Makioka về Ashiya và đi cùng một xe taxi đến ga Ashiya. Teinosuke giật mình nghĩ đến việc chỉ có mỗi một chiếc taxi. Nhà Nomura cũng thuận đường về, hình như chỉ phải đi thêm chút xíu thôi, cho anh ấy lên xe luôn cho tiện - ai đó đề nghị. Teinosuke biết nếu

phải rẽ qua nhà Nomura thì đường sẽ dài thêm chừng nào. Tệ hơn nữa, ở mé ấy của thành phố đường sá gồ ghề, lồi dốc cao. Mỗi khi xe bị xóc hoặc vào cua, Teinosuke lại hốt hoảng muốn quay lại nhìn phía sau nhưng anh đã bị ép quá chặt vào ghế trước để ngoảnh đầu.

Nomura đột ngột thông báo muốn mời tất cả các vị ghé nhà uống tách cà phê. Ông ta bảo ngôi nhà bé nhỏ tồi tàn thôi, nhưng cảnh nhìn xuống bên cảng đẹp hơn cả ở nhà hàng Bắc Kinh, với lại mọi người chắc cũng muốn xem ông ta ăn ở ra sao. Nhà Makiooka xin kiêu nhưng vô ích, bà Jimba đã hứa theo: Anh chị phải ghé chơi chứ, anh ấy tử tế mời như vậy rồi, hơn nữa tôi nghe nói ở nhà chẳng có người nào khiến các anh chị phải e dè giữ ý đâu, có mỗi cô bé với một bà giúp việc đã già, và lại biết được anh Nomura sống thế nào chắc chắn là được việc chứ - bây giờ Teinosuke đành nhượng bộ. Không thể hỏi ý Yukiko, anh khó lòng từ chối cái tách cà phê đi liền với quy trình điều đình cưới hỏi này. Xem ra nhượng bộ vợ chồng Jimba cũng cần thiết vì biết đâu sau này họ sẽ giúp đỡ mình. Dù sao Nomura chỉ muốn thể hiện sự tử tế. Bây giờ, Sachiko đề nghị chỉ ít thì cũng nên vào trong nhà.

Để đến nhà Nomura phải leo lên một đường dốc hẹp và trơn trượt dài khoảng bốn, năm mươi mét. Nomura hớn hở như con nít. Ông ta vội vàng gọi người mở cửa chớp và bắt đầu khoe quang cảnh ngoài cửa sổ mà ông ta rất tự hào, rồi mời mọi người xem thư phòng và sau đó là tất cả các phòng trong nhà bao gồm cả căn bếp. Hóa ra đó chỉ là một ngôi nhà hai tầng, sáu phòng xây tạm bợ. Nomura thậm chí kéo cả đoàn ra bàn thờ Phật, phía trên treo ảnh vợ Con đã mất. Ngồi trong phòng khách, ông Jimba tấm tắc khen quang cảnh bên ngoài đẹp y như lời Nomura miêu tả, ăn đứt cánh bên ngoài nhà hàng Bắc Kinh, nhưng Teinosuke và những người còn lại thấy chỗ này quá đổi bấp bênh: ngoài hiên thì hướng ra bờ vực, như muốn hút người ta xuống vách đá.

Họ vội vã bước vào chiếc taxi đang chờ ngay khi vừa uống xong cà phê.

“Hôm nay anh Nomura phấn khởi nhỉ.” Ông Jimba nói.

Bà vợ đồng tình. “Thật đấy ạ. Em chưa bao giờ thấy anh ấy nói nhiều như thế. Bởi vì khách của anh ấy hôm nay vừa trẻ vừa xinh. Sachiko, cậu thấy anh Nomura thế nào rồi, mọi việc tùy ở cậu. Ừ thì anh ấy không Có nhà cao cửa rộng, nhưng đã có ông Hamada chống lưng. Anh ta sẽ không phải lo

lắng về cơm áo gạo tiền là cái chắc. Chúng ta có thể được ông Hamada đảm bảo mà.”

“Cám ơn anh chị nhiều.” Teinosuke không muốn kéo dài câu chuyện nữa. Chúng tôi sẽ hỏi ý nhà chính.”

Song lúc bước ra khỏi taxi Teinosuke mới tự hỏi phải chăng mình quá cộc lốc. Để tạ lỗi, anh cám ơn vợ chồng Jimba về buổi tối không chỉ một mà những ba lần.

QUYỀN THƯƠNG - 29

Jimba xuất hiện ở Ashiya hai ngày hôm sau, vào sáng ngày 17. Nghe nói sau buổi xem mắt Sachiko lại ôm bẹp trên giường, chị ta xin lỗi rồi rít, rồi ngồi cạnh giường Sachiko nửa tiếng mới chịu về. Chị ta kể: Anh Nomura đã năn nỉ chị ta đến đây nói giúp. Qua nhà Nomura rồi thì anh chị đã rõ gia cảnh anh ấy thế nào. Sở dĩ Nomura ở đó là vì còn độc thân, chứ anh ta đảm bảo với chị rằng lấy được vợ là sẽ chuyển sang một ngôi nhà xứng đáng. Anh ta đã quyết tâm làm mọi thứ vì người vợ mới, nhất là trong trường hợp lấy được Yukiko. Anh ta cũng công nhận mình không khá giả, nhưng tự biết rằng mình ít nhất sẽ không để Yukiko chịu thiệt. Jimba lôi kéo cả ông Hamada vào, và thấy Nomura nhiệt tình đến thế thì Hamada càng thúc chị ta cứ làm mọi việc cần thiết để xúc tiến hôn sự. Việc Nomura không có điền sản dĩ nhiên sẽ khiến người vợ tiềm năng lẩn cán một tí, nhưng Hamada sẽ tính toán chuyện đó, tiền nong thì cứ để ông ta lo. Hỏi Hamada xem ông ta sẽ làm gì để đứng ra đảm bảo cho nhà trai thì ông ta lúng túng, nhưng ông ta có thể cam đoan miễn mình còn sống thì Nomura nhất định không phải bơ vợ. Jimba bảo: Một người đàn ông tai to mặt lớn đã sẵn sàng tuyên bố như thế, nhà mình còn chưa đủ tin tưởng à? Anh Nomura đúng là trông hơi dữ tợn nhưng cũng có sự ấm áp của lòng nhân. Nghe nói anh ấy đối xử với vợ đầu cực kỳ tốt, người ta bảo nhìn anh ta chăm người vợ ốm những ngày cuối đời mà muốn rơi nước mắt. Nhà mình hôm đến thăm Nomura có thấy anh ta treo ảnh vợ quá cố không? Gia đình Makioka nếu thích bói bèo ra bộ thì có thể soi mói đủ thứ khiếm khuyết, nhưng đối với một người đàn bà, không phải điều quan trọng nhất là có người chồng yêu thương, tử tế với mình sao, nên Jimba chân thành hi vọng rằng đấng gái sẽ nhìn nhận mỗi này một cách bao dung và đưa ra câu trả lời càng sớm càng tốt.

Vốn sửa soạn để đưa ra lời từ chối về sau, Sachiko Cố gắng trả lời cốt sao đẩy trách nhiệm lên vai nhà chính: bản thân Yukiko đồng ý hay không không phải là vấn đề, nhưng dù sao đây cũng là việc quan hệ trực tiếp đến nhà chính, còn vợ chồng Sachiko chỉ đứng ra làm đầu mối, nên nhà chính đang còn điều tra cái đã.

Sachiko hồi phục rất chậm, bác sĩ Kushida đã ra lệnh chị phải giữ im lặng tuyệt đối. Bây giờ chị chưa có cơ hội nói chuyện với Yukiko, mãi đến ngày thứ năm sau buổi coi mắt thì hai chị em mới có dịp gặp riêng trong phòng bệnh.

“Em nghĩ thế nào về anh Nomura hả Yukiko?”

Yukiko chỉ gật đầu. Sachiko tiếp tục thuật lại nội dung cuộc trò chuyện với Jimba.

“Chị ta bảo vậy đấy. Nhưng Yukiko ạ, em quá trẻ, ở cạnh em trông anh ta già khú đế. Nhìn cứ chường mắt thế nào.” Sachiko cẩn thận dò xét sự thay đổi trên nét mặt Yukiko.

“Em nghĩ rằng anh ấy sẽ chiều em thôi. Em có thể sống theo ý nguyện.” Yukiko không còn gì để giải bày thêm.

Sachiko nghĩ mình hiểu ý em gái là gì: Yukiko sẽ được phép đến thăm Sachiko bất cứ lúc nào cô muốn. Ở những gia đình khác điều đó không dễ dàng, nhưng nếu Yukiko chịu lấy “ông chủ” kia thì cô sẽ có được chút an ủi này. Bình thường đàn ông khó chấp nhận một người đàn bà chịu làm vợ mình chỉ vì cô ta nghĩ có thể điều khiển được chồng, nhưng ông chủ này có lẽ vẫn mong lấy được Yukiko ngay cả khi biết lý do của cô. Một khi đã lập gia đình, dĩ nhiên chuyện ra khỏi nhà sẽ không thoải mái như cô tưởng. Tuy ý Yukiko như vậy, nhưng biết đâu tình cảm của người đàn ông luống tuổi kia sẽ ràng buộc cô nhiều hơn lời nói cảm chừng của cô. Biết đâu Yukiko sẽ sớm quên ngôi nhà của Sachiko - ắt là một khi sinh con, Yukiko sẽ quên thôi.

Dù sao cũng nên thấy biết ơn người đàn ông đã chân thành mong muốn kết hôn với người em gái quá lứa lỡ thì của mình. Sachiko nhăm lại mình đã quá vội vàng ác cảm với Nomura.

“Nếu đó là cảm nhận của em, thì chị nghĩ em nói phải Yukiko à.”

Song Yukiko không khẳng định điều gì, bất kể Sachiko có dồn ép ra sao. “Em không chắc mình kỳ vọng quá nhiều vào vụ này đâu” cô nói và mỉm cười.

Sáng hôm sau vẫn còn nằm trên giường, Sachiko viết bức thư gửi về Tokyo báo cáo rằng buổi coi mắt đã diễn ra. Không có hồi âm. Cả tuần xuân phân Sachiko chỉ quanh quẩn ở giường. Một ngày nọ, bị bầu trời xuân lôi kéo,

chị tự mình ra ngoài phơi nắng bên hiên nhà cạnh phòng ngủ. Yukiko đã xuống bậc thềm bước ra vườn từ nãy. Sachiko định gọi em gái thì nhận thấy Yukiko đang tận hưởng một khoảnh khắc yên bình sau khi Etsuko đi học. Yukiko đi vòng quanh luống hoa, ngắm nghía những cành tử đinh hương đang ra nụ, bé chú mèo Bell và quỳ xuống dưới một bụi hoa dành dành được tỉa tròn. Sachiko chỉ trông thấy đầu Yukiko đang gật gù lúc dụi má vào mèo Bell, nhưng không cần thấy mặt em gái chị cũng hiểu được điều em gái đang suy nghĩ: Rồi mình sẽ sớm bị triệu tập về Tokyo, mình không muốn bỏ lại mùa xuân trong khu vườn này. Và có lẽ Yukiko đang cầu mong lúc tử đinh hương nở mình hãy còn ở lại đây. Mặc dù bất tin Tsuruko ở Tokyo, nhưng rõ ràng cả nhà biết Yukiko đang thức thở chờ đợi và thỉnh cầu được ở lại đây lâu hơn dù chỉ một ngày.

Tuy kiệm lời, kín đáo nhưng Yukiko thích ra ngoài hơn người khác tưởng. Nếu mạnh khỏe, Sachiko sẽ chủ động ra ngoài mua sắm hoặc xem phim mỗi ngày. Không thể đợi đến khi chị gái hồi phục, cứ mỗi ngày nắng đẹp Yukiko lại bồn chồn không biết có rủ được Taeko lang thang ở Kobe với mình không. Cô sẽ vui vẻ lên đường sau khi hẹn được Taeko, dường như việc mới lái hôn nhân đã biến mất khỏi tâm trí cô rồi.

Thành thử Taeko cứ bị Yukiko rủ lê liên tục nên thỉnh thoảng lại than thở với Sachiko. Bấy giờ cô Út là người bận rộn hơn cả, buổi chiều đang nhiều việc mà cứ bị mời gọi thì rõ là bực bội.

Một hôm Taeko bảo: “Hôm qua có chuyện buồn cười lắm chị à.” Tối hôm nọ, hai chị em Yukiko và Taeko đang mua kẹo trong một tiệm ở Kobe thì Yukiko đột nhiên quay sang Taeko vẻ hoang mang. “Út ơi, làm gì bây giờ? Là ông ta, ông ta đấy.” Taeko hỏi ông nào. Yukiko lấp bắp: “Đấy, ông đó đó, kia kìa.” Một ông trung niên Taeko không quen không biết từ sâu trong tiệm bấy giờ đang uống cà phê chạy ra. “Nếu không có việc gì, tiểu thư lại đây uống cà phê với tôi nhé? Tôi không xin tiểu thư quá mười lăm phút đâu.” Yukiko càng lúc càng bối rối, ngượng chín mặt, cứ lấp bắp cái gì nghe không hiểu. “Tiểu thư phải làm một tách với tôi đấy nhé!” Ông trung niên nhắc lại ba, bốn lần. Chung quy thấy Yukiko cứ lăm bắm một mình mãi ông ta đành bỏ cuộc, lịch sự xin lỗi đã làm phiền hai cô và quay lại bàn. “Nhanh lên Út, nhanh!” Yukiko hối cô bán kẹo gói hàng nhanh lên rồi chạy tóe khỏi ra khỏi cửa. Taeko hỏi ai thế. “Ông đó đó. Cái ông chị gặp hôm bữa.” Một lúc sau, Taeko đoán ra là Nomura.

“Yukiko thật chẳng giống ai, cứ từ chối là được nhưng lại đứng lúng ba lúng túng trong miệng.”

“Yukiko hết thuốc chữa rồi. Còn không hơn được gái mười sáu.”

Sachiko hỏi Yukiko có nói gì về ông ta không. Thực sự Yukiko có nhờ Taeko gửi gắm chuyện lời tới Sachiko. Mặc dù Yukiko để cho chị Sachiko và anh rể Teinosuke định đoạt chuyện hôn nhân của mình, song Nomura thì không thể nào. Tuy bướng bỉnh nhưng Yukiko lại hy vọng em út đề đạt với chị hai chấm dứt lời ướm hỏi ấy. Taeko còn đương ngỡ ngàng vì người đàn ông trong quá già so với những gì mình nghe được, nên nghĩ Yukiko không ung là phải, về ngoài đó ắt là một điểm trừ; song Yukiko lại chẳng nói rõ việc ấy. Thay vào đó cô than thở rằng sau buổi coi mắt, cô rất cảm cảnh khi trông thấy di ảnh của người vợ và những đứa con quá cố của Nomura. Yukiko bảo thôi thì biết là đi bước nữa, nhưng lẽ nào cô không được quyền quan ngại những tấm hình lù lù trước mắt sao? Cô rất thông cảm với người đàn ông cô độc, mong muốn cầu an cho vong linh người vợ nhưng đâu cần phải mời khách khứa vào căn phòng trưng ảnh người quá cố như thế. Nhẽ ra phải nhanh nhẹn cất đi, đằng này không hiểu ông ta nghĩ cái gì mà dẫn khách vào thẳng ban thờ với những bức di ảnh xếp dàn hàng như vậy? Hơn tất cả, chính điều này đã hủy hoại mọi hy vọng tình cảm với người đàn ông sẽ như mưa dầm thấm lâu. Ông ta chẳng hiểu gì về những cảm xúc tế nhị của phụ nữ. Sachiko rút cuộc đã khỏi ốm. Một buổi chiều hai, ba ngày sau đó, chị bắt đầu sửa soạn áo quần ra ngoài.

“Chị đến chỗ chị Jimba để từ chối dùm em đó, Yukiko.”

"Dạ."

“Út nó nói với chị rồi.”

"Dạ."

Sachiko làm như đã định, chị đánh tiếng cho Jimba tự hiểu là nhà chính không chấp thuận. Lúc về nhà, chị chỉ nói với em gái rằng mọi chuyện đã được dàn xếp một cách vui vẻ, Yukiko cũng không hỏi thêm. Mấy hôm sau khi Lễ Búp Bê đến gần, Jimba gửi thư kèm hóa đơn của nhà hàng Bắc Kinh, yêu cầu trả nửa tiền. Thư được gửi cùng dịch vụ thu hộ, và thế là việc điều đình với Nomura chấm dứt.

Nhà chính vẫn không có động tĩnh gì. Bấy giờ Yukiko ở dưới này đã được một tháng, Sachiko giục em gái lên Tokyo rồi sau đó quay lại cũng được, kéo ở lâu dưới này sinh chuyện, nên lên Tokyo một lúc thì hơn. Cứ vào mừng 3 tháng Tư hàng năm, Etsuko có lệ mời các bạn ở trường đến dự tiệc trà, theo đó Yukiko là người làm bánh trái và sandwich cho dịp này nên cô nói sẽ lên đường khi Lễ Búp Bê kết thúc. Nhưng cô nói thêm, cũng phải đợi ba, bốn ngày nữa, nhằm lúc anh đào mãn khai ở Kyoto.

Etsuko nói: “Thường hoa anh đào rồi hẵng về chị ơi. Chị không được về sớm đâu nhé. Chị biết không?”

Người sốt sắng giữ Yukiko ở lại thêm chút nữa là Teinosuke. Anh nói: Yukiko đã ở Tokyo lâu như vậy, nếu bỏ lỡ mùa anh đào nở ở Kyoto hẳn sẽ tiếc lắm, vả lại thiếu đi một thành viên gia đình quan trọng trong chuyến ngắm hoa hàng năm đầu có được. Nhưng động cơ thực sự của anh là như vậy: Kể từ lúc sảy thai, Sachiko vui buồn hết sức thất thường, những khi chỉ có hai vợ chồng bên nhau chị lại ghen ngào rơm rớm, nên anh nghĩ để vợ đi xem hoa với em gái cho khuây khỏa.

Chuyến đi được ấn định vào ngày cuối tuần là mùng 9 và mùng 10. Yukiko lưỡng lự không biết có nên ở lại thêm với gia đình chị hai; nhưng vào sáng thứ Bảy, cô lên gác chuẩn bị quần áo. Trang điểm gương mặt xong xuôi Yukiko bèn mở vali, lấy cái gói nằm dưới cùng ra rồi tháo dây buộc. Đó là bộ kimono được chọn cho buổi ngắm hoa anh đào.

“Chị thấy Yukiko mang gì về chưa?” Taeko cười, trong lúc giúp Sachiko thắt obi. Yukiko vừa ra khỏi phòng một lát.

“Yukiko lúc nào cũng im im tự làm theo ý mình. Không biết mai này Con nhỏ quần chồng ra sao.” Sachiko nói.

Ngay cả giữa đám đông người trẩy hội ngắm hoa, cứ mỗi lần đi ngang qua một phụ nữ mang bầu là Sachiko lại thút thít. Teinosuke rất buồn phiền, anh bèn đưa vợ và các cô em về tới Chủ nhật. Ba, bốn ngày hôm sau vào trung tuần tháng Tư, Yukiko quay trở về Tokyo.

QUYỀN TRUNG – 1

Từ đợt mắc bệnh vàng mắt, Sachiko đã quen việc cảnh giác theo dõi màu sắc lòng trắng. Một năm nữa lại đi qua. Những bông thủy tiên hirado nhìn bắt đầu lem luốc và tàn tạ. Trên hiên nhà đã dựng mái cỏ đón hè, ngoài sân gạch kê vài chiếc ghế bạch dương. Một buổi chiều nọ, Sachiko đang nhìn ra vườn chợt nhận ra đúng ngày này năm ngoái Teinosuke để ý thấy sắc vàng trong mắt mình. Giống như Teinosuke đã làm khi đó, chị xuống vườn ngắt bớt những đóa hoa tàn. Chị biết chồng thậm ghét những bông hoa héo, thành thử cố gắng giữ cho khoảnh vườn sạch sẽ ngăn nắp vì anh - tầm một tiếng nữa anh sẽ về. Đang loay hoay chừng nửa tiếng thì chị nghe có người tiến lại từ đằng sau.

“Có một người đàn ông nói muốn gặp cô ạ.” O-Haru, vẻ mặt nghiêm trang khác thường, chìa tay đưa cho Sachiko một tấm danh thiếp.

Đó là của Okubata. Có lần cậu thanh niên ấy đã tới, hai năm trước phải không nhỉ, sau đó không có đủ can đảm vác mặt đến nữa, rồi cả nhà tránh nhắc tên cậu ta trước mặt người giúp việc, nhưng nhìn cái vẻ mặt hiểu chuyện kia, Sachiko chắc mẩm O-Haru đã tỏ tường vụ việc trên báo và đủ tinh ý để liên hệ Okubata với Taeko rồi.

“Bảo cậu ta vào phòng khách. Chị sẽ ra ngay.”

Sachiko rửa bàn tay đang dính dấp vì những bông hoa, rồi lên nhà chỉnh trang tươm tất xong mới ra gặp khách.

“Đề cậu đợi lâu rồi.”

Okubata mặc một chiếc áo khoác sáng màu, nhìn cái nhận ra ngay là hàng vải tuyết Ăng-lê, cùng quần flannel màu xám. Cậu nhanh nhẹn nhôm phất dậy như một binh sĩ được lệnh đứng nghiêm. Okubata lớn hơn Taeko chừng ba, bốn tuổi, hẵn giờ đã ba mươi, ba mươi một. Lần cuối Sachiko gặp, nhìn cậu ta hãy còn mang tác phong hơi thiếu niên, nhưng trong hai năm cậu ta đã trở mã, có thể nói là dần ra dáng một người đàn ông lịch lãm. Song, khi cậu ta nhìn Sachiko với nụ cười tương ngạnh, cái cằm hơi hếch lên và bắt

đầu nói bằng giọng mũi the thé, chị thấy rõ ràng vẫn còn đó hình ảnh cậu ấm Semba ngày nào.

“Em cứ định qua thăm chị mãi, nhưng lại không dám chắc chị có muốn gặp em không. Quả thực hai, ba lần em đã đứng ngoài cửa, lưỡng lự chẳng dám vào.”

“Đến khô. Việc gì mà phải thế?”

“Chỉ là vấn đề tâm lý thôi ạ.” Cậu ta cười nhẹ, vẻ thoải mái.

Dù Okubata nghĩ gì chẳng nữa thì thái độ của Sachiko lần này so với lần trước đã thay đổi. Chồng chị thường có công chuyện đi ngang qua khu phố Geisha và nghe thấy đủ lời bàn tán, anh đã mấy lần cảnh báo rằng Okubata không còn là cậu thanh niên ngây thơ họ từng biết. Cậu ta đã bị bắt gặp ở khu Geisha Soemon. Đã thế, hình như cậu ta còn dạn dít với một ả ở khu ấy. Teinosuke băn khoăn liệu cô Út đã biết Okubata trở chứng hư thân mất nết chưa. Nếu cô Út tự xem mình đã dính hôn với cậu ta, chỉ chờ xong chuyện của Yukiko là tiến tới, thì có nên kể với nó không? Teinosuke cũng không phủ nhận rằng chưa chắc Okubata đã hoàn toàn đáng trách. Có thể cậu ta lâm vào cảnh này cũng bởi bé tắc chuyện cưới xin với Taeko, nhưng trong những lời huyền thiên về tình yêu chân thật của Okubata có cái gì đó không đáng tin. Teinosuke bảo: Nước nhà đang có biến mà hành xử như thế thật chướng mắt, ngay đến vợ chồng mình, trước nay vẫn bênh Okubata đấy, nhưng nếu cậu ta không tự giác chỉnh đốn đến khi đi hỏi vợ, thì cũng khó lòng ủng hộ.

Đoán rằng con người Okubata còn có nhiều điều mờ ám hơn hành xử bề ngoài, Sachiko quyết định hỏi Taeko về quan hệ của cô với Okubata. Chị cố gắng không để lộ mình đang thúc ép Taeko. Taeko nói, gia tộc Okubata từ trước tới nay đã có máu phong lưu, ít nhất cũng tính từ ông thân sinh anh chàng, bây giờ thì cả các chú các cậu, rồi anh em của Okubata ai mà chẳng qua lại quán cô đầu. Thành thử đổ mọi tội lỗi lên đầu “cậu Kei” là sai - Taeko gọi cậu ta như vậy. Với lại Teinosuke cũng đúng, cậu Kei cư xử như thế là bởi không lấy được Taeko. Bề gì cậu ta vẫn trẻ người non dạ, bất mãn làm bừa cũng là điều dễ hiểu. Đúng là Taeko chưa hề nghe đến việc cậu ta bao nuôi cô geisha nào đó, có lẽ đó chỉ là đồn đại ác ý. Nếu không có bằng chứng thì nhất định Taeko không tin. Song cũng không thể phủ nhận là trong tình cảnh sự kiện Lư Câu Kiều căng thẳng, hành vi của Okubata để

trở thành cái gai trong mắt thiên hạ, thành thử Taeko sẽ bảo cậu Kei tránh xa mấy nhà cô đầu. Taeko nói gì cậu ta làm nấy, bị chinh một lời thôi là sửa đổi ngay. Sự điềm đạm của Taeko như ngầm tuyên bố cô không muốn dò xét cậu Kei, cô đã biết cả, chẳng Có gì để ngỡ ngàng. Sachiko thấy như chính mình mới là người mất mặt trong cuộc đối chất với em gái.

Song Teinosuke vẫn còn lẩn cán và bắt đầu dò la xóm cô đầu, mặc dầu anh thấy, và cũng nói với vợ, rằng thái độ tự tin của Taeko không chừa chỗ cho hai vợ chồng can thiệp nữa. Sau đó, đang mừng vì thấy tin đồn lắng xuống (chắc là những lời cảnh báo của Taeko đã có tác dụng), thì lại nảy sinh ra một việc cho thấy hình như cậu Kei vẫn chứng nào tật nấy, chẳng qua biết đường giấu mà thôi. Chừng hai tuần trước, khoảng 10 giờ tối, trong lúc Teinosuke đến nhà một khách hàng thì đèn pha taxi lóe sáng, anh trông thấy bóng cậu Kei lảo đảo bên lề đường, đang được một cô gái trông như tiếp viên quán nhậu dìu đi. Ngay đêm ấy Teinosuke kể chuyện cho Sachiko, dặn không nói Taeko biết. Chuyện chỉ có thế, nhưng bảy giờ, ngồi đối diện với cậu thanh niên trước mặt, Sachiko thấy cậu ta có cái gì đó ranh ma, lươn lẹo. Chị cũng đồng tình với chồng: “Khó lòng mà có thiện cảm với cậu ta nữa rồi.”

“Yukiko à? Ừ, người ta cũng tử tế, nhà chị nhận được lời mời cầu thân suốt ấy mà.”

Đoán rằng cậu chàng hỏi thăm Yukiko là để bóng gió hời thúc đám cưới của chính mình với Taeko, Sachiko những tưởng mình đã biết mục đích cậu ta đến. Nếu Okubata thẳng thắn hỏi, thì phải trả lời thế nào? Mấy lần trước, chị chỉ nói là để xem thế nào đã, yên trí là mình không mạnh miệng cam kết gì. Lần này, cảm tính của Teinosuke đã thay đổi, chị càng phải cẩn thận hơn. Dĩ nhiên vợ chồng chị không định cấm cản hôn sự này, mặt khác, không thể để cậu Kei nghiễm nhiên xem họ như đồng minh, thành thử chị phải thận trọng trả lời cậu ta lấp lửng.

Bất chợt cậu Kei ngồi thẳng dậy, gõ tàn thuốc vào gạt tàn. “Quả thực em đến để nhờ chị một việc có liên quan đến cô Út nhà ta.” Đôi điều trong giọng điệu và lời nói của Okubata cho thấy cậu ta đã coi Sachiko như chị vợ rồi.

“VẬY À? LÀ VIỆC GÌ THẾ?”

“Hắn chị đã biết cô ấy mấy tuần nay đi học may đồ Tây ở lớp của cô Tamaki. Em không phản đối việc học may đơn thuần, nhưng xem ra Taeko không còn thích may búp bê nữa. Cô ấy chẳng mấy khi đoái hoài đến búp bê. Khi em hỏi Taeko đang nghĩ gì, cô ấy bảo là ngán mấy con búp bê rồi. Cô ấy nói là muốn học cho bằng hết mọi thứ về may âu phục, một ngày kia sẽ chuyên tâm vào nghề đó. Giờ người ta đặt hàng, lại phải nạp cả học trò, nên tạm thời Taeko vẫn phải làm búp bê thêm một thời gian. Nhưng khi thời cơ đến, cô ấy muốn để lại nghề làm búp bê cho học trò và dành thời gian may vá. Rồi cô ấy nói, nếu được chị cho phép, cô ấy muốn sang Pháp sáu tháng hoặc một năm. Taeko muốn có thể khoe với mọi người mình đi học thiết kế thời trang ở Pháp.”

“Hả? Con bé thực sự nói vậy ư?”

Sachiko biết Taeko đi học may những khi rảnh tay khỏi mấy con búp bê, nhưng đây lại là việc khác.

“Dạ đúng ạ. Chuyện cô Út nhà ta thì em không có quyền can thiệp, nhưng cô ấy đã tiến xa thế này, đã tạo dựng tên tuổi nhờ phong cách của mình rồi, sao lại vứt bỏ mọi thứ? Nếu đơn giản là ngừng không làm nữa thì em cũng thông cảm thôi, nhưng sao Taeko lại học thêm cả may vá nữa? Taeko nói, dù làm búp bê giỏi đến đâu thì cũng chỉ là trào lưu nhất thời, ngày một ngày hai khách họ chán sẽ không mua nữa. Cô ấy nói, may đồ Tây là nghề cần thiết, và thực dụng, nhu cầu quần áo chẳng bao giờ giảm. Nhưng tại sao con gái một gia đình bề thế lại muốn làm thợ may để sinh nhai? Chẳng chóng thì chày, Taeko sẽ đi lấy chồng, con gái sắp làm vợ thì nên gác chuyên miếng cơm manh áo sang một bên. Em có thể không phải là chỗ dựa thực sự vững vàng, nhưng nhất định sẽ không để Taeko chết đói. Em mong cô ấy hay đừng ra vẻ mình là người phụ nữ lao động nữa. Taeko khéo léo, và em hiểu cô ấy thích mày mò, nhưng giá cô ấy xem may vá là trò tiêu khiển thì có phải tốt hơn không, ai lại dùng để kiếm ăn. Chỉ nên coi đó là làm nghệ thuật thôi. Con gái nhà danh giá làm búp bê lúc rảnh rang thì chẳng ai phải xấu hổ. Nhưng ước gì cô ấy đừng làm thợ may, chị ơi, em đã bảo thể nào người ở nhà chính cũng đồng ý với em, bảo Cô ấy cứ tự mình đi hỏi là biết.”

Okubata thường mang dáng vẻ khoan thai nom chương mắt, ý chừng thể hiện ta đây có tiền thì chẳng việc gì phải vội, nhưng hôm nay cậu ta bị kích

động. Câu trước đuổi câu sau.

“Cậu kể tất cả cho chị thật tử tế quá. Nhưng dĩ nhiên, chị phải nghe từ phía cô Út nữa.”

“Chị cứ nghe từ cả hai phía. Em nói hơi quá phận một chút, nhưng giả sử cô Út có quyết tâm, thì không biết chị đã nghĩ nên khuyên can cô ấy thế nào chưa? Về việc xuất ngoại, em không có ý xem đó là chuyện không hay. Theo em, Taeko sang Pháp cũng tốt, miễn cô ấy có thể học cái gì tử tế hơn. Em nói thế này có gì chị bỏ quá cho, chứ quả thực em thậm chí còn muốn tự bỏ tiền cho Taeko sang Pháp. Và có thể là đi cùng cô ấy nữa. Nhưng sang đó học may vá thì em không đời nào chấp nhận. Em chắc chắn là chị cũng sẽ không bao giờ đồng ý, nên mới nhờ chị khuyên nhủ cô ấy từ bỏ ý định. Nếu Taeko nhất định xuất ngoại, thì để chúng em cưới nhau rồi đi cũng chưa quá muộn. Vả lại như thế cũng thuận tiện hơn cho em ạ.”

Có nhiều điểm Sachiko sẽ khó đi đến kết luận nếu chưa nói cho ra nhẽ với em gái, nhưng chị thấy vừa khó chịu vừa buồn cười trước cái cách Okubata ăn nói như thể đã đường đường chính chính thành hôn phu của Taeko. Coi mời cậu chàng tưởng Sachiko sẽ đơn đả với mình, và cùng nhau cởi mở, thẳng thắn bàn bạc, nên mới chọn đến nhà vào thời điểm mà nếu suôn sẻ thì có khi còn được gặp cả Teinosuke. Sau khi trình bày hết nhẽ, Okubata tiếp tục thăm dò quan điểm của Sachiko. Sachiko lại cố hết sức để lại cho câu chuyện lạc đề. Cám ơn Okubata đã đưa ra những lời khuyên quý hóa về việc của Taeko, Sachiko đối đãi với cậu ta bằng thái độ khách sáo hết mức. Chị vội ra khỏi phòng khi nghe tiếng bước chân bên ngoài.

“Cậu Kei đang ở đây.”

“Cậu ta muốn gì?”

Teinosuke đợi ở ngưỡng cửa, nghe Sachiko thì thầm tóm tắt về công chuyện của Okubata.

“Nếu thế thì chắc anh không cần gặp cậu ta.”

“Theo em, anh không gặp cậu ta thì hơn.”

“Đuổi khéo cậu ta về đi.”

Nhưng Okubata nán lại thêm nửa tiếng nữa. Cuối cùng khi đã rõ là không gặp được Teinosuke, cậu ta vui vẻ chào tạm biệt và ra về. Sachiko chỉ xin

lỗi lấy lệ vì tiếp đãi chưa được niềm nở. Chị tránh nhắc đến Teinosuke.

QUYỀN TRUNG – 2

Nếu Okubata nói đúng sự thật thì có mấy việc Taeko phải giải thích, song Taeko bao giờ cũng cáo bận, sáng nào cũng ra khỏi nhà cùng lúc với Teinosuke và Etsuko, lúc về lại muộn hơn và ba ngày thì một ngày đi ăn hàng. Thành thử tối hôm ấy, Sachiko chẳng có cơ hội nào để nói chuyện với cô em gái. Sáng hôm sau, Sachiko mới chặn Taeko lại lúc cô sắp ra khỏi nhà theo Etsuko và Teinosuke.

“Có việc này chị phải hỏi em Út à.” Sachiko dẫn Taeko vào phòng khách.

Taeko không chối bỏ bất cứ điều gì Okubata nói, từ việc định chuyển nghề làm búp bê sang may quần áo, đến việc muốn du học Pháp bất kể trong thời gian ngắn đến đâu chẳng nữa. Sachiko hỏi han em gái thì cũng dần hiểu ra rằng Taeko có những lý do rất chính đáng cho việc thay đổi kế hoạch và chỉ sau khi cân nhắc kỹ càng mới hạ quyết tâm như thế.

Taeko nói: Em chán búp bê rồi, vì không muốn cứ phí hoài thời gian vào những trò phù phiếm con gái. Em muốn làm cái gì hữu ích hơn. May đồ kiểu Tây rất hợp với năng khiếu, thẩm mỹ và kỹ năng của em, và bởi không phải học vỡ lòng nên em sẽ tiến bộ nhanh thôi. (Taeko từ lâu đã thích trang phục kiểu Âu và biết dùng máy may. Cô may quần áo cho chính mình, cho Sachiko và cả Etsuko nữa, lấy mẫu thiết kế từ tạp chí nước ngoài như *Jardin des Modes* và *Vogue*. Cô cũng rất tự tin rằng mình sẽ sớm sống tự lập. Chế giễu quan điểm của Okubata rằng làm búp bê thì sang còn may quần áo thì hèn, cô nói mình chẳng màng cái hư danh “nghệ nhân” rỗng tuếch. Nói làm thợ may là hèn, chứng tỏ cậu Kei không hiểu thời cuộc. Cả nước đang sôi sục, đáng nhẽ phải hăng hái tăng gia sản xuất thì Okubata cứ đứng đưng, đây nào có phải lúc để làm búp bê, chơi đồ hàng. Một người đàn bà làm những việc viển vông, chẳng phải cũng đáng trách lắm sao?

Sachiko không tìm ra cái lý nào để vặn lại, chị sớm bị thuyết phục hoàn toàn. Nhưng xét từ dự định mới của Taeko, chị thấy tình cảm của cô Út dành cho Okubata đã chết hẳn. Sự kiện bỏ nhà theo trai đã gây ồn ào trên báo, thành thử Taeko vì sĩ diện nên khó lòng nhận lỗi và cắt đứt ngay với

Okubata, tuy không nói ra miệng, nhưng chẳng phải con bé thực chất đã đoạn tuyệt với cậu ta và chỉ mong có cơ hội tốt để chính thức dứt tình đó sao? Phải chăng Taeko quyết chí học may vì nhận thấy một khi chia tay Okubata, con bé không còn cách nào khác ngoài con đường sống tự lập? Sachiko ngờ rằng cậu chàng kia chẳng qua không hiểu nổi những động cơ sâu xa của Taeko nên mới hỏi lý do tại sao “con gái một gia đình danh giá” lại muốn bươn chải. Nếu Sachiko đúng thì việc Taeko quyết định đi Pháp không hề khó hiểu: Dĩ nhiên con bé muốn học may, nhưng lý do chính là tách khỏi Okubata chứ còn gì? Hẳn Taeko đã dự liệu được cái cớ để sang Pháp một mình.

Trao đổi thêm với em gái, Sachiko mới thấy mình đúng một nửa, sai một nửa. Nghĩ rằng Taeko tốt nhất nên chủ động chia tay với Okubata và ít nhất con bé cũng đủ khôn ngoan để làm điều đó, Sachiko tiếp tục hỏi quanh co, nhưng có vẻ như từ những thông tin rời rạc mà Taeko hồn nhiên chia sẻ thì bất kể là do sĩ diện hay động cơ sâu xa nào khác, con bé cũng chưa có ý định cắt đứt với Okubata lúc này. Taeko xem ra còn muốn cưới sớm kia. Taeko nói: hơn ai hết, em hiểu cậu Kei là cậu ấm Semba điển hình. Thực sự cậu ta chẳng có đức tính gì đáng khen. Anh chị cứ nói vậy chứ những điều ấy em đều đã biết. Tám, chín năm về trước khi phải lòng cậu ấy, em còn là cô bé vô tư nên nào có nhận ra cậu ta chỉ là phường giá áo túi cơm, nhưng yêu đương đầu phải chỉ vì tiền đồ của người yêu mà bảo dứt là dứt. Em không thể tìm cho mình một lý do phũ phàng để ruồng bỏ mối tình đầu. Em không hối tiếc, em đã chấp nhận rằng số mình phải yêu anh chàng lêu lổng này rồi. Nhưng em lo là không biết sau khi kết hôn tại em sẽ sống sao. Okubata làm quản lý trong hãng của gia đình, có thể cầu cạnh anh trai một phần gia sản khi lấy vợ. Thành thử về mặt xã hội, anh ấy rất hồn nhiên, chẳng vương bận gì. Phần mình, em không thể tránh khỏi nỗi lo miệng ăn núi lở. Bây giờ vốn anh ta đã chẳng chịu tích góp, em nghe nói mỗi tháng nhà cô đầu, hiệu quần áo, hiệu may gửi hóa đơn về là anh ta lại mề nheo mẹ lấy tiền tiết kiệm của bà ra trả giùm. Dĩ nhiên chuyện này chỉ có thể kéo dài chừng nào mẹ anh ta còn sống. Taeko chắc chắn rằng ngộ nhỡ mẹ cậu Kei có mệnh hệ gì, thì các ông anh của cậu Kei sẽ dùng chu cấp ngay cho thói hoang phí của em trai. Nhà Okubata có giàu cỡ nào đi chăng nữa thì cậu Kei cũng chỉ là con thứ ba, nay ông anh cả đã nắm quyền hành thì cậu ta không thể trông đợi một số vốn lớn, đặc biệt là khi ông anh này lại không

chấp nhận việc em trai cưới Taeko. Với lại, kể cả khi được cho một món tiền to thì thể nào cậu ấm Okubata cũng đem nung vào đầu cơ buôn bán, trở thành mồi ngon cho bọn lưu manh, rồi sẽ có lúc cậu chàng rỗng túi và bị gia đình ruồng bỏ. Taeko không sao gạt được những niềm gở ấy. Vì cô không muốn cái ngày điêu tàn ấy xảy ra, thiên hạ ra vẻ thông thái chỉ trở vào mặt cô, nên cô đã quyết ngay từ đầu phải lên kế sinh nhai cho bản thân, và thậm chí là để nuôi cả chồng nữa. Taeko bảo, đó là lý do cô muốn học nghề may.

Sachiko cũng thấy rằng Taeko đã quyết tâm không đến ở cùng nhà chính trên Tokyo. Trước đó Yukiko bảo trên ấy đông người quá không thể nhận thêm nhân khẩu nữa, nhưng xem chừng nếu có gọi thì Taeko cũng là đi mà thôi. Taeko cũng bảo nếu anh rẻ có khó khăn về kinh tế, thì cứ cắt bớt tiền trợ cấp cho Cô, không sao cả. Cô đã có tiền tiết kiệm và thu nhập từ những con búp bê. Nhà chính phải tiêu xài nhiều, nào là sáu đứa trẻ con, rồi còn Yukiko nữa, Taeko nói muốn bằng cách nào đó giảm nhẹ gánh nặng cho họ. Cô hy vọng rằng một ngày mình có thể sống tốt mà không cần trợ cấp. Nhưng bù lại, cô muốn anh rẻ cho phép mình sang Pháp, có thể là năm sau, và mong anh chia cho mình một phần hoặc tất cả chỗ của hồi môn cha đã để lại cho cô lo liệu đám cưới, dùng vào việc xuất ngoại. Cô không rõ số tiền Tatsuo đang nắm giữ nhiều ít ra sao, nhưng chỉ ít cũng phải đủ cho sáu tháng hoặc một năm ở Paris cũng như tiền đi lại cả hai chiều. Nếu món tiền đó chỉ đủ dùng xuất ngoại và không còn gì để chi cho đám cưới, cô cũng không phàn nàn.

Taeko nhờ Sachiko chọn thời điểm thuận lợi, không cần ngay vội, để thưa với nhà chính. Taeko cũng không ngại đích thân đến để chứng tỏ lập trường. Việc để Okubata trả tiền cho việc xuất ngoại là hoàn toàn không thể. Anh chàng thích đề nghị đãi bôi, nhưng nói thật anh ta có đủ khả năng không? Taeko biết câu trả lời rõ hơn bản thân Okubata. Chắc lại về làm nũng xin mẹ, nhưng Taeko ghét cái ý nghĩ chưa cưới xin gì mà đã lấy tiền của Okubata. Kể cả có thành vợ thành chồng cô cũng không thêm tư hào tài sản của Okubata, thậm chí cô còn không muốn để chính anh ta chạm tay vào món tiền ấy. Cô muốn một tay xây dựng sự nghiệp, muốn Okubata đừng đến làm phiền Sachiko nữa, và hi vọng Sachiko sẽ không phải lo lắng nữa.

Teinosuke sau khi nghe tất cả từ vợ thì bảo có lẽ tốt nhất không nên xen vào. Hai vợ chồng đã thấy Taeko nghiêm túc đến mức nào rồi, chắc con bé đã ra quyết định cuối cùng, vậy mình có thể đảm nhận nhiệm vụ thuyết phục nhà chính. Việc này vậy là xong.

Taeko vẫn bận hơn bao giờ hết. Cô phủ nhận việc đã chán làm búp bê. Đúng là Taeko sẽ sớm nghỉ việc nhưng có rất nhiều lý do khiến cô chăm chỉ bằng năm bằng mười: đơn đặt hàng đến tới tấp, cô cũng muốn để dành thêm một ít tiền nữa, với lại ra ở riêng sẽ rất tốn kém, vân vân. Taeko còn nói thêm rằng: sớm muộn rồi cũng từ bỏ việc làm búp bê, cô muốn để lại càng nhiều tuyệt tác càng tốt. Mỗi ngày Taeko vẫn đến lớp dạy may của cô Tamaki, và vẫn đi học múa.

Xem ra múa không chỉ là sở thích của Taeko. Cô còn muốn làm cô giáo dạy múa nữa kia. Mỗi tuần một lần, cô luyện tập dưới sự chỉ đạo của vũ công mang nghệ danh Yamamura Saku đời thứ hai. Bà Saku là cháu gái kếp tuồng kabuki Ichikawa Saijuro, dân gian gọi là Sagi-saku. Là một trong hai lò đào tạo tự xưng là phái Yamamura, nghe nói lớp múa của Sagi-saku là lò truyền thống nhất. Phòng tập của bà gồm mấy phòng trên lầu hai, nằm trong một con hẻm xóm cô đầu, và hầu hết các học trò đều là dân buôn bán bán hương chuyên nghiệp. Chỉ có vài cô là dân nghiệp dư, trong đó có đôi ba cô thực sự còn có thể gọi là đứng đắn. Taeko luôn luôn mang theo bộ kimono cùng chiếc quạt múa đến lớp và thay đồ trong một góc nhỏ của phòng tập. Trong lúc ngồi cùng mấy chị em dân trong nghề để đợi đến lượt mình, cô xem những người khác múa và thỉnh thoảng gật đầu chào một geisha quen biết. So với tuổi tác thì cung cách của Taeko không hề thiếu đoan trang, nhưng cô vẫn hơi ảm ức khi biết những người khác, kể cả Saku, đều làm tương tuổi Taeko không quá hai mươi, rằng cô còn trẻ mà đã lãng lơ thạo đời. Học trò của Saku, bất kể là nghiệp dư hay chuyên nghiệp, đều đau khổ khi thấy nghệ thuật múa Osaka đang thất thế trước nghệ thuật múa Tokyo. Để bày tỏ lòng thành với phái Yamamura và mong muốn đưa nghệ thuật múa Osaka ra thế giới, một nhóm tâm huyết trong lớp đã lập hội quán có tên là *Những Người Con Gái Osaka*, mỗi tháng tổ chức biểu diễn một lần ở nhà bà Kamisugi, góa phụ của một luật sư ở Osaka. Taeko thỉnh thoảng góp mặt vào những buổi trình diễn ấy, cũng là cách cô cống hiến cho môn nghệ thuật này.

Teinosuke và Sachiko luôn luôn đưa Etsuko và Yukiko đến những buổi trình diễn múa mà Taeko tham gia. Dần dần họ cũng biết các thành viên khác của hội quán *Những Người Con Gái Osaka*. Cuối tháng Tư, Taeko chuyển lời đề nghị từ một trong số lãnh đạo hội rằng họ muốn xin phép tổ chức buổi biểu diễn tháng Sáu này tại nhà Ashiya. Hội đã tạm nghỉ từ hồi tháng Bảy năm ngoái vì sự kiện Lư Câu Kiều. Nhưng có thành viên nói: hội mình chỉ là một tổ chức khiêm tốn nên trong tình hình chiến sự lúc này cũng chẳng ai hơi đâu cảm đoán một buổi trình diễn thi thoảng mới có, miễn chúng mình cẩn thận đừng làm lộ, và lâu lâu đổi địa điểm hội họp để giảm nhẹ gánh nặng cho bà Kamisugi. Sachiko vốn thích múa hát, trả lời rằng rất sẵn lòng chào đón hội dù không thể tạo điều kiện cho mọi người tốt như bà Kamisugi. Nếu đem nguyên sân khấu di động từ nhà bà Kamisugi đến thì quá phiền, nên cả hội quyết định chuyển bàn ghế trong hai căn buồng kiểu Tây ở tầng một đi để lấy chỗ múa trước tấm bình phong thếp vàng trong phòng ăn, còn khán giả thì ngồi trên thảm phòng khách như ngồi trên sàn của một rạp hát kiểu cũ. Phòng thay đồ ở trên lầu, và buổi biểu diễn sẽ diễn ra từ 1 giờ đến 4 giờ chiều ngày Chủ nhật đầu tiên của tháng Sáu. Taeko sẽ múa điệu Yuki (Tuyết).

Từ đầu tháng Năm, Taeko đã đi Osaka hai, ba lần một tuần để tập luyện; và suốt một tuần kể từ ngày 20 tháng Năm, đích thân Saku đến nhà Ashiya mỗi ngày. Saku tuổi năm mươi bảy, thân thể vốn yếu ớt, mấy năm trở lại đây còn bị bệnh thận hành hạ nên hầu như chẳng ra khỏi nhà. Đối với bà, việc lặn lội từ phía nam thành phố Osaka đến Ashiya giữa cái nóng mùa hè quả là việc chưa từng có. Ất hẳn bà muốn tri ân Taeko, người con gái hết lòng vì nghệ thuật múa Osaka mà chẳng ngại giao du với những cô gái giang hồ, nhưng bên cạnh đó có lẽ bà nhận ra rằng nếu muốn hồi sinh vận khí của phái Yamamura thì không thể cứ tiếp tục ru rú ở ẩn. Etsuko cũng muốn học múa, nhưng con bé đành chấp nhận rằng lớp học của Saku không phải chỗ dành cho mình. Saku đáp lại là bà đến Ashiya một tháng mười ngày cũng không thành vấn đề.

Saku nói chung chung là mai sẽ đến nhưng chẳng bao giờ đúng hẹn. Bà thường trễ đâu một, hai tiếng, khi trời xấu có khi còn mất biệt. Taeko vốn bận rộn với mấy con búp bê đã sớm tìm ra giải pháp: nhờ người gọi điện báo lên xưởng khi Saku đến, và trong lúc cô trên đường về nhà thì Etsuko có thể tranh thủ học luôn.

Sức khỏe Saku không tốt, sau khi đi cả chặng đường dài bà thường nghỉ ngơi ở phòng khách một lúc, rồi nói chuyện với Sachiko thêm hai mươi phút hay nửa tiếng nữa, sau đó hai người mới từ từ dọn dẹp đồ đạc. Vừa ngân nga giai điệu nhạc đệm, vừa làm mẫu những bước chân, động tác, nhưng chỉ một chốc là Saku đã thở không ra hơi, thỉnh thoảng bà đến với khuôn mặt tái nhợt, báo rằng đêm hôm trước vừa lên cơn đau thận. Tuy hay nói với người khác là phải giữ gìn sức khỏe để còn có sức múa, nhưng xem ra bà chẳng để bệnh tật làm mình lo lắng. Bà cũng thích bảo rằng mình không có duyên ăn nói, nhưng kỳ thực bà nói chuyện khéo hết phần thiên hạ, ngòi hầu chuyện mà Sachiko cứ cười như nắc nẻ. Có lẽ đó là cái khiếu bà thừa hưởng từ người ông là kép tuồng. Xét ra thì khuôn mặt bà cũng hơi dài và đậm so với dáng dấp mỏng manh, vốn là dấu ấn của dòng dõi kịch nghệ. Người ta không thể không tưởng tượng nếu bà sinh ra ở thời xưa, cạo lông mày, nhuộm răng đen, mặc áo kimono dài quét đất kiểu cổ thì sẽ như thế nào. Khi bà làm trò bất chước, biểu cảm của bà trở nên thiên biến vạn hóa. Bà có thể nhai lại nét mặt của người khác như đeo mặt nạ.

Đi học về, Etsuko thay sang bộ kimono lạ lắm - bé thường chẳng bao giờ mặc quần áo kiểu Nhật trừ dịp hội ngắm hoa anh đào - cùng đôi vớ tabi hơi rộng. Bé cầm chiếc quạt Yamamura họa tiết hoa và sóng, múa theo những câu mở đầu của bài về Hội chợ Ebisu:

Omuro tháng Tư đào nở

Nghe trống dòn, đàn gảy bên tai

Người người quay mặt nhìn người

Vào những buổi chiều hè đàng đẵng, những bông thủy tiên hirado sáng rực như bùng lửa. Lúc Etsuko học xong và Taeko bắt đầu tập múa điệu “Yuki” thì trời hãy còn sáng. Hai đứa sau nhà Stolz trước đây vẫn thường chơi với Etsuko trong phòng khách mỗi buổi tối sau giờ học, chúng đang tò mò dòm qua sân gạch nuôi tiếc người bạn và chỗ chơi đùa của chúng. Thỉnh thoảng anh cả Peter cũng đến nhập bọn. Một hôm Fritz vào trong nhà.

“Bà Saku ời!” Cậu bé nhại Sachiko.

“S-s-sao?”

“Bà Saku ời!” Rosemarie cũng hùa theo.

"S-s-ao?"

“Bà Saku ời!”

“S-s-ao?” Làm điệu bộ hết sức nghiêm túc, Saku hòa vào trò chơi với những đứa bé ngoại quốc mắt xanh.

QUYỀN TRUNG – 3

Chị Út ơi, chú phó nháy hỏi bây giờ anh ta vào được chưa?

Đề thu hút chú ý ngay từ đầu buổi biểu diễn, Saku đề Etsuko múa trước. Etsuko vẫn còn đang mặc bộ kimono múa khi lên lầu.

“Xin mời.”

Taeko đã sửa soạn phục trang cho tiết mục, cô đang dựa vào cột nhà trong lúc O-Haru giúp cô đi tất. Chỉ có đôi mắt cô hướng về Etsuko, bộ tóc giả vẫn kiểu Nhật nặng nề không suy suyển. Etsuko biết rằng người dì trẻ của mình đang chuẩn bị sẵn sàng cho buổi biểu diễn, nên khoảng mười ngày nay chỉ vẫn tóc kiểu Nhật và mặc kimono chứ không mặc đồ Tây, nhưng sự thay đổi này quả là ngạc nhiên mới mẻ. Bộ kimono của Taeko chính là bộ giản dị nhất trong số ba bộ kimono cưới của Tsuruko. Buổi biểu diễn chỉ thực hiện ở quy mô rất nhỏ, thời cuộc không cho phép hoang phí nên Taeko quyết định không may kimono mới. Bàn bạc với Sachiko, cô mới nhớ rằng mấy bộ kimono cưới vẫn giữ ở nhà chính Osaka. Trong thời kỳ huy hoàng, cha của Sachiko đã gửi gắm ba bộ kimono đến ba họa sư nổi tiếng vẽ hoa văn tượng trưng cho Nhật Bản Tam Cảnh: Đèn Itsukushima trên nền đen, hòn đảo Matsushima rợp bóng cây tùng trên nền đỏ, và bãi cát Amanohashidate trên nền trắng. Bộ kimono gần như mới tinh, chỉ mặc có một lần trong đám cưới từ mười sáu, mười bảy năm về trước. Bận bộ kimono trắng với đai obi bằng gấm đen, Taeko trông như cao lớn và chín chắn hơn, không hiểu sao nhìn cô lại hao hao Sachiko. Khuôn mặt tròn hơi bầu bĩnh của cô được điểm thêm vẻ mặn mà, đôi mắt vẫn thiếu vắng lúc cô mặc đồ Tây.

“Chú phó nháy ơi!” Etsuko gọi người thanh niên chừng hai sáu, hai bảy tuổi đang đứng nhìn Taeko. Từ trên cầu thang chỉ thấy đầu anh ta. “Chị em bảo chú cứ vào.”

“Etsuko này, kêu người ta bằng phó nháy là hỗn đấy, phải gọi chú Itakura nghe không.”

Itakura đã ở trong phòng. Nhờ tiểu thư Koi-san đứng yên như vậy ạ! Anh quỳ xuống bậu cửa và ngắm ống kính máy ảnh Leica vào cô. Anh đã chụp năm hoặc sáu bức ảnh liên tiếp, từ mặt trước, mặt sau, bên trái và bên phải.

Sau tiết mục của Etsuko là các bài “Tóc huyền”, “Thiếu nữ bên giếng” và “Đức Phật”. Sau điệu múa thứ năm, “Món quà từ Edo”, trình diễn bởi một trong các học trò giỏi nhất của Saku, là phần nghỉ giải lao ăn nhẹ. Khán giả trong phòng khách chỉ là gia quyến các vũ công, đếm ra không quá hai, ba chục người. Ngay hàng đầu tiên, Fritz và Rosemarie Stolz ngồi xem từ đầu một cách chăm chú, hai bé hơi mỗi người trên chiếc nệm kiểu Nhật. Mẹ hai bé ngồi ngoài hiên. Vừa nghe nói có buổi biểu diễn là bà bảo phải xem mới được, khi Fritz ra hiệu Etsuko chuẩn bị múa, bà bèn băng qua vườn. Bà hài lòng với việc xem múa từ ngoài sân, trên một chiếc ghế mây ai đó mang tới.

“Hôm nay cháu ngoan lắm đó Fritz.” Sau bước ra từ sau tấm bình phong thép vàng nơi bà đang phụ giúp các vũ công. Bà mặc một bộ kimono đen trang trọng có thêu gia huy.

“Tụi nhỏ rất ngoan ngoãn.” Bà Kamisugi nói. “Bọn trẻ người nước nào thế?”

“Bạn của cô bé con nhà này, tụi nó là người Đức. Tụi tôi cũng thân nhau lắm đó. Các bé gọi tôi là Bà Saku.”

“Có thật không? Trong các bé có vẻ rất hào hứng.”

“Nhìn tụi nó ngồi cũng rất ngay ngắn nữa.”

“Bé con người Đức ơi, hình như ai đó cho bà biết tên con rồi thì phải.” Saku không nhớ được tên Rosemarie. “Con và Fritz ngồi trên sàn có thoải mái không? Thích thì cứ ngồi duỗi chân ra nhé.”

Fritz và Rosemarie ngồi yên nghiêm chỉnh. Chúng có vẻ không giống những đứa trẻ nhà Stolz mà Etsuko chơi cùng mỗi ngày.

“Món này chỉ có ăn được không, chị Stolz?” Teinosuke nhận thấy bà Stolz đang lúng túng dùng đũa chọc đĩa đồ ăn đặt trên đầu gối - một món sushi thập cẩm mà người Nhật cho rằng người nước ngoài không nên ăn. “Chắc chị không ăn được đúng không? Kia, ai bụng món gì người ta ăn được lên với!” Anh thấy O-Hana đang rót trà. “Mang bánh ngọt đến cho bà Stolz. Cát món đó đi.”

“Không sao đâu. Tôi làm được.”

“Ý chị là chị có thể ăn món này?”

“Tôi thích... thích lắm.” Bà Stolz lưỡng lự nói bằng tiếng Nhật.

“Có thật không? Chị thích à? Đem thìa đến cho bà đây.”

Xem ra bà Fritz nói thật và bà ta không bỏ sót đến một hạt gạo trong đĩa sau khi U-Hana mang thìa đến.

Phần múa của Taeko liền sau giờ giải lao. Teinosuke cứ lảng xãng bên ngoài, chạy lên chạy xuống cầu thang suốt. Đến lúc ai cũng tưởng là anh đã yên vị ngồi cùng khách khứa thì anh lại đứng dậy chạy lên gác.

“Sắp đến giờ rồi.”

“Em rất sẵn sàng, anh thấy đấy.”

Trong gian phòng rộng tám chiếu, Sachiko, Etsuko và nhiếp ảnh gia Itakura ngồi dưới chân Taeko. Sushi đã được đem tới cho họ. Taeko trải khăn ăn lên đùi, ăn từng miếng nhỏ để không làm lem son phấn. Đôi môi đầy đặn của cô há thành hình chữ O nên càng căng mọng, cứ ăn một miếng cô lại nhấp một ngụm nước trong chén trà O-Haru đang cầm giúp.

“Anh không ăn hả?” Sachiko hỏi chồng.

“Anh ăn ở dưới nhà rồi. Cô Út ăn nhiều thế có sao không? Người ta nói đánh trận thì không được để bụng đói, nhưng no căng thì có múa được không đấy?”

“Con bé trưa có ăn được mấy đâu. Út bảo nó đói là rồi, không ăn khéo đang múa thì xỉu ấy chứ.”

“Cơ mà các nghệ sĩ ở nhà hát múa rồi diễn xong mới ăn đấy. Ủ thì múa với hát khác nhau, nhưng có cần ăn nhiều thế không nhỉ?”

“Em ăn ít thôi mà. Trông thì tưởng nhiều chứ mỗi miếng có xiu hà.”

“Tôi nhìn cô ấy ăn sushi mà ngưỡng mộ quá.” Itakura nói.

“Sao?”

“Cô ấy cứ há há như cá vàng tộp vụn bánh mì, thế mà vẫn nuốt được.”

“Tôi nghĩ anh nhìn kỹ quá mức cần thiết đó.”

“Chị Út trông đúng là giống cá vàng mà!” Etsuko cười vui vẻ.

“Chị phải học cách ăn đấy.”

“Học ai ạ?”

“Học các cô geisha ở lớp của cô Saku. Một khi trang điểm xong họ phải giữ cho môi khô. Bí quyết là phải đưa đồ ăn vào sâu trong miệng, không được chạm vào môi. Họ luyện tập từ khi còn rất nhỏ, với những món dễ nhều nước nhất họ tìm được ấy.”

“Kho kiến thức của chị đáng nể quá!”

“Cậu Itakura đến xem múa à?” Teinosuke hỏi.

“Vâng. Nhưng để chụp hình là chính ạ.”

“Có phải ý cậu là chụp hình làm bưu ảnh?”

“Lần này thì không. Chẳng mấy khi tiểu thư Koi-san vắn tóc. Mấy bức hình này chụp để lưu niệm ạ.”

“Chụp không lấy thù lao đó.” Taeko nói.

Itakura đã mở một studio nhỏ nơi anh hành nghề nhiếp ảnh nghệ thuật. Khi còn là nhân viên tập sự ở tiệm Okubata, anh đã sang Mỹ trước khi tốt nghiệp trung học và học nhiếp ảnh ở Hollywood tầm năm, sáu năm - nghe nói anh hy vọng trở thành nhiếp ảnh gia điện ảnh nhưng không tìm được cơ hội. Khi trở về anh mở một hiệu ảnh, và sếp của anh, tức là ông anh của cậu Kei - người yêu Taeko, đã cho anh vay tiền đồng thời giới thiệu anh với những khách hàng tiềm năng. Chính cậu Kei đã tiến cử Itakura với Taeko lúc Taeko tìm người chụp hình quảng cáo. Itakura chụp tất cả ảnh minh họa tờ rơi, bưu thiếp cho Taeko và bản thân anh cũng được quảng cáo thông qua Taeko. Khi biết chuyện tình cảm giữa tiểu thư Koi-san và thiếu gia Okubata, anh rất kính nể cô, thỉnh thoảng anh cư xử như một người hầu. Sự thẳng thắn kiểu Mỹ đã giúp anh giành được mọi suất chụp hình khai trương, và lại, không biết từ bao giờ mà Itakura đã trở nên thân thiết với gia đình Makioka, nhất là với các cô hầu gái. Anh thường nói với O-Haru rằng sẽ thừa chuyện với chị Sachiko, nhờ bà chủ khuyên O-Haru lấy mình.

“Miễn phí hả?” Teinosuke nói. “Thế thì tất cả mọi người nên chụp với nhau mấy tấm.”

“Cứ để em chụp hình cho cả nhà. Anh đứng ở giữa, sau lưng tiểu thư Koi-san xem sao?”

“Cậu muốn sắp xếp thế nào?”

“Anh chị Makioka đứng sau ghế ạ. Bé Etsuko đứng bên tiểu thư Koi-san đi.”

“Phải cho cả O-Haru vào nữa.”

“O-Haru đứng sang bên trái.”

“Giá mà có chị Yukiko ở đây nhỉ.” Etsuko bảo.

Sachiko nói: “Nếu vậy thì tuyệt quá. Yukiko mà biết mình đã bỏ lỡ dịp này hẳn sẽ tiếc lắm.”

“Nhẽ ra mẹ nên bảo chị ấy về chứ. Mẹ cứ chần chừ cả tháng.”

“Mẹ đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Nhưng bề gì chị ấy cũng chỉ được quay lại vào tháng Tư thôi.”

Itakura giật mình ngược lên. Anh dám chắc lúc quay ổng ngấm vào họ, anh đã nhìn thấy những giọt lệ trong mắt Sachiko. Gần như ngay lúc ấy Teinosuke cũng nhận ra. Sao lại có chuyện đó? Anh thường bối rối trước những giọt nước mắt của Sachiko mỗi khi có gì gợi nhớ đến đứa con đã mất, nhưng hôm nay chắc là vì lí do khác. Thấy Taeko trong bộ kimono trắng, phải chăng Sachiko nhớ đến cái thuở chính chị cả Tsuruko mặc bộ đồ này? Phải chăng Sachiko lo không biết bao giờ Taeko mới được đường đường chính chính mặc kimono cưới? Hay là Sachiko buồn rầu vì trước khi lo đến đó, phải giải quyết được chuyện của Yukiko nữa? Những cảm giác của anh dâng lên thay cho câu trả lời, khi anh nhận ra không chỉ Yukiko mà còn có người khác hẳn cũng tiếc khi bỏ lỡ dịp này. Nhưng cũng có thể chính Okubata đã sắp xếp để Itakura ở đây thay mình, để là như vậy lắm.

“Này Satoyu.” Chụp hình xong, Taeko gọi một cô geisha chừng hăm ba, hăm tư đang quỳ trước tấm gương đặt ở góc phòng. Cô này sẽ múa sau Taeko. “Chị nhờ em xiu được không?”

“Việc gì hả chị?”

“Em qua sánh với chị một phút nhé?”

Có vài cô kỹ nữ trong số các vũ công hôm nay, cùng hai geisha và mấy bà giáo. Cô Satoyu này là geisha ở xóm Soemon, học trò cưng của bà Saku.

“Chị chưa bao giờ mặc áo dài kết quết mà múa cả. Không biết phải xoay sở thế nào nữa. Em hướng dẫn chị làm sao cho khỏi ngã nhé?”

“Chính em còn chẳng dám chắc mình không ngã chị ơi.”

“Thôi nào.” Taeko dẫn cô geisha trẻ băng qua sảnh.

Có thể nghe được tiếng lên dây đàn *samisen* và *kokuu* ở dưới nhà.

“Tiểu thư Koi-san, anh Makioka giục nhanh lên ạ.” Itakura đến gọi sau khi Taeko và Satoyu đã hội ý kín với nhau cỡ hai mươi phút hay nửa iờ.

Cửa mở và Taeko bước ra, hài lòng với những gì cô đã học được.

“Anh giữ dùm em đuôi áo nhé?” Taeko nhờ Itakura giúp mình xuống cầu thang.

Teinosuke, Sachiko và Etsuko theo sau. Teinosuke lặng lẽ tìm chỗ ngồi của mình trong đám khán giả.

“Fritz này, biết ai kia không?” Anh vỗ vai cậu bé người Đức.

Fritz gật đầu cái rụp và quay sang xem múa.

QUYỀN TRUNG – 4

Hôm ấy ngày mồng 5 tháng Bảy, đúng một tháng sau buổi biểu diễn.

Mưa nặng hạt bất thường, ngay cả so với mùa mưa. Mưa lê thê từ suốt tháng Sáu kéo sang tháng Bảy, mọi năm vào tầm này mùa mưa đã hết rồi. Từ mồng 3 qua mồng 4 mưa cả ngày, sáng mồng 5 từ mưa lất phất hóa mưa như trút. Biết vậy nhưng không ai lường được chỉ trong hai tiếng trận lũ có sức phá hoại lớn nhất lịch sử Kobe-Osaka đã kéo đến. Khoảng 7 giờ, Etsuko đã chuẩn bị để vượt mưa đi học cùng O-Haru, bé không quá lo lắng. Trường cô bé cách đường quốc lộ năm, sáu trăm mét, không xa bờ tây sông Ashiya là bao. O-Haru thường về nhà sau khi đã đưa Etsuko băng qua quốc lộ, nhưng thấy bão lớn nên phải đưa bé Etsuko đến tận trường. Mãi 8 giờ rưỡi cô mới về. Các thanh niên trong lực lượng dân quân tự vệ phân phát tờ cảnh báo lũ khiến O-Haru hoang mang, cô bèn đi đường vòng dọc bờ đê. Lúc về nhà cô báo rằng nước đã kéo ào ào đến cầu Narahira, dâng cao gần xấp xập mặt cầu. Nhưng vẫn không ai nhận thức được sự nguy hiểm. “Mưa to thế này có nên ra khỏi nhà không?” Sachiko hỏi lúc Taeko mặc chiếc áo mưa lựa tôi dầu, xỏ ủng cao su chuẩn bị ra ngoài sau khi O-Haru về được khoảng mười hay hai mươi phút. Sáng nay Taeko không đến xưởng làm búp bê mà là lớp học may, cô chỉ cả cười, nói rằng lụt một tí mà lại hay đấy. Sachiko không cố cản em. Chỉ có Teinosuke quyết định đợi đến khi mưa ngớt mới đi. Anh đang đọc mấy tờ báo trong thư phòng để giết thời gian thì nghe tiếng còi báo động.

Mưa đã vào lúc dữ dội nhất. Teinosuke nhìn ra cửa thì thấy: chỗ trũng nhất trong khu vườn dưới cây mai bên cạnh thư phòng vốn thường đọng nước sau trận mưa rào bấy giờ đã biến thành cái ao rộng hơn hai mét vuông, song những chỗ khác cũng chẳng có gì đến nỗi nguy cấp. Ngôi nhà cách bờ tây sông Ashiya cỡ nửa dặm đường nên anh không thấy hoảng. Nhưng rồi Teinosuke nghĩ đến trường của Etsuko rất gần sông. Nếu chẳng may đê vỡ thì trường có lụt không? Trường học sẽ an toàn chứ? Không muốn làm Sachiko sợ, anh cố bình tĩnh lại. Sau vài phút, anh chạy vào gian nhà chính (mới đi năm, sáu bước từ thư phòng vào nhà chính mà Teinosuke đã ướm

rượt từ đầu đến chân.) Còi báo động vậy chứ chắc không đến nỗi quá nguy cấp, anh bảo Sachiko. Teinosuke đương khoác áo mưa ra ngoài kimono, định bụng dạo một vòng quanh khu phố nắm tình hình thì O-Haru từ bếp chạy ra, mặt tái mét, từ thắt lưng đã ướt sũng. Cô nói mưa kinh khủng lắm, nhìn thấy nước sông dâng lên cô đã lo lắng về ngôi trường và nghe tiếng còi báo động là phải chạy ra đây ngay. O-Haru bảo, nước đã ngập đến phía đông con phố kế bên, cuộn cuộn chảy từ núi ra biển, từ bắc xuống nam. Em đã thử băng qua nhưng mới hai, ba bước nước đã dâng tận đầu gối. Lúc em bắt đầu lo sợ bị nước cuốn thì có người đứng trên mái nhà gần đó hét lên. Em bị mắng cho một mẻ te tua -“Ma xui quỷ khiến thế nào mà đàn bà con gái lại định băng qua dòng nước xiết như thế?” Anh chàng đó mặc đồng phục, có vẻ như thuộc lực lượng dân quân tự vệ.“Có phải là cậu Yaotsune đấy không?” Lúc đó, anh ta cũng nhận ra cô. “Cậu nghĩ mình đang đi đâu vậy, O-Haru? Điên rồi sao?” Anh ta nói: “Đến đàn ông cũng chẳng dám liều xa hơn, ở rìa sông mọi thứ đã tan hoang rồi, nhà cửa bị cuốn sập, người dân thiệt mạng. Anh ta cho O-Haru hay rằng ở thượng nguồn sông Ashiya lẫn sông Koza đã xảy ra lở đất, nhà cửa, bùn, đá tảng, cây cối bị cuốn trôi đập vào mặt phía bắc của cầu đường sắt, hai bờ đê đều vỡ cả. Mấy con phố quanh đường đê đang bị lũ xoáy, có nơi ngập đến ba mét Cơ. Người dân phải nhào ra từ cửa sổ lầu hai kêu cứu.” O-Haru hỏi: “Thế trường học thì sao?” Anh nói: “Chịu thôi, nhưng phía bắc đường quốc lộ bị tàn phá nặng nề nhất, có lẽ những vùng thấp hơn thoát kịp chẳng. Tớ cũng nghe nói bờ đông nguy hiểm hơn bờ tây rất nhiều.” O-Haru bảo: “Không tự mình kiểm chứng thì không thể yên tâm được Có cách nào đi đường vòng không?” Song người thanh niên đáp: “Lúc này thì đi đâu cũng thế, không thể không gặp cảnh ngập, càng đi về phía tây ngập càng sâu. Ngập sâu đã nguy hiểm rồi nhưng dòng nước cũng chảy xiết kinh hoàng, có nguy cơ bị cuốn trôi ra biển, mà chẳng may bị khúc cây hay đá tảng rơi trúng thì bỏ mạng như chơi. Đám đàn ông thuộc lực lượng tự vệ đang liều mạng băng qua bằng dây thừng, nhưng đó không phải là việc đàn bà nên làm thử.” O-Haru bỏ cuộc và trở về nhà.

Teinosuke Cố gọi điện thoại cho trường, nhưng đường dây đã bị đứt. “Thôi xong, phải tự mình đi thôi,” anh nói. Anh không nhớ Sachiko trả lời thế nào. Anh chỉ nhớ vợ nhìn mình với đôi mắt rung rung, chạy tới níu anh lại một lúc. Anh cởi kimono, thay vào bộ đồ Tây cũ nhất, mặc áo mưa, đội mũ

đi mưa và xỏ ủng cao su. Chưa kịp đi đến năm mươi mét, anh thấy O-Haru chạy theo mình. Thay vì chiếc váy rộng mùa hè Cô mặc trong chuyến đi ban này, O-Haru đã thay kimono vải bông, tay áo xắn cao, gấu áo quần lên tận thắt lưng để lộ phần kimono lót màu đỏ. Anh quát: “Không cần theo, về nhà ngay.” Nhưng O-Haru bảo em chỉ đi cùng ông chủ một tí thôi. “Nên đi về phía nam,” cô nói, rồi dẫn đường cho Teinosuke về hướng nam song song với con sông đến khi gặp đường quốc lộ. Đi men theo con đường quanh co về phía nam, anh cũng thu hẹp được khoảng cách với đường tàu điện Kobe-Osaka còn chừng gần trăm mét mà không bị ướt quá nhiều, tuy nhiên muốn tới trường học thì phải băng qua một dòng nước. Cũng may chỉ ngập tới cổ đôi ủng. Khi đang tiến gần đến đường quốc lộ cũ, Teinosuke ngạc nhiên vì nước còn nông hơn ban này, từ đây anh có thể trông thấy trường học và khuôn mặt của những đứa trẻ trên cửa sổ tầng hai. “Ồn rồi, ồn rồi, trường học an toàn,” anh nghe một giọng nói mừng rỡ sau lưng, không nói riêng với ai cả. O-Haru vẫn đang ở bên anh. Nãy giờ anh đã đi theo cô, anh không nhớ nổi đã vượt qua cô lúc nào. Dòng nước trôi khá nhanh. Đôi ủng lông bóng nước làm anh phải gồng lên theo mỗi bước chân để khỏi bị cuốn đi, O-Haru thấp bé hơn hẳn anh đã ướt đến thắt lưng. Cô thôi không che chắn nữa mà lấy ô để chống và một tay nắm lấy tường rào hay cột điện thoại trong lúc đi cách Teinosuke một đoạn. O-Haru có cái thói hay nói một mình. “Hay quá nhỉ!” hoặc “Giờ thằng cha ấy làm sao đây?” - cô nàng nói thế trong lúc xem phim, không nên được cảm giác thích thú và hồi hộp. Các cô hầu gái khác than thở rằng thói quen này khiến họ ngượng hết biết mỗi lần đi xem phim với O-Haru, và Teinosuke không khỏi thấy buồn cười khi cái tính kì cục ấy vẫn bộc lộ ra ngay cả trong lúc nguy ngập.

Sachiko cứ đi đi lại lại không ngừng quanh nhà sau khi Teinosuke rời khỏi. Mưa ngớt đi được chút ít chị liền ra ngoài. Chọn một chiếc taxi đi ra từ garage phía trước ga Sông Ashiya, chị hỏi chuyện ngôi trường. Bác tài trả lời rằng chưa lên khu ấy của thành phố nhưng có vẻ là an toàn. Tuy bị cô lập trong cơn lũ nhưng bản thân ngôi trường được xây trên nền đất cao, chắc chắn sẽ thoát. Sachiko nhẹ cả người. Bác tài nói thêm: nếu sông Ashiya như vậy thì sông Sumiyoshi còn tràn bờ ghê nữa. Đường xe điện, đường sắt quốc doanh cùng đường quốc lộ đều tê liệt, nên ông không có thông tin chính xác, có điều những người đi từ phía tây xuống bảo rằng mặc dù trên Motoyama ít ngập và cứ men theo đường tàu là có thể tới nhà ga mà

không bị ướt, nhưng xa hẳn về phía tây thì đã ngập trong biển nước đục ngầu, nước reo cuộn cuộn từ núi đổ xuống, hết đợt này đến đợt khác trào lên kéo theo gạch đá và rác rưởi. Không thể làm gì để giúp được những người đang bám víu vào thân cây, mảnh gỗ trong dòng nước.

Sachiko bây giờ lại lo lắng cho Taeko thay vì Etsuko. Trường dạy may của Taeko cách sông Sumiyoshi không quá hai, ba trăm mét, và cứ theo như bác tài tường thuật, thì hẳn trường nằm trong khu vực lũ quét. Taeko thường đi bộ dọc quốc lộ và bắt xe buýt trên đó. Bác tài nhớ là đã bắt gặp Cô mặc áo mưa xanh đi ngang qua, nếu khởi hành sớm như vậy thì hẳn là đến trường ngay trước khi lũ đổ về. Sachiko nên lo lắng về trường dạy may nhiều hơn là trường học của Etsuko. Không kìm nổi hoảng loạn, Sachiko đột ngột chạy về nhà, lớn tiếng gọi đứt ruột đứt gan:

"O-Haru!"

O-Haru đã ra ngoài với chú Makioka chưa về, có người đáp lại với Sachiko. Nghe vậy, chị méo mặt rồi khóc òa lên như trẻ con.

O-Aki và O-Hana nhìn bà chủ trân trôn, ngạc nhiên không thốt nên lời. Xấu hổ, Sachiko bỏ chạy từ phòng khách ra sân, khóc sút sùi rồi lại ra bãi cỏ. Chỉ trông thấy gương mặt tái mét của bà Stolz phía bên kia lưới mắt cáo ngăn hai khu vườn.

"Kìa chị Makioka? Chồng chị đâu? Trường Etsuko thế nào?"

"Chồng tôi đi tìm Etsuko rồi. Nhưng trường học xem ra ổn. Còn chồng chị?"

"Anh ấy đi Kobe. Tìm Peter và Rumi. Tôi lo lắm."

Trong số ba đứa trẻ nhà Stolz, Fritz còn bé quá chưa đi học nhưng Rosemarie và Peter thì học ở ngôi trường do hội người Đức điều hành, nằm trên đồi Kobe. Trước kia ông bố và hai đứa bé thường cùng nhau ra khỏi nhà và văn phòng của ông Stolz ở Kobe, nhưng sau vụ việc Lư Câu Kiều thì công việc làm ăn sút kém, những chuyến lên Kobe cũng vắng dần, thành thử hai đứa bé tự mình đi học. Sáng nay cũng vậy, ông bố ở nhà. Tuy nhiên vì lo cho bọn trẻ nên ông quyết định đi Kobe. Bây giờ dĩ nhiên họ chưa lường được mức độ nghiêm trọng của cơn lũ và cũng chưa biết đến việc đường sắt đã tê liệt, nên bà Stolz chỉ dám hy vọng chồng sẽ an toàn. Nói chuyện với bà Stolz không dễ dàng và tiếng Nhật của bà còn thua cả mấy đứa con,

nhưng Sachiko nhờ vốn tiếng Anh, tò ắm ớ mà làm sao đó vẫn truyền tải được ý mình.

“Tôi đảm bảo anh ấy sẽ về an toàn. Lụt chỉ loanh quanh ở Ashiya và Sumiyoshi thôi, bọn trẻ ở Kobe sẽ không sao hết. Tôi nghĩ vậy thật mà, chỉ đừng lo.”

Sau khi nhắc lại lời trấn an vài lần, Sachiko quay lại ngôi nhà. Teinosuke và O-Haru nhanh nhẹn dắt Etsuko qua cổng chính mà Sachiko đã để mở.

Trường Etsuko không hư hại gì. Tuy nhiên phần lớn đất xung quang đều bị ngập và nước có thể còn dâng cao nữa nên các lớp học đều giải tán, bọn trẻ được tập hợp cả trên tầng hai để đợi bố và anh trai đến đón. Vì thế, tự Etsuko chẳng thấy nguy hiểm, bé chỉ lo lắng cho nhà mình. Teinosuke là một trong những phụ huynh có mặt sớm nhất. Sau khi cảm ơn hiệu trưởng và các thầy cô giáo của Etsuko, anh cùng Etsuko và O-Haru quay về theo con đường lúc đi đến. Lúc bảy giờ anh mới thấy mừng vì có O-Haru đi cùng. Cô đã làm mọi người kinh ngạc: Cô mừng rỡ lao tới ôm chầm lấy Etsuko khi trông thấy bé an toàn, trên người vẫn dính đầy bùn, và khi quay về, cô lội ngược dòng phía trước để che chắn cho Teinosuke. Nước đã dâng thêm năm, bảy phân và dòng chảy xiết hơn lúc họ băng qua ban nãy, Teinosuke phải cõng Etsuko trên lưng. Anh thấy đi lại khó khăn vô cùng, nếu không có O-Haru đứng trước rẽ nước cho anh thì có lẽ chỉ cần tiến lên một bước là sẩy chân. Nhiệm vụ này cũng không hề dễ với O-Haru vì nước thỉnh thoảng dâng đến thắt lưng cô. Họ đi theo con phố rẽ về hướng tây, lội qua dòng nước, và đôi khi ở những ngã tư họ thực sự lâm vào tình thế hiểm nghèo. Tại một ngã tư có dây thừng để bám vào, ở ngã tư khác họ được đội cứu hộ của lực lượng tự vệ kéo đi, nhưng đến ngã tư thứ ba không có ai trợ giúp, ba người thoát được trong gang tấc nhờ bám lấy nhau và tì vào chiếc ô của O-Haru.

Sachiko không có thời gian để mừng rỡ hay cảm ơn họ. Cô khó lòng đợi cho câu chuyện kết thúc.

“Rồi còn cô Út thì sao?” Sachiko lại khóc.

QUYỀN TRUNG – 5

Lúc bình thường, Teinosuke đến trường học rồi từ đó về nhà mất không quá nửa tiếng. Hôm nay thì mất đến hơn một tiếng. Lúc anh quay về, thông tin về lũ sông Sumiyoshi đã khá chi tiết, nếu không muốn nói là hơi rối loạn: mấy khu phía tây Tanaka đã hóa thành một dòng nước xoáy; trường dạy may bị lũ quét nặng nề hơn cả; phía nam đường quốc lộ, chợ Konan và sân golf quả thực đã biến thành một nhánh sông đổ ra biển, người và động vật thương vong vô số, nhà cửa sập đổ. Tóm lại những tin tức Sachiko nhận được đều tồi tệ.

Nhưng Teinosuke, người đã kinh qua trận động đất ở TokyoYokohama, biết rằng báo chí có thể phóng đại đến thế nào. Anh kể lại vụ động đất để trấn an Sachiko đang tuyệt vọng. Nghe nói có thể đi đến tận Motoyama, nên Teinosuke đã đích thân đi cho biết. Anh bảo nếu trận lụt thật sự thảm khốc như tin tức báo về, thì nhất định không hy vọng đi xa hơn, nhưng anh nghi ngờ là chẳng đến mức ấy. Từ trận động đất, bản thân anh thấy rằng ngay cả trong những thiên tai kinh hoàng hơn thế này thì số người thiệt mạng vẫn ít đến bất ngờ. Một thời gian rất lâu sau khi tin bên ngoài kết luận rằng không còn hy vọng nào nữa, hóa ra lại vẫn có người sống sót được. Dù sao, khóc lóc lúc này hãy còn quá sớm. Sachiko cứ bình tâm lại và đợi anh đã. Nếu anh về muộn chút cũng đừng lo. Anh sẽ không làm gì liều lĩnh quá đâu. Nếu thấy không thể đi xa hơn nữa anh sẽ về ngay. Dặn dò rồi chờ Sachiko làm mấy vắt cơm chống đói, nhét rượu brandy và vài thứ thuốc sơ cứu vào túi, Teinosuke xuất phát với giày cỏ thấp và quần ống rộng - chuyện đôi ủng cao su hồi sáng là quá đủ rồi.

Lớp học may nằm cách đường sắt quốc doanh chừng hơn hai dặm. Teinosuke thích tản bộ nên nắm rõ khu vực ấy và đã đi qua trường dạy may mấy lần. Anh dồn hết hy vọng vào vị trí địa lý nơi này, Học viện Thanh Nữ Konan nằm ở phía nam tuyến đường tàu, quá trạm Motoyama chừng một dặm, còn trường dạy cắt may nằm cách nơi đó một chút về phía tây, cách đường tàu chừng non trăm mét thẳng về phía nam, thành thử nếu mình cứ men theo đường tàu đến được học viện, biết đâu sẽ tới được cả trường dạy

may hay ít ra cũng biết được trường đó có bị tàn phá không. O-Haru lại muốn đi theo ông chủ nhưng lần này Teinosuke cương quyết nói không được. O-Haru sẽ ở lại với Sachiko và Etsuko, anh không muốn vợ con bơ vơ ở nhà. Đi được khoảng năm mươi mét về hướng bắc, anh đã gặp đường tàu. Máy trăm mét đầu tiên không bị ngập, có chăng đoạn ruộng lúa nước chỉ dâng đến mắt cá. Khi anh ra khỏi khu vực rậm rạp cây cối thì vùng úng nước phía nam cũng biến mất nhưng đến gần Motoyama thì phần phía nam đường tàu ngập trở lại. Bản thân đường ray khô ráo, Teinosuke trèo lên trên nên không thấy có gì nguy hiểm. Mỗi khi gặp một tốp học sinh học viện Konan, anh hỏi phía trước có gì thì chỉ nhận được câu trả lời y hệt: chú ơi chỗ này thì nhằm nhò gì, cứ đi thêm một lúc nữa sang mé bên kia Motoyama sẽ thấy biển nước mênh mông. Teinosuke bảo muốn đi về phía tây học viện Thanh nữ Konan, và mấy học sinh đáp: Chỗ đó ngập sâu nhất. Khi bọn cháu rời trường nước đã dâng lên rồi, bây giờ chắc ngập qua đường tàu ấy chứ.

Tại Motoyama, quả thực nước dâng cao đáng sợ. Teinosuke đi vào trong trạm nghỉ ngơi một lát. Mặt đường trước bến tàu đã ngập nước, các học sinh và nhân viên nhà tàu phải thay nhau quét nước ngấm qua các bao cát và thảm chặn ngoài cửa. Teinosuke sợ nhờ ở lại đây lâu quá thì chính mình cũng phải cầm một cái chổi cũng nên. Hút xong thuốc, anh lại đi men theo đường tàu dưới cơn mưa đang vùn vụt.

Dòng nước vàng, đục bùn như sông Dương Tử, thỉnh thoảng có cái gì đó nhầy nhụa màu như sô cô la trôi qua. Chẳng mấy chốc, Teinosuke đã đứng trong nước. Anh ngỡ ngàng thấy mình đang đi qua cây cầu vồng bắc ngang con suối Tanaka bé nhỏ giờ đã hóa dòng nước xiết gầm rú. Bên kia cầu nước nóng hơn, tuy đường ray khô ráo nhưng hai bên đều ngập khá nặng. Anh dừng lại nhìn về phía trước, thấy cái mà các cô cậu học sinh gọi là “biển nước mênh mông.” Dùng những từ như “hùng vĩ, “bao la” thì thật không hợp tình hợp cảnh, nhưng quả thực Teinosuke thoát tiên nhìn quang cảnh trận lụt với cảm giác sợ hãi thì ít mà choáng ngợp thì nhiều. Nơi này từng là một vùng đồng ruộng, rừng thông xen suối, rải rác những nông trại lâu đời và những ngôi nhà kiểu Tây mái ngói đỏ trên con dốc thoải thoải từ núi Rokko trải dài ra vịnh Osaka - Teinosuke hay nói, ở vùng Kobe-Osaka đầy nắng và khô ráo thì vùng này nhiều nắng và khô ráo hơn cả, rất hợp đi dạo. Bây giờ nó đã hóa thành một dòng chảy gợi nhớ đến con sông Dương

Từ hoặc Hoàng Hà mùa lũ. So với các trận lụt khác, trận này quả phi thường những ngọn sóng lớn cuộn trào từ núi Rokko nối đuôi nhau, gầm lên và vỡ ra bắn tung tóe thành những bức tường bọt trắng xóa như trong cái vạc sôi khổng lồ. Trông chẳng ra sông, mà tựa tựa một vùng biển màu đen đương sôi sục dữ dội nhất vào giữa mùa hè. Đường tàu kéo dài phía trước như cầu tàu ra biển, ở một số đoạn đã ngập hoàn toàn, chỗ khác chỉ thấy đường ray và tà vẹt uốn lượn nổi lên như những chiếc thang dây mà không thấy mặt đất. Anh thấy mấy con cua nhỏ đang bò theo chân mình. Chắc chắn bọn này từ một trong mấy con lạch chui lên và phải chạy ra đường tàu trước khi nước dâng.

Nếu chỉ có một mình hẳn anh đã quay lại, nhưng anh lại đang đồng hành cũng một nhóm học sinh của Học viện Thiếu niên Konan. Sau khi đến trường một, hai tiếng, bọn trẻ đã bắt đầu phấn khích. Lớp học bị giải tán, chúng bèn vượt qua dòng nước xoáy đi đến tận trạm Okamoto thì thấy đường xe điện đã ngưng hoạt động. Rồi chúng đi bộ đến trạm Motoyama thì thấy tuyến đường sắt Quốc doanh cũng bị cô lập. Sau khi nghỉ một lúc tại trạm dừng tàu (chính lũ trẻ này quét nước ra ngoài), chúng lo nước dâng cao nên quyết định chia nhóm, một đi về hướng Osaka, một về hướng Kobe, xem có thể men theo đường tàu được bao xa. Tất cả đều là những thiếu niên mạnh khỏe sung sức, chẳng biết nguy hiểm là gì, chúng vui vẻ hét oang oang khi thấy một đứa trong bọn ngã xuống nước.

Theo sát nhóm học sinh, Teinosuke lần mò bước theo từng thanh tà vẹt, xung quanh không thấy mặt đất, chỉ có nước đang gào thét. Anh nhận ra trong tiếng gầm rú có ai đó đang gọi nhóm mình. Khoảng năm mươi mét về phía trước có một con tàu bị đình lại, đám học sinh cùng trường đang nhào ra khỏi cửa sổ toa tàu giục mọi người vào trong: “Tụi bay định đi đâu hả?” Đám học trò trong xe hỏi. “Đi tiếp nguy hiểm lắm, sông Sumiyoshi nước dữ vô cùng, cầu không có, lên tàu đợi có phải hơn không?” Teinosuke từ bỏ mọi ý định đi tiếp, trèo lên tàu với mọi người.

Đó là một toa hạng ba của con tàu tốc hành đi Kobe. Có rất nhiều khách đi tàu bên cạnh đám học sinh. Mấy gia đình người Triều Tiên sấp sấp ngửa ngửa dất dứ nhau, trăm phần trăm là bỏ nhà chạy lũ. Một bà cụ dường như có bệnh đang đi cùng hầu gái, chẳng bao lâu đã lớn tiếng niệm Phật. Một người bán rong quần áo đang run lẩy bẩy trong cái áo kimono cụt với quần xà lỏn, hàng hóa đã đắm bùn dòn thành đồng giả rách nát bên cạnh, quần

và đai lưng bằng len được trải ra hong cho khô. Thêm mấy đứa nhập bọn, đám học sinh càng nhộn nhạo hơn. Một đứa lôi trong túi ra hộp kẹo mạch nha và chuyền cho các bạn. Một đứa tháo ủng trút ra mấy viên sỏi rải đường ray, nhìn chăm chú vào bàn chân ngâm nước trắng bệch. Thằng thứ ba cởi bỏ cả bộ đồng phục để phơi mình. Những đứa khác ngại quần áo ướt không dám ngồi, chỉ đứng ở lối đi giữa toa. Mấy cậu thay nhau nhìn ra cửa sổ. “Kìa, mái nhà. Cái chiếu nữa kìa. Mảnh gỗ. Xe đạp, nhìn thấy chưa, có cả ô tô nữa!”

“Con chó kìa. Có nên giúp nó không?”

“Nó chết rồi cũng nên.”

“Không, chưa chết mà. Nhìn lên đường ray kìa.”

Một con chó cỏ mình dính đầy bùn, có lẽ lại cả giống chó sục, luống cuống và run rẩy nép phía dưới toa tàu. Hai, ba cậu sinh viên trèo xuống miệng hết lớn cố kéo nó vào toa. Khi đã vào trong, con chó rũ lông rồi nằm bên cạnh mấy thanh niên vừa cứu nó, ngược nhìn họ với đôi mắt sợ hãi hoang mang. Nó chỉ khịt khịt trước viên kẹo mạch nha một cậu chìa ra.

Teinosuke cũng vậy, vừa ướt vừa lạnh. Anh cởi áo mưa và áo khoác ra trải lên chỗ ngồi và sau khi làm một, hai ngụm brandy, anh đốt điếu thuốc. Đồng hồ đeo tay chỉ 1 giờ nhưng anh không đói. Nhìn về phương bắc, anh thấy con tàu nằm ngay đối diện Trường tiểu học Motoyama Số 2, từ những ô cửa sổ lớp học, nước đang đổ ra như một ống cống khổng lồ. Nơi đó cách Học viện Thanh nữ Konan không quá năm mươi mét. Vào một ngày bình thường anh có thể đến đó trong hai phút. Đám học sinh trật tự hơn. Như ngầm thống nhất, tất cả bọn chúng đều mang vé mặt nghiêm trang. Ngay cả mấy cậu thiếu niên khí huyết phương cương cũng cho rằng đã qua lúc có thể đùa cợt rồi. Đoạn đường ray Teinosuke đi dọc theo từ ga Motoyama đã ngập hẳn, chỗ con tàu đang đậu chẳng khác nào ốc đảo. Chẳng mấy chốc đoạn ray này cũng ngập nước, hoặc nước sẽ đập dềnh ngay bờ ray.

Trong lúc đó mực nước đang lằng lằng dâng lên bờ kè, áng chừng sâu mét tám, mét chín. Con sóng mang bùn đất từ các ngọn đồi đánh ào ào như sóng ngoài biển, tia nước bay tung tóe vào trong toa tàu. Hành khách vội vã đóng cửa mặt phía bắc. Bên ngoài, dòng nước quánh bùn nổi tiếp nhau tạo thành xoáy nước, sủi bọt đục ngầu. Một người đàn ông mặc đồng phục bưu tá chạy từ toa phía trước lại, theo sau là mười lăm, mười sáu hành khách

khách. Rồi trưởng tàu đi tới thông báo: “Nhờ các ông các bà di chuyển xuống một toa. Nước phía trước đã tràn qua đường ray rồi.”

Các hành khách nhặt hành lý, quần áo ướt và ủng của mình rồi vội vã kéo ra toa đằng sau.

“Bọn tôi dùng giường nhé?” Đó là một toa giường nằm hạng ba.

“Cứ tự nhiên. Giờ ai còn lo thu thêm tiền vé.” Trưởng tàu đáp.

Vài cậu học sinh cổ ngả lưng song hầu hết đã đều nhổm dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếng nước gầm rú ngày một đáng ngại. Bà cụ thành tâm niệm Phật, những đứa bé Triều Tiên đang khóc.

“Nước ngập cả đường ray rồi.” Tất cả mọi người ngồi dậy nhìn ra phía bắc ngoài cửa sổ. Bờ kè bên này nước đã liếm vào rìa, và phía bắc bờ kè nước đã tràn lên.

“Chúng tôi ở đây không sao chứ?” Một thiếu phụ chừng ba mươi hoi, có lẽ là một bà nội trợ sống ở ngoại thành.

“Nếu có thể tìm được chỗ khác an toàn hơn thì chị cứ thử xem.”

Teinosuke lơ đãng nhìn một chiếc xe goòng đang quay tròn trong dòng nước. Anh đã hứa với vợ là sẽ không liều lĩnh, là sẽ về khi nào thấy đường đi bắt đầu nguy hiểm. Nay trong cảnh hiểm nghèo, anh không biết chuyện đã xảy ra thế nào. Mặc dù vậy anh không nghĩ đến cái chết. Mình không phải đàn bà hay trẻ nhỏ, anh tự nhủ, lúc cần kíp mình sẽ tìm cách nào đó thoát thân. Mình chỉ lo Taeko mà thôi, mình nhớ rằng trường con bé là tòa nhà một tầng. Ban nãy anh cho là vợ cứ lo hã, nhưng phải chăng trực giác đã mách bảo Sachiko về nguy hiểm cận kề người thân? Hình ảnh Taeko trong lễ phục múa điệu “Tuyết” hồi tháng trước hiện ra trong tâm trí anh hãy còn tươi mới và vì thế lại càng sâu sắc. Anh cũng nhớ đến chuyện mọi người dàn hàng chụp ảnh với Taeko đứng ở giữa, rồi vô duyên vô cớ Sachiko rơi nước mắt. Có khi Taeko đang đứng trên nóc nhà kêu cứu cũng nên - nếu mục tiêu đang ở trước mắt, lẽ nào anh lại không thể làm gì? Ngồi chết dí ở đây ư? Anh cảm thấy mình không thể trở về với Sachiko trừ phi dám đối đầu hiểm nguy. Anh mừng tượng khuôn mặt đầy sự biết ơn của vợ, xen kẽ với khuôn mặt tuyệt vọng hoen nước mắt anh đã từ biệt trên ngưỡng cửa.

Nước ở phía nam đường ray đã rút một chút. Vài chỗ đã lộ ra mặt cát. Về phía bắc, sóng vẫn nhô cao tràn qua đường tàu hướng về Osaka.

“Bên này nước rút rồi,” một cậu học sinh bảo. ”

“Ừ nhỉ. Băng qua được đó.”

“Có thể đi đến tận Học viện Thanh nữ.

Mấy cậu học trò nhảy xuống và lên đường, hầu hết các hành khách trong đó có Teinosuke đi theo sau, kẹp vali dưới nách, túi mẹ túi con công trên lưng. Khi Teinosuke bước xuống từ bờ kè, con sóng khổng lồ trào lên đập vào anh như thác, một khúc gỗ sượt qua. Teinosuke xoay sở tránh được mảng bùn nhưng đến lúc đạp lên chỗ mà anh tưởng là đất khô thì lại bị lún đến đầu gối. Anh mất luôn một chiếc giày trong lúc thoát thân, rồi lập tức cả chân kia cũng lún trong cát. Anh cà nhắc năm, sáu bước bằng một chân, chân kia lê theo trong cát dằng tặn đầu gối thì gặp một dòng nước lũ rộng chừng non hai mét. Những người ở phía trước đã vấp ngã mấy lần mới qua được. Dòng nước lũ lúc anh bế Etsuko đi so thật không thấm tháp gì so với lúc này. Hai, ba lần anh tưởng mình bị cuốn trôi, và khi qua được bờ bên kia, bùn dằng đến tận hông. Teinosuke vội bám vào cột điện để tự kéo mình lên. Cổng sau Học viện thanh nữ Konan đang ở trước mặt anh, cách đây ánh chừng mười mười lăm mét, nhưng mười mười lăm mét ấy sóng đánh ào ào, dẫu là một quãng ngắn cũng không dễ tìm cách mà băng qua được. Rốt cuộc cánh cổng mở ra, ai đó giơ một cái cờ vẫy về phía Teinosuke. Anh được kéo vào trong an toàn.

QUYỀN TRUNG – 6

Khoảng 1 giờ, mưa bắt đầu ngớt. Nước không có dấu hiệu rút đi cho đến khoảng 3 giờ chiều, lúc mưa đã gần tạnh hẳn, những mảng trời xanh đầu đó hiện ra qua màn mây.

Khi mặt trời ló dạng, Sachiko đi từ sân hiên xuống vườn. Hai con bướm trắng bay dập dờn trên bãi cỏ sau cơn mưa xanh tươi mơn mẫm. Trong đám cỏ dại giữa cây đàn hương và khảm tử đinh hương, một con bò câu đang rĩa cái gì đó trong vũng nước. Khung cảnh yên ả không để lại dấu tích gì của trận lụt vừa qua. Đường điện nước bị cắt, nhưng nhà không thiếu nước sạch và có giếng. Nghĩ bụng Teinosuke và em gái lúc về sẽ lấm lem bùn đất nên Sachiko ra lệnh nấu nước tắm. Etsuko đã ra ngoài với O-Haru để ngắm sông, nên ngôi nhà hầu như tĩnh lặng. Các cô hầu và mấy anh bếp từ nhà lán giềng tất tả sang xin nước giếng, phải tự kéo gàu bằng tay. Mô-tơ kéo không hoạt động. Sachiko nghe tiếng nước xao lao bên bếp và cả giọng của O-Hana và O-Aki đang trao đổi tin tức với lán giềng.

Khoảng 4 giờ thì có người đầu tiên đến hỏi thăm tình hình an nguy: đó là Shokichi, con trai người đàn ông đang sống ở nhà chính trên Osaka. Vì ở Osaka chẳng có biến cố gì ghê gớm nên không ai đoán được khu vực giáp ranh Osaka và Kobe thiệt hại như thế nào cho đến giữa trưa, khi báo đưa thêm tin. Shokichi nghỉ làm, nhặt nhanh một ít đồ dùng thiết yếu và ngay lập tức lên đường.

Shokichi đi suốt từ bảy đến giờ. Anh đã thử đi đường sắt Quốc doanh, đường tàu điện, và đi cả xe buýt. Thịnh thoảng anh chặn đầu taxi hoặc xe tải xin quá giang, có lúc phải tự mình đi bộ hoặc lội nước. Chiếc ba lô của anh chất đầy lương thực, một tay anh xách đôi giày, hai ống quần lấm bùn xấn tới gối. Khi trông thấy đông đồ nát quanh cầu Narihira, anh bắn khoản không biết nhà Ashiya gặp nguy hiểm gì không, nhưng đến con phố này anh thấy mình hơi ngớ ngẩn, xem ra trận lụt chỉ là nói quá lên thôi. “Cô chủ nhỏ được an toàn thế là còn gì bằng,” anh nói với Etsuko khi bé trở về. Anh nói chuyện có duyên. Rồi nhanh chóng Shokichi hỏi mình có đỡ đàn được

gì không. Ông Teinosuke và cô Út thế nào rồi? Thế là Sachiko bộc bạch nỗi lòng chất chứa từ sáng đến giờ với anh.

Tin gì bay đến cũng chỉ khiến Sachiko càng thêm lo. Chẳng hạn nghe nói trên thượng nguồn sông Sumiyoshi, cái thung lũng nào đó sâu chừng trăm mét đã ngập đầy cát và đá tảng nặng cả tấn đến nỗi không còn dấu tích gì của một thung lũng; vỏ cây đều bị mủn ra, còn trơ lại gỗ thịt, trôi dòn về cầu đường sắt bắc qua dòng Sumiyoshi nên không thể nào băng qua đó được nữa. Rồi thì người chết dần thành đống dưới chân khu căn hộ Konan, ở vùng đất trũng phía Nam đường tàu và khoảng đầu hai, ba trăm mét ở bờ bên này sông Sumiyoshi, xác chết lẫn trong đất cát không thể nhận diện, ngoài ra ở Kobe cũng thiệt hại rất nặng nề, nhiều hành khách đi tàu điện ngầm tuyến Kobe-Osaka đã chết đuối trong trận lụt. Những tin tức ấy rõ ràng đều có bị phóng đại ít nhiều, nhưng có một điều khiến Sachiko sợ hãi thực sự, đó chính là những xác người ở khu căn hộ Konan. Bên kia đường là ngôi trường dạy cắt may của Taeko, cách đó chưa đến năm mươi mét về phía bắc, nếu xác chết đã chất thành gò thì ắt hẳn ở phía bắc khu căn hộ đã bị tàn phá khủng khiếp. Kết luận đáng báo động này đã được xác nhận bởi thông tin O-Haru đưa tới. O-Haru cũng lo chẳng kém Sachiko, Cô gặp ai cũng hỏi tin tức trường dạy cắt may, những người báo tin đều bảo khu đất phía đông sông Sumiyoshi, chỗ trường dạy cắt may, là nơi lụt đánh khủng khiếp nhất. Sachiko nghe bảo mặc dù nước ở chỗ khác bắt đầu rút, chỗ ấy vẫn không hề cải thiện, có nơi còn ngập sâu đến hai mét rưỡi.

Sachiko tin tưởng Teinosuke là người cơ trí, vả lại, anh đã hứa lúc ra đi là sẽ không làm gì liều lĩnh. Song hàng giờ trôi qua, Sachiko bắt đầu chùng thêm nỗi lo về Teinosuke bên cạnh nỗi lo về Taeko. Nếu khu vực quanh trường dạy may bị ảnh hưởng nặng nề như vậy, có thể Teinosuke không tiếp cận được. Chắc chắn anh ấy sẽ quay về, nhưng tại sao anh ấy vẫn chưa về nhà? Lẽ nào anh ấy cứ cắm đầu cắm cổ tiến lên mà không nhận ra bốn bề đều đã là nước lũ? Hoặc dẫu thận trọng đến đâu, Teinosuke lại là người không dễ dàng bỏ cuộc một khi đã quyết tâm làm một việc gì, và rồi, có thể là thấy đường bị chặn, biết đâu anh đã tìm đường khác, rồi đường khác, vừa đi vừa đợi nước rút. Trong điều kiện ngập, quay về sẽ mất thời gian lắm, giả sử Teinosuke đã cứu được Taeko thì 6, 7 giờ tối về nhà cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Thành thử Sachiko cân nhắc đủ các tình huống từ tốt đến xấu, cho đến khi tình huống xấu nhất dường như lại có thể xảy ra nhất.

Shokichi nói, không phải cô chủ không có lý, nếu cô lo sợ đến thế, thì anh sẽ đích thân ra ngoài tìm. Sachiko biết khả năng Shokichi gặp được Teinosuke là rất mong manh. Mặc dù vậy, chị vẫn nghĩ mình sẽ yên tâm hơn nếu Shokichi đi. “Vậy thì phiền anh!” Shokichi sửa soạn ngay lập tức, và khoảng 5 giờ chiều Sachiko tiễn anh từ cửa sau.

Cửa trước và cửa sau mở thông ra hai phố khác biệt. Sachiko tiễn Shokichi ra cửa, tiện thể vận động bằng cách đi vòng từ sau ra trước. Chị quay vào vườn bằng cánh cổng để ngỏ, vì hôm ấy chuông cửa không kêu.

“Chị Makioka,” Bà Stolz lại ra hàng rào đứng. “Trường Etsuko không sao. Chị đỡ chưa?”

“Vâng, Etsuko về nhà an toàn, cảm ơn chị. Nhưng tôi lo cho em gái lắm. Chồng tôi đã ra ngoài tìm nó.” Bằng thứ ngôn ngữ để bà Stolz hiểu được, Sachiko nhắc lại câu chuyện vừa kể cho Shokichi.

“Thật à?” Bà Stolz nuốt nước bọt, vẻ thông cảm. “Tôi hiểu chị đang lo. Tôi rất tiếc.”

“Cảm ơn chị. Thế chồng chị thì sao?”

“Anh ấy vẫn chưa về. Tôi lo quá.”

“Chị có cho rằng anh ấy đã đến tận Kobe rồi không?”

“Có lẽ vậy. Kobe lụt. Cả Nada và Rokko, và Oishikawa, toàn nước, nước, nước. Chồng tôi, Rosemarie, Peter. Chuyện gì đã xảy ra với họ? Họ đâu? Tôi lo lắm.”

Ông Stolz là người đàn ông vóc dáng cao lớn, nhìn một cái đã đem lại cảm giác có thể nương tựa, và ông cũng là người Đức thuộc hàng thông minh nhất. Sachiko thấy người như ông Stolz sao có thể gặp chuyện gì cho được? Với Peter và Rosemarie, trường của hai đứa nằm ở vùng đất cao so với Kobe, hẳn chúng sẽ bắt gặp đường bị chặn và sẽ về trễ. Nhưng bà Stolz cứ tưởng tượng ra những điều tệ nhất. Sachiko cố gắng an ủi cũng không khiến bà nguôi ngoai. “Tôi nghe là nước ở Kobe rất ghê, nhiều người chết,” bà ta nói. Nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt ấy, Sachiko không thể xem người đàn bà Đức kia là người ngoại quốc nữa. Không biết lựa lời ra sao để an ủi, Sachiko chỉ biết nhắc lại những câu nói xã giao - rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, hy vọng là mọi chuyện sẽ ổn.

Trong lúc bối rối không biết làm thế nào với bà Stolz, Sachiko nghe tiếng gai đó ngoài cổng. Con chó Johnny chạy ra nghe ngóng. Là Teinosuke và mấy người kia chẳng? Tim Sachiko đập thình thịch. Song ghé mắt qua bụi cây chị chỉ thấy bộ com-lê màu lam và chiếc mũ kiểu Panama.

“Ai đó ạ?” O-Haru từ ngoài hiên bước xuống.

“Tôi Okubata đây.”

“Được rồi.” Sachiko nom có chút bối rối. Tuy chị chưa nghĩ đến việc Okubata tới nhà, nhưng cậu ta đến cũng là điều dễ hiểu. Song Sachiko nên làm gì với cậu ta? Chị đã quyết định như chồng bảo, đây là nếu Okubata vác mặt đến lần nữa thì phải ra về càng lạnh lùng xa cách càng tốt, không mời vào nhà mà chỉ gặp gỡ thoáng chốc ngoài cửa. Nhưng hôm nay thì khác. Okubata đã lặn lội đến để hỏi thăm Taeko, nếu cậu ta xin phép Sachiko đợi người yêu mà lại phũ phàng đuổi khéo thì vô lương tâm quá. Và lại hôm nay, chỉ hôm nay thôi, Sachiko mới cảm thấy muốn cùng Okubata đợi Taeko và san sẻ niềm vui với gia đình khi em gái chị bình an trở về.

“Cậu ấy hỏi chuyện cô Út, em nói cô ấy chưa về, nên anh ấy yêu cầu gặp bà chủ.”

Okubata hiểu rõ quan hệ của mình với Taeko vẫn phải nằm trong bóng tối. Đối với Sachiko, việc cậu ta vô ý vô tứ hỏi thẳng cô hầu gái ở cửa như vậy chỉ có thể được tha thứ trong lúc hoạn nạn, song hôm nay chị thấy thái độ hoang mang của cậu ta khá cảm động.

“Mời cậu ấy vào đi.” Đây đúng là cơ hội tốt để thoát khỏi bà Stolz bấy giờ vẫn đứng đợi bên tường rào. “Rất xin lỗi chị, tôi có khách.” Sachiko lên lầu trang điểm lại khuôn mặt. Mắt chị sưng mọng vì khóc.

Tủ lạnh không hoạt động. Sachiko sai một cô hầu gái bung lên cho Okubata ly trà lúa mạch được ướp lạnh dưới giềng. Khi Sachiko xuống nhà, Okubata đứng phắt dậy y như lần trước đến chơi. Quần dài vải xéc tuyệt không lấm bẩn, li trắng tắp, khác một trời một vực với chiếc quần của Shokichi. Okubata bảo cậu ta nghe nói tàu rút cuộc đã chạy từ Osaka đến Naoki. Cậu ta đã đi tàu đến ga Ashiya rồi từ đó đi bộ khoảng một dặm tới đây. Thịnh thoảng gặp vài chỗ ngập nhưng không nghiêm trọng mấy, chỉ cần tháo giày, xắn quần đi chậm chậm qua là được.

“Nhẽ ra em nên đến sớm hơn, nhưng em mới chỉ nghe tin lụt ban này. Em biết hôm nay là một trong các buổi cô Út mình đi học may. Lúc trời bắt đầu mưa Út vẫn ở nhà ạ?”

Lý do chính Sachiko quyết định tiếp Okubata là chị nghĩ cậu ta sẽ hiểu cảm xúc của chị nhất. Nếu Sachiko tâm sự với cậu ta rằng mình đang lo cho chồng và em gái đến héo người thì chỉ ít cảm giác chông chênh của chị cũng được an ủi phần nào. Nhưng khi ngồi bên bàn đối diện cậu ta, chị lại băn khoăn liệu mình có nên kiềm lời chẳng. Rõ ràng cậu ta cũng lo cho Taeko, nhưng vẻ mặt đăm chiêu của Okubata có cái gì đó hơi giả tạo. Sachiko bắt đầu nghi ngờ phải chăng Okubata thấy đây là Cơ hội tốt để tác động tới nhà nhánh Ashiya. Trả lời câu hỏi của Okubata, chị trình bày những gì mình biết theo cách xã giao nhất có thể: rằng nước dâng lên ngay sau khi Taeko đến trường dạy cắt may, vùng đất quanh nhà trường ngập nặng hơn cả, và vì lo cho em vợ mà Teinosuke đã đích thân tiếp cận ngôi trường đó gần nhất có thể, anh ấy mới ra khỏi nhà lúc 11 giờ sáng nay, sau đó chừng đầu một tiếng thì Shokichi ở Osaka sang nhưng lại đi rồi, và chị thấy bất an lắm vì vẫn chưa ai về cả. Okubata cứ nhấp nha nhấp nhồm, và đúng như Sachiko đoán, cậu ta xin phép đợi đây một lát có được không. Sachiko đáp nhẹ nhàng: “Cậu cứ tự nhiên.” rồi lại lên gác.

Chị bảo một cô hầu gái nói khách đợi, đưa người ta một, hai tờ tạp chí và một ly trà. Sachiko không tự mình xuống lầu. Chị để ý thấy Etsuko đã lượn đi lượn lại mấy lần để dòm trộm Okubata từ hành lang.

“Etsuko, lại đây con!” Sachiko đứng ở đầu cầu thang gọi xuống. “Con làm như vậy là xấu lắm. Có cần phải dòm vào phòng khách lúc nhà có khách hay không?”

“Con đâu có!”

“Đừng nói dối. Mẹ nhìn thấy rồi. Làm vậy là rất hỗn”

Etsuko mặt đỏ bừng và cúi đầu, ghé mắt lên e dè nhìn mẹ, nhưng gần như ngay lập tức lại chạy xuống.

“Không được xuống nhà. Cứ ở trên này cho mẹ.”

“Tại sao ạ?”

“Con làm bài tập về nhà đi. Ngày mai còn phải đi học.”

Sachiko giám sát con gái ngồi mở sách vở ra, và sau khi đốt hương đuổi muỗi dưới gầm bàn học, chị quay trở lại phòng mình, quỳ xuống nhìn ra sân gạch hướng ra phố ngóng Teinosuke và Taeko. Chị nghe tiếng la hét ở nhà hàng xóm gọi “Hilda, Hilda!” và quay sang thấy ông Stolz đang đi vòng ra sau nhà. Peter và Rosemarie đi theo. Bà Stolz lúc đó đang hí hoáy gì đó phía sau, lập tức sà vào lòng chồng, rít lên vì mừng rỡ. Mặt trời đã khuất núi, nhưng khu vườn vẫn sáng, qua tán lá tiêu huyền và đàn hương bên rào, Sachiko nhìn xuống thấy cảnh đôi lứa ôm hôn như trong những bộ phim nước ngoài. Bà Stolz hôn chồng xong thì đến lượt Peter và Rosemarie. Sachiko đang dựa vào lan can bao lơn, lặng lẽ lùi ra khỏi tầm mắt.

“Chị Makioka!” Có vẻ như bà Stolz không biết mình bị trông thấy. Bà nhảy múa trong vườn, vui quá lạc cả giọng. “Chồng tôi về rồi. Peter và Rosemarie về rồi!”

“Mừng quá chị nhỉ.” Sachiko lại bước ra sân, cùng lúc Etsuko cũng đứng bên cửa sổ phòng bên cạnh.

"Peter! Rumi!"

“Hoan hô!”

“Hoan hô!”

Ba đứa trẻ mừng rỡ giơ tay reo hò, ông bà Stolz cũng vẫy tay cùng các con. “Chồng chị có đi Kobe không?” Sachiko hỏi.

“Anh ấy gặp Peter và Rumi lúc đang đi Kobe. Họ về nhà cùng nhau.”

“Peter gặp được bố, thế là tốt quá rồi.” Hơi mất kiên nhẫn với tiếng Nhật của bà Stolz, Sachiko chuyển sang nói với cậu bé. “Con gặp bố ở đâu thế?”

“Không xa Tokui lắm, trên đường cao tốc ạ.”

“Con đi bộ từ Kobe đến Tokui à?”

“Dạ đi tàu từ Sannomiya đến Nada.”

“Tàu đi đến tận Nada hả?”

“Dạ, rồi con đi đến Tokui cùng Rumi, xong gặp bố.”

“May quá lại gặp bố nhỉ. Thế là các con từ Tokui về à?”

“Bọn con đi dọc đường quốc lộ. Đi theo đường tàu nữa, leo lên đồi. Có những nơi chẳng còn đường ấy.”

“Sợ quá nhỉ. Thế vẫn ngập lấm à?”

“Không đến nỗi cô ạ, chỗ này tí, chỗ kia tí.”

Khi Sachiko hỏi sâu hơn thì câu chuyện của Peter thấy có nhiều chỗ mơ hồ. Không rõ mấy cha con đi lại ra sao, chỗ nào còn ngập, họ thấy gì trên đường, nhưng cô bé con như Rosemarie còn đi qua được mà không lấm lem bùn đất thì chắc hẳn họ chẳng gặp trở ngại gì to lớn. Sachiko càng thêm bất an. Nếu bạn trẻ từ Kobe về mà chỉ mất xít thời gian như vậy thì nhẽ ra Teinosuke và Taeko cũng phải về nhà lâu rồi mới phải. Hay họ đã lỡ bước sảy chân, gặp chuyện khủng khiếp gì rồi? Chắc nguyên nhân chính là Taeko. Sau đó, Teinosuke và cả Shokichi nữa, cũng bị vạ lây trong lúc cố gắng cứu Taeko chẳng?

“Chồng chị, em gái chị đã về chưa?”

“Chưa. Anh xã chị đã về rồi. Không biết chồng với em gái tôi có gặp chuyện gì không? Tôi lo quá.”

Sachiko không nén nổi ghen ngào. Bà Stolz, khuôn mặt khúat một phần sau tán cây, ậm ừ đồng cảm.

“Thưa bà Makioka.” O-Haru quỳ ở ngưỡng cửa. “Cậu Okubata sai em nói với bà, là cậu sẽ đến trường cắt may xem thế nào.”

QUYỀN TRUNG – 7

OKUBATA đang đứng ở cửa, cầm cây ba-toong gỗ tần bì với phần đầu ánh vàng lấp lánh.

“Em đã nghe tin. Bọn trẻ ngoại quốc an toàn rồi, không biết chuyện gì xảy ra với cô Út nhỉ?”

“Chị cũng đang thắc mắc.”

“Có lý do gì để cô ấy về muộn thế này đâu. Em ra ngoài xem sao. Có thể lát nữa sẽ trở lại đây.”

“Cám ơn cậu. Nhưng trời tối đến nơi rồi. Hay cậu đợi thêm chút nữa vậy.”

“Em lo quá chị ạ. Biết đâu thời gian ngồi đợi đó em có thể đến nơi rồi quay về đây.”

“Vậy sao?” Sachiko cảm thấy chị nên biết ơn người có lòng quan tâm đến em gái mình. Rốt cuộc chị không thể nén được dòng lệ trước Okubata.

“Gặp lại chị sau ạ. Chị đừng cả nghĩ quá.”

“Cám ơn cậu. Bảo trọng nhé.” Chị tiễn Okubata ra cửa.

“Cậu có đèn pin không?”

“Có ạ.”

Okubata nhặt hai món đồ nằm dưới chiếc mũ Panama của mình và nhanh tay nhét một cái vào trong túi. Cậu ta không cố che đậy cái đèn pin, nhưng món đồ khuất khỏi tầm mắt rõ ràng là một chiếc máy ảnh Leica hay Contax gì đó, hẳn Okubata mắc cỡ khi bị bắt quả tang thủ sẵn máy ảnh.

Cậu ta đi khỏi, Sachiko đứng tựa vào cổng một lúc và nhìn đắm đắm vào bóng tối mà vẫn chưa thấy ai về. Cuối cùng chị cũng quay trở lại phòng khách. Để cố gắng tự trấn an, chị thấp đèn cây và ngồi xuống. Khi O-Haru bước vào, e dè báo tin bữa tối đã xong, Sachiko nhận ra đã quá bữa từ lúc nào nhưng chị không còn lòng dạ ăn uống nữa. Chị bảo cho Etsuko ăn trước. O-Haru xuống lầu đâu chừng một phút sau đó, báo lại rằng Etsuko

cũng muốn chờ. Kể cũng lạ, Etsuko vốn ghét bị bỏ lại một mình trên gác mà lại chịu ngồi im lặng đến thế sau khi làm xong bài tập. Chắc con bé cũng tự hiểu rằng nếu cứ quen thói làm nũng mẹ thì thế nào cũng bị phạt. Hai, ba mươi phút trôi qua vẫn không nguôi ngoai được, Sachiko bèn lên lầu mà không nói gì với Etsuko, chỉ bước vào phòng Taeko tắt đèn cày. Chị đứng chết trân, dán mắt vào bốn tấm ảnh treo trên lanh-tô hướng nam. Đó là những tấm ảnh Taeko múa điệu “Tuyết”. Suốt bài múa ấy, Itakura chăm chỉ chụp tanh tách, và buổi tối hôm ấy trước khi Taeko thay đồ, anh đã nhờ cô làm dáng trước bình phong thấp vàng để chụp thêm vài kiểu. Taeko lựa ra bốn bức mà cô ưng nhất để phóng to. Cả bốn tấm này đều được chụp lúc Taeko tạo dáng. Itakura là người đặc biệt tỉ mỉ về ánh sáng, hiệu ứng, nên Sachiko rất ấn tượng cách anh ta chăm chú quan sát điệu múa. Itakura yêu cầu Taeko múa những đoạn nhất định, chẳng hạn như “Đoạn chiếu chần lạnh lòng gì đó, thưa cô,” hoặc “Đoạn nào mà nhắc đến đêm nằm nghe mưa đá ấy nhỉ?” - anh ta nhớ đến từng dáng đứng để tự mình minh họa cho Taeko. Những tấm này nằm trong số kiệt tác của Itakura. Ngược nhìn chung, Sachiko nhớ như in từng ánh mắt, cử chỉ, những lời nói, hành động nhỏ nhất của Taeko hôm ấy. Taeko múa đẹp bất ngờ, trong khi con bé mới múa bài “Tuyết” này trước người ngoài lần đầu tiên. Không phải chỉ mình Sachiko nghĩ vậy, Saku, bà giáo dạy múa, cũng ca ngợi Taeko nữa. Đã đành là chị khen em, và thành quả có được phần lớn nhờ vào bàn giao tận tụy lẫn lộn đến Ashiya dạy mỗi ngày, nhưng sở dĩ Taeko tiến bộ được như thế là do năng khiếu bẩm sinh Taeko đã uyển chuyển, lại được học múa từ bé. Hồ cảm động là Sachiko chực khóc, hôm ấy cả ngày chị không thể nén nước mắt, cứ tự nhủ: Con Út đã lớn lắm rồi, và nhìn lên những bức ảnh, mắt nhòe đi. Trong cả bốn tấm, Sachiko đặc biệt thích tấm hình chụp đoạn cô đào gửi lòng nơi xa, lắng nghe tiếng chuông chùa nửa đêm: với chiếc dù xòe sau lưng, Taeko quỳ xuống với tai tay áo dài buông xuống sát cạnh nhau, cô hơi ngả người về bên trái, đầu nghiêng nghiêng một bên để lắng nghe chăm chú tiếng chuông đương loảng dần vào khoảng không đêm tuyết rơi. Xem Taeko vừa nhảm lại nhạc đệm vừa tập múa, Sachiko nghĩ chị thích tư thế ấy nhất và có lẽ trang phục và mái tóc vấn cao kiểu Nhật hôm biểu diễn càng tăng thêm hiệu quả. Chính Sachiko cũng rõ tại sao mình bị lôi cuốn đến thế, nếu không phải chị đã thấy được ở đó, hơn bất cứ nơi nào, dáng vẻ yêu kiều tao nhã mà cô em Taeko khoa trương, tân thời của ngày thường thiếu vắng. Trong bốn chị em

chỉ có Taeko là cô gái hiện đại, thẳng tính và sắc sảo, muốn là làm cho bằng được, đến mức đôi khi gây ít nhiều phản cảm cho người khác. Ấy thế mà qua bức hình này, người ta cũng thấy được trong cô phảng phất cái nét của người khuê nữ Nhật Bản xưa, cái nét không có ở Taeko bình nhật đã âm thầm hấp dẫn Sachiko. Tóc vấn cầu kỳ, khuôn mặt điểm trang theo nếp cũ đã xóa bỏ vẻ thiếu nữ nhí nhảnh, đem lại cho Taeko nét đẹp đúng tuổi làm Sachiko rất vừa ý. Sachiko nghĩ hẳn đây là điềm gở, chứ làm sao vô duyên vô cớ mà vừa đúng một tháng trước em mình được chụp ảnh trong trang phục và tư thế mỹ miều như vậy? Tám hình chụp bốn người có chị, Etsuko, Teinosuke và Taeko đứng giữa sẽ biến thành hồi ức đau thương ư? Chị hồi tưởng mình đã rơm rớm ra sao khi thấy Taeko mặc đồ cưới của chị cả, rồi lại ngượng ngập thế nào vì đã khóc, đã cầu trời một ngày kia được thấy Taeko dè dặt khoác lên người bộ đồ cưới cho hôn lễ của chính con bé. Lời chị cầu nguyện chẳng thấu được đến trời, lẽ nào đó là lần cuối cùng Taeko diện kimono cưới ư? Dặn lòng không được nghĩ quẩn, Sachiko thấy những tấm hình hơi đáng sợ. Chị nhìn xuống cái kệ bên cạnh. Trên đó là con búp bê Taeko làm gần đây nhất, một bé gái mặc áo lông. Hai, ba năm trước, Taeko đến rạp tuồng kabuki ở Osaka mấy lần liền để xem Kikugoro đời thứ sáu diễn, xem ra con bé nghiên cứu cách múa của anh ta rất kỹ. Khuôn mặt này không phải là Kikugoro, nhưng đâu đó trong dáng vẻ con búp bê, Taeko đã lột tả được thần thái của người kếp ấy hết sức thành công, đến mức tưởng như chính Kikugoro tài danh đang đứng đó. Cô Út thực sự rất thông minh. Bé nhất nhà nhưng Taeko lại có tuổi thơ kém hạnh phúc hơn cả và vì thế, cô cũng rành đời nhất. Thịnh thoảng Sachiko và cả Yukiko đều nhận thấy mình bị Taeko xem như phận đàn em. Sachiko dành quá nhiều tình cảm, lo lắng cho Yukiko mà bỏ quên cô Út là không được. Từ nay, chị sẽ quan tâm hai đứa như nhau. Cô Út không được chết. Nếu Taeko về nhà an toàn, Sachiko sẽ thuyết phục chồng đồng ý cho em gái xuất ngoại, thậm chí là cưới Okubata nếu con bé muốn.

Trời đã tối, lại càng âm u vì mất điện. Trong khoảng không xa xăm tĩnh lặng, Sachiko nghe thấy tiếng ếch kêu. Đằng sau hàng cây trong vườn, bỗng chị thấy ánh sáng. Đó là ánh nến từ phòng ăn gia đình Stolz. Ông Stolz đang nói chuyện oang oang, rồi cả Peter, Rosemaria cũng phụ họa theo. Ất là họ đang quây quần quanh bàn ăn, thuật lại cuộc phiêu lưu cho bà Stolz. Ánh nến bập bùng nói lên niềm hạnh phúc của gia đình hàng xóm cứ xát

muối vào lòng Sachiko. Bấy giờ chị nghe tiếng con Johnny chạy trên sân cỏ.

“Chào cả nhà!” Đó là giọng vui mừng của Shokichi.

“Mẹ ời!” Etsuko phấn khởi gọi.

“Về rồi, về rồi!” Ngay sau đó, hai người chạy xuống cầu thang.

Trong hành lang tối quá, Sachiko không nhìn rõ mặt ai. Giọng đầu tiên vang lên của Shokichi, tiếp theo đó là Teinosuke.

“Út đâu?”

“Cô Út đây rồi.” Teinosuke đáp. Nhưng tại sao Taeko lại không trả lời?

“Út sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Sachiko nhìn chòng chọc vào bóng tối, O-Haru từ phía sau cầm cây đèn cầy bước lại. Ánh nến trong hành lang leo lét, chỗ tỏ chỗ không. Sachiko thấy Taeko tròn mắt nhìn mình. Bộ kimono này Sachiko không nhớ là ở đâu, và chẳng còn dấu vết gì của bộ đồ Tây mà Taeko mặc khi rời khỏi nhà buổi sáng.

“Chị Sachiko.” Taeko không kiềm chế được nữa. Cô ngồi thụp xuống sàn, khóc òa lên một tiếng thật to.

“Có chuyện gì xảy ra với em vậy Út? Em có bị thương không?”

“Không sao.” Teinosuke đáp. “Nhưng xem nữa cô Út nguy rồi. Rốt cuộc được Itakura cứu thoát.”

“Itakura à?” Sachiko nhìn vào bóng tối phía sau ba người, không thấy bóng dáng Itakura đâu.

“Mang xô nước ra đây.” Teinosuke ra lệnh. Cả người anh bám đầy bùn, không biết đôi giày đâu rồi mà lại đi guốc gỗ. Một lớp bùn dày đã phủ lên đôi guốc, bàn chân và cẳng chân Teinosuke.

QUYỀN TRUNG – 8

Sachiko được nghe câu chuyện Taeko đã thoát hiểm ra sao lần lượt từ Teinosuke và Taeko.

Buổi sáng hôm ấy, 8 giờ 45 phút, một lúc sau khi O-Haru hộ tống Etsuko đi học rồi về nhà thì Taeko ra khỏi cửa. Mưa xối xả nhưng xe buýt vẫn chạy trên quốc lộ như thường. Khoảng 9 giờ, Taeko bước qua cổng trường sắt may, ngôi trường chỉ cách đường cao tốc vài mét. Đây là một ngôi trường hoàn toàn linh hoạt và thoải mái về kỷ cương. Bên ngoài đã râm ran đồn rằng nước sông có thể dâng cao nên chỉ vài học viên có mặt, ngay cả các học viên đó cũng càng lúc càng bất an nên cô Tamaki cho nghỉ. Cô giáo bảo Taeko ở lại uống tách cà phê, rồi hai người nói chuyện một lúc ở nhà riêng ngay bên cạnh trường. Cô Tamaki hơn Taeko bảy hay tám tuổi gì đó, chồng là kỹ sư làm ở nhà máy, con trai đang học tiểu học. Bên cạnh việc quản lý nhà trường, cô kiêm luôn công việc cố vấn thời trang nữ cho một trung tâm bách hóa ở Kobe. Ngay bên cạnh trường cô xây một ngôi nhà kiểu Tây Ban Nha một tầng nhỏ nhắn, mặc dù chia hai Cổng riêng biệt nhưng trường và ngôi nhà ấy nằm trên cùng một khu đất và có cánh cửa nhỏ nối thông nhau. Taeko là học trò cưng của cô Tamaki, hay được cô rủ về hàn huyên. Hôm nay cô Tamaki có cho đôi lời khuyên về chuyện đi Pháp. Bản thân cô từng ở Paris mấy năm, thành thử rất ủng hộ kế hoạch của Taeko. Cô không rõ mình giúp được gì không, nhưng cô sẽ viết cho Taeko vài bức thư giới thiệu - Cô Tamaki vừa nói vừa đặt cà phê lên cái bếp còn.

Trong khi đó, mưa càng lúc càng to. Làm sao bây giờ? Mưa như vậy có về nhà được không? Cứ đợi thêm chút nữa đến khi mưa ngớt hẵng về. Trong lúc hai người nói chuyện, bé trai chín tuổi Hiroshi con của Tamaki chạy vào thở hắt hắt. Cô Tamaki hỏi sao không đi học. Cậu bé bảo: học khoảng một tiếng thì trường nói các em về đi, vì nước dâng lên thì khó mà qua được đấy.

“Ý con là nước trông như sắp dâng lên à?”

“Mẹ nói gì vậy hả, nước ngay sau lưng con đó, con chạy thực mạng mới không bị nước dâng đuổi kịp.”

Họ nghe tiếng nước trong lúc cậu bé nói và nhìn ra ngoài cửa đã thấy một dòng bùn đục ngầu chảy qua vườn, dễ dàng dâng lên đến sàn nhà. Cô Tamaki và Taeko vội vàng đóng cửa. Thế rồi dưới mái hiên phía bên kia họ lại nghe thấy tiếng triều cường gầm lên, nước đã tràn qua cánh cửa mà Hiroshi để ngỏ.

Cả ba phải đứng chắn để ngăn cho cửa không bị mở toang ra lần nữa trước dòng nước giận giữ đập liên hồi bên ngoài. Họ chạy cuống lên gom bàn ghế chặn cửa. Vừa sau đó, Hiroshi, bấy giờ đang ngồi nhón nhờ trên chiếc ghế bành chèn cửa, chợt reo lên cười vì cửa bị bật tung, và cái ghế bành cậu bé đang ngồi bỗng trôi lênh bênh. “Khủng khiếp, khủng khiếp quá!” Cô Tamaki bảo. “Cẩn thận kéo ứt mấy cái đĩa nhạc.” Mấy người lại chạy tới chuyển mấy cái đĩa nhạc trong tủ lên nóc đàn piano bấy giờ đã ngập ngang thân đàn. Nước đã dâng đến thất lưng. Ba cái bàn con, đồ pha cà phê bằng thủy tinh, bát đường, một chiếc bình cắm hoa cắm chướng đang trôi khắp phòng. Taeko, con búp bê có sao không? Cô Tamaki vẫn còn lo đến con búp bê Pháp, một trong những tác phẩm của Taeko, để trên bệ cửa sổ. Nước chắc chắn không thể dâng cao đến đấy đâu, Taeko nói. Cả ba người hãy còn rất đủng đỉnh, người này la lên với người kia một cách vui vẻ. Mọi người cùng cười khi Hiroshi trong lúc với tay tóm lấy cái cặp đựng sách vở ở trường bị radio đang trôi va vào đầu. Song khoảng nửa tiếng trôi đi thì tới lúc ba người đều lặng thinh. Taeko nhớ lại rằng lúc ấy nước đã cao ngang ngực. Taeko tóm chặt cái rèm cửa, một bức tranh phía trên đầu cô rớt xuống, có lẽ là đầu rèm đã vượt qua nó. Đó là bức tranh chân dung Reiko của danh họa Kishida Ryusei mà cô Tamaki đặc biệt thích. Cô Tamaki và Taeko chỉ biết tiếc rẻ nhìn theo bức tranh trôi dạt về góc phòng. “Con không sao chứ, Hiroshi?” Cô Tamaki đã đổi giọng. Hiroshi lảm bảm đáp lời và trèo lên cây đàn piano. Taeko nhớ lại một bộ phim nước ngoài cô từng xem hồi bé tí, trong đó có một tay thám tử bị nhốt dưới hầm, bốn bề nước dâng lên từng xăng ti mét. Ba người đứng cách nhau, Taeko vẫn đang bám lấy rèm cửa cạnh cửa sổ hướng tây, Hiroshi đứng trên cây đàn piano đối diện cô bên kia căn phòng, cô Tamaki đứng trên cái bàn chắn của bấy giờ đã trôi về giữa phòng. Taeko khua chân mò mẫm vật gì đó để đứng lên trong lúc bám lấy rèm cửa và vớ được một cái bàn. Cô đạp nó để nghiêng rồi đứng trên mép.

(Về sau họ tìm hiểu ra rằng dòng nước cuốn theo nhiều cát đã siết cứng lấy đồ đạc. Lúc nước rút đi, bàn ghế nằm dí một chỗ. Nhiều ngôi nhà còn nguyên vẹn sau lũ là nhờ có cát chặn lại.)

Taeko nghĩ đến khả năng phải thoát ra ngoài, có khi phải phá cửa sổ (vì mưa lớn nên mọi cửa sổ đã bị đóng trừ mấy cái cách trần nhà vài ba phân), nhưng dòng nước bên trong đã quánh lại thành vũng bùn, và bên ngoài sau lớp kính mỏng manh là dòng nước dữ. Ngoài dàn leo của cây tử đằng cách cửa sổ chừng hai mét ra thì khu vườn không có cây cối hay công trình nào giúp họ trèo ra cả. Và lại, hiển nhiên họ sẽ bị sóng cuốn trôi nếu cố gắng tiếp cận dàn leo. Hiroshi đang đứng trên đàn piano bèn xoa tay vào trần nhà. Cậu bé đã đứng - Nếu mọi người có thể phá trần thì sẽ thoát được, nhưng một cậu nhóc con và hai người đàn bà có thể làm gì đây?

“Chị Kane đâu hả mẹ?” Hiroshi nhớ ra cô hầu gái. “Hình như vừa nãy ở trong phòng,” cô Tamaki đáp. “Theo mẹ thì chị ấy có sao không? Mẹ có nghe tiếng chị ấy không?” Nhưng lần này cô Tamaki im lặng. Ba người nhìn trân trân vào biển nước quanh họ, chẳng mấy chốc chỉ cách trần nhà chừng một mét, mét hai. Taeko đang đứng thẳng trên bàn (cô nhận thấy bùn đang bám vào bàn và kéo chân mình xuống), tay nắm chặt thanh treo rèm. Chỉ có đầu cô là ở trên mặt nước. Cô Tamaki cũng đang ở tình trạng khốn đốn tương tự, nhưng rất may là trên đầu có chiếc đèn chùm với chao đèn bằng nhôm, được treo bằng ba dây xích chắc chắn, khi có nguy cơ mất thăng bằng cô có thể với lấy.

“Mẹ ơi, mình chết đuối đến nơi rồi!” Cô Tamaki không trả lời. “Chết đuối mất thôi mẹ ơi!” “Nói bậy!” Mấy lời sau đó, cô Tamaki chỉ mơ hồ mấp máy môi, rõ ràng cô không nghĩ ra được câu trả lời nào làm an lòng cậu bé. Taeko liếc nhìn cô Tamaki bị nước dâng đến cổ, cô trộm nghĩ mình đã thấy được khuôn mặt của con người đang nhìn vào cái chết. Cô biết, khuôn mặt cô cũng đang y hệt như thế. Cô còn biết rằng khi một người đã tin rằng mình đã hết đường thoát thân thì sẽ trở nên bình tĩnh và thản nhiên lạ thường.

Taeko chắc hẳn mình đã đứng như thế một lúc lâu, ít ra phải đến ba, bốn tiếng. Kỳ thực mới chưa đến một tiếng. Nước bắt đầu tràn vào qua lỗ hở trên nóc cửa sổ. Trong lúc đang một tay vật lộn đóng cửa lại, tay kia nắm chặt vào thanh treo rèm, Taeko cảm thấy ai đó đang đi lại trên mái nhà. Một

người đàn ông nhảy lên dàn hoa tử đằng, vật lộn để vươn tới ô cửa sổ gần Taeko nhất và cúi mình xuống nước, khuất khỏi tầm mắt trong giây lát. Thế rồi, cẩn trọng để không tuột tay khỏi dàn leo, anh quay mặt về hướng Taeko. Liếc nhìn cô xong anh ta lại tiếp tục công việc của mình. Thoạt tiên Taeko không đoán được anh ta đang làm gì, nhưng trong giây lát, cô thấy anh đang ráng nắm thật chắc vào dàn leo và đồng thời với sang cửa sổ. Anh mặc áo khoác da và đội cái mũ phi công bằng da, dưới cái mũ chỉ có đôi mắt là sống động. Taeko nhận ra Itakura, người thợ ảnh.

Ban đầu cô không nhận ra anh: Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh ta mặc chiếc áo khoác ấy, cái áo mà anh bảo là hay mặc hồi ở Mỹ, và khuôn mặt của anh giấu sau chiếc mũ phi công Taeko không ngờ mình sẽ gặp được ai đó ở đây chứ đừng nói là Itakura, tầm nhìn của cô đã bị mưa và bọt nước che mờ, và điều quan trọng nhất là cô quá căng thẳng để nhận ra anh. Ngay lập tức cô gọi to “Itakura, Itakura,” song chỉ mẹ con cô Tamaki và bé Hiroshi nghe rõ chứ Itakura thì chắc là không thủng. Cô dòn sức vào cửa sổ, lần này là để hạ cửa xuống và tuy bị sức ép nước làm kẹt cứng nhưng Taeko rút cuộc cũng kéo được xuống đến khi đủ chỗ để nhào người ra ngoài. Vươn người ra rồi với cánh tay phải về phía Itakura, Taeko bị sóng nước cuồng nộ tấp vào mặt. Cô sợ thanh treo rèm sẽ tuột khỏi tay mình. “Bỏ tay kia ra đi.” Itakura nói lời đầu tiên. “Tôi tóm được tay này rồi. Cô bỏ tay kia ra.” Taeko đành phó mặc, Itakura nói gì thì làm nấy. Hai cánh tay chộp lấy nhau và siết chặt, một lúc sau Itakura đã kéo được Taeko về phía mình. Về sau anh kể lại rằng anh không biết mình lại khỏe đến thế.) “Cứ bám chặt như thế nhé,” anh nói. Taeko bám chặt vào dàn leo bằng cả hai tay, nhưng ở ngoài này cô còn gặp nguy hiểm lớn hơn cả trong nhà. “Không, không, tôi bị cuốn đi mất.” “Cứ giữ chặt một phút nữa, giữ chặt vào, chỉ một phút nữa thôi” vừa nói Itakura vừa vát vả leo lên đỉnh dàn. Anh mở một lỗ hồng trong đám dây leo và kéo Taeko về mình.

“Thôi ít ra mình đã an toàn,” Taeko ban đầu nghĩ vậy. Nước có thể dâng ngập dàn leo nhưng họ chạy lên mái nhà được, Itakura tính toán. Ban này mắc kẹt trong gian phòng, cô không thể ngờ được bên ngoài mọi chuyện đã diễn tiến ra sao. Bấy giờ cô mới nhẩm lại những việc xảy ra một, hai giờ đồng hồ vừa qua. Cô đã thấy những gì Teinosuke thấy từ cầu đường sắt ở Tanaka. Nhưng khác biệt ở chỗ, Teinosuke nhìn toàn cảnh “biển nước” ở bờ đông, còn Taeko đang đứng ngay giữa những con sóng vĩ đại bao quanh

mình. Taeko đã chết hụt trong gang tấc. Lúc này, nhìn đất trời vẫn vũ, cô băn khoăn tự hỏi mình và Itakura có thoát được không đây. Nhưng vấn đề trước mắt là làm sao để cứu những người còn lại. “Cô Tamaki và bé Hiroshi vẫn còn ở trong đó, anh có thể làm gì không?” Cô đang năn nỉ Itakura thì một vật to lớn đập mạnh vào làm rung dàn hoa. Một khúc gỗ bị cuốn trôi. “Đúng là cái mình cần,” anh nói. Anh lại dẫn mình xuống nước, toàn dựng một cây cầu đến chỗ cửa sổ. Anh đẩy một đầu khúc gỗ vào trong, và nhờ Taeko giúp đỡ buộc đầu kia bằng dây leo cây tử đằng. Sau khi băng qua cầu, anh biến mất vào bên trong một lúc. Taeko về sau mới nghe được rằng Itakura đã xé rèm ren để làm thành sợi dây. Anh ném một đầu cho cô Tamaki lúc đó ở khá gần, rồi cô Tamaki ném cho bé Hiroshi. Sau khi kéo hai mẹ con ra ngoài cửa sổ, Itakura giúp bé Hiroshi qua cầu và theo sau là cô Tamaki.

Hình như Itakura làm những việc ấy mất một lúc lâu, mà cứ như là rất mau. Kể ra cũng không ai biết chắc. Cái đồng hồ đeo tay lên dây cót Itakura mang về từ Mỹ mà anh rất tự hào nghe nói là đồng hồ chống thấm nước, nhưng dĩ nhiên nó đã chết sáng hôm ấy. Mưa vẫn xối xả, nước dâng cao, và họ lại phải đi tản từ dàn hoa tử đằng lên mái nhà một lần nữa bằng khúc gỗ tận dụng làm cầu (bấy giờ có thêm hai, ba mảnh gỗ đắc dụng khác trôi xuống giúp gia cố chiếc cầu đó). Ở trên mái, lần đầu Taeko mới đủ tỉnh táo tự hỏi điều gì khiến Itakura ngay lúc nguy cấp này lại từ trên trời rơi xuống. Anh ta nói sáng hôm ấy mình có linh cảm là sẽ có lũ. Ngay đầu xuân, anh đã nghe một cụ ông nhận định là vùng này của nước ta cứ sáu, bảy năm sẽ gặp lũ một lần, năm nay vào đúng năm có lũ. Thành thử những ngày mưa liên tiếp khiến anh rất hoang mang, cho đến sáng hôm ấy, lực lượng Tự vệ phát cảnh báo lũ, tin đồn rằng bờ đê Sumiyoshi sẽ vỡ lan truyền thì anh linh cảm mình phải tự mình chứng kiến tình hình ra sao. Anh đi dọc bờ kè một lúc và thấy lũ đến nơi rồi. Đến đoạn gần trường cất may thì anh thấy ngập.

Nhưng ngay cả khi có linh tính mách bảo thì cũng khá lạ lùng khi Itakura lại trang bị cái áo khoác da ấy và đến đúng trường cất may. Anh ta biết hôm nay là một trong những ngày Taeko đi học. Phải chăng anh có tình đến nơi nào cho phép anh có thể chạy tới giải cứu cô nếu chẳng may cô gặp nguy hiểm. Thắc mắc là vậy nhưng câu hỏi này quá nhạy cảm để giữ trong đầu. Bề gì thì Taeko đã được nghe kể lại rằng trong lúc chạy lũ, anh chợt nhớ ra cô đang ở đâu và sẵn sàng liều mình thêm một lần nếu chẳng may cô có

mệnh hệ gì. Sau đó, cô còn nghe kể chi tiết về cuộc tranh đấu giữa anh và dòng nước. Giống như Teinosuke, Itakura men theo đường ray xe lửa đến Học viện Thanh nữ Konan. Vì anh đến sớm hơn Teinosuke chừng hai, ba tiếng nên vẫn có thể xoay sở đi qua đó. Quả thực anh không hề nói dối khi kể rằng đã ba lần suýt bị cuốn trôi, thoát chết đuối trong tích tắc, và chỉ có một mình vật lộn trong cơn lũ. Sau khi anh đến được trường dạy cắt may thì nước lũ cũng dâng cao nhất, anh buộc phải trèo lên mái nhà và trong lúc lơ đãng nhìn dòng nước lũ, anh trông thấy ai đó đang vẫy tay khẩn thiết trên mái nhà cô Tamaki. Đó là Kane, người hầu gái. Khi biết Itakura nhìn thấy mình, Kane giơ ba ngón tay chỉ vào chỗ cửa sổ phòng khách, rồi dùng tay viết thành chữ Taeko trong không khí. Itakura biết là có ba người còn kẹt trong phòng, một trong số đó là Taeko. Anh lại lao vào dòng nước. Nửa bơi, nửa chìm, anh vật lộn mãi mới đến được chỗ dàn tử đằng. Hiển nhiên anh đã đánh cuộc mạng sống vào pha liều lĩnh cuối cùng này với cơn lũ.

QUYỀN TRUNG – 9

Itakura tiến hành công cuộc cứu hộ đúng vào khoảng thời gian Teinosuke bị kẹt trên tàu. Sau khi tìm đường đến Học viện Thanh nữ Konan, anh nghỉ ngơi đến chừng 3 giờ chiều trong căn phòng ở góc hại được bố trí cho dân tránh lũ. Khi mưa tạnh và nước bắt đầu rút, anh quyết định đến trường cất may. Dĩ nhiên đường đi không đơn giản như ngày thường. Con lũ đã để lại những đụn cát lớn, cao đến tận mái hiên nhà ở một số nơi, đến độ cảnh tượng trông chẳng khác gì một làng quê miền Bắc trong những tháng mùa đông tuyết phủ. Tệ hơn cả là cát lún, Teinosuke đã hi sinh một chiếc giày trong vùng cát trước đó, lúc này anh vớt luôn cả chiếc còn lại và phải mang vớ mà đi. Một quãng đường bình thường đi mất không hơn hai, ba phút mà giờ mất đến hai mươi, ba mươi phút.

Vùng đất quanh trường cất may đã biến đổi hoàn toàn. Cổng trường gần như bị vùi lấp trong bùn và cát, chỉ nhìn thấy các đầu nhọn của cột bản lề, và bản thân ngôi trường đã nằm hẳn trong cát trừ phần mái bằng đá ốp. Teinosuke những tưởng trên mái sẽ đầy những học viên đang đợi cứu hộ, nhưng vì lý do nào đó chẳng trông thấy một học viên nào, có thể họ đã chạy thoát, bị lũ cuốn, hay nằm dưới đồng cát kia chẳng. Gần như tuyệt vọng, anh băng qua chỗ đã từng là sân cỏ và những luống hoa phía nam nhà trường đến nhà cô Tamaki. Chỗ cao nhất của dàn tử đằng cũng chỉ vừa kịp nhô lên khỏi mặt cát, bên cạnh là hai, ba khúc gỗ. Trên mái nhà ngói đỏ là Taeko, Itakura, Cô Tamaki, bé Hiroshi và một người nữa là Cô hầu gái Kane vừa nhập bọn.

Sau khi Teinosuke kể xong chuyện phần mình, Itakura giải thích rằng muốn đưa cô Út về ngay, nhưng cô đã kiệt sức rồi, với lại nếu anh đi thì cô Tamaki và bé trai bơ vơ biết làm gì ngộ nhờ sinh chuyện. Anh tự hỏi nên làm gì tiếp theo.

Ai chưa hề trải qua điều tương tự thật khó lòng hình dung ra nỗi kinh hoàng vẫn đương bám riết lấy Taeko, cô Tamaki và bé Hiroshi, nỗi kinh hoàng dữ dội đến mức về sau nghĩ còn thấy có vẻ kỳ khôi. Ngay cả khi trời quang mây tạnh, nước rút đi, họ vẫn không tin mình đã an toàn trong lúc

ngồi run như cây sậy. Itakura cố gắng khích lệ Taeko. Anh bảo: Anh chị Makioka chắc đang lo lắng, để tôi đưa tiểu thư về. Nhưng Taeko một mặt công nhận Itakura nói phải, mặt khác cảm tưởng như vẫn còn nguy hiểm rình rập phía trước. Cô không dám leo xuống mái nhà đi vào bùn và cát đang chất đống dưới mái hiên dù chỉ bước xuống một cái là được. Và lại cô Tamaki cũng lo không biết sẽ làm gì khi Itakura và Taeko đi rồi. Thử nào chồng cô cũng sớm về thôi, nhưng trong lúc chờ đợi mặt trời lặn, hai mẹ con họ đêm nay sẽ phải vạ vật trên mái nhà. Hiroshi và cô hầu Kane cùng cô Tamaki than thở. Teinosuke chứng kiến họ nài nỉ Itakura ở lại lâu hơn một chút.

Nằm rải rời trên mái, bản thân Teinosuke cũng thấy không muốn đi đâu nữa. Vào lúc chừng 4 giờ rưỡi (đồng hồ đeo tay của anh cũng đã chết), sau khi anh nằm đó hơn tiếng đồng hồ nhìn bầu trời trong veo, vắng dương lò lạng, thì có vài người bà con của cô Tamaki sang ứng cứu. Teinosuke và Itakura nhân cơ hội rời đi. Có những lúc họ phải công Taeko, CÔ vẫn còn yếu và bàng hoàng. Không có Taeko thì băng qua sông Sumiyoshi đã khó rồi, bởi con sông không còn ở vị trí của nó mà đã tràn lên đường quốc lộ giữa Học viện Thanh nữ Konan và đường đi Tanaka. Đi được nửa đường, họ gặp Shokichi và trở thành một nhóm bốn người. Đến Tanaka, Itakura đề nghị mọi người ghé nhà anh ở rất gần đây để tạm thời nghỉ chân, với lại anh cũng đang rất lo cho nhà mình. Teinosuke Có nôn nóng muốn về nhà đến đâu thì cũng nên để Taeko nghỉ ngơi một chút. Họ ở nhà Itakura chừng một tiếng. Các phòng tầng trệt, gian sinh hoạt của anh chàng Itakura và cô em gái còn độc thân đều hư hại đáng kể, nước đã ngập trên mặt sàn chừng ba mươi phân. Teinosuke và những người còn lại được mời lên phòng tráng ảnh trên lầu, ở đó họ được uống soda gừng mà gia đình đã kịp vớt lên trước trận lụt. Taeko cởi bộ váy voan, thay bằng kimono mà Itakura và em gái đưa cho cô. Teinosuke lúc về đi chân đất, bèn mượn một đôi guốc gỗ.

Itakura cứ khẳng khẳng phải tiến họ về nhà, dù Teinosuke bảo rằng đã có Shokichi thay anh ta làm việc đó. Ra đến vùng rìa Tanaka, cuối cùng Itakura mới quay về.

Sachiko định ninh Okubata sẽ quay lại. Nhưng tối hôm ấy anh chàng không xuất hiện nữa, ngày hôm sau, Itakura mới thay mặt Okubata đến hỏi han. Okubata đã đến nhà Itakura tối hôm trước, một lúc sau khi Itakura tiễn Teinosuke và mấy người khác. Okubata báo lại rằng anh ta đã ngồi ở nhà

Makioka chờ Taeko về, nhưng thấy cô về trễ đâm lo nên lại ra ngoài xem tình hình ra sao. Cậu ta đi theo đường quốc lộ một lúc thì thấy đến gần khu nhà của Itakura. Okubata đã định đến tận trường cắt may nhưng trời tối như mực, đường về hướng tây đã hóa thành sông. Sợ không thể đi xa hơn được nữa nên anh ta nghĩ Itakura có thể báo tin cho mình. Itakura bảo cậu chủ chớ lo, rồi tóm lược chung những diễn biến từ sáng đến giờ. Okubata lập tức đi Osaka, cậu ta biết mình nên ghé nhà Makioka lần nữa, nhưng lại sai Itakura sáng hôm sau đến thay mặt, rồi bảo là Okubata nghe tin Taeko an toàn xong mới về nhà. Itakura cũng nói thêm, là Okubata nhờ anh hỏi thăm cô Taeko xem có bị thương hay cảm lạnh gì không.

Taeko đã hoàn hồn. Cô cùng chị xuống nhà cảm tạ Itakura và hồi tưởng lại những giờ phút nguy khốn nọ. Cũng lạ lùng, Taeko ngồi dưới Con mưa như trút nước đến hai tiếng đồng hồ trong chiếc váy mùa hè mà không cảm lạnh. Itakura nhận xét rằng trong những thời khắc như vậy, con người sẽ được tiếp thêm sức mạnh. Rồi anh ra về luôn.

Cuộc giằng co sinh tử với con lũ dù sao cũng gây ảnh hưởng lớn. Sáng hôm sau Taeko ê ẩm đến từng cái khớp, và cô đặc biệt e ngại về chỗ đau nhức dưới cánh tay, dễ là biểu hiện của viêm màng phổi. Cũng may chỉ vài ngày là hết. Hai, ba hôm sau trời mưa rào, Taeko còn rùng mình kinh hãi trước tiếng mưa đập vào mái. Trước đây cô chưa từng lo nghĩ về mưa gió, nhưng một nỗi sợ đã bắt rễ vào trái tim cô. Có một đêm khi trời bắt đầu mưa, Taeko nằm thao thức đến tận sáng vì sợ lũ.

QUYỀN TRUNG – 10

Người dân Kobe và Osaka ngỡ ngàng khi mở báo sáng hôm sau và đọc tin về thiệt hại của trận lụt. Một ngày liền, nhà tập nập người ra người vào, họ đến phần để hỏi thăm gia đình có an toàn không, phần để xem hư hại đến đâu, nên Sachiko bận bù đầu, nhưng khi điện nước được phục hồi thì sự quan tâm cũng thuyên giảm. Nhân lực, vật lực phục vụ dọn dẹp bùn và cát đang thiếu. Các con phố đầy bùn đất, trời nắng khiến bụi bốc lên mù mịt, làm Teinosuke nhớ đến Tokyo và Osaka sau cơn đại địa chấn. Ở trạm dừng sông Ashiya, bến tàu mới đã được xây dựng trên đồng đồ nát, và tàu điện đã băng qua sông trên cây cầu mới dựng phía trên cầu cũ. Vì lòng sông ở một số chỗ bấy giờ đã dâng lên đến tận bờ nên chỉ mưa rào nhẹ cũng có thể gây nguy cơ úng ngập, thành ra ngay lập tức phải có phương án giải quyết, nhưng nhóm công nhân cứ như bày kiến bò quanh quẩn trong một vốc đường, chẳng thấy cải thiện được gì. Những cây tùng dọc bờ sông bị chôn dưới lớp bụi đóng thành tảng. Xui xẻo là trong thời tiết nóng bức ngày qua ngày, những đám bụi càng lúc càng quánh đặc. Quang cảnh năm ấy chẳng còn gọi lên điều gì về vùng ngoại ô Ashiya khang trước kia.

Vào một ngày hè, giữa bầu không khí mù mịt, Yukiko đã trở về sau hai tháng rưỡi ở Tokyo.

Tin tức về trận lụt đã xuất hiện trên tờ báo ra buổi sáng ở Tokyo. Không tường chi tiết nên người nhà chính rất sốt ruột. Báo chỉ rõ khu vực dọc bờ kè sông Sumiyoshi và sông Ashiya thiệt hại nặng nề hơn cả, và điều khiến Yukiko lo lắng nhất khi đọc về những học sinh chết đuối trường tiểu học Konan là sự an nguy của Etsuko. Ngày hôm sau từ văn phòng ở Osaka, Teinosuke gọi điện và Tsuruko với Yukiko nghe máy. Yukiko nói như muốn xin lời khuyên của anh rể, là em lo quá, đang tính ngày mai đi Osaka luôn, nhưng Teinosuke đáp rằng được gặp em thì vui nhưng cũng không cần phải đi hẳn một chuyến như thế. Tình hình thì như anh đã mô tả, với lại đường sắt quốc doanh đi từ Osaka về miền Tây còn chưa hoạt động. Tối hôm đó Teinosuke kể lại cuộc nói chuyện trên điện thoại với Yukiko, đoán chừng nhà ta sẽ sớm gặp em nó, đây là cái có mà Yukiko mong đợi bấy lâu. Một

ngày sau có thư gửi Sachiko. Yukiko thêm gặp Taeko lắm, chừng nào chưa được nhìn tận mắt những thiệt hại của thành phố cô yêu thương thì cô còn không an lòng. Cô có thể về thăm ngay mà không báo trước.

Cố ý không gửi điện tín thông báo, Yukiko rời Tokyo trên con tàu tốc hành Chim Én. Cô xuống tàu ở Osaka, định lên xe điện thì rất may mắn lại bắt được taxi ở Ashiya, về đến nhà Sachiko lúc ấy chưa đến 6 giờ tối.

O-Haru chào cô ngoài cửa, cầm hành lý và dẫn cô vào phòng khách. Ngôi nhà vắng lặng.

“Bà Makioka ra ngoài rồi ư?”

“Bà chủ sang nhà Stolz rồi ạ.” O-Haru bật quạt điện.

“Còn Etsuko?”

“Cả nhà đã sang nhà Stolz uống trà, Cô Út cũng đi ạ. Chắc mọi người sẽ về ngay thôi. Em đi gọi họ nhé?”

“Thôi, không cần đâu.”

“Mọi người nói có thể cô về hôm nay. Bé Etsuko sáng ra đã vui như tết. Để em đi gọi nhé?”

“Không, đừng gọi. Chị chờ được.”

Yukiko ngăn cản O-Haru đang chực đi sang nhà Stolz - họ có thể nghe tiếng bọn trẻ trong vườn, rồi cô ra sân ngồi trên một chiếc ghế gỗ bạch dương dưới mái hiên nhà.

Lúc trên đường, nhìn qua cửa xe taxi, những đông đồ nát quanh cầu Narihira tòi tệ hơn Yukiko tưởng, nhưng ở đây mọi thứ vẫn như thường nhật. Đến một chiếc lá cũng không hề hấn gì. Buổi tối tịch mịch, gió nhẹ như hơi thở lướt qua vườn. Sức nóng và sự tĩnh mịch làm những mảng sáng tối của tán cây xanh mang vẻ trong trẻo đặc biệt. Màu xanh của thảm cỏ như tràn lên, chảy qua Yukiko. Đạo Cô rời khỏi đây là mùa xuân, tử đinh hương đã nở hoa, cây hoa lê đường vàng còn đang hé nụ, lúc này thì thủy tiên hirado và đỗ quyên đã rụng rồi, chỉ còn một, hai cây dành dành tỏa hương thơm. Tán lá dày chỗ hàng rào che khuất phân nửa ngôi nhà hai tầng kiểu Tây bên cạnh.

Gần hàng rào, bọn trẻ đang chơi trò đoàn tàu hỏa. Không trông thấy chúng nhưng Yukiko đoán được rằng Peter đang đóng vai người nhà tàu.

“Điểm dừng tiếp theo, Mikage. Chuyến tàu này không dừng tại các ga giữa Mikage và Ashiya. Quý khách đi Sumiyoshi, Uozaki, Aoki và Fukae vui lòng xuống bến và lên tàu địa phương.” Cậu bé thuộc lòng ngữ điệu của người nhà tàu. Ai mà tin được đó là một cậu bé ngoại quốc cơ chứ.

“Rumi này, bọn mình đi Kyoto nhé.” Etsuko bảo.

“Ừ chúng mình đi Tokyo đi!”

“Không phải Tokyo, Kyoto cơ.”

Tuy nhiên Rosemarie có vẻ chưa nghe đến Kyoto bao giờ, nên Etsuko có nói “Kyoto” bao nhiêu lần thì Rosemarie cứ đáp lại là “Tokyo.” Etsuko bực bội lắm.

“Không phải! Kyoto, Rumi ạ. Kyoto.”

“Phải, đi Tokyo nào.”

“Không, trước khi đến Tokyo phải dừng cả trăm ga ý!” “Ừ. Thế thì ngày sau mai bọn mình đến nơi.”

“Cậu nói gì vậy Rumi?”

Rosemarie lúng túng nói nhảm từ một chút thôi, nhưng Etsuko nhất định không chấp nhận ngày sau mai.

“Cậu nói gì thế hả? Đó không phải là tiếng Nhật, Rumi ạ!”

“Cây này là cây gì?”

Lá reo xào xạc lúc Peter trèo cây. Cây nằm phía bên này là nhà Makioka, nhưng cành lá thì chia sang sân nhà Stolz. Bọn trẻ luôn trèo lên từ một điểm tựa chân trên hàng rào.

“Cây Aogiri,” Etsuko đáp.

“Aogirigiri?”

“Không phải là aogirigiri. Aogiri.”

"Aogirigiri!"

“Aogiri cơ mà!”

"Aogirigiri.”

Yukiko không rõ Peter đang trêu chọc Etsuko hay thằng bé thực sự không phát âm được chữ Aogiri.

QUYỀN TRUNG – 11

Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu. Hôm nào bọn trẻ nhà Stolz và Etsuko cũng chơi với nhau. Mỗi buổi sáng tối, chúng chơi trò tàu hỏa trong vườn hoặc trèo cây dọc hàng rào, nhưng lúc nào trời nóng chúng sẽ vào nhà chơi đồ hàng khi chỉ có bọn con gái, hoặc chơi trận giả khi Peter và Fritz nhập bọn. Bốn đứa sẽ di chuyển những chiếc ghế bành, ghế băng nặng nề làm thành quách, rồi công phá bằng súng miệng. Peter đang chỉ huy, và những đứa trẻ khác khai hỏa theo hiệu lệnh của cậu bé. Bọn trẻ người Đức, kể cả Fritz chưa đi học, cũng hét bừa “*Frankreich, Frankreich*¹⁰” trước quân thù. Sachiko và những người khác lúc đầu không biết “*Frankreich*” nghĩa là gì, về sau khi được Teinosuke dịch cho thì càng ấn tượng mạnh về cách giáo dục trẻ con chững chạc của người Đức. Nhưng gia đình Makioka cũng vất vả khi phải sắp xếp lại bàn ghế ở phòng khách vì trò trận giả. Chẳng may khách đến bất ngờ thì các cô hầu gái lại phải bảo khách chờ ngoài sảnh để cả nhà tháo dỡ pháo đài, thành quách. Một hôm, bà Stolz từ ngoài hiên nhòm vào. Bà hỏi, bọn con trai nhà tôi hay làm như vậy hả? Rồi bà cười gượng quay đi, chẳng biết sau đó có mắng mỏ gì mấy bé trai không, nhưng các cậu bé vẫn chẳng kiêng kị hơn chút nào.

Ban ngày, Sachiko và các em gái giao cả phòng khách cho bọn trẻ và bằng lòng với phòng nhỏ sáu chiếu kiểu Nhật bên cạnh phòng ăn. Nằm phía bên kia hành lang đối diện phòng tắm, căn phòng trống tối như cái hang, thành ra thường được trưng dụng làm chỗ thay đồ hoặc bỏ quần áo bẩn. Hàng hiên rộng che chắn phía nam nơi căn phòng nhìn ra vườn, vì vậy mà giữ được khoảng cách với mặt trời. Lại nhờ cửa sổ kiểu Tây được trổ thấp ngang nền nhà và gió thổi cả ngày nên nói chung đây là phòng mát nhất nhà. Ba chị em thường tranh nhau ngồi sát cửa sổ khi nghỉ ngơi vào hai, ba tiếng đầu giờ chiều nóng bức. Hàng năm, cứ vào lúc trời nắng nóng là các cô ăn mất ngon, gầy gò đi và bắt đầu bị “thiếu B. Trong số ba người, Yukiko vốn mảnh mai là người sụt cân rõ ràng nhất. Từ tháng Sáu cô đã bị tê phù mãi không dứt. Cô đến Ashiya một phần nhằm thay đổi không khí, nhưng tới nơi thì bệnh lại nặng thêm. Sachiko hay Taeko cứ phải tiêm vitamin B cho cô liên tục. Rồi đến lượt hai người này cũng có biểu hiện ít

hiều, thế là lần lượt các chị em mỗi ngày thay phiên tiêm cho nhau. Từ đầu hè Sachiko đã quen mặc đầm kiểu Tây để hở lưng. Đến chừng hạ tuần tháng Sáu, Yukiko gầy như lá lúa cũng chịu hết nổi, chuyển sang mặc váy lụa georgette. Taeko ưa vận động nhất nhà nhưng rõ ràng vẫn chưa hồi phục tinh thần sau cơn lữ. Hè năm nay năng lượng của cô kém hẳn so với bình thường. Trường cắt may dĩ nhiên đã đóng cửa. Xưởng búp bê của Taeko không thiệt hại mấy và cô cũng chẳng có lý do gì để bỏ bê những con búp bê nhưng cô hiếm hoi mới lại vắng tới đó.

Itakura thường sang chơi. Sau trận lụt, khách của anh thưa hẳn, anh bèn dành thời gian chụp một album ghi lại những thiệt hại của trận lụt. Anh lang thang với chiếc Leica khi thời tiết đẹp, thường xuất hiện ở cửa sau trong cái quần soọc, mặt cháy nắng, vuốt mồ hôi, và gọi O-Haru xin nước. Itakura uống liền một hơi hết cả cốc nước đá, cẩn thận lau bụi bám trắng áo, quần, rồi đi xuyên qua bếp, vào nơi mấy chị em đang nghỉ. Anh nói hôm nay vừa ở Nunobiki về, hoặc lên núi Rokko, dốc đá Koshigi, suối Arima hay Mino gì đó, anh kể lại theo cách của riêng mình những điều mắt thấy và thường minh họa câu chuyện bằng ảnh chụp.

Thỉnh thoảng anh muốn đi bơi. “Chị Makioka, đi tắm biển nào. Chị dậy đi chứ.” Anh chàng nói như ra lệnh lúc vào phòng. “Năm ườn ra thế hại sức khỏe đấy!”

Khi Sachiko đáp lảng đi, anh chàng kéo hẳn chân cô. Anh bảo: “Đây ra bãi biển Ashiya có tí tẹo, chữa bệnh tê phù bằng bơi lội là nhất. O-Haru, lấy đồ bơi ra và gọi taxi nhé!” Khi Sachiko muốn đưa Etsuko đi bơi mà không có sức, chị gửi con cho Itakura. Ngày qua ngày anh chàng càng thân thiết hơn nên ăn nói bừa phứa, thậm chí còn hơi lỗ mãng. Không xin phép ai, anh cứ thế tự mở tủ chén, nếu là người khác thì ắt hẳn đã gây phản cảm, nhưng bù lại anh chàng được tính dễ bảo, không phản đối bất cứ yêu cầu nào của người nhà Makioka. Anh còn cực kỳ hoạt ngôn nữa.

Mọi người đang hóng gió như thường nhật vào một buổi chiều nọ, thì bỗng có một con ong to bất thường bay từ vườn vào. Nó đậu lên đầu Sachiko đầu tiên rồi lượn quanh đó mấy vòng.

“Trời ơi! Ong vò vế!” Taeko hét toáng. Con ong lượn trên đầu Yukiko rồi lại lượn sang Taeko, sau đó quay trở lại chỗ Sachiko. Ba chị em quần áo mặc như không mặc, nhộn nhạo chạy quanh căn phòng nhỏ. Con ong bay

theo như muốn trêu ngươi họ, đuổi theo các cô đang vừa chạy vừa la ồm tỏi vào hành lang.

“Nó đuổi theo mình, nó đuổi theo mình kìa!” Các cô ulla vào phòng ăn, rồi lại từ đó ra không khách nơi Rosemarie và Etsuko đang chơi búp bê.

“Gì thế mẹ ơi?” Hai cô bé giật mình.

Con ong đập vào cửa sổ, lại có tiếng kêu oai oái vang lên.

Phần vì khoái chí, hai bé Rosemarie và Etsuko cũng nhập bọn. Hai cô bé lảng xảng tránh khắp phòng như thể đang chơi bịt mắt bắt dê với Con ong, còn con ong thì không biết là do kích động hay do trời sinh giống ông như thế, cứ bay ra vườn rồi lại bay vào phòng. Cả năm lại chạy vào sảnh. Đang lúc nhón nháo ấy thì bộ mặt Itakura xuất hiện dưới rèm cửa nhà bếp. Anh chàng đã sẵn sàng đi bơi. Anh đội mũ rơm, khoác kimono vải bông ra ngoài đồ bơi và vắt khăn trên cổ.

“Chuyện gì thế hả O-Haru?”

“Bọn họ bị ong đuổi.”

“Có thể thôi à?” Năm người cùng co cẳng chạy, tay giơ cao, bàn tay cuộn thành nắm đấm cứ như đang tập để chuẩn bị thi điền kinh.

“Xin chào. Xem ra cả nhà đang gặp rắc rối.”

“Ong, ong! Bắt lấy nó, nhanh lên!” Sachiko vừa chạy trên hành lang vừa rít lên éo éo.

Năm cái miệng há hốc, mắt sáng lên, và mấy khuôn mặt méo mó lạ.

Itakura cởi mũ bình tĩnh đuổi con ong ra vườn.

“Sợ quá, em sợ quá. Con ong bám dai thấy ghê.”

“Khéo con ong còn sợ các cô hơn các Cô sợ nó ấy.”

“Anh đừng có cười. Tôi thực sự sợ lắm.” Yukiko vẫn còn thở hổn hển, khuôn mặt trắng bệch cười gượng. Yukiko bị tê phù nên tim đập mạnh, phập phồng dưới lớp vải mỏng của chiếc váy mùa hè.

QUYỀN TRUNG – 12

Đầu tháng Tám, Taeko nhận được thư từ một trong số các học trò của bà Yamamura Saku, nói tình hình bà đang xấu đi, vừa phải nhập viện gần nhà.

Thông thường, việc tập múa bị ngưng trệ vào những tháng nóng là tháng Bảy và tháng Tám, song năm nay, mới qua buổi trình diễn tháng Sáu mà bệnh tình Saku đã trở nặng, bà quyết định nghỉ dưỡng cho tới tháng Chín. Không phải Taeko không lo cho bà Saku, nhưng cô ngại cất công đi vì nhà bà giáo ở phía nam Osaka, phải chuyển tàu mấy lần. Và lại trước kia Taeko còn có mục đích lớp tập múa, chứ cô chưa đến tận nhà bà giáo Saku bao giờ. Saku đã bị di chứng bệnh thận mà nhiễm trùng tiết niệu, tiên lượng rất xấu.

“Mai em đi nhé Út. Rồi chị sẽ lên đó sau.”

Sachiko e ngại những chuyến đi xa xôi từ Ashiya tháng Năm, tháng Sáu vừa rồi đã khiến bà sinh bệnh. Chị nghĩ lại, bấy giờ mình đã để ý khuôn mặt sưng mọng, tai tái, tiếng thở gấp của Saku và nhớ lời chính bà nói rằng mình vẫn còn múa là để rèn luyện sức khỏe. Không có gì gây vất vả cho quả thận hơn là đi lại quá nhiều, nhẽ ra bà nên dùng những chuyến đi đó. Nhưng Taeko và Etsuko quá háo hức, kể cả Sachiko cũng bị cuốn theo sự nhiệt tình của bà giáo. Chị cứ để mặc sao cũng được. Nay Sachiko e rằng đó là một sai lầm. Sachiko dự định sẽ tự đến thăm bà vài hôm tới, có lẽ nên nhờ Taeko đi trước càng sớm càng tốt.

Taeko định sáng sớm mát mẻ thì đi. Nhưng rồi mấy chị em lại bàn nhau nên tặng quà gì, rồi những việc lật vặt khác cản trở nên cuối cùng cô ra khỏi nhà vào buổi chiều đúng giờ nóng nhất. Khi về nhà vào khoảng 5 giờ chiều, trong tiếng thở hỗn hển, Taeko không thể diễn tả được cái nóng của khu vực ấy trên Osaka, cô cởi luôn cái váy ướt sượt đang dính vào người và chui ngay vào phòng tắm, chỉ mặc độc chiếc quần lót. Một lúc sau cô xuất hiện, quấn khăn tắm lớn, đầu chít một cái khăn ẩm và lấy cái áo kimono bằng tơ tắm ra.

“Cảm phiền các chị xiu nhé.” Cô khoác áo kimono qua vai, ngồi xuống quay lưng với các chị và hướng bộ ngực trần về phía quạt điện.

Taeko nói: mặc dù bà Saku luôn miệng than mệt, nhưng cả tháng Bảy vừa rồi không có sự cố gì đáng lưu ý. Thế rồi hôm 30, bà giáo tổ chức tiệc tại nhà để đặt nghệ danh cho đệ tử. Saku không hào phóng ban tên, hay công nhận học trò chính thức là truyền nhân của phái Yamamura, nhưng lần này là có ngoại lệ. Bà mặc lễ phục trang trọng nhất bắt chắp nóng nực, treo bức tranh của sư phụ mình, người sáng lập ra phái Yamamura, và với tác phong trang nghiêm nhất, tiến hành nghi lễ được truyền lại từ bà ngoại mình. Hôm sau, bà đến nhà một đệ tử theo lời mời thì trông mệt hơn bình thường, đến ngày hôm sau nữa, tức mùng 1 tháng Tám thì ngã quỵ.

Mé nam Osaka không giống vùng ngoại ô giáp ranh Osaka và Kobe, đó nhà nhỏ mà san sát, hầu như không có cây xanh. Lúc tìm đến được bệnh viện, Taeko đã nhể nhại mồ hôi, và bà giáo thì đang nằm trên giường trong phòng bệnh hướng tây dưới ánh mặt trời gay gắt buổi chiều, bên bà chỉ có một phụ nữ là người học trò chăm sóc. Khuôn mặt bà không sung phù như Taeko tưởng tượng, nhưng bà không nhận ra cô khi Taeko có xuống bên giường. Người chăm sóc nói rằng thỉnh thoảng Saku mới tỉnh lại, còn hầu hết thời gian bà đều ở trạng thái hôn mê. Đôi khi bà nói sảng, mà toàn nói chuyện múa may. Sau nửa tiếng, người đàn bà cùng Taeko ra hành lang lúc cô chuẩn bị về, chị ta nói bác sĩ bảo không hy vọng gì nữa. Taeko cũng đoán vậy. Cô về nhà dưới ánh nắng thiêu đốt mới hiểu rằng bà giáo đau ốm đã phải nhọc nhằn ra sao khi cứ phải đi đi lại lại như thế mỗi ngày, chính Taeko đi một lần còn thấy vất vả nữa là.

Hôm sau Sachiko đến bệnh viện cùng Taeko, thế rồi bốn, năm ngày sau, họ nhận được các phó của bà giáo Saku. Khi đến viếng, hai chị em mới có dịp đích thân tới thăm nhà bà, họ thấy bất ngờ về ngôi nhà chỉ nhỉnh hơn một phòng trọ ấy, quá sức tưởng tượng đối với người đàn bà mang cái tên Yamamura kiêu hãnh, một mình gìn giữ điệu múa truyền thống làm nên một phần phong vị Osaka xưa. Ở đó bà đã sống một cuộc đời khổ hạnh nếu không muốn nói là lay lắt. Phải chăng bởi bà là một người đàn bà không giỏi xoay xở kiếm chác, một người đàn bà mà lương tâm không cho phép làm tổn hại đến nề nếp gia phong, không cho phép nhượng bộ trước thời cuộc? Những tiền bối của bà từng là vũ công dạy cho các geisha ở Xóm Nam, thường giám sát các buổi trình diễn hàng năm của họ, nhưng bản thân

Saku khi kế thừa danh hiệu đã tuyên bố rằng bà không muốn dây dưa với các buổi trình diễn của geisha và những thứ tương tự nữa. Phong cách Tokyo hào nhoáng đang cực thịnh, bà biết nếu mình trở thành giáo viên dạy múa cho các xóm geisha thì ắt những kẻ nắm quyền hành nơi đó sẽ can thiệp để ép bà tiếp thu trào lưu mà bà ghét. Tính bảo thủ ấy đã ngăn cản bà công thành danh toại. Bà chỉ Có vài học trò, cuộc sống cá nhân cũng chẳng được viên mãn: Bà được ông ngoại nuôi dưỡng rồi ở vậy cả đời, dù nghe phong thanh rằng có người đàn ông đã chuộc bà khỏi nhà geisha. Bà cũng không có con. Khi Saku qua đời chẳng có người thân nào bên cạnh. Chỉ lèo tèo vài người đến đám ma ở Abeno trong cái nóng cuối hè. Hầu những tất cả khách viếng đều đến nhà hỏa táng bên cạnh, nơi họ chia sẻ kỉ niệm trong lúc đợi tro cốt được đem ra. Saku ghét các phương tiện giao thông, nhất là tàu bè và ô tô. Bà là người rất duy tâm, cứ ngày 26 hàng tháng đều đến đền Kiyoshikojin và đi một vòng khắp một trăm hai mươi tám ngôi đền Thần đạo. Tháng Hai hàng năm, vào ngày Lập Xuân, bà đến thăm lễ đường Jizo ở quận Uemachi, Osaka, dâng bánh dày, số bánh bằng số tuổi của bà. Bà rất kiên trì giải thích cho các học trò những đoạn máu chót trong một điệu múa, nhưng bà cũng là người đòi hỏi. Chẳng hạn, bà cực kì tỉ mỉ trong trích đoạn này của bài múa “Diêm Dân”:

Lược tsuge gài lên mái tóc

Mình lại đây giúp tớ một tay

Triều lên đông nước cho đầu.

Và đến câu hát tả vàng trắng hai bóng, bà nhấn mạnh rằng người vũ công phải nghĩ về bóng trắng hư ảo trong xô nước mặn. Còn đoạn tro điệu “Lời Nguyên”:

Chàng ơi giờ hãy ăn năn

Phụ em chàng có biết chẳng hời chàng

Lúc này người vũ công khom gối, làm động tác như đang đóng một chiếc đinh, Saku yêu cầu ánh mắt phải thể hiện quyết tâm sắt đá. Là người bảo thủ và lạnh đời, nhưng bà lại tự thấy rằng mình chẳng thể ngồi không nhìn trường phái múa Osaka bị Tokyo làm cho mai một, và bà đã nghĩ đến một ngày mình sẽ có cơ hội đem những điệu múa của mình đến Tokyo. Các học trò đang lập kế hoạch mừng sinh nhật sáu mươi của bà bằng cách thuê một

hội trường ở Xóm Nam, dàn dựng một buổi biểu diễn thật công phu mà có ngờ đâu sư phụ không thể sống đến khi tròn sáu mươi tuổi. Taeko là học trò tương đối mới, cô chỉ quen biết Saku vài năm trở lại đây. Cô ngồi kính cẩn bên Sachiko và lắng nghe. Cô từng hi vọng với tư cách là trò cưng của sư phụ, cô có thể được nhận nghệ danh kế thừa phái Yamamura, nhưng giờ hy vọng ấy chỉ còn là mây khói.

QUYỀN TRUNG – 13

Mẹ ơi, nhà Stolz nói họ sẽ về Đức - Etsuko bảo một tối nọ sau khi sang nhà hàng xóm chơi.

Hôm sau, Sachiko hỏi bà Stolz phía bên kia hàng rào thực hư chuyện Etsuko kể. Đúng vậy, bà Stolz nói. Chồng bà nói nước Nhật đã tham chiến. Văn phòng ở Kobe không có việc. Chuyện làm ăn bị đình lại từ đầu năm. Họ đã đợi, hy vọng chiến tranh sẽ qua đi nhưng không biết là bao giờ. Chồng bà đã tính đủ đường, rồi quyết định quay lại Đức. Bà Stolz tiếp tục kể lễ chồng mình đã hành nghề ở Manila trước khi đến Kobe hai hay ba năm trước, và gia đình chán ghét phải quay trở lại Đức ra sao khi ông đã có sự nghiệp ở Đông phương. Gia đình thật may mắn vì đã có những người hàng xóm tốt bụng như anh chị, cả nhà, nhất là bọn trẻ, đều buồn rầu lắm khi phải ra đi. Ông Stolz và con trai lớn Peter sẽ rời đi trong tháng này và vòng qua Mỹ về nhà. Bà Stolz, Rosemarie và Fritz sẽ đến Manila vào tháng tới, ở tại căn hộ của gia đình một người em gái, rồi từ đó về Âu châu. Gia đình người em ở Manila cũng đang trở lại Đức, và vì chính người em đang bị ốm ở Đức nên bà Stolz sẽ chăm lo việc gói ghém đồ đạc, khóa chặn cửa nẻo cho họ và đem theo cả ba đứa bé. Có lẽ nội ba tuần nữa bà Stolz và lũ trẻ chưa đi vội, nhưng ông Stolz và Peter thì đã đặt chỗ trước. Họ sẽ rời Yokohama trên con tàu Nữ hoàng Canada hạ tuần tháng Tám, ra đi vội vã như kẻ hoạch chóng vánh của họ.

Từ cuối tháng Bảy, Etsuko đã có biểu hiện căng thẳng và tê phù, tuy chưa đến nỗi như năm ngoái, ngoài ra bé cũng biếng ăn và nhác ngủ. Mọi người nghĩ nên đưa bé đi bác sĩ chuyên khoa ở Tokyo khi các triệu chứng còn chưa phát mạnh. Thế là cô bé Etsuko, vốn chưa nhìn thấy Tokyo bao giờ, cứ thế kể lễ đầy ghen tị về bạn này bạn kia được bá kiến Hoàng thất như thế nào, nếu được dẫn đi Tokyo sẽ vui lắm ra sao, phần Sachiko cũng chưa ghé nhà chị gái trên Shibuya bao giờ, và chị nghĩ đây cũng là dịp tốt để thăm Tsuruko. Cân nhắc mọi chuyện xong, cả nhà ấn định đầu tháng Tám, ba người Sachiko, Etsuko và Yukiko sẽ đi Tokyo chơi. Thế rồi bà giáo dạy múa từ trần làm nhỡ kế hoạch, họ lại băn khoăn không biết tháng Tám có đi

kịp không. Đi tiễn cha con Peter ở Yokohama cũng vui, chỉ tội tàu xuất phát lại nhằm đúng lễ Obon, Sachiko bắt buộc phải thay chị gái đến nhà thờ họ ở Osaka làm lễ hàng năm.

Nhà Makioka đành tổ chức một bữa tiệc chia tay nho nhỏ vào ngày 17, mời Rosemarie, Peter và Fritz. Hai ngày sau, gia đình Stolz cũng tổ chức tiệc nhưng chỉ có bé Etsuko là người Nhật duy nhất trong số bạn bè của Rosemarie và Peter. Ngày hai mươi mốt, Peter sang chào tạm biệt. Sau khi bắt tay cả nhà, cậu nói rằng hai cha con sẽ lên tàu ở ga Sannomiya đi Yokohama ngày mai. Dự kiến là hai cha con đi tàu từ Hoa Kỳ về Đức vào đầu tháng Chín, cậu hi vọng cơ duyên nào đó sẽ đưa gia đình Makioka tới Hamburg nơi cả nhà cậu sống. Cậu cũng muốn gửi cho Etsuko cái gì đó từ Mỹ, không biết bé thích cái gì? Etsuko sau khi trao đổi với mẹ bèn xin một đôi giày. Peter bảo được, thế thì mượn Etsuko một đôi xem bé đi cỡ nào. Gần như ngay lập tức cậu trở lại cùng giấy, bút chì và thước dây, rồi cậu nói mẹ bảo nên đo chân Etsuko thì hơn. Cậu bé cẩn thận đặt bàn chân Sachiko lên giấy, can lại kích thước.

Sáng ngày 22, Etsuko và Yukiko đến ga Sannomiya. Buổi tối bên bàn ăn, họ nói chuyện bố con nhà Stolz. Hình như Peter buồn lắm lắm vì phải đi. Cậu hỏi bao giờ thì Etsuko ở Tokyo. Bé có ra tiễn ngoài bến tàu không? Tàu đi tối ngày 24. Minh có thể gặp nhau hôm ấy. Lúc tàu bắt đầu lăn bánh Peter nhắc lại lời mời, trông cậu ấy buồn ơ là buồn. Sachiko bảo để Etsuko đi Yokohama thôi có được không? Bản thân Sachiko phải lại đến hết ngày 24, nhưng Etsuko và Yukiko đi tàu đêm ngày 23 và xuống tàu ở Yokohama rồi đi thẳng ra tiễn có được không nhỉ? Sachiko sẽ ở Tokyo vào khoảng ngày 26. Etsuko có thể đi ngắm cảnh, và đợi mẹ nhà bác trên Shibuya. Etsuko thấy ý đó rất hay.

“Tối mai em lên đường được không Yukiko?” ”

“Em vẫn còn phải mua đủ thứ...”

“Em còn cả ngày cơ mà...”

“Nếu đi chuyến quá muộn, Etsuko sẽ buồn ngủ lắm. Đi chuyến sớm sáng hôm sau vẫn kịp mà.”

“Có lẽ nên vậy.” Sachiko nhỏ nhẹ. Chị cảm động khi thấy Yukiko muốn ở lại dù chỉ thêm một đêm.

“Chị đi hơi vội nhỉ!” Giọng Taeko có chút giễu cợt. “Có vẻ như mới đến mà đã đi luôn rồi.”

“Được ở lâu thêm chị thích lắm chứ. Nhưng thôi thì để Etsuko với Peter vui...”

Khi trở về vào tháng Bảy, Yukiko những tưởng mình sẽ ở đây chừng hai tháng, và hiển nhiên cô buồn khi nghĩ đến việc rời đi sớm. Lần này cô có Etsuko bầu bạn, sau đó Sachiko cũng lên Tokyo, không đến nỗi chỉ có mình cô lủi thủi. Nhưng mẹ con Sachiko, Etsuko không ở Tokyo lâu, rồi họ sẽ phải về để Etsuko còn đi học, mà Yukiko vẫn phải ở lại. Cô biết, mình muốn được ở gần Sachiko và những người khác là một nhẽ, nhưng lý do khiến cô muốn sống ở Ashiya là tình yêu cô dành cho cái huyện giáp ranh Osaka-Kobe này, và lý do cô không thích Tokyo là bởi không hòa hợp với anh rể, chỉ có không khí ở Osaka và Kobe là hợp với cô nhất mà thôi.

Sachiko cảm nhận tất cả những điều ấy, hôm sau chị kiếm lời, chỉ nhắc đến việc mọi chuyện của Etsuko nhờ Yukiko cả. Yukiko dành buổi sáng quanh quẩn trong nhà. Chứng kiến sự háo hức của Etsuko trước chuyến đi, cô lại vội vã sửa soạn áo quần và sau khi để Taeko tiêm một liều vào buổi chiều, cô bèn ra đi với O-Haru mà không nói đi đâu. Khoảng 6 giờ cô trở lại với vài túi hàng từ các tiệm dưới Kobe.

“Có vé rồi,” cô nói, rút ra từ đai obi hai vé chuyến tàu tốc hành Fuji sáng hôm sau. Tàu rời Osaka vào 7 giờ sáng, đến Yokohama lúc 3 giờ chiều, và họ có thể đến cảng lúc 3 giờ hơn. Như vậy họ sẽ có hai, ba tiếng trước khi tàu rời bến. Kế hoạch đã lên xong, mọi người hối hả lấy vali, thông báo cho bà Stolz, vân vân.

Etsuko quá phấn khích không muốn ngủ, Yukiko phải dẫn bé lên gác vì sáng mai đi sớm. Yukiko chậm rãi xếp hành lí của mình và nói chuyện với các chị em đến nửa đêm. Teinosuke làm việc trong thư phòng riêng.

“Đi ngủ đi chị Yukiko ời.” Taeko bảo, ngoác miệng ra ngáp. Trong số ba chị em Taeko là người thiếu ý tứ hơn cả, hoàn toàn tương phản với Yukiko, và nhất là vào những tháng nóng nực thì tác phong của cô gây chú ý quá sức. Chẳng hạn tối nay, lúc tắm xong Taeko mặc kimono bằng vải bông, thắt bừa cái đai obi không theo bộ, vừa nói chuyện vừa kéo tơ hơ cổ áo ra để lộ bộ ngực trần mà quạt phành phạch.

“Nếu buồn ngủ thì em cứ đi ngủ trước.”

“Chị không buồn ngủ hả?”

“Đó giờ chị bận quá. Chẳng biết ngủ nổi không.”

“Có cần tiêm thêm liều nữa không?”

“Đợi đến sáng trước khi đi tiêm thì hơn.”

“Tiếc quá, Yukiko lại phải đi.” Sachiko trông thấy vết nám trên mắt em gái đã không xuất hiện một thời gian lại mờ mờ hiện ra. “Hi vọng trước khi hết năm có thể viện cớ nào đó để gọi em về lần nữa. Năm sau là năm hạn đó.”

Nhà Stolz và hai bố con đã rời Sannomiya, đang ở thành phố Kobe. Để có thêm thời gian ở nhà, Etsuko và Yukiko quyết định lên tàu ở ga Osaka. Tuy nhiên họ vẫn phải có mặt tại ga Ashiya lúc 6 giờ. Sachiko chỉ định tiễn em gái đến cửa nhưng khi biết chắc bà Stolz và bọn trẻ sẽ đi đến tận ga, chị lại đi theo đến đó cùng Taeko và O-Haru.

“Tôi qua tôi đã gửi điện báo. Tôi cho họ biết giờ.” Bà Stolz nói khi tất cả đang đứng chờ tàu địa phương.

“Peter sẽ lên tàu luôn phải không?”

“Tôi nghĩ vậy. Etsuko, bé ngoan lắm. Cảm ơn bé” Bà Stolz quay sang Rosemarie và Fritz. “Các con cảm ơn Etsuko đi,” bà nói bằng tiếng Đức. Sachiko và những người khác chỉ hiểu mỗi tiếng “*danke schön*¹¹”.

“Mẹ ơi, mẹ lên Tokyo sớm nhé!”

“Không muộn hơn ngày 26, 27 đâu.”

“Mẹ hứa nhé?”

“Mẹ hứa.”

“Etsuko, về sớm nhé!” Rosemarie chạy theo đoàn tàu. “*Auf Wiedersehen*¹².”

“*Auf Wiedersehen*,” Etsuko nói, vẫy tay từ cửa sổ.

QUYỀN TRUNG – 14

Sachiko đã có kế hoạch đi tàu tốc hành Hải Âu ngày 27. Chị mang tổng cộng ba vali với tất cả chỗ quà cáp vượt quá khả năng xoay xở của mình. Chị chợt nghĩ mình có thể nhân tiện cho O-Haru đi ngắm cảnh Tokyo. Taeko có thể ở nhà trông nom cùng Teinosuke, với lại có đủ lý do chính đáng để kéo O-Haru theo cùng một trong số đó là Sachiko có thể gửi Etsuko về nhà còn đi học, chị thì vẫn ở lại Tokyo. Từ lần cuối chị đi Tokyo đến nay cũng lâu lắm rồi, việc gì phải vội. Trước khi về có khi nên xem thêm vài vở tuồng nữa.

“O-Haru cũng đi à!” Etsuko ra ga đón cùng Yukiko và Teruo, con trai lớn của Tsuruko.

“Kia là tòa nhà Marunouchi, đây là Hoàng cung.” Bé nói trong lúc ngồi trên taxi. Bây giờ bé đã thạo Tokyo như lòng bàn tay. Sachiko thấy sắc diện con gái đã khá hơn, nhắm thấy trong một thời gian ngắn mà mặt Etsuko đã tròn hẳn ra.

“Etsuko, từ trong tàu nhìn ra núi Phú Sĩ đẹp lắm này. O-Haru, em nói cho Etsuko nghe đi.”

“Cảnh đẹp lắm bé ạ, nhìn thấy cả đỉnh núi. Không có tí tuyết nào luôn.”

“Lần trước em lên thì trời hơi âm u, đỉnh núi bị mây che phủ.”

“Vây O-Haru gặp may hơn rồi!” O-Haru lúc nào cũng dùng ngôi thứ ba để nói chuyện với Etsuko.

“Nhìn kìa, O-Haru, Cầu Đôi đấy!” Teruo đã bỏ mũ ra, Etsuko nhận thấy họ đã băng qua cây cầu nơi hành lễ trước Hoàng thất.

“Hôm nọ, bọn em ra khỏi xe bãi kiến Hoàng thất,” Yukiko nói. “Thật đấy mẹ!”

“Bao giờ vậy?”

“Hôm nọ ý, ngày 24. Bác Stolz này, Peter này, Yukiko và con, mọi người ra xếp hàng.”

“Nhà Stolz đi Tokyo nữa à?”

“Chị Yukiko mời đó.”

“Vậy là mọi người có nhiều thời gian đấy nhỉ?”

“Cũng chỉ một tí thôi. Cứ phải ngó đồng hồ suốt chị à.”

Yukiko và Etsuko chạy tới bến tàu thì gặp ông Stolz và Peter đang đứng bôn chôn trên boong. Yukiko nghe báo 7 giờ tàu mới xuất phát. Thế là vẫn còn bốn tiếng. Sau khi cân nhắc khả năng đến khách sạn New Grand uống trà, cô thấy như thế vẫn còn dư dả thời gian nên mới đề nghị đi Tokyo. Mỗi chiều đi hết nửa tiếng, thì còn ba tiếng đi quanh thành phố. Yukiko biết là Peter và cả ông Stolz chưa bao giờ thấy Tokyo. Ông Stolz có vẻ hơi do dự. Ông chỉ đồng ý sau khi đã hỏi đi hỏi lại rằng Yukiko có chắc là đủ thời gian không. Khi đến Tokyo rồi, họ uống trà ở khách sạn Đế Quốc, tầm 4 giờ rưỡi chiều bắt taxi, trước là ra Cầu Đôi hành lễ đã, rồi tham quan Bộ tư lệnh Tác chiến, Nhà Quốc hội, Phủ Thủ tướng, Bộ tư lệnh Hải Quân, Bộ Tư pháp, Công viên Hibiya, Nhà hát Đế Quốc, Tòa nhà Marunouchi. Thỉnh thoảng họ nhìn ra bên ngoài taxi, có lúc đi bộ loanh quanh vài phút, tầm 5 giờ rưỡi thì đã đi đủ một vòng. Yukiko và Etsuko định tiễn nhà Stolz ra tận Yokohama, nhưng ông Stolz dứt khoát nói không cần, và lại từ sáng đến giờ Etsuko rất xúc động nên Yukiko cũng e ngại, đành tạm biệt họ ở ga Tokyo.

“Peter có vui không?”

“Cậu bé rất ngạc nhiên, không ngờ Tokyo đẹp thế. Còn nhớ anh Peter ngạc nhiên thế nào không Etsuko?”

“Toàn là nhà cao tầng, anh ấy trông có vẻ chóng mặt.”

“Ông Stolz thì thấy châu Âu rồi, nhưng Peter mới biết có Manila, Kobe và Osaka mà thôi.”

“Cậu bé nói, Tokyo đúng là danh bất hư truyền.”

“Bé thì sao hả Etsuko?”

“Ý chị là gì? Em là người Nhật, chưa cần tới Tokyo em đã biết rồi.”

“Có mỗi em là người duy nhất từng ở Tokyo thôi. Cái gì cũng phải giải thích, mệt phờ người.” Yukiko bảo.

“Dì giải thích bằng tiếng Nhật à?” Teruo hỏi.

“Khó ở chỗ đó đấy. Chị nói tiếng Nhật với Peter, cậu ấy dịch ra tiếng Đức cho bố. Nhưng Peter nghe không hiểu mấy từ như *Nhà Quốc hội* hay *Phủ Thủ tướng*. Thỉnh thoảng chị phải dùng tiếng Anh.”

“Dì sướng nhỉ, biết cả chữ *Nhà Quốc Hội* với *Phủ Thủ Tướng* tiếng Anh là gì.” Chỉ có Teruo nói giọng Tokyo chuẩn.

“Dì nói tiếng Anh bồi thôi mà. Dì nhớ từ *Diet Building*, nhưng từ *Phủ Thủ Tướng* thì không, phải nói là *Hoàng Thân Konoe* sống ở đây.”

“Em nói được tiếng Đức đó!” Etsuko bảo.

“Nói *Auf Wiedersehen* chứ gì?”

“Dạ, em nói *Auf Wiedersehen* mấy lần.”

“Ông Stolz cứ nói *thank you* tụi em.”

Sachiko nghĩ: bình thường Yukiko trầm ngâm là thế, mà hôm nay lại mặc kimono mùa hè nắm tay Etsuko mặc váy kiểu Tây, hai dì cháu tung tăng dẫn người đàn ông ngoại quốc và con trai đến Khách sạn Đế Quốc, các tòa nhà chính phủ và tòa nhà văn phòng - quả là một chuyến du ngoạn kì thú! Lại còn ông Stolz nữa, bị cậu con trai kéo theo, vừa nghe giải thích câu được câu chăng vừa sốt ruột ngó đồng hồ, đã phải cố gắng nhiều.

“Mẹ đã bao giờ thăm bảo tàng đó chưa mẹ?”

“Đương nhiên rồi. Đừng có làm như mẹ là người nhà quê lên phố chứ.”

Sachiko giả vờ thế chứ thực ra chẳng biết về Tokyo là bao. Năm mười sáu tuổi, có đầu một, hai lần gì đó chị cùng bố vào một quán trọ ở trung tâm thành phố, được đưa đi tham quan đó đây, song lúc đó là trước khi xảy ra động đất. Từ đó đến nay chị chỉ ở lại khách sạn Đế Quốc có hai, ba đêm trên đường đi trăng mật về. Chín năm từ khi sinh Etsuko chị chưa đến Tokyo lần nào cả. Ngoài miệng trêu con như thế chứ trong lòng chị phải công nhận là mình cũng hơi phấn khích vì lần đầu tiên sau nhiều năm mới được ngắm thủ đô hoa lệ với những dãy nhà cao tầng nơi trung tâm thành phố. Ở Osaka, đại lộ Mido cũng được mở rộng thế này. Các tòa nhà tân thời đã phủ khắp quận Semba ngày nào ở phía nam sông, từ nhà hàng Alaska trên tầng mười tòa nhà Asahi có thể bắt trọn quang cảnh ấn tượng nhưng nói cho cùng thì Osaka làm sao mà so với Tokyo được. Những đổi thay của Tokyo từ lần cuối chị nhìn thấy lúc thành phố đang bắt đầu khác phục hậu

quả của động đất quả là vượt xa những gì Sachiko tưởng tượng. Những hàng cột cao lớn vĩ đại, mái hình kim tự tháp của Tòa nhà Quốc hội nhìn xuống đại lộ về hướng Tây - chị biết chín năm dài như thế nào. Sachiko nhìn lại những thay đổi của thành phố và cả những thay đổi trong đời chị.

Nhưng Sachiko thực lòng chẳng thích Tokyo lắm. Những áng mây rực rỡ mang theo hào quang của Thiên Hoàng, nhưng với Sachiko thì vẻ đẹp của Tokyo chỉ là vẻ đẹp của Hoàng cung và khuôn viên rợp bóng tùng mà thôi: vẻ đẹp của một ốc đảo giữa khu vực tân thời nhất của thành phố, một cung điện với kích thước không hề thay đổi từ thời Edo với những bức tường rêu phong, hào nước bao quanh tương phản với những tòa nhà hiện đại bậc nhất. Sachiko chắc chắn mình có thể ngắm khuôn viên hoàng cung không biết chán, đúng là ở Osaka hay Kyoto chẳng có hơi nào sánh kịp. Song những phần còn lại của Tokyo chẳng làm chị hài lòng mấy. Phố Ginza dầu tráng lệ vô cùng đi nữa thì không khí cứ có cái gì đó khô khan, khắc nghiệt làm Sachiko tin chắc mình sẽ mãi mãi là một kẻ xa lạ trên đất này. Mà chị đặc biệt không ưa những con phố đìu hiu ở mấy quận ngoại thành. Khi taxi vào Shibuya, vô hình trung Sachiko thấy lạnh ngay giữa đêm hè. Cứ như chị đến một xứ sở xa xôi, hoàn toàn khác lạ. Chị không biết mình đã từng tới mạn này của Tokyo chưa. Dù sao chẳng nữa, những con phố này với Sachiko không hề giống những con phố ở Kyoto, Osaka hay Kobe chút nào, trông chúng cứ như thuộc về một thành phố vùng biển phía Bắc, thậm chí tí Mãn Châu. Mà nào có phải là nơi ngõ hẻm xa xôi, vẫn là một con phố nhộn nhịp ở nội thành Tokyo đấy chứ. Các cửa hiệu trải đến sườn đồi phía sau Shibuya đều bề thế, có bằng chứng của sự thịnh vượng hẳn hoi. Sao chúng lại thiếu hơi ấm, sao mặt người lại lạnh lùng, trắng bệch ra như vậy? Sachiko nghĩ về Ashiya của mình và của Kyoto. Giả sử đây là Kyoto, chị sẽ thấy thoải mái như quê nhà ngay cả trên một con phố lần đầu đặt chân. Chị thậm chí muốn dừng lại tán gẫu với ai đó. Thế mà ở Tokyo, dù có tìm kiếm chăm chỉ đến đâu, chị cũng không bao giờ thấy mình có ràng buộc gì. Chị là một kẻ xa lạ. Chị không thể tin được một người con đích thực của đất Osaka, chính là người chị của mình, có thể sống ở khu này, ở thành phố này. Cứ như trong mơ, chị bước đi trong một thành phố xa lạ, bất chợt gặp ngôi nhà nơi mẹ hay chị mình sống, và tự nhủ: “Ồ, mẹ sống ở đây à.” Tsuruko có thể chịu đựng được nơi này, lạ không Cơ chứ. Sachiko không thể tin được mình sắp đi gặp chị gái cho đến khi tới ngôi nhà ấy.

Taxi rẽ trái vào một khu dân cư yên tĩnh, và gần như ngay lập tức bọn trẻ con túa ra vây lấy chiếc xe. Đứa lớn nhất mới khoảng chín tuổi.

“Dì Sachiko!”

"Dì Sachiko!"

“Mẹ tụi con đang chờ.”

“Nhà kia kìa, ngay chỗ đó.”

“Cẩn thận, cẩn thận! Để ý tránh taxi.” Yukiko bảo. Chiếc taxi dừng lại.

“Con của Tsuruko đây à? Bé lớn kia là Tetsuo à?”

“Hideo chứ,” Teruo chỉnh lại. “Hideo này, Yoshio này, Masao này.”

“Lớn nhanh như thổi, bọn nhỏ mà không nói giọng Osaka thì dì chẳng đoán được là ai.”

Terus bảo: “Tụi nó muốn là nói được giọng Tokyo chuẩn, chẳng qua đổi giọng vậy để dì thấy thân quen thôi.”

QUYỀN TRUNG – 15

Sachiko đã nghe về ngôi nhà ở Shibuya từ Yukiko. Tuy nhiên trước đồng đồ đạc lộn xộn, bài trí rối ren này, đến chỗ đứng còn chẳng có, thì chị thấy ghê gớm hơn mình tưởng nhiều. Nhà mới thật, cũng có thể gọi là khang trang, những cột kèo mỏng dính, sàn ọp ẹp, một đứa trẻ con chạy lên chạy xuống cầu thang là rung chuyển cả ngôi nhà. Giấy bồi của thùng lỗ chỗ trông càng tàn tạ hơn bởi bộ khung màu cháo lòng rở tiền. Sachiko không ưa ngôi nhà cũ ở Osaka tối om và bất tiện, nhưng chị phải công nhận nó có sự thư thái nhàn tản nhất định mà nơi này thiếu. Với lại, ngôi nhà ở Osaka có vườn dù rất nhỏ, Sachiko vẫn còn những ký ức đẹp về quang cảnh từ trà thất sau nhà nhìn ra sân và cái nhà kho tường đất. Ở Shibuya này chỉ có nhõn một không gian hẹp cho vài chậu cây sau hàng rào, chẳng có cái gì đáng gọi là vườn. Tsuruko bảo đám trẻ dưới nhà ồn quá, nên đã bố trí cho Sachiko một buồng trên nhà tạm ổn cho khách ở lại. Sachiko nhận ra bức tranh của Seiho treo trong góc vẽ cá hồi đốm được mang từ Osaka lên. Cha chị từng sưu tầm tranh Seiho, đây là một trong số ít những bức gia đình còn giữ lại sau khi bán bộ sưu tập của cụ. Chị còn nhận ra nhiều thứ khác ngoài bức tranh ấy: cái bàn sơn mài màu sơn trong góc, bút tích của Rai Shunsui treo trên cửa, cái tủ sơn mài thép vàng bên tường đặt đồng hồ bên trong. Chị có thể thấy một góc ngôi nhà Osaka còn được giữ lại. Ất hẳn Tsuruko đã đem chúng lên đây để nhớ về những ngày tháng êm đềm và làm sáng lên cái không gian quá xấu xí để gọi là phòng cho khách tá túc. Nhưng những món gia bảo này lại phản tác dụng: chúng chỉ làm nổi bật thêm sự xuống cấp của căn phòng và Sachiko lấy làm lạ khi bắt gặp kỉ vật của cha mình ở một khu buồn tẻ nơi Tokyo. Đường như nó cho thấy Tsuruko đã xuống dốc đến mức độ nào.

“Tìm được chỗ trưng tất cả những thứ này thì chị cũng tháo vát ghê đó.”

“Lúc hành lý về đến nhà, chị không biết phải làm sao luôn. Hên xui thế nào lại xếp được. Phải chất đồ ngập nhà mới biết là còn nhiều chỗ chưa tận dụng hết.”

Tsuruko ngồi xuống nói chuyện sau khi đưa Sachiko đến phòng nghỉ. Bọn trẻ chạy lăng xăng sau lưng chị, cứ nín áo nín quần hai người. Bọn chúng nhẽ ra phải xuống nhà mà vẫn cứ quần lầy Sachiko, làm quần áo chị nhàu hết cả.

“Masao, xuống nhà bảo chị O-Hisa nhanh nhanh đem món gì mát cho dì đi con. Mẹ bảo thì làm luôn nghe Masao.”

Tsuruko ôm đứa con út Umeko đặt trên lòng. “Yoshio, xuống lấy cái quạt lên. Hideo to xác nhất nhà thì phải xuống trước tiên. Mẹ lâu lắm rồi không gặp dì, có nhiều chuyện cần bàn. Con quấy vậy mẹ nói chuyện với dì làm sao?”

“Hideo bao tuổi rồi?”

“Tám tuổi ạ.”

“Chùng đó tuổi mà lớn quá, lúc ở ngoài cổng dì cứ tưởng là anh Tetsuo.”

“Thế mà vẫn cứ bám mẹ lắm, làm như là em út không bằng. Tetsuo lúc nào cũng bận học chuẩn bị thi trung học, nó không trẻ con như thế này.”

“Nhà chỉ có O-Hisa giúp việc thôi hả chị?”

“Trước kia có cả O-Miyo nữa nhưng con bé muốn về Osaka. Chị đã quyết định là bao giờ Umeko biết đi thì không cần bảo mẫu nữa.”

Sachiko nhìn chị gái đầy khâm phục, chị những tưởng sẽ bắt gặp Tsuruko mệt mỏi tả tơi. Chị ấy vẫn biết phải tự chăm sóc mình thế nào. Mái tóc gọn gàng, trang phục chỉnh chu nhã nhặn. Phải chăm sóc chồng và sáu đứa con mười bốn tuổi, mười một tuổi, tám tuổi, sáu tuổi, năm tuổi và ba tuổi mà chỉ có một cô giúp việc, chị có quyền được cầu thả, xuề xòa hơn thế này nhiều chứ. Giả thử chỉ trông già hơn mười tuổi nữa thì cũng vẫn chấp nhận được. Nhưng Tsuruko là một người đàn bà dòng dõi Makioka chính hiệu, trông trẻ hơn tuổi ba mươi bảy của mình đến năm, sáu tuổi. Tsuruko và Yukiko giống mẹ, một người đàn bà Kyoto, còn Sachiko và Taeko giống bố. Người ta có thể thấy nét đẹp con gái Cố đô ở chị cả và em ba. Tuy nhiên không giống Yukiko, Tsuruko vóc dáng rắn rỏi. Hai em gái lần lượt thấp hơn Sachiko bao nhiêu thì Sachiko cũng thấp hơn Tsuruko chừng đó. Chị còn có vẻ cao hơn người chồng mảnh khảnh khi họ sánh bước cùng nhau. Thân hình Tsuruko cân đối với chiều cao, khác xa vẻ đẹp Kyoto mảnh mai yếu đuối của Yukiko. Hồi đám cưới của Tsuruko, Sachiko hai mươi tuổi, có thể nhớ

lại chị gái mình trông xuất chúng thế nào. Khuôn mặt dài với những nét sắc sảo, mái tóc thề xõa dài chạm sàn nhà được chị vấn cao theo kiểu Nhật thành cuộn trên đầu, gợi nhớ những mỹ nhân thời Heian một ngàn năm về trước. Nhìn vào dáng người vừa nữ tính lại vừa đạo mạo uy nghi ấy, người ta không khỏi ngưỡng tượng những phục trang của nữ quan xưa sẽ hợp với chị biết chừng nào. Những đồn đại về nàng dâu mà Tatsuo lấy về thật ra cũng chẳng cường điệu là bao - Sachiko và các em nói vậy. Mười lăm, mười sáu năm đã qua, Tsuruko sinh sáu đứa con, cuộc sống chẳng còn dễ dàng, nhưng dù tuổi hoa niên đã qua thì trông chị hãy còn trẻ. Hiển nhiên là nhờ chiều cao và vóc dáng nảy nở của chị. Sachiko nhìn chị gái gần hơn khi Tsuruko đang đong đưa Umeko trên tay - Sachiko thấy làn da trắng mịn trên cổ chị vẫn sẵn như ngày nào.

Teinosuke ý kiến rằng Sachiko và Etsuko mà tá túc tại nhà anh chị cả trên Shibuya thì phiền quá. Anh nói mình định gọi điện hoặc viết thư đặt chỗ ở quán nào đó, sau một, hai đêm đầu tiên thì Sachiko có thể ra ngoài ở với Yukiko. Nhưng Sachiko không thích ý tưởng thuê trọ, giả sử có chồng đi cùng chị sẽ bớt ngại ra ngoài ở, cơ mà đã lâu lắm chưa gặp chị Tsuruko, có bao nhiêu điều để nói, với lại ngôi nhà ở Shibuya cũng còn tiện lợi hơn phòng trọ nhiều. Thêm O-Haru phụ bếp núc, mẹ con Sachiko cũng không đến nỗi quá phiền toái. Nhưng chẳng mấy chốc chị thấy nên nghe lời khuyên của Teinosuke. Tsuruko cam đoan với em rằng nhà cửa không phải lúc nào cũng ồn ào thế này. Bọn trẻ ở nhà cả ngày vì đang nghỉ hè, hai, ba hôm nữa nhà sẽ yên ắng thôi. Nhưng vì ba đứa nhỏ nhất ch đi học nên xem ra Tsuruko ằng có nhiều thời gian cho bản thân. Thỉnh thoảng được lúc rảnh, chị mới lên phòng Sachiko. Ba đứa bé lập tức lật đật theo mẹ, đôi khi Tsuruko còn phải hét quát chúng, thế là đã ôn lại càng thêm ồn. Mỗi ngày một, hai bận, tiếng trẻ con lại ré lên điếc cả tai. Từ ngày ở Osaka, Sachiko đã biết tính chị gái thiếu kiên nhẫn với con nít, không biết làm sao chị quản được chúng nữa? Bởi nguyên nhân ấy, Sachiko thấy buồn vì chẳng có thời giờ tâm sự. Sau hai, ba ngày đầu Etsuko được Yukiko đưa đi thăm đền Yasukuni, chùa Sengakuji và những thắng cảnh khác, hai dì cháu thấy trời quá nóng để đi ngắm cảnh. Chẳng mấy chốc Etsuko đã chán. Một lý do khác để không ở trọ là Sachiko đã hi vọng Etsuko vốn là con một thì biết đâu sẽ thích chơi với em gái nhỏ hơn, và sẽ làm thân với các anh chị họ, nhưng Umeko hoàn toàn chỉ bám mẹ, đến dì Yukiko cũng không theo, và

con bé cũng quá sức chịu đựng của Etsuko. Etsuko bảo sắp phải nhập học rồi, nếu không về sớm thì Rumi sẽ đi Manila mất. Etsuko được nuôi dạy nhẹ nhàng tình cảm hơn nên thường ghé mắt xem cảnh Tsuruko đánh đòn bọn trẻ con trong e dè, sợ hãi. Sợ Etsuko đâm ghét Tsuruko - người chị tốt nhất trong bốn chị em trên nhiều phương diện, và việc tét dít có thể gây ảnh hưởng tâm lý tiêu cực cho con gái, Sachiko kết luận rằng nên để Etsuko về nhà với O-Haru. Tuy nhiên, bác sĩ Sugiura ở Đại học Tokyo, người mà bác sĩ Kushida đã giới thiệu cho họ, lại không ở Tokyo lúc này và mãi đầu tháng Chín mới về. Nếu không gặp được ông thì chuyển đi xem như công cốc.

Nếu định ở lại, có nên tìm nhà trọ hay không? Thật ra bản thân Sachiko chưa đến nhà trọ Hamaya bao giờ, nhưng quản lý của nơi này là người đàn bà xưa kia làm phục vụ trong nhà hàng Harihan ở Osaka, vốn chỗ quen biết với cha Sachiko mà chính chị vẫn còn nhớ (hồi ấy Sachiko Còn là “tiểu công nương”). Tức là không đến nỗi đi ở trọ một nơi hoàn toàn xa lạ. Với lại Teinosuke nói thêm rằng, nhà trọ ấy nhỏ thôi, vốn là nhà hàng tân trang lại, hầu hết khách khứa là dân Osaka hào sảng, phục vụ cũng nói giọng Osaka, là nơi để người ta quên đi mình đang ở Tokyo. Vì vậy, chuyển ra ngoài có hơn không? Nhưng thấy chị Tsuruko đã nhọc lòng tiếp đãi mình, Sachiko lại không dám lên tiếng. Tatsuo cũng hết sức chiều chuộng em vợ. Anh nói ăn ở nhà không thể nào thoải mái được, nên đã đưa mọi người đến một tiệm cơm ngoại quốc nghe nói rất có tiếng ở Tokyo, và mở một buổi tiệc nho nhỏ ở một nhà hàng Tàu tên là Bắc Kinh cùng cả bọn con nít để Etsuko đỡ lười thủ. Nghe nói Tatsuo tồn tiền đủ điều, thế mà anh ta lại có vẻ thích đãi khách. Hay anh ta vẫn còn giữ thói sĩ diện trước mọi người? Sachiko không biết nữa. Chắc Tatsuo bức xúc vì chuyện người ta phong thanh rằng anh ta bất hòa với các cô em vợ. Anh ta nói thẳng rằng, Sachiko chỉ biết mỗi nhà hàng Harihan, Tsuruya với mấy nhà hàng đắt đỏ khác. Gần nhà Shibuya này, anh ta bảo, có vô số nhà hàng nhỏ chuyên phục vụ xóm ăn chơi, đồ ăn ngon hơn hẳn những chỗ tiếng tăm, hoành tráng, mà cũng bởi các bà vợ và các thiếu nữ đứng đắn chẳng nề hà bị trông thấy ở đó, khéo Sachiko cũng sẽ thấy thú vị. Nếu chị thích, anh sẽ cho chị thử phong vị Tokyo đích thực. Để vợ ở lại trong nhà, anh vui vẻ dẫn Sachiko và Yukiko đến một nhà hàng ưa thích của mình. Sachiko thích thú nhớ lại cái hồi Tatsuo là chàng rể mới, chị em đã có những lúc dè chừng anh ta, rồi thấy anh thỉnh thoảng tiễn họ mà

rom róm, bây giờ khi chúng kiến anh rẻ hiên lành, yếu đuối ra sao, anh cố gắng làm đẹp lòng họ thế nào - thậm chí hơn cả Tsuruko - Sachiko không nỡ lòng nào làm anh phật ý. Chị kết luận rằng cứ ở ngôi nhà Shibuya thôi. Gặp bác sĩ Sugiura xong thì về ngay lập tức.

QUYỀN TRUNG – 16

Đó là đêm đầu tiên của tháng Chín.

Sachiko và Yukiko ăn tối với Tatsuo và Tsuruko, bọn trẻ đã ăn xong ban nãy. Chủ đề đi từ trận động đất vùng Tokyo-Yokohama đúng ngày này năm xưa sang trận lụt ở Ashiya vừa rồi. Khi nhắc tới Taeko và cậu nhiếp ảnh gia trẻ Itakura, Sachiko đã kể lại vài chi tiết. Chị nói bản thân con bé không gặp nguy hiểm, và Taeko thuật lại sao thì cũng chỉ biết vậy. Không biết thế nào mà Tokyo đêm hôm ấy cũng đón trận bão tồi tệ nhất trong mười năm qua. Gần như từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Sachiko mới biết thế nào là sống trong kinh hoàng suốt hai, ba tiếng đồng hồ.

THỨ Sinh ra ở vùng Osaka, nơi thiệt hại do bão để lại nhẹ hơn, Sachiko chưa hề biết gió có sức tàn phá đến mức nào. Quả là tầm bốn, năm năm về trước, có lẽ là mùa thu năm 1934, tháp chùa Shitennoji đã bị bão quét đổ, quận Higashiyama bị quét trơ trọi và bản thân Sachiko đã hoảng sợ trong khoảng nửa giờ, nhưng vì ở Ashiya không bị tàn phá mấy nên thấy báo đăng bão quét đổ tháp thì mới bàng hoàng. Con bão ấy không thể so với cơn bão ở Tokyo này được. Nghĩ đến ngôi tháp chùa Shitennoji bị bão đánh sập, Sachiko càng sợ hãi muôn phần, làm sao ngôi nhà ở Shibuya có thể trụ vững. Ngôi nhà được xây dựng quá sơ sài, thành thử Cơn bão dường như còn ghê gớm gấp năm, mười lần.

Gió đã giạt từ trước khi bọn trẻ đi ngủ lúc 8 hay 9 giờ gì đó, và đến 10 giờ thì dữ dội hơn. Như thường lệ, Sachiko lên gác cùng Yukiko và Etsuko. Bé Etsuko ôm lấy mẹ khi ngôi nhà bắt đầu rung lắc. Bé gọi cả Yukiko, rồi hai cánh tay quắp chặt lấy một bên là mẹ, một bên là dì. Mẹ và dì nói không cần phải lo đâu, gió sẽ sớm lặng đi thôi, nhưng hai người cũng ôm bé chặt không kém. Cả ba nằm co ro thành một khối, mặt áp sát vào nhau. Teruo trước đó đi ngủ với Tatsuo trong căn buồng nhỏ đối diện hành lang dòm vào, hỏi mọi người có xuống nhà không. Dưới nhà an toàn hơn chẳng? Có nên xuống đó không? Cậu bé có thể nghe tiếng mọi người chạy loanh quanh dưới đó. Sachiko không thấy mặt cậu bé, nhưng giọng nghe căng thẳng và

thiếu tự nhiên. Không muốn làm Etsuko sợ hãi, chị chẳng nói chẳng rằng. Nhưng chị bắt đầu sợ ngôi nhà sẽ sập. Mỗi khi những thanh rầm kêu kộp kộp chị lại nghĩ nhà sập đến rồi, chẳng còn tâm trạng đôi CO với Teruo nữa. “Etsuko, Yukiko, hay chúng mình xuống nhà nhỉ?” Sachiko bảo, dắt tay Etsuko đi. Bấy giờ ngôi nhà đang lắc lư vì gió quạt liên tiếp, ba người nom nớp lo khé bay luôn cả cái nhà. Từng bậc thang mỏng manh như tấm tôn cứ muốn thụt xuống dưới chân chị, còn tường nhà thì căng vẹo như cánh bướm. Bụi bẩn và cát len vào qua những khe nứt giữa tường vôi và cột. Sachiko định ninh mình sắp bị nhà sập đè chết, chân nọ ríu vào chân kia đến nỗi tí nữa đã ngã xô vào Teruo phía trước. Lúc ở trên gác, họ không để ý thấy ở bên ngoài lá cành, mái tôn, biển hiệu đang bị gió tốc bay vèo vèo, nhưng lúc này họ có thể nghe những tiếng nói hoảng loạn: “Mẹ ơi, con sợ! Con sợ lắm!” Bốn đứa nhỏ, dẫn đầu là Hideo, đang quây quanh cha mẹ chúng. Khi Sachiko bước vào, Yoshio và Masao chạy ra chỗ chị. Etsuko ở lại cạnh Yukiko. Hai tay Tsuruko bé Umeko, Hideo thì nép vào tay áo mẹ (hành vi của thằng bé rất khác thường những lúc gió lặng, nó xoắn tay áo mẹ và chú ý lắng nghe, khi nghe tiếng gió từ xa sắp ào tới, nó bịt tai lại, vừa rên rĩ với cái giọng trầm khàn vừa ép mặt xuống trần nhà). Bốn người lớn và bảy đứa trẻ con tập hợp lại như một nhóm bè. Bất kể cảm xúc của Tatsuo là gì, thì ba chị em đã buông xuôi chịu chết dưới căn nhà sập. Chỉ cần gió mạnh hơn tí nữa, lâu hơn tí nữa, rất có thể họ đã bỏ mạng. Sachiko nghĩ trong lúc hoảng loạn có lẽ chị đã tưởng tượng linh tinh, nhưng ở dưới tầng một này, chị thấy rõ mỗi đợt gió giật lại làm chỗ nứt giữa cột nhà và bức tường vừa giãn ra thêm một đoạn hai, ba phân - cầm đèn pin quan sát một chỗ nứt chị ước lượng đã phải lên đến mười lăm phân rồi. Những kẽ nứt ấy cứ mở ra khép vào theo từng cơn gió giật, mỗi lúc lại toác ra rộng hơn. Sachiko còn nhớ ngôi nhà ở Osaka đã rung chuyển thế nào trong trận động đất Hachiyama, nhưng động đất chỉ trong chớp lát thôi. Cảnh bờ tường nứt ra khép lại này khá mới mẻ với chị.

Ngay cả Tatsuo này giờ có hết sức để bình tĩnh cũng bắt đầu bất an trước những bức tường đang dịch chuyển. Tatsuo thắc mắc thành lời: “Chỉ có mỗi nhà ta rung lắc thế này à? Quả là mấy căn hàng xóm xây chắc chắn hơn. Nhà ông Koizumi chắc sẽ chống được bão.”

Teruo nói. “Nhà họ một tầng, xây kiên cố. Hay là sang nhà Koizumi lánh nạn hả bố? Không ai muốn nhà sập xuống đầu đầu bố ời.” Tatsuo trả lời:

“Sập thế nào được, nhưng nên ra khỏi đây thì hơn, có điều làm thế thì phải kéo gia đình Koizumi ra khỏi giường.”

Tsuruko bảo: “Đến nước này còn bày đặt lịch sự, đang bão bùng bùng, nhà Koizumi chắn chắn không thể ngủ được.”

Đột nhiên tất cả mọi người đều muốn thoát khỏi đây. Nhà Koizumi là hàng xóm ở ngay lưng, cổng chỉ cách bếp nhà Makioka một bước chân. Ông Koizumi là công chức về hưu, Có vợ và một đứa con trai, ông thỉnh thoảng vẫn giúp đỡ Terus vốn đi học cùng trường cấp hai với cu cậu nhà ông. Tatsuo và Teruo đã tới nhà đó một, hai lần.

Trong lúc ấy O-Haru và O-Hisa đang nói chuyện trong phòng của người giúp việc; chỉ lát sau đã thấy O-Haru chạy vào nói sẽ sang nhà Koizumi xem tình hình ra sao. Nếu được, cô sẽ nhờ họ cho cả nhà Makioka vào lánh nạn, O-Haru dĩ nhiên không biết nhà Koizumi, song cô rất tự tin và rõ ràng muốn chứng tỏ bản lĩnh ngay khi O-Hisa chỉ cho Cô ngôi nhà ấy.

“Chúng ta đi thôi, O-Hisa.”

“Cẩn thận kéo gió thổi bay cả người.”

Không cần đợi ai cho phép, O-Haru dẫn O-Hisa đi qua cửa sau. Vài phút sau cô trở lại nói nhà Koizumi không ngăn ngại chút nào đâu. Cậu Terus nói đúng, nhà Koizumi thậm chí chẳng hề rung lắc, bão ngay đây mà tưởng là ở đâu ấy. Vừa nói, O-Haru vừa quay sang cổng Etsuko lên vai.

“Bé Etsuko không thể tự đi được đâu. Hai lần chị bị gió tạt, phải bò đấy. Lại còn đủ thứ bị gió cuốn theo nữa. Bé lấy chăn trùm lên đầu đi nào.”

Tatsuo vẫn không tỏ vẻ sẽ rời đi. Anh nói ở lại trong nhà, còn Teruo, Tatsuo, Sachiko, Yukiko và Etsuko hãy đi cùng M-Haru.

Tsuruko dùng dằng mãi, nhưng đến lúc O-Haru đi với Masao (O-Haru nói: “Cậu Masao, đi thôi, chúc ta ra khỏi đây!) và chuẩn bị đem theo cả Yoshio, chị mới không chịu được nữa. Trao Yoshio cho O-Hisa, chị bồng Umeko trên tay và ra khỏi nhà. O-Haru là người hiền quay trở lại lần thứ hai, xem tí nữa cô đã bị một cái ban công rơi xuống đường đè vào. Sau khi O-Hisa đưa Yoshio đi rồi, O-Haru quay sang nhìn bé Hideo đang khiếp sợ bèn cõng bé trên vai, bỏ ngoài tai lời Tsuruko rằng cậu bé đã đủ lớn để tự đi một mình. ngang nhất,

Và thế là tất cả, kể cả cô hầu gái O-Hisa, đã ra đi. Nửa tiếng sau, đến lượt Tatsuo xuất hiện ở cửa sau nhà Koizumi, trông có vẻ ngưng ngừng. Gió giật khùng khiếp hơn bao giờ hết, nhưng những bức tường, cây cột nhà Koizumi quá vững vàng đến nỗi chẳng ai thấy nguy hiểm. Ngôi nhà được xây kiên cố tạo ra sự khác biệt đến kì lạ. Đến 4 giờ sáng thì gió yếu dần, và gia đình Makioka run rẩy quay về căn nhà nhỏ bé ọp ẹp của mình.

QUYỀN TRUNG – 17

Mặc dù sáng hôm sau trời thu trong vắt, ký ức về trận bão vẫn ám ảnh Sachiko như một cơn ác mộng. Lo lắng cơn bão sẽ ảnh hưởng đến tinh thần Etsuko, chị quyết định rằng bây giờ không phải là lúc để lùng khùng nữa. Chị gọi một cuộc khẩn về Osaka, yêu cầu Teinosuke đặt chỗ ở nhà trọ Hayama ngay. Chị nói nếu có thể thì sẽ dọn ra đó hôm nay, và đến tối thì nhà trọ Hayama gọi lại. Phòng được đặt từ Osaka, đã có phòng cho Sachiko. Chị ra đi cùng bé Etsuko sau khi chào tạm biệt chị gái, chị cũng bảo chị Tsuruko là sẽ ăn tối tại nhà trọ, nếu chị không phiền thì xin phép để O-Haru ở Shibuya thêm ba, bốn ngày. Hi vọng chị cả có thời gian ghé nhà trọ chơi.

Yukiko và O-Haru cùng vào thành phố với hai mẹ con. Bón người ăn tối ở một nhà hàng Đức được quán trọ giới thiệu, và sau khi đi dọc phố Ginza nhìn vào các cửa hiệu mở ban đêm - lúc ấy tầm 9 giờ thì Yukiko và O-Haru tạm biệt hai mẹ con ở ga tàu điện ngầm. Đó là đêm đầu tiên Sachiko ở nhà trọ với bé Etsuko. Nỗi kinh hoàng đêm hôm trước quay trở lại sống động hơn. Dù đã uống thuốc an thần và nhấp vài ngụm brandy mà chị vẫn mang theo để đề phòng những trường hợp thế này, Sachiko vẫn tỉnh như sáo đến chuyển xe điện đầu tiên vào sáng hôm sau. Etsuko cũng bị khó ngủ. Con bé gắt gỏng đòi mai về Osaka luôn. Nó không chịu chờ bác sĩ. Cứ thế này có thể tình trạng bé sẽ tồi tệ hơn. Con bé muốn về trước Sachiko, muốn gặp bạn Rumi. Nhưng sáng hôm sau, Etsuko lại ngủ tốt, ngày 0 0. Đến tầm 7 giờ, chấp nhận mình không ngủ được, Sachiko lặng lẽ ra ngoài để không phiền đến Etsuko. Chị xin một tờ báo rồi ra ban công ngồi nhìn xuống kênh Tsukiji.

Ở nhà, chị rất quan tâm đến hai vấn đề thời sự, là việc quân Nhật tiến vào Hán Khẩu và tranh chấp ở Sudeten, quan tâm đến mức nôn nóng đợi báo ra buổi sáng nhưng ở đây, có lẽ vì không quen với báo chí Tokyo nên chị thấy tin tức này dường như không có thật. Chị quay sang nhìn những người trên bờ kênh. Nhà trọ nằm trong một ngõ nhỏ sau nhà hát kabuki, từ đây có thể nhìn thấy mái nhà hát, vốn là nơi chị từng với cha nên nó không xa lạ như

Shibuya. Song những ngôi nhà mới đã mọc lên, và cảnh tượng bên bờ kênh thật khác xa so với những gì chị còn nhớ. Chị từng đi Tokyo vào kì nghỉ xuân, nhưng đây là lần đầu tiên chị trông thấy thành phố này vào tháng Chín, ngay giữa trung tâm mà không khí đã lạnh thấm vào da. Osaka không lạnh sớm như vậy. Phải chăng mùa thu đến Tokyo sớm vì nó vốn là một thành phố lạnh lẽo? Hay chỉ là cái lạnh sót lại sau cơn bão, một khoảng nghỉ giữa thời tiết nóng nực? Hay con người ta sẽ nhạy cảm với cái lạnh hơn lúc xa nhà?

Bề gì hãy còn phải chờ bốn, năm ngày nữa chị mới đưa Etsuko đi gặp bác sĩ Sugiura được. Làm thế nào để giết thời gian đây? Sachiko nhớ ra chuyện kếp Kikugoro nổi tiếng sẽ diễn kịch tháng Chín này, có thể đưa Etsuko đi xem kabuki. Vì con bé thích múa, nên rất có thể nó cũng thích tuồng múa, và lại khả năng cao là khi con bé trưởng thành thì nghệ thuật tuồng kabuki sẽ lụi tàn nên bây giờ phải cho nó đi xem Kikugoro ngay - Sachiko nhớ ngày xưa cha đưa chị tới nhà hát mỗi khi chàng kếp Osaka là Ganjiro diễn. Nhưng các vở kabuki thực sự hay vẫn chưa công diễn ở nhà hát nào cả. Ngoài việc đi dạo mỗi tối dọc phố Ginza, chị chẳng còn muốn làm gì khác. Bất chợt chị nhớ nhà. Sachiko bắt đầu đồng tình với Etsuko rằng nên hoãn việc đi khám lại và về Osaka ngay. Mới chưa đầy một tuần, Sachiko đã nhớ nhà, bây giờ chị mới hiểu tại sao Yukiko lại ngồi khóc trong căn nhà ở Shibuya mong chờ ngày trở lại Osaka.

Vào khoảng 10 giờ thì có cuộc gọi từ O-Haru. “Bà Tsuruko muốn ghé nhà trọ, O-Haru sẽ dẫn đường ạ. Có thư từ ông Makioka nữa. Bà chủ có cần gì không?” Không, Sachiko trả lời. Tuy nhiên, chị muốn chị cả Tsuruko dùng bữa trưa với mình và hi vọng chị đến nhanh chóng. Đây sẽ là cơ hội tốt để gửi Etsuko cho O-Haru và lần đầu tiên có thể ngồi ăn một cách yên tĩnh, chậm rãi cùng chị gái sau một thời gian dài. Chị băn khoăn không biết nên đi ăn ở đâu. Chị nhớ là chị Tsuruko thích lươn, và Có một quán lươn tên là Daikokuya mà cha đã thường đưa chị tới. Sachiko không biết tiệm ấy còn kinh doanh không. Người lễ tân thì không biết. Có một quán nổi tiếng tên là Komatsu, nhưng khi tra trong danh bạ điện thoại thì chị thấy có quán Daikokuya thật. Sau khi đặt bàn, Sachiko ngồi xuống đợi chị gái. Sachiko bảo Etsuko có thể đến trung tâm bách hóa Mitsukoshi với O-Haru trong lúc Sachiko và Tsuruko đi chơi.

Sau khi Yukiko đỡ dành Umeko lên gác, Tsuruko vội vàng mặc quần áo lên ra ngoài. Và thế là Yukiko đáng thương đành rước nợ vào thân, Còn Tsuruko thì thoát nợ, quyết tâm phải tận hưởng cho đã.

“Chỗ này làm chị nhớ Osaka quá. Chị còn chẳng biết có quán như thế này ở Tokyo cơ.” Từ nhà hàng, Tsuruko nhìn xuống con kênh.

“Đúng là rất giống Osaka. Bố thường đưa em ra đây khi hai bố con đi Tokyo chơi.”

“Em có nghĩ chỗ này từng là một cù lao không?”

“Cũng có thể. Chỗ này hẳn từng là cù lao, mấy phòng ăn bờ bên này kênh là xây mới.”

Ngày xưa, chỉ có nhà cửa dọc một bên phố mà thôi. Bây giờ phía bên kia con kênh cũng có nhà, các nữ bồi bàn có vẻ như đang đem đồ ăn từ khu nhà chính của nhà hàng sang. Các phòng phía bên kia con kênh được xây trên phần kè đá tại một khúc quanh, cảnh tượng giống Osaka hơn cả trong trí nhớ của Sachiko. Chỗ giao nhau của hai nhánh con kênh nối với dòng chính tại khúc quanh khiến người ta liên tưởng đến phong cảnh nhìn từ trên ghe ở Yotsuhashi - Tứ Kiều, tại Osaka. Mặc dù giữa những nhánh kênh không có “bốn cây cầu”, thì chí ít cũng được ba cái. Không may là khu trung tâm từng mang cốt cách và vẻ tĩnh tại của thời Edo đã bị buộc phải xây dựng lại sau Con động đất. Nhà cửa, cầu, và những con đường lát đá đều mới. Vì có ít người qua lại nên chúng làm liên tưởng đến một khu dân cư vừa mở còn đang xây dựng dở dang ở vùng biên.

“Làm ít soda gừng nhé?”

“Vâng, nhưng chỉ thực sự thích uống gì?” Sachiko nhìn chị gái.

“Có lẽ soda gừng cũng được. Mới trưa thôi mà.”

“Hay là bia?”

“Được, nếu em uống hộ chị một nửa.”

Sachiko biết Tsuruko là người uống rượu giỏi nhất nhà. Có những lúc chị khá thêm rượu, nhất là sake Nhật. Còn bia thì chị không thích lắm.

“Dạo này hẳn chị không còn mấy thời gian nhâm nhi rượu.” “Thực ra chị vẫn uống với Tatsuo vào bữa tối. Và lại, nhà cũng hay có khách.”

“Khách như thế nào?”

“Anh trai Tatsuo, ở Azabu lên. Mỗi lần anh ấy đến, nhà chị đều có rượu uống. Anh ấy bảo nhà tôi tàn đông con làm rượu uống đượm hơn.”

“VẬY HẸN VẶT VÀ CHO CHỊ LẮM.”

“Không hề. Nhà chị chẳng bao giờ lo chuyện tiếp đãi anh ấy. Tụi nhóc cũng ăn uống cùng bàn, nên anh chị chỉ mời anh ấy chút rượu thế là xong. Còn O-Hisa có thể tự lên thực đơn bữa ăn mà không cần chị phải nhắc.”

“Con bé quả là biết cách trông nom quán xuyên.”

“Mấy bữa đầu, cả chị và con bé đều ghét Tokyo, chủ tớ cứ ôm nhau khóc. Nó kêu: Cho em về Osaka! Cho em về Osaka đi bà ơi! Nhưng dạo này không thể nữa. Hi vọng chị có thể giữ chân con bé đến khi nó lấy chồng.”

“Nó lớn tuổi hơn O-Haru không?”

“O-Haru bao nhiêu rồi?”

“Mười chín ạ.”

“Thế thì bằng tuổi. Em phải giữ chân O-Haru nhé. Xem ra con bé được việc lắm.”

“Em mừng nó đã gần sáu năm nay, hồi mới về đây nó mười bốn. Em biết tổng là con bé sẽ chẳng làm cho nhà khác đâu, em có bảo nó cũng không đi. Nhưng thực tình nó cứ ra về chứ cũng không được việc lắm.”

“Yukiko cũng bảo vậy. Nhưng cái đêm hôm kia ấy, O-Hisa cứ chần như e ngại còn O-Haru thì không. Tatsuo khá ngạc nhiên đó.”

“Những lúc như vậy nó rất xông xáo. Hồi lũ lụt nó đã giúp tụi em rất nhiều. Chỉ tội...”

Sachiko tóm lược với chị gái những lầm lỗi của O-Haru theo đà uống.

Sachiko bảo: Không phải là em khó chịu khi người ta khen giúp việc nhà mình. Nhưng thấy ai ca ngợi nó tháo vát hơn người, em chỉ im lặng vì không muốn vạch mặt nó. O-Haru cư xử khéo lắm. Nó luôn luôn hào phóng tặng đồ của mình cũng như đồ của nhà Makioka, tính rộng rãi là thế nên nó được các tiểu thương, thợ thủ công qua lại gia đình hết mực yêu mến. Em càng ngạc nhiên hơn nữa khi nghe thầy cô giáo của Etsuko và cả bạn mình tấm tắc khen: nhà ta có phúc ghê, kiếm được nhờ giúp việc đáng nể quá.

Người phụ nữ hiểu rõ nhất những vấn đề mà Sachiko gặp phải là mẹ kế của O-Haru. Hồi còn thỉnh thoảng đến nghe ngóng tình hình, bà cứ thao thao bất tuyệt: Dù ai nói ngả nói nghiêng, thì bà sẽ mãi không quên tấm lòng của Sachiko khi chị đồng ý mượn con nhỏ trời đánh thánh vật này; chính là nhiều lần còn uất ức đến phát khóc, và bà biết rõ những rắc rối Sachiko sẽ gặp phải, nếu Sachiko thái hời con nhỏ thì vợ chồng bà sẽ không tài nào tìm được chỗ khác cho nó. Họ chỉ hi vọng Sachiko sẽ tiếp tục đương đầu với mọi thói hư tật xấu của O-Haru, không cần trả tiền cho nó, cũng đừng ngại mắng chửi nó. Vì con O-Haru này thấy tử tế là lợi dụng, nên tốt nhất là cứ phải mắng té tát cho biết mặt.

Khi ông thợ giặt đưa O-Haru đến, bảy giờ chừng mười bốn, và xin Sachiko mượn nó, chị đã động lòng trước dáng vẻ và cách cư xử của con nhỏ, nhưng sau một tháng Sachiko mới vỡ lẽ mình đã rước phải của nợ, và hiểu được rằng bà mẹ kế kia không hề bất lịch sự khi gọi O-Haru là “con trời đánh thánh vật”. Điều chứng mất nhất là thói ăn ở mất vệ sinh của O-Haru. Sachiko để ý bàn tay và móng tay cáu bẩn từ lần đầu trông thấy nó - song do nghèo khó lam lũ thì ít, mà tại lười nhác thì nhiều: O-Haru rất ngại giặt giũ và tắm rửa. Sachiko Cố sức uốn nắn thói xấu của O-Haru nhưng hễ bà chủ quay đi là lại chứng nào tật ấy. Không như các cô hầu gái khác ngày nào cũng tắm, O-Haru chỉ loanh quanh ở phòng của gia nhân và cứ thế đi ngủ mà không thay quần áo. Cô nàng cũng chẳng khó chịu khi mặc cùng một bộ quần áo bẩn mấy ngày trời, thành thử phải cởi đồ cho nó, cầm tay dắt vào phòng tắm, lột luôn cả bộ đồ lót dơ dáy rồi đứng trông chừng nó giặt giũ mới được. Nói tóm lại, O-Haru còn phiền toái hơn cả trẻ sơ sinh. Các cô hầu gái khác mới trực tiếp là nạn nhân chứ chẳng phải Sachiko, nên đã sớm phàn nàn. Các cô bảo, tủ quần áo toàn đồ dơ, nói hết nước hết cái không được thì đành phải lấy quần áo của O-Haru ra giặt thì mới giặt mình thấy trong đó một cái quần lót của Sachiko. Vì O-Haru quá lười không chịu tự giặt đồ nên đã mượn đỡ của bà chủ. Và họ cũng nói thêm, O-Haru hơi hám quá thể đến nỗi không ai muốn đến gần. Không phải chỉ bởi lười tắm gội mà cô nàng còn ăn quà suốt ngày, nó bị khó tiêu, thở ra một cái là đã hơi muốn bịt mũi lại. Khốn khổ hơn cả là lúc phải ngủ cạnh O-Haru, và các hầu gái bắt đầu báo lại rằng mình bị rận cắn. Bao nhiêu lần Sachiko đã thuyết phục con nhỏ không thể ở lại và nên quay về nhà, nhưng ông bố với bà mẹ kế mỗi lần lại thay nhau đến van lơn với những lời xin lỗi thống

thiết, chị muốn thế nào cũng được, chỉ cần chấp nhận nó. O-Haru là con gái duy nhất của bà vợ đầu, bà vợ sau có hai đứa con. O-Haru chẳng chịu siêng năng, thành tích học tập quá lẹt đẹt so với hai đứa kia, lúc con nhỏ ở nhà thì không khí luôn luôn căng thẳng - ông chồng phải kiềm chế với con trước mặt vợ hai, mà mẹ kế thấy bố đẻ ở đấy cũng phải dè chừng. Thế là hai vợ chồng thỉnh cầu Sachiko. Họ hy vọng chị sẽ tìm cách giữ O-Haru lại đến khi nó đủ tuổi lấy chồng. So với ông bố, bà mẹ kế còn khó xử hơn: Cả xóm ai cũng khen con O-Haru mới quái đản, đến hai đứa bé cũng về phe chị, thành ra vô hình trung bà mẹ kế đáng thương trở thành mẫu dì ghẻ gian ác điển hình. Bà chỉ ra O-Haru xấu chỗ này, dở chỗ kia nhưng ngay đến chồng bà cũng không chịu tin. Bà không thể tưởng tượng được điều gì đã khiến ông ta bệnh con như thế. Chỉ Sachiko mới hiểu được cảm giác của bà. Sachiko thấy tình cảnh nan giải ấy thì rút cuộc lại vô tình thông cảm với bà thay vì đi tìm sự thông cảm ở bà ta.

“Chị cứ xem cách nó mặc quần áo ấy. Những cô giúp việc khác đều cười, bảo nó là đằng trước hở hênh quá nhưng nó chẳng thêm bận tâm. Có lẽ cái tính nó vậy, mắng cũng không bao giờ sửa được.”

“Nhưng nó cũng xinh đó chứ.” Tsuruko bảo.

“Khoản mặt mũi thì chịu khó chăm chút nhưng người ngợm ra sao cũng kệ. Con bé toàn xài trộm kem thoa mặt, son môi của em. Chị bảo O-Hisa có thể tự lên thực đơn mà chị không cần bảo. Này nhé, năm năm mà con O-Haru chẳng tự giác làm cái gì nếu em không sai bảo cặn kẽ. Em về nhà vào giờ ăn tối, đói ời là đói, hỏi nó đã sửa soạn gì chưa mà nó nói là chưa định nấu Com!” trôi qua “Nó trông tháo vát thế cơ mà.”

“Nó đâu có ngốc tí nào. Nhưng nó chỉ được cái mồm mép. Thích đùa chuyện, mà lại nhác việc nhà. Nó biết tổng là phải dọn dẹp nhà cửa, nhưng nếu em không xem chừng thì nó cứ để mặc thôi. Nó cũng không bao giờ thức dậy buổi sáng nếu không có người gọi. Lại còn mặc nguyên quần áo ban ngày đi ngủ nữa.”

Sachiko kể lại những tình huống và ví dụ minh họa để giúp chị gái giải trí: chẳng hạn chuyện một, hai hạt dẻ luôn luôn biến mất khi di chuyển từ bếp ra bàn ăn, hay chuyện O-Haru luôn nhìn dáo dác hoang mang mỗi khi ai đó đột ngột gọi tên, rồi quay đi nuốt chửng cái gì đó đang nhai trong miệng, rồi thì có một tối đang tắm quất cho Sachiko thì cô nàng ngủ gật ngã lăn ra, sau

đó nằm thẳng cẳng bên cạnh Sachiko, lại có mấy bận bếp ga còn mở mà đã đi ngủ, hoặc quên không tắt bàn là khiến cháy áo, suýt cháy cả nhà, rồi sau những lần như thế Sachiko thấy mình chịu đựng quá đủ, bảo O-Haru gói ghém đồ đạc về nhà ngay, nhưng lại bị cha mẹ nó nài nỉ thuyết phục nhận lại, rồi cả những lần O-Haru được sai đi ra ngoài làm việc gì mà gặp người quen trên đường, thì y rằng buôn chuyện hết mấy tiếng đồng hồ sau mới vác mặt về.

“Thế chị nghĩ lấy chồng rồi nó sẽ thế nào?”

“Chồng con vào rồi có khi nó sẽ thay đổi đấy. Nhưng thôi cứ giữ nó, Sachiko ạ. Nó cũng dễ mến mà.”

“Sau sáu năm, em gần như coi nó là con gái rồi. Thịnh thoảng nó hay giở thói khôn vặt, nhưng nó không dễ tự ái như những đứa ở cảnh mẹ ghẻ con chồng. Với lại nó cũng có nhiều ưu điểm. O-Haru đâu là hay ít dở nhiều thì em cũng không thể nào thực sự giận nó được.”

QUYỀN TRUNG – 18

Sau bữa trưa họ về nhà trọ, ở đó hai chị em lại nói chuyện đến tối. Tsuruko gợi ý để O-Haru đi ngắm cảnh ở Nikko cùng O-Hisa, vì con bé đã giúp chăm mấy đứa nhỏ. Để giữ chân không cho O-Hisa về Osaka, Tsuruko đã hứa cho con bé đi Nikko chơi, nhưng vì còn đợi có bạn đi cùng nên cứ lần khát mãi, giờ không phải cơ hội mà chị đã chờ đợi đó sao? Tuy không biết nhiều về Nikko nhưng chị nghe nói có thể vừa thăm ngôi đền, thác Kegon lẫn hồ Chuzenji rồi về Tokyo chỉ trong một ngày. Tatsuo cũng nhiệt tình lắm, và dĩ nhiên sẽ chi trả cho chuyến đi. Sachiko thầm nghĩ O-Haru lại láu cá rồi đây. Nhưng vì O-Hisa không thể đi chơi một mình, mà O-Haru hình như đoán được sự việc rồi, nên làm hỏng chuyện của tụi nó thì cũng không ra gì. Hai ngày sau, Tsuruko gọi điện buổi sáng báo: tối hôm trước vừa thông báo với hai đứa nó, thế là tụi nó sướng quá không ngủ được, sáng tinh mơ hôm nay đã đi rồi. Chị nói với tụi nó là có thể chuẩn bị để nghỉ qua đêm, nhưng chị tính là tụi nó sẽ về độ 7, 8 giờ tối thôi, và Yukiko sẽ sớm qua thăm nhà trọ.

Sachiko gác máy, đang nghĩ đến chuyện lát Yukiko tới thăm và ba chị em có thể đi đến Triển lãm Mỹ thuật thì một cô hầu gái đẩy một lá thư hỏa tốc qua khe cửa cho Etsuko, con bé có biểu hiện là lạ lúc nhận thư và đặt phong bì trước mặt mẹ. Thư để trong phong bì kiểu Tây, được ghi người nhận là Sachiko ở nhà trọ Hamaya. Chữ viết tay không phải là của Teinosuke, trong khi chỉ Teinosuke biết vợ đang ở đâu.

Chị lật phong bì lại. Người gửi là Okubata.

Cố gắng không cho Etsuko thấy tên người gửi, chị vội xé bì thư. Ba tờ giấy cứng kiểu Tây viết chỉ chít chữ cả hai mặt, được gấp làm tư, khi Sachiko mở ra kêu loạt xoạt nghe như hiệu ứng âm thanh trong phim ảnh.

Nội dung thư khiến chị bàng hoàng.

Ngày 13 tháng Chín

Chị Sachiko kính mến,

Xin chị thứ lỗi vì thư cho chị quá đột ngột. Chắc chị sẽ phật lòng khi nghe tin từ em, em biết lắm, nhưng em không thể để cuộc cơ hội này.

Quả thực em đã đợi có thời gian để viết, và em sợ cô Út sẽ chặn thư này. Hôm nay lần đầu trong suốt mấy hôm em mới gặp cô ấy ở xưởng búp bê và biết được chị đang ở Hamada với bé Etsuko. Tình cờ em biết được địa chỉ, vì bạn em cũng đang ở Tokyo, và em muốn chắc chắn lần này thư em sẽ tới được tay chị. Em buộc phải xin chị tha thứ.

Em sẽ nói ngắn gọn hết mức. Có lẽ nên bắt đầu với những nghi ngờ đã khiến em bất an. Hoàn toàn chỉ là suy nghĩ của em thôi, nhưng em đang thắc mắc hình như giữa cô Út và Itakura có vấn đề. Vì thương út nên em cũng muốn nghĩ đó là một mối quan hệ trong sạch, nhưng em ngờ rằng họ đã bắt đầu dạn dít với nhau.

Em bắt đầu để ý từ trận lũ. Itakura tới giải cứu cô ấy, xem chừng khá lạ lùng, không thể chỉ vì lòng tốt mà hấn bỏ nhà bỏ cửa, bỏ cả em gái để liều mạng cứu cô ấy được.

Trước hết, tại sao Itakura lại biết được cô Út đang ở trường may, tại sao hấn lại thân quen với cô Tamaki? Hấn hấn đã qua lại trường mấy bận, chắc là có gặp cô Út và lén thư từ rồi. Em đã điều tra và tìm thấy những bằng chứng khiến em vô cùng nghi hoặc, nhưng chưa cần nói chuyện đó oội. Em thấy chị tự điều tra thì hơn. Chắc chắn chị sẽ tìm thấy nhiều điều khiến chị ngạc nhiên.

Em đã từng chất vấn cô Út và Itakura, họ một mực phủ nhận tất cả. Và lạ lắm, cô Út giờ chủ động tránh mặt em. Cô ấy hiếm khi đến xưởng búp bê, mà khi em gọi đến Ashita thì bao giờ O-Haru cũng nói chung chung là cô Út ra ngoài rồi, chẳng biết thực hư thế nào. Itakura nói những điều chị có thể đoán được: rằng hấn gặp cô Út không hơn hai, ba lần sau trận lụt, không làm điều gì khiến em phật ý. Nhưng em có thăm dò hấn. Ngày nào hấn cũng lảng vảng tới nhà chị từ sau trận lũ, đúng không nào? Và không phải hấn đã mấy lần cùng cô Út đi bơi, chỉ hai người với nhau đấy à? Em có cách điều tra của em, hấn có chối bỏ sự thật cũng vô ích. Có thể hấn nói với chị, là em sai hấn gửi thư đến cho cô Út, nhưng em không hề sai bảo gì như vậy. Việc duy nhất hấn có thể làm với cô Út là chụp hình, nhưng vì em đã cấm hấn làm việc cho cô ấy, nên hấn không còn viện cớ này được nữa. Thế mà hấn lại còn năng đến nhà chị hơn trước, mà cô Út thì không còn

đến xưởng búp bê. Có lẽ khi chị ở nhà trông nom cô ấy thì không việc gì, nhưng bây giờ em không muốn nghĩ đến những chuyện có thể đang xảy ra, khi mà ban ngày thì anh Teinosuke đi vắng, còn chị, bé Etsuko, ngay đến cả O-Haru cũng đều ở Tokyo mất rồi. (Dĩ nhiên chị không biết rằng rất có thể lúc này đâu Itakura dẫn đến nhà chị mỗi ngày. Cô Út là người đáng tin cậy, chắc sẽ không làm gì sai quấy nhưng Itakura hoàn toàn không đáng tin. Hắn đã lang bạt khắp nước Mỹ, ném đủ trò chơi bời, như chị biết, hắn cũng giỏi lấy lòng và biết cách chen chân vào bất cứ gia đình nào hắn chọn. Còn nói về chuyện vay tiền mà lừa gạt phụ nữ thì hắn là đại cao thủ. Em đã biết Itakura từ hồi hắn còn chân trượt chân rảo vào làm ở cửa tiệm gia đình, em có thể cho chị biết mọi điều cần biết về hắn.

Có nhiều điều em muốn đòi hỏi vì quyền lợi của mình, nhưng để sa đà; giờ phải ưu tiên tách họ ra. sau Kể cả giả sử cô Út có ý định phá vỡ hôn ước với em (mà cô ấy nói là không), thì cô Út sẽ thân bại danh liệt nếu những tin đồn về cô ấy cả Itakura lọt ra ngoài. Em không thể tin được, là một tiểu thư nhà Makioka lại có ý định nghiêm túc với Itakura, nhưng em là người giới thiệu bọn họ với nhau nên em phải có trách nhiệm nói ra tất cả với người có bổn phận xem chừng cô ấy.

Em tin chắc chị đã có những suy nghĩ của riêng mình. Nếu có việc gì chị cho rằng em có thể làm được, chị cứ nói, em sẽ sẵn sàng làm.

Em buộc phải yêu cầu chị không được tiết lộ với cô Út những điều em biết. Chẳng may út biết được thì lợi bất cập hại.

Em đang viết rất vội để đảm bảo bức thư này có thể đến tay chị ở Hamaya. Có lẽ chị sẽ rất buồn bực khi phải đọc nó, nhưng em hi vọng chị hiểu được sự đường đột này. Bởi có gì biết nầu nên hắn em đã buông những lời đại dột và thô lỗ. Xin chị tha thứ cho em.

Trân trọng,

Okubata Keisaburo

Chống cùi chỏ lên bàn, hai bàn tay khum khum che đi bức thư, Sachiko đọc đi đọc lại mấy đoạn quan trọng. Sau đó, để né tránh ánh mắt hiếu kì của Etsuko, chị nhét lại bức thư vào trong phong bì, gấp làm đôi, rồi dúi vào đại obi và ra ngoài, ngồi trên ghế mây ngoài hiên.

Thật quá bất ngờ. Sachiko không thể nghĩ gì cho đến khi tiếng trống ngực lắng xuống. Mấy phần trong đó là sự thật? Những lời buộc tội của Okubata đã rành rành, chị buộc phải thừa nhận mình đã dung túng cho Cô Út. Chị đã để Itakura làm thân quá mau lẹ. Chị đã bất cẩn, cho phép anh ta muốn đi muốn đến tùy ý bất kể có việc hay không, và cũng chẳng lấy làm lạ tại sao anh ta qua lại quá thường xuyên. Với Okubata - ứng viên hôn phu của Taeko, họ rất thận trọng dè chừng, vậy mà họ lại chẳng thắc mắc gì về Itakura cả. Không ai biết lai lịch anh ta. Tất cả những gì mọi người biết, là anh ta từng phụ việc trong cửa hiệu của gia đình Okubata. Từ đầu họ đã không xem Itakura cùng đẳng cấp với mình. Không phải anh đã đùa đùa gợi ý rằng gia đình xem xét gã O-Haru cho mình ư? Ai ngờ anh ta đã âm mưu nhắm đến chính cô Út kia chứ? Về xối lởi đó chỉ là thủ đoạn thôi sao?

Song Sachiko không thể tin rằng cô Út lại có ý định nghiêm túc với Itakura, bất kể anh ta có tham vọng đến đâu. Không thể tin được những lời buộc tội ấy còn nhắm đến cả Taeko. Cứ cho là con bé từng phạm sai lầm trong quá khứ, chẳng nhẽ nó không còn chút sĩ diện nào ư? Dẫu lâm vào cảnh cơ hàn, sa ngã, nó vẫn phải là tiểu thư dòng họ Makioka chứ? Mất Sachiko ngán lẹ. Okubata đã chẳng ra gì, nhưng ít ra vẫn còn có thể châm chọc chuyện hôn nhân giữa cậu ta và cô Út. Nhưng sao cô Út có thể qua lại với một gã trai khác nữa? Mà cung cách của con bé, cách nó nói chuyện với Itakura không phải đã thể hiện anh ta không thể với tới con bé ư? Phải chăng anh ta cũng chấp nhận, hay gần như là thích thú chuyện đó?

Sự nghi ngờ của Okubata có cơ sở gì không? Cậu ta nói đến bằng chứng, nhưng còn chẳng bóng gió được bằng chứng đó là gì, vậy cũng có thể cậu ta chỉ đang ngờ vực vô căn cứ. Để dè chừng việc Út lại phạm sai lầm, có lẽ cậu ta đã răn đe theo cách cường điệu nhất. Sachiko không biết Okubata đã điều tra” kiểu gì, nhưng rõ ràng những việc như cô Út và Itakura đi bơi riêng cùng nhau hoàn toàn không phải sự thực. Sachiko dẫu chiều em cũng không bao giờ cho phép mình hoàn toàn lơ là như thế. Chỉ có Etsuko đi một mình với Itakura thôi. Lúc nào cô Út đi bơi, Etsuko và Sachiko chẳng đi cùng, cô Út và Itakura có quá ít thời gian ở riêng với nhau. Hai cô chị không có ý giám sát cô Út, nhưng Itakura nói chuyện có duyên nên bao giờ họ cũng xuất hiện để góp vui. Sachiko chưa bao giờ nhận thấy hành vi của anh ta hay cô Út đáng ngờ. Nhẽ nào Okubata tự tưởng tượng ra dựa trên những lời đồn đại không căn cứ?

Sachiko rất muốn nghĩ như vậy nhưng có cái gì đó chị không thể cắt nghĩa được cứ dấy lên khi đọc xong bức thư. Chị từng nghĩ Itakura thuộc tầng lớp xã hội khác với gia đình mình, nhưng chị không thể mạnh miệng rằng mình chưa bao giờ có những mối nghi ngại như Okubata đã nhận xét. Chị đã mơ hồ cảm nhận được có cái gì đó phía sau sự tận tụy Itakura dành cho cô Út và việc anh ta cứ đến Ashiya liên tục. Chị có thể tượng tượng được tâm lòng sâu nặng của người con gái được cứu thoát trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng nhận thức về địa vị luôn chen vào giữa, khiến chị gặt phất đi, cho là chẳng đáng để tâm. Nói thẳng ra là Sachiko chủ động né tránh. Chị bứt rứt vì điều chị không muốn thấy hay sợ phải thấy đã bị Okubata phơi bày trước mắt mình, chẳng cần lớp lang hay rào đón.

Sachiko đang nhớ nhà, đọc xong bức thư chị càng thấy mình không thể phí hoài thêm một ngày ở Tokyo nữa. Phải về thật nhanh để tìm hiểu sự thật càng sớm càng tốt. Nhưng phải bắt đầu từ đâu? Làm thế nào để tránh làm cô Út và Itakura nổi giận? Có nên nói chuyện với chồng? Hay là gánh vác toàn bộ trách nhiệm, giữ bí mật hoàn toàn việc điều tra và giấu cả Teinosuke lẫn Yukiko? Nếu cáo buộc của Okubata là đúng, thì chia rẽ đôi trẻ làm sao để chúng không tổn thương và không tiết lộ cho ai có phải là khôn ngoan nhất không? Sachiko nghĩ mông lung hết khả năng này đến khả năng kia. Việc cấp bách hơn cả là ngăn không cho Itakura đến Ashiya nữa. “Đường như rất có thể lúc này đây Itakura vẫn đến nhà chị mỗi ngày - đây là câu khiến chị lo ngại nhất. Nếu tình cảm giữa hai đứa đã nảy nở, thì đây là cơ hội để tiến triển và bùng phát. “Bây giờ em không muốn nghĩ đến những chuyện có thể đang xảy ra, khi mà ban ngày thì anh Teinosuke đi vắng, còn chị, bé Etsuko, ngay đến cả O-Haru cũng đều ở Tokyo mất rồi.”

Chị đã quá bất cẩn! Còn ai ngoài Sachiko đã nảy ra cái ý tưởng đưa Yukiko, Etsuko và O-Haru lên Tokyo, để Taeko ở lại một mình? Có lẽ chính chị đã ươm mầm cho hạt giống yêu đương, hay vô tình tay chị đã gieo những hạt giống ấy xuống mà nay đã nảy mầm, nếu giả dụ trước đó hai đứa chẳng có gì. Chị nên đổ lỗi cho em gái và Itakura, hay nhận lỗi về mình đây? Nói gì thì nói, không được phí thời gian nữa. Ngay khi chị ngồi đây, thời gian vẫn đang trôi. Sachiko bị rơi vào trạng thái bồn chồn không thể chịu nổi. Nếu phải đợi thêm một, hai hôm nữa trước khi về Osaka với Etsuko thì nên có biện pháp phòng ngừa gì bây giờ? Giải pháp nhanh gọn hơn cả dĩ nhiên là gọi cho Teinosuke và nhờ chồng ngăn Taeko gặp Itakura.

Nhưng không làm thế được. Chị không muốn cho Teinosuke biết chuyện. Có thể kể cho Yukiko tất cả, nhờ em nó về Osaka đêm hôm sau và kín đáo để mắt tới Taeko. Yukiko sẽ dễ nói chuyện hơn Teinosuke. Song giả sử Yukiko đồng ý, thì Sachiko cũng không có lý nào yêu cầu Yukiko gói ghém quay lại Osaka trong khi em nó vừa về nhà chính. Vậy biện pháp gây ít nghi ngờ nhất là cử O-Haru về ngay lập tức. Không cần nói gì với con bé cả. Chỉ cần O-Haru có mặt ở nhà Ashiya là sẽ ít nhiều hãm cô Út, ngay cả khi con bé không cản trở Taeko gặp Itakura.

Nhưng Sachiko lại đắn đo lần nữa. O-Haru là đứa lấm mồm. Không thể lường được con bé sẽ ba hoa gì một khi nó sinh nghi. Con bé này rất tinh ranh, bị đẩy về nhà sớm như thế ắt sẽ đoán già đoán non. Và lại, nó có thể chấp nhận bị mua chuộc. Tuy láu cá nhưng O-Haru lại dễ bị mua chuộc. Nó sẽ chẳng thể làm khó được loại người mồm mép như Itakura. Sachiko kết luận rằng chị chẳng giao phó được nhiệm vụ này cho ai cả. Phải tự về Osaka thôi. Sau khi đưa con gái đi khám, hôm nay hoặc mai, chị nhất định phải đi tàu đêm về bất kể muộn đến đâu.

Nhìn thấy chiếc dù của Yukiko trên cây cầu bên cạnh nhà hát tuồng kabuki, chị lặng lẽ về phòng, ngồi xuống bàn trang điểm và thoa phấn lên mặt. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, chị mở hộp đồ mỹ phẩm, cố gắng không để Etsuko thấy - và đổ rượu brandy đầy một phần ba nắp bị đông rượu bỏ túi.

QUYỀN TRUNG – 19

Sachiko không còn lòng dạ xem triển lãm tranh, nhưng một chút nghệ thuật có thể phân nào làm nguội đi những lo toan của chị. Buổi chiều, ba người sửa soạn đi công viên Ueno. Xem xong hai triển lãm, Sachiko đã mệt phờ nhưng Etsuko thì không, cô bé còn đi vườn bách thú. Rốt cuộc mãi 6 giờ hai mẹ con mới lê về nhà trọ. Sachiko ngại đến mức chẳng nghĩ đến việc ra ngoài ăn tối. Chị rủ Yukiko sang dùng bữa tại quán trọ luôn. Hai chị em đã tắm xong, đang ngồi chờ Com thì O-Haru chạy vào, mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, chiếc váy mùa hè nhàu nhĩ. Con bé và O-Hisa vừa đi tàu điện từ Asakusa về, nó tự mình từ Ginza tới đây để cảm ơn Sachiko. Nó chìa ra mấy cái kẹo và vài tấm bưu thiếp, bảo là quà cho cô chủ nhỏ Etsuko.

“Cảm ơn em nhé. Nhưng em nên tặng đăng Shibuya mới phải chứ.”

“Em vẫn còn nhiều mà bà chủ. Em đã nhờ O-Hisa đưa dùm.”

“Thực ra không nên mua nhiều như thế đâu O-Haru.”

“Chị có xem thác nước chưa?” Etsuko đang xem những tấm bưu thiếp.

“Có, cảm ơn cô chủ, O-Haru xem hết rồi. Đèn này, thác nước này, hồ này”

Mọi người nói chuyện về Nikko một lúc. Lúc O-Haru nói đã thấy núi Phú Sĩ, con bé bị vắn lại.

“Có phải núi Phú Sĩ đâu!”

“Chắc chắn mà.”

“Từ đâu mà thấy?”

“Từ trên tàu đó ạ.”

“Đi tuyến Tobu mà cũng thấy núi Phú Sĩ cơ à?”

“Chắc nhìn cái núi nào nhầm thành núi Phú Sĩ thôi.”

“Không, chắc chắn núi Phú Sĩ luôn. Mọi người trên tàu đều chỉ trỏ mà.”

“Có chắc là núi Phú Sĩ không đấy? Đến đoạn nào trên tuyến Tobu thì thấy?”

Sachiko từ sáng đã nghĩ đến việc đi khám chỗ bác sĩ Sugiura, bèn sai O-Haru gọi đến phòng mạch từ nhà trọ. Ông bác sĩ mới về thành phố, có thể gặp hai mẹ con vào sáng hôm sau là ngày mùng 6. Đã tính đến khả năng ông bác sĩ về mùng 5 nhưng còn nghỉ ngơi độ hai, ba bữa, nên khi biết tin Sachiko rất nhẹ nhõm. Chị yêu cầu nhà trọ đặt dùm ba vé nằm cho đêm hôm sau, nếu được thì ba vé cùng khoang. Yukiko giật nảy: “Chị về ngay ngày mai ư?” Sachiko đáp: Sáng đi khám thì cũng hơi cấp rập, nhưng nếu chiều tranh thủ mua sắm thì đi tàu đêm cũng không quá tệ. Mặc dù bản thân chị không có lý do đặc biệt nào để về gấp, nhưng Etsuko lỡ khai giảng rồi. Mọi người có thể cùng nhau mua sắm nếu Yukiko và O-Haru ghé nhà trọ vào buổi trưa. Sachiko biết mình nên quay lại Shibuya thêm một lần nhưng không có thời gian, chị nói lúc tiễn Yukiko và O-Haru sau bữa ăn tối. Chị hy vọng Yukiko sẽ thay mặt mình xin lỗi chị cả.

Ngày hôm sau Sachiko đứng là chạy vắt chân lên cỏ. Sau khi tới phòng khám của bác sĩ Sugiura, rồi đến hiệu thuốc mua các loại thuốc ông đã kê toa, chị và bé Etsuko bắt taxi ở Đại học Tokyo về nhà trọ thì thấy Yukiko và O-Haru đang chờ. Yukiko muốn biết trước hết kết quả thăm khám thế nào. Nhìn chung bác sĩ Sugiura đồng tình với chẩn đoán của bác sĩ Tsuji. Bác sĩ Sugiura nói căn bệnh này đặc biệt thường gặp ở những đứa trẻ có năng khiếu thiên bẩm. Không có gì phải lo lắng cả. Tùy vào cách nuôi dạy, Con bé có thể trở nên xuất chúng trong lĩnh vực nào đó. Điều quan trọng là cần khám phá xem tài năng của bé nằm ở đâu. Ông đưa ra lời khuyên về dinh dưỡng và kê một toa thuốc, chỉ có toa thuốc này là khác những gì bác sĩ Tsuji đã khuyến nghị.

Buổi chiều, bốn người đi mua sắm. Trời đã nóng trở lại, mặc dù có gió nhẹ nhưng vẫn oi bức. Họ thỉnh thoảng phải dừng chân ăn cho đỡ buồn miệng: nào là ở tiệm bánh ngọt Đức, ở tiệm Colombin, trên tầng bảy của Trung tâm bách hóa Mitsukoshi. Lại như hôm trước, O-Haru người dắt mồ hôi đi theo hai bà chủ, chỉ thấy cái đầu lấp ló trên những gói hàng. Hai người kia cũng cầm hai, ba túi. Đã đến giờ ăn tối lúc họ trở về Ginza để mua sắm nốt. Sachiko tiến cử khách sạn New Grand thay vì quay lại nhà hàng Đức (như chị nói là để đổi gió). Ăn ở New Grand đỡ mất thời gian so với ăn ở nhà trọ, và lại dành những giờ phút cuối cùng này bên Yukiko - cùng với một ly bia và các món Tây mà chị thích - chẳng tốt hơn sao, biết bao giờ mới được gặp em nó lần sau? Họ vội vàng về khách sạn, đóng gói hành lý và ra ga. Sau

khi có đôi lời với chị cả Tsuruko - chị đã ra ga tiễn hai mẹ con - Sachiko và Etsuko lên một toa giường nằm của chuyến tàu nhanh lúc 8 giờ rưỡi.

Tsuruko tranh thủ lúc Etsuko đã bước xuống sân ga bên Yukiko còn Sachiko đang đứng nơi cửa toa tàu; chị bảo:

“Kiểm thêm được mối nào cho Yukiko chưa?” Tsuruko nói rất khẽ.

“Kể từ mối em kể với chị lần trước thì chưa. Nhưng em hy vọng sẽ Sớm thôi.”

“Năm nay à? Năm sau là năm hạn đấy nhé.”

“Em biết rồi. Em đi hỏi khắp nơi ấy chứ.”

“Chào chị Yukiko.” Etsuko vẫy chiếc khăn tay lụa georgette qua cửa tàu.
“Khi nào chị lại về?”

“Chị chưa biết.”

“Chị phải về sớm nhé!”

Yukiko không trả lời.

“Yukiko sẽ về sớm thôi đúng không? Nhớ về sớm nghe.” B Có hai giường tầng một, một giường tầng hai. Sachiko để O-Haru và Etsuko nằm ở hai giường đối diện nhau, còn chị thì lên tầng trên. Chị mặc chiếc áo kimono lót và nằm xuống nhưng không gặng ngủ. Hình ảnh của Tsuruko và Yukiko với đôi mắt rung rung cứ vương vấn mãi. Mới có ngày thứ mười một từ khi chị đến Tokyo, chị nghĩ mình chưa bao giờ trải qua một chuyến đi đầy lo lắng và day dứt thế này. Đầu tiên là bọn trẻ ầm ĩ ở nhà chị cả, sau đó là cơn bão, vừa lánh nạn sang nhà trọ Hamaya thì bị ngay lá thư của Okubata đập vào mặt. Ngày duy nhất chị thực sự tự tại tận hưởng là hôm đi ăn trưa với Tsuruko. Nhiệm vụ chính đúng là đã hoàn thành: đi khám ở chỗ bác sĩ Sugiura. Nhưng vẫn chưa được đi xem tuồng. Hôm qua lẫn hôm nay, Sachiko phải bon chen khắp những con phố của Tokyo trong cái nóng gay gắt. Hai ngày vừa qua thật chóng hết cả mặt. Chỉ có đi du lịch mới phải nghĩ đến việc nhồi thật nhiều địa điểm trong thời gian ngắn đến vậy. Ký ức về chuyến đi thôi đã đủ làm chị kiệt sức. Chị cảm thấy như mình chẳng phải đang nằm nghỉ, mà như vừa bị rơi từ trên cao nằm thẳng cẳng, không thể ngủ nổi. Biết rõ là một, hai hớp brandy có thể dễ giấc ngủ, nhưng Sachiko không còn hơi sức nhồm dậy lấy rượu nữa. Trong đầu cứ đau đầu mãi cái

câu hỏi bất hạnh cần phải được trả lời ngay khi trở về nhà. Nó hiện ra, biến mất rồi lại hiện ra, bao trùm bởi nghi vấn và sự mờ ám. Okubata nói đúng chẳng? Nếu đúng chị nên làm gì? Etsuko có nghi ngờ không? Nó có nói gì với Yukiko về bức thư không?

QUYỀN TRUNG – 20

Etsuko trở lại trường học sau một ngày nghỉ ở nhà. Nhưng Sachiko thì về rồi lại càng thấy mệt. Chị thường gọi thợ tắm quất, nằm ngủ trưa vào giữa ngày, hoặc ra ngoài hiên ngồi.

Khu vườn không có mấy nét hấp dẫn, có lẽ nó phản ánh tính cách của chủ nhân vốn ưa chuộng mùa xuân: chẳng có gì đáng chú ý ngoài cây dâm bụt cô độc nép dưới bóng mô đất và một khóm hoa đậu trắng đang rủ xuống bên kia hàng rào nhà Stolz. Những cây đàn hương và tiêu huyền sum suê mùa hạ giờ đã héo hon, rệu rã. Màu xanh của thảm cỏ vẫn như lúc Sachiko ra đi, nhưng ánh mặt trời dịu hơn một chút. Khu vườn chỉ gợi chút cảm giác mát mẻ, mùi hoa mộc dịu ngọt nhắc Sachiko rằng thu sắp về nơi Ashiya. Mái hiên kết bằng lau sẽ sớm bị dọn đi. Hai, ba ngày vừa rồi chị cảm nhận một tình cảm mãnh liệt với khu vườn thân quen. Thỉnh thoảng đi xa cũng tốt. Có lẽ bởi không quen du lịch nên Sachiko tưởng mình xa nhà đã ít nhất một tháng. Chị nhớ Yukiko đã nâng niu từng giây phút, đi bộ quanh vườn, dừng lại chỗ này chỗ kia khi sắp phải về Tokyo. Sachiko biết không chỉ có Yukiko là người con của đất Osaka. Khu vườn nhỏ này nào có gì đáng kể, nhưng ngửi hương từng, nhìn cảnh núi non, bầu trời trong vắt, Sachiko nghĩ không có nơi nào đáng sống hơn ngoại ô Osaka. Tokyo mới ngọt ngào làm sao: toàn bụi bặm, xám xịt và bon chen. Yukiko thích nói rằng cảm giác không khí ở Osaka khác hẳn, em nó nói đúng. Sachiko sẽ không chuyển đi đâu cả. Chị không thể nói hết mình may mắn hơn Tsuruko hay Yukiko đến mức nào. Thỉnh thoảng chị bảo O-Haru:

“Em đi Nikko thì sướng đấy, nhưng với chị thì ở Tokyo chẳng có gì hay cả. Thế giới rộng lớn nhưng không đâu bằng nhà mình.”

Taeko thông báo là sẽ lại bắt tay làm búp bê (cả mùa hè Taeko đã bỏ bằng chúng rồi), nhưng cô chưa muốn rời khỏi nhà trong lúc chị Sachiko đi vắng. Một ngày sau khi Sachiko quay về, cô lên xưởng luôn. Trường dạy may chẳng biết bao giờ mới mở cửa lại, và bà giáo dạy múa thì không còn nữa. Bây giờ chẳng biết làm gì cho hết rảnh ngoại trừ làm búp bê, Taeko tính học

tiếng Pháp. Từ khi Yukiko lên Tokyo, Sachiko đã bỏ ngang tiếng Pháp, nên chị gợi ý sao không thuê Madame Tsukamoto. Nếu cô Út thích thì hai chị em học chung. Không được đầu, Taeko cười, cô bảo em ở trình độ vỡ lòng, không thể học cùng chị được, vả lại bà người Pháp ấy lấy học phí mắc quá.

Lúc Taeko ra ngoài thì Itakura đến. Anh ta chỉ ghé chào. Sau khoảng hai mươi phút hay nửa tiếng loanh quanh ngoài hiên, anh ta vào trong nhà hóng chuyện đi chơi Nikko.

Đúng là Sachiko muốn nghỉ cho đỡ trước khi đi vào giải quyết vấn đề, nhưng quả thực mỗi nghỉ ngơi chị mang từ Tokyo về, lạ thay, ngày qua ngày lại tan dần. Con bàng hoàng khi đọc bức thư, nỗi sợ hãi giãy vò trái tim chị ngày hôm sau, cơn ác mộng ám ảnh chị trên tàu - từ lúc chị trở về nhà vào buổi sáng quang đặng hôm ấy, sự bức bối không chịu được đã bắt đầu tan biến. Sachiko lần hồi thấy không cần thiết phải lúng túng vội vàng. Giả sử là chuyện liên quan tới Yukiko, thì từ đầu chị đã bỏ ngoài tai. Chị sẽ xem là chuyện đồn thổi vô căn cứ bất kể ai nói ra nói vào, nhưng Taeko thì cơ bản không giống Sachiko và Yukiko, con bé đã từng bị bêu tên trên báo. Nói chung Sachiko không hoàn toàn tin được cô Út nên bức thư của Okubata mới gây choáng váng như vậy.

Trong khi đó, Taeko vẫn vô tư như thường lệ. Làm gì có chuyện con bé có thể giấu giếm một bí mật đen tối như vậy - Sachiko nghĩ. Nỗi lo trước đó bắt đầu thành ra buồn cười, chắc ở Tokyo, Sachiko bị lây chứng lo âu của Etsuko chẳng. Cái thành phố mệt mỏi, bon chen ấy hẳn là gây ảnh hưởng đến thần kinh một người mong manh như chị. Phải chăng lúc ấy nỗi sợ của Sachiko là do tâm bệnh, còn nhận định của chị về tình hình lúc này mới đúng?

Khoảng một tuần sau khi trở về, chị mới có cơ hội hỏi Taeko.

Taeko từ xưởng về sớm, đang ở trong phòng nhìn ngắm một con búp bê cô mang theo. Đó là một con búp bê mà cô đã mất nhiều công sức thực hiện: nó mang hình hài một cụ bà trong bộ kimono màu sắc nghiêm trang, đi dép cỏ, đang cúi người trước đèn đá. Có thể tưởng tượng rằng bà đang lắng nghe tiếng côn trùng mùa thu.

“Em làm đẹp quá Út à.”

“Em cũng thấy được lắm.”

“Đẹp quá. Đẹp nhất trong số búp bê em làm gần đây. Em làm ra hình bà cụ rất khéo. Nhìn có chút buồn buồn trong đó.”

Sau khi khen con búp bê xong, Sachiko dừng lại. “Út này, chị nhận được một lá thư kì lạ lúc ở Tokyo.”

“Hử?” Taeko vẫn đang nhìn chăm chú vào con búp bê.

“Từ Okubata.”

“Vậ hả?” Cô Út quay sang chị gái.

“Đây này Sachiko đưa lá thư cho Taeko, vẫn nằm trong phong bì kiểu Tây. “Em có biết thư viết về cái gì không Út?”

“Có lẽ em đoán được rồi. Về Itakura chứ gì?”

“Phải. Nếu muốn em cứ đọc.”

Vào những tình huống cần thiết, Taeko đều có thể ra bộ bình thản, từ tốn khiến cho người khác gần như không thể biết cô đang nghĩ gì. Cô lặng lẽ mở bức thư và đọc hết cả ba tờ, mặt trước lẫn mặt sau, hai hàng lông mày còn chẳng nhúc nhích.

“Đúng là gã ngốc. Anh ta đã dọa em là sẽ kể với chị.”

“Chị bàng hoàng thực sự. Em có tưởng tượng được chị choáng cỡ nào không.”

“Nhẽ ra chị nên phớt lờ anh chàng chứ.”

“Cậu ta yêu cầu chị không được kể với em về việc cậu ta viết thư. Nhưng đơn giản nhất là nên thẳng thắn nói cho em biết. Có phải ý em là những điều trong đó không hề có thật?”

“Toàn suy bụng ta ra bụng người, bản thân không đáng tin nên anh ta nghĩ người khác cũng vậy thôi.”

“Nhưng thực sự em có cảm nhận ra sao về Itakura?”

“Cảm nhận? Em không hề có cảm nhận gì, hay chí ít là cái cảm nhận mà Okubata ám chỉ. Nhưng em mang ơn Itakura. Anh ấy đã cứu mạng em.”

“Chị hiểu. Chị cũng nghĩ vậy.”

Theo như bức thư của Okubata thì anh chàng bắt đầu sinh nghi sau trận lụt mặ dầu không nói năng gì với Taeko, song về sau Taeko khám phá ra rằng

kỳ thực trước trận lụt một thời gian, Okubata đã đối xử thiếu thiện chí với Itakura rồi. Lúc đầu Itakura nhẹ nhàng bỏ qua những lời cầu nhàu của Okubata, cho rằng đó chỉ là quạu quọ kiểu trẻ con trước sự thực hiển nhiên là Itakura có thể tự do tới Ashiya trong khi Okubata thì không. Tuy nhiên sau trận lụt, những lời cầu nhàu ấy trực diện và gay gắt hơn, còn nhắm cả vào Taeko nữa. Okubata bảo chỉ muốn làm rõ chuyện với Taeko chứ không thèm đếm xỉa đến Itakura, và hy vọng Taeko đừng nói gì với thằng cha kia, còn Taeko nằm mơ cũng chẳng nghĩ đến việc Okubata ngạo mạn lại hờ ra điều gì với Itakura nên quả thực không hề đả động tới. Phần Itakura, anh chẳng hề nhắc đến những khó khăn của chính mình.

Kết quả cho công sức của Okubata là một trận cãi nhau với Taeko. Rồi cô không chịu nghe máy khi Okubata gọi và cố tình không cho anh chàng gặp mặt. Nhưng anh ta khôn khéo quá nên rút cuộc Taeko lại thương tình. Mãi đến gần đây cô mới đồng ý gặp anh ta vào ngày mùng 3, như thư đã nói. (Có vẻ như Taeko có thói quen gặp Okubata trên đường đến xưởng hoặc từ xưởng về. Mặc dù thư viết họ gặp nhau ở xưởng những chi tiết cụ thể địa điểm và gặp gỡ ra sao thì không rõ ràng. Taeko nói mơ hồ rằng họ đi dạo trong rừng thông gần đó.) Okubata bấy giờ tuyên bố là có bằng chứng, buộc tội Taeko những điều đã nói trong thư với Sachiko, và đề nghị Taeko phải cắt đứt mọi quan hệ với Itakura. Khi cô trả lời rằng không thể cạn tài ráo máng với ân nhân cứu mạng thì anh ta ép cô hứa rằng sẽ gặp Itakura ít nhất có thể, phải ngăn không cho Itakura đến nhà Ashiya thường xuyên, và sẽ không có bất kỳ quan hệ làm ăn nào với Itakura nữa, đồng nghĩa với việc Itakura sẽ không còn chụp hình quảng cáo cho Taeko. Để thực hiện lời hứa này, Taeko đành phải giải thích sự thật với Itakura – lúc ấy cô mới biết rằng Itakura cũng bị ép phải hứa những điều tương tự, đồng thời thề sẽ giữ im lặng.

Nhìn chung chuyện từ phía Taeko là vậy. Kể từ hôm mùng 3 đó, cô chưa gặp Itakura và anh cũng không đến tìm cô. Anh đến gặp Sachiko vì sợ rằng nếu đột ngột không đến nữa thì Sachiko sẽ nghi ngờ, và cố ý chọn thời điểm Taeko không có nhà để đến - Taeko bảo vậy.

Giải thích như vậy thì có lợi cho Taeko, nhưng Itakura thì sao? Ngay cả khi Okubata không có lý do nghi ngờ người này thì vẫn còn có thể nghi ngờ người kia. Okubata vặn lại là Taeko làm gì phải mua dây buộc mình. Itakura làm chuyện anh hùng là có lý do của hấn. Một người đàn ông ranh

mãnh như hấn làm gì có chuyện dám liều mình mà không đòi hỏi có qua có lại? Miệng nói là tình cờ lang thang gần khu vực đó, nhưng Itakura đã có kế hoạch cả rồi. Tại sao phải làm ơn một kẻ đa đoan quý kẻ không biết thân biết phận, một gã vô liêm sỉ dám cả gan cướp vợ chưa cưới của chủ cũ?

Itakura phản kháng mạnh mẽ. Okubata đã làm to. Chính bởi Taeko là vợ chưa cưới của Okubata nên anh mới nghĩ đến cô vào thời điểm lữ về. Anh giải cứu cô vì trách nhiệm, và hết sức khổ tâm khi bị hiểu lầm. Anh cũng là người biết điều, nào có hão huyền mơ được cưới cô Út trong khi gia cảnh nhà mình như thế.

Và cô Út đã cân nhắc lí luận của hai bên thế nào? Nói thật, cô không chối bỏ việc đã cảm nhận được động cơ thực sự của Itakura. Anh ta đủ thông minh để không công khai, nhưng dĩ nhiên phía sau sự dũng cảm của anh ta không chỉ có ơn nghĩa với gia đình Okubata. Dù ý thức được hay không, thì anh ta đã dành cả ngày hôm ấy vì Taeko chứ không phải vì chủ cũ. Nhưng như thế cũng chẳng tạo ra khác biệt gì. Miễn là Itakura giữ khoảng cách thì Taeko có thể nhắm mắt cho qua. Itakura rất hữu ích. Anh ta thường làm những việc vặt Taeko sai bảo, Taeko cũng nên tận dụng anh ta nhất là khi anh ta có vẻ thấy rằng được cô sai bảo là một đặc ân. Nói gì thì nói, quan điểm của Taeko về quan hệ giữa cô và Itakura là như vậy. Nhưng Okubata là loại đàn ông nhỏ mọn, lắm lời, đã hoàn toàn hiểu sai. Vì thế cô và Itakura đã quyết định gặp nhau càng ít càng tốt. Rồi những nghi ngờ của Okubata sẽ tan biến, anh ta khéo còn hối hận vì đã viết thư cho Sachiko ấy chứ.

“Nhưng anh ta cũng thật kì quặc. Lờ Itakura đi chẳng phải hơn à.”

“Này Út, những thứ em thấy chẳng đáng, với Okubata lại không đơn giản đâu.”

Taeko không còn giấu chuyện hút thuốc nữa. Cô lấy hộp đựng thuốc lá bằng đồi mồi và bật lửa từ trong đai obi và châm một điếu thuốc đầu lọc ánh vàng nhập khẩu, vốn là của hiếm lúc bấy giờ. Im lặng một lúc, cô chu đôi môi đầy đặn thành hình chữ “O” và nhả ra vài vòng khói.

“Về chuyện đi Pháp.” cô quay mặt sang một bên, “chị tính việc đi Pháp của em chưa?”

“Chị vẫn đang nghĩ đây.”

“Chị đã trao đổi với chị Tsuruko chưa ạ?”

“Bọn chị nói đủ thứ chuyện, chị đã chuẩn bị nhắc đến rồi. Nhưng sau đó lại quyết định là thôi. Chuyến đi cần nhiều tiền, phải thận trọng. Chị nghĩ có lẽ nên nhờ anh Teinosuke nói chuyện.”

“VẬY anh ấy nói sao?”

“Anh ấy nói nếu em thực sự nghiêm túc thì anh ấy sẽ xem xét cần phải làm gì. Nhưng anh ấy nghĩ thể nào cũng có chiến tranh.”

“Theo chị là sẽ có chiến tranh hả?”

“Ai biết được. Anh ấy nghĩ chờ thêm chút nữa thì hơn.”

“Có lẽ anh Teinosuke nói đúng. Nhưng cô Tamaki sẽ sang Pháp, cô ấy nói sẽ cho em đi cùng.”

Sachiko đang nhận định rằng vấn đề sẽ được giải quyết nếu Taeko giữ khoảng cách với Itakura và cả Okubata, một trong các phương án sẽ là gửi Taeko ra nước ngoài. Tình hình Châu Âu hiện đang biến động khó lường, chị lẩn cán vì một là gửi em gái đi một mình, hai là chắc chắn nhà chính sẽ không bao giờ chấp thuận. Nếu có cô Tamaki đi kèm, có lẽ mọi việc sẽ sáng sủa hơn.

Taeko nói cô Tamaki không định ở lâu. Lần cuối cô ở Paris đã lâu lắm rồi, và ngay lúc cô có ý định đi để cập nhật xu hướng thời trang mới nhất thì cơn lũ lại xảy đến, khiến cô cần chú tâm phục dựng trường học. Cô định tận dụng thời điểm gián đoạn này để sang đó chừng sáu tháng. Theo cô Tamaki, Taeko học ở Pháp chừng một, hai năm được thì tốt, nhưng nếu Taeko sợ phải lui thủ một mình thì cả hai về cùng nhau một đợt cũng được. Ở đó sáu tháng thôi cũng không hại gì. Cô Tamaki sẽ sắp xếp để Taeko có thể trở về với danh hiệu hoành tráng nào đó. Chiến tranh chắc gì nổ ra ngay - cô Tamaki tính đi vào tháng Giêng rồi trở về tháng Bảy hay tháng Tám, nhưng ngộ nhỡ đánh nhau thật thì cứ để con tạo xoay vần. Người này sẽ làm chỗ dựa của người kia, vì cô Tamaki có bạn ở cả Đức và Anh nên họ luôn luôn có thể tìm được nơi lánh nạn. Taeko bảo, cơ hội không dễ đến lần hai đâu. Cô đã chuẩn bị để đương đầu với chút hiểm nguy rồi.

“VỚI lại còn bạn trông chừng Itakura nên cậu Kei đã quyết định để em đi cũng được.”

“Chị cũng nghĩ thế. Nhưng vẫn phải nói chuyện với anh Teinosuke đã.”

“Để xem chị có xúi anh ấy đối đầu với đảng Tokyo không nào.” “Chẳng có gì phải vội đúng không, nếu mãi tháng Giêng cô Tamaki mới đi?”

“Nhưng càng sớm càng tốt chị ạ. Bao giờ anh Teinosuke lại lên Tokyo đây?”

“Trước khi hết năm anh ấy còn lên đó thêm hai, ba lần nữa thì phải. Út phải chịu khó học tiếng Pháp đấy nhé.”

QUYỀN TRUNG – 21

Bà Stolz, Fritz và Rosemarie đang sửa soạn đi Manila trên chuyến tàu mang tên Tổng thống Coolidge, dong buồm ngày 15. Rosemarie sốt ruột vì chuyến đi Tokyo của Etsuko quá lâu nên cứ bám riết Taeko và các cô giúp việc mỗi ngày. “Bạn ấy chưa về ă? Sao lại chưa về ă?” Rồi khi Etsuko đã về thì Rosemarie lại ngóng giờ tan học mỗi ngày. Etsuko sẽ ném sách vở qua một bên, chạy ngay ra hàng rào.

“Rumi, *komm!*¹³” Rosemarie sẽ trèo qua hàng rào, và hai cô bé nhảy dây chân trần trên bãi cỏ. Thỉnh thoảng Fritz, thậm chí cả Sachiko và Taeko cũng tham gia.

“*Ein, zwei, drei, vier*¹⁴.” Etsuko có thể đếm bằng tiếng Đức đến hai mươi hoặc ba mươi, con bé cũng có những từ yêu thích: “*Schnell! Schnell! Bitte, Rumi. Noch nicht.*¹⁵”

Một hôm, giọng Rumi vang vọng qua những tán cây rậm rạp bên hàng rào: “Etsuko bảo trọng nhé!”

“*Auf Wiedersehen*, Rumi. Đến Hamburg nhớ viết thư cho tớ.”

“Cậu cũng viết nha.”

“Tớ sẽ viết mà. Hứa đó. Gửi lời chào anh Peter nhé!”

"Etsuko!"

"Rumi! Fritz!"

Fritz và Rosemarie chợt đồng thanh hát quốc ca Đức. Sachiko đi ra ngoài xem có chuyện gì. Hai em bé người Đức đang vắt vẻo trên cây tiêu huyền, vẫy khăn tay với Etsuko và con bé vẫy lại. Bọn trẻ rõ ràng đang diễn cảnh chia tay.

“Rumi! Fritz!” Sachiko cũng chạy ra và bắt đầu vẫy khăn tay của mình.

“*Auf Wiedersehen* nhé mẹ Etsuko.”

“*Auf Wiedersehen*. Các bé bảo trọng. Sau này nhớ về Nhật chơi nghe.”

“Etsuko và mẹ, mọi người nhớ sang Đức ạ!”

“Ừ, ừ, cô hứa. Khi nào Etsuko đủ lớn nhé. Bé Rumi bảo trọng.” Mắt Sachiko nhòe đi vì trò chơi ngốc nghếch của bọn trẻ.

Gia đình Stolz rất nghiêm khắc với con cái, bên kia hàng rào lúc nào cũng vang lên tiếng gọi “Rumi” nếu cô bé đi chơi quá lâu, nhưng bà Stolz hiểu được những ngày cuối cùng có ý nghĩa như thế nào với hai đứa trẻ. Không bị mẹ gọi về như trước, Rumi chơi với Etsuko đến tối, hai bé xếp những con búp bê đầy phòng khách, thay quần áo cho chúng và rút cuộc còn bắt cả mèo Bell để mặc quần áo cho nó nữa. Khi thay phiên nhau chơi piano, Rosemarie nói: “*Làm thêm đi, Etsuko!*”

Ý cô bé là “Chơi một bài nữa đi, Etsuko.”

Ông Stolz rời đi quá đột ngột, chỉ còn bà Stolz ở lại gói ghém tư trang và chốt cửa nẻo. Mỗi ngày Sachiko đều thấy bà đang cặm cụi. Từ ban công tầng hai nhìn xuống phía sau nhà Stolz, dù vô tình hay hữu ý thăm dò thì Sachiko đều thấy hoạt cảnh bà Stolz và các cô giúp việc tất bật thế nào. Chị thường phục lẫn trước những món đồ làm bếp được sắp xếp theo kích cỡ quanh bếp lò và bàn chế biến lúc nào cũng bóng loáng, sáng choang như bình khí trong kho. Những việc dọn dẹp, giặt giũ, nấu nướng luôn luôn thực hiện theo giờ giấc, đến mức nhà Makioka chỉ cần liếc sang nhà hàng xóm là biết bây giờ là mấy giờ.

Có một chuyện từng xảy ra liên quan tới hai cô giúp việc trẻ người Nhật làm cho nhà Stolz trước hai cô hiện nay. Với Sachiko, hai cô gái có vẻ như là mẫu mực của sự siêng năng nhưng bà Stolz thì không đồng tình. Thỉnh thoảng các cô lại than thở với mấy cô giúp việc của Sachiko là bà Stolz khó tính quá. Quyết tâm lấy mình làm gương cho người giúp việc không được phí hoài một giây phút nào, bà Stolz làm xong việc gì là liền tay làm việc khác. Các cô công nhận tiền lương ở đây hậu hĩnh hơn gia đình người Nhật và còn học thêm được nhiều điều bổ ích, nhưng cả ngày các cô phải luôn tay làm không kịp thở. Bà Stolz là một người nội trợ đáng nể nhưng chẳng để làm việc cho bà đâu.

Một buổi sáng nọ O-Aki quét vỉa hè, nhân tiện quét cả phía vỉa hè nhà Stolz. Cô nghĩ mình chỉ làm vậy để trả ơn đằng đó hay quét cả vỉa hè phía nhà Makioka. Chẳng may bà Stolz trông thấy, bèn mắng người giúp việc sa sả: cái gì thế này, sao lại để nhà người ta làm việc của nhà mình? Mấy cô

giúp việc cãi lại. Chúng em đâu có trốn việc, cũng đâu có bảo O-Aki quét vĩa hè. Chỉ là cô ấy tử tế, tự nguyện làm mỗi buổi sáng nay thôi. Chúng em sẽ không để cô ấy làm nữa. Có lẽ bà Stolz không hiểu các Cô muốn nói gì, nên không sẵn sàng tha thứ. Rốt cuộc các cô bảo tốt hơn hết chúng em nên tìm việc mới. Bà Stolz quát lại là đi đâu cứ đi. Sachiko nghe O-Aki kể định tìm cách can thiệp, nhưng các cô giúp việc cũng cương quyết lắm, họ trân trọng lòng tốt của Sachiko nhưng mong rằng chị đừng nói gì cả. Các cô ám ức đâu phải chỉ vì mỗi việc sáng hôm ấy. Các cô đã hết lòng chăm chỉ mà bà Stolz chẳng ghi nhận tí nào, thờ ra là chế các cô dốt nát. Các cô nghĩ ừ thì mình chẳng được tháo vát như bà chủ, nhưng đến khi bà Stolz thuê người giúp việc khác thì bà lại khen lấy khen để người cũ chịu khó. Nếu bà biết đường cải chính và xin lỗi, khéo họ đã cân nhắc lại. Nhưng mặt khác đây cũng là cơ hội tốt để họ ra đi. Bà Stolz chẳng buồn níu giữ, thế là hai cô giúp việc cùng cuốn gói với nhau luôn. Sau khi hai cô giúp việc mới đến, xem chừng các cô kia tức giận là có lí do. Một lần bà Stolz đã phải công nhận với Sachiko là để các cô đi là sai lầm.

Vụ việc ấy bộc lộ nhiều điều về tính nết bà Stolz, nhưng sự thực bà không quá khát khe đến thế, bà cũng có khía cạnh dịu dàng tình cảm mà rõ nhất với Sachiko là vào thời điểm trận lụt, bà Stolz khi nghe tin có đâu một, hai người chạy nạn đuối nước được cứu đang nướng nấu ở một đống cảnh sát gần đó thì đã thu vén áo và đồ lót cho họ, giục các cô giúp việc đem cho bớt kimono mùa hè không dùng đến. Mặt bà nhợt nhạt, nước mắt đầm đìa vì lo cho chồng con và cả Etsuko nữa, khi gia đình trở về an toàn vào buổi tối, bà chạy ra đón, mừng quá nói líu cả lưỡi. Sachiko vẫn có thể mừng tượng cảnh bà Stolz siết chặt lấy chồng dưới cây đàn hương. Nhiệt tình ấy chẳng phải đáng ngưỡng mộ ư? Rõ ràng mọi người phụ nữ Đức đều đáng nể nhưng trong số phụ nữ Đức thì bà Stolz vẫn nổi bật. Hiếm có người nhân hậu, cao quý như thế. Nhà Makioka thật tốt phước khi có người hàng xóm như bà, mà hai gia đình lại có quá ít thời gian bên nhau. Sachiko từng nghe nói người nước ngoài giữ khoảng cách với người Nhật, song ngay từ đầu nhà Stolz đã cởi mở, khi chuyển đến họ đã tặng nhà Makioka một chiếc bánh ngọt rất đẹp, và Sachiko giờ hối hận sao mình không cởi mở như bé Etsuko. Bà Stolz biết đâu có thể chia sẻ mấy công thức nấu ăn ngon với chị.

Có những người láng giềng khác cũng tiếc nuối khi thấy gia đình Stolz ra đi, và cả những tay buôn hàng sung sướng khi có thể mua lại máy may, tủ

lạnh giá hời. Bà Stolz cố gắng chỉ bán những món đồ gia dụng không cần đến cho bạn bè, người quen. Những món không bán được cho ai mới gom chung thành một lô bán cho hàng nội thất.

“Nhà không còn gì. Cứ lấy đồ trong này ăn đến khi dọn đi thôi,” bà nói, chỉ vào một cái giỏ đựng đồ cắm trại.

Biết rằng bà Stolz có ý định thêm một phòng kiểu Nhật vào ngôi nhà ở Đức, hàng xóm đã tặng bà đồ Cổ, tranh treo tường, vân vân. Sachiko tặng bà một túi xách bằng gấm bên ngoài có thêu hình chiếc xe ngựa của bà ngoại chị ngày xưa. Còn Etsuko tặng Rosemarie một tấm ảnh màu của chính mình ở buổi biểu diễn múa và bộ kimono bé mặc hôm ấy (bằng lụa hồng trang trí họa tiết những chiếc dù hoa).

Rosemarie được phép ngủ qua đêm ở nhà Ashiya với Etsuko ngày cuối cùng trước khi lên đường, và từ “ồn” không thể nào tả hết được đêm đó. Etsuko nhường Rosemarie giường của mình và mượn tràng kỉ của Yukiko. Hai bé chẳng vội ngủ ngay.

“Đến bao giờ mới thôi đây?” Teinosuke kéo chăn qua đầu hai cô bé chạy rầm rầm xuống sảnh. Cuối cùng anh bật đèn bên gối, “2 giờ sáng”. trong lúc “Không thể nào!”

“Này, em nghĩ mình có nên cho tụi nó chơi khuya thế không? Chị Stolz sẽ giận vợ chồng mình đấy.”

“Nhưng đêm cuối rồi mà. Chị ấy sao nở để bụng kia chứ?”

“Con ma!” Có tiếng bước chân ngoài phòng ngủ. “Bố ơi, ma tiếng Đức là gì thế?”

“Anh bảo con bé từ 'ma' tiếng Đức đi.”

“*Gespenst*.” Teinosuke ngạc nhiên vì mình lại nhớ ra. “Con ma tiếng là *gespenst* nhé.”

“*Gespenst*.” Etsuko thử nhắc lại. “Rumi ơi, *gespenst* đây này.”

“Tớ cũng làm *gespenst* nhá!” Trò chơi lại náo động hơn bao giờ hết.

"Con ma!"

"*Gespenst*!"

Hai cô bé chạy qua chạy lại và la om sòm ở tiền sảnh. Rosemarie đầu tiên chạy vào phòng ngủ của Sachiko. Hai bé trèo ga giường trên đầu chạy quanh phòng rồi lại chạy xuống sảnh. “Gespenst! Con ma!” 3 giờ sáng mới lên giường nhưng bọn trẻ vẫn quá kích động không ngủ được. Và Rosemarie nhớ nhà. Bé quay về nhà mẹ, Teinosuke và Sachiko phải thay nhau dỗ Etsuko. Đến khi ngôi nhà hoàn toàn yên ắng thì đã bình minh tự lúc nào.

Etsuko cầm theo một bó hoa ra bến cảng cùng Sachiko và Taeko. Tàu khởi hành lúc 7 giờ. Chỉ có vài đứa bé đến tiễn Rosemarie và Fritz, trong số các bạn của Rosemarie chỉ có một bé gái người Đức tên Inge (Etsuko thỉnh thoảng gặp Inge ở nhà Stolz, con bé thích gọi cô bé là Ingen-mame hay “đậu que”) Nhà Stolz đã lên tàu từ sớm và gia đình Makioka lên đường sau bữa ăn tối. Khi xe taxi đi qua cửa hải quan, con tàu *Tổng Thống Coolidge* bất chợt sừng sững phía trên họ như một thành phố không ngủ tắm trong ánh đèn pha. Những bức tường và trần của khoang tàu nơi nhà Stolz ở có màu xanh bạc hà, giường nằm như một một luống hoa. Bà Stolz cho Rosemarie đi dẫn Etsuko tham quan tàu. Nhưng vì chỉ có mười lăm phút nên Etsuko về sau chẳng nhớ gì mấy ngoại trừ việc mọi thứ trên tàu đều nguy nga tráng lệ và bé đã lên xuống bao nhiêu là cầu thang. Bé quay về tìm mẹ thì thấy mẹ và bà Stolz đang khóc. Một lúc sau, tiếng cồng thông báo vang lên.

“Đẹp quá, cứ như một trung tâm thương mại di động.” Taeko mặc chiếc áo cánh mùa hè mỏng manh, đang run rẩy trong gió thu thổi từ bến cảng. Trong một lúc họ không thể phân biệt được đâu là bà Stolz và bọn trẻ đứng trên boong, và đến khi không nhìn được ai với ai nữa họ vẫn còn nghe giọng nói cao vút và rõ ràng của Rosemarie gọi: “Etsuko! Etsuko!”

QUYỀN TRUNG – 22

Manila

Ngày 30 tháng Chín năm 1938,

Chị Makioka thân mến.

Đây là tháng mưa bão ở Nhật, tôi rất lo cho chị. Mấy tháng vừa qua chị đã gặp quá nhiều chuyện không may. Tôi hi vọng chị không gặp phải những chuyện như vậy nữa. Có lẽ những đất đá, cát bùn trên đường cao tốc ở Ashita đã được dọn dẹp rồi. Chắc mọi chuyện đã quay về bình thường, mọi người lại một lần nữa tận hưởng cuộc sống. Có lẽ chị đã có người hàng xóm mới tốt bụng nơi căn nhà chúng tôi từng ở. Tôi thường nhớ về mảnh vườn xinh xắn của chúng tôi, những con phố yên tĩnh nơi bọn trẻ đạp xe. Chúng đã có những quãng thời gian êm đềm. Chị thật giỏi chiều lòng bọn trẻ con! Tôi phải cảm ơn lòng tốt của chị một lần nữa. Bọn trẻ thường nhắc tới chị, thỉnh thoảng tụi nó rất nhớ ngôi nhà cũ có chị và Etsuko. Peter ở trên tàu viết cho chúng tôi, nói rằng đi chơi Tokyo với em gái chị và Etsuko vui lắm. Em gái chị thật là tốt. Chúng tôi rất biết ơn. Hôm nọ tôi nhận được điện từ Hamburg. Peter oà bả đến nơi an toàn, đang ở với chị tôi, nhà có ba đứa trẻ. Giờ thêm Peter thành đứa thứ bốn.

Ở đây chúng tôi cũng có một gia đình lớn. Có tám đứa trẻ con, và tôi là “con gà mái duy nhất trong chuồng”. Thỉnh thoảng chúng cãi nhau, nhưng nhìn chung chúng hợp nhau. Rosemarie là đứa lớn nhất nhà và hiểu chuyện. Mỗi buổi chiều, chúng tôi ra ngoài bằng xe đạp qua những con phố đẹp và dừng lại ăn kem.

Chị hãy bảo trọng. Xin chị chuyển lời chào trân trọng nhất đến chồng chị, các em gái chị và bé Etsuko thương mến. Khi nào mọi chuyện lắng xuống, mời chị sang châu Âu. Những gì chúng tôi nghe thấy lúc này là tiếng gươm đao, nhưng tôi không nghĩ chiến tranh sẽ nổ ra. Không ai muốn cả. Tôi tin chắc Hitler sẽ giải quyết được vấn đề Tiệp Khắc.

Thân ái,

Hilda Stolz

Tái bút: Tôi gửi chị một cái khăn thêu. Hi vọng chị thích.

Bức thư của bà Stolz viết bằng tiếng Anh, tới tay Sachiko vào khoảng ngày 10 tháng Mười, và một chiếc khăn trải bàn thêu tay tinh tế đến nơi hai, ba ngày sau đó. Sachiko cứ trì hoãn mãi việc cảm ơn - xem ra đó là một việc nhiều khê, với lại ai sẽ dịch thư cho chị? Teinosuke đã xin kiểu rồi. Một buổi tối, trong lúc dạo chơi bờ sông Ashiya, chị gặp người VỢ Nhật của một ông người Đức tên Hening, chính bà Stolz đã giới thiệu bà ấy với chị. Bà Hening nói dịch ra thì không vấn đề gì. Mặc dù bà không giỏi viết tiếng Đức, bà có thể nhờ chị con gái biết tiếng Đức lẫn tiếng Anh. Nhưng ngay cả bấy giờ Sachiko vẫn thấy khó lòng ngồi xuống viết thư gửi ra nước ngoài. Một thời gian sau chị mới có thể ngồi xuống bàn và bảo Etsuko ngồi cạnh, cùng viết thư rồi chuyển thư cho bà Hening.

Ngay sau đó Etsuko nhận được một bưu kiện từ New York, chính là đôi giày Peter đã hứa mua ở Mỹ. Mặc dù cậu đã cẩn thận đo đạc nhưng giày vẫn quá bé. Đó là một đôi giày giả da thanh lịch khiến Etsuko buồn quá trời đất, cô bé đã cố nhét cho trọn đôi chân vào.

“Tiếc thật. Giày thì thà rộng quá còn hơn chật quá.”

“Nhưng làm sao anh ấy có thể nhầm lẫn như thế nhỉ? Hay là đo sát quá?”

“Chắc chân của con to ra rồi. Nhẽ ra nên nhắc Peter lấy số to hơn một chút. Mẹ nghĩ nếu có mẹ Peter ở đó, bà ấy sẽ nghĩ đến chuyện ấy.”

“Tiếc quá đi mất.”

“Thôi bỏ đi Etsuko. Có cố thế nào con cũng không thể mang được đôi giày đâu.” Sachiko chẳng biết phải nói sao về món quà đầy thiện chí ấy, rốt cuộc chị đã không viết thư cảm ơn Peter.

Taeko gần như không ở nhà vào ban ngày, cô đến xưởng may, kỳ vọng sẽ hoàn thành tất cả các đơn hàng búp bê trước khi xuất ngoại. Cô Tamaki đã sắp xếp cho Taeko học tiếng Pháp với giá rất rẻ chỉ 10 yen một tháng, một tuần ba buổi với vợ một nghệ sĩ đã học ở Paris sáu năm. Về nhà sau giờ học, mỗi ngày Etsuko lại nhìn qua hàng rào mắt cáo sang nhà Stolz, lắng nghe tiếng côn trùng mùa thu râm ran trong mảnh sân Cỏ mọc tua tủa. Với người bạn ngay sát vách, cô bé đã trở nên khá xa cách với bọn trẻ ở trường. Dù sẵn sàng tìm bạn mới, cô bé không dễ tìm được người hợp với mình.

Nhà Makioka nghĩ biết đâu một gia đình nào đó có cô con gái như bé Rumi sẽ dọn vào ngôi nhà gia đình Stolz từng ở, nhưng ngôi nhà đó được thiết kế cho người ngoại quốc, mà hầu hết người ngoại quốc đã rời khỏi Đông Á. Sachiko cũng thấy chán. Chị luyện thư pháp và dạy đàn koto cho O-Haru. Một ngày nọ chị nhận xét trong thư gửi Yukiko: “Etsuko không phải người duy nhất cô đơn. Thu này cái gì cũng buồn. Chẳng biết có phải là dấu hiệu tuổi tác không nữa, chị luôn yêu thích mùa xuân, đây là lần đầu tiên chị hiểu được mùa thu.”

Đó là một năm đầy biến cố: vụ xem mặt của Yukiko vào mùa xuân, buổi biểu diễn múa vào tháng Sáu, trận lụt và Taeko thoát chết trong gang tấc, bà giáo dạy múa qua đời, gia đình Stolz ra đi, chuyển đi tới Tokyo, Con bão, bóng đen mà lá thư của Okubaka phủ lên lúc này khi mọi chuyện lắng xuống, dường như đã có một khoảng trống nứt ra trong đời Sachiko. Chị không dừng được ý nghĩ rằng mình đã từng thân thiết với các em thế nào. Vì vợ chồng rất tâm đầu ý hợp, và Etsuko tuy là một đứa trẻ cứng đầu nhưng hãy còn bé, nên cuộc đời Sachiko quá êm đềm, quá thiếu sóng gió và thử thách. Những yếu tố biến động luôn xảy ra với các em gái của chị. Không phải các cô em gây phiền hà gì cho Sachiko, chị còn vui vẻ trước những sắc màu các em gái đem đến cho cuộc sống gia đình mình. Trong bốn chị em, Sachiko là người thừa hưởng tính ham vui nhiều nhất từ cha. Chị không thích một ngôi nhà quá yên tĩnh. Vì kính nể chị cả và anh rể, chị không thể cố tình lôi kéo các em gái về phía mình. Nhưng chị vẫn sung sướng vì các em yêu thích nhà mình hơn nhà chính, các em nên ở một nơi rộng rãi và không bị trẻ con quấy nhiễu cũng là lẽ tự nhiên. Luôn để ý dè chừng nhà chính song Teinosuke thông cảm với vợ và luôn chào đón Yukiko, Taeko. Cân nhắc mọi bề thì tình cảm Sachiko dành cho Yukiko và Taeko không giống tình cảm chị em hiểu theo lẽ thường tình. Đôi khi Sachiko giật mình với ý nghĩ chị dành nhiều thời gian lo lắng cho các em hơn cả cho chồng con, nhưng các em cũng như con gái chị vậy - cùng được chị yêu thương như Etsuko, và đồng thời các em cũng là những người tri kỷ duy nhất của Sachiko. Còn lại một mình, chị bỗng ngỡ nhận ra rằng mình chẳng có ai đáng gọi là bạn. Quan hệ của chị với các bà nội trợ khác đa phần là lạnh nhạt, xã giao. Vì có các em, chị không cần bạn bè nữa. Chị biết mình phải xa Yukiko và cô Út thì cũng buồn như Etsuko xa Rosemarie.

Teinosuke đã nhanh chóng cảm nhận được sự phiền muộn này. “Kép Kikugoro tháng sau sẽ đến Osaka đấy,” anh nói, ngược lên nhìn từ chuyên mục giải trí của tờ báo.

Giả sử ngày mùng 5 đi xem, chắc cô Út cũng muốn đi chứ? Kép Kikugoro sẽ mua một trong các vai mà cô Út thích. Nhưng Taeko nói nửa tháng đầu cô sẽ bận rộn vô cùng nên muốn chọn ngày khác. Teinosuke và Sachiko bèn rủ Etsuko đi.

Thành thử nỗ lực của Sachiko hồi tháng Chín đã được bù đắp, chị có thể cho Etsuko xem kabuki của kép Kikugoro rồi, nhưng trong hành lang, vào giờ giải lao Teinosuke nhận thấy điều mà Etsuko không thấy, đó là đôi mắt rung rung của Sachiko. Vẫn biết vợ là người mau nước mắt nhưng anh thấy điều này thực lạ lùng.

“Sao thế?” Anh lặng lẽ dẫn vợ vào một góc. Nước mắt chảy đầm đìa trên mặt chị.

“Anh quên rồi ư? Chính ngày này, tháng Ba. Hôm nay đáng nhẽ là ngày chào đời của đứa bé.” Sachiko lấy ngón tay chấm mắt lệ.

QUYỀN TRUNG – 23

Cô Tamaki sẽ lên đường vào tháng Giêng, bây giờ đã giữa tháng Mười một. Taeko mỗi lúc một bồn chồn, hỏi Teinosuke bao giờ lại lên Tokyo. Anh thường đi công tác mỗi tháng hoặc hai tháng Giêng lần, nhưng gần đây chưa có dịp. Ít lâu sau buổi biểu diễn của Kikugoro, anh lên Tokyo hai, ba ngày.

Các chuyến đi của Teinosuke thường được thông báo khá đột ngột, Sachiko mới chỉ biết về chuyến đi này chiều hôm trước khi chồng gọi điện từ Osaka. Chị ngay lập tức gọi Taeko ở xưởng về, để còn tính toán xem Teinosuke sẽ trình bày việc của em mình ra sao. Lý do thực sự, hoặc một trong các lý do khiến Taeko muốn đi Pháp và trở thành thợ may là bởi chưa biết chừng trong tương lai cô sẽ phải hỗ trợ tài chính cho Okubata. Tuy nhiên, để được chấp thuận sang Pháp, thì Taeko phải được đồng ý lấy Okubata cái đã, mà chuyện hôn nhân gập ghềnh của cô khó lòng có thể giải quyết chóng vánh trong một, hai tháng như vậy. Teinosuke chẳng thích đóng vai người chuyển lời tí nào. Taeko chỉ muốn đến Pháp, hi vọng tránh khỏi phiền toái không cần thiết thì con bé nên gạt vấn đề mối quan hệ với Okubata sang một bên, ít nhất là vào thời điểm hiện tại, có phải hơn không? Phải viện cớ gì đây? Sachiko gợi ý thế này: mặc dù Taeko không cho là mình mang tiếng suốt đời sau vụ bê bối, nhưng con bé đã bị bêu lên báo rồi, xem chừng muốn tìm một đám tử tế cho nó cũng không dễ dàng, thành thử con bé muốn tự lập. Có thể nói thêm rằng nếu có mối nào tốt tìm đến, con bé sẽ không từ chối, với lại Taeko đã nghĩ đến chuyện sau khi ở Pháp về với một tấm bằng nào đó thì sẽ cao giá hơn, những người từng khinh nó là hạng chơi bời sẽ phải cân nhắc lại. Taeko nên xin phép anh chị với những lý do như thế, và cho biết rằng nhà chính sẽ không cần phải chi trả cho đám cưới của mình, như thế được chứ?

Taeko không phản đối gì. Cô muốn để Sachiko làm những việc chị cho là tốt nhất.

Sachiko gợi ý thêm một lý lẽ nữa lúc nói chuyện với Teinosuke tối hôm đó. Chị muốn tách Taeko ra khỏi cả Okubata lẫn Itakura, nên có lý do riêng để

ưu tiên việc cho Taeko xuất ngoại; song chị còn chưa nói vụ Itakura với ai, kể cả chồng mình, nên chị chỉ có thể dẫn dụ Teinosuke đề cập tới Okubata, đến việc cậu ta đã xuất hiện ở nhà Ashiya hai, ba lần gần đây - thái độ tuy chân thành nhưng không thể xem cậu ta là một thanh niên đảng hoàng chính trực; và Teinosuke đã biết chuyện cậu ta thích loanh quanh xóm ả đào nên không coi cậu ta là đối tượng hứa hẹn. Teinosuke còn chỉ ra rằng, nên để Taeko tự lực cánh sinh ra nước ngoài, sở thích của con bé giờ đã chuyển sang may vá, và mặc dù đã ở tuổi biết lẽ nghĩa nhưng trước kia Taeko từng phạm sai lầm, cần tách Okubata khỏi con bé một thời gian. Sachiko nghĩ, tiền bạc thì rốt cuộc cũng là của hồi môn của Taeko, thành thử nếu không nhận thì cũng chẳng hại gì cho nhà chính. Nhưng đằnggy dầu sao cũng rất cổ hủ. Chẳng dễ gì họ lại tán thành cô Út thân gái xuất ngoại, không biết chừng họ lại phát hoảng trước viễn cảnh Taeko đi bụi lần nữa.

Teinosuke ở lại Tokyo thêm một ngày ngoài dự định. Cảm thấy trò chuyện với Tsuruko dễ dàng hơn chồng chị, đến hôm thứ ba anh chọn đến nhà Shibuya lúc 2 giờ chiều. Tsuruko bảo không thể trả lời em rể cho đến khi trao đổi với chồng. Chị cũng sẽ viết thư cho Sachiko, biết Taeko đang cần gấp nên sẽ viết nhanh nhất có thể. Chị rất xin lỗi vì thường xuyên phải làm phiền Teinosuke về chuyện mấy cô em mình.

Sachiko không mong đợi một câu trả lời chóng vánh. Chị biết tính chị cả, cũng biết anh rể sẽ cần thời gian quyết định. Mười ngày trôi qua, và tháng Mười một sắp hết. Chị tính nhờ Teinosuke hỏi lại nhưng anh xui lợ. Anh bảo đã mở lời rồi, và đây không còn là chuyện của anh nữa. Rốt cuộc Sachiko đích thân biên thư hỏi chuyện cô Út, và chỉ rõ nếu Taeko đi thì sẽ đi vào tháng Giêng. Vẫn im hơi lặng tiếng. Có lẽ Taeko nên đến Tokyo, Con bé có thể giục đảng ấy. Taeko đã sẵn sàng lên đường đi Tokyo trong hai, ba ngày tới thì vào ngày 30 tháng Mười một, có thư về.

28 tháng Mười một

Sachiko thân yêu,

Tha thứ cho chị vì không biết cho em sớm hơn. Hi vọng em khỏe. Chị rất nhẹ nhõm khi Teinosuke cho biết chuyện của cháu Etsuko đã ổn. Chẳng mấy chốc sang năm mới, năm mới thứ hai của chị ở Tokyo, sao chị ghét mùa đông đến thế! Chị dâu của Tatsuo bảo phải mất ba năm mới quen được

khí hậu mùa đông Tokyo. Ba mùa đông đầu tiên chị ấy cứ bị cảm lạnh suốt, chị phát ghen với em đấy, được sống ở Ashiya cơ mà.

Teinosuke hẳn đang bận lắm, cậu ấy đã rất tử tế giải thích cặn kẽ vấn đề của út cho đảng này nghe. Chị lúc nào cũng thấy áy náy vì đã phiền đến cậu ấy.

Dĩ nhiên chị nên trả lời sớm hơn, nhưng lúc nào chị cũng tất bật vì bọn trẻ con, chẳng có thời giờ bình tâm viết một bức thư tử tế, và lại quan điểm của Tatsuo hoàn toàn trái với quan điểm của các em nên chị càng khó oiết, chị cứ lần lữa hết ngày này qua ngày nọ. Mong em bỏ qua cho chị.

Nói ngắn gọn thì Tatsuo thấy chẳng có lý do gì cô Út lại phải tự ái về vụ bêu lên báo ấy. Chuyện xảy ra từ tám, chín năm trước, có ai nhớ đâu. Nếu út cho rằng mình chẳng thể lấy chồng và buộc phải tự nuôi thân, thì Con bé quá nhạy cảm rồi. Bảo là người thân nói thì cũng kỳ, nhưng theo Tatsuo thì với nhan sắc, trình độ và tài năng của con bé, anh ấy có thể đảm bảo với nó một cuộc hôn nhân mỹ mãn, tuyệt đối không cần lo lắng. Anh chị cũng thấy lạ khi bị yêu cầu chia tiền cho con bé. Chị được biết rằng không có món tiền nào được chỉ định đích danh cô Út thừa kế, ngoại trừ một khoản nhỏ làm hồi môn cho út. Ngoài ra, Tatsuo hoàn toàn phản đối việc con bé trở thành người đàn bà lao động. Anh ấy hy vọng con bé sẽ luôn ưu tiên mục tiêu lấy chồng khi có điều kiện, và trở thành người vợ, người mẹ tốt. Nếu buộc phải có sở thích thì làm búp bê cũng được. Nhưng mau cá thì không thể nào.

Đây không phải lúc quyết có chọn Okubata hay không. Chuyện ấy cứ hạ hồi phân giải. Còn cô Út đã là người phụ nữ trưởng thành, chị không có ý định kiểm tỏa nó như trước nữa. Nếu được em cứ lặng lẽ quan sát nó, không có lý do gì để nó không được phép thỉnh thoảng gặp gỡ Okubata cả. Phía nhà chị bất bình hơn với việc con bé định kiếm sống bằng nghề thợ may.

Cậu Teinosuke đã phải vất vả lên tận đâu nên chị cũng áy náy, nhưng nhờ em chuyển lời cho út được không? Chị không thể không nghĩ rằng tất cả những rắc rối của con bé đều phát sinh từ việc nó mãi không lấy chồng. Việc tìm đối tượng cho Yukiko càng cấp thiết hơn bao giờ hết, phải làm sớm nhất có thể. Không còn mối nào trong năm nay nữa ư?

Chị chắc chắn mình vẫn còn bỏ ngỏ nhiều điều chưa nói, nhưng sẽ dừng tại đây. Cho chị gửi lời hỏi thăm Teinosuke, bé Etsuko và Út.

Tsuruko

“Anh nghĩ thế nào?” Sachiko đưa thư cho Teinosuke xem tối hôm đó. Chị chưa nói gì với Taeko.

“Xem ra có bất đồng ý kiến về vụ tiền nong.”

“Vấn đề ở chỗ đó.”

“Thế em từng nghe được gì?” Teinosuke hỏi.

“Em không chắc ai đúng. Nhưng em nhớ có nghe rằng cha để tiền cho Tatsuo quản lí. Có lẽ tốt hơn là đừng nói gì với cô Út cả.”

“Rủi ro lắm. Cứ nói con bé càng sớm càng tốt, chắc chắn nó sẽ hiểu.”

“Còn cậu Kei thì sao? Anh đã nói gì về cậu ta? Đã trình bày rõ là cậu ta chẳng tử tế như ngày xưa phải không?”

“Anh nói chung chung điều mình nghĩ. Nhưng anh có cảm tưởng chị ấy không thích nói đến cậu ta. Anh đã bảo rằng hiện thời chúng nó không nên gặp nhau nhiều. Anh đã định chờ chị ấy hỏi là có phải nhà ta phản đối việc cưới xin với cậu ta không, nhưng chị ấy lãng sang chuyện khác.”

“Anh có nghĩ anh chị ấy muốn cô Út lấy cậu Kei không?”

“Anh cũng đồ là thế. Lúc nói chuyện với chị ấy, anh đã đoán thế.” Teinosuke đáp.

“Nhẽ ra nêu vấn đề cưới xin lên trước thì hơn nhĩ.”

“Cũng chẳng biết thế nào. Anh chị ấy khéo lại bảo, thế thì càng không có lý do để con bé xuất ngoại.”

“Có lẽ anh nói đúng.”

Cô Út “Dù sao chuyện này cũng ngoài khả năng của anh. Cứ để tự nói với họ. Anh thì không nói nữa đâu.”

Sachiko miễn cưỡng không muốn truyền đạt nguyên văn quan điểm của Tatsuo vì Taeko còn ác cảm với nhà chính hơn cả Yukiko, song Teinosuke nghĩ tốt nhất là đừng giấu gì. Khi chị đưa bức thư cho Taeko ngày hôm sau, kết quả đúng như chị dự đoán. Taeko nói mình không còn là trẻ con nữa,

không cần anh Tatsuo giáo huấn, và tự cô hiểu chuyện của mình hơn ai hết. Với lại phụ nữ lao động thì có gì sai trái? Đảng Tokyo vẫn còn câu nệ gia thế, địa vị, xem ra họ thấy việc gia đình Makioka đẻ ra một cô thợ may là nhục nhã lắm không bằng. Không phải là hủ lậu đến lỗi bịch ư? Cô sẽ tự mình đi, giải thích tất cả, cho họ nhìn nhận ra mình đã sai trái như thế nào. Và cô còn tức điên về chuyện tiền i nong.

Trước kia lúc nào chỉ trích Tatsuo, Taeko cũng kìm nén không phê bình Tsuruko, nhưng lần này cơn giận của cô nhắm vào Tsuruko: chị ấy đã sai khi để Tatsuo nói thế. Đúng là không có món tiền nào được chỉ định đích danh Taeko, nhưng không phải bác Tominaga đã bảo, và mấy lần chính Tsuruko cũng nói nữa, là Tatsuo có cầm hộ một món tiền cho Taeko ư? Và bây giờ bọn họ lại chọn cách che giấu sự việc. Họ để hết đũa này đến đũa kia thành thử cần lắm tiền, ắt là Tatsuo đã thay đổi kế hoạch nhưng tại sao Tsuruko có thể ủng hộ anh ta. Được thôi, Taeko biết phải làm gì. Cô sẽ dùng tiền của mình. Taeko khóc lóc vùng vằng, Sachiko phải toát mồ hôi hột mới đỡ được em.

Sachiko rất hiểu cho em gái, nhưng cô Út có nên mất kiểm chế như vậy không? Hay là Teinosuke diễn đạt kém. Nói gì thì nói, Taeko cũng nên thông cảm với đảng ấy. Thôi thì để Taeko làm ra nhẽ với đảng Tokyo là hợp lý, nhưng có nên thận trọng hơn một chút không? Sachiko và chồng sẽ khó xử vô cùng nếu cô Út đến gây sự, họ không muốn rơi vào tình thế phải vào một phe với Taeko trong cuộc chiến.

Qua mấy ngày, Taeko lại trở về con người điềm đạm như trước. Rõ ràng cô chỉ bộc phát sự giận dữ trong giây lát và không có đủ can đảm để thực hiện những lời dọa dẫm của mình. Dù vậy nhưng Sachiko vẫn không yên tâm.

Thế rồi một chiều, khoảng giữa tháng Mười hai, Taeko từ xưởng về nhà sớm hơn thường lệ.

“Em không học tiếng Pháp nữa.”

“Hả?” Sachiko Cố gắng không tỏ ra điềm nhiên. “Với lại em không đi Pháp đâu.”

“Vậy à? Cũng tiếc rằng em lại quyết như vậy. Nhưng chị nghĩ em đúng. Anh Tatsuo, chị Tsuruko lo lắm.”

“Họ lo hay không chẳng có ảnh hưởng gì. Cô Tamaki quyết định không đi nữa.”

“Thật à? Sao cô ấy lại thay đổi kế hoạch?

“Trường học sẽ mở lại vào tháng Giêng, cô ấy bảo không còn thời gian nữa.”

Cô Tamaki đã định đi châu Âu trong lúc trường dạy may được sửa sang. Tuy nhiên sau khi xem xét thì việc xây sửa trường lại phải bắt đầu từ phần móng. Cô Tamaki bèn đi tìm địa điểm khác vì nếu xây lại thì vừa mất thời gian, vừa mất tiền, trong khi vật liệu và nhân lực khan hiếm, may mắn thế nào lại kiếm được một ngôi nhà kiểu Tây giá phải chăng, có thể tận dụng làm trường dạy may luôn mà không cần sửa sang mấy. Cô đã quyết định mở lại trường ngay lập tức. Chồng cô lo lắng về tình hình căng thẳng ở châu Âu ngay từ đầu đã phản đối chuyến đi. Ông Tamaki quen biết một tùy viên quân sự mới ở châu Âu về, nghe nói Đức, Pháp và Anh ngoài mặt thì thân thiện kể từ Hiệp ước Munich vào tháng Chín, nhưng không có nghĩa là đã đạt được thỏa thuận, người Anh chưa kịp trù bị cho chiến tranh nên mới chỉ thỏa hiệp để người Đức mất cảnh giác thôi, còn những người Đức cũng nhận thức rõ về điều này nên định đi trước người Anh một bước. Chiến tranh là không tránh khỏi. Vì tất cả những lý do này, cô Tamaki đã quyết định không đến Pháp. Taeko cũng thay đổi kế hoạch của mình. Nhưng Taeko nói thêm bất kể nhà chính ở Tokyo có ý kiến gì, thì kế hoạch học may của cô sẽ không thay đổi. Cô sẽ bắt đầu đi học lại ngay khi nhà trường mở cửa vào tháng Giêng. Và bởi Taeko càng cảm thấy mình cần sống độc lập khỏi tiền trợ cấp của nhà chính, cô lại càng vội vã học nghề.

“Như vậy cũng tốt cho em thôi Út à, nhưng hãy nghĩ cho anh chị. Anh chị có thể lấy cớ gì để tiếp tục cho em học may đây?” Thiết “Chị cứ bảo là chẳng biết gì cả.”

“Em nghĩ làm vậy mà được sao?”

“Em sẽ làm ra vẻ như mình vẫn đang làm búp bê, còn chị chỉ cần nói hình như nó bỏ may vá rồi.”

“Lỡ họ phát hiện ra thì khôn.”

Vẻ sốt sắng trước cuộc sống tự lập và quyết tâm giành lại bằng được món tiền từ nhà chính ngay cả khi phải đối địch với anh chị của Taeko có cái gì

đó hơi đe dọa. Sachiko đã nhìn thấy được cái ngày chị và chồng phải đứng giữa hai làn đạn. Taeko có nói gì, chị cũng chỉ biết trả lời: “Em hãy cân nhắc hậu quả.”

QUYỀN TRUNG – 24

Động cơ thực sự sau quyết tâm trở thành người phụ nữ lao động của Taeko là gì? Nếu đúng như cô nói là vẫn còn muốn kết hôn với Okubata, thì có thiếu nhất quán không? Lấy một người vô dụng như thế, cô buộc phải sẵn lòng nuôi cậu ta. Nhưng vốn là cậu ấm của gia đình có của ăn của để, chẳng thiếu thốn điều gì, nên cái ngày cậu ta biết lo đến miếng cơm manh áo còn xa vời lắm. Cái cơ ấy chưa đủ để biện minh cho khóa học may và chuyển đi châu Âu. Thà rằng Taeko lên kế hoạch mua một ngôi nhà để sống với người mình yêu còn có lý. Cô Út trưởng thành sớm, luôn luôn vạch kế hoạch kỹ càng, có thể cô đã dự trù cho những việc xa xôi hơn nhưng Sachiko vẫn không khỏi lo nghĩ. Chị tự hỏi không biết sự thực có phải Taeko không ưa Okubata không, nếu thế thì sao lại chưa tìm cách cắt đứt với cậu ta. Chuyển xuất ngoại chỉ là bước thứ nhất, và nghề may vá sẽ là cách để Taeko tự lập khi con bé chấm dứt với Okubata.

Sachiko lại sinh nghi.

Chị hoang mang về chuyện Itakura. Chị chưa hề gặp lại Itakura kể từ lần anh ghé thăm chớp nhoáng nọ, và không hề có dấu hiệu anh ta gọi điện hay thư từ cho Taeko. Nhưng vì hầu như cả ngày Taeko không có nhà nên hai đứa có thể hẹn hò lúc nào tùy ý. Itakura biến mất thật không bình thường. Biết đâu anh ta lén gặp Taeko. Nghi ngờ như vậy cực kì thiếu cơ sở, nhưng càng vì thế mà Sachiko ngày qua ngày càng thấy đáng ngờ hơn. Chẳng mấy chốc Sachiko cảm thấy mình không thể làm được. Thứ nhất, diện mạo, cung cách, vẻ mặt, trang phục và cách ăn nói của Taeko đang thay đổi. Trong bốn chị em, Taeko luôn là người cởi mở thẳng thắn nhất - nói nhẹ nhàng thì là người tân thời nhất - nhưng gần đây thế quái nào con bé đã trở nên bỗ bã, thô thiển. Taeko chẳng bận tâm khi ăn mặc hở hênh, và thỉnh thoảng ngay cả có mặt người giúp việc, con bé cứ phơi bộ ngực trần ra trước quạt máy, hoặc vô tư từ trong nhà tắm đi ra như đàn bà ở nhà trọ. Hiếm khi Taeko ngồi xếp chân ngay ngắn dưới đùi. Cô thích dạng ra một phía, thậm chí là khoanh chân, làm kimono mở tênh hênh lộ cả váy lót. Hoàn toàn bỏ qua tôn ti trật tự trong nhà, cô luôn tự ý ăn trước, hoặc vào

phòng trước, hay là ngồi ở chỗ cao hơn các chị mình. Sachiko tự hỏi không biết điều kinh khủng gì sẽ xảy ra khi mấy chị em ra đường, hoặc khi nhà có khách. Hồi tháng Tư cả nhà đi ăn ở Nhà hàng Trái bầu ở Kyoto, Taeko vào ngồi trước tiên, ngồi tốt lên chỗ cao hơn cả Yukiko và chưa ai cầm đũa đã tự tiện ăn trước. Sau đó, Sachiko thì thăm với Yukiko là lần sau chẳng muốn rủ cô Út đi ăn ngoài nữa. Trong trà thất ở nhà hát Kitano mùa hè vừa rồi, Taeko cứ ngồi im để Yukiko phải rót trà. Từ lâu cô Út đã không biết tôn ti như thế, nhưng gần đây lại càng tệ. Một buổi tối, Sachiko để ý thấy của nhà bếp mở hé. Qua cánh cửa sập giữa lò sưởi và nhà tắm, cũng đang hồ chừng mười lăm, hai mươi phân, chị thoáng thấy Taeko nằm trong bồn.

“O-Haru, em đóng cửa phòng tắm lại đi.”

“Cứ để mở, cứ để mở!” Taeko lớn tiếng.

“Cô cố ý để mở ạ?” O-Haru ngạc nhiên hỏi.

“Tôi mở để nghe đài đấy.”

Taeko để ngỏ hết cửa nẻo từ phòng khách đến phòng tắm để có thể vừa ngồi trong phòng tắm vừa nghe đài phát nhạc giao hưởng thính phòng.

Một lần khác, hình như vào tháng Tám, Sachiko đang uống trà chiều thì một thanh niên từ tiệm Kozuchiya đến đưa kimono. Sachiko lắng nghe cuộc trò chuyện từ phòng ăn.

“Tiểu thư Taeko đang lên cân kìa. Bộ kimono như muốn nứt ra ở phần hông ấy.”

“Nứt thế nào được.” Taeko đáp, “nhưng nếu nứt thì tôi đảm bảo với anh, lại chẳng khỏi đũa theo.”

Người thanh niên cười phá lên.

Sachiko hãi hùng. Chị nằm mơ cũng không nghĩ em gái mình lại thành ra hạ cấp đến mức ấy. Người thanh niên đó không phải loại hay cợt nhả với khách, hẳn có cái gì đó trong thái độ của Taeko đã khiêu khích cậu ta. Chắc chắn kiểu nói chuyện ấy là việc rất thường khi Sachiko không có nhà. Làm búp bê, học nhảy, học may vá nên Taeko giao du với nhiều thành phần xã hội hơn các chị của mình, lẽ đương nhiên con bé quen với những lời suông sã thô thiển. Nhưng Sachiko trước giờ mới chỉ buồn cười vì Taeko có xu hướng xem các chị gái như trẻ con, nay cho rằng tình hình đã đến mức chị

cần phải can thiệp. Dù hoàn toàn không phải người cổ hủ như Tsuruko, chị vẫn bức mình khi nghĩ đến việc có người trong nhà mình ăn nói kiêu này. Chị chắc chắn Taeko đang bị ảnh hưởng bởi ai đó, và chị bắt đầu nhớ lại về bốn cột của Itakura, tác phong và sự bố bã của anh chàng.

Có nhiều lý do tại sao Taeko lại khác với những người còn lại. Trách cứ con bé là không hoàn toàn công tâm. Chỉ có mình Taeko trong bốn chị em là hầu như không biết gì về những ngày tháng huy hoàng của cha, những kỷ ức của con bé về mẹ cũng mờ nhạt vì bà đã qua đời ngay lúc Taeko vừa đi học. Người cha chịu chơi của họ chiều theo mọi thứ con gái muốn, nhưng Taeko lại chưa bao giờ thực sự được trải nghiệm điều đó, chưa bao giờ tận hưởng cảm giác đáng nhẽ được dành cho cô. Yukiko chỉ nhỉnh hơn ít tuổi đã có những kỷ niệm sống động về cha, thường hồi tưởng lại ông đã chiều chuộng cô thế nào vào dịp này hay dịp khác, nhưng Taeko còn quá nhỏ và chẳng nhớ nổi những ân huệ cô nhận được là gì. Cha cho cô học múa nhưng việc đó cũng bị đình lại sau khi mẹ mất một thời gian ngắn. Cô chỉ nhớ mang máng rằng cha thường mô tả cô là đứa đen nhất, nhan sắc tầm thường nhất trong cả bốn, thêm vào đó lại là đứa con gái xuề xòa, mặt mũi lem nhem, quần áo luộm thuộm đến nỗi dễ bị tưởng là con trai. Cô thường bảo, ngày con tốt nghiệp, con sẽ ăn mặc diện ra ngoài như các chị. Con sẽ mua quần áo đẹp. Nhưng chưa kịp thực hiện mong muốn ấy thì cha các cô qua đời, những tháng ngày đẹp đẽ với gia đình Makioka chấm dứt. Ít lâu sau thì có thêm “vụ bêu lên báo.”

Như Yukiko đã nói, hành vi của Taeko là tự nhiên đối với một cô gái nhạy cảm chưa bao giờ được hưởng tình yêu thương của cha mẹ, và vì lúc nào cũng xung khắc với anh rể, cô không hạnh phúc khi ở nhà. Vụ lên báo có thể là lỗi cá nhân, nhưng mấu chốt lại ở môi trường xung quanh Taeko. Yukiko chỉ ra rằng điểm số của Taeko ở trường không hề thua kém các chị. Môn toán thì Taeko giỏi nhất trong bốn người. Nhưng hiển nhiên vụ bêu lên báo đã để lại vết nhơ và làm tha hóa Taeko ở chừng mực nào đó. Với lại, Tatsuo bên nhà chính chưa bao giờ đối xử thân thiện với cô út như Yukiko. Chẳng hợp với cả hai cô em vợ nhưng ngay từ đầu anh đã xem Taeko là cô nàng trời đánh. Tatsuo còn thể hiện ít nhiều tình cảm với cô ba, chứ chưa bao giờ tử tế được như vậy với cô út. Theo thời gian, sự thiên vị này càng trở nên rõ mồn một qua khoản trợ cấp anh dành cho hai cô, và ngay cả những món quần áo, phụ kiện nữa. Của hồi môn của Yukiko đã sẵn sàng.

Mặt khác, Taeko hầu như không có thứ gì có thể gọi là đất tiền ngoại trừ một số thứ cô tự mua bằng tiền của mình hoặc được Sachiko mua cho. Mấy người ở nhà chính bảo, quả thực vì cô Út tự kiếm được tiền, nên công tâm một chút thì họ nên cho Yukiko nhiều hơn. Không phải chính Taeko đã nói, anh chị cho chị Yukiko thêm tiền cũng được à? Quả thực số tiền trợ cấp cô nhận được chưa bằng một nửa khoản nhà chính cho Yukiko. Thi thoảng Sachiko vẫn ngạc nhiên xen lẫn nể phục trước tài thu vén của Taeko, Cô luôn chạy theo những mốt Tây phương mới nhất - cứ cho là cô Út có thu nhập tốt thì như thế vẫn là quá đổi phong lưu. (Lắm lúc Sachiko thắc mắc không biết sợi dây chuyền hay chiếc nhẫn kia có phải đến từ các hộp trưng bày của cửa tiệm nhà Okubata hay không. Trong bốn chị em, Taeko là người hiểu biết về giá trị đồng tiền hơn cả. Sachiko lớn lên đúng vào những năm tháng đỉnh cao của cha mình, còn Taeko lại ở cái tuổi dễ bị tác động nhất khi gia đạo sa sút.

E sợ rằng cô em khác biệt này chẳng chóng thì chày sẽ lại gây tai tiếng và vợ chồng mình có thể bị liên lụy, Sachiko đã tính gửi Taeko lên nhà chính, nhưng rõ ràng Taeko không chịu, và có vẻ như nhà chính lại càng không chịu chấp nhận Taeko. Cứ tưởng sau khi nghe Teinosuke trình bày thì Tatsuo sẽ nói rằng muốn cho cô Út ở đâu đó mà anh ta có thể giám sát được, nào ngờ Tatsuo chẳng nói chẳng rằng. Vốn từng e dè dư luận nhưng nay Tatsuo đã vượt qua sự bức xúc về việc để cô em vợ ở nhà Ashiya. Song, anh ta cũng có lý do kinh tế phía sau sự im lặng đó: Tatsuo đã nhìn nhận Taeko là tương đối độc lập, chỉ cần phải gửi cho cô em này chút ít tiêu vặt cho có mỗi tháng. Mặc dù cô Út đã gây nhiều rắc rối nhưng Sachiko không thể không thấy tội cho Taeko.

Song, hai bên vẫn cần nói chuyện chân thành.

Sau Tết nguyên đán, Taeko cố ý không báo cho Sachiko việc mình bắt đầu đi học may trở lại. Sachiko đã sớm biết nên một sáng nọ, chị hỏi khi Taeko định ra khỏi nhà: “Trường của cô Tamaki mở lại rồi đấy à?”

“Vâng.” Taeko vừa đáp vừa xỏ giày.

“Có một chuyện chị phải nói với em, Út ạ.” Sachiko dẫn em gái vào phòng khách, hai người ngồi đối diện qua bếp lò. “Chuyện học may đã đành, như vẫn còn việc khác chỉ cần phải hỏi em. Chị hy vọng em không giấu chị điều gì.”

Taeko nhìn chăm chăm vào củi đang cháy. Làn da cô rực sáng trong ánh lửa, và có vẻ như Taeko đang nín thở.

“Bắt đầu từ cậu Kei nhé. Em vẫn giữ ý định cưới cậu ấy à?”

Trong vài phút đầu Taeko im lặng. Khi Sachiko thử bộc lộ những mối ngờ vực của mình bằng nhiều cách, chị thấy mắt em gái đầm lệ. Taeko lấy khăn tay áp vào mặt.

“Cậu Kei đã lừa dối em.” Taeko khịt mũi. “Chị nhớ có lần chị nói cậu ta đi chơi geisha không?”

“Có. Anh Teinosuke nghe tin đồn cậu ta qua nhà cô đầu nào đó.”

“Đó là chuyện có thật.”

Nhờ Sachiko lời dẫn dắt, Taeko đã thú nhận:

Vào khoảng tháng Năm, cô đã nghe Sachiko kể về cô geisha nọ, ngoài mặt thì Taeko bỏ qua xem đó là đồn đại vô căn cứ. Nhưng thực tình, chuyện này đã làm họ rạn nứt. Okubata từ lâu đã thích qua lại nhà cô đầu, nhưng bây giờ cậu ta viện cớ buồn bực vì không được lấy Taeko nên thỉnh thoảng tìm kiếm sự an ủi. Cậu ta hi vọng Taeko hãy bao dung với mình. Cậu ta muốn Taeko tin rằng, mình chỉ dối ả một, hai lần với các cô, điều này không ảnh hưởng gì đến thanh danh cậu ta. Taeko chấp nhận lời biện hộ này. Như đã kể cho Sachiko, các anh và chú của Okubata đều là những người phóng đảng và chính cả cha các cô cũng hay đi chơi xóm cô đầu. Vì vậy Taeko đã chuẩn bị tinh thần chấp nhận ít nhiều thiệt thòi, coi đó là không tránh khỏi. Cô sẽ không làm ầm ĩ lên, miễn là Okubata không đi quá giới hạn.

Sau đó, từ một sự việc băng quơ, Taeko phát hiện rằng Okubata đã nói dối cô trắng trợn. Bên cạnh cô geisha ở xóm Soemon, cậu ta còn tăng tịu với một cô gái nhảy, cô này đã sinh một đứa con. Khi bí mật bại lộ, Okubata máy móc cáo lỗi: vụ gian dâm với cô gái nhảy đã từ lâu lắm, cậu ta bị quy kết là cha đứa bé chứ ai mà biết được cha nó là ai, mà cậu ta cũng đã được giải thoát khỏi nghĩa vụ làm cha rồi. Về phần cô geisha, cậu ta nhận lỗi và thề thốt là sẽ không gặp lại nữa. Nhưng Taeko cảm nhận được từ thái độ ngạo mạn của cậu Kei rằng cậu ta không cho việc nói dối cô là nghiêm trọng, tựa hồ một con người vô liêm sỉ. Cô không bao giờ có thể tin Okubata nữa. Đã mất thấy hóa đơn món tiền phí chia tay Okubata trả cô gái nhảy, cô biết Okubata có thể không chỉ gian dối mỗi chuyện đó. Chẳng có

bằng chứng gì cho thấy cô ả đã cắt đứt với Okubata, mặt khác Taeko cũng không chắc chắn cậu ta còn lang chạ đâu nữa hay không. Dù Okubata vẫn một mực cho rằng sẽ nhất định cưới Taeko, rằng tình cảm dành cho những người đàn bà ấy so với tình yêu dành cho cô chẳng đáng nhắc đến, Taeko chỉ cảm nhận rằng mình rồi sẽ bị vứt bỏ như một món đồ chơi nhất thời. Tóm lại, cô bắt đầu không ưa Okubata. Song cô thấy không dễ mà hủy bỏ đính ước. Cô đã ngốc nghếch tin hắn, giờ các chị cô sẽ chỉ vào cô cười nhạo. Nhưng cô muốn xa lánh hắn một thời gian đã. Cô muốn lặng lẽ suy tính một mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyển xuất ngoại là phương tiện cho mục đích ấy, và đúng như Sachiko đoán, Taeko định học may để sau này sống tự lập.

Khi trận lụt đến, Taeko đang trong lúc day dứt nhất. Đến lúc đó cô chỉ nghĩ đến Itakura như một dạng người giúp việc. Sau Con lũ, cảm xúc của cô với anh đã thay đổi chớp nhoáng. Cô biết rằng Sachiko và Yukiko sẽ lại cho cô là nông nổi, nhưng họ chưa bao giờ biết cảm giác được cứu mạng khi đã phó mặc mình cho cái chết. Cậu Kei nói Itakura có lý do riêng. Phải, cứ giả sử là thế đi. Nhưng anh quả đã liều mình, còn trong lúc ấy cậu Kei làm được gì nào? Đừng nói là liều mạng, cậu ta đã thể hiện một tí ti lo lắng, hay tình cảm thực sự chưa? Chính trận lụt đã giết chết chút tình yêu còn sót lại của Taeko dành cho Okubata. Như Sachiko đã biết, cậu ta xuất hiện tại nhà Ashiya sau khi có tàu chạy từ Osaka. Mang tiếng đi tìm Taeko nhưng Okubata chỉ ra đến Tanaka và quyết định sẽ không vượt qua một tí nước ngập trên những con phố đó. Một lúc sau cậu ta lại lang thang đến nhà Itakura và từ đó về lại Osaka. Cậu ta mò đến nhà Itakura trong bộ suit xanh lam tinh tươm, cái mũ panama với chiếc ba-toong trong tay và cái máy ảnh vắt qua vai, không ai cho cậu ta một bạt tai vì cái bộ dạng bảnh chọe ấy thì cũng lạ. Lẽ nào vì sợ làm hỏng cái li quần mà cậu ta từ Tanaka quay lại luôn? Bộ dạng đó há không tương phản một trời một vực với Teinosuke, Itakura và ngay cả Shokichi, ai nấy từ đầu đến chân đều lấm lem bùn ư? Từ lâu Taeko đã biết Okubata đặc biệt chi li kỹ tính trong ăn mặc, cô đã không kì vọng cậu ta lao xuống bùn với mọi người, nhưng đến sự đồng cảm giữa con người với nhau, cậu ta cũng không thể hiện được. Nếu cậu ta thực sự vui mừng nhẹ nhõm biết cô đã an toàn, thì sao không lại nhà Ashiya thêm lần nữa. Cậu ta bảo sẽ quay lại sau, Sachiko cũng nghĩ cậu ta sẽ trở lại và có

ý trông mong mà có thấy đâu? Và lẽ nào cậu ta tự cho là mình hết trách nhiệm sau khi hỏi biết Taeko đã bình an? Chỉ có lúc hoạn nạn mới thấy được giá trị thực sự của con người. Taeko đã cam chịu tất hoang phí, có mới nới cũ, và thói ăn ở vô tích sự nói chung của cậu ta, nhưng cô hoàn toàn mất hi vọng khi chứng kiến Okubata không buồn hi sinh cái li quần cho người vợ tương lai.

QUYỀN TRUNG – 25

Nước mắt chảy dài trên má, Taeko thỉnh thoảng lại khịt mũi, nhưng cho đến lúc này cô đã kể lại câu chuyện của mình một cách rành mạch và điềm tĩnh. Giọng Taeko trở nên nặng nề khi hai chị em chuyển sang câu hỏi về quan hệ giữa cô và Itakura. Câu trả lời của Taeko cho câu hỏi của Sachiko chỉ giới hạn ở việc khẳng định hoặc phủ định, Sachiko buộc lòng tự điền vào chỗ trống. Đây là câu chuyện Sachiko chấp nối được.

Theo mọi bề, Itakura dường như đều tương phản với Okubata theo hướng tốt. Mặc dù cười cợt phía nhà chính nhưng Taeko không phải không màng đến đến gia cảnh và địa vị. Cô đã cố kìm nén, nhưng trái tim đã chống lại đầu óc bảo thủ. Cô không phải người dễ đánh mất lý trí bất kể trong hoàn cảnh, và ngay cả khi phải lòng Itakura cô cũng không hề mù quáng trước khuyết điểm của anh. Cụ thể là vì dở dang với Okubata, nên cô muốn nhìn về tương lai xa và đo đếm thiệt hơn, sau khi đã cân nhắc khách quan nhất có thể, cô kết luận chỉ có lấy Itakura mới đem lại cho cô hạnh phúc. Sachiko sững sờ, chị đã đoán ra được phần nhiều sự thật nhưng còn chưa nghĩ đến việc em gái muốn lấy người thanh niên này. Tuy nhiên, Taeko đã đưa những khiếm khuyết của anh vào tính toán của mình: anh là người ít học, khởi nghiệp từ vị trí học việc, xuất thân từ một gia đình làm tá điền ở tỉnh Okayama, và anh mang tác phong thô lỗ của dân di cư sang Mỹ trở về. Taeko nói tất cả đều là sự thực, nhưng với tư cách đàn ông, Itakura xếp trên cậu ấm lăm tiền Okubata mấy bậc. Anh ấy là người kiên cường mạnh mẽ, lại không ngại lao vào lửa nếu cần thiết. Và tuyệt vời hơn cả, anh nuôi được chính mình và em gái khác một trời một vực so với gã đàn ông chỉ biết ngửa tay xin mẹ, xin anh. Không xu dính túi trôi dạt đến Mỹ, anh tự mình phấn đấu học nghề mà không có sự giúp đỡ của ai, mà nghề nhiếp ảnh nghệ thuật đòi hỏi không ít trí thông minh. Dù không được đào tạo chính quy, nhưng anh có trí tuệ và sự nhạy cảm của riêng mình. Taeko khám phá ra rằng anh là người ham học hơn nhiều so với Okubata sở hữu tấm bằng đại học. Gia thế, tài sản và bằng cấp đã không còn hấp dẫn cô nữa, chỉ Okubata thôi đã đủ cho cô thấy những thứ ấy vô dụng thế nào. Bây giờ cô sống thực

dụng rồi. Cô chỉ yêu cầu chồng mình thỏa mãn ba điều kiện bắt buộc: thể chất khỏe mạnh, công ăn việc làm, và sẵn sàng hy sinh tính mạng vì cô. Ở Itakura cả ba điều kiện đều đáp ứng và còn có một lợi thế nữa: với ba ông anh làm ruộng, anh không bị ràng buộc trách nhiệm với gia đình. (Cô em trong nhà cho anh sẽ về quê ở sau khi anh lấy vợ. Cô sẽ có trọn tình cảm của anh cho mình. Vị thế của cô sẽ dễ dàng hơn là đi làm vợ một cậu ấm thuộc dòng họ lâu đời nhất, giàu sang nhất nhì thiên hạ.

Qua hành vi của Itakura, dễ thấy anh đã tinh ý đoán biết được tình cảm của cô. Nhưng Taeko mới chỉ bày tỏ gần đây. Năm ngoái, đầu tháng Chín khi Sachiko còn ở Tokyo và mối nghi ngờ của Okubata bắt buộc Taeko và Itakura phải dè chừng, đôi trẻ đã tranh luận xem nên làm gì và Taeko lúc ấy mới lần đầu bày tỏ. Và thế là Okubata đã đẩy hai người lại với nhau thành công. Khi nghe Taeko đề nghị cưới mình, Itakura dường như không tin vào tai anh nữa - có thể anh ra vẻ mà có thể anh cũng thực sự bất ngờ. Anh nói không dám mơ đến một điều may mắn nhường này, cần phải suy nghĩ thêm hai, ba hôm nữa. Ân sau sự ngạc nhiên và do dự của anh dường như có một dòng chảy khác: anh đã gặp may, việc cân nhắc thiệt hơn nào có nghĩa lí gì. Nhưng cô Út có khẳng định là sẽ không hối hận với quyết định của mình không? Itakura nói bản thân anh sẽ không thể nào nhìn mặt gia đình Okubata, và cô Út sẽ bị nhà chính, mà có khi cả nhà nhánh tẩy chay nữa. Họ sẽ bị hiểu lầm, thậm chí bị từ mặt. Anh có thể đương đầu vượt qua chuyện ấy nhưng còn cô Út? Người ta sẽ nói anh xảo trá dụ dỗ cô tiểu thư Makioka. Nhưng nói chung, kẻ nào đàm tiếu thì Itakura cũng không để tâm, chỉ có những lời chửi mắng của cậu Kei là khó lòng chịu đựng. Rồi Itakura đổi giọng: đằng nào cậu Kei cũng không thông cảm, và lại chính ông chủ (cha cậu Kei), bà chủ (mẹ cậu Kei) và cậu cả (anh trai cậu Kei) là những người mà Itakura mắc nợ. Cậu Kei chỉ là con thứ, anh chẳng nợ nần trực tiếp gì cậu ta. Cậu Kei có tức giận cỡ nào thì bà chủ và cậu cả có khi còn biết ơn Itakura ấy chứ. Và lại, không chừng họ vẫn phản đối việc cậu Kei lấy cô Út. Itakura nghi ngờ đó mới là sự thực dù cho cậu Kei không nói gì. Và thế là, trong lúc ra điều lương lự, Itakura đã tính chấp nhận lời đề nghị của Taeko.

Họ đã lên kế hoạch rất chi tiết: tạm thời sẽ tuyệt đối giữ bí mật đính ước của hai người, vấn đề cần giải quyết ngay là làm thế nào phá bỏ đính ước của Taeko và Okubata, không nên làm gì quá liều lĩnh mà phải từ từ và thận

trọng, nếu có thể thì cố gắng khiến cho Okubata tự ruồng rẫy Taeko. Đối với Taeko, nước đi khôn ngoan nhất là ra nước ngoài, cuộc hôn nhân của họ có thể bị hoãn lại hai hoặc ba năm, và trong lúc đó, hai người có thể lo liệu đối phó với việc cắt trợ cấp kinh tế, Taeko phải xúc tiến học may lúc này là hợp lý. Thế rồi bỗng dưng sự phản đối của nhà chính và việc cô Tamaki thay đổi kế hoạch khiến Taeko không thể xuất ngoại nữa. Trong khi đó Okubata cứ lẻo đẹo theo cô, cô tin là một phần để chọc tức Itakura. Chừng nào cô còn ở Nhật, cậu ta sẽ không bao giờ hủy đính ước. Giả thử cô có thể gửi một lá thư từ Paris, nhất mực đòi Okubata trả tự do và giữ khoảng cách với cậu ta một thời gian, thì cậu ta sẽ phải chấp nhận việc đã rồi. Nay Okubata thành ra khó chơi hơn bao giờ hết. Kết luận rằng Taeko ở lại Nhật vì mình, cậu ta sẽ càng đeo bám Cô sát sao hơn. Ở một đất nước xa xôi, cô có thể chịu đựng việc xa Itakura trong sáu tháng hay một năm, nhưng với anh ngay bên cạnh mà lại vương Okubata bám riết, Taeko càng thấy mình không thể sống thiếu Itakura được. Không còn cách nào khác rồi. Vì ngày càng khó lòng đánh lừa người đời và Okubata, thà rằng họ cứ đối diện với khó khăn và lấy nhau càng sớm càng tốt. Chỉ có hai lý do để lưỡng lự: họ chưa hoàn toàn sẵn sàng tự lập và Taeko, dù đã chuẩn bị cho cảnh gia đình từ mặt, vẫn e sợ vụ này làm liên lụy đến Yukiko. Cô muốn đợi đến khi Yukiko có nơi có chốn đã.

“VẬY HAI ĐỨA MỚI ĐÍNH ƯỚC THÔI HẢ? CHƯA LÀM GÌ XA HƠN CHỨ?”

“TUI EM CHƯA ĐI XA HƠN.”

“CÓ NÓI THẬT VỚI CHỊ KHÔNG?”

“NGOÀI ĐÍNH ƯỚC RA THÌ KHÔNG CÒN GÌ MÀ.”

“EM CÓ THỂ CÂN NHẮC THÊM MỘT THỜI GIAN TRƯỚC KHI HÀNH ĐỘNG ĐƯỢC CHỨ?”

Taeko không trả lời.

“THÔI ĐI ỨT. ANH CHỊ SAO DÁM NHÌN MẶT AI, NHẤT LÀ CÁNH NHÀ TOKYO?” Sachiko hỏi bằng giọng chói tai và kích động. Chị thấy một cái hố đen mở ra trước mắt. Taeko bình tĩnh đến kì lạ.

QUYỀN TRUNG – 26

Hai, ba buổi sáng liền, sau khi Teinosuke và Etsuko rời nhà, Sachiko đều gọi Taeko vào phòng khách nói chuyện. Chị muốn quan sát xem Taeko đã quyết tâm đến mức nào, và chỉ nhận thấy không có dấu hiệu em gái sẽ hồi tâm chuyển ý. Sachiko sẵn sàng nhượng bộ chỉ cần Taeko từ bỏ ý định kết hôn với Itakura: bất kể nhà chính nghĩ gì, chị và Teinosuke vẫn ủng hộ hủy hôn với Okubata, và tùy hoàn cảnh, hai vợ chồng thậm chí có thể can thiệp để Okubata không quấy nhiễu em út nữa. Song rất khó để công khai chấp nhận việc Taeko học may. Sachiko có thể giả vờ không biết, hai vợ chồng thực lòng không phản đối việc Taeko trở thành một người phụ nữ lao động. Và mặc dù tạm thời không thể làm gì, họ vẫn sẽ bênh vực Taeko khi có cơ hội giúp cô đòi món tiền từ nhà chính.

Nhưng Taeko chỉ trả lời rằng cô và Itakura đã sẵn sàng, họ chỉ chờ đến khi Yukiko lấy chồng thôi. Họ hy vọng hôn sự của Yukiko sẽ được sắp xếp càng sớm càng tốt.

Sachiko nói tiếp: dù có gạt giai cấp, địa vị sang một bên thì chị vẫn không tin tưởng con người Itakura. Anh chàng đã leo lên từ vị trí nhân viên học việc thành nhiếp ảnh gia, ắt là khác hẳn cậu ấm Okubata được nuông chiều, tuy nhiên (Sachiko biết mình không nên nói thế này) anh chàng có cái gì đó xảo quyệt của một kẻ rành đời. Taeko nhắc đến trí thông minh của anh ta, nhưng bản thân Sachiko quan sát thấy anh chàng chỉ có khuynh hướng tự đắc. Anh ta ăn thô nói tục, thực sự là một thanh niên phẩm hạnh thấp kém, và thị hiếu thì không được cao cấp. Về việc trở thành một nhiếp ảnh gia, anh chàng chỉ cần một chút tài năng và kỹ xảo của người thợ ảnh. Cô Út hiện đang mù quáng trước khiếm khuyết của anh ta, cần suy nghĩ thêm và thận trọng hơn. Sachiko quan sát thấy hôn nhân không bền nếu vợ chồng không môn đương hộ đối. Nói thật chị không thể hiểu nổi tại sao người phụ nữ sáng suốt như cô Út lại muốn lấy người đàn ông như vậy. Cô Út chẳng mấy chốc mà chán ngán anh ta tận cổ. Theo Sachiko, người hoạt ngôn như Itakura cũng có cái vui nhưng cùng lắm chỉ chịu được khoảng một tiếng thôi.

Taeko thừa nhận rằng sự giao hoạt mà Sachiko chỉ ra là không tránh khỏi đối với một cậu trai học việc phải vào đời sớm, chịu hoàn cảnh xô đẩy - nhưng sau tất cả vẫn có cái gì đó trong sạch, chân thành ở anh ta. Tận đáy lòng, Itakura không phải phường giao hoạt như Sachiko nghĩ. Sachiko đã chỉ ra đúng, là Itakura hay tán chuyện tầm phào, thành thử cũng bị ghét nhưng không phải đó là bằng chứng cho tính ngây thơ, trẻ con của anh ta sao? Có thể anh ít học, có thể anh thấp kém. Taeko nhận thức được khiếm khuyết anh cũng như ai, và cô mong chị Sachiko đừng lo. Cô không đòi hỏi thị hiếu tao nhã, tâm hồn tinh tế, cô không ghét bỏ người đàn ông ăn to nói lớn hay thậm chí cộc cằn. Thật vậy, người chồng ở tầng lớp thấp sẽ dễ đối phó và ít phải lo lắng hơn. Itakura lấy được cô sẽ xem đó là vinh hạnh cả đời. Em gái anh ta và cả gia đình quê, họ hẳn sẽ sướng rơn khi biết từ giờ sẽ ngẩng cao đầu. Khi Taeko đến nhà Itakura, anh thường nói với em gái là không được tùy tiện với cô Út, ngày xưa có khi còn phải khấu đầu ở phòng kế bên ấy chứ. Họ đã đối xử với cô rất cung kính, Taeko bắt đầu khoe khoang với Sachiko. Chị có thể mừng tượng ra Itakura đang dương dương đắc ý tuyên bố là sẽ lấy con gái nhà Makioka đấy. Và có vẻ là anh chàng đã huyền hoang với cả nhà - ý nghĩ này làm Sachiko giận sôi lên.

Mặc dù vậy, Sachiko hài lòng khi thấy Taeko thừa nhận về việc bị bêu lên báo ngày trước đã gây ảnh hưởng tới Yukiko, cô chưa định làm gì liều lĩnh cho đến khi Yukiko lấy chồng. Tai ương này vẫn chưa nhãn tiền, vả lại Sachiko e ngại nếu kèm quá chặt em gái thì sẽ dẫn đến một cuộc nổi loạn. Vì ít nhất sáu tháng nữa Yukiko mới có thể kết hôn, Sachiko phải điềm đạm, từ từ can gián Taeko, đồng thời chuẩn bị từng bước để làm con bé đổi ý. Tạm thời Taeko nên được cho phép tự do hoàn toàn. Nhưng thật đáng buồn cho Yukiko. Ất Yukiko sẽ cảm thấy động chạm khi nghĩ đến việc Taeko đang đợi mình và cho rằng mình mắc nợ con bé. Có nhiều lý do khiến Yukiko vẫn chưa lấy được chồng, nhưng một trong số đó hẳn là hậu quả tai hại của vụ việc bêu lên báo. Cô chẳng nợ nần gì Taeko hết. Yukiko có thể nói rằng mình chẳng phải vội lấy chồng, rằng Cô không hề oán trách Taeko vì vụ ấy; số phận cô chẳng thể bị quyết định bởi một việc tào lao. Taeko cứ việc làm tới, cứ lấy chồng không cần ngại chị. Phần mình Taeko có thể không muốn làm như ban ơn cho Yukiko, nhưng quả thực con bé sốt ruột vì chị nó quá lè mè. Nếu Yukiko đã lập gia đình hoặc an bài được một mối thì con bé Taeko đâu còn trẻ chắc cũng khó lòng nghĩ đến việc bỏ trốn

với Okubata. Hai đứa mặc dù hiềm khi cãi vã thì vẫn khó lòng phủ nhận rằng lợi ích của hai đứa mâu thuẫn sâu sắc.

Từ hôm ấy - cái hôm nhận được thư của Okubata vào tháng Chín năm ngoái - Sachiko chưa hề kể cho ai vụ Taeko qua lại với Itakura. Bây giờ bí mật đó đã quá nặng nề để giữ cho riêng mình. Trước đây chị luôn đứng về phía Taeko. Chị đã hiểu, thông cảm, đã khuyến khích Taeko làm búp bê, thuê xưởng, miễn cưỡng chấp nhận quan hệ với Okubata, đứng ra can thiệp trước nhà chính mỗi khi có bất đồng ý kiến - thế mà chị phải nhận lại thế này đây. Nhưng có lẽ cũng nhờ công sức của Sachiko mà mọi việc không quá tệ. Ai mà biết được tình hình sẽ thế nào nếu sự việc chẳng may bung bét ra. Nhưng nhìn chung, dư luận lẫn nhà chính sẽ không đồng tình với Sachiko, và điều làm chị ái ngại hơn cả là mấy người đến hỏi cưới Yukiko sẽ thuê mấy ông thám tử tư đi điều tra gia đình, rồi lại phơi bày những chuyện hư hỏng của Taeko ra cho bàn dân thiên hạ. Chính Sachiko cũng không tỏ tường hết câu chuyện giữa Taeko và hai người đàn ông, nhưng trước những con mắt khắt khe, Taeko dường như phạm vào những việc rất đáng hổ thẹn. Ai hẳn đều thấy rõ sự trong sạch của Yukiko. Tính đến cô ba thì gia đình Makioka đâu có gì để giấu giếm những người muốn truy cứu, nhưng cái cô em út dễ dãi này lại gây sự chú ý đến mức những cuộc điều tra thường chuyển hướng sang Taeko và sự vụ mờ ám của cô Út thay vì tập trung vào nhân vật chính. Mà biết đâu, có những chuyện trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Dễ thường có vô số tin đồn thất thiệt xoay quanh Sachiko, và những tin đồn ấy mới khiến cho người ta ngại đến hỏi cưới Yukiko thì sao? Từ mùa xuân năm ngoái không còn mối nào mới mặc dù Sachiko đã nhờ vả hết thầy bạn bè giới thiệu đối tượng. Vì Yukiko, nhất định phải hành động. Những lời đồn này mà lọt đến tai nhà chính thì Sachiko sẽ phải giải thích nhiều khê. Teinosuke và Yukiko cũng muốn biết tại sao chị không tâm sự với họ. Có khi đó là cơ hội để khiến Taeko cân nhắc lại nếu xảy ra cự cãi giữa chị và Teinosuke cùng Yukiko.

Một buổi tối cuối tháng Giêng, Teinosuke đang đọc tạp chí trong thư phòng thì Sachiko bước vào, nhìn chồng nghiêm trang như thể có vấn đề gì quan trọng lắm phải bàn bạc.

“Bé Út hình như mới đính ước vào tháng Chín lúc em ở Tokyo. Etsuko và O-Haru đi cùng em, còn cậu Itakura thì ngày nào cũng đến.”

“Bộ anh phải chịu trách nhiệm sao?”

“Ý em không phải vậy. Em chỉ thắc mắc là anh có để ý thấy gì không.”

“Anh đâu có nghĩ gì. Từ trước trận lụt thì anh chỉ thấy anh ta hơi suồng sã thôi.”

“Nhưng với ai anh ta chẳng thế, đâu phải mỗi bé Út.”

“Có thể.”

“Trong trận lụt, anh ta thế nào?”

“Đáng phục lắm. Gì cũng lăn xả vào. Có lẽ cô Út rất cảm kích.”

“Nhưng bộ con bé không thấy anh ta rất hạ lưu sao? Em không hiểu nổi con bé. Nó cao hứng bảo em rằng anh ta tốt thế này thế nọ. Hồi nhỏ nó ít giao du, lớn lên lại quá cả tin. Anh ta đã xoay sở để tiếp cận con bé.”

“Con bé biết nó làm gì chứ. Có thể anh ta ăn thô nói tục nhưng con bé nhìn là biết có thể trông cậy được, đó gọi là chủ nghĩa thực dụng.”

“Con bé cũng nói mình theo chủ nghĩa thực dụng.”

“Cũng là một quan điểm.”

“Không được! Bộ anh nghĩ cô Út nên lấy anh ta sao?”

“Không nhất thiết. Nhưng tốt chán so với Okubata.”

“Em nghĩ ngược lại.”

Và thế là Sachiko ngạc nhiên phát hiện ra rằng chị và chồng trái ý nhau. Chịu ảnh hưởng của Teinosuke mà chị bắt đầu ghét bỏ Okubata, và ngay lúc này chị cũng không ưng gì cậu ta, song khi đặt lên bàn cân với Itakura, chị lại thấy cậu ta thật đáng thương. Mặc dù Okubata là ví dụ điển hình của cậu ấm được nuông chiều, vô tích sự, nhìn một cái đã đủ biết là loại phù phiếm và nông cạn thì cậu ta với Taeko vẫn là thanh mai trúc mã, lại xuất thân danh gia vọng tộc ở Semba. Cậu ta là một người cùng đẳng cấp. Sachiko có thể lường được những khó khăn to lớn nếu em gái lấy cậu ta, song chí ít trước mắt họ không phải lo ngại dư luận nghĩ gì. Mặt khác nếu con bé lấy Itakura, nó sẽ bị khắp nơi cười chê. Okubata chẳng phải lựa chọn ưng ý, nhưng rõ ràng là xứng hơn Itakura và có thể tận dụng cậu ta làm vũ khí để xua đuổi Itakura.

Teinosuke thì phóng khoáng hơn. Anh nói, bỏ qua chuyện gia thế sang một bên thì Okubata chẳng hơn được Itakura một điểm nào. Cô Út đứng đấy. Phẩm chất một người chồng phải có là tình yêu, sức khỏe, khả năng cang đáng gia đình, thành ra nếu Itakura đáp ứng cả ba điều kiện thì cần gì phải lo về gia thế? Bản thân Teinosuke không hứng thú với Itakura lắm mà chỉ ưng anh ta hơn Okubata thôi, vả lại biết tổng nhà chính sẽ không bao giờ chấp nhận nên anh cũng không mặn mà về phe cô Út. Nhưng con bé đâu phải người có thể lấy chồng theo cách truyền thống, nên để con bé thuận theo người nào thì lấy người ấy. Cô Út hiểu bản thân mình rõ nhất, nên vợ chồng mình càng phải cẩn thận khi can thiệp. Yukiko thì khác, con bé không thể tự làm được việc gì. Vợ chồng mình phải gánh vác mọi việc giúp Yukiko. Chúng mình nên tìm chồng cho con bé, và đảm bảo người đó xuất thân từ gia đình có bề thế, tiền bạc. Chứ cô Út dẫu sao vẫn có thể tự lo sinh kế mà.

Teinosuke nêu quan điểm rõ ràng, song những điều anh nói chỉ là riêng với Sachiko mà thôi. Anh không muốn Sachiko thông báo cho nhà chính quan điểm của mình. Anh muốn đứng ngoài cuộc.

“Tại sao lại thế?”

“Con bé phức tạp lắm,” anh lẩm bẩm. “Có nhiều chuyện anh chưa biết hết được.”

“Quả là thế. Em đã bênh nó đủ đường, đến mức để cho chính mình bị hiểu nhầm, mà bây giờ con bé lại đối đầu với em...”

“Đó là điều làm cô Út thú vị.”

“Nhẽ ra Út nên nói em sớm hơn. Nhưng nó lại dối em. Lần này em giận nó, giận thực sự đấy!”

Sachiko khi khóc trông hờn dỗi như một đứa trẻ được chiều quá hóa hư. Hai má ửng đỏ và những giọt nước mắt giận giữ lúc nào cũng làm Teinosuke nghĩ đến việc đã bao lâu rồi vợ mình chưa cãi cọ với hai em gái.

QUYỀN TRUNG – 27

Sachiko lo cho Taeko một đồng thì lo cho Yukiko một nẻo, cô ba bảy giờ đang chẳng biết bầu vú vào đâu ở nhà chính trên Tokyo, còn cô Út đã muốn là làm cho kì được bắt kẻ rắc rối hay đồn đại gì. Sachiko nghĩ mình không thể nào tạ lỗi với Yukiko cho đủ. Tsuruko đã khản khoản nhờ Sachiko cái tối hôm tháng Chín, ở ga Tokyo, về việc tìm chồng cho Yukiko, chị ấy đã kỳ vọng có thể kiếm ra mối nào đó trước khi hết năm, năm này quả là năm hạn với Yukiko, và chị mong tìm được ai đó trước những ngày đầu tháng Hai dương, tức là bắt đầu năm âm lịch. Từ giờ đến đó còn có một tuần.

Nếu những tin đồn về Taeko khiến những ứng viên tiềm năng e dè, thì một phần trách nhiệm là do chị. Chị từ lâu đã muốn gọi Yukiko về để bàn chuyện, Yukiko là người hiểu nhất sự bất bình của Sachiko với Taeko, và Sachiko hãy còn do dự chỉ vì ngại tâm lý của Yukiko sẽ bị ảnh hưởng khi phải nghe về sự hư hỏng của Taeko. Nhưng ngộ nhỡ Yukiko nghe được từ người khác thì chị còn sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Vả lại, Sachiko rất tin nhiệm những lời khuyên của chồng, nhưng nay Teinosuke đã có tư tưởng trái ngược như thế thì chị còn ai nữa ngoài Yukiko. Chị đang tìm có nào đó để gọi em gái về thì nhận được thông báo buổi biểu diễn tưởng niệm bà giáo dạy múa cũ của Taeko:

CHƯƠNG TRÌNH NGHỆ THUẬT MÚA – PHÁI YAMAMURA

Tưởng niệm cô Yamamura Saku quá cố

13 giờ, ngày 21 tháng Hai năm 1939. Hội trường Mitsukoshi, Roraibashi, Osaka.

Các tiết mục (không theo thứ tự)

Tay áo đượm hương (kèm điệu vãn), Hoa cải vàng, Tóc huyền, Tình búp núc, Công thành Yashima, Quà từ Edo, Lời nguyên, Tuyết, Bền lễn, Cánh chim Miyako, Bát Cảnh, Trà, Trăng thương nhớ, Thiếu nữ bên giếng.

Tên và danh sách vũ công sẽ được công bố vào ngày biểu diễn.

Chương trình không thu phí nhưng chỉ dành cho khách mời. Thành viên hội quán và thân quyến có thể gửi yêu cầu vé mời đến hết ngày 19 tháng Hai. Khuyến khích quý vị khán giả quan tâm đến chương trình khi xin vé nhớ gửi kèm phong bì trống.

HỘI QUÁN NHỮNG NGƯỜI CON GÁI OSARA

(Học trò của Yamamura Saku)

Đầu tháng Hai, Sachiko gửi bưu thiếp đi Tokyo. Chị viết mấy hàng ngắn gọn cho chị cả: Vợ chồng em hi vọng sớm được đón Yukiko về Osaka, suốt cả năm ngoái chẳng có lời ướm hỏi nào, bây giờ đã tháng Hai rồi. Mặc dầu chưa có gì mới, em vẫn muốn gặp Yukiko, chắc chắn lúc này con bé cũng đang nhớ nhà. Nếu không có gì lẩn cản, chị cho con bé đi shiya mấy hôm được không? Tình cờ phái Yamamura tổ chức biểu diễn múa, em có gửi kèm tờ rơi ở đây, Taeko cũng tham gia múa và muốn Yukiko đến xem. Chị viết cho Yukiko chi tiết hơn: tình hình khủng hoảng Trung Quốc khiến những chương trình múa thể này hiếm hoi mới có, biết đâu đây sẽ là suất diễn cuối cùng và phải lâu lắm mới được xem lại. Cô Út đã lâu không tập, ban đầu định từ chối lời mời tham gia, nhưng rút cuộc đã đồng ý vì khéo không còn cơ hội nữa, với lại con bé thấy mình cũng nên làm gì đó để tưởng nhớ bà giáo. Có thể đây là cơ hội cuối cùng để em xem cô Út múa đấy, vì gấp quá không kịp học bài mới nên Cô Út đang luyện lại bài “Tuyết” năm ngoái. Ít ra năm nay Út sẽ mặc bộ kimono khác, và bộ mà chị đặt nhuộm ở Kozuchiya (có họa tiết chìm nhấ nhận) xem ra rất hợp. Út được một đệ tử ruột của bà giáo huấn luyện, cô này có hẳn phòng tập múa ở Osaka. Thế là cô Út lại trở về con người bận rộn như xưa, hôm nào cũng lên Osaka luyện tập, rồi về nhà thì chị lại đệm đàn luyện thêm buổi tối, rồi thêm cả làm búp bê nữa. Chị cũng bận tập đệm koto (Sachiko không tự tin đệm bài Tuyết trên samisen); mặc dù khó lòng nổi giận với một người chuyên cần như Út nhưng chị vẫn vất vả với nó lắm, có những việc không thể viết trong thư được nhưng chị có thể kể rõ từng li từng tí khi nào gặp Yukiko. Và Etsuko cũng nặng nề đòi đi Yukiko về, lần trước không xem múa thì lần này đi phải xem đấy.

Không thấy hồi âm của Tsuruko hay Yukiko. Có lẽ Yukiko sẽ lại về không báo trước. Chiều muộn ngày 11 tháng Hai là ngày lễ Lập Quốc, Taeko đang mặc kimono tập múa trong phòng khách.

“Dì Yukiko! Etsuko là người đầu tiên nghe thấy tiếng chuông. “Mời cô, mời cô vào nhà ạ!” O-Haru theo Etsuko ra cửa. “Mọi người đều ở trong phòng khách ạ.”

Đồ đạc đã được dọn hết trừ một chiếc sô pha, tấm thảm đã được cuộn lại. Trung tâm căn phòng, Taeko đang đứng cầm chiếc ô đi nắng, tóc vấn kiểu Nhật, thất nơ hồng tươi. Cô đang mặc bộ kimono mà Sachiko miêu tả, màu tím ánh đồng với hoa văn chìm hình hoa trà, hoa mơ vương hoa tuyết. Trong một góc, Sachiko đang ngồi trên đệm với đàn koto trước mặt. Chiếc đàn được tô điểm bằng những bông cúc đại đóa sơn mài ánh vàng.

“Em tưởng tiết mục đã bắt đầu rồi cơ.” Yukiko gật đầu chào Teinosuke đang ngồi trên sô pha, anh mặc bộ kimono mùa đông, mép áo lót lộ ra ở gấu áo ngoài. “Từ bên ngoài đã nghe tiếng koto rồi.”

“Đang không biết phải làm sao vì chẳng thấy hồi âm của em.” Bàn tay Sachiko đặt trên đàn koto. Bề ngoài âu sầu nhưng Yukiko lại thích ồn ào vui vẻ, và Sachiko thấy những làn sóng cảm xúc ngập tràn gương mặt trắng nhợt của em gái (chắc Yukiko khá mệt vì chuyến đi).

“Chị đi tàu Chim Én à?”

Yukiko không trả lời câu hỏi của Etsuko. Thay vào đó cô quay sang Taeko. “Em đội tóc giả hả?”

“Dạ, mãi hôm nay mới có.”

“Nhìn hợp với em lắm Út, đẹp tuyệt.”

“Chị định khi nào cũng phải đội mới được. Chị và bé Út cùng đi đặt hàng đó.” Sachiko nói.

“Chị cũng đội nhé, Yukiko.”

“Khi nào đi lấy chồng nhé.”

“Úi chà, nghe kìa! Bộ chị nghĩ em hợp đội tóc giả sao?”

Nghe Sachiko trêu, Yukiko cười vui vẻ. Nhưng quả đúng là vậy: vì mái tóc quá dày nên người ta sẽ không để ý thấy rằng đầu cô quá nhỏ.

“Em về đúng lúc đấy” Teinosuke chêm vào. “Giờ Cô Út đã có tóc giả, có thể để cô Út tập trong trang phục diễn hân hoan. Múa hân một màn cho anh rẻ xem luôn, chứ ngày 21 là thứ Ba, chắc anh không đi xem được đâu.”

“Con phải đi học nữa.” Etsuko nói.

“Nhẽ ra nên tổ chức vào Chủ nhật chứ.”

“Như thế sẽ lôi kéo quá nhiều sự chú ý. Thời buổi này không nên chơi trội kéo thiên hạ dòm ngó.”

“Chị ơi, quay lại đoạn ban nãy nhé?” Taeko cầm chiếc ô thẳng đứng bằng tay phải.

“Không, quay lại từ đầu đi.” Teinosuke nói.

Etsuko cũng ủng hộ việc mua lại từ đầu để Yukiko xem.

“Nhưng làm thế Út mệt đó, múa lại đến hai lần.” Yukiko bảo.

“Thì coi như luyện tập, làm lại thôi mà. Chị đang rét run đây này, ngồi trên sàn nhà mà lại. Chắc mọi người không để ý.”

“Cô ơi, em mang túi chườm nhé?” O-Haru bảo.” Cô ngồi lên túi chườm sẽ khác hẳn đây.”

“Cũng nên thế.”

“Trong lúc mấy chị lo chuyện túi chườm em có thể nghỉ ngơi một chút.” Taeko đặt cây dù xuống, gạt đuôi váy dài sang một bên và đi đến chỗ sofa. “Em xin một điều với?” Cô châm điếu thuốc Teinosuke đưa cho.

Yukiko ra phòng tắm: “VẬY chị đi rửa tay.”

“Mấy vụ này lúc nào cũng làm Yukiko vui. Đây, anh phải mời tụi em đi ăn tối nha. Cô ba đi từ Tokyo về, cô Út thì đã múa cả ngày cho chúng mình xem rồi.”

“VẬY anh lại phải mời nữa hả?”

“Chứ sao nữa. Nghĩa vụ của anh đó. Nhà mình chẳng còn gì ăn, em đã có ý định ăn ngoài từ đầu rồi.”

“Cô Út thích ăn gì? Tiệm Yohei, hay nhà hàng nướng Oriental nào?”

“Anh rể cho ăn gì em cũng thích hết.” Taeko bảo. “Hỏi Yukiko xem.”

“Ồ Tokyo lâu như thế, chắc con bé đang thèm cá ngon.”

“Thế thì mình mang rượu trắng theo, rồi đi Yohei nhé?” Teinosuke bảo.

“Em sẽ phải múa cật lực để báo đáp lại bữa tối đây.”

Khi O-Haru cầm túi chườm bước vào, Taeko bỏ điều thuốc dính vết son môi ra khỏi miệng và bắt đầu chỉnh trang lại váy áo.

QUYỀN TRUNG – 28

Teinosuke đang bận rộn tất toán sổ sách cho doanh nghiệp, hẳn không tham dự được toàn bộ chương trình nhưng anh vẫn gọi điện từ sở về nhà vào buổi sáng hôm 21 ấy, hỏi vợ lúc nào Taeko sẽ múa. Khoảng 2 giờ rưỡi chiều, Sachiko nói nếu lúc này về được thì sẽ kịp. Chẳng may có khách hàng xuất hiện. Sau khi anh mất thêm nửa tiếng thì O-Haru mới báo nếu ông chủ không về hết tốc lực thì trễ đấy, thế là Teinosuke đành đuổi khéo khách, không buồn vợ lấy mũ đội mà chạy học tốc ra thang máy, băng qua đường đến tòa nhà Mitsukoshi. Anh đến hội trường tầng tám thì thấy Taeko đang múa rồi. Chương trình chỉ tổ chức giới hạn phạm vi hội quán của Taeko, Hội người Osaka và độc giả của tờ báo đăng tin nên đáng nhẽ là không quá đông khán giả. Song các buổi trình diễn kiểu này ngày càng hiếm hoi, ai cũng tận dụng ảnh hưởng cá nhân để xin bằng được vé nên hầu như không còn chỗ trống, nhiều người còn phải đứng cuối hội trường xem. Nhìn qua vai họ lên sân khấu, Teinosuke để ý thấy hình như cách mình khoảng hai mét, một người đàn ông đang cầm chiếc máy ảnh Leica giơ ngang mặt. Ất là Itakura rồi. Teinosuke lui vào một góc, thỉnh thoảng liếc tay nhiếp ảnh gia trong chiếc áo khoác dựng đứng cổ và hầu như không rời mắt khỏi máy ảnh. Rõ ràng anh ta muốn giấu mặt, nhưng chiếc áo khoác ngoài của Itakura - món kỉ vật một thời sống tại Los Angeles, trông đậm chất điện ảnh đến mức thu hút sự chú ý.

Điệu múa được trình diễn suôn sẻ. Một năm trước Taeko đã múa bài *Tuyệt* rồi. Nhưng cô mới tập lại trong một tháng và đây là lần đầu cô biểu diễn trong khán phòng thực sự - trước kia cô mới chỉ múa trên sân khấu lưu động của bà Kamisugi hoặc ở Ashiya, thành thử không thể tránh khỏi việc bị khớp, cụ thể là việc xoay xở làm chủ một không gian lớn. Nhận biết được nguy cơ này, Taeko tìm cách giấu những chỗ vụng của mình sau tiếng đệm đàn samisen, và cô đã đặc biệt thỉnh cầu con gái của sư phụ dạy koto cho Sachiko tên là Kikuoka Kengyo đệm đàn cho mình. Thế mà lúc này không hề có dấu hiệu khớp sân khấu. Theo quan sát của Teinosuke, Taeko bình tĩnh như mọi khi. Sự thân nhiên từ tốn trong cái cách Taeko múa khiến người ta khó lòng tin nổi chỉ một tháng tập luyện là đủ cho cô bước lên một

sân khấu lớn thế này. Phần còn lại của đám đông khán giả có thể không lưu tâm, nhưng Teinosuke thấy ở Cô cái thái độ bất cần, ngênh ngang đến độ thách thức khen chê mà anh cho là phù hợp. Bề gì con bé đã hai mươi tám tuổi rồi, ở tuổi này một cô geisha đã bước qua thời đỉnh cao, không lấy làm lạ nếu con bé có được sự dạn dĩ đó. Năm ngoái khi con bé múa, anh nghĩ tâm thế ấy phía sau vẻ hào nhoáng cuối cùng đã lộ ra, dù bình thường Taeko trông trẻ hơn tuổi thật đến mười tuổi. Phải chăng cổ phục khiến đàn bà trông già đi? Hay vì trang phục truyền thống có sự tương phản quá lớn với tính hướng ngoại, hoạt bát ngày thường của con bé? Hay chính thái độ dạn dĩ này đã khiến nó trở nên già dặn?

Điệu múa vừa chấm dứt, Itakura liền nhét chiếc máy ảnh vào dưới cánh tay và nhanh chân ra ngoài. Lập tức sau đó xuất hiện một người đàn ông chạy rẽ đôi đám đông khán giả, gần như lao ra cánh cửa nơi chiếc áo khoác nổi bật vừa biến mất. Teinosuke ngậy người, anh cảm nhận cái bóng thứ hai chính là Okubata. Anh cũng chạy ra hành lang.

“Sao mày lại chụp ảnh cô Út? Mày quên là đã hứa sẽ không chụp nữa hả?” Okubata đang cố kìm nén không to tiếng. Itakura nhìn xuống sàn như một đứa trẻ bị mắng. “Đưa tao cái máy ảnh.”

Okubata bắt đầu lục soát Itakura như một điều tra viên lục soát nghi phạm, thọc tay vào hết túi này đến túi kia. Cậu ta chộp lấy cái máy ảnh, nhanh tay nhét vào túi mình. Sau đó cậu ta nghĩ lại, kéo lấy ống kính bằng bàn tay run rẩy và lấy hết sức bình sinh ném mạnh cái máy ảnh xuống sàn. Sự việc xảy ra trong chớp nhoáng. Lúc khán giả kịp định thần thì Okubata đã bỏ đi rồi, và Itakura nhặt chiếc máy ảnh lên, buồn bã bước đi. Anh ta không thể nào ngẩng mặt nhìn con trai của ông chủ cũ, và ngay cả khi chiếc máy ảnh Leica anh nâng niu như mạng sống trượt đi trên sàn, dường như anh cũng không mảy may động thủ mặc dù rất tự tin vào sức mạnh cơ bắp của mình.

Teinosuke quay về văn phòng sau khi chúc mừng và khen ngợi Taeko trong cánh gà. Mãi đến đêm muộn khi Etsuko và hai cô em vợ đi ngủ, anh mới kể cho Sachiko vụ việc. Itakura, có thể là chủ động hoặc được Taeko yêu cầu, dường như dự tính lên vào và chỉ ở lại đủ lâu chỉ để chụp hình bài múa “*Tuyết*”. Okubata cũng đang ẩn mình trong khán giả, bèn đuổi theo phá đám tình địch và xong việc là biến ngay. Okubata đến lúc nào thì khó mà biết được, nhưng ít cậu ta đã nghi ngờ Itakura thể nào cũng đến. Giống

Teinosuke, cậu ta đã theo dõi từ xa. Nhất định không cho Itakura thoát. Teinosuke nghĩ chỉ có thể giải thích như vậy. Anh cũng không biết hai người họ có biết anh đã chứng kiến pha kịch tính này không, hay là vì xấu hổ nên họ vờ như không thấy.

Sachiko nói chị sợ Okubata đến buổi biểu diễn, thành ra tuyệt đối tránh không nói gì với cậu ta. Taeko mạnh miệng bảo chị rằng Okubata không được báo tin, với lại mỗi buổi chiều cậu ta đều mất hai, ba tiếng ở cửa tiệm, trừ Chủ nhật. Nhưng Sachiko vẫn không yên lòng. Báo có đăng hai, ba dòng - Okubata mà đọc được hẳn sẽ đoán thể nào cô Út cũng đi múa. Sachiko đã bồn chồn nhìn vào đám đông mấy hồi để đảm bảo cậu ta không có mặt lúc Taeko múa bài “*Tuyết*”. Yukiko ngồi ở khán phòng phần lớn thời gian thay vì trong cánh gà, nếu nhìn thấy cậu ta thì hẳn đã thông báo lại rồi. Chắc Okubata đã lên vào cùng một lúc với Teinosuke. Hoặc cậu ta đã cải trang. Sachiko không rõ cô Út thế nào nhưng bản thân chị chưa hề trông thấy Itakura và dĩ nhiên cũng chẳng hay chuyện gì đã xảy ra ngoài hành lang.

“Hên là không để bung bét trong hậu trường. Chứ không thì chẳng ra làm sao cả.”

“Itakura đã kiềm chế nên không phát sinh thêm gì. Nhưng không thể để cảnh hai thằng đàn ông đánh nhau giành cô Út ở nơi thanh thiên bạch nhật. Chúng mình phải làm gì đó trước khi thiên hạ đồn đại.”

“Thế sao lúc trước anh không chịu chia sẻ nỗi lo với em?”

“Thì anh đang lo đây. Chỉ là ở vị trí của anh thì không thể can thiệp. Yukiko có biết về Itakura không?”

“Em gọi con bé về cũng là vì muốn nói chuyện với nó đó. Em đang tìm cơ hội.”

Sachiko định chờ đến sau buổi biểu diễn, và một buổi sáng hai, ba ngày sau, chỉ còn chị và Yukiko ở nhà; Taeko đã lên taxi cùng với vali, bộ tóc giả và chiếc dù, nói muốn mặc đồ diễn đi chụp hình và mượn kimono của Sachiko.

“Chắc mười mười là đi hẹn với Itakura.” Sachiko bắt đầu tóm tắt diễn biến kể từ bức thư gây sốc của Okubata vào tháng Chín đến đoạn gay cấn trong hành lang hội trường Mitsukoshi.

“Cái máy Leica có sao không?”

“Không biết nữa. Teinosuke nói ít nhất thì ống kính cũng bị hư hại.”

“Chụp lại hình vì hỏng phim phải không?”

“Có thể” Sachiko thấy Yukiko lắng nghe câu chuyện một cách bình tĩnh.

“Lần này chị mới thực sự thấy mình nuôi ong tay áo. Tức quá em à, càng nghĩ chị càng tức điên. Thôi không đi vào chi tiết nữa, nhưng chị không phải người duy nhất tổn thương. Còn ai thiệt thòi hơn em đây, Yukiko?”

“Em à? Thật ra em đâu có phiền...”

“Đừng nói vậy. Phải nghĩ xa vào, kể từ vụ bêu lên báo ấy. Có lẽ nói ra sẽ làm em mất hứng, nhưng mỗi lần em có cơ hội kết hôn là y rằng rắc rối xảy ra, để ý mà xem. Còn chị, chị đã bảo vệ con Út sao, bệnh nó thế nào, để rồi nó lại qua mặt chị, đính ước với người đàn ông như thế mà không nói một lời với chị.”

“Chị kể với anh Teinosuke chưa?”

“Chỉ đến lúc không thể giữ mãi trong lòng mới kể.”

“Thế anh ấy bảo sao?”

“Anh ấy bảo có quan điểm riêng, nhưng không muốn can thiệp.”

“Sao vậy?”

“Anh ấy thấy bé Út khó hiểu. Nói thẳng là không tin Út, và muốn càng ít phải dính dáng đến con bé thì càng tốt. Nói riêng giữa chị em mình thôi nhé, anh ấy nghĩ anh chị can thiệp là sai lầm. Rằng với người như Út thì nên để con bé muốn làm gì thì làm, kể cả lấy Itakura. Anh ấy nói con bé có thể tự chăm sóc bản thân, mặc kệ nó tự lo. Chị cho là ngược lại, bây giờ chị không bàn luận được chuyện gì với anh.”

“Có khi em nên làm ra nhẽ với cô Út.”

“Chị thực sự muốn vậy đó Yukiko. Chị em mình phải thay phiên nhau khuyên bảo nó thôi chứ còn làm gì được nữa. Dĩ nhiên nó bảo sẽ đợi đến khi em lấy chồng đã.”

“Út mà lấy người khác thì em chẳng ngại để nó lấy chồng trước mình.”

“Nó không thể lấy Itakura được.”

“Em nghĩ bản thân con Út nhà mình cũng có máu hơi hạ lưu, không phải sao?”

“E rằng em đã đúng.”

“Kiểu gì em cũng không xem Itakura là em rê.”

Sachiko chỉ mong được Yukiko chia sẻ, song một người kín đáo như Yukiko cũng thể hiện thái độ rõ ràng như vậy thì chứng tỏ cô còn phản đối dữ dội hơn cả Sachiko nữa. Hai chị em thống nhất rằng, nếu buộc phải chọn một trong hai thì Okubata làm rể đã là phúc. Sachiko nhận thấy nhiệm vụ của mình là phải đứng về phía Okubata.

QUYỀN TRUNG – 29

Yukiko trở về, nhà Ashiya lại vui vẻ náo nhiệt như trước. Yukiko ít nói đến mức không ai biết cô làm gì, song có thể quan sát sự khác biệt mà cô tạo ra: dường như phía sau vẻ u sầu, thâm lặng là cái gì đó thật tươi sáng. Máy chị em lại tề tựu đông đủ, thấy như có cơn gió xuân ủa về. Chỉ cần một người đi mất là cảm xúc này cũng tan vỡ theo.

Ai đó cuối cùng đã thuê ngôi nhà của gia đình Stolz. Mỗi đêm, căn bếp rực sáng ánh đèn. Khách thuê mới là người Thụy Sĩ, ông ta làm cố vấn cho một công ty ở Nagoya và hầu như lúc nào cũng đi vắng. Nhà cửa được người vợ trẻ chăm nom, cô ăn bận kiểu phương Tây nhưng khuôn mặt lại có nét Trung Quốc hay Phi Luật Tân. Vì không có trẻ em nên ngôi nhà so với thời gia đình Stolz kém náo nhiệt hẳn. Tuy nhiên, ngôi nhà kiểu Tây có người ở vẫn khác một trời một vực so với lúc bỏ không, hồi ấy trông nó xác xơ đến mức bắt đầu giống như nhà ma. Etsuko đã hy vọng một bé gái sẽ đến lấp chỗ trống của Rosemarie. Tuy nhiên cô bé đã có nhiều bạn ở trường, bọn trẻ chơi với nhau thành một nhóm, mời nhau đến nhà dự tiệc trà, tiệc sinh nhật. Taeko vẫn bận túi bụi hơn bao giờ hết, ở ngoài nhiều hơn ở nhà. Cứ ba hôm cô Út lại ăn ngoài một hôm. Teinosuke nghi ngờ cô không muốn ở nhà vì sợ bị các chị dạy dỗ. Anh e rằng sẽ có sự rạn nứt lâu dài, cụ thể là Yukiko và Taeko quay sang đối đầu nhau. Nhưng vào một tối nọ, trong lúc tìm Sachiko trong căn phòng kiểu Nhật đối diện nhà tắm, Teinosuke đẩy cửa thì tình cờ thấy Yukiko đang ngồi trên hiên nhà, tựa cằm lên đầu gối để Taeko cắt móng chân.

“Sachiko đâu?”

“Chị ấy đi thăm bà Kuwayama rồi.” Taeko đáp. “Sẽ về sớm thôi ạ.”

Yukiko lặng lẽ thu đôi chân trần ra khỏi tầm mắt, ngồi ngay ngắn ra dáng quý cô. Lúc đóng cửa, Teinosuke thấy Taeko đang quỳ xuống thu những mảnh móng chân sáng bóng lại. Chỉ là nhìn thoáng qua mà vẻ đẹp của khung cảnh ấy đã để lại ấn tượng sâu đậm trong anh. Hai đứa dù bất đồng thì những xung đột nghiêm trọng cũng ít xảy ra.

Một đêm đầu tháng Ba, Teinosuke đang lơ mơ ngủ thì giật mình thấy nước mắt của vợ trên mặt mình. Anh nghe tiếng khóc khe khẽ trong bóng tối.

“Em sao thế?”

“Đêm nay, đêm nay, chính xác vừa tròn một năm.” Tiếng khóc nghe rõ hơn.

“Thôi, quên đi em ạ. Day dứt mãi để làm gì.”

Miệng nếm vị nước mắt, Teinosuke nhớ lại lúc lên giường đi ngủ Sachiko hãy còn có vẻ vui tươi lắm. Trận khóc này qua đường đột. Song anh còn nhớ hồi ấy tháng Ba, ông bà Jimba mời hai người đi gặp Nomura và có lẽ đúng như Sachiko nói, từ lần sảy thai đến giờ vừa tròn một năm. Chồng đã quên, vợ vẫn còn dần vật ấy là chuyện thường tình nhưng những cơn khóc bất chợt này thật khó hiểu. Nào là lúc cả nhà đi xem hoa anh đào năm ngoái, hôm đi xem tuồng kabuki vào mùa thu, anh đều thấy vợ nước mắt lã chã rồi lại ngay lập tức trở về con người bình nhật. Lần này cũng vậy. Vào buổi sáng, trông chị như thể chẳng có gì xảy ra.

Cũng trong tháng Ba, Katarina Kyrilenko sang Đức trên con tàu sang trọng Scharnhorst. Teinosuke và những người còn lại tuy muốn trả nghĩa buổi tiệc hai năm trước gia đình Kyrilenko mời những chỉ thỉnh thoảng mới gặp họ trên tàu điện. Taeko vẫn tiếp tục kể về “bà cụ”, mấy anh chị em Kyrilenko và Vronsky. Không còn quá hăng hái làm búp bê nhưng Katarina cũng chưa bỏ hẳn. Cứ lúc nào Taeko chuẩn bị quên cô, là cô lại xuất hiện với một con búp bê để xin ý kiến phê bình. Hai, ba năm vừa rồi cô đã tiến bộ đáng kể. Qua thời gian, cô cũng kiếm được cho mình một anh “bạn” trẻ người Đức, tên là Rudolf. Taeko đồ rằng Katarina chênh mảng làm búp bê vì anh chàng Rudolf này thú vị hơn. Rudolf làm việc tại văn phòng Kobe của một công ty Đức. Taeko đã có lần được giới thiệu với anh chàng, thường thấy anh ta đi dạo cùng Katarina. Taeko bảo: nhìn cái biết ngay là người Đức, anh chàng cao to, vạm vỡ, không đẹp trai lắm mà chỉ được cái vai u thịt bắp thôi. Có vẻ là Katarina quyết định đi Đức phần vì bắt đầu thích nước Đức từ ngày quen Rudolf, phần vì Rudolf đã sắp xếp cho cô ở với người chị gái của anh tại Berlin. Nhưng điểm đến thực sự của Katarina là nước Anh, nơi con gái của cô với chồng trước đang sống. Khi nào đến Đức, Cô sẽ có bàn đạp để sang Anh.

“Thế là Yudôfu cũng đi cùng với cô nàng à?”

Taeko gọi Rudolf là “Yudôfu” - Đậu Phụ Nóng¹⁶, và Sachiko cũng như những người khác gọi anh chàng chưa hề biết mặt bằng cái tên này, như thể đó là tên thật của anh ta.

“Yudôfu ở lại Nhật. Katarina sẽ đi một mình cùng với thư giới thiệu gửi tới cô chị kia.”

“Thế cô ấy sẽ sang Anh đón đứa bé, rồi lại về Đức chờ Yudôfu à?”

“Em nghĩ sẽ không gặp anh ta đâu.”

“Thế là cắt đuôi anh chàng Yudôfu?”

“Em nghĩ vậy đó.”

“Cô nàng có vẻ dứt khoát quá nhỉ?”

“Nhưng anh nghĩ thế lại tốt nhất.” Teinosuke chen vào. Mọi người đang nói chuyện bên bàn ăn tối. “Anh nghi lắm, khéo chẳng yêu đương gì mà chỉ là chơi bời thôi.”

“Những người chưa lập gia đình khi một mình sang Nhật đều như thế cả.” Taeko phân bua dùm hai người kia.

“Bao giờ thuyền nhổ neo?” Teinosuke hỏi.

“Buổi trưa ngày mốt.”

“Nếu ngày mốt có thời gian, có khi anh cũng nên tiễn cô ấy. Chúng mình chưa mời người ta đến ăn tối, thật không phải.” Sachiko nói với chồng.

“Nhà mình đã bao giờ có dịp đầu mà.”

“Em cũng đi tiễn cô ấy nhé. Ngoài Etsuko phải đi học ra thì tất cả cùng ra tàu tiễn.”

“Chị Yukiko cũng đi á?” Etsuko hỏi.

Yukiko mỉm cười và nhún vai: “Chỉ để ngắm tàu thôi.”

Sau một tiếng ở văn phòng, Teinosuke lên tàu nhanh đi Kobe. Hầu như anh không có thời gian nói chuyện với Katarina. Chỉ có “bà cụ”, Kyrilenko, Vronsky, mấy chị em Makioka, người đàn ông mà Taeko bảo là Rudolf, cùng hai, ba người ngoại quốc và người Nhật nữa tiễn Katarina. Teinosuke và gia đình rời bến cảng với nhà Kyrilenko. Lúc họ nói lời chia tay trên bến thì Rudolf và mấy người ngoại quốc khác đã biến mất.

“Bà cụ giỏi giấu tuổi đấy nhỉ?” Teinosuke nói. “Bà cụ” nhìn từ đằng sau đặc biệt trẻ. Bà bước đi với đôi chân nhanh nhẹn như hươu.

“Không biết bà ấy có còn gặp Katarina nữa không nhỉ. Trông có trẻ đến đâu thì bà ấy cũng đã già rồi.”

“Mà hai mẹ con chẳng ai có được một giọt nước mắt,” Yukiko nói. “Thấy chúng mình khóc, Katarina còn ngượng ấy.”

“Phải rất can đảm mới một mình dấn thân đi châu Âu nơi chiến tranh sắp bùng nổ. Bà cụ dám để con gái đi vậy cũng can đảm nữa. Nhưng xem ra chuyện này so với hồi sau Cách mạng Nga chẳng thấm vào đâu.”

“Sinh ra ở Nga, lớn lên ở Thượng Hải, trôi dạt đến Nhật, giờ thì sang Đức và Anh.”

“Chắc bà cụ giận lắm. Bà ấy ghét nước Anh, nhớ không?” “Tôi, Katarina, toàn cãi nhau. Giờ nó đi. Tôi không buồn. Vui.” Lần đầu sau một thời gian dài mọi người mới thấy Taeko nhại “bà cụ”. Nghe “bà cụ” nói như vậy, họ đứng cười ồm lên giữa phố.

QUYỀN TRUNG – 30

Nhưng Katarina đẹp lên, cô ấy đầm thắm hẳn ra. - Teinosuke nói. “Anh cứ thắc mắc là lần trước gặp, cô ấy có xinh đẹp như thế này không nhỉ?” Họ đi bộ từ bến cảng, vừa đi vừa nói chuyện đến lúc ngồi sắp hàng quán Yobei - Sachiko, Teinosuke, Yukiko, Taeko -, nơi họ đã đặt bàn buổi sáng hôm ấy.

“Nhờ trang điểm thôi. Với lại cô ấy ăn mặc cầu kì nữa.”

“Từ hồi gặp anh chàng Yudôfu là trang điểm khác hẳn. Mà cô nàng tự tin vào bản thân đến đáng ngạc nhiên nha. Cô nói em: Taeko, chờ xem. Tôi sẽ kiếm chồng giàu ở châu Âu.”

“Cô ấy còn chẳng buồn đem theo nhiều tiền đúng không “Túng quá thì có thể làm y tá lúc nào chẳng được. Cô ấy làm y tá ở Thượng Hải mà. Hẳn là Katarina chỉ có đủ tiền dẫn túi trong một thời gian ngắn.”

“Thế là cô ấy và Đậu Phụ Nóng đường ai nấy đi?”

“Đoán vậy.”

“Đậu Phụ Nóng đâu có ngốc.” Teinosuke nói. “Anh chàng chỉ có trách nhiệm viết thư cho bà chị. Có thấy cách anh ta vẫy chào Katarina một, hai lần, rồi đi một mạch trước mắt cả mọi người không?”

“Thấy rồi. Người Nhật chẳng bao giờ làm thế.”

“Người Nhật mà cư xử như Rudolf” Teinosuke bảo, “thì sẽ thành Sudôfu¹⁷ chứ không phải Yudôfu.”

Sachiko không hiểu ý chồng.

“Sudôfu là gì? Tiểu thuyết của Pháp à?”

“Của Molnar ấy mà. Nhớ không?”

Chỉ đủ chỗ cho khoảng mười khách quanh một quầy chữ L. Tiệm Yobei thành thử đã chật chỗ với gia đình Makioka, một người đàn ông trông như dân môi giới chứng khoán và hai, ba ông đồng nghiệp nữa, đằng sau có hai cô thiếu nữ hẳn là geisha, đi cùng một geisha lớn tuổi hơn, và hầu như

không còn chỗ để đi lách ra sau ghế. Cửa cứ mở liên tục. Khách mới vào hỏi hay thậm chí xin một chỗ ngồi, nhưng các chủ tiệm sushi đều thế: ăn nói thô lỗ đã trở thành bệnh nghề nghiệp. Trừ phi là khách quen đặt chỗ từ trước, chứ ai vào cũng bị xua đuổi bằng một cái khịt mũi như muốn nói rằng: nhìn mà không biết là hết chỗ à? Người qua đường ghé quán hầu như không có cơ hội trừ phi vô tình vào lúc vắng khách. Ngay cả khách quen có đặt chỗ trước mà đến trễ mười lăm, hai mươi phút thì cũng bị bắt phải đi loanh quanh một tiếng mới được vào ăn. Ông già chủ quán học nghề từ một đầu bếp sushi quá cố nổi danh ở Tokyo thời Minh Trị tên Yobei, và tên quán Yobei của ông cũng từ đó ra. Nhưng ông là người Kobe gốc nên đã nôm nếm lại cho hợp khẩu vị người Kobe. Mặc dù ông cũng phục vụ sushi và gỏi cá như bất kì đầu bếp Tokyo nào, nhưng ảnh hưởng phong cách Kobe rất rõ ràng trong lựa chọn nguyên liệu. Ông luôn sử dụng dấm trắng Kobe chứ không bao giờ dùng dấm vàng Tokyo, kèm nước tương sánh mà Tokyo không có. Nghe nói ông chỉ dùng loại cá mà chính mắt ông thấy người ta đánh bắt dọc bờ biển. Ông khẳng khẳng là chẳng có thứ tôm cá nào lại không hợp làm sushi, về điều này ít ra ông đồng ý với sự phụ Yobei. Ông đã thử cá chình, cá kiếm và cá đác, thậm chí đến cả hàu, nhím biển, cá bơn, sò huyết, thỉnh thoảng cả thịt cá voi. Không giới hạn bởi hải sản, ông còn dùng cả nấm, măng và quả hồng. Nhưng ông phản đối cá ngừ, món cá phổ biến dùng làm nguyên liệu sushi, cả sò điệp, trứng rán và những loại sushi thông thường cũng không bao giờ thấy ở quán của ông. Thỉnh thoảng ông dùng hải sản chín, nhưng riêng tôm và bào ngư thì luôn còn sống và động đậy khi đến tay khách hàng.

Taeko quen ông già chủ quán đã lâu. Nói là Taeko khám phá ra ông cũng đúng. Là người hay ăn hàng nên cô rất rành rẽ những quán nhỏ ở trung tâm Kobe. Một hôm, cô phát hiện ra quán của ông già trong hẻm đối diện sở giao dịch chứng khoán mà lúc đó còn nhỏ hẹp hơn bây giờ, và cô đã giới thiệu quán với Teinosuke và mấy người kia. Đầu tiên cô mô tả cho mọi người bằng động tác: chủ quán nhìn như con quỷ lùn đầu búa với cái đầu to bè thường được minh họa trong truyện kinh dị, cái mặt vênh lên đuổi khách, lúc làm cá thì lia dao như thể con cá cả gan xúc phạm ông ta. Khi đích thân đến, Teinosuke thấy ông già ló lảng y hệt như mô tả của Taeko. Khách xếp hàng trước mặt lão, lão hỏi muốn ăn gì, rồi lại lái khách theo ý muốn của mình: lão chỉ cắt đủ cá tráp cho lượt đầu tiên, sau đó tự ý cho tất cả mọi

người ăn tôm và cá bơn. Khách nào chưa ăn hết miếng đầu khi đến lượt ra miếng sau là lão bực mình. “Ăn chưa hết kia!” Lão sẽ nói với người nào vô tâm để dọn hai, ba miếng lại. Thực đơn hải sản nhà lão thay đổi mỗi ngày nhưng luôn luôn có tôm và cá tráp, hai món lão đặc biệt tự hào, và lão thích khai vị bằng cá tráp. Lão tỏ thái độ với khách lạ hỏi cá ngừ. Thực khách nào không vừa ý lão, là lão bèn rắc tiêu vào sushi cho người ta mắc nghẹn rồi cười nhạo nhỡ.

Sachiko đặc biệt thích cá tráp nên chẳng mấy chốc đã thành khách quen, Yukiko cũng mê nhà hàng sushi này không thua gì bà chị. Nói cường điệu một chút, thì đây là một trong những thứ lôi kéo Yukiko từ Tokyo về. Cô nghĩ về Ashiya mỗi khi nhớ nhà, nhưng đâu đó trong tâm trí cô có cả hình ảnh nhà hàng này, ông đầu bếp, những miếng cá tráp và tôm lấp lánh dưới đường dao quyết đoán của ông. Mặc dù chuộng món Tây hơn, Yukiko vẫn nhớ như in mùi vị cá tráp Akashi sau hai, ba tháng ăn cá ngừ ở Tokyo. Miếng cá tươi mới cắt trắng tinh, óng ánh như xà cừ trở thành kỉ niệm gợi nhớ miền Osaka-Kobe nắng đẹp, cùng chị hai và cô cháu gái ở Ashiya. Nhận thấy sushi Kobe là một trong những thứ vui đặc biệt lôi kéo Yukiko trở lại, Teinosuke luôn tinh ý đưa em vợ đến quán Yobei một, hai lần. Anh ngồi giữa Sachiko và Yukiko, luôn để mắt sao cho vợ và em vợ luôn có rượu sake trong chén.

“Ngon. Ngon bá cháy” Bên cạnh Yukiko nhút nhát đang ngồi khom khom bên ly rượu sake, Taeko bồ bã khoái trá. “Đáng nhẽ phải mời gia đình Kyrilenko những món như thế này.”

“Thật đấy. Biết thế chúng mình mời người anh và bà cụ đi cùng tối nay.” Sachiko nói.

“Anh đã định thế. Nhưng chúng mình chỉ đặt chỗ cho bốn người, với lại chắc gì họ đã ăn được cá sống.”

“Làm gì có.” Taeko phản pháo. “Người nước ngoài thích sushi mà.” Cô nhìn ông già thăm dò.

“Họ ăn tốt.” Ông đầu bếp già đưa bàn tay sừng nước giữ chặt con tôm đang nhảy tanh tách trên bàn bếp. “Khách nước ngoài cũng thường xuyên đến đây.”

“Em quên bà Stolz ăn như thế nào rồi à?” Sachiko hỏi.

“Nhưng miếng sushi chị đưa bà ấy làm gì có cá sống.”

“Họ ăn cả cá sống đó. Nhưng tùy loại. Có vẻ họ không thích cá ngừ lắm.” Ông đầu bếp già thêm vào.

“Tại sao?” Người môi giới chứng khoán hỏi.

“Không biết, nhưng hình như họ không thích. Cá ngừ, cá sọc dưa họ không ăn mấy.”

“Còn nhớ anh chàng Roots không?” Một trong các cô geisha trẻ quay sang cô geisha lớn tuổi, giọng nhỏ nhẹ. Cô dường như chẳng ngại ngừng với giọng địa phương Kobe của mình. “Anh ấy chỉ ăn cá sống nào có thịt trắng thôi.”

“Chị nhớ.” Cô geisha đứng tuổi đang mài xĩa răng. “Hình như người nước ngoài nhìn thịt đỏ họ ghê.”

“Miếng cá đỏ hỏn còn sống nguyên trên miếng cơm trắng bệch có lẽ không ngon mất lắm.” Teinosuke nói.

“Út này, bà cụ nói gì về những nơi kiểu này?” Sachiko gọi xuống quầy dưới.

“Đây không được, đây không được!” Taeko kiềm chế không nhại lại giọng “bà cụ”.

“Các cô vừa ở ngoài bến cảng về à?” Ông già xẻ lưng con tôm, đặt lên một miếng cơm, sau đó lại cắt miếng cơm ra thành những đoạn chừng đốt ngón tay. Một con tôm được đặt trước Sachiko và chồng, con kia trước Yukiko và Taeko. Tôm thật là to, đến mức mỗi người ăn một con cũng đủ no rồi.

Teinosuke cầm lên một miếng thịt tôm còn giật giật. “Chúng tôi tiễn người quen trên tàu Scharnhorst, rồi sau đó nhân tiện đi ngắm cảnh một chút.”

“Tàu của Đức khác hẳn tàu của Mỹ. Kể cả những tàu du lịch hạng sang như Scharnhorst cũng khác.” Sachiko bảo.

“Mọi người nhớ tàu Tổng thống Coolidge nhìn sáng sủa, lung linh thế nào không?” Taeko cũng đồng ý với chị gái. “Tàu Scharnhorst cứ làm em liên tưởng đến chiến hạm ấy.”

“Kia cô, cô ăn đi chứ, ăn đi.” Ông già sốt ruột. Yukiko vẫn chưa chạm vào món sushi trước mặt.

“Nhưng tôm vẫn còn động đấy.” Yukiko luôn gấp vát và khi phải ăn kịp tốc độ của mọi người. Cô thích món “sushi nhún nhảy” mà ông già rất tự hào, con tôm hãy còn đang giật giật lúc được bung ra - cô thích món ấy ngang với món cá tráp. Nhưng cô muốn đợi đến khi con tôm ít ra không co giật nữa.

“Ăn thế mới ngon chứ.”

“Ăn đi nào. Bộ em sợ nó ám em sao?”

Ông môi giới chứng khoán bông đùa: “Ma tôm chẳng biết là có dọa nổi tôi không.”

“Thế còn ma ếch thì sao, Yukiko?”

“Ma ếch?”

“Chuyện xảy ra lúc chị ở Tokyo. Tối hôm ấy Tatsuo đưa mọi người đi ăn gà nướng. Thịt gà ngon, những món cuối cùng lại là ếch, chẳng hiểu họ làm ếch thế nào mà con vật kêu toáng lên ghê lắm. Yukiko và chị mặt trắng bệch như tờ giấy. Yukiko bảo, suốt đêm cứ nghe văng vẳng ếch kêu.”

“Thôi, mình nói chuyện khác đi.” Khi chắc chắn là miếng tôm không còn động đấy nữa, Yukiko mới gấp món “sushi nhún nhảy” lên.

QUYỀN TRUNG – 31

Chọn một ngày cuối tuần giữa tháng Tư, Teinosuke, ba chị em Makioka và bé Etsuke lại lên đường hành hương về Kyoto như mọi năm. Trên chuyến tàu chiều về, Etsuko đột ngột sốt cao. Cô bé đã than một nguyên cả tuần, lúc ở Kyoto bé không còn nhí nhảnh như ngày thường và khi mọi người về tới nhà thì mới phát hiện bé đã sốt đến bốn mươi độ. Gia đình ngay lập tức gọi bác sĩ Kushida, ông nghi ngờ cô bé bị sốt phát ban và nói sẽ quay lại. Sáng hôm sau ông nói như đinh đóng cột, một trong các triệu chứng của sốt phát ban là mặt đỏ ửng chỉ trừ khu vực quanh miệng và đề nghị đưa cô bé đi cách ly. Nhưng Etsuko ghét bệnh viện kinh khủng, và bệnh tuy có lây nhưng thường không lây sang người lớn, hiếm khi hai người trong một nhà bị sốt phát ban cùng một lúc, nên bác sĩ cuối cùng đồng ý cho cô bé chữa trị tại gia, miễn là ở trong buồng riêng biệt. Rất may thư phòng của Teinosuke tách biệt khỏi nhà chính. Mặc chồng ngăn cản, Sachiko bắt Teinosuke phải về gian nhà chính và biến thư phòng của anh, gồm một buồng và gian nhỏ bên ngoài, thành phòng bệnh cho Etsuko. Bên cạnh máy sưởi điện và bếp gas, căn phòng còn được lắp đặt thêm bồn rửa để phục vụ việc nấu những món đơn giản, bốn, năm năm trước Sachiko cũng từng phải lánh vào đó vì cúm nặng. Teinosuke đã dời bàn làm việc, vài giá sách và tủ vào căn phòng ngủ chính trên tầng hai. Sau khi anh dọn dẹp tất cả những vật dụng có thể gây chướng ngại, Etsuko chuyển vào phòng này cùng cô bảo mẫu, và thư phòng với nhà chính trở nên tách biệt hẳn nhau. Nhưng dĩ nhiên không cách ly hoàn toàn, vẫn phải có người tiếp tế thức ăn và làm công tác liên lạc. Những cô giúp việc phụ trách nấu nướng phải tránh xa người bệnh nên ban đầu công tác liên lạc được giao cho O-Haru, cô nàng chẳng sợ lây bệnh và thích xông xáo, nhưng sự dũng cảm của cô cũng có nhược điểm. Sau hai, ba ngày, Yukiko chỉ ra rằng cái thói coi thường việc sát trùng và vô tự động chạm Etsuko lẫn tất tạt mọi thứ trong nhà của O-Haru sẽ gây truyền nhiễm. Vì vậy Yukiko thay thế O-Haru, cô đã có đủ kinh nghiệm để cực kì thận trọng, và cũng can đảm không kém. Mọi việc Yukiko đều không để cho người giúp việc động tới. Cô tự nấu, tự dọn đồ ăn, tự rửa chén bát, trong suốt tuần Etsuko sốt cao nhất, hầu như cô

không ngủ, cô và cô bảo mẫu thay nhau đổ nước đá trong túi chườm hai giờ một lần.

Etsuko đã có tiến triển và bắt đầu hạ sốt. Nhưng bác sĩ Kushida nói kể cả như vậy thì cũng phải mất bốn, năm mươi ngày những nốt ban đỏ mới đóng vảy, tróc ra và hoàn toàn bình phục. Yukiko định về Tokyo ít lâu sau khi đi chơi Kyoto trước đó, giờ đã quyết định ở lại. Sau khi gửi thư giải thích và nhờ gửi thêm quần áo, cô hết sức vui vẻ khi được ở lại Ashiya, kể cả khi điều đó có nghĩa là cô phải cáng đáng công việc của một y tá. Cô nghiêm cấm mọi người ra vào thư phòng. Sachiko cũng bị ra lệnh cách ly với em gái (vì Yukiko nói chị lúc nào cũng dễ lây bệnh nhất) thành thử Sachiko rối rắm quá, thế là Yukiko đề nghị chị cứ đi xem hát cả ngày, không cần lo lắng về Etsuko đâu. Lời đề nghị cũng rất hợp lí, kếp Kikugoro đang lưu diễn ở Osaka, múa một trong những vai tuồng Sachiko yêu thích, trước đó Sachiko những tưởng tháng này chẳng có sự cố gì bó buộc thì bé Etsuko lại lăn ra ốm. Song có thềm xem Kikugoro đến mức nào, chị cũng không thể vô tư để mặc con gái sốt phát ban ở nhà. Chị đành tự hài lòng với một bản ghi âm trên đĩa than phần nhạc đệm vở tuồng yêu thích. Chị bảo cô Út lần này nên đi một mình, và có vẻ Taeko đã lẳng lặng đến nhà hát.

Trong khi đó, Etsuko rất chán chường. Cô bé nằm cả ngày nghe nhạc, và chẳng mấy chốc ông người Thụy Sĩ mới chuyển vào ngôi nhà cũ của gia đình Stolz than phiền. Ông là một người khá khó tính. Tháng trước nhà Makioka bị yêu cầu phải giải quyết vấn đề chó sữa. Yêu cầu được chuyển tới qua ông Sato, chủ nhân của ngôi nhà cho thuê nợ và sống cách gia đình Sachiko hai nhà. Cô hầu gái gia đình Sato gửi một tờ giấy ghi hai, ba dòng tiếng Anh từ ông người Thụy Sĩ. Tờ giấy về vụ con chó viết như sau:

ÔNG SATO THÂN MẾN,

Tôi rất xin lỗi nhưng tôi buộc phải phiền đến ông vì con chó nhà hàng xóm. Đêm nào tôi cũng mất ngủ vì tiếng sữa. Kính nhờ ông có lời lưu ý chủ nhà.

Về tiếng máy hát thì thế này:

ÔNG SATO THÂN MẾN,

Tôi rất xin lỗi nhưng lần này tôi buộc phải phiền đến ông vì cái máy hát. Nhà hàng xóm cứ mở máy hát từ sáng đến đêm, thực sự rất khó chịu. Tôi hết lòng mong ơn nếu ông có thể nhắc nhở và yêu cầu họ vặn nhỏ tiếng lại.

Người giúp việc của gia đình Sato chuyển lời nhắn đến với nụ cười vẻ nhận lỗi: “Chúng tôi nhận được cái này từ ông Bosch, trộm nghĩ nên chuyển ông bà xem.” Con chó Johnny chỉ có một hay hai lần sủa suốt đêm, nên nhà Makioka cũng kệ không để ý. Nhưng vụ máy hát là chuyện khác. Phòng bệnh của Etsuko có hàng rào cao để bên ngoài không dòm vào được thay vì lưới mắt cáo, nhưng nó lại gần nhà hàng xóm hơn ngôi nhà chính và Teinosuke ngày trước luôn bị tiếng ồn của Rosemarie và Peter quấy rầy. Vậy thì tiếng máy hát khiến ông Thụy Sĩ nhạy cảm kia khó chịu là đương nhiên.

Qua những lời than phiền này cũng có thể đoán được ông Bosch thỉnh thoảng có về Ashiya, song không ai trong gia đình Makioka biết mặt mũi ông này ra sao cả. Ông Stolz và vợ con thường xuất hiện trên ban công và ở sân sau, gia đình Makioka thỉnh thoảng thấy bóng bà Bosch nhưng chưa thấy ông Bosch bao giờ. Giờ họ dựng một cái hàng rào ván gỗ quanh ban công, đủ cao để che khuất người ngồi phía trong. Rõ ràng ông Bosch không muốn bị nhìn thấy và hiển nhiên ông ta là một gã lập dị hạng nhất. Theo như cô giúp việc nhà Sato, ông ta là loại người ốm yếu, bòn chòn, bị chứng mất ngủ hành hạ. Một hôm có thám tử tư xuất hiện ở gia đình Makioka, nói rằng có người nghi ngờ ông này không phải người Thụy Sĩ, và cũng có những dấu hiệu khả nghi cho thấy ông ta có thể tham gia vào các hoạt động phạm pháp nào đó. Nếu gia đình Makioka thấy có gì lạ, phải lập tức báo cảnh sát ngay. Với người chồng xuất thân mờ ám lúc nào cũng vắng nhà và một người vợ hình như lai Tàu, xem ra nghi ngờ cũng có cơ sở. Ông thám tử bổ sung rằng cô vợ CỎ về không phải là vợ thật. Ông Bosch chỉ sống với cô ta tạm thời. Quốc tịch của cô ả cũng khuất tất. Người Nhật nhìn sẽ đoán cô ả người Trung Quốc, nhưng cô ta cứ khẳng định là mình sinh ra ở miền Nam nước Nhật, không nói chính xác ở đâu. Có lần Sachiko đến thăm nhà, để ý thấy nội thất là gỗ đàn hương Trung Quốc. Vì vậy, có vẻ như cô ta là người Trung Quốc và muốn che giấu điều đó. Dù sao, cô ả là một người đàn bà có sức hút, mang nét ma mị phương Đông lẫn gợi cảm phương Tây. Cô ả gợi nhớ đến Anna May Wong, minh tinh Hollywood một thời, là con lai Trung-Pháp. Đáng vẻ cô ta còn có cái gì đó rất đặc trưng, hẳn sẽ thu hút những người Âu nhất định. Có lắm thời gian rảnh trong lúc chồng vắng nhà, cô ta thường bảo người giúp việc qua hỏi thăm Sachiko và mời đến chơi,

hoặc có khi chạm mặt Sachiko trên phố cô ta sẽ mời chị ghé nhà, nhưng sau khi nghe thám tử trình bày, Sachiko nghĩ nên giữ khoảng cách thì hơn.

O-Haru giận lắm. Chẳng nhẽ cô chủ bị ốm cũng không được mở máy hát sao? Bộ ông ngoại quốc đó không biết thế nào là tình làng nghĩa xóm à? Teinosuke trả lời rằng nếu ông Bosch là kẻ quá lập dị thì đành chịu, với lại đất nước đang lâm nguy, cứ bật máy hát eo éo từ sáng tinh mơ cũng không hay. Thế là Etsuko đành chơi bài cho đỡ chán. Nhưng Yukiko không cho, cô bảo khi bệnh nhân đang hồi phục, vết thương đóng vảy tróc ra là lúc dễ lây nhiễm nhất. Etsuko khéo lại lây bệnh cho những người chơi bài với cô bé, cụ thể là O-Haru và cô bảo mẫu Mito. Cô bảo mẫu được Etsuko đặt cho tên ấy vì trông giống diễn viên Mito Mitsuko, cô này đã từng bị sốt phát ban và có miễn dịch, còn O-Haru thì bảo mình bị lây cũng chẳng sao. Không như các cô giúp việc khác, O-Haru ăn đồ ăn thừa Etsuko bỏ lại chẳng hạn như món cá tráp, vì chỉ mỗi dịp này cô nàng mới được ăn món ấy. Ban đầu Yukiko cấm O-Haru vào phòng bệnh, nhưng chẳng mấy chốc Etsuko lại buồn chán, Mito nói luôn là ngay cả khi không áp dụng những biện pháp phòng ngừa nghiêm ngặt như thế thì khả năng lây nhiễm vẫn rất thấp. Những lời trách mắng của Yukiko mất tác dụng và O-Haru ở lì trong phòng bệnh suốt ngày. Tệ hơn nữa, hai cô nàng O-Haru và Mito đều thích tóm lấy tay, chân Etsuko mà bóc vảy phát ban. Xem bóc được bao nhiêu nhá, một trong hai cô nói, giữ một đầu vảy và kéo ra. O-Haru tập hợp chỗ vảy da ấy đem lên nhà chính khoe: “Nhìn da cô chủ bị tróc ra nè!” khiến các cô giúp việc khác phát gớm, nhưng rồi dần dần họ cũng lì luôn.

Đầu tháng Năm, khi Etsuko đã hồi phục kha khá, Taeko tuyên bố sẽ lên Tokyo. Cô không thể ăn ngon ngủ yên cho đến lúc làm ra nhẽ với anh rể vụ tiền nong. Nói thật cô đã từ bỏ kế hoạch xuất ngoại và cũng chẳng vội lấy chồng, cô đã có kế hoạch khác. Được thừa kế từng nào, Taeko phải có ngay từng đó. Có thể ông anh rể không muốn đưa tiền, thế thì được lắm, cô sẽ làm cho anh rể suy nghĩ lại. Taeko không có ý định làm gì khiến Sachiko hay Yukiko mất mặt, cô muốn giải quyết vấn đề một cách hòa bình, hi vọng các chị không lo lắng. Chẳng có lý do gì cô phải đi ngay tháng này, nhưng bất chợt cô muốn đi, bởi cô nhận ra mình có thể ở ngôi nhà ở Tokyo thoải mái nhất trong lúc Yukiko không Có mặt. Cô không định trú lại lâu trong ngôi nhà chật chội với những đứa trẻ con to mồm đó, xong việc sẽ về ngay

lập tức. Xem kabuki cũng được nhưng Taeko vừa xem Kikugoro mới đây thôi, có lẽ bỏ qua mấy vở tháng này cũng không sao.

Sachiko hỏi Taeko định nói chuyện với ai, và cái “kế hoạch” mà Taeko nói đến là gì. Taeko sợ hai chị liên minh chống lại mình nên không trả lời ngay. Rốt cuộc, cô bóng gió là định mở lời với Tsuruko trước, nếu thương lượng với chị cả mà không nên Cơm cháo gì, thì chẳng ngại nói thẳng với Tatsuo luôn. Dẫu vậy, Sachiko đã gợi mở được kha khá từ cô em kín miệng, và chị luận ra rằng Taeko hi vọng với sự ủng hộ của cô Tamaki, có thể gom góp mở được một tiệm may nhỏ, nhưng chị vẫn chưa rõ cái “kế hoạch” ấy đầu cua tai nheo ra sao. Sachiko cho rằng nếu để mở tiệm may thì còn khuya mới lấy được tiền. Tatsuo nhất quyết chỉ trả tiền cho một đám cưới anh ta chấp thuận chứ không gì khác, và anh ta cực lực phản đối việc Taeko trở thành một người đàn bà lao động. Nhưng cũng có cơ hội mong manh để Taeko thành công nếu con bé công kích trực diện Tatsuo. Anh rề hơi nhất, hỏi trẻ anh ta đã bị các em bắt nạt, với lại vị trí vững chắc anh ta có được sẽ dễ sụp đổ nếu bị phản kháng, biết đâu Taeko thử bắt nạt anh ta một tí lại nên chuyện. Xem ra cô Út đã nhìn thấy cơ hội của mình. Tatsuo có thể cố gắng lánh tránh nhưng Taeko đã sẵn sàng ở lại Tokyo đến khi tóm được anh ta.

Sachiko rất lo. Phải chăng Taeko đã cố ý chọn một thời điểm mà không người chị nào có thể kèm được con bé? Nó nói chỉ muốn giải quyết một cách hòa bình, nhưng biết đâu đã quyết tâm vạch mặt chỉ tên Tatsuo ngay cả khi có nguy cơ bị đuổi khỏi gia đình? Nếu vậy, con bé sẽ không muốn Sachiko hay Yukiko đi cùng. Có thể Sachiko đang lo hãu nhưng ai mà biết được một phút bốc đồng có thể gây ra những gì. Tatsuo khéo sẽ suy diễn rằng Sachiko cố ý gửi Taeko lên để làm khó dễ anh ta. Anh ta có thể cảm thấy Sachiko lùi ra sau vì không muốn tham gia tranh luận, nhưng mặt khác, chẳng thể phủ nhận khả năng anh ta cho rằng Sachiko cố ý tọa sơn quan hổ đấu, dồn anh ta vào chỗ kẹt. Và Sachiko cũng rơi vào thế khó nếu Tsuruko nhìn nhận theo hướng kết tội chị - chất vấn tại sao không ngăn Taeko lại, tại sao lại đẩy Taeko lên đây gây gổ với anh chị. Nhưng nếu Sachiko bỏ con gái lại với Yukiko và lên Tokyo, chị sẽ mắc kẹt giữa hai phe trong cuộc chiến tiền nong, và tệ hơn nữa, trong lòng Sachiko cũng không biết mình phải đứng về phía nào. Yukiko nói, không còn nghi ngờ gì nữa, Itakura là kẻ đứng sau “kế hoạch” của cô Út. Tiệm may chỉ là cái cớ, và

một khi có tiền cô Út sẽ thay đổi kế hoạch. Bề ngoài khôn ranh thế chứ cô Út vẫn quá đơn giản. Tiền sẽ được sử dụng theo mục đích mà Itakura thấy phù hợp. Vì vậy, cô Út không nên được hưởng một xu cho đến khi cắt đứt với Itakura. Yukiko đã nói thế và lý luận của cô có cơ sở. Tuy nhiên Sachiko vẫn có lý do để đứng ngoài cuộc. Chị rất khổ tâm, dường như cô Út đã cố tình bất chấp mọi sự khuyên bảo, nặng nề đòi cưới Itakura bằng được và khi nghĩ đến quyết tâm sống tự lập của Taeko, chị cảm thấy mình bất lực. Taeko chọn dùng khoản tiền theo cách nào thì cũng là vì mục đích sống tự lập, và quả thực Taeko có thể làm được việc ấy. Nếu Tatsuo thực sự được ủy thác món tiền dành cho Taeko, thì tiền nên được trả cho Taeko. Sachiko sẽ mắc kẹt trong cuộc chiến tiền bạc này bất kể có muốn hay không. Thậm chí chị có thể bị buộc phải về phe nhà chính. Thật lòng mà nói chị không thể tuyên bố mình có can đảm và quyết tâm đứng về phía Taeko, chống lại vợ chồng Tsuruko.

QUYỀN TRUNG – 32

Yukiko phản đối hoàn toàn việc cho Taeko đi một mình. Cô bảo, chị Sachiko chẳng có lý lẽ gì để mà ở lại. Bản thân em có thể chăm sóc Etsuko và quán xuyên nhà cửa. Chị Sachiko không cần phải lo. Chị với Taeko thích ở đó bao lâu cũng được, không cần về vội làm gì. Taeko có vẻ hơi phật ý khi nghe đến dự định của Sachiko. Sachiko giải thích là chị đi cùng vì lo mấy người trên Tokyo suy diễn chứ không hề muốn can thiệp. Taeko cứ tự do chất vấn ai cũng được. Tatsuo và Tsuruko có cầu Sachiko lên tiếng thì chị cũng không muốn nói. Nếu bắt buộc dĩ phải lên tiếng thì Sachiko sẽ hoàn toàn đứng trung lập. Chị sẽ không làm gì gây bất lợi cho cô Út. Sachiko viết thư cho Tsuruko, mô tả chung chung những mục tiêu của Taeko và thêm vào rằng mình không muốn đưa ra ý kiến vì cô Út có vẻ không thích như vậy.

Sachiko lại ở nhà trọ Hamaya, còn Taeko, để tránh gây ấn tượng là hai chị em thông đồng với nhau, đã quyết định ở nhà Shibuya ít nhất cho đến khi xong việc. Hai chị em rời Osaka trên tàu Chim Én và tối hôm ấy Sachiko đưa Taeko đến nhà trọ Hamaya. Tại đó, chị gọi điện cho Tsuruko bảo muốn đưa cô Út lên Shibuya ngay để gặp chị, nhưng em đang mệt quá mà Út lại không biết đường, không biết Terus có đi đón dì được không. Tsuruko bảo chị sẽ tự đến. Nếu Sachiko và Taeko chưa ăn gì thì ba chị em cùng ăn tối. Hẹn nhau đâu đó ở Ginza được chứ? Sachiko thấy mình thèm đi nhà hàng Lohmeyer hoặc New Grand, và chính chị lại là người chỉ đường cho chị cả, người đã sống ở Tokyo lâu hơn, đến nhà hàng Lohmeyer.

Sachiko và Taeko đi tắm rồi lên đường đến Ginza. Họ đến Lohmeyer và thấy Tsuruko đã ngồi ở một bàn. Chị nói rõ lần này sẽ trả tiền. Sachiko vốn rùng rình chi tiêu hơn, theo thông lệ chị là người mời, song lần này Tsuruko quyết tâm làm bà chủ. Chị đặc biệt quan tâm đến Taeko. Chị cứ nhắc đi nhắc lại về cáo lỗi là nhà quá nhỏ nên chỉ gọi được Yukiko lên, có lẽ đã gây hiểu nhầm là anh chị chỉ quý cô ba. Mặc dù đã băng đi một thời gian nhưng quả thực anh chị có ý định sau đó gọi cả cô Út. Mỗi người làm một chai bia

xong thì ba chị em đi dạo Ginza trong buổi tối đầu hè. Sachiko nói lời tạm biệt ở lối vào ga tàu.

Sachiko quyết định không lên Shibuya hai ngày trong khi trên ấy đang bàn bạc với nhau, và vì thế phải nghĩ cách giải trí giết thời gian. Chị kết luận rằng nên tới thăm mấy người bạn học cũ giờ đã lấy chồng đang sống tại Tokyo. Sáng hôm sau trong lúc đọc báo, chị nhận điện thoại từ Shibuya: Taeko muốn ghé nhà trọ. Con bé có việc gì cần bàn chẳng? Không chỉ là đang chán thôi. Vậy Út định làm gì? Cô Út trình bày lại cho chị cả vào sáng hôm đó nhưng anh rẻ quá bận, tạm thời chưa thể làm được gì. Taeko nghĩ đến chỗ Sachiko sẽ vui hơn. Sachiko đáp rằng chị sắp đi gặp bạn ở Aoyama, tối mới về nên Taeko nên đến sau 5, 6 giờ chiều. Sachiko bị giữ lại ở Aoyama mãi và ăn tối tại đó. Khi về tới nhà trọ đã 7 giờ, Taeko xuất hiện ngay lập tức. Taeko đã chờ Teruo ở trường về, rồi hai dì cháu đi thăm đền Meiji. 5 giờ chiều hai người dừng lại ở nhà trọ thì Sachiko chưa về nên họ ngồi đợi, bảy giờ đã thấy hơi đói. Mặc dù người chủ nhà trọ đề nghị họ ăn tối những kí ức về món bia Đức quá sâu đậm nên Taeko lại kéo Teruo đến Lohmeyer. Lúc ấy cô vừa tiễn cậu cháu lên tàu điện ngầm (và hình như đã sắp xếp để sang ở nhà trọ Hamaya luôn). Từ lời kể của Taeko, thấy rõ gia đình ở Shibuya đã tiếp đãi cô rất nồng hậu. Anh rẻ sáng sớm đi làm, cứ hỏi cô ở đây chịu khó tận hưởng Tokyo đi. Nhà tuy hơi chật nhưng không có Yukiko thì có thể dễ dàng sắp phòng riêng cho Taeko. Bản thân anh lúc này đang bận nhưng đợi chừng năm, sáu hôm nữa anh sẽ dành thời gian đưa cô đi chơi bất cứ nơi nào cô muốn. Dĩ nhiên là anh có thời gian nghỉ trưa. Nếu Taeko đến tòa nhà Marunouchi buổi trưa thì họ có thể đi ăn. Anh sẽ đặt vé xem tuồng kabuki, mấy hôm nữa ba chị em có thể đến nhà hát. Nói chung, anh rẻ quá tận tình khiến cô ít nhiều không thoải mái. Cô nghĩ mãi không nhớ ra đã bao giờ được đối xử nồng hậu hơn thế này. Sau khi Tatsuo và bọn trẻ ra khỏi nhà, Taeko nói chuyện với chị cả chừng một tiếng gì đó, thảo luận chi tiết vào việc của cá nhân cô. Tsuruko lắng nghe chăm chú, không có dấu hiệu bất bình và trả lời rằng chị không biết Tatsuo sẽ nói gì. Anh ấy đang bận chốt sổ sách ở ngân hàng, tối nào cũng về muộn, chuyện này phải gác lại đến tuần sau. Lúc đó mọi người sẽ có thời gian cân nhắc, giờ thì Taeko cứ tùy ý rong chơi. Đây là lần đầu dì Út lên Tokyo chơi sau một thời gian dài nên cháu Teruo sẽ dẫn dì đi quanh thành phố, hoặc

Sachiko chắc cũng đang chán, vậy Taeko qua đằng nhà trọ xem sao? Taeko nói không biết kết cục sẽ thế nào nhưng đã để mọi việc cho Tsuruko xử lí.

Hôm trước núi Phú Sĩ còn bị mây che kín. Taeko cả cười, bảo là điềm không tốt đối với công chuyện của mình. Taeko hẳn còn chưa chắc chắn và đang cực kì nghi ngờ trò đồ ngọt của anh chị, nhưng dẫu có khẳng định lập trường trước những lời đường mật kia, cô hiển nhiên không mấy may khó chịu khi được chào đón nồng nhiệt như vậy.

Đêm trước, khi chỉ có một mình trên lầu quan trọ, Sachiko cô đơn hơn cả một khách trọ lẻ loi và không thể ngủ được. Phải ở Tokyo đến năm, sáu ngày nữa thì chị quả thực rất nản lòng. Nay tình cờ căn phòng mười chiếu lại có hai chị em, Sachiko và Taeko nằm cạnh nhau lần đầu tiên trong suốt mấy năm trời. Ngày xưa ở Semba, mấy chị em thường ngủ cùng nhau, mãi đến cái đêm trước ngày Sachiko lấy chồng. Chị không biết hồi mình còn bé tí thì sao, nhưng ít ra từ khi bắt đầu đi học, Sachiko đã ngủ trong cái buồng sáu chiếu trên tầng hai với hai em gái. Chỉ Tsuruko là có phòng riêng. Thỉnh thoảng, ba chị em chỉ trải hai cái nệm và phòng quá nhỏ. Sachiko và Taeko hiếm khi nằm cạnh nhau - Yukiko nằm giữa, dù trời ấm áp đến mấy thì lúc nào cô cũng chui chu trong bộ kimono ngay cả khi đi ngủ. Sachiko gần như có thể nhìn thấy bóng dáng gầy gò, mỏng manh vẫn ngay ngắn nằm chen giữa cô và Taeko.

Như thời con gái, hai chị em vô tư nói chuyện tán gẫu trước khi ra khỏi giường vào buổi sáng.

“Hôm nay định làm gì hả Út?”

“Em chưa có kế hoạch nào.”

“Có muốn đi xem cái gì không?”

“Ai cũng bảo Tokyo có cái này cái kia, nhưng em chẳng thực sự muốn đi xem gì cả.”

“Chúng mình, cả chị và em, thuộc về Osaka. Nhà hàng Lohmeyer hôm qua ăn uống ra sao?”

“Tụi em ăn món khác, thịt bê nướng.”

“Teruo có thích không?”

“Trong lúc tụi em đang ăn thì có một cậu bạn của thằng bé bước vào cùng bố mẹ, mấy người đó ngồi xuống chỗ bên kia phòng, đối diện tại em.”

“VẬY HẢ?”

“Teruo ngượng chín mặt. Em hỏi nó sao vậy, nó nói cậu bạn kia không tin em là dì nó.”

“Chị cũng nghĩ vậy.”

“Cậu bồi bàn cứ nói như kiểu em với thằng bé là một cặp trai gái, còn há miệng nhìn em trân trân lúc em gọi bia. Hẳn anh chàng tưởng em là nữ sinh.”

“Mặc đồ Tây vào, nhìn em trẻ ngang Teruo ấy chứ. Chắc anh bồi bàn nghĩ em là đứa con gái lêu lổng ngổ ngáo.”

Ngay trước buổi trưa, có điện thoại gọi từ Shibuya báo rằng Tsuruko đã mua được vé kabuki cho ngày mai. Chẳng còn việc gì khác để làm, Sachiko và Taeko uống trà ở Ginza sau đó đi taxi một vòng quanh các tòa nhà chính phủ và đền Yasukuni.

“Nhìn cái họa tiết mũi tên có khắp nơi kìa.” Taeko nhận xét lúc đi ngang công viên Hibiya. “Em đếm được cả thấy bảy cái từ chỗ tiệm bánh Đức đến nhà hát Nippon đây.”

“Nãy giờ ngồi đếm thôi hả?”

“Đấy, lại nữa. Cả ở kia nữa.” Taeko ngồi im lặng một lúc. “Nhìn mấy cậu học trò phổ thông vừa đi vừa rút tay túi quần kìa. Nguy hiểm quá. Em nhớ Có một trường cấp hai gần Osaka cấm học sinh không được mặc đồng phục có túi. Em thấy ý tưởng đó rất hay.”

Taeko lúc nào cũng già trước tuổi. Dù sao tuổi cô đã đủ lớn để người ta không phải giật mình trước những lời nhận xét như vậy nữa.

Sachiko gật đầu đồng tình.

QUYỀN TRUNG – 33

Rèm chuẩn bị kéo lên cho vở kịch cuối cùng của suất diễn ban ngày¹⁸, vở *Chàng Matahei cà lăm*. Mọi người ngưỡng mộ lắng nghe những cái tên được xướng trên loa. Tuồng kabuki thu hút đối tượng khán giả đa dạng đến từ mọi nơi: Ông X từ Nishinomiya, bà Y từ Shimonoseki, và có cả người nào đó đến từ Philippines. Chợt Taeko giơ ngón tay ra hiệu im lặng.

“Bà Makioka từ Ashiya.” Rõ ràng ràng: “Bà Makioka từ Ashiya, tỉnh Hyogo.”

“Em ra xem họ cần gì đi Út.”

Taeko trở lại sau vài phút. Cô nhấc cái túi xách và khăn tay ren trên ghế lên. “Phiền chị qua đây em bảo cái này chút?” Sachiko theo em gái ra hành lang.

“Gì thế?”

“Có một cô hầu gái từ quán trọ đến.”

Được thông báo rằng có người đến tìm, Taeko đi ra cửa thì gặp một cô hầu gái từ quán trọ Hayama đang đợi. Cô gái nói giọng Osaka, bảo ở dưới Ashiya gọi điện lên. Bà chủ trọ không sắp xếp đến nhà hát kabuki được nên phải nhờ cô hầu gái đi chuyển lời trực tiếp. Vậy là có tin gì? Cô hầu bảo cô không nghe điện thoại nhưng theo bà chủ, thì có một người đang lâm bệnh nặng. Nhưng không phải là cô bé con. Người phụ nữ gọi điện thông báo nói đi nói lại, là không phải cô bé đang bị sốt phát ban, mà là người đang ở bệnh viện tai mũi họng Cơ - cô Út không hiểu cô nói gì cả. Rồi bà chủ hứa sẽ đưa tin đến nhà hát kabuki ngay lập tức. Bà chủ bảo ngoài ra còn có chuyện gì nữa không, thì đầu dây bên kia bảo Cô Út ít nhất nên về bằng tàu đêm, trước khi đi nhớ điện về.

“Có phải là Itakura không?”

Lúc ở trên tàu, Taeko đã nhắc đến chuyện Itakura bị đau tai năm, sáu ngày nay và đang ở bệnh viện Isogai ở Kobe. Nghe nói viêm tai giữa cần phải mổ, Itakura đã sắp lịch mổ tại ngày hôm trước. Ca mổ xem như thành công.

Vì Taeko đã lên kế hoạch và Itakura đảm bảo với cô rằng không có gì phải lo lắng, cô đã quyết định không hoãn chuyến đi lại, và Itakura khỏe mạnh đến mức tưởng như chẳng có gì hạ gục được anh. Nhưng bệnh tái phát. Cuộc gọi là từ một cô gái ở Ashiya, người hầu gái bảo vệ. Có lẽ sau khi nói chuyện với em gái Itakura, Yukiko kết luận là mình nên làm gì đó. Viêm tai giữa không quá nghiêm trọng nếu được chữa kịp thời, có điều nếu phẫu thuật trễ thì sẽ nhiễm trùng lan đến ngực và đôi khi có thể gây tử vong. Nếu em gái Itakura thấy cần thiết phải gọi Yukiko thì hẳn mọi chuyện không ổn.

“Em sẽ làm gì hả Út?”

“Em về Hamaya, và rời khỏi đây càng sớm càng tốt.” Taeko khá bình tĩnh.

“Còn chị?”

“Chị cứ ở lại xem hết. Bỏ mặc chị Tsuruko thì chẳng ra làm sao.”

“Nhưng chị nên nói gì với chị ấy?”

“Gì cũng được miễn xuôi tai.”

“Em đã nói với chị ấy về Itakura chưa?”

“Chưa.” Tại ngưỡng cửa, Taeko khoác lên vai chiếc khăn quàng ren màu kem. “Nhưng nếu chị muốn thì cứ kể.” Cô chạy xuống cầu thang.

Cũng may cho Sachiko, màn đã được kéo và Tsuruko đang mải tập trung lên sân khấu. Khi ra khỏi đám đông sau đó, Tsuruko mới hỏi cô Út có chuyện gì.

“Có người bạn đến đón con bé ban nãy ạ.”

Sachiko tiễn chị cả đến tận Ginza. Trở về phòng trọ thì Taeko đã đi rồi. Bà chủ trọ đã đặt một vé nằm trên tàu đêm ấy và Taeko cầm vé chạy vội ra ga. Chị cũng đã gọi về Ashiya nhưng bà chủ trọ không nghe được cụ thể câu chuyện. Song Taeko đã nhờ bà chuyển lời cho Sachiko rằng, ngọn ngành chưa rõ thế nào nhưng có vẻ là Itakura đã bị nhiễm trùng sau mổ, đang cực kì đau đớn, và cô sẽ đi tàu thẳng đến Sanomiya, sau đó từ Sanomiya đến bệnh viện luôn vào sáng hôm sau. Bà chủ trọ cũng nói, tiểu thư Koi-san còn một vali nhỏ ở Shibuya, muốn nhờ chị cầm hộ trước khi đi, bà đã đoán biết gì đó về quan hệ giữa Taeko và Itakura. Sachiko nóng ruột quá nên phải gọi gấp về Ashiya, vớ phải Yukiko lại càng rối tinh rối mù. Không phải do đường dây chập chờn mà đơn giản là Yukiko dù cố hết sức vẫn chẳng

truyền đạt ra đâu vào đâu. Lúc nào giọng Yukiko cũng vậy: khẽ khàng, yếu ớt, có thể nói là nửa thực nửa hư, qua điện thoại lại càng không thành tiếng. Quả thực, không có gì ức chế hơn là nói chuyện điện thoại với Yukiko. Biết mình bất lực nên Yukiko thường nhờ ai đó nói hộ, nhưng cô không thể phó thác vấn đề có liên quan tới Itakura cho O-Haru hay Teinosuke. Chuyện trọng đại, cô đành đích thân cầm máy. Yukiko lí nha lí nhí, tiếng nói không hơn tiếng muỗi vo ve, Sachiko nghe như Cô em chỉ toàn nói a lô, a lô thay vì đi thẳng vào vấn đề. Song, lợm lặt từ những lời ngập ngừng loay quanh, chị phỏng đoán khoảng 4 giờ chiều, em gái Itakura đã gọi. Dường như đang trên đà bình phục thì Itakura đột ngột có chuyển biến xấu tối hôm trước. Phải chăng viêm nhiễm đã lây xuống ngực? Không, ngực thì không sao cả. Mà là dưới chân kia, chân có vấn đề gì thì không rõ những bệnh nhân hề bị gì cọ vào chân là rú lên đau đớn, chỉ có thể nằm co quắp, quần quai mà thôi. Theo lời người em gái thì Itakura chưa nhắc đến cô Út. Thấy tình trạng anh trai nguy cấp và suy đoán đây không phải bệnh mà chuyên gia tai mũi họng Có thể trị được nữa, cô em nghĩ mình nên gọi bác sĩ khác đến nhà. Hoang mang và cô độc, cực chẳng đã cô đành phải cầu cứu cô Út. Có diễn biến gì mới hơn không? Sachiko hỏi. Yukiko nói cô đã gọi điện báo rằng cô Út bên này sẽ đi tàu đêm về, và bên kia bảo Itakura ngày càng đau nặng hơn, gần như phát điên, cô em gái buộc phải đánh điện cho gia đình dưới quê. Sáng hôm sau, cha mẹ cô sẽ lên Kobe. Sachiko nói em Út đã đi rồi. Không còn lí do gì để ở lại Tokyo, chính Sachiko cũng về ngay sáng mai. Ngay trước khi cô gác máy, Sachiko hỏi thăm Etsuko thì được biết con bé đã khỏe lắm. Nó cứ đòi ra khỏi phòng bệnh suốt, các nốt phát ban đóng vảy đã bong hết và chỉ còn sót một ít ở lòng bàn chân thôi.

Sachiko trần trở không biết phải giải thích việc cáo từ đột ngột này thế nào. Chịu không tìm nổi lý do nào thuận tai, bèn gọi về Shibuya sáng hôm sau báo rằng bé Út có việc gấp, hôm nay cũng phải theo nó về, không biết ghé qua Shibuya có được không. Tsuruko bảo nếu vậy thôi để chị lên Hamaya. Chẳng mấy chốc, chị đã đến, cầm theo vali của Taeko. Trong bốn chị em, chị cả là người thận trọng nhất, thận trọng đến mức mọi người nghĩ chị có hơi làm lì, chị còn không buồn hỏi xem “việc gấp” là gì nữa. Song Sachiko thấy được chị cũng có ngơ ngác khi Taeko bỏ đi không đợi câu trả lời cho chính câu hỏi nhức nhối mình đưa ra. Nói phải về ngay nhưng Tsuruko nán lại ăn trưa.

“Bé Út còn qua lại với cậu Kei không?” Chị đột nhiên hỏi.

“Em nghĩ là thỉnh thoảng.”

“Nó cũng đang qua lại với ai khác phải không?”

“Chị đã nghe đồn đại gì à?”

“Có người đến ướm hỏi Yukiko. Không có triển vọng gì, nên chị không chuyển lời cho nó. Cơ mà người ta đã thăm dò.”

Tsuruko đảm bảo người làm mối đó chỉ có ý tốt. Mặc dù chị không rõ chi tiết thế nào, nhưng xem ra đã có những tin đồn lạ về cô Út, rằng gần đây cô làm thân với một thanh niên không cùng đẳng cấp, khác với Okubata. Ông mai bảo: đồn thổi toàn là vô căn cứ, nhưng có lẽ bà cũng nên biết. Tsuruko hoài nghi rằng nguyên nhân dẫn đến thất bại trong việc thương lượng chuyện cưới xin của Yukiko chính là cách ăn ở của cô Út chứ chẳng phải do Yukiko Có khiếm khuyết gì. Vì hoàn toàn tin tưởng Sachiko và cô Út, nên chị sẽ không tra xét lời đồn đại đó sai đúng mấy phần, hay tìm hiểu gã thanh niên kia là ai, song cả chị và anh Tatsuo nghĩ rằng cô Út lấy Okubata là không còn gì bằng. Anh chị đã có ý định đề nghị cậu ta ngay sau khi Yukiko có nơi có chốn. Như những lí do đã đề cập trong thư, hiện anh chị không thể cho cô Út món tiền nó muốn. Thái độ của Út cho thấy nó sẵn sàng gây sự và anh chị đã bàn nhau làm thế nào để đẩy nó về Osaka cho êm đẹp. Tình hình thay đổi theo hướng này, Tsuruko thấy nhẹ cả người.

“Thực sự con bé lấy cậu Kei là ổn nhất. Em nghĩ thế, cả Yukiko cũng nghĩ thế, hai đứa tụi em đã tranh luận với Út.”

Những lời của Sachiko nghe như chị đang tạ lỗi. Bề gì Tsuruko cũng không xúc tiến thêm việc ấy. Khi dùng xong bữa trưa, chị đã nói hết những điều cần nói.

“Cám ơn em.” Sau khi ăn tráng miệng, chị lập tức đứng lên ra về. “E là tối nay chị không thể tiễn em được rồi.”

QUYỀN TRUNG – 34

Về Ashiya, sáng hôm sau Sachiko nghe được từ Yukiko thế này:

Buổi chiều hôm kia, Yukiko được báo rằng có điện thoại của em gái Itakura, song cô không biết gì về bệnh tật của Itakura hay gặp gỡ cô gái kia bao giờ, nên đành ninh là gọi cho Taeko. Nhưng không, cô giúp việc nói là gọi cô Yukiko, và Yukiko ra nghe điện thoại. Cô em Itakura bảo biết là cô Út đi Tokyo rồi, hết lòng mong thứ lỗi vì đã làm phiền đến Yukiko, và kể chi tiết về bệnh tình của Itakura. Hôm mỗ là trước khi Taeko lên Tokyo đúng một ngày, Taeko đã đến bệnh viện, thấy Itakura rất lạc quan và thoải mái nhưng tối hôm ấy bỗng nhiên anh bị ngứa chân. Ban đầu chỉ cần mọi người xoa chân cho là được, nhưng sáng hôm sau anh đột ngột kêu đau quá, đau quá. Bấy giờ, sang ngày thứ ba sau ca mỗ, anh càng đau dữ dội. Tệ hơn nữa, ông sếp bệnh viện lại chẳng thèm quan tâm và chỉ nói rằng vết mỗ đang lành. Ông ta bỏ đi sau một lần thay băng buổi sáng và đã hai ngày trời mặc kệ bệnh nhân vật vã một mình. Các cô y tá nhận định như các lỗi, rằng bác sĩ lần này mỗ thất bại. Cô em gái của Itakura đã khóa cửa nẻo căn nhà ở Tanaka để tới chăm sóc anh trai, cô rút ra rằng mình không thể một thân gánh vác hết trách nhiệm được. Cô nói đã hết cách rồi, giọng nghẹn ngào nước mắt, mong cô Taeko đến ngay lập tức, mặc dù thế nào làm như vậy cô cũng bị anh trai quở mắng. (Hình như cô đang gọi điện từ bên ngoài bệnh viện.) Có thể hình dung ra cảnh Yukiko lúng búng ngậm hột thị khiến cô em gái buộc lòng độc thoại, nhưng xét theo giọng điệu và cách ăn nói thì cô em gái đó, như Taeko tả, là một thiếu nữ quê mùa hai mươi tuổi xa lạ với thành thị, đã phải gom hết dũng khí để gọi điện. Yukiko bảo hiểu rồi, sẽ điện cho Taeko ngay lập tức.

Taeko đã đi thẳng từ ga Sannomiya đến bệnh viện. Về nhà vào buổi tối mất chừng một tiếng, cô kể lại đã hãi hùng thế nào khi thấy Itakura ngày thường rần rỏi không biết đâu là gì, giờ đang co quắp và rên rỉ. Nghe bảo Taeko quay lại đây rồi, anh chỉ ngược lên nhìn cô với khuôn mặt méo xệch rồi lại tên tiếp. Con đau khiến anh không còn lòng dạ nghĩ đến người khác. Anh kêu ca suốt đêm, không ăn không ngủ. Nhưng lại chẳng thấy dấu hiệu sung

phù. Rõ ràng rất khó xác định là đau ở đâu, hình như từ đầu gối trái đến ngón chân. Anh rên la dữ hơn lúc quay người hoặc khi ai đó vô tình đụng vào chân. Yukiko hỏi: mổ tại thì sao lại ảnh hưởng đến chân. Taeko không biết câu trả lời. Không chỉ người đứng đầu bệnh viện từ chối đưa ra ý kiến, mà ông này còn bỏ đi kể từ lúc Itakura kêu đau. Theo những điều Cô y tá nói, và theo suy đoán ngoài cuộc của Taeko, thì ca mổ đã bị nhiễm trùng, và vi khuẩn xâm nhập đã làm tổ ở chân.

Bác sĩ Isogai buộc phải có động thái khi cha mẹ Itakura và cô chị dâu đến từ sáng sớm bắt đầu tụ lại ở hành lang để chất vấn. Chiều hôm ấy, ông cho mời một bác sĩ ngoại khoa. Sau khi hội chẩn với bác sĩ Isogai, ông bác sĩ ngoại khoa bèn rút lui, ngay lập tức một ông khác thể chân, thăm khám, hội ý với bác sĩ Isogai rồi lại rút lui tiếp. Theo Cô y tá thì bác sĩ Isogai thấy rằng tình trạng viêm nhiễm đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Được bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng nhất Kobe cho biết là bây giờ cưa chân cũng đã quá trễ, ông ta vội vàng đi gặp một ông bác sĩ khác, ông này cũng từ chối. Taeko nói thêm rằng, sau khi thấy Itakura và nghe chuyện của cô em gái, chính cô cũng biết rằng không thể chậm trễ một khắc. Cô ưu tiên tìm một bác sĩ đáng tin cậy nhất, mặc kệ ông giám đốc bệnh viện muốn nghĩ sao cũng được, nhưng người nhà quê lại rất chậm chạp. Người thân của Itakura chỉ đứng ngoài hành lang bắn khoăn không biết phải làm gì. Dù nhận thức thấy họ đang bỏ phí thời giờ quý báu, Taeko cũng không thể can thiệp trực tiếp. Cô mới chỉ gặp họ sáng hôm đó. Khi Taeko đề nghị gì họ cũng chỉ bảo có lẽ cô đã đúng nhưng lại cứ để mặc kệ.

Đó là câu chuyện tối hôm trước. 6 giờ sáng nay, Cô trở về nhà nghỉ ngơi một, hai tiếng và bảo bác sĩ Isogai đã gọi bác sĩ Suzuki, ông này đồng ý phẫu thuật mặc dù không chắc về kết quả. Nhưng chính cha mẹ bệnh nhân cũng không quyết tâm cho được. Người mẹ nhấn mạnh nếu Itakura phải chết, thì ít nhất gia đình muốn anh chết toàn thân. Cô em gái mặt khác lại khẳng khẳng rằng phải làm gì đó dù ca bệnh có vọng đến đâu. Cô ta dĩ nhiên là đúng. Nhưng điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, lúc này Taeko định ninh rằng mọi chuyện đã bất khả vãn hồi.

Thật khó lòng đặt toàn bộ niềm tin vào Cô y tá thù địch với bác sĩ Isogai, hờ ra một tí là chỉ trích ông ta, nhưng theo như cô nói thì ông bác sĩ này là một lão già nghiện rượu. Vì vậy, tay ông ta bị run, cô ta biết ông bác sĩ từng gây ra hai, ba sai lầm tai hại. Bác sĩ Kushida nói, ngay cả những bác sĩ

chuyên khoa tài giỏi nhất cũng không dám đảm bảo tuyệt đối vì khuôn sẽ không thể xâm nhập từ việc mổ tại rồi tấn công chân, bởi vì bác sĩ đâu phải thần thánh, nhưng nếu xác suất ấy xảy ra thì bác sĩ cũng không được phép lãng phí một khắc mà phải gọi ngay bác sĩ ngoại khoa khi bệnh nhân than đau ở bất kì bộ phận nào trên cơ thể. Lúc đó đã là thời điểm chạy đua với thời gian, chỉ một chút lưỡng lự cũng có thể xoay chuyển hẳn kết cục. Người ta lúc đó có thể thông cảm với bác sĩ Isogai vì đã phẫu thuật hỏng, nhưng thật không thể tìm ra được từ nào xác đáng - tàn nhẫn, vô trách nhiệm, yếu kém - về việc bác sĩ để bệnh nhân quần quai ba ngày liền. Ông bác sĩ Isogai gặp may nên chỉ đựng độ một gia đình nông dân chất phác ngây ngơ không thể gây khó dễ cho ông ta. Còn Itakura gặp rủi không biết mình đã chọn phải một tay lang băm.

Sachiko có một số thắc mắc: Yukiko gọi từ điện thoại nào, mấy cô giúp việc có biết không, Yukiko đã nói với Teinosuke chưa? Yukiko đáp: khi có cuộc gọi đầu tiên em đang ở phòng bệnh với O-Haru, O-Haru, Etsuko và Mito đều nghe thấy cuộc trò chuyện, trông O-Haru với Mito Có vẻ là lạ và không nói gì, nhưng Etsuko thì cứ nhặng xị cả lên (chú Itakura làm sao thế, tại sao đi Ứt lại phải về, vân vân); em cũng biết con O-Haru thế nào cũng bép xép với các cô giúp việc khác và không muốn Mito nghe thêm được gì nên đã dùng điện thoại trong nhà để gọi mấy cuộc khác, em đã báo với anh Teinosuke về cả cuộc điện thoại nhà họ gọi đến và những cuộc sau em gọi đi. Yukiko nói thêm là Teinosuke cũng rất quan tâm, và sau khi nghe câu chuyện cụ thể từ Taeko sáng hôm ấy, anh đã giục Cô thuyết phục cha mẹ Itakura đồng ý phẫu thuật.

Sachiko đắn đo xem nên làm gì. “Có lẽ nên đến bệnh viện một lúc.”

“Nhưng chị nên gọi anh Teinosuke trước.”

“Chị chọn mất một lát đã.”

Ở trên tàu, Sachiko không ngủ được. Chị lên gác nằm nhưng bảy giờ vẫn trần trọc vì lo. Sau khi rửa mặt và gọi bữa trưa sớm, Sachiko gọi điện cho Teinosuke. Sachiko bảo không có ý ngăn cản Taeko túc trực bên giường cậu Itakura, nhưng cô biết, nếu mình cũng đến bệnh viện thì xem như gia đình Makioka đã công khai thừa nhận đính ước đó. Bề gì Itakura cũng đã cứu mạng Taeko trong cơn lũ, và Sachiko nghĩ mình mà làm ngơ trận ốm có thể là cuối cùng của anh ta thì sẽ bị cắn rứt lương tâm. Chị không nghĩ anh sẽ

qua khỏi. Anh ta tuy mạnh khỏe nhưng chị luôn cảm thấy tướng anh có chút yếu mệnh. Teinosuke đồng tình rằng có lẽ chị nên ghé qua bệnh viện vài phút. Nhưng lỡ Okubata cũng ở đó thì sao? Có nên tránh đi không? Hai vợ chồng kết luận, là nếu không có nguy cơ đụng độ Okubata thì nên đến, nhưng chớ dùng dằng lâu, nếu được thì nên kéo Taeko về cùng. Gọi điện cho Taeko hỏi về Okubata, Sachiko được biết lúc ấy chỉ có người nhà Itakura bên giường bệnh, họ chưa báo ai hết, và dù có xảy ra việc gì Taeko cũng thấy không cần phải gọi đến Okubata, Itakura sẽ bị kích động không cần thiết. Nhưng Taeko đã nghĩ đến việc báo Sachiko đến bệnh viện, gia đình vẫn đang tranh luận có nên mời bác sĩ ngoại khoa hay không. Taeko và cô em gái nhiệt tình ủng hộ phương án phẫu thuật, nhưng cha mẹ Itakura còn do dự. Biết đâu Sachiko sẽ giúp được.

Sachiko bảo ăn trưa xong sẽ đi. Trong bữa trưa sớm, cô bàn với Yukiko khả năng cho Mito nghỉ, ngộ nhỡ chuyện Taeko lọt ra ngoài thì không hay, mà cô ta bây giờ chẳng hơn gì bạn chơi cùng Etsuko. Yukiko bảo bản thân Mito cũng bắt đầu gợi ý rằng việc của cô đã xong rồi. Buổi trưa khi lên taxi rời khỏi nhà, Sachiko dặn Yukiko nói với Mito rằng, e là báo tin hơi gấp nhưng từ mai gia đình không cần em hỗ trợ nữa. Nếu em chịu khó đợi, thì có thể cùng ăn tối với bà Sachiko rồi đi cho thoải mái.

Cái gọi là bệnh viện chỉ là một ngôi nhà hai tầng xập xệ trong hẻm. Trên tầng hai chỉ có hai, ba phòng kiểu Nhật. Itakura nằm trong một buồng sáu chiếu, nhìn ra ngoài thấy dây phơi quần áo. Phòng chật chội, bí hơi, nặng mùi mồ hôi. Itakura nằm quay mặt vào tường trên giường sắt, hơi khom khom. Bây giờ trong lúc Sachiko được giới thiệu với gia quyến Itakura: cha mẹ, em gái, chị dâu, Itakura cứ rên ư ử không ngừng: “Đau quá, đau quá, đau quá.” Taeko quỳ bên gối.

“Yone-yan ơi, chị Sachiko đến.”

“Đau quá, đau quá, đau quá.”

Anh nằm nghiêng và nhìn chằm chằm vào tường. Sachiko ở sau lưng Taeko, e dè nhòm xuống thấy Itakura chưa đến nỗi như chị tưởng, sắc diện không hề tệ. Tám chân được kéo xuống hông anh. Anh chỉ mặc một cái áo kimono bằng bông mỏng, tay áo được xắn lên, ngực và cánh tay trông vẫn rắn chắc như thường. Bông đặt trên tai anh được cố định bởi hai vòng gác

đề lên nhau hình chữ X, một quần từ dưới hàm lên đỉnh đầu, một từ trán vòng ra sau gáy.

“Yone-yan, Taeko nói, “Chị Sachiko này.”

Đó là lần đầu tiên Sachiko nghe em gái mình gọi Itakura là “Yoneyan”. Ở nhà Ashiya, cô luôn luôn gọi anh ta là Itakura, cả Sachiko lẫn Yukiko cũng gọi như thế, thậm chí Sachiko cũng đã quen miệng, sẵn sàng gọi họ trống không. Tên đầy đủ của anh là Itakura Yusaku, “Yone-san” là cách gọi tắt của “Yonekichi” - tên thường gọi hồi anh còn học việc ở tiệm Okubata.

Sachiko bảo: “Khổ quá, sao cậu ra nông nổi này. Trông cậu lúc nào cũng khỏe mạnh vậy cơ mà.” Chị cầm khăn tay sụt sịt.

“Kìa anh, bà chủ trên Ashiya đấy.” Lần này cô em gái bảo Itakura.

“Thôi, cứ kệ cậu ấy.” Sachiko nói. “Tôi tưởng cậu ấy đau chân trái.”

“Vâng. Nhưng vì viêm tai nên anh ấy phải nằm nghiêng bên trái ạ.”

“Khổ quá.”

“Nằm như thế, lại càng đau hơn.”

Mồ hôi đọng thành hạt lấm tấm trên khuôn mặt thô ráp của Itakura. Thỉnh thoảng có con ruồi đậu trên mặt anh, Taeko vừa nói chuyện vừa phải xua ruồi. Itakura không rên nữa.

“Con muốn đi vệ sinh.”

“Mẹ ơi, anh ấy cần dùng bô.”

Bà mẹ liền đứng dậy khỏi ghế.

“Xin lỗi ạ.” Bà cúi người cầm lấy cái bô gói trong giấy báo dưới gầm giường. “Yên nào.”

“Đau!” Tiếng rên ban nãy đều đều, lặng lẽ như mê sảng bây giờ biến thành tiếng thét của một kẻ mất trí. “Đau quá, đau quá, đau quá!”

“Phải chịu thôi. Biết thế nào được hả con.”

“Đau, đau lắm. Mẹ đừng chạm vào con. Mẹ đừng có...”

“Cố mà chịu. Mẹ biết phải làm thế nào?”

Sachiko tò mò nhìn người thanh niên bệnh tật, tự hỏi điều gì có thể triệt hạ dũng khí của anh đến thế. Chân trái phải dịch ra mấy phân, rồi Itakura phải

mất vài phút xoay xở mới nằm ngửa ra được một ít. Anh im lặng một lúc, ráng kiểm soát nhịp thở. Rồi anh bắt đầu dùng bộ. Miệng anh há hốc, và anh ngược nhìn họ với đôi mắt sợ hãi thật lạ lùng với Sachiko.

“Cậu ấy ăn uống gì chưa?” Sachiko hỏi bà mẹ.

“Không, chẳng ăn gì cả.”

“Anh chỉ uống nước chanh thôi.”

Chân trái nhô lên dưới cái chăn. Hình như trông chẳng có gì khác lạ ngoại trừ việc các mạch máu hơi sưng lên và màu da có hơi trắng bệch. Mà có lẽ chỉ là Sachiko tưởng tượng thôi. Trong lúc Itakura lăn lộn, tiếng la hét vẫn thảm thương như ban nãy. Lần này tiếng kêu đau xen lẫn tiếng gào: “Tôi muốn chết, để tôi chết!” và “Giết tôi đi. Giết tôi ngay đi!”

Ông bố là một người đàn ông ít nói, dường như quá nhút nhát và hiền lành để có lập trường riêng. Bà mẹ lại là người ghê gớm hơn hẳn. Không biết do thiếu ngủ, khóc hay ốm đau gì mà đôi mắt bà lúc nào cũng sưng húp và mọng nước, luôn luôn nhắm nghiền. Vì vậy, trông vẻ mặt bà có cái gì đó đờ đẫn và lơ đãng, nhưng rõ ràng bà là người chăm sóc chính cho con trai. Itakura dường như rất phụ thuộc vào mẹ mình nên bà bảo gì thì làm nấy. Taeko nói bà mẹ không chịu nên mấy người Con đã không gọi bác sĩ mổ. Ngay cả sau khi Sachiko đến, mọi người vẫn đang chia làm hai phe, một phe là cô em gái và Taeko, phe kia là bố mẹ bệnh nhân, đang rì rầm bàn bạc trong góc phòng hoặc ngoài hành lang. Cô chị dâu cố gắng hòa giải, ghé bên này nói chuyện trước rồi qua bên kia. Phe người lớn nói nhỏ đến mức Sachiko không nghe thủng điều gì. Bà mẹ hình như đang than thở còn ông bố dờn tai nghe. Taeko và cô em gái kéo chị dâu ra một phía, nói đi nói lại rằng cha mẹ nếu không đồng ý mổ thì khác nào gây tội giết người, chị phải tìm cách thuyết phục mẹ đi. Cô chị sau đó nói với người mẹ, nhưng bà mẹ cãi chày cãi cối, nói con tôi đang nào cũng chết, tôi muốn nó được chết lạnh lặn. Cô chị dâu cố gắng bẻ lại lý lẽ ấy thì bà cự vạy lại: Thế cô có dám đảm bảo ca phẫu thuật đã man ấy sẽ thành công không? Chị dâu lại ra an ủi em chồng: Chị chịu không bảo được, lý lẽ của em, người già không hiểu đâu. Thế là cô em lại nói với mẹ. Cô nức nở: Mẹ chỉ thấy được cái trước mắt, mà không hiểu được trách nhiệm của người làm cha mẹ. Phải thử phẫu thuật, bất kể thành công hay thất bại, có vậy mới không có gì phải dằn vặt về sau. Cứ như thế hai bên cứ nhai lại những lí lẽ của mình.

“Chị Sachiko Taeko gọi chị ra cuối hành lang. “Em không thể chịu cảnh này thêm một phút nào nữa.”

“Nhưng bà ấy là mẹ, bà ấy thấy như vậy cũng không phải vô lý đâu.”

“Nói gì thì nói, muộn quá rồi. Em chắc luôn. Nhưng em gái Itakura hỏi em xem chị có sẵn lòng thuyết phục mẹ cô ấy không. Trước người trong nhà thì bà ấy bảo thủ lắm. Phải ai tai to mặt lớn thì bà ấy sẽ gật gù, bảo sao làm vậy.”

“Bộ chị là người tai to mặt lớn hả?”

Sachiko hết sức miễn cưỡng tham gia bàn bạc. Chị cảm nhận được rằng, nếu người ngoài can thiệp mà gây hậu quả không mong muốn thì bà cụ sẽ căm hận thế nào, và chị cũng biết mười phần thì tới tám, chín phần là sẽ có kết cục bất hạnh.

“Thôi các em cứ đợi thêm chút nữa. Rồi bà ấy sẽ nhận ra mình phải làm như mọi người bảo. Bà ấy chỉ muốn phản đối cho thỏa cái uy của mình thôi.”

Sachiko lo làm sao để thuyết phục Taeko về nhà hơn sau khi đã làm xong nghĩa vụ thăm viếng, chị nôn nóng đợi thời cơ.

Một cô y tá chuẩn bị vào phòng Itakura thì dừng lại khi thấy Taeko.

“Bác sĩ Isogai muốn nói chuyện với người nhà.”

Taeko truyền thông tin này vào cho những người trong phòng bệnh. Cô em gái và người chị dâu đang quỳ bên gối, bà mẹ và ông bố ngồi ở chân giường. Hai ông bà già tranh cãi một lúc xem ai nên ra, rồi đi cùng nhau luôn. Mười lăm phút sau họ quay lại, ông bố nhìn buồn rười rượi, bà mẹ nước mắt ngấn dài thì thầm gì đó với chồng. Có lẽ bác sĩ Isogai đã thuyết phục họ đưa con đến bệnh viện phẫu thuật bằng những lời lẽ tích cực nhất. Để Itakura chết ở đây sẽ mang tiếng. Ông bác sĩ lí luận rằng đã làm mọi thứ có thể để điều trị tại, và quá trình khử trùng được thực hiện cẩn thận tuyệt đối, nên không thể có sai sót nào trong ca mổ tại được, vì thế cái chân đau hoàn toàn là vấn đề khác. Tại đang lành, như gia đình thấy đấy, nên bệnh nhân không còn thuộc về bệnh viện này nữa. Còn phải chữa trị cho bệnh nhân khác nên bác sĩ Isogai đã gọi bác sĩ Suzuki đêm hôm trước, thuyết phục ông nhận ca này. Kể từ lúc đó vì chân chừ mà thời gian quý giá vượt mất, có lẽ thời điểm thích hợp mổ đã qua rồi. Trong mọi trường hợp, bệnh

viện không thể chịu trách nhiệm với sự chậm trễ nào nữa. Và thế là bác sĩ Isogai làm như tất cả hậu quả này là do hai ông bà và sự chậm chạp của họ. Họ chỉ cúi đầu và cảm ơn ông bác sĩ tử tế. Lúc họ quay trở về phòng bệnh, bà mẹ mắng mỏ ông bố, làm như tất cả lỗi lầm là của ông nên bác sĩ mới đổ lỗi cho họ được như thế. Sachiko biết những lời trách mắng ấy là do đau khổ quá mà thôi. Bà mẹ cuối cùng đã nhượng bộ điều không thể tránh khỏi và đến lúc phải từ bỏ sự phản đối của mình.

Trời dần tối lúc mọi người chuyển viện cho Itakura. Bác sĩ Isogai cư xử cạn tài ráo máng. Thái độ của ông ta như muốn nói rằng bệnh nhân này đúng là một cái gai trong mắt, không thêm ra gặp gia đình người bệnh đến một lần. Việc di chuyển được phó thác cho một bác sĩ và một y tá ở bệnh viện Suzuki. Không rõ Itakura đã hay chuyện phán quyết của những cuộc tranh luận mấy tiếng vừa rồi là chưa, chỉ biết anh đang rên rỉ như một con thú quái gở. Gia đình cam chịu rằng con mình, em mình đã trở thành con quái thú này và không ai hỏi ý anh về chuyện phẫu thuật. Họ chỉ e ngại tiếng gào rú của anh khi đưa anh ra xe cứu thương. Hành lang chỉ rộng tầm một mét, cầu thang hình xoắn ốc không có lối đi cho xe lăn, cứ lượn từ tiếng rú vì đau của Itakura lúc dùng bộ thì đủ biết khi khiêng trên cáng anh ta còn gào đến mức nào. Người nhà xem chừng lo ngại cho chính mình vì phải nghe tiếng gầm rú hơn là lo ngại cho con thú kia. Sachiko hỏi người y tá có thể làm gì không. Bác sĩ Suzuki bảo đừng lo, ông sẽ tiêm thuốc an thần. Và đúng là sau khi tiêm thuốc thì Itakura đã kêu nhỏ tiếng hơn lúc được khiêng đi bởi bác sĩ, y tá và mẹ.

QUYỀN TRUNG – 35

Sachiko gọi em gái sang một bên trong lúc bố, em gái và chị dâu Itakura đang dọn dẹp căn phòng và trả viện phí. Sachiko bảo chị muốn về nhà, anh Teinosuke nói chị đưa cả cô Út về luôn nếu được. Taeko bảo sẽ đợi kết quả ca phẫu thuật. Không thể ngăn cản em gái, Sachiko đành bắt taxi đưa bốn người đến bệnh viện của bác sĩ Suzuki và sẽ ngồi xe đó về luôn. Khi Taeko bắt đầu vào bệnh viện, Sachiko gọi lại dặn dò: “Chị hiểu em muốn giúp người ta, nhưng xem chừng họ cũng ngại trước nhà Makioka chúng mình, có lẽ họ không thực sự cần giúp đâu. Hay Út lẳng lẳng mà về đi? Dĩ nhiên còn tùy vào tình hình, nhưng chị hi vọng Út đừng quên dù chỉ một giây, về những tin đồn đáng lo ngại là Út và anh chàng bệnh tật kia đã chính thức đính ước. Chị hy vọng Út sẽ luôn nghĩ đến thanh danh nhà Makioka, và nhất là ảnh hưởng đến Yukiko. Sachiko cảm thấy mình dường như đã hơi quá đáng. Điều chị muốn truyền đạt, bằng những lời lẽ quanh co, tế nhị nhất là khi Itakura sắp chết thì để lộ việc đính ước của Taeko ra ngoài thật không hay ho chút nào. Rõ ràng Taeko hiểu ý chị.

Nói thật, Sachiko không thể kiềm được cảm giác nhẹ nhõm khi nguy cơ Taeko kết hôn với một người đàn ông hạ lưu đã bị loại trừ bởi tình huống ngẫu nhiên và hoàn toàn ngoài dự đoán. Chị có hơi bất an và bất bình với bản thân khi nghĩ rằng đâu đó sâu trong lòng mình, chị lại có thể nhẫn tâm mong một người sẽ chết đi, nhưng đó lại là sự thật. Và lại, không chỉ có mình Sachiko, Yukiko cũng đồng tình với chị, và cả Teinosuke nữa chứ, thêm cả Okubata nếu biết chuyện thì sẽ nhảy nhót ăn mừng hơn ai hết.

“Sao về trễ vậy em?” Teinosuke đã từ sở về nhà, đang đợi chị ở phòng khách. “Nghe bảo em đi từ trưa, nãy anh vừa định nhờ người gọi lên viện tìm hiểu xem em làm gì mà lâu thế?

“Em cứ phải ở lại mãi. Muốn đem Út về cùng lắm chứ bộ.”

“Thế con bé có về không?”

“Không, nó quyết định đợi phẫu thuật xong. Em nghĩ nó làm vậy là phải.”

“Phẫu thuật luôn hả?”

“Dạ. Lúc em đến vẫn còn đang cãi nhau nên hay không nên, cuối cùng họ quyết định xong thì em đưa cả nhà đến bệnh viện Suzuki.”

“Cậu ta sẽ sống chứ?”

“Chắc là không”

“Lạ quá nhỉ. Chân cẳng cậu ta sao vậy?”

“Không ai nói em biết cả.”

“Em có biết được tên bệnh không?”

“Lần này tụi em định hỏi thì bác sĩ Isogai cũng đánh bài chuồn, còn bác sĩ Suzuki hình như không muốn nói lúc bác sĩ Isogai ở đó. Em đoán là nhiễm trùng máu.”

Sau khi Sachiko thanh toán tiền công cho Mito, bảy giờ đã sửa soạn để rời đi sau bốn mươi ngày làm việc, chị ngồi xuống ăn tối cùng Teinosuke và Yukiko thì có điện thoại từ bệnh viện Suzuki. Cuộc đối thoại rất dài, Teinosuke và Yukiko trong phòng ăn có thể nắm bắt chung được như sau: ca phẫu thuật kết thúc và Itakura đã nghỉ ngơi thoải mái hơn, sau đó cần phải truyền máu, trừ hai ông bà già ra thì ai cũng thử máu cả, Itakura và cô em gái đều nhóm máu A còn Taeko nhóm máu O, dù có thể tạm thời dùng máu của em gái nhưng sẽ cần thêm hai người nữa hiến máu, Taeko nhóm máu O có thể hiến nhưng gia đình quyết tâm không cầu viện cô, em gái Itakura đành miễn cưỡng chia sẻ với mấy người bạn học việc ở tiệm Okubata, hai, ba cậu đã nghe tin và sẽ sớm đến bệnh viện. Taeko không muốn gặp họ và tệ hơn là không muốn gặp cậu Kei, cậu ta thể đã biết tin, nên cô quyết định về nhà; các cậu học việc đều là bạn cũ của Itakura, cô em có vẻ cho rằng họ sẽ sẵn sàng cho máu, vả lại Taeko đã kiệt sức, cô hi vọng ai đó sẽ gọi taxi dìu cô và cuối cùng, cô muốn đi tắm rồi ăn cái gì đó ngay khi về nhà.

“Gia đình họ biết chuyện giữa cô Út với cậu Kei không?” Teinosuke hỏi lúc Sachiko quay lại phòng ăn. Anh cẩn thận nói khẽ.

“Em nghi là không. Nếu biết, anh nghĩ họ sẽ để Itakura lấy con bé chắc?”

“Không bao giờ, anh ta không thể nào cho bố mẹ biết về cậu Kei được.” Yukiko đồng ý.

“Nhưng khéo cô em biết đấy.”

“Mấy cậu học việc ở cửa hiệu có hay qua lại với Itakura không?”

“Cũng đang thắc mắc, em chưa nghe về bạn cũ của anh ta.”

“Nhưng nếu mấy người đó hay qua lại hiệu ảnh của anh ta, thì mối tình vụng trộm của cô Út rõ là ai cũng ngầm hiểu còn gì.”

“Anh có nhớ cậu Kei bảo với em là có cách điều tra không? Ất là cậu ta thông qua mấy thanh niên ở tiệm đó.”

Mặc dù taxi được gọi ngay lập tức, mãi hơn một tiếng sau Taeko mới xuất hiện. Xe đi giữa đường thì kẹt lố, cô phải đợi ở bệnh viện khá lâu. Đợi cũng chẳng sao nhưng cô buộc phải đối mặt mấy thanh niên từ tiệm Okubata và người cô muốn tránh mặt nhất chính là cậu Kei. Taeko đoán chừng một trong số mấy thanh niên kia đã gọi. Cô cố gắng tránh mặt cậu Kei hết sức có thể, và cậu ta cũng đủ tế nhị để tạo khoảng cách. Song lúc Taeko dợm đi thì cậu ta lại tới hỏi sao em không ở lại thêm chút nữa, hỏi một cách lịch sự về mọi mặt, nhưng trong lời lẽ vẫn thấy giọng mỉa mai trong đó. Khi đám thanh niên kia tự giác yêu cầu thử máu, cậu Kei cũng tiến lên bảo muốn thử máu. Khó lòng biết cậu ta đang nghĩ gì, mặc dù hẳn cậu ta chỉ nông nổi muốn thể hiện theo cái bản tính khoe khoang vốn có. Taeko cũng thử máu, vì cô nghĩ mình không thể để chị dâu và em gái người yêu thử mà mình lại không làm. Taeko kể rằng cả nhà Itakura đã cố gắng can cô.

“Họ cura đến đoạn nào?” Sachiko hỏi. Ba người ngồi bên bàn ăn một lúc với Taeko, bảy giờ đã đi tắm và đang mặc bộ kimono mùa hè bằng vải bông.

“Đây này.” Taeko duỗi chân, lấy tay vẽ một đường qua đùi. Sau đó cô bối rối, xua xua tay như muốn xóa nét vẽ kia.

“Em có xem không?”

“Có, xem một tí thôi.”

“Ngay trong phòng mổ á?”

“Em ở phòng liền kề, có vách kính ngăn giữa. Nếu muốn thì có thể xem mà.”

“Không xem trọn vẹn nhưng có xem cũng là gan lắm đấy.”

“Em đã cố không nhìn, nhưng em lại sợ, muốn liếc qua một cái thôi. Tim anh ấy đập mạnh lắm, ngực cứ phập phồng như thế này này. Em không biết có phải thuốc gây mê nói chung khiến người ta thành ra vậy không. Không thể nào đứng nhìn cảnh ấy lâu được chị Sachiko ạ.”

“Thôi mình nói chuyện khác nhĩ?”

“Nhưng mà chưa ăn thua. Còn có cái này kinh lắm cơ.” “Thôi, thôi. Xin em đấy.”

“Phải lâu lâu nữa em mới dám ăn lại thịt bò.”

“Dừng lại đi Út.” Lần này đến lượt Yukiko phản đối.

“À mà em đã biết bệnh đó gọi là gì.” Taeko quay sang Teinosuke. “Hoại thư. Lúc bọn em ở bệnh viện kia, bác sĩ Suzuki không nói, nhưng sau đó đã cho tụi em biết.”

“Hoại thư đau đến thế sao? Hẳn là nhiễm trùng từ tai.”

“Em không biết.”

Sau đó, họ biết rằng bác sĩ Suzuki không có tiếng tốt trong ngành. Quả là kì lạ khi ông đồng ý nhận một ca mà hai bác sĩ ngoại khoa hàng đầu đã từ chối, mà ca mổ còn vô vọng đến mức ông yêu cầu bổ sung thêm điều kiện là không đảm bảo sự thành công của ca mổ. Hẳn những sự cố thế này đã để lại tai tiếng cho ông. Tuy không biết ông bác sĩ yếu kém ở đâu nhưng khi nhìn thấy bệnh viện rộng hoác dường như chẳng có bệnh nhân nào, Taeko nghĩ chỗ này làm ăn có vẻ không tốt. Cũng có thể vì đây là một ngôi nhà kiểu Tây được chuyển đổi mục đích sử dụng, khiến người ta nhớ về mấy bệnh viện được xây dựng cách đây hơn bảy mươi năm hồi mới có chính sách mở cửa cảng biển. Tiếng bước chân vang vọng trong khoảng không sâu hun hút dưới trần nhà cao như thể tòa nhà bị ma ám, khiến Taeko đột ngột ớn lạnh khi bước vào cửa. Vừa tỉnh thuốc mê, Itakura ngược lên và nói với cô: “Vậy là anh què rồi.” Nhưng con thú rên rỉ ở bệnh viện Isogai đã trở về làm người. Rõ ràng ngay từ đầu anh đã biết tình trạng của mình nghiêm trọng đến đâu, và hiểu những cuộc hội ý gia đình liên miên có ý nghĩa gì. Dầu sao Taeko cũng thanh thản hơn nhiều khi Itakura không rên la nữa. Cô bắt đầu tự hỏi Itakura có thể sống mà thiếu đi một chân không. Cô bắt đầu mừng tượng hình ảnh anh trên đôi nạng. Nhưng mọi việc chỉ lắng xuống trong hai, ba tiếng, bảy giờ người từ cửa hiệu Okubata và chính cậu Kei

cũng đích thân đến. Taeko thấy có cơ hội để rời đi. Chỉ mình cô em gái biết được mỗi tình tay ba này, nên đã giúp Taeko lặng lẽ lẻn ra ngoài. Ngoài cửa Taeko dặn em Itakura rằng có biến gì thì cứ gọi, bất kể giờ giấc. Cô cũng nói với bác tài là có thể cô sẽ phải đợi bác dậy nửa đêm trước khi trời sáng.

Dù kiệt sức, Taeko vẫn nói chuyện với chị gái và Teinosuke được một lúc. 4 giờ sáng, cô lại bị gọi lên bệnh viện. Sachiko đang ngủ lơ mơ thì nghe tiếng taxi, chị nhủ thầm trong lúc thiếp đi: con bé Út lại đi rồi. Chị không biết đã bao lâu trôi qua lúc O-Haru mở cửa phòng ngủ.

“Bà Makioka ơi, cô Taeko từ bệnh viện gọi về, bảo là anh Itakura đã qua đời.”

“Mấy giờ rồi?”

“Có lẽ tầm 6 giờ rưỡi ạ.”

Sachiko không tài nào ngủ lại. Teinosuke biết về cuộc điện thoại, nhưng Yukiko và Etsuko đang ngủ trong thư phòng của anh thì mãi đến 8 giờ ngủ dậy mới biết.

Buổi trưa Taeko về nhà kể lại tất cả sự tình: khi Itakura lại trở nặng, Cô em gái và mấy người từ cửa hiệu Okubata đã liên tục truyền máu nhưng vô ích, chất độc tấn công ngực và đầu, bệnh nhân sau một lúc được giải thoát khỏi đau đớn ở chân đã chết trong cơn đau dữ dội nhất. Taeko hy vọng cô sẽ không phải chứng kiến một cái chết đau lòng như vậy nữa. Tuy nhiên lúc đi, Itakura vẫn minh mẫn, anh từ biệt từng người trong gia đình và các bạn, cảm ơn cậu Kei và cô Út, chúc phúc cho cô cậu, mong gia đình ở Ashiya sẽ nhớ về anh, anh gọi tên từng người: ông bà Makioka, cô Yukiko, bé Etsuko, và cả O-Haru, mấy anh bạn ở cửa tiệm Okubata bận việc nên đã trở về Osaka ngay sau đêm ở bệnh viện, nhưng bản thân Taeko và cậu Kei đã về Takana cùng thi hài, rồi Taeko mới ở đó về. Cậu Kei ở lại để giúp đỡ gia đình sau khi Taeko đi và được gia đình Itakura gọi là cậu chủ. Đêm nay và đêm sau mọi người sẽ thức canh linh cữu ở Tanaka. Khuôn mặt đượm một nỗi buồn nhưng Taeko vẫn bình tĩnh và không rơi nước mắt.

Taeko theo rước linh cữu khoảng một tiếng vào buổi tối ngày mốt. Cô muốn ở lại lâu hơn nhưng Okubata đã ở đó hai đêm và dường như đang tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Teinosuke nghĩ rằng anh và gia đình nên đến đám tang. Nhưng điều làm anh ái ngại nhất là danh giá của hai cô em vợ. Ai mà biết các cô sẽ gặp phải ai. Sau vụ bê bối lên báo, phải chạm trán gia đình Okubata vào đúng dịp thế này thì còn gì ê chề bằng. Anh quyết định tránh mặt, nhờ Sachiko gửi tiền phúng điếu, chọn một giờ vắng người đến viếng. Taeko đã đến đám tang, nhưng không dự lễ hỏa táng. Cô nói đám tang đông người đến mức cô băn khoăn làm sao Itakura có thể quen biết nhiều đến thế. Cậu Kei đi cùng đoàn người của cửa tiệm, cậu ta vẫn là kẻ hách dịch như mọi ngày.

Tro xương được chôn cất trong một ngôi đền ở Okayama, việc tiệm ảnh bị đóng cửa không được báo cho gia đình Makioka. Có lẽ nhà Itakura cho rằng tiếp tục trao đổi thông tin với nhà Makioka là không biết điều. Sachiko biết Taeko lặng lẽ quay lại Okayama mỗi tuần một lần cho đến lễ cúng tuần thứ năm¹⁹. Cô cũng đi thăm mộ Itakura mà không nói gì với gia đình.

Yukiko và Etsuko không còn Mito thì thấy chán nên đã bảo O-Haru ngủ cùng trong thư phòng. Mới được hai đêm, trước đêm tang lễ của Itakura, thì họ lại vào nhà chính ngủ. Sau khi thu phòng được khử trùng, Teinosuke lại quay về đó.

Giữa những biến động ấy, một lá thư đến vào cuối tháng Năm từ Siberia đã bị lãng quên. Thư viết bằng tiếng Anh gửi Sachiko.

Hamburg

Ngày 2 tháng Năm năm 1939

Chị Makioka thân mến,

Xin lỗi vì đã không trả lời bức thư tử tế của chị sớm hơn. Ở Manila cũng như lúc trên tàu, tôi không có cả thời gian cho chính mình. Tôi phải trông coi tất cả hành lý. Ngay lúc này ở Đức chị tôi đang ốm, và tôi mang theo cả ba đứa con về. Tôi phải chăm năm đứa nhỏ. Giữa đường đi từ Genoa đến Bremerhaven - nơi gặp lại chồng, tôi hầu như không có một giây phút nào cho chính mình. Về nhà an toàn là tốt rồi. Chồng tôi có vẻ rất khỏe mạnh, Peter cũng vậy, hai bố con đón ở ga Hamburg với bạn bè và bà con. Tôi chưa gặp lại mẹ hay các chị em. Phải nghĩ đến việc tìm nhà ở trước, và việc ấy quả là rất vất vả. Chúng tôi đã tìm bao nhiêu nơi, rốt cuộc mới thấy chỗ hợp với gia đình mình, và bây giờ chúng tôi đang mua bàn ghế, nôi nôi. Mọi việc sẽ xong xuôi trong khoảng hai tuần nữa. Những rương hòm

lớn và thùng hàng vẫn chưa về nhưng chúng tôi tính nội trong mười ngày nữa là đến nơi. Peter và Fritz đang ở cùng bạn. Peter nhắn chị hãy nhớ đến cháu, dạo này nó đang bận học bù đầu. Tháng này chúng tôi có mấy người bạn về Nhật, chúng tôi sẽ gửi một món quà nhỏ cho Etsuko, hy vọng anh chị đón nhận chút lòng thành. Khi nào chị sang Đức? Tôi sẽ rất hãnh diện giới thiệu Hamburg với chị. Thành phố đẹp lắm.

Rosemarie đã viết một bức thư cho Etsuko. Etsuko cũng phải viết nhé. Cô bé đừng lo sai tiếng Anh. Tôi cũng biết sai nhiều. Có người đang ở nhà ông Sato rồi đúng không? Tôi thường nhớ về ngôi nhà đáng yêu ấy. Xin gửi lời hỏi thăm ông Sato. Và cả gia đình chị nữa. Etsuko có nhận được đôi giày Peter gửi từ Nemo York không? Hy vọng chị không phải trả phí thông quan.

Trân trọng,

Hilda Stolz

Đính kèm trên thư là một tờ giấy khác, trên đầu viết: “Đây là thư của Rosemarie, tôi đã dịch cho con bé.”

Thứ Ba, ngày 2 tháng Năm năm 1939

Etsuko thân mến,

Tớ đã lâu không biết thư. Tớ đang biết đâu nè. Tớ đã gặp một chú người Nhật sống ở nhà bà Von Fustan. Chú ấy làm việc ở Ngân hàng Yokohama Specie. Chú có vợ và ba con. Tên họ của gia đình là Imai. Chuyển đi từ Manila đến Đức thú vị lắm. Lúc đi qua kênh đào Suez đã có bão cát. Các anh em họ tớ xuống tàu ở Genoa. Bác tớ đưa các anh chị ấy đi tàu hỏa Đức. Còn tớ và cả nhà đi tàu thủy đến Bremerhaven.

Dưới cửa sổ phòng ngủ của tớ ở nhà trọ có tổ chim hoét. Đầu tiên con chim đẻ trứng. Bây giờ nó phải ấp trứng. Có hôm tớ quan sát con chim bố ngậm một con ruồi. Chim bố cố gắng mớm con ruồi cho chim mẹ, nhưng chim mẹ bay mất. Chim bố rất thông minh nhá. Nó đặt con ruồi xuống và bay đi. Chim mẹ bay Uề ngay lập tức. Nó ăn con ruồi mà lại ấp trứng tiếp.

Nhà tớ sắp chuyển về căn hộ mới. Địa chỉ là: Tầng một bên trái, số 14 Overbeck Strasse. Nhớ viết thư và chuyển lời chào của tớ đến mọi người.

Thân,

Rosemarie

Tái bút: Tớ gặp anh Peter hôm qua. Anh ý hỏi thăm đấy.

QUYỀN HẠ – 1

Yukiko đã về vào trung tuần tháng Hai, ở lại qua tháng Ba, Tư, Năm là gần bốn tháng. Cô không hề nhắc đến việc quay lại Tokyo, xem ra đã lảng lảng yên vị tại Ashiya luôn rồi. Chớm đầu tháng Sáu, bất ngờ lại có tin về mối hôn sự mới từ Tsuruko. Bất ngờ vì hai lí do: một là đã hai năm ba tháng mới lại có người hỏi vợ kể từ lần bà Jimba mai mối cho Nomura, và hai là từ lúc Tatsuo thất thố với gia đình Saigusa mấy năm về trước thì đảng Ashiya nhận lời xong mới thông báo cho đảng Tokyo, nhưng lần này Tatsuo lại là người chủ động sau đó nhờ vợ báo tin về Ashiya. Qua thư của chị gái kể, Sachiko thấy lời cầu hôn xem chừng không hứa hẹn. Đối tượng này chẳng có gì thú vị: Sô là chị cả của Tatsuo được gả vào dòng họ Sugano, họ này sở hữu nhiều điền sản ở Ogaki, gần Nagoya. Dòng họ Sugano là chỗ quen thân với dòng họ Sawazaki thuộc hạng danh gia ở Nagoya, ông trưởng họ Sawazaki đời trước từng có một ghế dành cho những người có công đóng thuế nhiều nhất ở Quý tộc viện. Còn ông trưởng họ hiện tại được chị gái Tatsuo giới thiệu gặp Yukiko. Trong số thân quyền của Tatsuo, bà Sugano là người biết rõ về mấy chị em Sachiko nhất. Hồi ấy Sachiko đâu chừng mười chín, có lần cùng Tatsuo, Tsuruko, Yukiko và Taeko đi xem chim cốc bắt cá trên sông Nagara và từng nghỉ một đêm ở nhà Sugano, hai hay ba năm sau thì cả nhóm được họ rủ đi hái nấm. Sachiko nhớ rõ nơi này: lái xe chừng hai, ba mươi phút dọc đường quê dẫn ra một ngôi làng vắng vẻ, rồi ngoặt ở đoạn nhìn hao hao tỉnh lộ sẽ thấy cánh cổng ở cuối một ngõ sâu, hai bên có tường rào. Trong xóm chỉ có vài nóc nhà đơn sơ của nông dân, nhưng dinh thự của dòng họ Sugano, xây dựng trùng thời điểm với trận Sekigahara năm 1600 thì cực kỳ bề thế với nhà thờ họ dựng những tấm bài vị cao lớn ở phía bên kia khoảng sân trước của gian nhà chính. Sachiko cũng nhớ rằng bên ngoài khu vườn phủ rêu là một vườn rau, vào mùa thu các cô trèo lên những cành cây sum suê lay cho hạt dễ rụng xuống. Đồ ăn rất thanh đạm, hầu hết là rau cỏ tự trồng nhưng cực kỳ tươi ngon, nhất là canh khoai sọ hầm ngó sen. Bà chủ nhà, chị của Tatsuo, là một quả phụ. Nhà Makioka nghe nói rằng, hẳn vì chẳng có gì để lo nghĩ nên dạo này bà quan tâm đến chuyện của Yukiko và bắt đầu đi tìm đối tượng cho cô. Rồi rằng là bà ta thích đi mai mối.

Thư của Tsuruko đề cập rất ít về người trưởng họ Sawazaki, hoặc buổi coi mắt với Yukiko sắp xếp đầu đuôi thế nào. Chị nói rằng đã có lời của bà Sugano là muốn Yukiko đến Ogaki để gặp ông Sawazaki. Khối tài sản của dòng họ Sawazaki lên tới hàng chục triệu yên, so với nhà Makioka lúc này đúng là một trời một vực, nhưng ông ta dù sao cũng từng có một đời vợ, và đã cử người đến Osaka để điều tra về Yukiko cũng như gia đình Makioka thì viễn cảnh cũng không đến nỗi hoàn toàn vô vọng. Nhưng cái quan trọng cần phải nhớ là bà Sugano có lòng giúp, thoái thác tức là đẩy Tatsuo vào thế kẹt. Bà Sugano chỉ nói là muốn Yukiko đến Ogaki mà thôi, còn gì sẽ giải thích sau nên Tsuruko cũng chưa biết đầu đuôi thế nào, nhưng bề gì chị cũng hy vọng Yukiko sẽ không cự nự. Bên cạnh đó Yukiko ở Ashiya cũng lâu rồi, anh chị cũng nghĩ đến chuyện phải gọi con nhỏ về, trên đường đi Tokyo ghé qua Ogaki cũng được. Bà Sugano chưa nói ai sẽ đi cùng Yukiko. Mặc dù chị có thể đích thân từ Tokyo xuống (chẳng may anh Tatsuo quá bận), nhưng nếu Sachiko đi được thay chị thì lý tưởng hơn cả. Anh chị có nên nhờ em không? Buổi xem mắt không trịnh trọng lắm đâu. Cứ lên đường như đi chơi cũng được.

Lá thư của Tsuruko thật vô vị. Liệu Yukiko Có đồng ý không nhỉ? Đó là câu hỏi đầu tiên của Sachiko và khi chị đưa bức thư cho chồng, anh cũng thấy có ít nhiều bất ngờ, có cái gì đó không hợp với tính chu đáo thường ngày của Tsuruko. Người đàn ông ấy quả thực hoàn toàn không phải hạng vô danh, tiếng tăm của gia đình Sawazaki ở Nagoya đã bay đến tận Osaka. Nhưng không biết tí gì về người trưởng họ hiện thời của gia đình ấy mà lại ép Yukiko đến coi mắt thì có hơi vội vàng, thiếu suy nghĩ không? Nhà Sawazaki danh giá hơn hẳn nhà Makioka, lẽ nào họ lại cầu thả, hấp tấp đến độ không để ý đến vị thế của mình? Với lại mấy người đồng nhà chính phải hiểu rõ là sau bao nhiêu lần từ chối thì Yukiko muốn các mối mới phải được điều tra hết sức cẩn thận. Ngày hôm sau, từ sở về nhà, Teinosuke nói có nhiều thứ anh còn chưa hiểu đầu cua tại nheo. Cả ngày anh đã bàn với hai, ba người và tìm hiểu được những điều có thể về ông trưởng họ Sawazaki: ông ta tầm bốn mươi lăm tuổi, tốt nghiệp khoa Kinh doanh đại học Waseda; vợ ông mất từ hai hay ba năm trước, vốn xuất thân quý tộc cung đình, hai người có hai, ba đứa con, người trưởng họ đời trước nhờ đóng thuế nhiều mà có một ghé trong Quý tộc viện, gia sản từ đó đến nay chưa mấy sa sút, nếu không muốn nói là gần như còn nguyên, dòng họ Sawazaki vẫn giàu có

và tiếng tăm bậc nhất trong các dòng họ danh giá ở Nagoya. Tuy nhiên Teinosuke lại không có được câu trả lời mạch lạc khi anh hỏi về nhân cách và tính khí của người đàn ông. Teinosuke bảo không thể hiểu nổi hà có gì một triệu phú, từng kết hôn với người vợ xuất thân quý tộc cung đình mà bây giờ lại phải tìm đến con gái của dòng họ Makioka sa sút để hỏi vợ, dù chỉ là tục huyền. Hẳn có uẩn khúc nào nên ông ta mới không thể tìm được đối tượng môn đương hộ đối - nhưng bà Sugano không thể nào gửi gắm Yukiko cho người đàn ông mà bà biết là có những khuyết điểm trầm trọng được. Có thể ông Sawazaki bằng mọi giá phải tìm một người vợ thuần chất Nhật Bản, kiểu tiểu thư khuê các ngày xưa, khi nghe nói đến Yukiko đã quyết định gập gờm một phần vì tò mò. Hoặc giả ông ta nghe nói cháu gái Yukiko thân với dì hơn cả mẹ đẻ, nên suy ra rằng Yukiko sẽ là người mẹ kế lý tưởng cho con mình. Miễn Yukiko hòa hợp được với con riêng của chồng thì không thành vấn đề. Biết đâu động cơ coi mắt của ông ta chỉ đơn giản như thế? Kiểu gì một trong hai cách giải thích như vậy cũng đúng, mà cách thứ nhất nghe không phải rất lọt tai ư? Hay ông ta tò mò muốn tìm hiểu cô con gái Makioka kia có đúng là đoan trang như mô tả trong báo cáo không, nên nói nửa đùa nửa thật và đằng nào cũng chẳng mất gì? Người thường thì nghĩ vậy chứ đằng nhà chính lại không đi theo nhẽ hợp tình này. Chỉ vì Tatsuo cả nể chị gái nên mới thúc ép Yukiko như vậy. Là con út trong họ Taneda, Tatsuo khó lòng ngẩng đầu trước các anh chị trong nhà mặc dù đã cải sang họ vợ. Đề nghị của người chị cả mà thực chất giống một người cô ắt là mệnh lệnh. Tsuruko bảo, dù Yukiko không hài lòng thì Sachiko nhất định phải ép bằng được. Hôn sự có thành hay không lúc này không quan trọng, Yukiko mà không chịu tối thiểu là đến Ogaki thì Tatsuo sẽ cực kì khó xử. Mới này đúng là không mấy hứa hẹn, nhưng hỏi vợ không được thì cũng là chuyện thường, Yukiko đón nhận hảo ý của gia đình Sugano thì có ảnh hưởng gì đến con bé đâu.

Hầu như ngay lập tức có thư từ bà Sugano. Qua Tatsuo, bà được biết Yukiko đang ở Ashiya. Để tránh phải vòng vèo dây dưa, bà đã quyết định viết thư trực tiếp. Dĩ nhiên Sachiko và Yukiko được Tsuruko thuật lại chi tiết rồi, nhưng hai chị em không đặt nặng vấn đề. Bà Sugano lại muốn nghĩ rằng tất cả từ Sachiko, Yukiko đến Taeko và có thể là cả Etsuko (mà bà chưa gặp bao giờ) sẽ chỉ lên thăm thôi. Mười năm qua, ngôi nhà hẻo lánh của bà không có mấy thay đổi. Giờ mùa đơm đóm đang đến. Nơi này không

nổi tiếng vì đom đóm cho lắm. Tuy nhiên trong khoảng một tuần, con suối nhỏ không tên chảy qua những ruộng lúa sẽ rất diễm lệ lúc đêm về với những đàn đom đóm rập rờn. Đom đóm sẽ làm mấy cô nhà Makioka thích thú thực sự chứ không phải như xem lá phong hay nấm. Với lại mùa đom đóm vô cùng ngắn, một tuần nữa đom đóm bay dày đặc rồi mất dạng ngay. Phải cân nhắc cả yếu tố thời tiết. Mưa thuận gió hòa trong khoảng thời gian dài thì đom đóm không mấy rực rỡ, mặt khác, mưa lớn thì không có đom đóm. Một ngày sau mưa là lí tưởng. Các cô có thể dành ngày cuối tuần sắp tới, đến đây vào tối thứ Bảy không? Sau đó thì có thể sắp xếp một cuộc gặp gỡ giản dị với ông Sawazaki. Bà Sugano không biết chính xác chi tiết, nhưng theo bà, ông Sawazaki sẽ sẵn lòng từ Nagoya đến đây. Có thể gặp nhau tại nhà bà, không quá nửa tiếng hay một tiếng thôi. Ngay cả khi cuối tuần này ông Sawazaki không tiện, thì bà hy vọng gia đình Makioka vẫn tới xem đom đóm.

Có vẻ như đảng Tokyo đã xúi bà Sugano viết thư. Bản thân Sachiko dự định thoái thác luôn vì đối tượng quá dở, nhưng thâm tâm chị cả và anh rể ý chừng hy vọng giấc mơ này sẽ thành hiện thực. Chính Sachiko đã trở nên rụt rè trong việc điều đình hôn sự, không có đủ can đảm tùy tiện khước từ. Quả thực chừng năm năm về trước có một lời cầu hôn giống thế này. Có người đàn ông nọ đẳng cấp hơn hẳn gia đình Makioka, gia đình đang phấn khởi đến lúc bắt đầu điều tra thì thất vọng tràn trề vì tìm thấy chứng cứ ông ta lang chạ. Chịu ơn bà Sugano là thế, nhưng Teinosuke không khỏi ái ngại rằng không biết lần này nhà ta có bị họ chơi một số không. Thậm chí anh còn hơi bực mình nữa: đòi hỏi Yukiko đi xem mắt trước khi thông qua những bước lễ nghĩa ban đầu không phải là khiếm nhã sao? Nhưng bề gì đây cũng là mối đầu tiên trong suốt hai năm ba tháng. Hai, ba năm về trước người ta hãy còn ồ ạt tới hỏi cưới Yukiko rồi bỗng không còn ai, Sachiko không khỏi thấy mình phần nào có lỗi: một mặt, nhà Makioka quá câu nệ gốc gác, danh tiếng, hạch sách đủ điều, lắc đầu với hết người này tới người kia; mặt khác là do tai tiếng của Taeko gây ảnh hưởng. Nay có mối này tìm đến, ngay lúc Sachiko đang dấn vật nhất. Thậm chí đôi khi chị cho rằng thiên hạ đã quay lưng, không ai thêm hỏi cưới Yukiko nữa, và cô sợ rằng từ chối người đàn ông chẳng mấy tiềm năng này kh còn gây thêm thù oán. Người đàn ông này hỏi cưới không đạt kết quả, nhưng có khi lại khiến kẻ khác quan tâm. Ngộ nhỡ không chịu đi coi mắt, khéo không trông mong

thêm mối nào được nữa. Năm nay có phải năm hạn của Yukiko không nhỉ? Ngay cả khi cười nhạo chị gái và anh rể mơ hão”, Sachiko vẫn nghe thấy một giọng nói bảo rằng không xem đó là mơ hão không được. Teinosuke khuyên nên cân trọng nhưng anh ấy có hơi quá không? Dù nhà Sawazaki có giàu nứt đổ đổ vách đi chăng nữa, thì Yukiko làm gì đến nỗi quá thấp kém, không đủ tiêu chuẩn để làm vợ kế một người đàn ông đã có hai, ba đứa con? Họ Makioka xưa cũng là danh gia vọng tộc mà. Cô nói như vậy với Teinosuke, và anh không đáp. Anh thấy mình không còn mặt mũi nào tạ lỗi với Yukiko hay cha mẹ vợ dưới ba thước đất.

Sau khi nói chuyện cả một buổi tối, Teinosuke và Sachiko quyết định để mặc Yukiko định đoạt. Hôm sau, Sachiko bảo với em gái về hai bức thư, và ngạc nhiên thấy Yukiko dường như không mấy bất bình. Như thường lệ, cô không nói có cũng chẳng bảo không, nhưng qua những câu trả lời vắn tắt của Yukiko, Sachiko nhận thấy em mình cũng xuôi xuôi. Hẳn là cô tiểu thư kiêu hãnh này bắt đầu nóng ruột, không còn quá khó tính với chuyện coi mắt nữa. Sachiko cân trọng không nói gì động chạm tới cảm xúc của Yukiko và Yukiko, cũng không có lý do gì để xem mối này là lỗ lã, hão huyền, hay sợ mình sẽ bị cười chê. Thường mỗi khi nghe đến việc đối tượng có con riêng, Yukiko sẽ hỏi kỹ là có ngoan không, bao nhiêu tuổi, vân vân, nhưng lần này cô không còn chi li như thế nữa. Yukiko bảo đằng nào có việc thì cũng phải về Tokyo thôi, nếu mọi người cùng em đến Ogaki thì có lẽ đi xem đom đóm cũng không tệ. Teinosuke cười, bảo Yukiko muốn lấy chồng giàu đấy.

Sachiko gửi thư cho bà Sugano nội dung như sau: đành phải nhờ vả lòng tốt của chị, hy vọng chị sẽ tiếp tục chiêu cố; Yukiko rất hân hạnh gặp quý ông nọ, dự tính sẽ có bốn người là em, Yukiko, Taeko và Etsuko, em lưỡng lự lắm mới dám xin chị tạo điều kiện, chả là Etsuko nghỉ học khá nhiều rồi, nên nếu gia đình có thể đến Ogaki vào thứ Sáu thì thuận hơn là thứ Bảy, và em hy vọng không ai đã động đến việc coi mắt trước mặt bé Etsuko. Lý do thực sự khiến Sachiko muốn đi sớm là bởi chị muốn tiễn em gái đến tận Gamagōri. Cả nhà sẽ ở cùng bà Sugano đêm thứ Sáu, rồi đi tiếp và ở lại Gamagōri đêm thứ Bảy. Chiều Chủ nhật, Yukiko sẽ rời Gamagōri đi Tokyo, những người khác trở lại Osaka. Tuần sau bé Etsuko sẽ trở lại trường học.

QUYỀN HẠ – 2

Mặc dù ung mặc đồ Tây khi đi tàu vào mùa hè nóng nực, Sachiko vẫn phải bó mình trong đai obi cùng bộ kimono bức bí vì đang lên đường đi coi mắt. Chị nhìn Taeko trong bộ váy thiếu nữ giản dị không mấy khác biệt với Etsuko mà phát ghen. Về phần mình, Yukiko muốn giấu hết những bộ đồ đẹp vào trong vali vì đang thời buổi chiến tranh mà ăn mặc diêm dúa thì không ra thể thống gì, nhưng cô không được thông báo chi tiết về buổi coi mắt, nhờ đâu người đàn ông ấy cũng ra đón khi cả nhà đến nơi, rốt cuộc đành phải ăn mặc cầu kì hơn hẳn bình thường.

“Em nó trông trẻ quá.” Teinosuke ra tiễn mọi người đến tận Osaka, liếc nhìn Yukiko ngồi đối diện. Anh thì thảo đầy ngưỡng mộ với vợ như thể đó là khám phá gì mới mẻ. Mà quả thực, rất hiếm người tin Yukiko đã ở cái tuổi ba mươi ba quá lứa lỡ thì. Khuôn mặt gầy, buồn bã nhưng được trang điểm rất đẹp, còn kimono đó là bộ hợp với Yukiko nhất trong số các bộ cô sở hữu: chiếc áo yukata mỏng mùa hè với lớp lót bằng lụa *georgette* bán xuyên thấu và tay áo rộng hai thước. Trên nền tím sẫm, những hoa văn hình cây tre đan vào nhau nằm rải rác bị chia cắt bởi hoa và những con sóng bạc. Phải gọi lên Tokyo nhờ người nhà gửi hỏa tốc bộ này về khi gia đình quyết định đi coi mắt.

“Nhìn trẻ mà. Hiếm có ai tuổi con bé mà mặc được bộ kimono ấy.” Yukiko nhìn xuống sàn, tự biết người khác đang nói về mình. Kẻ nào thích bói lông tìm vết mới có thể xét nét đến vết nám trên mắt cô. Tối cái hôm trước khi Yukiko và Etsuko đi Yokohama tiễn Peter Stolz, đầu độ tháng Tám năm trước, Sachiko để ý thấy vết nám đã quay lại sau khi biến mất một thời gian, từ đó đến giờ thỉnh thoảng lúc đậm lúc nhạt nhưng chưa bao giờ thực sự biến mất. Có những lúc, người ngoài lướt qua không thấy, nhưng ở gần thì đều phát hiện một đốm mờ mờ. Bên cạnh đó vết nám đã trở nên khá khó lường. Trước kia nó đi và đến theo tháng, nhưng nay thì lúc ẩn lúc hiện không thể đoán chắc được. Teinosuke trăn trở lắm, anh nói nếu tiêm hormone mà có tác dụng thì Yukiko nên đi tiêm và Sachiko cũng giục em gái đi khám chuyên khoa. Có điều bác sĩ ở bệnh viện Đại học Osaka nói,

tuy cần thiết thêm theo một liệu trình dài nhưng chỉ cần Yukiko kết hôn là vết nám sẽ biến mất thì tội gì phải tiêm cho khổ. Thêm nữa, nhìn quen thì vết nám cũng không chướng mắt lắm. Mặc dù vết nám có thể khiến gia đình bất an, nhưng nó thật sự chỉ là một khuyết điểm rất nhỏ. Mà quan trọng hơn là bản thân Yukiko có lo gì đâu. Thành ra, mọi người chẳng làm gì hết.

Tình cò đúng dịp này, dù đã trang điểm kỹ thì vết nám vẫn nổi bật dưới lớp phấn như thủy ngân trong nhiệt kế. Teinosuke đã chú ý đến vết nám trong lúc nhìn Yukiko soi gương vào buổi sáng hôm ấy, và anh chắc chắn nó sẽ gây sự chú ý. Sachiko lờ mờ đoán được chồng nghĩ gì. Mỗi người trong nhà đều biết người khác thấy rằng sự không may này chẳng khác nào một bóng đen phủ lên lời cầu thân vốn đã không hứa hẹn từ đầu.

Etsuko nghi chuyển đi không chỉ có xem đom đóm. Cô bé hỏi khi họ đổi tàu ở ga Osaka: “Mẹ ơi, sao mẹ lại mặc kimono ạ?”

“Mẹ ngại bà Sugano phạt ý nếu mẹ mặc đồ kiểu Tây.”

Etsuko không vừa lòng. “Ồ, tại sao thế ạ?”

“Tại sao hả? Con biết không, người ở quê lúc về già họ hay sẫm soi lắm.”

“Hôm nay mình làm gì nhỉ?”

“Hình như mẹ bảo con rồi còn gì, hôm nay mình sẽ đi ngắm đom đóm.”

“Nhưng mẹ với chị Yukiko ăn mặc rõ là diện.”

“Etsuko, em có biết thế nào là đi bắt đom đóm không?” Taeko giải vây cho Sachiko. “Chắc là em đã xem tranh rồi chứ, các cô công chúa và phu nhân ở cung đình ấy, tay áo ai cũng dài lét quét thế này này..” Taeko minh họa bằng cử chỉ. “Bọn họ tay cầm quạt, chạy quanh bờ hồ và qua những cây cầu đuổi theo đom đóm. Phải chạy lòng vòng trong một bộ kimono đẹp, nếu không thì cuộc săn đom đóm không phải là cuộc săn đom đóm đúng nghĩa.”

“Thế còn chị?”

“Chị chưa bao giờ có một bộ yukata đẹp. Mẹ Sachiko đóng vai công chúa, thì chị phải đóng vai cô hầu mặc váy kiểu Tây.”

Taeko mới đây đã qua Okayama để thăm mộ Itakura lần thứ ba, nhưng có vẻ tinh thần cô vẫn ổn. Bi kịch ấy đã không để lại vết sẹo nào có thể thấy được. Thỉnh thoảng cô chọc các chị mình cười ngặt nghẽo, và luôn tay điều

khiến những hộp kẹo, hộp bánh của mình như một diễn viên xiếc tung hứng.

“Nhìn kìa chị Yukiko, núi Mikami đấy.”

Etsuko hiếm khi đến miền đông Kyoto, đang tận hưởng chuyến đi quanh hồ Biwa lần thứ hai của mình và nhớ lại những thắng cảnh được mọi người chỉ cho năm ngoái - nào là núi Mikami, cây cầu dài ở Seta, khuôn viên lâu đài Azuchi, vân vân. Đi quá Notogawa thì tàu dừng lại trên bờ kè uốn khúc chạy qua ruộng lúa, mọi người vươn ra ngoài xem. Không biết là có trục trặc gì. Hai ông nhân viên nhà tàu trèo xuống từ đầu máy, cứ đi đi lại lại rồi nhòm xuống dưới gầm các toa, không hiểu là các ông không biết có vấn đề gì hay không chịu nói mà chỉ vu vơ đáp lại những câu hỏi của hành khách. Các cô tưởng chỉ mất năm, mười phút là cùng. Lại thêm một đoàn tàu thứ hai dừng lại. Những nhân viên đường sắt đến xem xét, rồi một đoàn tàu chạy ngược về Notogawa.

“Có chuyện gì thế mẹ?”

“Mẹ chịu con ạ.”

“Tàu chệch qua cái gì hả mẹ?”

“Con có thấy gì không?”

“Người ta phải biết là nhà mình đang vội chứ.”

“Tàu dờ hơi thật, ai lại dừng ở chỗ này.”

Sachiko thoát tiên cũng nghĩ hay tàu chệch phải người nào, nhưng cũng may cả nhà ít nhất tránh được cái điềm gở ấy. Sachiko trước nay vẫn biết rằng, tàu dừng giữa đường là chuyện thường thôi, cả tuyến đường ở vùng quê hẻo lánh, hay các tuyến đường sắt tư nhân manh mún, nhưng đường sắt quốc doanh mà cũng kẹt đến nửa tiếng hoặc hơn ở giữa ruộng lúa thì hơi khó hiểu. Chị ít khi đi đây đi đó, không dám nói mạnh. Nhưng chị vẫn thấy kì kì. Với lại, cái kiểu tàu đi chậm dần rồi dừng lại đánh cạch rất ngớ ngẩn không đâu dường như muốn giấu cợt chuyển côi mắt của Yukiko. Hề Yukiko đi coi mắt là thế nào cũng có sự cố làm hỏng việc. Sachiko đã hy vọng lần này sẽ thoát, thế mà bây giờ khi đã an vị trên tàu, mọi chuyện xem ra xuôi chèo mát mái thì lại thế này. Dù cố che giấu sự thất vọng nhưng chị vẫn thấy mặt mình đang chùng xuống.

“Đi đâu mà vội. Tàu đang dừng thì chúng mình ăn trưa nhé.” Taeko đùa.
“Ăn trưa thế này lại thư thái hơn hẳn đấy.”

“Ý tưởng tuyệt lắm!” Sachiko bắt đầu phấn chấn tinh thần trở lại. “Trời nóng thế này nếu không ăn ngay thì đồ ăn mất cả ngon.”

Taeko đã lấy các gói hành lý và giỏ đồ từ trên giá xuống rồi.

“Món trứng cuộn thế nào hả Út? Có sao không?”

“Máy cái bánh mì kẹp mới đáng lo. Phải ăn trước tiên.”

“Em ăn khỏe thật đấy Út. Từ lúc rời Osaka đến giờ cứ nhóp nhép luôn miệng” Xem ra Yukiko không nao núng như Sachiko trước sự cố này.

Khoảng mười lăm phút sau, đoàn tàu lật đật chuyển bánh. Người ta đã đem một đầu máy mới đến thay.

QUYỀN HẠ – 3

Các cô đã từng được mời đến Ogaki hái nấm vào mùa thu trước khi Sachiko lấy chồng. Lúc đó cô và Teinosuke đã đính hôn; hai, ba tháng sau họ làm đám cưới. Tầm ấy độ 14 năm trước, là năm 1925, Sachiko hai mươi hai tuổi, Yukiko mười tám, Taeko mười bốn. Ông Sugano nói giọng miền Trung đặc sệt làm các cô thấy rất khôi hài. Họ vẫn còn nhớ cái cách Tatsuo cau mày khi họ nhin mãi không được, cười phá lên. Tatsuo tự hào vì có liên quan tới một gia đình có tên trong biên niên sử vùng Sekihagara nên luôn tìm có đề giới thiệu dòng họ Sugano với vợ và các cô em vợ. Anh rất hãnh diện chỉ cho các cô chiến trường xưa và phế tích chiến hào Fuwa. Song chuyến du ngoạn đầu tiên của cả nhà lại vào đúng lúc trời nắng nóng kinh khủng nhất, khi Tatsuo chở mấy chị em trên chiếc xe hơi cà tàng ra khỏi những con đường quê bụi mù thì họ đã mệt bỏ hơi tai. Lần thứ hai đến đây, các cô lại bị lôi đi ngắm cảnh ở cùng một chỗ. Sachiko đã chán ngán tận cổ rồi. Chị có cái kiêu kỳ của dân Osaka gốc mà người ngoài không thể hiểu nổi, những vị anh hùng tuổi ấu thơ của chị là kẻ chiến bại ở Sekigahara²⁰ nên chị đâu quan tâm gì đến trận chiến đó.

Lần thứ nhì họ đến một phần để xem gia chủ khoe cái đình trong vườn lúc ấy mới xây xong, gọi là “Lạn Kha Đình”. Nơi này được nối với gian nhà chính bằng một hành lang hình chữ L và ông chủ quá cố sử dụng nó cho mục đích thư giãn như ngủ trưa, chơi cờ, tiếp khách. So với những gian khác trong nhà, chỗ này được chăm chút tỉ mỉ hơn hẳn nhưng không có gì là không phù hợp hay phô trương cả. Thật vậy, cái đình sở hữu vẻ thư thái phóng khoáng của một dòng họ bề thế ở miền quê. Được dẫn vào Lạn Kha Đình lần này, ba chị em nhận thấy nó đã tích lũy được vẻ trầm mặc, bình yên hơn hẳn căn nhà nhỏ trong trí nhớ của các cô.

Nhà Makioka đang ngắm nghía những tán lá xanh tốt ngoài vườn thì bà Sugano bước vào trình trọng chào hỏi rồi giới thiệu con dâu và các cháu. Cô con dâu tay đang bế một đứa bé, chồng cô là trưởng nam trong họ, đang làm việc ở ngân hàng Ogaki. Một bé trai năm, sáu tuổi ngượng nghịu nép sau lưng mẹ. Cô con dâu tên là Tsuneko, bé trai là Sösuke, bé gái là

Katsuko. Giới thiệu xong xuôi, bà Sugano hỏi thăm mấy chị em lâu ngày không gặp và lại khen sao các cô trẻ thế. Bà Sugano bảo: Khi chị nghe tiếng ô tô và ra cổng đón, nhìn em Taeko ra khỏi xe cứ thắc mắc hay đây là bé Etsuko, nhưng mà giờ mắt chị cũng kèm nhèm rồi. Đến lượt Yukiko và Sachiko, chị lại cứ tưởng là Taeko và Yukiko, sau đây là cô bé con. Sao không thấy Sachiko đâu? Lúc ra khỏi Lạn Kha Đình thì chị mới bắt đầu nhận ra ai là ai. Tsuneko cũng rất ngạc nhiên, nói: cháu chưa gặp các cô bao giờ, nhưng có nghe kể chuyện nên hình dung được là các cô bao nhiêu tuổi. Thế mà lúc các cô ra khỏi xe, cháu chịu không đoán được ai. Cháu hỏi thế này các cô bỏ quá cho, có phải cô Yukiko lớn hơn cháu một, hai tuổi không nhỉ? Bà Sugano bảo con dâu bà ba mươi tuổi. Tsuneko đã lấy chồng được vài năm và sinh hai đứa con nên đương nhiên trông già dặn hơn, mặc dù hôm nay ăn mặc chỉnh chu hơn so với mọi ngày, nhưng trông cô gần như đáng tuổi mẹ Yukiko vậy. Bà Sugano nói tiếp: Cả Taeko nữa. Lần đầu qua đây, Taeko chỉ nhỉnh hơn cô bé con kia thôi (chỉ tay vào Etsuko), nếu hỏi đó đúng là năm Đại Chính thứ 14 thì chắc Taeko đâu chừng mười bốn. Bà Sugano chớp mắt ngạc nhiên - cứ như chớp mắt một cái đã qua mười năm ấy nhỉ! Chị nhầm Taeko với Etsuko thì hơi quá thật, nhưng ngay cả khi ngồi mặt đối mặt thế này sao chị không thấy Taeko già đi một xiu nào. Cùng lắm là thêm một, hai tuổi thôi. Taeko trông chỉ như thiếu nữ mười sáu, mười bảy ấy.

Uống trà xong, Sachiko được mời vào trong nhà chính. Năm, mười phút nói chuyện với bà Sugano đã đủ khiến chị hối hận vì nhận lời. Điều làm Sachiko ngạc nhiên hơn cả là bà Sugano có quá ít thông tin. Cái vấn đề đáng ngại nhất là tính cách ông Sawazaki thì bà tuyệt nhiên không biết, thậm chí còn chưa gặp ông ta bao giờ. Dòng họ Sugano và Sawazaki đều là trâm anh thế phiệt từ lâu đã kính nể nhau, ông trưởng họ Sawazaki đời trước rất thân thiết với chồng bà Sugano, nhưng kể từ khi chồng mất, bà không có quan hệ gì với ông con trưởng dòng họ Sawazaki cả. Bà chỉ nhớ là ông ta chưa ghé thăm ngôi nhà này bao giờ và bà chưa bao giờ gặp ông ta. Bà cũng chưa từng viết thư cho ông ta trước khi sắp xếp vụ coi mắt. Người quen của cả hai bên cho bà Sugano biết là ông Sawazaki góa vợ hai, ba năm trước và đang định tái hôn, đã đi hỏi khắp nơi nhưng chưa có kết quả. Đã ngoài tứ tuần, lại có ba đứa con với vợ trước, nhưng ông ta vẫn kì vọng lấy được gái đôi mươi son rỗi. Bà Sugano đã nghĩ đến Yukiko một

thời gian, định dần xếp cho đôi bên gặp nhau mặc dù Yukiko đã quá tuổi. Bà biết nên đi tìm ông mai bà mỗi tháng hoàng, nhưng không phải ba người nào mỗi lái cũng được, nên thôi chẳng cần câu nệ rườm rà, bà tự ý hành động luôn. Bà viết vội thư cho ông Sawazaki, rằng là trong chỗ họ hàng có một cô thế này, không rõ ông có nhã hứng gặp không. Khi thấy ông ta bật vô âm tín, bà kết luận là ông ta không có hứng, nhưng có vẻ như ông đã âm thầm điều tra dựa trên thông tin trong thư của bà. Sau khoảng hai tháng thì cũng có hồi âm. Bà nói thư hồi âm đây, và đưa Sachiko một tờ giấy ghi vắn vện thế này: Tôi hết sức trân quý mối thâm giao của cụ nhà, và hối hận vì không qua lại với bà từ ngày ông Sugano qua đời, cảm tạ bà đã viết thư cho, tự đáy lòng tôi mang ơn bà. Nhẽ ra tôi nên trả lời bà sớm hơn nhưng lại vướng bận nhiều việc riêng tôi rất muốn gặp vị tiểu thư ấy, nếu được thông báo trước hai, ba hôm thế này thì thường tôi sẽ sắp xếp được vào thứ Bảy, và tôi nghĩ nên trao đổi chi tiết qua điện thoại.

Sachiko chỉ có thể nhìn nhận đây là một bức thư xã giao. Chị rất ngạc nhiên: Những dòng họ bề thế như Sugano và Sawazaki không phải trước những việc thế này sẽ rất thận trọng, tuân theo đủ phép tắc lễ nghi sao? Phải chăng bà Sugano đã quá hấp tấp, thậm chí sỗ sàng khi gửi thư bừa cho người lạ mà không buồn hỏi ý nhà Makioka, lớn tuổi như bà sao có thể như vậy? Sachiko trước đây chưa bao giờ gặp phải cái tính bốc đồng này ở bà Sugano. Có phải càng già tính nết càng tréo ngoe hay không thì không biết, chứ Sachiko thấy rằng, điều này cũng phần nào cho thấy sự độc đoán của bà ta, thảo nào Tatsuo lại sợ chị cả như thế. Ông Sawazaki nhận lời cũng là chuyện không hoàn toàn hợp lí. Chắc ông ta sợ xúc phạm gia đình Sugano. Sachiko kiềm chế không để lộ bức tức. Bà Sugano càng thao thao không biết ngại, giải thích rằng bà có khuynh hướng dứt khoát, thiếu kiên nhẫn, thậm chí ghét thủ tục nhiều kẻ, và rằng bà nghĩ một khi ấn định được thời điểm gặp gỡ thì ắt sẽ hiểu được nhau. Chi tiết cứ hạ hồi phân giải. Bà chưa điều tra ông Sawazaki, nhưng thực tình bà chưa nghe đồn đại xấu xa gì về ông này hay gia đình ông, thành thử nghĩ chắc ông ta cũng chẳng có khiếm khuyết nghiêm trọng nào. Nhà mình có thể tiết kiệm thời giờ bằng cách hỏi thẳng ông ta những chỗ chưa hiểu. Sachiko hỏi gì bà cũng không trả lời được. Vậy ông Sawazaki có hai con hay ba con - Bà Sugano không dám chắc là hai hay ba đứa, cũng không biết là trai hay gái. Nhưng bà vẫn đặc ý vì đã sắp xếp được buổi gặp gỡ. Bà nói là nhận được thư Sachiko, bà bèn

gọi cho ông Sawazaki ngay, và ông ấy sẽ từ Nagoya tới đây vào tầm 7 giờ sáng mai. Không dám hứa hẹn mâm cao cỗ đầy nhưng bà sẽ sai con dâu sửa soạn chu đáo, chắc chỉ cần ba người là bà, Sachiko với Yukiko gặp người ta thôi. Tối nay mấy chị em mẹ con cứ đi bắt đom đóm. Bà sắp xếp ngày mai để cậu con trai đưa Taeko và Etsuko đi thăm chiến trường xưa. Bà sẽ hộ tống các cô, cầm theo cả cơm trưa nữa (bà tâm đắc với kế hoạch của mình lắm) và buổi coi mắt đến 2 giờ chắc xong rồi. Chuyện mới lái cưới xin không thể nói mạnh. Biết trước Cô Yukiko tuổi ba mươi ba quá lứa lỡ thì, bà Sugano không khỏi ngạc nhiên khi thấy cô trông không quá hăm bốn, hăm năm - chẳng đã thỏa mãn đầy đủ điều kiện của ông Sawazaki đấy sao?

Sachiko không thể đựng được ý muốn hoãn buổi coi mắt lại để dành chuyến đi này cho những con đom đóm. Chỉ vì bà Sugano viết một bức thư mà chị đã mất công đưa Yukiko lên đây, bởi chị hoàn toàn tin tưởng vào bức thư và cho rằng những việc cơ bản đã được sắp xếp xong xuôi, thế mà bây giờ lại phải chứng kiến cả gia đình Sugano lẫn Sawazaki dường như không xem trọng Yukiko một chút nào. Chị nghĩ Yukiko mà biết sự thật hẳn sẽ đau lòng lắm, và Teinosuke có khi còn giận hơn cả chị nữa. Không khó để hình dung sự khinh bỉ mà ông Sawazaki hẳn đang dành cho người đàn bà gửi thư cầu thân với tài sản tiền triệu của mình, cũng chẳng khó để nhận ra ông này không hề nghiêm túc bàn bạc hỏi vợ. Giả sử có Teinosuke đi cùng, ít ra mấy chị em còn có thể đưa ra những yêu cầu hợp lý rằng phải điều tra về người đàn ông đã, và chí ít cần thực hiện thủ tục tìm người mai mối. Sachiko chỉ là một người phụ nữ đơn độc bất lực, chẳng dám làm gì liều lĩnh trước sự nhiệt tình của bà quả phụ Sugano. Chị cũng phải nghĩ cho ông anh rể trên Tokyo nữa. Thật đáng buồn cho Yukiko, nhưng ngoài chiều ý bà ta ra thì còn cách nào khác.

“Em nên quần áo nếu thấy nực, Yukiko. Chị đang định thay đây.”

Trở về Lạn Kha Đình, Sachiko ra hiệu cho Yukiko rằng hôm nay chưa đi coi mắt và bắt đầu cởi đại obi. Để che giấu vẻ chán chường, chị đổ lỗi cho trời nóng. Chị sẽ không nói gì về những chi tiết không hay ho cho Yukiko hay cô Út. Ít ra hôm nay chị sẽ quên đi, nếu không chỉ tổ thân làm tội đời. Ngày mai trời lại sáng, đêm nay mấy chị em còn đi săn đom đóm. Bản tính Sachiko không phải là kiểu tự dằn vặt, chị bắt đầu phấn chấn tinh thần.

Nhưng chị vẫn thấy tim nhói đau khi nhìn Yukiko còn vô tư chưa hay biết điều gì đã xảy ra. Ra về hào hứng, chị lấy ra một bộ yukata ngày thường.

Etsuko nghi ngờ: “Mẹ ơi, mẹ định mặc như thế đi săn đom đóm à?”

“Mẹ thấy hơi nực” Sachiko với tay treo bộ kimono vừa cởi ra.

QUYỀN HẠ – 4

Lạ nhà là một nhẽ, nhưng dường như không phải vì vậy mà do kiệt sức khiến Sachiko cứ tỉnh như sáo. Chị phải dậy sớm, đi đường thì tàu xe rung lắc, xóc nảy, cả ngày nóng nực, tối thì chạy cả quãng đồng với bọn trẻ con đến bốn, năm cây số là ít. Nhưng chị biết, buổi đi săn đom đóm sẽ là kỉ niệm vui. Chị mới chỉ nhìn thấy người ta săn đom đóm trên sân khấu tuồng rối Bunraku với cảnh Miyuki và Komazawa thì thắm tình tự khi dong buồm xuôi dòng sông Uji, và như Taeko nói, phải mặc kimono dài tay, họa tiết mùa hè đúng kiểu, chạy tung tăng trên đồng buổi đêm cho gió thổi phất phơ tay áo, thỉnh thoảng cầm quạt xua đom đóm. Sachiko bị mê hoặc bởi bức tranh ấy.

Việc săn đom đóm ngoài thực tế khác xa. Sugano nói: Nếu định chơi bắt đom đóm ngoài đồng thì nên thay quần áo, bà trải ra bốn bộ kimono muslin - phải chăng được đặc biệt chuẩn bị cho mấy chị em họ? - mỗi cái lại có họa tiết riêng cho các lứa tuổi. Taeko cười, không giống trong tranh nhỉ. Nhưng trong bóng tối thì mặc gì cũng chẳng quan trọng. Khi ra khỏi nhà vẫn có thể thấy mặt nhau, nhưng ra tới sông thì tối như hũ nút. “Con sông” thực ra chẳng hơn một cái mương len qua ruộng lúa, thôi thì cũng rộng hơn mương một tí, với những lá cỏ rủ xuống hai bên bờ sông như muốn chọn dòng nước lại. Cây cầu còn mờ mờ trước đó khoảng loanh quanh trăm mét.

Họ tắt đèn pin và khẽ khàng tiến đến. Đom đóm không thích tiếng ồn và ánh sáng. Nhưng ngay cả rìa sông cũng không có đom đóm. Ai đó thì thào:

“Khéo đêm nay đom đóm trốn rồi.”

"Không, có nhiều đom đóm mà. Lại đây nè."

Dưới đám cỏ bên bờ sông và trong khoảnh khắc mong manh trước khi ánh sáng cuối cùng biến mất, những con đom đóm đang lướt trên mặt nước theo đường vòng cung thấp nhìn như ngọn cỏ rủ xuống. Đi xuôi theo dòng sông, đàn đom đóm rung rinh bay theo hàng từ bờ sông bên này sang bờ sông bên kia và ngược lại, kéo theo những đốm sáng lấp lờ đến sát mặt nước và được đám cỏ che chắn khỏi bên ngoài. Trong khoảnh khắc cuối cùng của

ánh sáng, bóng tối âm thầm kéo đến từ mặt nước và những bụi cỏ lay động vẫn còn thấy mờ mờ trải dài theo con sông - chúng là vô vàn những đường nét nhỏ xếp thành hai hàng dài đôi bờ, lặng lẽ và huyền hoặc. Nhắm mắt lại, Sachiko vẫn có thể thấy mòn một cảnh ấy ngay lúc này. Chắc chắn rồi, đây là giây phút ấn tượng nhất của đêm nay, giây phút làm buổi săn đom đóm trở nên đáng giá.

Chuyên săn đom đóm không được rục rờ như tiệc ngắm hoa anh đào. Có thể gọi là liêu trai, nửa thực nửa mơ không nhỉ? Có lẽ nó thuộc về thế giới của trẻ con, thế giới nơi có những câu chuyện thần tiên. Không thể vẽ ra mà phải diễn tả bằng âm nhạc, một tâm trạng gửi vào tiếng đàn dương cầm hay koto. Và trong lúc chị nằm nhắm mắt, hằng hà sa số những con đom đóm ngoài kia, dọc theo sông, lặng lẽ lập lòe suốt đêm. Sachiko cảm thấy có cái gì đó dâng lên trong lòng, như đang hòa vào ánh lửa đom đóm, tràn lên và rút đi dọc theo bờ nước, xuyên qua chính ánh đèn nhấp nháy của cô.

Đúng như chị nghĩ, con sông họ đi men theo để đuổi đom đóm khá dài. Thỉnh thoảng họ băng qua một cây cầu hoặc vòng lại, cẩn thận để không bị ngã và trông chừng những con rắn có đôi mắt như lửa đom đóm. Cậu bé Sösuke sáu tuổi hoàn toàn quen thuộc khu đất này chạy vượt lên trước trong đêm. Cha cậu đang dẫn đường cho cả nhóm, sốt ruột gọi “Sösuke, Sösuke”. Chẳng ai lo làm đom đóm sợ vì có rất nhiều, nếu mọi người không gọi nhau thì có thể mãi theo đom đóm mà mất dấu hoặc lạc nhau trong bóng tối. Sachiko và Yukiko bị bỏ lại trên một bờ kè. Từ bờ kè bên kia, tiếng Etsuko gọi chữ được chữ chẳng vì gió rít “Chị Út ơi, chị Út ơi” và tiếng Taeko trả lời. Trò chơi này có cái gì đó thật trẻ thơ, trong mấy chị em thì Taeko chơi những trò con nít nhiệt tình hơn cả. Etsuko luôn luôn nhập cuộc với dì.

Ngay cả khi ở bờ sông phía trong, lúc này Sachiko vẫn nghe tiếng lảnh lót từ bên kia sông. “Mẹ ơi, mẹ đâu rồi, mẹ ơi?”

“Đây con ơi.”

“Còn chị Yukiko?”

“Chị ấy cũng ở đây.”

“Con bắt được hai mươi bốn con rồi.”

“Ái chà, cẩn thận kéo ngã xuống sông nhé.”

Anh Sugano nhổ vài ngọn cỏ dọc đường, buộc lại thành một vật trông như cái chổi. Anh ta bảo để đựng đom đóm. Có những nơi nổi tiếng vì đom đóm, chẳng hạn như Moriyama ở tỉnh Omi, hoặc ngoại ô Gifu, nhưng đom đóm ở đó được bảo vệ để dành cho những nhà quyền quý. Ở đây không người nào quan tâm ai bắt bao nhiêu đom đóm. Bản thân Sugano bắt nhiều hơn bất kì ai. Hai cha con họ bạo dạn chạy ra tận rìa sông và bó CỎ của Sugano biến thành một cây chổi lung linh. Sachiko và mấy người còn lại bắt đầu bắn khoản khi nào anh Sugano mới nghĩ đến việc quay về. “Gió hơi lạnh đấy, anh có định...?” “Mình đang về đấy mà, về đường khác các cô ạ.” Thế rồi mọi người đi. Đường xa hơn hẳn họ tưởng. Rồi tất cả trở về cửa sau của dinh thự Sugano, ai cũng bắt được vài con, Sachiko và Yukiko giấu đom đóm trong tay áo.

Những sự kiện trong ngày lướt qua tâm trí Sachiko không theo thứ tự cụ thể nào. Chị mở mắt. Lẽ nào lại là mơ. Trên đầu, dưới ánh sáng của những bóng đèn đêm bé xíu, chị nhìn bức hoành phi mình để ý lúc sáng: “Lạc Kha Đình”, viết bằng chữ khổ lớn, phía dưới có bút tích của ông Keido nào đấy. Sachiko không biết Keido là ai. Một tia sáng lấp ló di chuyển qua phòng. Con đom đóm bị hương muỗi xua đuổi đang tìm đường ra ngoài. Mọi người đã thả đom đóm trong vườn, cẩn thận đuổi đến con cuối cùng ra khỏi nhà trước khi thả rèm sáo xuống cho buổi đêm. Con này trốn đầu ấy nhỉ? Trong giây phút vùn vụt lên cuối cùng, nó bay vọt lên không trung đến gần hai mét, lượn vòng quanh buồng để thắp sáng bộ kimono của Sachiko đang treo trên mắc. Con đom đóm bay qua nền vải in, chui vào tay áo, nhấp nháy lên màu xanh xám đậm của vải. Nhang cháy trong cái lư hình conly bắt đầu khiến Sachiko đau họng. Chị ngồi dậy tắt nhang, nhân tiện ra xem con đom đóm. Chị cẩn thận lấy nó ra bằng một mảnh giấy - nghĩ đến việc chạm tay vào con côn trùng chị thấy hơi ghê - rồi hảy con đom đóm qua khe rèm sáo. Hầu như không còn con đom đóm nào chúng quay lại sông rồi chẳng?) trong số đom đóm bắt được ban tối, trước đó còn nhấp nháy giữa những bụi cây và dọc theo rìa ao. Khu vườn tối đen như mực.

Sachiko vẫn trở mình thao thức lắng nghe tiếng thở của ba người còn lại. Hình như đều ngủ cả rồi. Taeko nằm cạnh chị, còn Yukiko và Etsuko nằm ở bên kia phòng. Có người đang ngáy đều đều. Sachiko chắc đó là Yukiko. Tiếng ngáy mỏng manh, khe khẽ.

“Chị còn thức à?” Taeko hỏi.

“Có ngủ được tí nào đâu.”

“Em cũng thế.”

“Nãy giờ em tỉnh hả?”

“Vì lạ nhà. Em không bao giờ ngủ được ở nhà người lạ.”

“Ít ra Yukiko ngủ rồi. Nghe tiếng ngáy kia.”

“Cứ như mèo rên ấy nhỉ?”

“Chính xác. Con mèo Bell nó cũng ngáy như thế.”

“Mai đi coi mắt mà sao chị ấy bình tĩnh vậy?”

Sachiko nghĩ, về ngủ nghê thì Yukiko dễ dàng hơn hẳn Taeko. Taeko ngủ rất rất kém, chỉ cần hơi có động một tí là tỉnh còn Yukiko thì ngồi trên tàu vẫn cứ ngủ ngon lành. Kiểu gì Yukiko vẫn ngủ được mới lạ chứ.

“Ông ta sẽ tới đây hả?”

“Lúc 11 giờ. Mọi người sẽ ăn trưa cùng nhau.”

“Em sẽ làm gì đây?”

“Em với Etsuko sẽ đi Sekigahara. Ba người bọn chị tiếp ông ấy.”

“Chị nói với Yukiko chưa?”

“Ban nãy có nhắc đến rồi.”

Sachiko chưa có dịp tách khỏi con gái đủ lâu để tâm sự với Yukiko mặc dù đã có lúc chỉ có riêng hai chị em với nhau ngoài bờ sông. “Mai là ngày coi mắt rồi.” Sachiko bảo. Yukiko lại đáp lời mơ hồ như thường lệ và Sachiko nghĩ không ra cách nào để bắt chuyện nữa. Như Taeko đã chỉ ra, Yukiko ngáy khe khẽ đều đều như vậy, xem ra không lo lắng gì.

“Ai đi coi mắt nhiều như Yukiko rồi thì dần dần cũng chẳng còn lo lắng nữa thì phải.”

“Có lẽ vậy. Nhưng Yukiko cũng nên hợp tác một tí chứ.” Taeko nói.

QUYỀN HẠ – 5

Mẹ con với chị Yukiko đến Sekigahara mấy lần rồi, nhưng hồi ấy chị Út còn nhỏ lắm, nên muốn đi thăm thú lần nữa. Vậy con đi với chị Út nhé, mọi người sẽ ở nhà đợi con.

Etsuko biết có gì mờ ám đây. Bình thường con bé sẽ kêu ca, nhõng nhẽo đòi Yukiko đi cùng, nhưng lần này nó chỉ lặng lẽ lên taxi với Taeko, hai cha con Sōsuke, và một gia nhân lớn tuổi cầm theo đồ ăn trưa. Trong Lạn Kha Đình, Sachiko phụ Yukiko mặc áo. Vừa sau đó thì Tsuneko vào, nói với họ rằng người khách đã tới.

Hai chị em được dẫn vào gian trong cùng của ngôi nhà, vào một căn phòng lớn kiểu xưa với cửa sổ giấy bồi tro thấp. Căn phòng chỉ nhìn ra duy nhất một khu vườn; từ hàng hiên lát ván khổ rộng bằng gỗ sẫm màu sáng bóng, có thể thấy những viên gạch ốp của nhà thờ họ qua cành lá xanh tươi của cây phong già, thấy đám cỏ bắc đèn mọc tua tủa xen giữa cây lựu đang trở hoa và những phiến đá đen nhẵn được kê quanh bờ ao. Sachiko tự hỏi có phải vẫn căn phòng này, khu vườn này đây chăng, và ký ức bắt đầu quay trở lại. Chị băn khoăn không rõ lần đầu tiên họ đến ngôi nhà này hai mươi năm trước, có phải họ đã ngủ trong chính phòng đó không. Hồi ấy Lạn Kha Đình còn chưa được xây dựng. Sachiko đã quên tất cả những thứ khác, nhưng chị nhớ những bụi cỏ bắc đèn mọc trước vườn, lá cỏ xanh mảnh mai như những hạt mưa sa.

Sawazaki đang tự giới thiệu với bà Sugano. Xung danh xong, ông ta ngồi vào vị trí đầu bàn. Sachiko và Yukiko ngồi đối diện vườn, bà Sugano ngồi chỗ cuối bàn đối diện Sawazaki. Trước khi an tọa, ông ta quay sang xem xét một cuộn tranh thư pháp treo ở góc trang trí phía trên chậu hoa kim loại cắm những bông bách hợp. Hai chị em có cơ hội nhìn rõ ông ta từ phía sau: một người đàn ông thấp bé gầy gò, nhìn cỡ bốn tư, bốn làm tuổi như lời đồn, nước da có vẻ giống như người bị bệnh nội tiết. Cách ăn nói, cúi chào, cử chỉ đều rất bình dân, trang phục cũng không lộ ra chút phô trương nào. Dem so với Sachiko và Yukiko trông ông ta còn hơi luộm thuộm: bộ vest

màu nâu không đến nỗi lòng nhưng nhưng có vài chỗ sờn đầu đó, cái áo sơ mi bằng lụa ố vàng sau nhiều lần giặt, đôi tất lụa sọc đã bắt đầu phai màu - mọi thứ đều chứng tỏ ông ta không xem trọng buổi coi mắt này cho lắm, đồng thời cho thấy ông ta sống một cuộc đời hết sức tằn tiện.

“Một bài thơ hay của Seigan” ông ta bảo, chẳng biết đã đọc xong bài thơ trên cuộn tranh hay chưa. “Tôi được biết chị có nhiều món đồ thế này.”

Bà Sugano khiêm tốn cười khúc khích, mặt dẫn ra. Khen thế này là hiệu quả nhất. “Tôi nghe kể là ông nội nhà tôi từng học thư pháp từ Seigan đấy ạ.”

Hai người bàn về sử sách, mỹ thuật một lúc: nhà Sugano có nhiều bút tích của Koran là vợ Seigan, nào bình phong, nào quạt, vân vân, cũng như một số tác phẩm của Ema Saiko, vốn là nữ đệ tử có tiếng của nhà thơ, nhà Nho Rai Sanyo. Rõ ràng nhà Sugano với dòng họ Ema có qua lại gì đó, họ nhà Ema này từng bốc thuốc cho người đứng đầu gia tộc Ogaki, và bà Sugano vẫn còn giữ một bức thư từ cha của Ema Saiko. Khi chuyển sang chủ đề mối tình Sanyo dành cho Saiko, những tháng ngày của Sanyo ở tỉnh Mino, di cao thơ chữ Hán của Saiko, Sawazaki nói vung thiên địa. Bà Sugano tuy trả lời ngắn gọn nhưng cũng đủ chứng minh bản thân trong lĩnh vực này không thiếu kiến thức.

“Chồng tôi rất yêu thích một bức thủy mặc vẽ tre của Saiko. Ông ấy từng đem ra khoe với khách, nói nhiều về Saiko đến nỗi thành chính tôi cũng thuộc lòng.”

“Ông Sugano là người có gu thẩm mỹ. Tôi từng chơi cờ với ông nhà, có mấy lần ông bảo tôi đến thăm Lạn Kha Đình. Tôi cũng từng nói sẽ tới chơi và xem bộ sưu tập của ông ấy.”

“Hôm nay tôi cũng muốn đưa anh tham quan Lạn Kha Đình, nhưng mấy cô đây lại đang ở đó mất rồi.”

“Phòng rất đẹp ạ.” Sachiko tận dụng cơ hội để lên tiếng. “Rất yên tĩnh, nằm giữa khu vườn, thực sự là phòng hạng sang của khách sạn tốt nhất cũng không bằng.”

Một lần nữa bà Sugano cười khiêm tốn. “Làm gì mà được như thế. Nhưng các em cứ ở tự nhiên, chán thì thôi. Những năm cuối đời, chồng chị lại càng thích những nơi yên tĩnh. Ông ấy lúc nào cũng ở Lạn Kha Đình.”

“Sao chị lại chọn tên đó?” Sachiko hỏi.

“Hỏi anh Sawazaki đi. Anh ấy kiến thức rộng hơn chị.” Hình như bà Sugano đang kiểm tra kiến thức điển tích điển cố của ông Sawazaki.

“Ồ thì...” Rõ ràng Sawazaki không thoải mái.

“Có phải là chuyện về ông tiều phu nào đó bên Tàu không²¹?” Bà Sugano gợi ý.

“Ừ, cũng có thể.” Bấy giờ thấy rõ ông ta đang nhú mày.

Bà Sugano cười, thôi không chất vấn nữa. Một tiếng cười lạ lùng trái khoáy khiến cuộc trò chuyện lắng hẳn.

Tsuneko rót sake từ một bình sứ màu lục cho ông Sawazaki rồi rót cho những người khác.

Bà Sugano miệng nói Tsuneko sẽ sửa soạn bữa trưa nhưng hầu hết các món bung ra hình như đều đến từ bếp chuyên nghiệp bên ngoài. Giữa lúc nóng nực thế này, Sachiko thêm ăn rau tươi nhà nấu hơn là một mâm cỗ nhằm chán theo nếp quê. Cô thử một miếng cá tráp, thấy thịt bở nhũn ra. Rất nhạy cảm với sự ngon-dở của món cá tráp, cô vội lấy rượu sake làm một ngụm cho trôi, và gác đĩa sang bên cạnh một lúc. Xem ra chỉ có món cá hồi là thực sự ăn được, và món này không phải do nhà hàng mang lên, cô đoán là Sawazaki đã đem cá ướp lạnh đến.

“Em thử món cá hồi đi Yukiko.”

Sachiko muốn cứu vãn tình hình sau khi câu hỏi vô duyên của mình làm hỏng cuộc trò chuyện. Nhưng cô thấy từ đầu đến cuối Sawazaki rất khó gần, cực chẳng đã đành cầu viện em gái. Từ lúc bước vào Yukiko luôn nhìn xuống sàn nhà. Cô chỉ gật đầu.

“Yukiko thích cá hồi à?” Bà Sugano hỏi.

Yukiko gật đầu lần nữa và Sachiko trả lời hộ em gái. “Mấy chị em đều thích cá hồi, Yukiko thích cá hồi nhất đấy.”

“Hay nhỉ. Chị ở dưới quê, không biết phải mời em món gì. Vừa hay anh Sawazaki lại mang cá hồi đến.”

“Chẳng mấy khi được nhìn thấy con cá hồi đẹp thế này.” Tsuneko chêm vào.

“Lại còn đóng trong thùng nước đá. Chắc là lấy trên tàu đánh bắt. Ông bảo là cá được bắt ở đâu ấy nhỉ?”

“Ồ sông Nagara.” Sawazaki thoải mái hơn. “Tôi qua tôi gọi điện đến Gifu, đặt hàng họ mang lên tận ga.”

“Vất vả cho anh quá.”

“Cả năm chúng em chưa được ăn cá hồi, cảm ơn anh nhiều lắm.” Sachiko bảo.

Mặc dù mọi người nói chuyện đã thoải mái hơn, lan man đến những địa danh nổi tiếng ở tỉnh Gifu như sông Kiso, suối nước nóng Gero, thác Yoro và chuyên săn đom đóm, nhưng vẫn phải mất nhiều công sức mới kết nối lại được với nhau. Sachiko có tử lượng cao nên nghĩ giá như gia chủ có thể nâng mời rượu thì tốt hơn. Tsuneko chưa kịp để ý là dễ hiểu vì khách ngồi xa nhau trong phòng lớn mà chỉ có một người đàn ông, trời thì nóng quá không hợp uống nhiều. Nhưng kể cũng hơi quá đáng, bà Sugano với Yukiko hãy còn đợi chén rượu đầu trước mặt nguội đi trong khi Sachiko phải ngồi với cái chén không vì ban nãy mượn rượu nuốt cho trôi miếng cá tráp. Chỉ tập trung vào Sawazaki nên Tsuneko quyết định cứ để mấy người phụ nữ tự phục vụ. Có thể Sawazaki không có hứng nhậu hoặc đang khách sáo, hoặc không uống được mấy. Ba lần Tsuneko đưa bình tới, ông chỉ chịu cho rót có đúng một lần. Chung quy lại, Sawazaki không thể uống hơn hai, ba chén. Cả bữa ăn ông ta ngồi nghiêm trang cứng nhắc, như người lính ngồi gác vậy.

“Anh Sawazaki có bao giờ đi Osaka hay Kobe chưa?”

“Kobe thì chưa bao giờ. Osaka thì một năm có một, hai lần.”

Sachiko không thể không thắc mắc lí do ông triệu phú này lại đồng ý đi coi mắt, chỉ cảnh giác để ý xem ông ta có khiếm khuyết gì. Cho đến lúc này thì chưa có gì khiến Sachiko thấy khác thường, mặc dù hơi mắc cười mỗi khi thấy ông ta ghét bị hỏi những điều mình không biết. Làm gì mà phải cẩu kính thế, nhưng chắc hẳn bản tính của người có tiền là như vậy. Những đường gân nổi lên dọc sống mũi, dưới hàng lông mày cho thấy ông là người nóng tính. Với lại, không biết có phải do Sachiko tưởng tượng hay không mà cứ thấy người đàn ông này nét mặt có cái gì đó lăm lét, hơi ảo lả, yếm thế, thậm chí rụt rè. Sachiko nhận thấy ông ta chẳng có tí hứng thú nào với

buổi coi mắt, và có mấy lần ông ta nhìn Yukiko với con mắt dò xét trong lúc nói chuyện với bà Sugano. Sau đấy thì ánh mắt lạnh lẽo, u ám ấy hầu như không thèm nhìn tới Yukiko nữa. Bà Sugano và Tsuneko chặt vật kết nối hai người với nhau, Sawazaki thỉnh thoảng nói một, hai lời với Yukiko rồi nhanh chóng quay sang người khác. Yukiko đối đáp cụt lùn, cũng có phần đáng trách, nhưng rõ mồn một ông Sawazaki không hài lòng với cô. Sachiko kết luận rằng lý do chính là vết nám ở mắt trái. Mặc dù Sachiko đã hy vọng nó sẽ mờ đi, oái oăm thay hôm nay nó còn đậm lên. Yukiko như thường lệ lại đánh phấn thật dày, Sachiko phải ngăn em lại: tô trát như thế có hơi quá không? Sachiko đã thử nhiều mẹo, như là thoa phấn hồng, phủi bột phấn trắng, nhưng không có cách nào giấu được vết nám. Xem ra bà Sugano và Tsuneko có vẻ không nhận ra. Tuy nhiên Yukiko lại ngồi bên phải ông Sawazaki, ánh nắng đầu hè rực rỡ đã làm vết nám rõ hẳn lên. Sự thờ ơ của Yukiko cũng giúp ích phần nào, cô cư xử như thể vết nám ấy là thứ tầm phào nhất trên đời, đâu phải phân bua hay xấu hổ gì, nhưng Sachiko thì chắc chắn nó đã đậm lên so với hôm qua, chị thấy không thể để em gái ngồi đây lâu hơn thêm chút nào nữa.

“Rất xin lỗi, nhưng tôi còn phải lên tàu.” Vừa ăn xong bữa trưa Sawazaki đã đột ngột đứng dậy, Sachiko bấy giờ mới trút được tảng đá trong lòng.

QUYỀN HẠ – 6

Đã ở đây rồi, thì ngủ lại thêm một đêm nữa đi. Mai là Chủ nhật, anh chị sẽ nhờ ai đó đưa các em xem thác Yoro. Nhớ không, lúc ăn cơm trưa em có bảo mà.

Mấy chị em Makioka lịch thiệp từ chối. Etsuko và Taeko vừa về là đã sửa soạn sẵn sàng cho chuyến tàu lúc 3h09 sẽ đưa họ đến Gamagori lúc 5 rưỡi. Dù là chiều thứ Bảy nhưng toa hạng nhì hầu như trống không. Họ tìm chỗ ngồi cùng nhau, và sự mệt mỏi từ hôm trước xâm chiếm họ. Không ai thấy muốn nói chuyện. Toa tàu ngột ngạt, ẩm thấp trong thời tiết chớm sang mùa mưa. Sachiko và Yukiko ngủ gật, còn Taeko và Etsuko thì tìm niềm vui trong đồng tạp chí hằng tuần.

“Etsuko, đom đóm của em đang bỏ chạy kìa.” Taeko cầm chiếc lồng đom đóm treo bên cửa sổ, đặt vào lòng Etsuko. Gia nhân già của nhà Sugano đã làm cho Etsuko một cái lồng để mang đom đóm theo, nó là cái lon thiếc rỗng khoét hai đáy, được bọc một lớp gạc. Phần gạc đã lỏng ra, một, hai con đom đóm đang bò ra ngoài.

“Đề chị làm cho.” Taeko bảo. Etsuko đang lúng túng cột lại dây cố định lớp gạc. Nhờ lớp gạc che, có thể trông thấy ánh sáng xanh của những con đom đóm ngay cả giữa ban ngày. Taeko chăm chú nhìn vào bên trong.

“Ê, nhìn này.” Taeko đưa cái lon lại cho Etsuko. “Không chỉ đem đom đóm đâu, còn có rất nhiều thứ khác.”

Đến lượt Etsuko cầm cái lon. “Nhện! Chị Út ơi, nhện!”

“Ồ, đúng” Những con nhện nhỏ cỡ hạt gạo đang bò theo những con đom đóm. Đột nhiên, Taeko nhảy dựng lên và hét lớn, đánh rơi cái lon xuống ghế. Sachiko và Yukiko choàng tỉnh.

“Gì thế Út?”

“Nhện! Con nhện to quá!” Giữa đám nhện con có những con rất lớn. Cả bốn người đều cuống cả lên.

“Ném đi đâu đi Út!”

Taeko rón rén nhắc cái lon rồi quăng xuống sàn, một con châu chấu nhảy ra.

“Tội nghiệp đom đóm quá” Etsuko nhìn cái lon mếu máo.

“Để bác xử bọn nhện cho.” Một người đàn ông chừng ngũ tuần, mặc kimono, trông như người ở vùng quê gần đó đang thích thú dõi theo ở hàng ghế chéo bên kia lối đi. “Cho tôi mượn cái kẹp tóc gì đó.” Sachiko đưa ông ta một chiếc kẹp tóc, ông dùng kẹp khều từng con nhện ra dầm. Có chút cở lẩn trong đám nhện bị dầm nát nhưng không nhiều đom đóm thoát khỏi bọn nhện. “Vài con đom đóm chết rồi bé ạ.” Người đàn ông nói, nghiêng cái lon sang hai bên trong lúc buộc lại gạc. “Mang vào nhà vệ sinh bỏ chúng ra nhé.”

“Vào nhà vệ sinh thì rửa tay luôn Etsuko ạ. Đom đóm độc đó nghe.”

“Có mùi nữa mẹ ạ.” Etsuko ngửi tay. “Như mùi cỏ ý.”

“Bé đừng có vút đom đóm chết đi. Để làm thuốc tốt lắm.”

“Thuốc gì thế?” Taeko hỏi.

“Giữ lại, phơi khô, trộn với gạo đem bôi lên vết bỏng, vết xước.”

“Thật ạ? Xong có lành không?”

“Bác chưa thử, nhưng nghe nói là hiệu nghiệm.”

Trừ lúc ở trên tàu tốc hành, Sachiko và mấy người còn lại chưa bao giờ đi qua vùng này, tàu cứ từ tốn dừng ở những ga nhỏ mà họ không biết khiến họ phát chán. Con đường từ Gifu đến Nagoya dường như vô tận. Chẳng mấy chốc mà Sachiko và Yukiko lại ngủ gật. “Nagoya kìa mẹ. Chị Yukiko nhìn lâu đài kìa.” Etsuko gọi mẹ và dì dậy. Hai người chỉ mở mắt đủ lâu để nhìn thấy các hành khách mới rồi lại thiếp đi trước khi tàu rời Nagoya. Họ không để ý lúc ấy trời bắt đầu đổ mưa và Yukiko phải dậy đóng cửa. Cửa sổ bị đóng hết khiến toa tàu càng ngột ngạt, giống như mấy chị em, các hành khách đã ngủ gật từ lúc nào. Một quân nhân trẻ ở dọc ghế đối diện, phía trên đó tầm bốn hàng, bắt đầu ngân nga bài *Serenade* của Schubert:

“Chiều buồn nhẹ xuống đời

Người tình tìm đến người

Thấy run run trong chiều phai...”²²

Giọng hát không hề gây khó chịu. Sachiko mở mắt, những tưởng có người mang đĩa hát theo. Dù chỉ trông thấy lưng áo bộ quân phục và một phần gương mặt nhưng họ biết người quân nhân còn trẻ, chỉ tầm đôi mươi và nhút nhát. Anh chàng lên tàu ở Ogaki, họ chưa thấy mặt anh, ngay cả lúc khiến cả toa tàu để ý khi gặp rắc rối với mấy con đom đóm. Rõ là anh chàng tự hào về giọng hát của mình. Nhưng trong đó vẫn có chút căng thẳng như thể anh ý thức được rằng có mấy người đàn bà đẹp sau lưng. Hát xong, anh cúi đầu nhìn xuống sàn một lúc và bắt đầu hát bài *Bông hồng đồng nội* - thơ Goethe, phổ nhạc Schubert:

“Có chàng kia thấu bông hồng đại

Bông hồng nhỏ giữa cánh đồng hoang...”

Sachiko biết những bài này qua một bộ phim Đức tên là *Bản giao hưởng dang dở*. Không biết ai trong số các chị em đã ngân nga theo quân nhân trẻ. Khi họ hát to hơn, ai đó cũng hòa giọng theo. Cỗ chàng quân nhân đỏ lựng lên. Anh hát to hơn, giọng run thấy rõ. Nhờ chỗ ngồi cách nhau một đoạn vừa phải, mấy chị em có thể cao hứng thoải mái hát. Khi buổi hòa nhạc kết thúc, sự im lặng đến giật mình bao trùm lên toa tàu. Người quân nhân bên lễn nhìn xuống sàn, đến ga Okazaki thì chàng nhảy xuống.

“Và chúng mình không bao giờ thấy mặt anh ấy” Taeko nói.

Đây là chuyến đi đầu tiên của Sachiko đến Gamagōri. Chị đã nghe Teinosuke nói rất nhiều về lữ quán Tokiwa, tháng nào anh cũng đến Nagoya một, hai lần và thường bảo rằng nhất định khi nào phải đưa cả nhà đến lữ quán ấy. Anh chắc chắn Etsuko sẽ đặc biệt thích. Họ đã lên kế hoạch hai, ba lần trước đó nhưng lúc nào cũng có việc cản trở. Để cả nhà đi Gamagōri mà không có mình là ý của Teinosuke. Anh nói khi công tác Nagoya lúc nào anh cũng bận rộn không thể đi cùng, nên cả nhà cứ tạm dưng dịp này. Anh đã gọi điện đặt chỗ. Mùa thu năm ngoái khi lên Tokyo, Sachiko đã làm quen với việc du lịch mà không có chồng đi cùng, nên chị đang phấn khích như trẻ con vì sự liêu lĩnh mới của bản thân và rất nóng lòng được tham gia chuyến đi này. Đến lữ quán, chị càng cảm thấy biết ơn Teinosuke. Nếu tạm biệt Yukiko ở Ogaki thì Sachiko chẳng còn kỉ niệm nào ngoài buổi coi mắt để lại dư âm chua chát, không chỉ có chị buồn mà như thế còn thật tàn nhẫn

với cả Yukiko, sao đành để con bé thui thủi quay về Tokyo sau trải nghiệm tồi tệ như vậy. Ý tưởng của Teinosuke quả là rất tuyệt. Sachiko quyết tâm không nghĩ đến chuyện đã qua nữa, chỉ nhẹ lòng khi nhìn Yukiko đang thư giãn vui vẻ cùng Taeko và Etsuko. Mưa đã tạnh, mọi người có một ngày Chủ nhật đẹp trời. Như dự tính của Teinosuke, những trò chơi ở lễ quán và cảnh trí dọc bờ biển của vùng này, cái gì cũng làm Etsuko thích thú. Điều khiến chuyến đi này thực sự xứng đáng và làm Sachiko hài lòng hơn cả, đó là Yukiko đã tươi tắn, an nhiên, không còn chút phiền muộn nào vì những việc xảy ra hôm trước. Ở ga Gamagōri, khoảng 2 giờ chiều hôm sau, họ chia tay và lên tàu, một tàu đi Tokyo, một đi Osaka, mỗi chuyến cách nhau mười lăm phút.

Yukiko lên một chuyến tàu chợ sau khi tiễn những người khác. Chưa bao giờ đi đường xa bằng tàu chợ, cô nghĩ sẽ chán lắm đây, nhưng đặt vé tàu tốc hành rồi lại phải chuyển tàu ở Toyohashi thì quá phiền hà. Cô mang theo một tập truyện ngắn của Anatole France để giải khuây. Yukiko đang trong tâm trạng sao lãng, đọc cũng như không, cô bèn đặt cuốn sách xuống và lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Yukiko thấy căng thẳng vì hai ngày vừa rồi, hơi mệt sau những giây phút huyền ảo trước đó. Giờ Cô sẽ phải ở Tokyo vài tháng. Yukiko đã ở Ashiya quá lâu đến nỗi cô bắt đầu nghĩ mình có thể không phải quay trở lại Tokyo, rồi lúc này đây, cô lại gửi mình theo chuyến tàu chậm nơi sân ga miền quê xa lạ.

“Tiễn em đến Ashiya đi chị!” Etsuko nói nửa đùa nửa thật. Yukiko hứa với bé sẽ sớm quay lại để chấm dứt câu chuyện, nhưng cô vẫn thoáng có ý nghĩ nghiêm túc về việc quay về Ashiya với mọi người và hoãn hành trình về Tokyo. Toa tàu hạng nhì vắng vẻ hơn cả ngày hôm trước, Yukiko một mình ngồi hẳn một hàng ghế nhưng cô đang cứng hết cả cổ không nhúc nhích được, cứ ngủ gật là lại choàng tỉnh. Trong khoảng nửa tiếng tỉnh táo, thỉnh thoảng có để ý thấy một người đàn ông ở dãy ghế bên kia lối đi cách bốn, năm hàng. Cô mở mắt vì cảm thấy anh ta đang chăm chú nhìn mình. Trong lúc cô bối rối nhồm dậy và xỏ chân vào dép, người đàn ông bên ngoài ra cửa sổ, nhưng có vẻ anh đang tâm tư gì đó. Một lúc sau anh lại nhìn trộm Yukiko. Ban đầu Yukiko hơi khó chịu, nhưng cô bắt đầu tự hỏi phải chăng anh ta có lý do gì. Cô bắt đầu ngờ ngợ trước đây mình từng gặp người này. Anh ta trạc tứ tuần, mặc áo Sơ mi phan cổ trong bộ vest xám sọc trắng. Dáng người gầy bé, da ngăm đen, mái tóc chải gọn gàng, về tổng thể ngoại

hình cho thấy là một quý ông tinh lẻ giàu có. Ban đầu anh ta ngồi thì cầm lên hai bàn tay đan vào nhau, tay đặt trên cán ô đang kẹp giữa hai đầu gối. Lúc này anh lại ngả ra phía sau. Một chiếc mũ Panama mới màu trắng móc trên cái giá treo trên đầu anh. Anh ta là ai, tại sao cô không nhớ nổi? Đường như anh ta cũng đang tự hỏi câu ấy. Anh ta lảng đi khi Yukiko liếc về hướng anh, rồi lại nhìn Yukiko lúc cô không nhìn mình. Cô không nhớ nổi mình quen ai ở Toyohashi nơi anh ta bước lên tàu, và rồi cô nghĩ tới cái anh chàng Saigusa mà anh rể đã giới thiệu hơn mười năm trước. Saigusa là con của một gia đình bề thế ở Toyohashi, chuyện đó không ai thắc mắc, và cũng chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đích thị chính là anh ta. Không vừa ý với vẻ ngoài thô kệch của người đàn ông và nét mặt mà cô cho là bằng chứng của sự yếu kém về trí tuệ và học vấn, Yukiko khẳng khẳng không chịu, cô gạt lời đề nghị của Tatsuo sang một bên. Trông anh ta vẫn chân chất như vậy.

Hỏi ấy anh ta không quá xấu trai, tuy già trước tuổi nhưng không khác bây giờ là mấy, chỉ có tác phong quê mùa thì rõ rệt hơn hẳn. Nhờ đó mà Yukiko nhớ ra được khuôn mặt này trong vô vàn những khuôn mặt mù mờ từ những buổi coi mắt mờ mờ lung trong trí nhớ. Người đàn ông dường như bắt đầu ngờ ngợ nhận ra sự thật vào lúc cô nhận ra anh ta. Anh đột ngột quay sang cửa sổ. Nhưng xem ra anh ta vẫn chưa tin. Cẩn thận nhằm những lúc Yukiko không nhìn, anh mới thỉnh thoảng liếc trộm. Cô đã mấy lần gặp anh ta ở nhà chính đảng Osaka, bấy giờ anh quyết tâm lấy cô, nên anh còn nhớ ngay cả khi cô đã quên anh thì cũng là bình thường. Có lẽ điều khiến anh ta băn khoăn là từ hồi coi mắt đến giờ cô thay đổi rất ít, vẫn ăn bận trẻ trung y như vậy. Nhưng bề gì bị sẫm soi cũng không dễ chịu. Nói đại anh ta biết đó giờ đã có bao nhiêu lần coi mắt, rồi mới chỉ hôm qua Yukiko vừa đi coi mắt xong và đang trên đường về nhà thì sao nhỉ? Nghĩ mà rùng mình. Đến xúi quẩy, bộ kimono cô mặc hôm nay lại kém tươi tắn hơn so với bộ hai hôm trước, trang điểm cũng khá qua loa. Biết rằng mình lộ vẻ phờ phạc khi đi đường rõ hơn hầu hết mọi người, cô muốn chỉnh trang lại gương mặt, nhưng phải đi lướt qua người đàn ông hay mở hộp phấn ra để nhìn trộm qua gương thì hèn quá. Chắc anh ta không về Tokyo vì đây chỉ là tàu chợ mà thôi. Mỗi ga dừng lại cô đều hy vọng anh bước xuống. Ở Fujieda anh đứng dậy nhắc cái mũ Panama ra khỏi giá. Sau khi nhìn cô lần cuối - lần này khá công khai, anh quay đi và rời khỏi tàu.

Những ý nghĩ về buổi coi mắt cùng những chuyện xảy ra trước và sau đó đuổi nhau qua tâm trí rã rời của Yukiko. Có phải là năm Chiêu Hòa thứ 2 không? Không, dường như là năm Chiêu Hòa thứ 3. Cô đâu chừng hai mươi tuổi. Đó có phải lần coi mắt đầu tiên không? Sao cô lại thấy ghét người đàn ông đó đến thế? Tatsuo đã khuyên mọi nhờ: nhà Saigusa là một trong những gia đình giàu có nhất Toyohashi, người ta là trưởng nam; Yukiko còn đòi hỏi gì nữa; so với gia đình Makioka bây giờ thì mới này quá tốt; việc bàn bạc đã đi quá xa nên nếu Yukiko trở mặt thì tình cảnh của Tatsuo sẽ lao đao. Nhưng Yukiko tiếp tục lắc đầu, và lý do của cô không chỉ là vẻ ngoài ngáo ngơ của anh chàng: mặc dù được thông tin là anh đau ốm nên không thể đi học, nhưng họ đã biết nguyên nhân chính là do thành tích yếu kém thời phổ thông của anh ta, và Yukiko nghĩ, dù có là vợ một người đàn ông khá giả thì cũng để làm gì khi sống mòn ở cái tỉnh lỵ Toyohashi bé tẹo. Sachiko rất đồng tình với em gái, còn phản đối quyết liệt hơn. Đem gả Yukiko đáng thương vào chốn quê mùa, có chán không! Với lại, dù không nói với nhau, hai chị em đều muốn chọc tức Tatsuo. Cha vợ vừa qua đời là Tatsuo đã bắt đầu tự tung tự tác. Cả ba cô em vợ: Taeko, Yukiko và Sachiko đều bất bình nhất ở cái thói gia trưởng của Tatsuo. Họ đã lập nên một liên minh ba người để chứng minh với Tatsuo là anh đã lầm. Tatsuo giận nhất ở chỗ Yukiko không chịu đưa ra câu trả lời cụ thể khi anh đã đi đến nước không thể quay đầu được nữa. Đột nhiên cô trở nên bướng bỉnh. Trước những lời trách mắng của anh rể, cô đáp là về những chuyện tế nhị này các thiếu nữ không muốn nói thẳng tâm tư, đáng nhẽ ra anh phải đoán biết từ thái độ của cô việc cô có muốn lấy người đàn ông đó hay không. Vậy đã đành, nhưng Yukiko cũng không thể phủ nhận mình đã biết chuyện ông sắp ở ngân hàng của Tatsuo đứng ra làm mai. Cô cố ý trả lời kiểu lảng tránh để anh rể bẽ mặt. Bản thân chẳng có tội lỗi gì nhưng trưởng nam nhà Saigusa vì thế lại trở thành ngòi nổ cho mâu thuẫn gia đình. Yukiko từ đó chẳng nghĩ ngợi hay nghe nói gì về anh ta nữa. Anh ta bây giờ chắc cũng có vài đứa con rồi. Không biết nếu cô lấy người đàn ông quê mùa ấy thì sao nhỉ? Chẳng phải cáo chê nhơ xanh, mà Yukiko đoán chắc là mình sẽ khó lòng hạnh phúc được. Nếu cả đời anh ta chỉ loanh quanh trên những chuyến tàu chợ kéo lê giữa những ga xép hẻo lánh, cô tin rằng cô không thể nào hạnh phúc với anh ta. Quyết định của cô là đúng đắn.

Về đến nhà Shibuya vào khoảng 10 giờ tối hôm ấy, Yukiko không dǎ động gì đến việc giúp mặt người đàn ông nợ với Tatsuo hay Tsuruko.

QUYỀN HẠ – 7

Sachiko có nhiều điều nghĩ ngợi trên chuyến tàu về Osaka. Không phải về những chuyện vui như chuyến săn đom đóm hai đêm trước, buổi sáng và cái đêm ở Gamagōri, mà chị ưu tư về dáng người đơn côی vừa bỏ lại ở Gamagōri, về khuôn mặt gầy gò với vết nám nổi rõ bần bật hơn bao giờ hết. Bộ mặt đó, dáng vẻ đó làm sống lại mọi ấn tượng về buổi coi mắt không vui. Sachiko không nhớ mười năm vừa qua chị đã đưa Yukiko đi coi mắt bao nhiêu lần. Tính cả những cuộc gặp gỡ không chính thức, chị nhắm thấy con số năm hay sáu có lẽ còn là tính non. Gia đình Makioka chưa bao giờ mất mặt như thế này. Họ từng luôn luôn đặt mình ở chiều trên, cho rằng đối phương phải lấy lòng mình, lúc nào cũng là gia đình mình đóng vai trò đánh giá đối tượng và thấy anh ta thiếu sót. Lần này thì từ đầu họ đã ở chiều dưới. Nhẽ ra lúc bức thư đầu tiên đến, phải thẳng thừng từ chối, bây giờ họ đã bắt đầu miễn cưỡng, và Sachiko lại tiếp tục nhượng bộ khi vẫn còn cơ hội không nhận lời. Vì nể Tatsuo và bà Sugano, cuối cùng chị đã đi coi mắt. Tại sao lúc đó chị lại cảm thấy e sợ như vậy? Trước đây, lúc nào chị cũng tự hào giới thiệu Yukiko, người em gái mà chị không bao giờ phải thấy xấu hổ, mà hôm qua chị lại cứ run lẩy bẩy mỗi lần Sawazaki nhìn con bé. Không thể trốn tránh sự thực rằng Sawazaki là giám khảo, và họ là thí sinh. Riêng sự thực ấy đã đủ làm Sachiko cảm thấy mình và Yukiko chưa bao giờ bị xúc phạm đến thế. Nhưng điều khiến lòng chị nặng trĩu hơn cả và day dứt khôn nguôi, là ý nghĩ rằng Yukiko có tí vết. Một khuyết điểm có lẽ gần như chẳng đáng để tâm, nhưng vẫn là có tí vết. Thà quên phút đi bụi coi mắt này. Thế còn những buổi coi mắt trong tương lai thì sao? Phải làm gì đó để xử lí vết nám trên mắt Yukiko. Có thể xóa nám không, mà có phải tại vết nám đó mà tiền đề của Yukiko ngày một u ám không? Hay tại vết nám hôm qua sậm hơn hẳn, cộng thêm điều kiện ánh sáng, góc nhìn quá tệ nữa chăng? Có một điều chắc chắn: nhà Makioka không còn có thể đi coi mắt với cảm giác trên cơ như cũ nữa rồi. Từ nay sẽ giống như ngày hôm qua: Sachiko sẽ run rẩy khi thấy em mình bị đưa ra trước cái nhìn chòng chọc của kẻ đến hỏi vợ.

Đoán chắc sự im lặng này không chỉ là dấu hiệu của mỗi một, Taeko cũng chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

“Hôm qua có chuyện gì thế chị?” Cô khẽ hỏi, tận dụng khoảnh khắc bé Etsuko đi lấy nước cho đom đóm.

Sachiko không muốn nói chuyện. Khoảng một, hai phút sau, như thể sự nhớ đến câu hỏi được đặt ra cho mình cô mới đáp: “Chuyện kết thúc qua quít lắm.”

“Rồi kết quả thế nào?”

“Này, em nhớ lúc tàu hồng còn gì.”

Sachiko lại im lặng và Taeko không hỏi thêm câu nào nữa.

Đêm hôm đó, tóm lược sự tình cho Teinosuke, Sachiko không đi vào những chi tiết gây ức chế. Chị chịu không nổi ý nghĩ ôn lại chúng. Teinosuke bảo, ông ta chắc chắn là từ chối ấy mà, mình nên chủ động khước từ trước khi tự đi đeo mo vào mặt mới phải. Nhưng cũng chỉ là nói dăm câu ba điều thôi. Chúng mình phải nghĩ đến mối quan hệ với bà Sugano và cả nhà chính nữa, Sachiko vẫn thầm bí mật hy vọng là biết đâu, có bao giờ...

Trước khi có thời gian lên kế hoạch, một bức thư của bà Sugano bay đến như thể đuổi theo Sachiko đến tận nhà.

Ngày 13 tháng Sáu,

Sachiko thân mến,

Em tử tế quá, chịu khó lặn lội xuống dưới quê. Chị sợ chẳng làm được gì để giúp các em tiêu khiển, hy vọng em bỏ qua khi nào lại tới chơi, có thể là vào mùa hái nấm thu này.

Chị gửi kèm bức thư hôm nay vừa nhận được từ ông Sanazaki. Chị cố gắng cô vọng mà chỉ làm ơn mắc oán. Không biết xin lỗi em thế nào, thôi thì lại mong em tha thứ cậy. Lúc nhờ cả người quen trên Nagoya nghe ngóng, con trai chị hôm nọ được thông báo bằng thư rằng, chưa biết đối phương có mong muốn gì, nhưng e rằng mọi chuyện đang đi theo đúng hướng mà em nghĩ.

Bề gì hai người cũng chẳng hợp nhau, nên chị rất tiếc vì đã khiến em phải uống công lặn lội đường xa. Chuyển lời đến em Yukiko hộ chị.

Trân trọng,

Sugano Yasu

Bức thư gửi kèm là của Sawazaki

Ngày 12 tháng Sáu,

Thưa bà Sugano,

Thời tiết ẩm đạm thế này mà bà vẫn khỏe mạnh, tôi lấy làm mừng. Cám ơn bà đã bỏ bao công sức vào hôm kia.

Về tiểu thư Makioka, sau khi bàn bạc, phía nhà tôi đã kết luận là hẳn không thể nhận lời, nên tôi sẽ rất biết ơn nếu bà chuyển lời đến cô ấy. Tôi trả lời ngay lập tức vì muốn tránh gây thêm phiền hà cho bà.

Một lần nữa cám ơn lòng tốt của bà.

Trân trọng,

Sawazaki Hiroshi

Hai lá thư trang trọng đến kì cục làm tăng thêm sự khó chịu theo nhiều cách. Lần đầu tiên, họ Makioka bị thông báo đánh rớt. Lần đầu tiên họ bị dán nhãn kẻ bại trận. Mặc dầu đã có sự chuẩn bị những giọng điệu hai bức thư khiến gia đình bất bình, cũng như cách bà Sugano kết thúc mỗi này vậy. Đương nhiên phản nản chẳng được ích gì, nhưng bức thư của Sawazaki được thảo bằng bút máy trên một tờ giấy ô ly (mà thư gửi cho bà Sugano trước đó được viết bằng bút lông trên loại giấy cuộn cao cấp). Mặc dù nói là quyết định được đưa ra “sau khi bàn bạc”, nhưng hẳn ông ta đã có câu trả lời từ hôm coi mắt. Cứ cho là thế, thì ông ta cũng không hề viết thư cho nhà Makioka, nhẽ ra có thể tìm cách giải thích lý do của mình đỡ xã giao cứng nhắc hơn với bà Sugano chứ? Đã tro trên để người khác phải đường xa vất vả chỉ để đáp lại là “hẳn không thể nhận lời” mà không thềm giải thích thì khác nào đang chửi vào mặt gia đình Sugano? “Sau khi... phía nhà tôi đã kết luận...” Sau khi cái gì mà sau khi? Còn nói là “sau khi bàn bạc”, ý chừng là tôi đã nói chuyện với thân quyến, và quyết định rằng mỗi này không hợp”. Có lẽ triệu phú họ cư xử như thế. Cái từ “sau khi chiếu lệ ấy làm họ còn khó chịu hơn. Bà Sugano nghĩ cái gì mà gửi kèm thư ấy? Thà rằng không biết ông Sawazaki nói gì, thì gia đình đã không cần lo lắng. Tại sao bà ta lại thấy cần thiết cho nhà Makioka xem bức thư thậm chí không phải là gửi cho

họ? Có lẽ với bà ta chuyện ấy chẳng có gì đáng ngại. Nhưng người khác có thể kì vọng là người đàn bà ở tuổi bà Sugano sẽ kín đáo giấu bức thư đi, rồi báo lại việc dàn xếp bất thành theo cách không gây tổn thương gia đình Makioka. Lời giải thích gượng gạo kèm theo chẳng làm nguôi ngoai được mấy. “Con trai chị hôm nọ được thông báo bằng thư rằng, chưa biết đối phương có mong muốn gì, nhưng e rằng mọi chuyện đi theo đúng hướng mà em nghĩ. Bề gì hai người cũng chẳng hợp nhau.” Bà Sugano dòng dõi danh gia vọng tộc chẳng ai thắc mắc, nhưng Sachiko và Teinosuke buộc phải kết luận bà cũng chỉ là một bà già quê mùa, chân chất, không đủ tinh tế để hiểu được ý tứ của dân thành phố. Họ đã sai lầm để kẻ khác lôi kéo vào cuộc mai mối được dàn xếp bởi người như thế. Còn trách nhiệm cơ bản là ở phía nhà chính trên Tokyo. Nhà Ashiya đồng ý tham gia và tin cậy Tatsuo. Chẳng nhẽ Tatsuo, đã biết rõ tính tình của bà chị, lại không chịu dò hỏi sơ bộ và tự tính toán mức độ khả thi sao? Quan trọng ở chỗ bà Sugano có lòng, nếu khước từ thì Tatsuo sẽ khó xử - chi tiết đành để sau. Trong thư Tsuruko bảo thế. Tatsuo chuyển lời của bà Sugano đến nhà Ashiya mà không buồn cân nhắc đến tình thế của Yukiko, và cũng chẳng thêm biết bà Sugano đã điều tra đối tượng hay chưa, há chẳng phải là vô trách nhiệm ư? Với Teinosuke, Sachiko và Yukiko, mối này thế là xôi hỏng bỏng không, còn có cảm giác đã bị lợi dụng để giữ thể diện cho Tatsuo nữa. Sachiko và bản thân Teinosuke bị ảnh hưởng ra sao cũng không thành vấn đề, nhưng anh ngầm ái ngại rằng vụ này sẽ lại khiến cho Tatsuo và Yukiko thêm mâu thuẫn. Anh biết ơn vì hai lá thư kia được gửi cho Sachiko chứ không phải đăng nhà Tokyo. Sachiko làm theo đề nghị của anh và đợi vài tuần trước khi viết thư cho Tsuruko. Kết thư, cô trình bày qua loa về việc bà Sugano nói là việc mai mối với Sawazaki xem chừng không thuận lợi. Cô cũng nói thêm là hy vọng chị cả có thể lựa lời nói với Yukiko, còn việc mối lái thôi coi như bỏ.

QUYỀN HẠ – 8

Đầu tháng Bảy, Teinosuke có hai, ba ngày đi Tokyo. Lo cho Yukiko nên anh dành thời gian ghé nhà Shibuya. Anh không gặp Tatsuo được nhưng xem ra tinh thần cả Tsuruko lẫn Yukiko đều tốt. Dù chỉ nói chuyện riêng với Tsuruko trong lúc Yukiko ở ngoài làm kem, anh không đề cập đến vụ coi mắt. Anh nghĩ nhà chính có khi cũng nghe phong thanh được từ bà Sugano những lý do Yukiko không lọt vào mắt ông kia, nhưng xem ra Tsuruko không muốn nói về vụ coi mắt. Có thể phía Sugano bắt vô âm tín, cũng có thể chị muốn giữ bí mật. Chị chỉ nói rất nhiều về việc sắp tới là ngày giỗ mẹ lần thứ hai mươi hai, cả mấy chị em phải đến Osaka làm đám giỗ, có lẽ Yukiko phấn chấn bất ngờ là vì con bé đang ngóng ngày sớm được quay về Ashiya.

Tsuruko cho biết mọi người đã đẩy ngày tổ chức đám giỗ là 25 tháng Chín lên ngày 24 là Chủ nhật và đặt cỗ bàn ở Thiện Khánh Tự. Vì thế chị và Tatsuo sẽ đi Osaka vào thứ Bảy, 23 tháng Chín. Vấn đề là mấy đứa bé, không biết nên mang đứa nào theo. Sáu đứa thì đông quá. Teruo, thằng lớn nhất thì dĩ nhiên phải đi, ba đứa giữa đang tuổi đến trường thì có khi để ở nhà, còn Masao với Umeko cũng phải đi nữa. Vậy ai sẽ trông ngôi nhà? Nếu Yukiko chịu ở lại Tokyo thì lý tưởng rồi, nhưng giỗ mẹ thì ai lại không cho nó đi. Không còn ai để nhờ vả nữa, đành để cô hầu 0-Hisa phụ trách thôi. Cậu thấy thế có được không? Cũng chỉ có hai, ba ngày. Sẽ có sáu người đi Osaka tất cả, thế thì nên ở đâu? Có lẽ nên phân ra hai nhà. Sáu người thì hơi đông để vào một nhà ở chung. Tsuruko sẽ ở nhờ đằng Ashiya. Thế rồi chị cứ nói lan man, lo xa về đám giỗ hai tháng nữa mới xảy ra.

Chính Sachiko cũng đang thắc mắc đằng nhà chính định liệu đám giỗ thế nào, và đã nghĩ đến việc sớm viết thư gửi lên Tokyo. Vào tháng Mười hai năm Chiêu Hòa thứ 12 (1937), đúng mười hai năm ngày mất của cha, Tatsuo chỉ tổ chức một đám giỗ nhỏ trong một ngôi chùa ở Tokyo cùng phái với Thiện Khánh Tự. Mùa thu năm ngoái nhà chính mới chuyển lên Tokyo, gặp đủ phiền toái với cuộc sống mới, quay về Osaka nào có dễ dàng. Những lá thư trình trọng và bát nhang sơn mài để dâng lễ đã được gửi đến gia

quyển, biết như thế là không phải phép, nhưng Tatsuo định tổ chức đám giỗ cho bố vợ ở Tokyo, dịp ấy ai tình cờ thành phố thì anh rất vui lòng tiếp, nhưng sửa soạn đi lại cho khách thì khó mà lo được, hy vọng mọi người có thể ghé Thiện Khánh Tự vào ban ngày. Lý do đưa ra là chính đáng và Sachiko cũng cảm thấy Tatsuo, người biết được việc tổ chức ở Osaka xa hoa thế nào ắt hẳn đang sợ tốn tiền. Cha các cô từng đứng ra bảo trợ cho các bộ môn nghệ thuật, thành thử các kếp hát, geisha tụ tập trình diễn rất đông trong đám giỗ đầu và thứ hai của ông. Đám giỗ thứ hai được tổ chức ở nhà hàng Harihan, có hẳn các tài tử, nhạc công chuyên nghiệp, khiến người ta tưởng nhà Makioka đang ở thời rục rờ nhất. Đã rút ra bài học, Tatsuo chỉ gửi thư mời tham dự đám giỗ thứ sáu vào năm Chiêu Hòa thứ 6 cho số ít người quen có chọn lọc, nhưng rất nhiều người lại nhớ và tình cờ nghe được tin ngày giỗ của ông cụ, thành ra kế hoạch sửa soạn cỗ chay tại nhà chùa đã phá sản, đành phải đặt tiệc ở nhà hàng Harihan. Mặc dù có những người hãnh diện trước sự hào nhoáng ấy (“Cha ngày ấy ưa thích xa hoa, vì ông mà tốn kém một tí cũng được, coi như báo hiếu”), Tatsuo vẫn phàn nàn rằng phải cân nhắc nên hay không nên vung tay quá trán. Cơ nghiệp nhà Makioka đâu có còn được như xưa, đám giỗ nên làm khiên tốn hơn, anh chắc chắn ông cụ dưới ba thước đất cũng đồng tình như vậy. Cân nhắc đủ bề thì dường như anh có những lý do đặc biệt để không về Osaka vào đám giỗ lần thứ mười hai này. Các bậc cha chú trong họ nghiêm khắc phê bình: thế này là thế nào, đến đám giỗ của cha mẹ mà con rể ở Tokyo không chịu về? Đúng là cánh nhà chính đã quen nếp tăn tiện, nhưng đám giỗ không phải một dịp đặc biệt sao? Tsuruko kẹt giữa hai làn đạn, nên rốt cuộc Tatsuo bèn kiếm cớ là sẽ bù đắp bằng đám giỗ lần thứ mười sáu ở Osaka. Thành thử Sachiko đang thắc mắc anh có ý định làm gì vào đám giỗ thứ hai mươi hai của mẹ mình. Họ hàng chê trách đã đành, nhưng cô mới là người bất mãn nhất nếu đám giỗ lại được tổ chức ở Tokyo.

Tatsuo về việc này chẳng có tình cảm nào đặc biệt vì anh không biết gì về mẹ vợ. Tình cảm của Sachiko với mẹ khác với cha khá nhiều. Cha qua đời vì đột quỵ tháng Mười hai năm Đại Chính thứ 14 ở tuổi năm mươi tư, không phải là sống thọ. Cuộc đời của mẹ thật ngắn ngủi, bà qua đời năm Đại Chính thứ 6 ở tuổi ba mươi sáu. Bản thân giờ Sachiko cũng đang ở tuổi ấy, và nhận ra chị Tsuruko đã già hơn mẹ bảy giờ tận hai tuổi, nhưng chị còn nhớ mẹ đẹp hơn mình và chị cả Tsuruko hôm nay nhiều lắm. Hoàn cảnh

lâm bệnh và qua đời của mẹ có liên quan tới việc Sachiko, bảy giờ mười bốn tuổi, thấy mẹ mình tươi tắn, trẻ trung hơn thực tế. Người mắc bệnh phổi thường trở nên xanh xao, hốc hác đến đáng sợ nhưng mẹ Sachiko đến cùng vẫn giữ được nét khả ái kì lạ. Khuôn mặt bà trắng trẻo hơn, không hề có những chỗ trũng sâu, đôi tay, đôi chân bà tuy gầy guộc nhưng làn da vẫn sáng bóng. Bà đổ bệnh một thời gian ngắn sau khi sinh Taeko. Đầu tiên được chuyển ra bờ biển, đến Hamadara và Suma rồi rút cuộc bà tới sống tại một ngôi nhà nhỏ thuê trên đồi ở Minoo khi rõ ràng không khí ngoài biển chỉ khiến bệnh thêm nghiêm trọng. Những năm cuối cùng, Sachiko chỉ được phép gặp mẹ một, hai lần mỗi tháng, mỗi lần trong thời gian rất ngắn. Sau khi trở về, chị nhận thấy hình ảnh người phụ nữ đau ốm cứ ám ảnh trong đầu mình, hòa vào âm thanh đơn độc của sóng biển hoặc gió qua rừng thông, từ đó chị lý tưởng hóa mẹ, hình ảnh của mẹ trở thành trung tâm những tình cảm của chị. Gia đình đã biết sau khi chuyển tới Minoo, bà sẽ không còn trụ được bao lâu nữa nên những chuyến thăm của Sachiko cũng không còn bị hạn chế như trước. Một buổi sáng có điện thoại gọi tới, Sachiko và mọi người đến bên giường mẹ không lâu thì bà mất. Mùa thu đã kéo dài được vài ngày đang đập vào cửa kính ngoài hiên. Khu vườn nhỏ dốc nhẹ về phía dòng sơn khô, dưới chân dốc, những bông hoa hồ chi bắt đầu rụng còn bị mưa vùi dập tả tơi. Khi nước dâng lên, mọi người xôn xao về một trận lụt, tiếng nước reo trong tai họ còn rõ ràng hơn cả tiếng mưa rơi. Sachiko sẽ run lẩy bẩy như những hòn đá dưới lòng suối cọ xát vào nhau, làm rung lắc nền móng ngôi nhà, cô tự hỏi phải làm gì nếu ngộ nhỡ lũ về thật. Nhưng trước gương mặt yên bình, hoàn toàn thanh thản của mẹ lúc ra đi tựa sương mai, chị dường như quên hết sợ hãi, thấy như có điều gì mát lành vừa lướt qua mình, như thể được kéo vào một viễn cảnh tươi đẹp và gột rửa tâm hồn. Chị thấy buồn, nhưng đó là nỗi buồn tách biệt với cá nhân, đi cùng một chút nhẹ nhõm du dương khi nghĩ về một điều gì đẹp để vừa rời bỏ thế gian. Mặc dù chị đã biết mẹ sẽ không sống qua mùa thu, nhưng nếu khuôn mặt mẹ lúc ra đi không đẹp như thế thì nỗi đau thương sẽ càng khó có thể chịu đựng hơn và một ký ức ảm đạm sẽ mãi kéo dài.

Cha của Sachiko từ lâu đã quen thói trác táng nên hai mươi tám tuổi mới lấy vợ, thời đó như vậy là khá muộn, người vợ kém ông đến chín tuổi. Theo lời các bậc cao niên trong họ, hai người thuận vợ thuận chồng đến mức có thời gian cho chị ngừng tới chốn cô đầu. Hai vợ chồng hoàn toàn trái

ngược, người chồng thích náo nhiệt xa hoa, người vợ xuất thân từ một gia đình thương phú ở Kyoto, dung mạo, đi đứng, cử chỉ đều hợp với tiêu chuẩn người đẹp kinh kỳ. Dù trái ngược nhau là vậy, nhưng ai cũng nhìn họ như một đôi đáng ghen tị. Nhưng Sachiko không có ký ức về thời xa xưa ấy. Thay vào đó, chị chỉ nhớ là cha lúc nào cũng ở ngoài theo đuổi thú ăn chơi, còn mẹ, người vợ ngoan hiền cam chịu của gã thị dân, một tay lo liệu việc nhà mà không lộ ra chút oán thán nào. Từ khi vợ ốm, đam mê truy lạc gần đến mức suy đồi của ông lại càng biểu hiện lộ liễu, nhưng Sachiko biết, cha mình chuộng nhất là vẻ đẹp Kyoto. Ông thường chọn Kyoto hơn là Osaka để ăn chơi, và thỉnh thoảng ông đưa Sachiko đi cùng mình đến một quán cô đầu ở Kyoto. Chị thích Yukiko hơn cả Taeko. Hẳn Sachiko có nhiều lý do, nhưng một trong số ấy là trong bốn chị em, Yukiko giống mẹ nhất. Tsuruko cũng giống mẹ, trong khi Sachiko và Taeko giống cha. Mặc dù khuôn mặt của Tsuruko gợi nhớ đến những giai nhân đất Kyoto nhưng dáng người chị lại cao lớn, thiếu hẳn nét mong manh diễm lệ của mẹ. Là người đàn bà thời đại Minh Trị, mẹ cao chưa đầy mét sáu, chân tay nhỏ nhắn. Những ngón tay yếu điệu gợi nhớ đến bàn tay thu nhỏ tinh tế của búp bê. Taeko thấp nhất trong bốn chị em mà vẫn còn cao hơn mẹ, Yukiko cao hơn Taeko một tấc, tức là cao hơn hẳn mẹ, nhưng lại kế thừa nhiều nét đẹp của mẹ hơn các chị em khác. Cô còn có một mùi hương tự nhiên gợi nhớ đến mẹ mình.

Sachiko chỉ mới nghe về đám giỗ thông qua chồng. Tsuruko hay Yukiko chưa trực tiếp lên tiếng mãi đến khi có lời mời chính thức vào trung tuần tháng Chín. Sachiko lấy làm lạ khi đọc lời mời, rằng nhà chính định đầy luôn cả đám giỗ lần thứ mười sáu của cha còn cách đó hai năm để làm gộp vào lần này luôn. Teinosuke cũng rất ngạc nhiên - đằng Tokyo có nhắc gì đến đám giỗ của cha đâu. Dù cho Tsuruko đang trù tính gì đi nữa, thì có vẻ rõ ràng Tatsuo đã ấn định từ đầu là gộp hai đám giỗ vào làm một lần. Dời ngày làm đám giỗ cha mẹ không phải việc bất thường. Nhưng Tatsuo từng bị phê bình và tổ chức những đám giỗ trước còn sơ suất, anh đã hứa sẽ cải thiện trong đám giỗ lần thứ mười sáu. Nếu lý luận rằng thời thế đã đổi thay, khoe mẽ xa hoa trong thời buổi nước nhà khủng hoảng thật khó coi thì ai mà bắt bẻ, nhưng nếu Tatsuo có lo đến điều này thì anh ta cũng nên hỏi ý kiến mấy người bà con nhiều chuyện chứ? Cứ đợi đến sát nút mới dùng một cái tuyên bố quyết định như thế có hơi bất lịch sự không? Lời mời chỉ đơn

giản là gia đình chúng tôi rất vinh dự nếu ông bà có thể hiện diện ở chùa Thiện Khánh Tự, quận Shimodera, Osaka lúc 10 giờ sáng ngày 24 tháng Chín để tưởng niệm mười sáu năm ngày mất của cụ ông Makioka và hai mươi hai năm ngày mất của cụ bà Makioka. Mãi đến mấy hôm sau, Sachiko mới được Tsuruko cho biết chi tiết qua điện thoại: Lúc Teinosuke ở Tokyo thì anh chị chưa có kế hoạch như thế, nhưng anh Tatsuo đề nghị là năm nay mình cũng làm giỗ cha luôn vì giỗ chạp linh đình bất chấp thì không phù hợp với chủ trương Tổng động viên Tinh thần Quốc dân, nhưng dù là thế thì anh chị cũng mới chỉ thay đổi kế hoạch sau khi bắt đầu gửi thư mời thôi. Tatsuo đã quyết là ở Châu Âu đang chiến tranh, không ai nói trước được Nhật còn có thể đứng ngoài cuộc được bao lâu nữa, với lại sự kiện Lư Câu Kiều hiện đã ba năm rồi, cũng có dấu hiệu leo thang thành một phần của Thế chiến, thì phải dè sẻn, thắt lưng buộc bụng hơn nữa, vì khách chỉ có lèo tèo mấy người nên chẳng nghĩ đến việc in thiệp mời mà chỉ viết tay, anh chị đã nhờ mấy người văn thư ở nhà băng viết thiệp; chẳng có thời gian để hỏi ý ai, nhưng chị không nghĩ lần này bà con lại trách mình đâu, và chị cũng hoàn toàn đồng tình với anh nhà. Sau khi kết thúc những lời xin lỗi, giải thích dài dòng, chị tiếp tục trình bày kế hoạch của mình. Chị và Yukiko cùng hai cháu Masao, Umeko sẽ lên tàu tốc hành Chim Én ngày 22. Mọi người hy vọng có thể ở cùng Sachiko. Tatsuo và Teruo sẽ đi tàu đêm ngày thứ Bảy rồi về vào tối Chủ nhật, thế là không phải phiền đến ai. Phần chị, thì từ lần cuối ở Osaka đến nay đã hai năm. Vì lần này đã để nhà cửa cho O-hisa một tay lo liệu và không biết lúc nào mới có dịp đi nữa nên chị muốn ở lại đến bốn, năm ngày Cơ, ngặt nỗi muộn lắm ngày 26 là phải về rồi. Sachiko hỏi, thế đồ ăn thì sao? Ừ, ăn uống thì đã thuê một phòng trong khuôn viên chùa, sẽ gọi nhà hàng mang đồ bữa trưa tới. Chị đã gọi điện chỉ dẫn cậu Shokichi, con trai người trông coi ngôi nhà ở Osaka ấy. Chắc không có rắc rối nào phát sinh đâu, nhưng để chắc ăn thì Sachiko Có thể kiểm tra lại với nhà chùa và nhà hàng được không? Áng chừng có ba mươi lăm khách, nên chị đã đặt bữa trưa và rượu cho bốn mươi người. Có thể nhờ vợ và con gái thầy chùa²³ đi hâm rượu. Nhưng người trong nhà phải tự phục vụ, nên chị hy vọng Sachiko sẵn lòng. Tsuruko hiếm khi gọi điện nhưng đã gọi là gọi hai, ba cuộc liền²⁴. Chị cứ nhớ ra việc này, việc nọ cần phải nói thêm. Cả Yukiko và Taeko sẽ có mặt trong đám giỗ. Để thiên hạ thấy hai đứa nó vẫn chưa chồng, thật ê chề quá. À, chị nên mua quà gì cho nhà mình

nhỉ? Rốt cuộc Sachiko phải nói: “Thôi để ngày kia chị em mình gặp nhau
nha.”

QUYỀN HẠ – 9

Đoạn cuối cuộc điện thoại của chị cả có nhắc đến việc phải đem hai cô em gái chưa chồng ra trước thiên hạ thì đến là ê chề - vợ chồng chị cả hẳn khổ tâm lắm, có thể thấy đây là một lý do khác khiến hai người đó thiếu nhiệt tình tổ chức đám giỗ. Tatsuo muốn chí ít Yukiko cũng phải lấy được chồng trước lễ tưởng niệm hai mươi hai năm ngày mất của mẹ vợ, chị em trong họ ít tuổi hơn đã lấy chồng, có người đã lên chức mẹ mà Yukiko ba mươi hai tuổi vẫn còn làm “tiểu thư. Đám giỗ thứ sáu năm Chiêu Hòa thứ 6 đã chẳng dễ chịu gì cho Tsuruko và Tatsuo khi nghe nhận xét là Yukiko “không già đi tí nào”, lần này lại phải nghe nữa thì càng đau hơn. Đúng là Yukiko vẫn trẻ trung phơi phới, cô xem chừng không hề tủi thân trước các chị em họ đều đã có nơi có chốn. Chính vì thế người ta mới thương hại cô rồi quay sang chỉ trích nhà chính. Thật xấu hổ khi người con gái như vậy lại cứ ế dài, cha mẹ dưới ba thước đất hẳn đang hết sức phiền lòng. Sachiko nghĩ, già nửa trách nhiệm cũng thuộc về mình và chị hoàn toàn thông cảm với anh rể.

Nhưng Sachiko buồn bực khi nghĩ đến cuộc viếng thăm sắp tới vì những lý do không liên quan đến Yukiko. Việc của Taeko có sự thay đổi. Một thời gian ngắn sau khi Itakura mất, Taeko có vẻ thần thờ, lãnh đạm. Song chỉ một, hai tuần sau, cô xem ra đã hồi phục tinh thần. Taeko vì tình yêu dành cho Itakura mà chống lại mọi sự ngăn cản, cái chết của anh đã khiến cô bàng hoàng nhưng Taeko không phải là người hay tự dằn vặt. Cô nhanh chóng quay về học may, lại khỏe khoắn và đầy năng lượng như trước. Sachiko ngưỡng mộ em gái lắm, cô bảo Teinosuke: “Lần này cô Út đau khổ thực sự mà chẳng hề bộc lộ ra chút nào, quả là đáng phục. Taeko cứ tham công tiếc việc luôn, em muốn noi gương con bé mà không được.”

Một ngày chớm trung tuần tháng Bảy, Sachiko ăn trưa với bà Kuwayama ở nhà hàng sushi yêu thích tại Kobe. Ông chủ già nói cô Út đã gọi điện đặt bàn cho hai người. Sachiko không biết Taeko gọi điện từ đâu, con bé ra khỏi nhà từ sáng, và Sachiko cũng chịu không biết người đi cùng là ai. Một cậu nhân viên nói thêm vào: “Mấy lần gần đây tiểu thư Taeko đều đến cùng

một khách nam. Sachiko sừng sốt muốn nghe thêm nhưng vì bà Kuwayama ngồi cạnh nên chị đành cười mỉm rồi chuyển chủ đề. Và quả thực việc tìm hiểu thân thể người đàn ông đó cũng khiến chị hơi lo sợ. Tạm biệt bà Kuwayama sau bữa trưa, Sachiko đi xem một bộ phim Pháp đã từng xem trước đó. Khi ra khỏi rạp lúc 5 giờ rưỡi chiều, chị không ngăn nổi bản thân muốn quay lại nhà hàng, bấy giờ Taeko hẳn vừa đến cùng người khách nam kia. Thế nhưng chị lại về thẳng nhà.

Một tháng sau, vào giữa tháng Tám, Teinosuke, Sachiko, Etsuko và O-Haru đi xem kếp Kikugoro đang lưu diễn ở Kobe (Taeko hiếm khi nhận lời xem phim hay xem kịch cùng Sachiko. Cô sẽ nói là em muốn đi, nhưng thôi để lúc khác.) Khi xuống taxi và chuẩn bị sang đường, Sachiko và O-Haru bị đèn đỏ ngăn lại. Một chiếc taxi đi qua, và họ thoáng thấy Taeko cùng Okubata trong xe - dưới cái nắng hè rực rỡ nhìn rõ là bọn họ, không lẫn vào đâu được. Đôi nam nữ mãi nói chuyện không biết rằng mình đã bị trông thấy.

“O-Haru, đừng có nói với ông Makioka hay bé Etsuko nghe chưa.” Sachiko nói, giọng đầy bất an. Nhận thấy vẻ mặt Sachiko thay đổi, O-Haru nghiêm túc gật đầu rồi nhìn xuống đất. Sachiko Cố ý đứng lại. Chị muốn trái tim đập loạn xạ của mình lắng xuống một chút khi bắt kịp Teinosuke và Etsuko đang đi phía trước, cách chị một tòa nhà. Lúc nào trong cơn bồn loạn chị cũng thấy những đầu ngón tay mình lạnh buốt. Chị nắm chặt tay O-Haru. Chị phải nói gì đó.

“O-Haru, có nghe đồn đại gì về cô Út không? Cô Út có vẻ hờn như chẳng còn ở nhà mấy.”

O-Haru chỉ gật đầu.

“Biết chuyện gì thì em phải nói cho chị. Có điện thoại từ cậu ta gọi đến không?”

“Như em biết thì không có, bà ạ.” O-Haru bảo, có chút phân vân. Sau khi ngừng lại, cô vội lẩm nhẩm: “Hai, ba lần ở Nishinomiya...”

“Em có thấy cậu ta không?”

“Dạ cậu ấy... với cả cô Út ạ.”

Sachiko không nói nữa. Sau khi hồi kịch thứ nhất kết thúc Cô mới có Cơ hội hỏi chuyện O-Haru ngoài hành lang. Tháng trước, O-Haru đã xin nghỉ

hai tuần để chăm sóc cha cô đang nằm tại bệnh viện Nishinomiya sau một ca mổ cắt búi trĩ, mỗi ngày một, hai lần cô phải về nhà lấy đồ ăn và đồ đạc. Cô luôn bắt xe buýt tuyến quốc lộ. Cô kể là ba lần dừng độ Okubata, một lần lúc xuống xe, hai lần lúc đợi xe. Mỗi lần Okubata đều đi buýt tuyến ngược lại lên Kobe. Thành thử O-Haru băng qua đường từ hướng nam và đợi xe ở bên đường cạnh chân núi, còn Okubata thì xuống qualốit mambō từ hướng bắc, đợi xe ở bên đường hướng ra biển. (O-Haru dùng từ mambō là tiếng địa phương chỉ còn được dùng ở khu vực Osaka. Từ này chỉ một đoạn đường hầm ngắn, đại khái như cầu chui, hình như là từ vay mượn từ tiếng Hà Lan. Về hướng bắc của trạm xe buýt mà O-Haru đứng có một tuyến đường đắp cao cho tàu hỏa đi qua, đoạn ngay sau trạm xe buýt được khoét một đường hầm chỉ đủ cho một người chui lọt. Lần đầu trông thấy cậu chàng, O-Haru bối rối không biết có nên lên tiếng hay không khi Okubata mỉm cười và nâng mũ lên. Lần thứ hai, thì cả hai xe đều đến trễ mấy phút, thế là Okubata tự tới nói chuyện. Cậu ta bảo: Hình như chúng ta có duyên nhỉ, rồi hỏi thăm O-Haru đang làm gì ở khu này. Khi cô giải thích công chuyện của mình cậu ta mỉm cười, nói bữa nào ghé chơi. Cậu chàng bảo: anh sống ở ngay đằng kia, rồi chỉ tay qua chỗ mambō. Em có biết Ipponmatsu, chỗ cây thông cô đơn không? Anh ở ngay cạnh đó, tìm nhà không khó đâu, nhất định phải đến chơi đấy. Cậu chàng hãy còn nhiều điều muốn nói nhưng chiếc xe buýt của O-Haru đã cất ngang. (O-Haru khi kể chuyện thường nhại cách nói chuyện của người khác, khiến cho câu chuyện trở nên sống động). Cô đã gặp cậu Okubata ba lần, lần nào cũng tầm 5 giờ chiều, và cậu ta luôn đi một mình. Lần khác, lại độ 5 giờ chiều cô gặp Taeko ở cùng trạm xe buýt. Taeko lại gần, vỗ vai O-Haru. “Cô đi đâu về thế ạ?” O-Haru hỏi, hỏi xong tự mình cũng bối rối không hiểu sao lại hỏi. Taeko len lén đến gần mà O-Haru không phát hiện ra, chắc hẳn là cô đã đi qua mambō. Taeko hỏi lại: Thế O-Haru bao giờ về, bố em thế nào rồi? Cậu Kei bảo là trông thấy em đấy. Taeko nói thêm và cười thích thú. O-Haru băn khoăn không biết Taeko sẽ nói gì nữa. Nhưng Taeko chỉ giục O-Haru về cho chóng, rồi băng qua đường để bắt xe buýt đi Kobe, O-Haru không biết cô về nhà hay còn công chuyện gì ở Kobe nữa.

Đó là toàn bộ câu chuyện nghe được ở hành lang nhà hát. Ngờ ngợ là O-Haru biết nhiều hơn thế, Sachiko gọi cô vào phòng khách vào buổi sáng hai hôm sau, khi Taeko đã rời khỏi nhà và O-Teru thì ra ngoài với Etsuko. Sáng

hôm ấy Etsuko đi học dương cầm. O-Haru bảo em có biết gì hơn đâu, mặc dù em thấy cậu Okubata có nhà ở Nishinomiya thì cũng kì, tưởng cậu ấy ở Osaka chứ, có hôm em đi qua hầm mambô ra đến cây thông cô đơn thì thấy đúng là cậu ấy có nhà thật, một ngôi nhà nhỏ tường trắng, mái ngói đỏ, đằng trước có bờ rào thấp. Cái biển trước cổng vón vện ghi “Okubata”. Nhìn nước gỗ còn mới, O-Haru đoán rằng Okubata chỉ mới về đây. Trời khá tối, đã quá 6 giờ, có ánh đèn sáng rực chiếu xuyên qua lớp rèm ren trắng trên cửa sổ tầng hai để mở. Máy quay đĩa đang phát nhạc. Khi lắng nghe, O-Haru thấy có thể phân biệt được là ngoài giọng Okubata còn có giọng ai đó. Hình như là giọng đàn bà, dù O-Haru không thể nghe rõ vì tiếng nhạc. (Phải, cô còn nhớ bài hát nữa Cơ. Là bài mà Danielle Darrieux hát trong phim Trở về lúc bình minh ấy.) Cô đã định nếu có thời giờ sẽ quay lại nghe ngóng một lần nữa nhưng hai, ba hôm sau thì cha O-Haru xuất viện, cô lại về Ashiya. O-Haru nói mình đã bận khoản nhiều lắm, không biết có nên cho bà Makioka biết hay không. Cả cậu ấy lẫn cô Út, chẳng ai có ý định bảo em phải giữ im lặng, khéo bà Makioka đã biết rồi. Nhưng nếu em không nói gì thì có vẻ kì quặc nhỉ? Vẫn nên cẩn thận đừng bép xép quá. Nhưng bà Makioka chắc cũng không đồng ý, là cô Út đã dành nhiều thời gian ở ngôi nhà đó phải không? Nếu cần thiết, O-Haru sẽ đi nghe ngóng xem hàng xóm láng giềng đồn đại ra sao.

Trông thấy Taeko và Okubata trong taxi, Sachiko đã choáng váng. Bình tĩnh nghĩ lại thì thấy, Taeko đâu đã quay lưng với Okubata lúc phải lòng Itakura, nhưng con bé chưa hoàn toàn cắt đứt với cậu chàng. Giờ Itakura không còn, thỉnh thoảng bắt gặp hai đứa nó hẹn hò thật ra không có gì đáng ngạc nhiên. Đâu đó chừng mười ngày sau cái chết của Itakura, Sachiko đã thấy cáo phó của mẹ Okubata trên báo. “Chị nghe tin mẹ cậu Kei mới mất.” Chị liếc nhìn Taeko, cô hờ hững gật đầu. “Bà ấy bệnh lâu chưa?” Sachiko hỏi. Taeko cũng thắc mắc tương tự. “Em đã gặp cậu Kei chưa?” Taeko lắc đầu. Cảm thấy em gái không muốn nói đến cậu Kei, Sachiko sau đó thận trọng không nhắc tên cậu ta nữa. Taeko cũng không nói cụ thể là cô đã từ chối gặp cậu ta.

Sachiko sợ lại xuất hiện một Itakura thứ hai, nên thôi cũng được, để Taeko hàn gắn với Okubata là lẽ tự nhiên và hợp lý, ít gây bất bình chỉ trích. Song chỉ qua lời kể của O-Haru mà kết luận Taeko thực đã hàn gắn với cậu ta thì hơi sớm. Nhưng không phải thế thì còn thế nào nữa? Hay là Taeko ý y mình

có thể dựa vào sự hậu thuẫn của Sachiko và mọi người nhà chính (giả sử Sachiko nghi ngờ đúng về tình cảm của em gái), nên cứ đường đường chính chính không phải giấu? Chắc là con bé ngày trước từng chán ghét Okubata, nên ngượng ngập không muốn nhắc đến cậu chàng và hy vọng O-Haru sẽ kể lại cho chị? Đó là suy luận của Sachiko.

Mấy hôm sau, một buổi sáng tình cờ chỉ có Sachiko và Taeko trong phòng ăn. Sachiko nhẹ nhàng: “Hôm bữa em ngồi taxi lướt qua tụi chị. Cái hôm cả nhà đi xem Kikugoro ấy.”

Taeko gật đầu.

“Em đến nhà hàng Yohei à?”

“Dạ.” “

“Cậu Kei có nhà ở Nishinomiya là thế nào?”

Anh trai đã đuổi anh ấy ra khỏi nhà ở Osaka rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Lý do chẳng hay ho gì đâu chị.”

“Mẹ cậu ấy mới mất ít lâu nhỉ.”

“Em nghĩ có liên quan ít nhiều đấy.” Lần hỏi Taeko kể về ngôi nhà mới: tiền thuê là bốn mươi lăm yên, Okubata sống một mình cùng bà vú già.

“Em quay lại với cậu ta từ bao giờ?”

Sau khi Itakura qua đời, có một khoảng thời gian cứ đúng một tuần sau ngày mất của anh là Taeko lại đến thăm mộ. Tháng trước, sáng sớm hôm bốn chín ngày, cô đã sửa soạn đi Okayama. Okubata đã đợi ở ga tàu khi Taeko ở chùa về. Cậu ta bảo, anh biết em kiểu gì cũng tới đó. Cô cùng Okubata quay trở lại ga Sannomiya, và mối quan hệ bị gián đoạn giữa hai người kể từ cái chết của Itakura nay được nối lại. Cô cũng nói thêm là không có cách nào thay đổi quan điểm của mình về cậu Kei. Cậu ta rất tự phụ, khoe là kể từ ngày mẹ mất thì mới vỡ lẽ về nhân tình thế thái. Rót cuộc khi anh trai đuổi cổ, cậu Kei mới sáng mắt ra. Song Taeko chẳng thêm để ý những gì cậu Kei nói. Okubata giờ trở trối giữa cuộc đời, cô không đành lòng nhẫn tâm với cậu ta. Cô thấy yêu thì ít, mà thương hại thì nhiều.

QUYỀN HẠ – 10

Vì Taeko nói chuyện với thái độ miễn cưỡng rõ rệt nên Sachiko không gắng hỏi nữa. Sachiko nghĩ, thôi bề gì em nó cũng đã có lời giải thích cho những vấn đề nhức nhối là Taeko về nhà ngày càng muộn, và không biết là con bé đi đâu ở đâu. Xem ra nó không còn là một phần của gia đình. Thỉnh thoảng về đến nhà, Taeko còn không thèm đi tắm, nhìn da dẻ thì hình như con bé đã đi tắm ở nơi nào đó trước khi về. Ngày trước Taeko xài sang nhưng kể từ vụ Itakura con bé bắt đầu tần tiện, ngay cả đi uốn tóc cũng phải kiếm cho bằng được tiệm làm đẹp nào rẻ nhất có thể. Nhưng giờ mọi chuyện đã thay đổi: Taeko lại vung tiền mua mỹ phẩm, áo quần cho đến những món phụ kiện nhỏ nhất. Sachiko để ý thấy hai tháng vừa rồi cái đồng hồ đeo tay cũ, nhẫn, túi xách, hộp thuốc lá và bật lửa đều đã được thay mới. Lễ ba năm ngày của Itakura, Taeko thừa hưởng chiếc máy ảnh Leica trân quý đã từng bị ném xuống sàn Hội trường Mitsukoshi và cô đã mang nó theo mình một thời gian. Giờ cô nàng đã có một cái máy Leica màu bạc mới. Ban đầu Sachiko tưởng rằng vì người yêu qua đời nên thái độ sống của Taeko thay đổi theo, con bé từ bỏ thói quen tiết kiệm, nhưng nghĩ cho kỹ thì vấn đề dường như phức tạp hơn. Gần đây Taeko Có vẻ chẳng tha thiết gì việc làm búp bê, thậm chí sang nhượng cả xưởng may cho học trò. Đồng thời Taeko nghỉ học ở trường may nhiều hơn là đi học. Sachiko nghĩ rằng tốt nhất nên quan sát Taeko từ xa một thời gian. Nhưng nếu Taeko và Okubata cứ điềm nhiên công khai gặp gỡ ngoài đường, thì thể nào Teinosuke sẽ có lúc chạm trán hai đứa. Teinosuke vốn có thành kiến sâu sắc với Okubata, nhất định sẽ đánh giá nặng nề. Và thế là Sachiko kể hết cho chồng. Anh trông bức mình đúng như chị dự đoán, và hai, ba hôm sau vào một buổi sáng, khi Sachiko vào thư phòng, anh bèn bảo vợ ngồi xuống. Anh có thông tin cho chị về quan hệ của cậu Kei với gia đình. Trong đó, hay tin cậu Kei bị đuổi ra khỏi nhà, Teinosuke đã sinh nghi, anh bèn dò la và phát hiện ra rằng cậu Kei đã thông đồng với một số nhân viên ăn trộm hàng của cửa tiệm Okubata. Chẳng phải lần đầu, nhưng trước kia bao giờ bà mẹ cũng đứng ra xin ông anh cả tha thứ cho em. Vụ gần đây nhất đã khiến ông anh quá tức giận đến nỗi dọa cho cậu Kei đi tù. Người nhà can gián khuyên nhủ

anh ta hạ hỏa, đến khi hết ba lăm ngày bà cụ thì cậu Kei mới bị đuổi cổ khỏi nhà.

Tenosuke nói: anh không biết những việc ấy cô Út biết được bao nhiêu, nhưng Sachiko và phía Tokyo cần phải xem lại kế hoạch để em mình lấy cậu chàng này. Chắc chắn Tatsuo vốn mô phạm sẽ đồng ý. Sachiko và những người khác đã khoan dung, thậm chí là mừng vui khi thấy Taeko đi lại với cậu Kei vì nghĩ chỉ cần lấy chồng là tất cả vấn đề của con bé sẽ được giải quyết. Nhưng nếu hủy kế hoạch gả cho Okubata, thì việc hai đứa cặp kè xem ra rất chướng. Ngay cả khi bản thân Sachiko, Tsuruko và Yukiko tiếp tục cho rằng Okubata còn hơn chán vạn những gã đàn ông lêu lổng không rõ xuất thân, Tatsuo vẫn không đồng ý. Chỉ ít phải đợi đến khi cậu Kei được tha thứ và dòng họ Okubata nhận lại cậu em thì mới dàn xếp hôn nhân với sự đồng ý của gia đình được. Bề gì thì cũng phải có hành động. Okubata từng có mẹ và anh trai cai quản. Giờ cậu ta bị gia đình truất quyền thừa tự, phải dọn ra riêng, nhà riêng dẫu bé nhưng cậu ta có thể tùy ý tự tung tự tác. Hẳn cậu cũng nhận được một khoản tiền an ủi làm vốn, không phải là rất có thể cậu Kei đang tiêu xài món tiền ấy mà chẳng nghĩ gì đến tương lai ư? Chẳng hóa ra cô Út đang ủng hộ cậu ta hoang phí đấy à? Nếu Taeko không yêu Okubata, thì có thể tưởng tượng ra được động cơ của con bé là gì - chưa chắc đã thương hại mà là cái gì đó thấp hèn hơn kia - Teinosuke không muốn nghi ngờ như vậy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một ngày mọi người phát hiện ra cô Út và Okubata đang ăn ở cùng nhau? Hoặc giả sử không quá đáng đến mức ấy, chỉ là người ta trông thấy cô Út ở trong ngôi nhà trên Nishinomiya mỗi ngày, việc đến tai ông anh Okubata thì sẽ thế nào? Anh ta sẽ nghĩ gì về gia đình Makioka? Cô Út bị điều tiếng là hư thân mất nết thì đành chịu, nhưng về Sachiko và bản thân Teinosuke, những người đáng lẽ phải trông nom cô Út thì sao? Người ta có khi đánh giá cả hai vợ chồng mình nữa. Teinosuke bảo anh lúc nào cũng chỉ muốn đứng ngoài cuộc mỗi khi hành động của Taeko bị đem ra bàn bạc, lần này cũng thế, anh chẳng muốn can thiệp quá mạnh, nhưng nếu cô Út cứ nhất định hẹn hò với cậu ta, thì vợ chồng mình phải nói cho Tatsuo biết và hỏi ý anh ấy, ít nhất là phải được anh ấy ngầm chấp nhận. Nếu không thì biết ăn nói thế nào với thiên hạ.

Teinosuke mới tập chơi gôn, nếu đụng độ anh trai cậu Kei trên sân thì xấu hổ lắm.

“Bộ anh tưởng Tatsuo sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua à?” ”

“Chẳng có chuyện ấy đâu.”

“Vậy thì sao?”

“Phải ngăn em nó đi lại với cậu Kei.”

“Nếu con bé chịu thì tốt quá. Nhưng lỡ hai đứa nó lén lút gặp nhau thì sao?”

“Con bé mà là em ruột hay con gái anh, khéo anh tổng cổ nó ra khỏi nhà rồi.”

Hồi lâu mắt Sachiko đã ngấn lệ. Đúng là nếu đuổi Taeko ra khỏi nhà thì xã hội và gia đình Okubata sẽ hài lòng, nhưng tại sao cứ phải trù liệu đến tình huống mà Teinosuke cho là xấu nhất như vậy? Teinosuke nói: Taeko đã hai mươi tám tuổi và có thể tự lo được cho mình, cứ cố trối buộc nó là sai lầm. Thà cứ tạm thời đuổi con bé ra khỏi nhà rồi xem tình hình thế nào. Nếu nó đến sống với cậu Kei thì để nó sống với cậu Kei. Còn cứ lo xa nhờ thế này, nhờ thế kia thì biết lo đến bao giờ. Song Sachiko nghĩ đến việc ruồng bỏ em gái, để Taeko bơ vơ thì không chịu nổi. Chị đã kiên trì bảo vệ cô Út khỏi cơn thịnh nộ của nhà chính đến cùng, sao giờ có thể đành lòng đuổi con bé vì những lí do quá đỗi tầm thường? Teinosuke khất khe rồi. Dù anh có nói gì về bé Út, thì nó cũng là đứa con gái khuê các của một danh gia vọng tộc, sâu trong tâm can nó vẫn yếu đuối và quá nhân hậu. Mà nó chưa bao giờ có một người mẹ. Sachiko đã kì vọng chị có thể thay mẹ chăm sóc Taeko dù không đủ năng lực, và lúc này, trong lúc mọi người đang nghĩ đến chuyện viết bài khấn cho vong linh của bà, Sachiko làm sao đuổi Taeko ra khỏi nhà được?

“Anh đâu có nói là phải đuổi con nhỏ đi, Teinosuke đỡ lời khi trông thấy những giọt nước mắt của vợ. “Anh chỉ bảo nếu là em gái anh thôi mà.”

“Giá mà anh cứ để em tự lo. Em sẽ nói chuyện với chị Tsuruko. Em Có thể nói lí với chị ấy.”

Song Sachiko chẳng biết nên hay không nên nói với Tsuruko. Bề gì cũng phải chờ đến khi xong đám giỗ. Tối ngày 22, khi khách từ Tokyo xuống cô mới báo tin này cho mỗi Yukiko và xin em gái lời khuyên. Yukiko bảo, nếu tụi nó quay lại gặp nhau thì còn gì bằng? Cậu Kei mất quyền thừa kế thì không cần phải lo. Cậu ta có lấy trộm đồ không phải của mình thì đã sao?

Đằng nào chẳng là từ cửa hiệu Okubata của cậu ta. Có ai kì vọng gì vào cậu Kei đâu. Gia đình chỉ có ý định cho cậu chàng một bài học, ít lâu sẽ giang rộng vòng tay đón về. Con nhỏ Taeko và cậu Kei dương dương công khai cặp kè kể ra không đúng đắn mấy nhưng nếu tụi nó chịu cư xử kín đáo hơn thì mình cứ mắt nhắm mắt mở cho qua. Yukiko phản đối việc báo cho Tsuruko, vì thế nào Tsuruko cũng kể cho Tatsuo.

Sachiko mặc dầu không muốn phê phán nhà chính, nhưng kế hoạch làm đám giỗ của họ có cái gì đó chưa thỏa đáng. Vừa để bù vào chỗ thiếu sót, vừa nhằm giải trí cho Yukiko đã lâu mới về Osaka, Sachiko nảy ra ý tưởng tổ chức một buổi liên hoan nho nhỏ cho các chị em của mình. Buổi trưa ngày hai mươi sáu, hai ngày sau đám giỗ, cô sẽ đặt một phòng riêng tại nhà hàng Harihan - nơi gợi nhớ những kỉ niệm thật đẹp về cha mẹ quá cố. Vụ này ngay cả Teinosuke cũng không được tham dự, Sachiko chỉ rủ các chị em, bác Tominaga và con gái bác là Someko. Nhạc sư Kikuoka nổi tiếng và con gái Tokuko sẽ chơi đàn. Taeko thì múa bài *Tay táo thom* trên nền nhạc do Tokuko diễn xướng, còn Sachiko đệm koto và Kikuoka đệm samisen cho bài múa *Trăng lúc Bình Minh*. Sachiko đã tập koto được hai tuần còn Taeko thì lên Osaka để học múa.

Sáng sớm ngày 23, Tsuruko ra ngoài mua sắm, thăm hỏi, chỉ đem theo bé Umeko đi cùng. Mãi tối muộn chị mới về. Tsuruko được mời đi ăn tối ở đâu đó. Ngày 24, cả chín người ở Ashiya sửa soạn ra ngoài vào độ 8 giờ rưỡi sáng: Tsuruko, Masao, Umeko, Teinosuke, Sachiko, Etsuko, Yukiko, Taeko, và O-Haru. Đàn bà đều bận lễ phục, Tsuruko mặc màu đen còn ba em gái mặc áo tím với sắc độ khác nhau, O-Haru cũng mặc màu tím đậm.

Tàu qua được vài ga thì Kyrilenko bước lên, đôi chân lông lá lộ ra dưới quần soóc. Anh chàng liếc nhìn đoàn người đầy màu sắc và chạy ra nói chuyện.

“Anh đang đi đâu thế?” Anh ta đứng trước Teinosuke, nắm tay treo của tàu điện. Hình như hôm nay còn đi cùng cả nhà đó hả?”

“Hôm nay là ngày giỗ mẹ vợ tôi. Cả nhà đang lên chùa.”

“Vậ à? Bà ấy mất bao giờ?”

“Hai mươi hai năm trước ạ.” Taeko nói.

“Anh có nghe tin gì từ Katarina không?” Sachiko hỏi.

“Vui quá, chị nhắc tôi mới nhớ. Trong bức thư mới nhất nó bảo muốn chị nhớ đến nó. Nó đang ở Anh.”

“Cô ấy rời Berlin rồi à?”

“Con bé chỉ ở đây ít lâu thôi. Rồi sang Anh luôn. Nó gặp con gái rồi đấy.”

“Tốt quá. Ở bên Anh cô ấy làm gì?”

“Làm việc trong một công ty bảo hiểm. Thư kí giám đốc.”

“Bé con có đi cùng mẹ không?” Teinosuke hỏi.

“Chưa. Katarina đang kiện để giành quyền nuôi con bé”

“Khi nào viết thư, nhờ anh chuyển lời hỏi thăm cô ấy dùm.”

“Có lẽ chiến tranh thế này thì thư còn lâu mới đến.”

“Mẹ anh chắc lo lắm nhỉ. Thì đấy, sẽ có những trận không kích mà.” Taeko nói.

“Hồng đáng lo? Kyrilenko cũng chuyển sang nói giọng địa phương Osaka. Người khác tự lo được, thì Katarina cũng vậy.”

Với những ai còn nhớ đám giỗ huyền náo ở Harihan thì bữa tối sau buổi lễ có đôi chút đìu hiu. Tuy nhiên cũng không đến nỗi lạnh lẽo như họ tưởng. Chừng bốn mươi khách được xếp chỗ trong một hội trường dài được chuẩn bị bằng cách tháo dỡ các bức vách ngăn giữa ba gian chùa. Một số nhân vật thân thiết với gia đình đến dự, trong đó có Tsukada, thợ mộc bậc thầy, Shokichi dự lễ thay mặt cha, hai hay ba người đàn ông từng phục vụ trong tiệm cũ ở Semba. Nhẽ ra mấy chị em phải đi rót rượu sake nhưng các chị em họ và vợ Shokichi miễn cán quá, thành thử họ hiếm hoi mới phải rời chỗ ngồi. Cây hồ chi lớn đang rụng lá tả những bông hoa trắng trong vườn, làm Sachiko nghĩ tới khu vườn ở Minoo vào cái ngày mẹ mất. Phần lớn đám đàn ông đang bàn về chiến tranh ở Châu Âu. Mấy người đàn bà không có ý động chạm tới Tatsuo, nhưng lại tấm tắc khen “Tiểu thư Yukiko” và cô út nhìn trẻ trung quá.

Một trong số nhân viên của tiệm, người đàn ông tên Tomatsuri, đã hơi quá chén.

“Nghe bảo tiểu thư vẫn độc thân hả, tiểu thư Yukiko” một giọng khàn khàn vang lên từ phía trong cùng căn phòng. “Tại sao thế?”

Im lặng một lúc.

“Tụi em đảng nào cũng ế rồi, thành thử, cứ ung dung từ tốn tìm ai đó thật tử tế.” Taeko đáp lại, cô luôn giỏi kiềm chế.

“Nhưng mấy cô tìm hơi lâu quá đó.” ”

“Thôi nào. Có bao giờ là quá muộn cơ chứ?

Đâu đó mấy người phụ nữ khúc khích cười. Nghe chuyện Yukiko chỉ cười mỉm. Tatsuo ra về không chú ý.

“Tomatsuri, Tomatsuri.” Ông thợ mộc Tsukada đã cởi cái áo dân quân, mặc chiếc áo sơ mi đang ngồi trên ghế. Những cái răng vàng lóe sáng trên gương mặt sạm nắng. “Nghe nói cậu đánh chứng khoán vừa chốt được khoản lời to hả?”

“Chưa đâu. Vẫn đang cân nhắc ạ.”

“Có ý tưởng gì hay không?”

“Tháng này tôi sang bên Tàu. Nhỏ em gái tôi đang làm việc tại một tiệm khiêu vũ ở Thiên Tân, quân đội để ý con bé, đào tạo nó thành gián điệp.”

“Hử?”

“Giờ nó lấy một lão người Tàu, nghe bảo sống dư dả lắm. Thỉnh thoảng lại gửi về một, hai ngàn bạc Cơ đấy.”

“Tôi phải kiếm một cô em như thế mới được.”

“Con bé nói, thời buổi này không phải lúc để quanh quẩn ở Nhật. Đồng tiền đang vầy gọi ở Thiên Tân.”

“Cho tôi đi với. Cái nghề mộc này, bỏ lúc nào chẳng được.”

“Nghề gì thì nghề, tôi chấp hết, miễn kiếm ra tiền. Có lẽ là ra mở cả kỹ viện nữa.”

“Thì tôi đã bảo, cứ chuẩn bị tinh thần mà lại. O-Haru, rượu đâu nào.”

Trong nhà Ashiya, khi đã ngà ngà bởi rượu O-Haru rót, Tsukada lúc nào cũng mở lời tán tỉnh cô. Lấy anh không? Em ừ một cái là anh đuổi ngay bà vợ ở nhà, không đùa đâu nhé. O-Haru cười vui vẻ, trò chơi cứ thế tiếp diễn. Hôm nay ông ta có hơi cố chấp chuốc rượu cô.

“Để em đi xem đã hâm thêm được chút rượu sake nào chưa ạ O-Haru chạy xuống bếp, mặc kệ Tsukada phản đối, rồi cô bỏ ra khu vườn cỏ dại um tùm sau nhà. Cô trốn vào một bụi cây, lấy hộp phấn giấu trong đai obi bằng satin đen và chỉnh trang lại khuôn mặt đã hơi ửng đỏ vì rượu. Sau khi chắc chắn không có ai theo dõi, cô lấy ra hộp thuốc lá trắng men - món quà của nhân viên một cửa tiệm dược nhà Makioka quý mến - cô châm thuốc, rít vội mấy hơi sau đó dập lửa nhét lại vào hộp, và trở vào trong nhà.

QUYỀN HẠ – 11

Tsuruko bảo chị nhất định phải đi vào ngày 26. Sau buổi liên hoan nhà hàng Harihan và cuộc dạo chơi qua khu phố giải trí tầm một tiếng, Sachiko và những người khác đưa chị ra ga Osaka.

“Chúng em sẽ sớm gặp lại chị phải không?”

“Không chắc, trừ phi các em lên Tokyo.”

Họ nói chuyện qua cửa sổ toa hạng ba. Tsuruko bảo, đèo thêm bọn trẻ thế này có ở toa giường nằm cũng không ngủ được, mà đã ngồi thì đi toa hạng ba hay toa hạng hai có khác gì nhau.”Tháng sau kếp Kikugoro diễn đó.”

“Tháng trước anh ta diễn ở Kobe, nhưng không biết sao đi xem Kikugoro ở Tokyo hay Osaka vẫn khác hẳn.”

“Nghe nói tháng tới, anh ta định dùng hẳn chim cốc thật cho cảnh câu cá ở Nagara kia đấy.”

“Chắc là dành cho vở mới. Nhưng chị thích nhất vẫn là múa cơ.” “Nói chuyện múa, bác Tominaga hài lòng với bé Út lắm. Bác nói không ngờ con bé giỏi vậy.”

“Dì Yukiko không lên tàu à?” Masao nói giọng Tokyo rành rọt.

Yukiko đang đứng trên sân ga cạnh những người còn lại, mỉm cười và bắt đầu nói gì đó nhưng bị tiếng chuông báo giờ tàu át mất. Vì ai nấy đều biết Yukiko định ở lại Ashiya, Tsuruko cũng chưa ngỏ ý đưa cô đi cùng nên Yukiko không biện hộ gì. Việc này đã tự động được giải quyết.

Sachiko đã nghe theo lời khuyên của Yukiko và không dấn động gì đến sự vụ của Taeko, còn Taeko Có vẻ đã tự cắt nghĩa theo hướng có lợi cho mình là Sachiko chẳng có phản ứng thì ta cứ hiện ngang đến Nishinomiya thường xuyên hơn. Taeko đi vào ban ngày thì không nói làm gì, nhưng phải chịu đựng vẻ mặt sa sầm của Teinosuke khi Taeko vắng nhà vào bữa tối nhiều ngày liên tục khiến Sachiko càng khốn khổ. Teinosuke và Sachiko, cả Yukiko cũng vậy, đã cố hết sức để tránh nhắc đến “cô Út”. Nhưng sự im

lặng chỉ khiến họ thêm khó xử, vì ai nấy đều biết người còn lại đang nghĩ gì. Và còn vấn đề ảnh hưởng tới Etsuko nữa. Mặc dù mẹ và chị Yukiko đều bảo rằng chị Út bận đi làm búp bê, nhưng hiển nhiên là con bé không tin. Không bị ai nhắc nhưng Etsuko cũng ngại đề cập đến Taeko. Mấy lần Sachiko đã yêu cầu Taeko giữ ý với Teinosuke và Etsuko. Taeko gật đầu, rồi sau hai, ba tối về nhà sớm lại chứng nào tật ấy.

“Em đã cho chị Tsuruko biết vụ cô Út chưa?” Không kìm nén được nữa, một buổi tối Teinosuke bèn đặt vấn đề.

“Em đã định sẽ nói, nhưng cứ phân vân không biết chọn lúc nào phù hợp.”

“Tại sao vậy?”

“Quả thực em đã cho Yukiko biết, Con bé nghĩ thôi đừng nói gì thì hơn.”

“Sao lại thế?”

“Yukiko có vẻ thông cảm với cậu Kei. Con bé sẵn sàng nhắm mắt cho qua.”

“Thông cảm hay không còn tùy vào thực tế. Bộ Yukiko không biết việc này sẽ gây ảnh hưởng thế nào lên chính cơ hội của nó hả?” Teinosuke cau mày giận dữ, không nói thêm lời nào; Sachiko băn khoăn không đoán được chồng nghĩ gì.

Đến giữa tháng Mười, Teinosuke lại ở Tokyo trong hai, ba ngày.

“Anh đã đến Shibuya chưa?”

“Rồi. Kể hết cho chị Tsuruko luôn.” Tsuruko chỉ nói là để chị nghĩ kĩ đã. Đến cuối tháng, một lá thư bất ngờ bay đến.

25 tháng Mười,

Sachiko thương mến,

E rằng anh chị đã phiền em quá nhiều. Bên cạnh những việc thủ tục, em còn tổ chức hẳn một bữa liên hoan cực kì chu đáo ở nhà hàng Harihan. Chị ra đi, nghĩ thấy Osaka mới tuyệt làm sao. Chị quá bận không viết thư được, bây giờ lúc tự thấy phải ép mình viết chị vẫn không muốn. Chị thấy những điều sau đây, dù cay đắng, vẫn buộc lòng phải nói ra - dĩ nhiên là về con Út.

Chị hoàn toàn bị sốc khi nghe câu chuyện của Teinosuke. Cậu ấy kể hết cho chị không bỏ sót chút gì, từ việc cặp kè với anh chàng Itakura đến việc cậu Kei bị tước quyền thừa kế, càng nghe chị càng bàng hoàng. Thỉnh thoảng chị có nghe ngóng tin đồn về con út, nhưng nào biết nó đã hư hỏng hết thuốc chữa như thế. Chị những tưởng có em trông chừng nó sẽ không dám càn rỡ quá đáng. Giờ chị thấy mình đã lầm. Chị vẫn rất lo làm sao để út trở thành người con gái ngoan hiền, mỗi lần chị cố can thiệp lại vấp phải em bảo vệ nó. Con bé là nỗi nhục của dòng họ Makioka, cả chị hiểu tại sao Yukiko cũng bảo không cần nói với chị. Yukiko và út không ở đâu đã là bôi gio trát trấu vào mặt anh chị, giờ chúng nó đang nghĩ gì không biết? Chị không thể không nghĩ rằng, ba đứa các em đang cố tình làm mất thể diện Tatsuo - dấu anh chị hẳn cũng có lỗi lầm. Anh chị vẫn chưa làm tròn trọng trách đáng nhẽ phải làm với các em.

Chị đã cho phép mình dễ dãi. Nhưng chị cảm thấy phải nói cho các em hay chính xác những gì trong lòng mình, nếu làm các em tổn thương thì chị xin lỗi.

Vấn đề lúc này là phải làm gì với con út. Anh chị từng đồng ý với em rằng giải pháp tốt nhất cho con bé vẫn là lấy cậu Kei. Anh chị không còn xem xét phương án đó là ổn nữa. Trừ phi gia đình nhận lại cậu ta thì mới cân nhắc, nhưng với tình thế bây giờ anh chị đề nghị dừng việc con bé qua lại với cậu Kei. Nếu con út thực sự toàn tâm toàn ý muốn lấy cậu ấy, nó phải biết rằng dan díu với cậu ta bây giờ chỉ càng khiến nó bị ấn tượng xấu trong mắt dòng họ Okubata. Nó có bảo không còn đến nhà cậu ta nữa cũng không thể tin được; anh Tatsuo đã bàn là phải gọi nó lên Tokyo một thời gian. Việc này có thể không dễ dàng với nó. Như em biết, nhà anh chị quá bé, sinh hoạt cũng không thoải mái như các em, nhưng đây không phải lúc lo đến những thứ cật vãnh ấy. Giải thích tất cả cho con bé, rồi đẩy nó lên trên này. Tatsuo nói rằng thật sai lầm khi nghĩ gia đình anh chị quá đông người. Yukiko cũng thế, quay về đây, có bất tiện thì chịu đựng cùng nhau.

Ít nhất em phải nghiêm trị nó lần này. Ngay cả khi nó không chịu lên Tokyo, anh chị cũng nhất định không để nó ở với em. Đây là quan điểm của Tatsuo và chị cũng đồng ý với anh ấy. Anh ấy hy vọng lần này em sẽ đồng tình với anh chị, giúp anh chị cứng rắn, với lại anh chị đã quyết tâm không muốn chây ì nữa. Anh chị muốn có câu trả lời trước cuối tháng này, với một trong hai phương án: Con út muốn lên Tokyo, hay muốn bị đuổi khỏi nhà

Makioka? Dĩ nhiên anh chị muốn tránh phương án thứ nhì, nên hy vọng em oà Yukiko cố gắng hết sức thuyết phục con bé. Chị sẽ đợi câu trả lời.

Mãi thương,

Tsuruko

“Yukiko, chị nhận được thư từ Tokyo này. Em đọc đi” Mặt Sachiko đỏ hoe. “Bức thư nghiêm khắc lắm. Hình như chị ấy phật ý với chúng ta.”

“Là anh Tatsuo bảo chị ấy viết.”

“Nhưng chính tay chị ấy viết mà.”

“Chị ấy nói là không ở đây đã là bội giao trát trấu vào mặt anh chị. Nhưng việc đó xảy ra từ lâu rồi mà. Tatsuo chưa bao giờ thực sự muốn đón tụi em kể từ lúc chuyển lên Tokyo đâu.”

“Mà anh ấy còn bảo, em ở cùng thì chẳng ngại, nhưng Út thì phiền lắm còn gì.”

“Trên ấy lấy đâu ra phòng?”

“Anh chị ấy nói như thể chị là người làm cho bé Út thành đứa mất nết. Chị biết thừa Út nó sẽ không bao giờ nghe lời đằng ấy, và chị nghĩ, nếu mình đứng giữa trông chừng Út thì có thể ngăn nó không đi quá xa. Chị Tsuruko thích nói gì thì nói, nhưng không có chị ở đây can thiệp, ai mà biết chuyện gì có thể đã xảy ra? Chị chỉ nghĩ cho Út với đồng nhà chính, đã cố gắng không làm tổn thương bất kì ai. Chị đã làm những gì Có thể.”

“Có vẻ anh chị ấy tưởng là dễ lắm. Nếu để con bé ở đây bất tiện, thì cứ việc đuổi nó đi là xong không bằng.”

“Nhưng chúng ta phải làm gì? Út đời nào chịu lên Tokyo.”

“Hỏi nó cũng bằng thừa.”

“VẬY chúng ta làm gì đây?”

“Chờ thêm chút nữa.”

“Lần này thì không được nhé Yukiko. Anh Teinosuke về phe họ đấy.”

Sachiko muốn xem cô Út nói gì, sau đó nếu Yukiko có thể cùng con bé lên Tokyo được thì tốt. Ba chị em đóng cửa tập hợp trong phòng ngủ của Taeko sáng hôm sau.

“Út này, em có định lên Tokyo một xú không?”

Taeko lắc đầu như một đứa trẻ hư: "Em thà chết chứ không thèm ở với anh chị ấy."

“Nhưng chị phải ăn nói sao đây?”

“Chị thích nói gì thì nói.”

“Em chỉ giỏi mạnh miệng thôi Út ạ, chứ lần này anh Teinosuke cũng đứng về phía nhà chị cả. Anh chị ấy sẽ không bỏ qua.”

“Em sẽ sống một mình một thời gian.”

“Không ở với cậu Kei à?”

“Em sẽ đi thăm cậu Kei, nhưng chắc chắn sẽ không ở với anh ấy.”

“Sao em bướng thế?”

Taeko không trả lời nhưng xem chừng cô không muốn người khác hiểu nhầm rằng mình đem lòng yêu gã đàn ông mà cô chỉ thương hại mà thôi. Sachiko và Yukiko cũng nghi ngờ rằng em gái không muốn thừa nhận sai lầm của mình. Dù sao đi nữa con bé cũng buộc phải ra khỏi nhà, thôi thì để giữ thể diện, ít nhất cứ để nó tạm thời sống một mình.

“Em hứa nhé, Út ơi? Em hứa là sẽ thuê trọ ngoài nhé?” Sự nhẹ nhõm hiện rõ trong giọng nói của Sachiko. “Chị không muốn nói ra, nhưng có thể như vậy thì tốt hơn cả.”

“Với lại nếu em thuê trọ, thỉnh thoảng các chị có thể Yukiko nói. qua thăm.”

“Phải đấy Út ạ. Hà có gì phải làm to chuyện. Bọn chị có thể nói là em có lý do riêng để thuê trọ bên ngoài, không cần phải báo ai việc em đã dọn khỏi nhà này. Ban ngày lúc Teinosuke và Etsuko đi vắng, bọn chị lúc nào cũng vui vẻ chào đón em. Và có thể bảo O-Haru đến chăm sóc cho em nữa.”

Trong mắt Sachiko và Yukiko dòng lệ đã dâng lên. Chỉ Taeko là lãnh đạm, khuôn mặt khá vô cảm. “Đồ đạc của em thì sao?”

“Những thứ sẽ gây sự chú ý của người ngoài như là hòm, tủ quần áo thì vẫn phải mang theo thôi. Nhưng đồ đạc giá trị thì cứ để đây. Em sẽ sống ở đâu?”

“Chuyện đó em sẽ cân nhắc”

“Khu căn hộ Matsuzumi thì sao?”

“Lần này em không muốn ở Shukugawa. Nếu tìm chắc em có thể thấy chỗ nào đó.”

Sau khi hai chị gái rời đi, Taeko ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời thu muộn trong veo. Chẳng mấy chốc nước mắt đã lăn đầm đìa trên má cô.

QUYỀN HẠ – 12

Taeko mướn một buồng ở phía bắc trạm xe buýt Motoyamamura. Theo lời O-Haru đó là một ngôi nhà mới xây, trông hoác và chổng chơ giữa đồng ruộng, còn chưa hoàn thiện tiện ích sinh hoạt. Khoảng ba ngày sau khi đi chơi Kobe với Yukiko, Sachiko gọi Taeko rủ đi ăn trưa nhưng cô không có nhà. Một lần nữa, qua O-Haru họ biết được rằng trừ khi gọi điện vào sáng sớm chứ Taeko ra ngoài cả ngày. Sachiko nghĩ rồi Taeko sẽ chóng về thôi, nhưng mấy ngày trôi qua mà cô vẫn không thấy bóng dáng hay nhận được cuộc điện thoại nào từ em gái.

Có thể Teinosuke nghĩ hai cô đã đoạn tuyệt tình chị em với Taeko, cũng có thể anh biết thừa việc họ dầm dúi gặp nhau là không tránh khỏi. Nhưng dù sao anh có vẻ khá hài lòng, vì bề ngoài ít ra Taeko đã bị trục xuất khỏi gia đình. Được thông báo là chị Taeko đã đi thuê xưởng mới và sẽ sống ở đó, Etsuko đành dè dặt chấp nhận. Sachiko và Yukiko cố gắng thuyết phục bản thân rằng mặc dù chẳng mấy khi gặp được Taeko nhưng sự thay đổi này cũng không có gì quan trọng. Quả thực nếu có rạn nứt trong nhà thì nó đã mở ra từ trước đó một thời gian và cũng không phải là kết quả của những xung đột mới đây. Song hai người đều thấy buồn khi nghĩ đến chuyện một trong các chị em phải sống trong bóng tối.

Để giải sầu, thỉnh thoảng lâu lâu họ lại đi Kobe và tìm kiếm những bộ phim cũ có mới có, đôi khi một ngày xem những hai phim. Trong số những phim xem trong tháng trước thôi đã có *Bagdad*, *Das Mädchen Irene*, *Hélène*, *Burgtheater*, *Boys Toon* và *Suez*. Họ cứ nghĩ mình sẽ vô tình gặp Taeko. Bất an vì sự im lặng kéo dài, rốt cuộc Sachiko cử O-Haru đi nghe ngóng. O-Haru báo cáo thấy cô Taeko vẫn đang nằm ngủ, rõ ràng là không việc gì. Rồi O-Haru bảo cô, là bà Makioka và cô Yukiko lo lắng, cô Út phải về Ashiya chơi. Cô Taeko cười, nói lo gì mà lo. Rồi sẽ ghé về ngay ấy mà. Tháng Mười Hai, Sachiko và Yukiko đi xem bộ phim Pháp là *Prison sans Bateaux* mà họ đã sốt ruột ngóng chờ. Một thời gian sau, Sachiko bị cảm, phải ở nhà cho hồi phục.

Buổi sáng ngày 23, hôm sau là bắt đầu kì nghỉ của Etsuko, Taeko lần đầu tiên xuất hiện sau gần hai tháng trời. Sau khi nói chuyện khoảng một tiếng, cô rời đi với một chiếc vali đầy ắp áo quần diện năm mới. Cô bảo ra Giêng sẽ qua mừng tân niên. Sáng ngày 15 tháng Giêng cô đến ăn cháo đầu năm. Sợ nhiễm lạnh sau lần bị cảm, Sachiko chỉ đi loanh quanh gần nhà. Yukiko dù thích xem phim đến mấy cũng luôn ngại một mình ra đường. Lớn tuổi là thế mà cô vẫn quá ư rụt rè, ra ngoài làm những việc lặt vặt nhất cũng muốn có người đi cùng. Để duy trì việc học thư pháp và trà đạo của em gái, Sachiko hộ tống Yukiko. Nhưng ngay cả ra ngoài chóng vánh như thế cũng có rủi ro nên Yukiko thường phải đi một mình. Và cả nhà quyết định làm một việc đã được cân nhắc từ lâu: thỉnh thoảng Yukiko đi tiêm hormone để giải quyết vết nám trên mắt. Bác sĩ Kushida đã tiêm hormone và vitamin theo khuyến cáo của bác sĩ chuyên khoa da liễu tại bệnh viện Đại học Osaka. Chỉ việc này đã đủ khiến Yukiko bận rộn, bên cạnh việc hai lần một tuần ôn bài dương cầm cho bé Etsuko.

Chỉ còn một mình, Sachiko sẽ tập đàn dương cầm hoặc lên gác luyện thư pháp, thỉnh thoảng chị gọi O-Haru vào để luyện đàn koto. O-Haru đã bắt đầu học đàn koto mùa thu hai năm trước bằng bài nhạc *Hoa bốn mùa* mà các cô bé sáu, bảy tuổi ở Osaka học, hoặc bài *Công nương về nhà chơi Lễ Búp bê*. Sachiko thỉnh thoảng dạy O-Haru vài buổi tùy hứng, giờ đã tập đến bài *Tóc huyền*, bài *Vạn tuế*, đại khái mấy bài như vậy. O-Haru từng ghét đi học đến mức thà đi làm giúp việc còn hơn, lại thấy loại hình học tập này phù hợp. Những buổi sáng Sachiko hứa dạy đàn, cô sẽ nhanh chóng hoàn thành việc nhà. Cô còn học múa từ cô chủ Taeko nữa, bài *Tuyết* và *Tóc huyền*, để cho các cô thấy mình cũng có chút năng lực. Bây giờ O-Haru đang học đàn bài *Tiếng sếu kêu*. Câu hát “*Là chân thật? Là giả dối?*” làm khó O-Haru nên cô quyết tâm tập chỉ câu này liên tục hai, ba ngày liền. Và chẳng mấy chốc Etsuko cứ ngân nga đoạn ấy.

“Lần này chị em mình huề nhé O-Haru.” Cô bé trước đó còn khó chịu vì O-Haru cứ nhắm hát khúc dương cầm mà cô bé lúng túng.

Gần trưa một ngày cuối tháng, Taeko lại xuất hiện. Sachiko đang nghe đài.

“Yukiko đâu chị?” Taeko kéo một chiếc ghế đến gần lò sưởi.

“Đến chỗ bác sĩ Kushida rồi.”

“Đi tiêm hả chị?”

“Ừ.” Sachiko đang gỡ những công thức nấu ăn được xem là bổ dưỡng theo mùa xuống. Ai đó đang hát tuồng Nô.

“Em tắt đi được không hả Út?”

“Khoan. Nhìn con Bell kia.” Taeko hát hàm về phía con mèo đang ngủ dưới chân Sachiko.

Con mèo đang nằm thiu thiu sung sướng trong hơi ấm từ bếp lò. Taeko nhận thấy tại cửa nó giật giật theo từng nhịp trống. Xem ra chỉ có đôi tai bị tác động theo phản xạ, không liên hệ gì với toàn thân con mèo.

“Theo chị đó là gì?”

“Kỳ nhỉ.”

Họ mê mẩn dõi theo đôi tai đang giật giật theo tiếng trống tuồng Nô, khi vở tuồng kết thúc thì Taeko mới tắt đài.

“Tiêm à? Đã có cải thiện gì chưa?”

“Biết nói sao nhỉ. Thứ này không kiên trì thì không tác dụng đâu.”

“Chị ấy cần tiêm bao nhiêu mũi?”

“Bác sĩ chỉ nói là gia đình phải kiên trì.”

“Liệu trước khi lấy chồng vết nám có biến mất không?”

“Bác sĩ Kushida cho rằng có thể.”

“Nhưng không biết tiêm như thế có làm vết nám mất hẳn không. Em nhớ ra chuyện này. Katarina đã kết hôn.”

“Em nhận được thư hả?”

“Bữa em gặp anh trai cô ấy ở Kobe. Anh ta đuổi theo em, nói nhận được tin hai, ba hôm trước.”

“Thế chồng cô ấy là ai?”

“Chị có nhớ Katarina làm thư kí giám đốc công ty bảo hiểm không? Ái chà, cô nàng lấy ông giám đốc đấy.”

“Cô nàng lấy được anh chồng cách nhỉ?”

“Cô ấy gửi kèm ảnh ngôi nhà, và bảo anh trai cùng mẹ mau mau sang Anh đi. Chồng em sẽ lo liệu cho cả hai. Còn gửi thêm cả lệ phí nữa. Ông anh nói

nhà trông như cung điện ấy.”

“Cô nàng giỏi bon chen thật. Chắc ông chồng già lụ khụ phải không?”

“Sự thực là anh chàng mới ba mươi lăm, lại còn lấy vợ lần đầu nữa cơ?”

“Không thể nào!”

“Chị nhớ cô nàng đã từng nói là một khi đến được châu Âu, nhất định sẽ lấy chồng giàu không?”

“Cô ấy rời Nhật Bản bao giờ? Làm gì đã được một năm.”

“Cuối tháng Ba.”

“Thế là mới mười tháng.”

“Ồ Anh mới chưa đầy sáu tháng đấy nhé.”

“Mới sáu tháng mà đã phát lên vùn vụt. Có nhan sắc sướng nhỉ?”

“Nhan sắc nào? Thiếu gì đàn bà đẹp hơn Katarina. Hay ý chị là ở bên Anh không có đàn bà đẹp?”

“Thế Kyrilenko và bà cụ sẽ sang Anh chứ?”

“Em đoán là không đâu. Bà cụ nói làm vậy sẽ khiến Katarina mất mặt. Nếu họ ở lại Nhật, anh chồng sẽ không bao giờ biết gia đình họ nghèo khó thế nào.”

“Người Tây cũng lo lắng cả những việc như thế cơ à?”

“Có chứ, à mà Katarina còn đòi được con từ chồng đầu cơ.”

Chuyến thăm của Taeko không có lý do gì cụ thể, cô chỉ muốn nói về Katarina. Mặc dù Sachiko nài em gái ở lại ăn trưa vì Yukiko sẽ sớm về nhà, Taeko lại đi sau đó nửa tiếng vì hình như có hẹn với Okubata. Sachiko ngồi nhìn lửa lò một lúc. Tin tức về cuộc hôn nhân của Katarina xem chừng không đủ hệ trọng cho chuyến thăm đặc biệt này. Sachiko cứ tưởng chỉ có ở trong phim thì mấy anh sắp trẻ giàu có mới phải lòng rồi kết hôn với cô thư ký mới tuyển thôi chứ. Như Taeko đã nhận xét, Katarina không có nhan sắc nổi bật, cũng không có vẻ gì là có tài năng vượt trội. Cứ cho là cô nàng gặp may, thì những chuyện tương tự có phải cũng hay gặp ở bên Tây không nhỉ? Đường đường là giám đốc Công ty bảo hiểm, ba lăm tuổi, chưa vợ, lại có hẳn một biệt thự sang trọng, ai đòi lấy một người phụ nữ gốc gác không rõ ràng, một cô gái lang bạt mà anh ta chẳng biết gì về xuất thân gia thế,

mới được tuyển dụng có sáu tháng trước - theo quan niệm của người Nhật Bản, dẫu người phụ nữ kia có sắc nước hương trời thế nào cũng nhất quyết không thể bừa bãi như vậy. Sachiko nghe nói người Anh thủ cựu lắm mà. Chẳng nhẽ bảo thủ thế thôi chứ trong hôn nhân họ lại thoáng? Khi Katarina nói sẽ đi kiếm chồng giàu, mọi người đều cười cô mơ mộng chẳng hiểu lẽ đời, té ra cô lại thạo đời hơn họ, cô đi khỏi nước Nhật với lòng tin tuyệt đối rằng nhan sắc sẽ giúp mình cất cánh.

So sánh một người Nga tị nạn theo phe Bạch vệ với quý cô khuê các xuất thân trong gia đình lâu đời ở Osaka là không tương xứng. Nhưng đặt cạnh Katarina, họ mới kém cỏi làm sao! Ngay đến cả Taeko táo bạo, liều lĩnh bất chấp mọi lời chỉ trích còn chưa cưới được người mình muốn lấy. Thế mà Katarina, có khi còn ít tuổi hơn Taeko, dám bỏ lại nhà cửa, mẹ và anh trai, dấn thân nửa vòng trái đất và nhanh chóng xây dựng tương lai cho mình. Dĩ nhiên, Sachiko không ghen tị với Katarina - Yukiko hơn hẳn bất kì cô Katarina nào, nhưng xem chừng chị cả, chị hai và cả hai ông anh rể nhất gan, bất lực quá nên mới không tìm nổi chồng cho Yukiko! Sachiko không muốn người em gái trầm tính của mình tập tành học đòi theo Katarina - Yukiko khả ái chính là ở chỗ người khác không thể ép con bé dạn dĩ như vậy nhưng là những người chăm nom cho Yukiko - Sachiko, Teinosuke và vợ chồng chị cả, há không xấu hổ trước Cô gái Nga này ư? Giả sử Katarina cười cợt chê họ vô dụng, thì họ biết trả lời ra sao? Sachiko nhớ lại lúc Tsuruko lên Tokyo năm ngoái đã thờ dài thườn thượt và nói riêng với chị: “Chỉ mong ai đó rước dùm con nhỏ. Giờ thì ai cũng không quan trọng. Miễn có người chịu rước nó đi, về sau ly hôn cũng mặc.”

Vừa hay chuông cửa reo lên, Yukiko bước vào. Mặt đã đỏ ửng vì nóng, Sachiko cúi gằm hơn xuống bếp lò và lau đi những giọt lệ trên mắt.

QUYỀN HẠ – 13

Hai, ba tuần nữa trôi qua. Yukiko và Sachiko vẫn là khách quen của tiệm làm đẹp Itani, và Itani vẫn lo lắng về Yukiko. Một hôm, chị ta hỏi không biết Sachiko có quen một cô này người Osaka tên Niu không. Sachiko hỏi lại: sao chị Itani lại biết chị Niu? Itani mới chỉ gặp chị ta hôm nọ. Hai người tình cờ gặp nhau trong buổi tiệc chia tay một quân nhân lên đường xuất dương, Itani biết được chị Niu kia quen Sachiko nên mới trao đổi với chị ta. Chị Niu bảo, hồi xưa thân với chị Makioka lắm, nhưng vì lý do này khác mà gần đây không gặp nhau. Chị ta với hai, ba chị bạn khác có lần đến nhà Ashiya thăm thì chị Makioka đang bị vàng da, nhưng chuyện đó lâu lắm rồi, phải ba, bốn năm trước.

Sachiko nhớ rất rõ vụ ấy. Có chị Niu, chị Shimosuma và chị nào nữa cô đã quên tên, cái chị đó sành điệu phát sợ vừa ở Mỹ về, nói giọng nghe quái quái. Lúc ấy ốm quá chẳng muốn gặp họ nên Sachiko không được lịch sự cho lắm, chị tiễn khách luôn mà không mời ăn tối. Chắc chị Niu để bụng. Chị ta không đến nữa.

“Tôi đã rất thô lỗ với chị ấy. Thế chị ấy có nói gì không?”

“Không, chị ấy có vẻ lo lắng về cô Yukiko hơn. Chị ấy băn khoăn không biết tiểu thư Yukiko đã lấy chồng chưa, rồi nói mình có đôi tượng tiềm năng. Nhắc đến tên của tiểu thư Yukiko là chị ấy nhớ ra ông này. Chị Niu bảo, chắc chắn chị sẽ thích ông ấy.”

Itani nói thao thao. Mới gặp chị Niu lần đầu, chị ta đâu biết đôi tượng chị Niu kia cho là “tiềm năng là thế nào đâu. Nhưng bạn của chị Makioka thì phải đáng tin chứ, nên Itani đánh bạo nhờ vả chị Niu kia việc của tiểu thư Yukiko. Itani được biết rằng người đàn ông này vốn là bác sĩ góa vợ. Ngoại trừ một cô con gái mười hai, mười ba tuổi gì đó thì ông ta không sống cùng người thân nào cả. Hiện ông không hành nghề y, mà làm giám đốc một công ty dược phẩm. Itani bảo: mới nghe ngóng được chừng ấy, tôi nói xem ra không tồi tí nào, nên đã giục chị Niu khẩn trương xúc tiến, không thể chần chừ một khắc. Bản thân Itani rất vui lòng làm bất cứ điều gì có thể,

chẳng rõ nhà Makioka có còn giữ mấy tiêu chuẩn ngày trước không. Chị Niu nói sẽ xem ý người đàn ông thế nào. Itani bảo, được thế thì tốt quá, nhưng nên chẳng chúng mình sắp xếp để đôi bên gặp nhau lần đầu nhĩ. Chị Niu đáp: tôi đảm bảo sẽ đem được người đàn ông ra trình diện, chắc ông ta không cự nự gì đâu, nếu có thì cũng phải dùng biện pháp mạnh lôi ông ta đi, thế thì chị Itani có trách nhiệm kéo nhà Makioka tới bằng được. Có thể sắp xếp một buổi tiệc tối đơn giản, yên tĩnh đâu đó ở Osaka. Chị Niu nói có hai, ba hôm tới rảnh buổi tối. Trong mọi trường hợp, chị ta sẽ gọi điện. Itani đồng tình, bảo ý này được lắm, chị Makioka hẳn sẽ rất hài lòng. Lúc ra về, Itani lại giục chị Niu kia phải nhanh lên. Itani hứa chắc mình sẽ gọi điện thoại ngay. Tối lúc đó chị Itani sẽ đến báo cho Sachiko.

Cả Niu lẫn Itani đều là những người đàn bà sốt sắng, Sachiko dám chắc mình sẽ sớm nghe được thêm thông tin. Ba ngày sau, vào khoảng 10 giờ sáng, Itani gọi tới. Chị Niu vừa gọi điện để hỏi liệu Itani có thể mời tiểu thư Yukiko đến nhà hàng Kitchō kiểu Nhật này vào tối hôm nay lúc 6 giờ không. Không phải coi mất trình trọng đâu. Tiểu thư Yukiko không cần quá trang trọng, cứ xem như được mời ăn tối thôi. Chị Niu hy vọng Yukiko sẽ đồng ý đi một mình, nhưng nếu cần ai đi cùng thì nên là Teinosuke chứ không phải Sachiko. Đặt cạnh người chị gái tươi tắn thế nào Yukiko cũng để lại ấn tượng nhạt nhòa. Itani đồng ý và hy vọng Yukiko sẽ đi một mình. Chị ta nói, đề nghị một việc quan trọng như thế qua điện thoại là bất nhã nhưng bổ sung rằng họ đã sắp đặt xong xuôi, nhà ta xin hãy dứt khoát. Itani muốn có câu trả lời ngay. Sachiko bảo chị ta chờ một, hai tiếng nữa.

Sachiko hỏi Yukiko nghĩ sao. Quả thực vội vàng dàn xếp một bữa tiệc như thế là không chu đáo lắm. Song mọi người không được phép phũ phàng với Itani, người đã lo lắng cho Yukiko bấy lâu. Và chị Niu kia nữa, nào phải bạn bè sơ giao, chị ấy hiểu chuyện gia đình mình nên sẽ chẳng giới thiệu một người đàn ông quá không môn đương hộ đối.

Yukiko đáp: “Nhưng mà bọn họ có biết gì mấy đâu. Chị Sachiko, chị không thể nói chuyện với chị Niu kia đâu chỉ qua điện thoại à?”

Sachiko ngay lập tức gọi điện hỏi chị Niu và biết được rằng thân thế người đàn ông tốt đến ngạc nhiên: tên ông là Hashidera, quê ở tỉnh Shizuoka, có hai người anh trai đều là bác sĩ, ông này từng du học Đức, thuê một ngôi nhà ở khu Tennoji sống với con gái và một người giúp việc lớn tuổi. Cô con

gái đang học ở Chung viện Đồi Sekiyo, thừa hưởng trọn vẹn sự đài các, duyên dáng của mẹ. Ông ta sống phong lưu, hẳn một phần vì gia sản được thừa kế (hai người anh của ông đều rất thành đạt, dòng họ thuộc hàng danh giá ở tỉnh Shizuoka) và phần vì ông cũng có nguồn thu nhập cao từ chức giám đốc Công ty Dược Đông Á; đã thế ông ta còn tao nhã, phong độ nữa chứ - khen ông ta đẹp trai là không trật tí nào. Thế ông Hashidera bao tuổi? Khoảng bốn tữ, bốn nhăm. Cô con gái thì sao? Hiện đang học lớp đệ nhị ở Chung viện. Dưới ông ta còn em gái, em trai không thì chị Niu không biết. Song thân ông ta sao? Chị Niu bảo, không biết còn hay mất. Dần dần chuyên sáng tỏ ra, là chị Niu và bà vợ quá cố của người đàn ông kia có chung sở thích, quen nhau vì đều là thành viên một nhóm nghiên cứu kỹ thuật nhuộm batik. Chị Niu nói chị không mấy khi thăm nhà họ, hỏi người vợ còn sống thì nhớ là mới gặp ông chồng đúng một lần thôi, thêm một lần vào lễ truy điệu trong đám tang người vợ, rồi vào hôm giỗ đầu, tổng cộng bốn bận tính cả lần đến gặp để bàn chuyện xem mặt Yukiko. Chị ta nói với ông ấy rằng ôm nổi đau thương với người vợ trước lâu quá là không nên, tôi biết một cô này rất tốt muốn ông gặp. Ông ta đáp là trăm sự nhờ chị, bây giờ nhà Makioka mà từ chối thì...

Chị Niu thạo cả giọng Tokyo lẫn thổ âm Osaka, tùy dịp mà đổi, nhưng vì lý do nào đó (chẳng nhẽ bây giờ chị ta chỉ dùng giọng phổ thông? - Sachiko nhớ lại lần gặp gỡ vừa rồi), một tràng tiếng Tokyo liên thoắt bất thường dội vào Sachiko qua điện thoại.

Sachiko cũng bị chị ta chinh, bắt nói giọng phổ thông. Sachiko nói, chị Niu quá đáng thật, không phải chị khẳng khẳng bảo tôi đừng tham dự bữa tiệc đó à? Niu nói đâu có, là ý của chị Itani đấy chứ. Tôi cũng thấy thế là hợp lý, nhưng vì đó là ý của chị Itani, Sachiko nếu phải nổi giận với ai đó thì nên giận chị Itani mới đúng.

“À tôi cũng sực nhớ ra chuyện này.” Chị Niu nói. “Hôm nọ tôi gặp chị Jimba, một người trong nhóm tội vô tình nhắc đến chị, chị ta bảo đã từng thử mai mối cho nhà ta một lần đấy.”

Sachiko giật mình. “Thế chị Jimba nói gì?”

Chị Niu phân vân. “Ừ thì, chị ta nói bị nhà ta cho một gáo nước lạnh.”

“Chắc hẳn chị ấy giận lắm.” Sachiko bảo.

“Hẳn rồi.” Chị Niu nói. “Nhưng không hợp nhau thì bỏ đi, làm bà mới mà thất bại một tí đã giận dỗi thì không bao giờ làm được. Về phần tôi, tôi sẽ không bao giờ vô lý như thế đâu, nếu chị không ưng người đàn ông đó thì cứ nói thẳng. Với lại, bảo Yukiko là con bé phải gặp ông ta đấy. Nó mà không chịu là tôi không vui đâu.”

Niu nói thêm là chị ta đã đặt chỗ, đúng giờ Có mặt cùng người đàn ông nọ. Không cần gọi lại nữa. Chị ta sẽ đợi.

Sachiko nghĩ bụng: chấp nhận lời mời ngày tối nay có hơi mất giá, mời gì mà đường đột bất thành linh, cảm giác như bầy chim đậu dưới chân tự dưng bay vụt lên. Nếu không bận giữ giá thì cũng chẳng có lý do gì để không cho Yukiko đi. Yukiko không muốn đi một mình, Teinosuke trước kia từng thay mặt Sachiko đi với con bé, nên lần này nếu rảnh đi cũng được. Vấn đề là gia đình không muốn người ta thấy mình xoắn xuýt lên, phải viện cớ lui buổi coi mất hai, ba hôm nữa để làm kiêu. Nhưng họ cũng ngại chị Niu, nếu thờ ơ trước công sức chị ta nhiệt tình giới thiệu nhất định chị sẽ nghĩ không hay. Chị ta có nhắc tới việc bà Jimba giận dữ, điều này làm Sachiko rất buồn. Chị càng e ngại không dám từ chối. Hai năm trước họ đã từ chối Nomura một cách hết sức tế nhị, viện cớ nhà chính chưa hài lòng lắm nhưng họ biết đâu phía kia lại hiểu theo ngụ ý tiêu cực ngoài dự đoán. Sachiko đã có thời gian thắc mắc không biết Jimba có giận không, và còn cảm thấy rằng chị ta giận là có lý. Thành thử chị Niu kia nhận xét đúng. Mà sao chị ta lại khơi chuyện ấy ra nhỉ? Chị ta là người lắm chuyện đã hẳn, nhưng tự dưng nhắc đến một người ngoài cuộc rồi thông báo một việc mà chị ta đáng lẽ phải giữ cho riêng mình thì có hơi thừa. Hay là chị ta đang dẫn dắt Sachiko?

“Làm gì đây, Yukiko?”

Yukiko không đáp.

“Em đi được chứ?”

“Còn chị?”

“Chị muốn đi cùng em nhưng người ta bảo chị nên ở nhà. Em đi cùng Itani nhé?”

“Cùng Itani?”

“Vậy để anh Teinosuke đi cùng em vậy.” Sachiko thăm dò nét mặt Yukiko.
“Chị biết là nếu không vướng bận gì anh ấy sẽ đi. Chị gọi anh ấy nhé?”

Yukiko gật đầu rất khẽ, và Sachiko gọi gấp lên Osaka.

QUYỀN HẠ – 14

Được thông báo rằng Yukiko và Itani sẽ chủ động đi riêng và có mặt tại văn phòng của mình trước 5 giờ rưỡi chiều, Teinosuke không nhắc thêm điều gì cụ thể mặc dù anh biết Itani sốt sắng thế nào và hẳn sẽ thúc Yukiko đến đúng giờ - hoặc sớm hơn, khoảng hai mươi phút hay nửa giờ đồng hồ. Nhưng đến 5 giờ 15 vẫn không thấy bóng dáng Yukiko đâu, anh đâm lo ngay ngáy. Anh biết cả vợ và Yukiko đều không quan tâm giờ giấc, cũng biết nhất định Itani mất kiên nhẫn sẽ hành động. Lúc này hẳn Yukiko đã ra khỏi nhà rồi, nhưng để chắc ăn anh cứ gọi điện về Ashiya.

Điện thoại chưa đổ chuông thì Itani đã đến cùng Yukiko đứng sau lưng.

“Tốt, tốt rồi. Hai người đến cùng lúc. Tôi đang định gọi đấy.”

“Thực ra là tôi qua đón tiểu thư Yukiko đấy ạ. Đi luôn nhớ thưa ông? Mình không có thời gian, tôi đã dặn tài xế taxi đợi.”

Teinosuke đã biết chi tiết buổi coi mắt nhưng chỉ là qua điện thoại. Tên của chị Niu thì biết rồi, nhưng anh không dám chắc mình đã gặp chị ta hay chưa. Teinosuke thấy như bốn bề đều là sương mù. Trên đường tới nhà hàng, anh hỏi thăm về người đàn ông và quan hệ của Itani với ông ta. Itani bảo, e những chuyện ấy phải chị Niu mới rõ. Thế còn chị và chị Niu kia là thế nào? Itani mới gặp chị Niu có một lần, vừa mới đây thôi. Teinosuke thấy bối rối như lạc vào cõi nào.

Niu và Hashidera đang đợi tại nhà hàng.

“Chà chà, các vị đến rồi. Chúng tôi có khiến các vị phải đợi không?” Cử chỉ của Itani cứ như quen biết lắm rồi trong khi mới gặp người đàn bà kia một lần.

“Chúng tôi mới đến thôi” Niu trả lời nhẹ nhàng. “Các vị tài thật chứ, vừa đúng 6 giờ.”

“Tôi thì lúc nào chẳng đúng giờ, tôi lo tiểu thư Yukiko nên đến đón cô ấy luôn.”

“Các vị tìm chỗ này có khó không?”

“Không hề ạ, ông Makioka biết chỗ này.”

“Chị khỏe không? Hình như tôi với chị đã gặp nhau rồi.” Teinosuke nhớ là đã thấy khuôn mặt này ở phòng khách nhà mình.

“E là dạo này tôi không được thân thiết với chị nhà. Lâu lắm rồi tôi không gặp chị Sachiko, mãi từ cái lần chị ấy bị vàng mắt, phải nằm nghỉ trên giường.”

“Phải, đúng thật. Bẵng đi đến ba, bốn năm còn gì.”

“Ít cũng phải chừng đó. Ba người chúng tôi xông tới ép chị ấy phải ra khỏi giường. Hẳn chúng tôi trông du côn lắm nhỉ?”

“Gọi là du côn không oan đâu nhé.” Hashidera, người đàn ông mặc bộ vest màu nâu đang đợi được giới thiệu bảo, liếc xéo Niu và mỉm cười. Ông ta quay sang Teinosuke. “Tôi tên là Hashidera. Chị ấy nói mình là du côn không hề ngoa, đúng ra chị ấy là xã hội đen. Bảo tôi phải đến bằng được, rồi cứ thế lôi xềnh xệch đi, tôi còn chưa kịp biết ắt giáp gì.”

“Thôi nào ông Hashidera. Quân tử lên một tí. Đã ở đây thì không nên nói vậy.”

“Phải đó,” Itani đồng tình. “Đừng có mà bao biện. Bề gì cũng phải ra dáng trang nam tử. Anh nói thế là có phần hơi khiếm nhã nghe!”

“Đấy, hai *chị đại* hiệp sức đồng lòng ăn hiếp tôi.”

“Nào có. Chúng tôi chỉ muốn tốt cho ông. Cứ ngồi ở nhà cả ngày nhìn lăm lăm vào di ảnh vợ hại sức khỏe đấy. Thỉnh thoảng ông nên ra ngoài. Để biết là ngoài kia còn bao nhiêu là phụ nữ đẹp có kém gì chị ấy.”

Teinosuke sợ phải nhìn Yukiko. Nhưng Yukiko đã lão luyện rồi, cô chỉ cười mỉm.

“Thôi không cãi nhau nữa, ngồi xuống đi. Anh Hashidera ra đằng kia, còn tôi sẽ ngồi đây.”

“Hai *chị đại* hộ tổng thế này thì không nên kháng cự.”

Teinosuke ngờ ngợ rằng giống như Yukiko, ông Hashidera miễn cưỡng bị lôi đến đây. Không cần biết Hashidera có muốn tục huyền hay không, chị Niu mà ông ta vốn chẳng thân thiết lắm cứ lôi xềnh xệch đến, rồi ép phải đóng kịch mà chưa hiểu đầu cua tai nheo gì. Lúc nói chuyện ông ta toàn

dùng những cụm từ như “ơ hay với lại không hiểu gì cả”. Nhưng vẻ ngơ ngác ấy không hề gây phản cảm. Teinosuke thấy ông ta là người biết cách cư xử đúng mực trong một xã hội văn minh. Đưa tờ danh thiếp đề nghề nghiệp bác sĩ kiêm giám đốc Công ty Dược Đông Á, Hashidera cười mỉm: “Tôi thì bác sĩ gì đâu, chỉ là anh cửa hàng trưởng của hiệu thuốc mà thôi.” Tác phong ông cũng chẳng giống bác sĩ cho cam. Nhìn như một doanh nhân thành đạt vậy. Nghe bảo ông ta chừng bốn tự, bốn năm những làn da trên gương mặt và từ bàn tay đến ngón tay đều mịn màng, trẻ trung. Nét mặt hài hòa, hai má căng, dáng người phương phi khiến ông càng thêm phong độ. Trong số những ứng viên từng được gia đình đồng ý cho coi mặt Yukiko, thì ông ta là người có ngoại hình đẹp nhất. Mời ly sake nào Hashidera đều uống cạn, tửu lượng xem chừng rất khá mặc dù chưa bì được với Teinosuke. Thường thì ai vừa mới quen biết cũng khách sáo. Nhưng phần nhờ hai chị đại hùng hổ, phần vì người đàn ông tâm trạng hoàn toàn thoải mái, nên các bên nói chuyện rất ăn ý.

“Đáng nhẽ tôi phải năng đến đây hơn. Xem đồ ăn kìa. Tìm chỗ ăn uống càng ngày càng khó. Ở đây đồ ăn lúc nào cũng ngon thế này à?” Teinosuke bắt đầu ngấm rượu, má đỏ hồng lên.

“Chắc gì” Hashidera nói. “Có khi nhà hàng bị chị Niu đe dọa dùng vũ lực đấy.”

“Không phải nhé. Chồng tôi là khách quen, nên bếp họ chiều mình đấy. Với lại, tôi nghĩ cái tên Kitchō²⁵ biết đâu lại đem đến vận may.”

Tên nhà hàng, chị Niu phát âm là “Kitchō”.

“Chứ không phải đọc là Kikkyō²⁶ à chị Niu?” Teinosuke hỏi. “Không phải viết thế nào là cứ rập đúng âm Hán Nhật đọc thế ấy đâu. Người miền Đông như anh Hashidera khéo chưa nghe thấy từ này, nhưng ở Osaka chúng tôi có thứ gọi là kikkyō. Chị Itani có biết cái kikkyō không?”

“E là không ạ.”

“Kikkyō?” Hashidera cũng ngơ ngác. “Là gì thế?”

“Biết, biết.” Chị Niu nói. “Kikkyō là cái bùa đó, thứ mà mọi người mua ở hội chợ Ebisu, ở Nishinomiya hoặc Imamiya. Cành trúc có treo đồng xu và một lá bùa may mắn ấy mà.”

“Đúng rồi.”

“Quý khách đi hội chợ Ebisu mại dô, mại dô...” Chị Niu cất giọng nhại tiếng người rao hàng ở hội chợ Ebisu. “Ai mua bát đĩa, *hazebukuro*, sỗ tay... Sỗ tay, vàng mã, chập chĩa mại dô...”

“Người ta treo chúng lủng lẳng trên cành trúc. Nói cái Kitchō dân Osaka không biết đâu, họ gọi là kikkyō. Phải vậy không ông Makioka?”

“Đúng rồi. Sao chị biết?”

“Tôi trông thế này, chứ cũng là dân Osaka đấy ạ.”

“Thật à?”

“Nên tôi cũng là biết. Mà bây giờ vẫn có người đọc là kikkyō như hồi xưa à? Trong nhà hàng này hình như họ cũng đọc là Kitchō mà.”

“Để hỏi thêm câu nữa nhé. Ban nãy chị nhại tiếng rao hàng nhắc tới *hazebukuro*, nó là cái gì thế?”

Chị Niu lúc đó đọc là *kazebukuro* (túi gió), cứ tưởng là “bóng bay”

“Không, *hazebukuro* là cách đọc đúng.”

“Có từ nào như vậy sao?”

“Là cái túi (*bukuro*) đựng bóng *haze*,” Hashidera chen vào. “Haze là một loại bóng gạo. Ở Tokyo bọn trẻ con ăn bóng haze vào ngày Lễ Búp bê đấy.”

“Anh Hashidera uyên bác hơn hẳn mọi người.”

Câu chuyện xoay quanh những tập quán và phương ngữ của miền Đông so với miền Tây và chị Niu, người sinh ra ở Osaka, lớn lên ở Tokyo rồi lại trở về Osaka - là người hiểu biết hơn cả. Chị ta tự nhận mình là loài “lưỡng cư, điều đó giải thích tại sao chị cứ đổi sang giọng Tokyo khi nói chuyện với Itani rồi lại nói giọng Osaka khi quay sang Teinosuke. Itani có đi Mỹ đâu chừng một năm để học nghề, kể chuyện “ở bên” ra làm sao, và Hashidera mô tả lại chuyến đi nhà máy dược Bayer bên Đức: nhà máy đó rộng thênh thang, trong khuôn viên ngoài nhà xưởng còn có hẳn một rạp chiếu bóng ít cũng cỡ rạp Shōchiku ở Osaka. Rồi Itani lái câu chuyện về mục đích chính, chị ta hỏi thăm Hashidera về cô con gái và gia đình ông ở Shizuoka, tạo điều kiện để Hashidera trao đổi với Yukiko. Vấn đề tái giá được đưa ra.

“Chẳng hay con gái anh nghĩ sao?”

“Tôi chưa hỏi con bé. Nhưng quan trọng là chính tôi còn chưa quyết nữa kia.”

“Thế nên tôi mới nhắc anh phải quyết định cho sớm. Kiểu gì cũng nên tục huyền đi.”

“Chị nói tôi nghĩ cũng phải. Nhưng chị cũng biết là tâm trạng tôi chưa muốn vội lấy vợ như thế.”

“Tại sao?”

“Không có lý do gì đặc biệt. Chẳng qua tôi chưa thể đi bước nữa mà thôi. Nhưng nếu có ai đó như chị thúc giục, biết đâu tôi lại lấy vợ lúc nào không biết ấy chứ.”

“VẬY là anh để chúng tôi lo liệu hết đúng không?”

“E là không đơn giản như vậy.”

“Anh đừng láu cá. Chị nhà có thiêng, tôi dám chắc chị ấy cũng vui lòng thấy anh tục huyền.”

“Chị tưởng thế nào ấy chứ, tôi đâu có nặng lòng đến mức như chị nghĩ.”

“Chị Niu này,” Itani để vào. “Quý ông đây thì cứ phải có người dâng tận bàn, bôn tận miệng mới chịu. Chúng mình không đòi co với anh ấy nữa. Cứ việc ta ta làm.”

“Khi nào sắp xếp xong, anh có viện cớ gì chúng tôi cũng không chấp nhận nhé.”

Teinosuke và Yukiko chỉ biết nhìn hai bà chị tấn công Hashidera mà tủm tỉm. Bữa ăn tối đúng là thân mật như họ hứa, hầu như không có không khí của buổi coi mắt. Kéo một người đàn ông còn chưa quyết định có đi bước nữa hay không đến đây diễn một vở kịch nho nhỏ mua vui cho Teinosuke và Yukiko thì chỉ mấy chị đại xã hội đen này mới làm được mà thôi. Teinosuke không thể không thấy cả nhà đang ở trong một tình huống cực kì quái đản, song điều khiến anh ngạc nhiên hơn cả là Yukiko tự bao giờ đã học được cách thư thái mỉm cười. Yukiko hồi xưa khó lòng chịu được cảnh này, khéo còn ngượng đỏ mặt chực khóc, có khi ứng bật dậy bỏ ra khỏi phòng. Những phụ nữ như Yukiko dường như sau bao nhiêu năm tháng vẫn giữ được sự thuần khiết và trong sáng. Nhưng lẽ nào đi coi mắt nhiều quá nên con bé đã trở nên dạn dĩ, thậm chí mặt dày? Không phải đâu, một người

phụ nữ ba mươi ba tuổi hẳn đã điễm đậm và trầm tĩnh đi nhiều. Tại Teinosuke chỉ nhận thấy nét trẻ trung và trang phục tươi tắn của Yukiko như mọi khi nên mới không để ý được sự thay đổi đó.

Ngoài ra, không biết Hashidera nghĩ gì nhỉ? Kể cả khi ông ta cảm thấy đi xem mặt cô gái chị Niu giới thiệu cũng chẳng mất gì, vẫn có thể giả định một cách hợp lí là trong chừng mực nào đó, ông “có tâm trạng tái hôn mà chưa hoàn toàn thừa nhận. Nếu quá miễn cưỡng thì đâu cần phải đến làm gì. Về ngơ ngác của ông ta cũng có chút làm quá, hẳn nhiên nếu Yukiko vừa ý thì ông ta vẫn có thể sẽ cân nhắc cưới cô. Dù sao đi nữa, xem chừng khả năng Hashidera đến đây để cột nhà là rất thấp. Nhưng ông ta cũng đủ khôn khéo để cho thấy bà Niu dùng từ “láu cá” không hề trật, và cử chỉ của ông không tiết lộ chút gì về ấn tượng của ông với Yukiko. Bốn người thoải mái tung hứng trong khi Yukiko đứng ngoài cuộc, hơi ngại ngùng. Như thường lệ, khi người khác gợi chuyện để cô lên tiếng, cô không buồn đón ý họ. Về phần Hashidera còn đang chóng cả mặt với hai chị đại nên chỉ có thể nói đôi ba lời cho phải phép với Yukiko trong suốt bữa ăn. Gia đình Makioka chiếu lệ cáo từ, không biết về sau có còn gặp Hashidera hay không, nhưng Itani, người đã đồng hành cùng cả nhà trên tàu thì tự tin lắm. Chị ta ghé miệng vào tai Teinosuke, thì thào thì thầm nhắc lại rằng cứ để mọi chuyện cho chị Niu và tối, kiểu gì vụ này cũng xong, nhất định không cho ông ta thoái thác, ông ta đã đến, mà lại còn rất ưng tiểu thư Yukiko nữa chứ. Itani đã chứng kiến tất cả.

QUYỀN HẠ – 15

Đêm đó Teinosuke đã cho Sachiko biết ấn tượng của anh: về ngoại hình mà nói thì người đàn ông hoàn toàn không chệch vào đâu được, xem ra rất lí tưởng với Yukiko, nhưng chúng ta chỉ có thể chờ xem thế nào vì ông ta hãy còn đang do dự không biết có nên đi bước nữa không, và triển vọng quả thực không sáng sủa được như chị Niu và chị Itani tưởng. Từ năm ngoái, Teinosuke và vợ đã rất e dè với những buổi coi mắt, gửi gắm quá nhiều niềm tin ở hai bà chị kia khéo lại ôm hận lần nữa. Nhưng sáng hôm sau Itani đã đến luôn. Chị ta mới được chị Niu gọi điện, hỏi thăm không rõ tiểu thư Yukiko nghĩ gì về người đàn ông. Nghe lời khuyên của Teinosuke, Sachiko chỉ nói rằng ông ta đã tạo ấn tượng rất tốt, nhưng hình như ông ta chưa thực sự quyết tâm tái hôn, với lại... Itani bảo: “Lo gì chuyện ấy, chỉ khó một điều là sáng hôm nay, ông Hashidera mới gọi điện cho chị Niu, ông ta bảo nhìn tiểu thư Yukiko thấy như hơi u sầu. Ông ta thích những người con gái hoạt bát, nhanh nhẹn, tươi tắn. Cơ mà tôi đã giải thích tất cả: chả là tiểu thư Yukiko ban đầu có e thẹn một chút, nhưng tiểu thư không phải người nhút nhát ở đâu. Thành thử chị Niu ắt đã giải thích với Hashidera như thế: tiểu thư Yukiko hơi giữ ý nhưng không u sầu tí nào. Tiểu thư là người dịu dàng, ít nói, nhiều khi khiến người lạ hiểu nhầm. Nhưng mà quen biết lâu ấy, thì mới nhận ra cô ấy nhí nhảnh, tận thời đến bất ngờ và còn tinh tế nữa chứ - Itani bảo có lẽ chọn từ bất ngờ là chưa khéo lắm. Tiểu thư chính là mẫu người ông Hashidera mong muốn đấy ạ. Không tin, ông cứ thử gặp tiểu thư thường xuyên đi. Về âm nhạc cô ấy thích đàn dương cầm, ăn uống thì ưa chuộng ẩm thực ngoại quốc, và rất thích xem phim Tây nữa cơ. Tiểu thư còn biết cả tiếng Anh, tiếng Pháp, Itani còn có thể nói thêm những gì để chứng tỏ tiểu thư Yukiko là người hoạt bát, vui tươi nhỉ? Ồ, cô ấy mặc quần áo Nhật, nhưng mà màu sắc rất tươi tắn, chứng tỏ tính cách cũng phải có chút nhí nhảnh? Nếu ông chịu khó tìm hiểu nhất định sẽ nhận thấy điều đó. Chẳng qua là con gái nhà gia giáo, gặp đàn ông lạ thì không nói gì thôi!” Itani kiến thoảng liên hồi, nhét hết đồng xu nọ đến đồng xu kia vào máy điện thoại công cộng. “Nhưng mà nói thật tiểu thư Yukiko quá kiêu kì, dễ thường sẽ bị người ta hiểu lầm, tiểu thư phải mạnh dạn lên, nói

nhiều một tí. Tôi sẽ sắp xếp đưa ông Hashidera qua sớm. Tôi mong tiểu thư Yukiko lần này phải để lại ấn tượng thật vui tươi, rạng rỡ.”

Sachiko đã thấp tha thấp thỏm sợ vết nám trở lại, mặc dù hôm nọ nó không hiện rõ. Nhưng thực tình có nhiều hy vọng không? Những điều Itani nói chị nghĩ chẳng qua chỉ là kiếm chuyện làm quà mà thôi. Ngày hôm sau, khoảng 3 giờ, chị nhận được một cuộc điện thoại: Itani đang ở Osaka, và trong một giờ nữa, chị ta và bà Niu sẽ rủ ông Hashidera qua nhà Sachiko. Mọi người định qua đây hả? Sachiko ngơ ngác hỏi. Itani đáp: Đúng đấy. Ông Hashidera có rất ít thời gian, không thể ghé lại quá hai mươi phút hoặc nửa tiếng, mà cũng không có nơi nào thuận tiện để gặp nhau. Với lại ông Hashidera muốn gặp gỡ đồng nghiệp, xem nhà cửa thế nào. Sachiko nói dĩ nhiên là quý hóa lắm, nhưng liệu chị có thể? Itani ngắt lời luôn: Chúng tôi ghé qua bất quá hai mươi phút, nửa tiếng gì đó thôi, đâu có mong chị phải tiếp đãi gì. Ông Hashidera xem chừng có ý quan tâm, giờ mà thay đổi kế hoạch thế nào ông ấy cũng chừng chừ.

Song Sachiko phải xem Yukiko cảm nhận ra sao đã. Nên làm gì đây? Bé Etsuko thì cứ gửi cho O-Haru đưa đi Kobe chơi. Nhưng Yukiko bữa này lại dễ bảo đến ngạc nhiên. Sachiko dám chắc Etsuko và O-Haru đã đoán ra được đầu đuôi rồi. Sachiko bảo Itani, nếu vậy chúng tôi sẽ đợi, rồi chị ngay lập tức gọi lên Osaka hỏi chồng có kịp về nhà không.

Trở về nhà trước khi các vị khách đến nơi, Teinosuke bảo Itani cũng gọi cho cả anh nữa. Chị ta nói ông Hashidera rất thèm bầu không khí gia đình, muốn gặp chị Sachiko và mọi người ở Ashiya chiều hôm nay. Nhưng điều làm Teinosuke ngạc nhiên và hài lòng nhất chính là sự thay đổi của Yukiko. Con bé chịu gặp người ta, không phải là kì tích lắm sao?

Chẳng mấy chốc ba vị khách đã vào nhà. Itani gọi Sachiko ra hành lang. “Tiểu thư Koi-san có nhà không?” Sachiko giật mình, bảo chẳng may con bé lại đi vắng mất rồi. Itani bảo: “Thôi thì ít nhất có bé Etsuko cũng được. Ông Hashidera muốn đem cả con gái đi cùng, nhưng lên kế hoạch gấp quá, thôi lần sau nhất định ông ấy sẽ đem con gái theo. Cô bé với Etsuko chắc sẽ hợp nhau. Hai đứa trẻ con trở thành bạn bè thì ông Hashidera càng thích.” Itani tự tin ra mặt.

Yukiko thuận ý nên Teinosuke cũng đồng tình gọi cả con gái Etsuko, để con bé được tham gia. Bốn người họ: Teinosuke, Sachiko, Etsuko và

Yukiko đứng đối mặt với các vị khách. Lại một lần nữa, thái độ của Hashidera cho thấy ông ta miễn cưỡng bị kéo tới đây. Ông vốn không đồng ý qua chơi, nghĩ rằng đừng một cái không mời mà lù lù đến rồi phứt chốc kéo nhau đi là bất nhã nhưng lý lẽ của ông lại bị hai *chị đại* xã hội đen lấn át. Ông cũng nói rằng (không biết nên hiểu ý Hashidera là gì), một anh nhân viên quèn như ông ta nào có xứng với người vợ thế này.

Yukiko không còn khó dăm dăm như trước, nhưng cũng khó lòng chỉ qua một đêm mà rũ bỏ được tính dè dặt của mình. Dường như cô chẳng thêm quan tâm đến mệnh lệnh của Itani. Yukiko không buồn tỏ ra hồ hởi, người khác hỏi cũng chẳng bao giờ trả lời được ra hồn. Teinosuke chợt nảy ra ý định đem tập album ảnh ngắm hoa anh đào ở Kyoto năm ngoái khoe. Sachikobuộc lòng thuyết minh từ đầu đến cuối, còn Yukiko và Etsuko thì thoảng mới bẽn lễn chen vào một, hai chi tiết. Sachiko trộm nghĩ, phải chi có Taeko ở đây nói tếu, pha trò. Cô ngầm đoán ba người kia cũng đang chia sẻ suy nghĩ ấy. Hai mươi phút trôi qua, rồi ba mươi phút, sau một giờ Hashidera nhìn đồng hồ đeo tay và bảo ông phải đi rồi. Niu và Itani cũng đứng dậy. Sachiko mời mọc: Hay là hai chị nán lại đây thêm tí nữa? Itani lúc nào cũng bận nhưng chị Niu thì lâu lắm mới đến chơi, nhà cũng chẳng có gì nhưng... Chị Niu bảo, có lẽ tôi nên ở lại, nhà ta có gì đãi khách nào? Sachiko đáp, nếu chị không chê thì xin phép có gì mới nấy. Chị Niu nói, vậy là được lắm rồi và ở lại tối hôm đó.

Yukiko và Etsuko để ba người kia nói chuyện với nhau. Sachiko cũng rất ưng ông Hashidera, hai vợ chồng chị không hện mà cũng khen ông ta nức nở rồi đảm bảo với chị Niu rằng, tuy chưa biết quan điểm Yukiko thế nào nhưng họ nghĩ con bé không còn phòng thủ nữa, họ cảm thấy bề gì con bé cũng sẽ không từ chối người đàn ông như thế này. Sau khi biết được kết quả dò la của chị Niu thì hai vợ chồng càng vững da, thấy mối này không nên để lọt, nhưng vẫn còn thấp thỏm chuyện bản thân ông Hashidera dường như chưa mấy nhiệt tình. Nhưng chị Niu lại cảm nhận rằng Hashidera thực sự chỉ đang làm bộ hững hờ để giữ giá trước sự bủa vây của hai người đàn bà lắm chuyện. Thành thật mà nói, ông với vợ quá cố trước kia vì yêu nhau mà kết hôn nên giờ cũng hơi ngại tai tiếng, và cũng rất lo lắng cho đứa con gái riêng. Nên có khi ông ta còn mong bị đẩy vào tình thế cực chẳng đã, không còn đường lui ấy chứ. Ông ta muốn ai đó dọn mình đi những bước ông không thể tự đi được. Ông Hashidera mà không màng tái hôn thì sao lại để

người khác lôi kéo tận hai lần. Mồm miệng cứ chối đây đây là đường đột đến nhà người phụ nữ mình mới gặp một lần thì không ra sao cả, nhưng rốt cuộc ông ta lại để mình bị kéo đến đây, như thế chưa đủ chứng tỏ là ông Hashidera cũng có thiện cảm với Yukiko à? Sachiko và Teinosuke đều gật gù cho là có lý. Chị Niu tiếp lời: Bởi ông chỉ lo cô con gái, nên miễn là cô bé chấp nhận Yukiko thì không còn gì cản trở nữa. Lần sau chị ta sẽ sắp xếp cho Yukiko gặp cô bé, có thêm cả bé Etsuko nữa nếu được - hai đứa biết đâu lại thành bạn thân. Hết chuyện, chị Niu ra về. Rồi Sachiko bảo chồng rằng trong số rất nhiều ứng viên họ đã nghiên cứu cho Yukiko thì người này xem ra xuất sắc nhất. Mọi điều kiện đều thỏa mãn, về gia đình, về địa vị, về lối sống, người đàn ông này đều không quá cao hay quá thấp so với tiêu chuẩn của họ Makioka. Một ứng viên như thế không thể xuất hiện lần thứ hai đâu. Với lại, chị Niu có nói, là ông ta còn đang Cố ý khách sáo, ngầm hy vọng gia đình mình chủ động với ông ta, vậy chúng mình nên sốt sắng lên. Có vẻ như Sachiko đang xin diều kè nào đó từ chồng, nhưng Teinosuke dấu đồng ý với vợ vẫn chỉ có thể bắn khoản tìm cách mà thôi. Cái khó thực sự là ở chỗ Yukiko bản tính quá thụ động, không thể trông chờ sự hỗ trợ của con bé. Chẳng hạn như chiều nay, đáng nhẽ Yukiko nên tỏ ra cởi mở hơn. Nhưng hai vợ chồng phải nghĩ ra bước tiếp theo.

Hôm sau, ở Osaka, Teinosuke tìm lý do nào đó để ghé qua và làm thân với Hashidera, văn phòng của ông ta không xa chỗ Teinosuke cho lắm. Anh nhớ rằng hôm nọ lúc ba người nói chuyện, Sachiko nói rằng nhà đang thiếu vitamin và sulfamine của Đức vì chiến tranh, mà Sachiko lại rất thích thử những thuốc ấy, thế là Hashidera giới thiệu Sachiko dùng loại sulfamine được sản xuất bởi công ty của ông ta. Hashidera bảo, thuốc Công ty ông không gây phản ứng phụ như các loại thuốc Nhật khác, chắc chắn hiệu quả không thua gì của Đức. Công ty ông sản xuất cả vitamin B, Sachiko cũng nên dùng thử xem thế nào, ông sẽ gửi ngay một gói. Teinosuke phản đối, anh ở Osaka mỗi ngày, cứ để anh đến lấy thuốc. Hashidera nói, thế thì cứ gọi trước, lúc nào ông ta cũng sẵn sàng. Bấy giờ Teinosuke không hẳn là nói nghiêm túc, nhưng anh nhận thấy thay vì đặt vấn đề thẳng, mình có thể đến chỗ ông ta, nói là vợ gửi lời cảm ơn và xin ít thuốc. Teinosuke rời Cơ quan sớm, đi xuống đại lộ Sakai, anh nhận ra tòa nhà ngay khi rẽ về hướng tây - đó là công trình bê tông cốt thép duy nhất trong cả dãy cửa hiệu lợp ngói. Hashidera nhanh nhẹn sai một cậu nhân viên đi lấy thuốc, nhắc thuốc

này bỏ hộp này, thuốc kia gói vào hộp kia. Ông ta bảo ở đây là công ty không hợp tiếp khách, nếu ông Makioka chờ được mấy phút thì hai chúng ta có thể ra ngoài. Hình như ông ta ra lệnh cho hai hay ba người nhân viên rồi bước ra, không mặc áo khoác hay đội mũ. Đứng chờ trước cửa trong khoảng năm phút, Teinosuke đã quan sát cách Hashidera cư xử với cấp dưới: trên lý thuyết, ban giám đốc có mấy người nhưng ông là người thực tế điều hành doanh nghiệp. Ông dặn dò nếu cần gì thì nhớ đến tìm ông, và đưa cho Teinosuke gói thuốc. Teinosuke ngại quá vì đưa tiền không được, bèn xin phép về luôn, nhưng khi Hashidera đề nghị nói chuyện một lúc anh lại thấy mình bị cuốn theo vì sợ bỏ lỡ cơ hội nghe được điều gì đó quan trọng. Ông ta rủ đi uống cà phê phỏng? Nhưng rồi họ lại rẽ vào một hẻm nhỏ, lên gác hai của một tiệm ăn nhỏ để thường bị lầm tưởng là nhà riêng. Teinosuke nghĩ mình thạo Osaka như lòng bàn tay, sao lại không biết con hẻm hay tiệm ăn này. Gác hai chỉ có một phòng be bé nhìn ra những mái ngói thỉnh thoảng xen lẫn vài tòa nhà cao tầng, gợi nhớ về trung tâm quận Semba ngày nào. Nơi này hẳn là địa điểm ưa thích để các thương gia bàn chuyện làm ăn vào bữa trưa, nhất là các sếp và ông chủ của những hãng dược trong quận này. Hashidera nói tiếp khách ở chỗ này thật quá sơ sài, nhưng ngặt nỗi trước khi về nhà, ông còn bận công chuyện nên không thể đi đâu xa cơ quan được. Teinosuke định mời Hashidera đi ăn tối, nghe thế lại càng áy náy.

Đồ ăn được sửa soạn tươi mát mặc dù không đặc biệt ngon - chừng năm món chính, và hai, ba chai sake. Hai người ngồi ăn lúc hãy còn sớm, Teinosuke nhận thấy ông Hashidera là người vô cùng bận bịu nên đã biết ý về ngay. Những tia nắng còn sót lại của mảnh trời đầu xuân vẫn còn đó khi hai người rời khỏi nhà hàng. Bữa ăn kéo dài chưa đến hai tiếng. Mặc dù Hashidera chỉ mời trà lễ và cuộc trò chuyện ở mức xã giao hết mực, không đề cập tới những vấn đề Teinosuke hy vọng đề cập nhưng anh vẫn biết được thêm ít nhiều về Hashidera: chuyên môn của ông là khoa nội, cụ thể là nội soi dạ dày, ông ta chớp cơ hội làm thân với một doanh nghiệp dược phẩm sau khi ở Đức về và những điều kiện đó đã lôi kéo khiến ông chuyển nghề. Hãng này có một ông tổng giám đốc nhưng chưa lộ mặt bao giờ, Hashidera mới là người quán xuyến hầu hết Công việc. Những khi ông đi công tác ở ngoại tỉnh để chào bán thuốc, khách hàng cứ tưởng ông chỉ là một doanh nhân chứ không phải bác sĩ nên đến lúc trao đổi, biết được sự thật thì cứ ngẩn tò te đến buồn cười. Hashidera không dò hỏi một lần nào về

gia đình Makioka và Teinosuke cũng thấy không tiện đề cập đến Yukiko, song khi nhà hàng bùng trái cây lên, anh dồn can đảm, lựa lời xa xôi để không thể hiện ra mình đang cáo lỗi, rằng em vợ tôi thực sự khác xa với người con gái u sầu trong ấn tượng ban đầu của ông.

QUYỀN HẠ – 16

Hôm sau, chị Niu gọi cho Sachiko bảo rằng Teinosuke đã đến gặp ông Hashidera, anh ấy chủ động tìm đến như vậy rất hay. Chị ta hy vọng Teinosuke sẽ phát huy để làm thân với Hashidera. Gia đình Makioka xưa nay quen để mặc cho người khác lo liệu từ đầu chí cuối nên mới bị mang tiếng ngạo mạn. Cả chị Niu lẫn chị Itani đã đồng lòng góp sức, giờ là lúc để nhà ta đáp lại sự nhiệt tình của hai người. Việc của hai chị đến đây xong xuôi. Tạm thời họ sẽ rút êm. Chị Niu bảo, nhất định mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhà Makioka phải cố gắng triệt để mà dàn xếp đến nơi đến chốn. Tôi sẽ đợi nghe tin vui. Chị Niu lại còn chúc mừng nữa chứ. Sachiko và Teinosuke thấy vẫn chưa đầu vào đâu mà đã chúc mừng.

Vừa hay bác sĩ Kushida trên đường thăm bệnh nhân ghé qua. Ông đã lấy được thông tin Sachiko yêu cầu. Trước đây Sachiko nhớ mang máng bác sĩ Kushida và ông Hashidera đều là cựu sinh viên trường Đại học Osaka nhưng khác khóa, và đã định hỏi về Hashidera. Bác sĩ Kushida bận rộn tới mất, ông không buồn cởi áo khoác, chỉ đưa Sachiko mảnh giấy. Tôi biết được gì để nói cho chị thì có hết ở trong này, ông nói dứt lời là đi. May mắn bác sĩ Kushida lại quen một người từng là bạn rất thân với Hashidera nên ông đã hỏi cặn kẽ về đương sự, về gia đình ông ta ở Shizuoka và cả cô con gái ngoan hiền, ít nói, không có một chút điều tiếng gì ở trường học nữa. Nhìn chung, những thông tin này đều nhất quán với thông tin mà Teinosuke thu thập được. Lúc đi, bác sĩ Kushida có nói thêm, là đánh giá rất cao người đàn ông này.

Teinosuke bảo vợ: Yukiko thế là khổ tận cam lai rồi. Chúng mình phải hành động để mang đến đoạn kết có hậu cho cuộc mai mối này. Nhận thức được mình có thể đang tỏ ra quá hấp tấp so với lẽ thường, Teinosuke ngồi viết cho Hashidera một bức thư dài như sớ trên giấy cuộn: Xin lỗi ông vì tôi thật bất nhã khi viết thư bàn bạc một vấn đề tế nhị nhường này, song tôi buộc lòng phải chia sẻ với ông về cô em vợ. Hôm trước tôi đã dạn nói ra nhưng bây giờ không bị lễ nghi câu thúc thì mới dám trút bầu tâm sự. Câu hỏi đặt ra là sao em vợ tôi đến tuổi này mà vẫn chưa có nơi có chốn. Có lẽ

ông hoài nghi em ấy có quá khứ mờ ám, hoặc sức khỏe có vấn đề. Chuyện chẳng phức tạp như vậy đâu. Lý do giải thích cho việc con bé lỡ dở thế này chỉ có một mà thôi, chắc ông đã nghe chị Niu hay chị Itani nói rồi những người thân thuộc xung quanh Yukiko dạo bây giờ chỉ là hậu duệ của một dòng họ ít tiếng tăm nhưng vẫn cứ hếch sách đối tượng phải có địa vị này gốc gác kia, thành thử tự chuốc lấy tiếng xấu sau khi gạt đi nhiều ứng viên tử tế. Kết quả thế nào tôi cũng chẳng giấu ông: người ta không thêm giới thiệu mối nào tiềm năng nữa. Sẽ thật tốt nếu ông có thể tự điều tra để xóa sạch những nghi ngờ của mình. Là tại những người xung quanh. Chứ bản thân Yukiko nào Có khiếm khuyết, lương tâm em ấy hoàn toàn trong sạch. Tôi biết mình nói thế nghe như khoe mẽ người nhà, nhưng tôi chăm em Yukiko được cả về trí tuệ, học thức, cung cách lẫn năng lực nghệ thuật. Và điều em ấy làm tôi cảm động hơn cả là em rất thương con nít. Bé nhà tôi năm nay lên mười, nói thật là nó thân với dì Yukiko hơn cả mẹ đẻ. Mà chuyện đó là lẽ đương nhiên. Yukiko kèm con bé từ bài vở trường học đến giờ tập dương cầm, khi con bé ốm, em ấy còn là cô y tá tận tụy. Một lần nữa, tôi hy vọng ông ghé chơi để chứng kiến, trăm nghe không bằng một thấy. Về chuyện Yukiko u sầu hay không, như hôm trước tôi đã nói, Yukiko không phải người như vậy. Ông chờ bận lòng chuyện ấy.

Teinosuke viết tiếp: Xin phép ông cho tôi nói thẳng, theo quan điểm của tôi, em Yukiko sẽ không làm ông thất vọng ở bất cứ mặt nào. Hiển nhiên, em ấy tối thiểu có thể làm con gái ông hạnh phúc. Tôi biết viết những lời tán dương em vợ có thể làm ông đọc mà phát ngại, nhưng tôi rất mong em Yukiko lấy được tám chồng nên mới viết thế này. Một lần nữa, tôi hy vọng ông bỏ qua cho sự hành xử trái khoáy của tôi.

Đó là bức thư mà Teinosuke đã nhọc lòng thảo bằng những từ ngữ lâm ly trang trọng tới đa. Từ ngày đi học đã luôn tự tin vào khiếu viết lách của mình nên Teinosuke không ngại phải lớp lang rườm rà để đi đến những vấn đề tế nhị nhất. Nhưng lần này anh lại sợ mình hơi lộ bịch. Teinosuke ráng vừa phải tránh lên gân vừa phải cố không bóng gió vòng vo thái quá. Thảo thư lần đầu tiên quá quyết đoán, lần thứ hai quá ủy mị, và sau khi gửi đi bản thứ ba Teinosuke lại băn khoăn không biết mình có làm lỗi gì không. Hashidera không muốn tục huyền thì bức thư chẳng thể suy suyển ông ta được, nhưng nếu ông ta có quan tâm thì khéo bức thư lại gây phản cảm. Thôi tốt nhất là chờ xem thế nào.

Không thực sự hy vọng được hồi đáp, Teinosuke lại trần trở sau hai, ba hôm không nghe động tĩnh gì. Chủ nhật tuần sau đó, anh rời khỏi nhà sau khi nói với vợ là ra ngoài đi dạo. Anh bắt đầu gọi taxi tại ga Osaka, đi lên quận Tennoji. Tuy không thực sự có ý định đến nhà Hashidera, Teinosuke vẫn nhớ địa chỉ và thoát đầu chỉ tính đi quanh đó cho biết. Xuống xe tại khu dân cư, anh vừa đi dạo vừa đọc những cái tên ngoài cổng, và có lẽ vì không khí chợt như vào xuân, anh vô tình bước nhanh hơn, thấy triển vọng thật là sáng sủa. Ngôi nhà của Hashidera khá mới, mặt tiền về hướng nam, tràn trề ánh nắng. Nó nằm trong một dãy quay ba, bốn ngôi nhà hai tầng, nhà nào cũng có hàng rào ván gỗ và cây tùng, khác hẳn loại nhà xây qua quýt để cho thuê, còn có chút gợi ý rằng nên chọn ngôi nhà này nếu muốn đón thêm một bà chủ. Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng vẫn quá rộng cho người đàn ông trung niên góa vợ ở cùng con gái. Teinosuke đứng một lúc nhìn qua những chiếc lá kim của cây tùng với từng mũi kim lung linh trong cái nắng buổi sáng, vào ô cửa sổ mở hờ trên tầng hai. Đến tận đây rồi, nhẽ lại chẳng làm nên Com cháo gì thì uống. Anh đẩy cổng và bấm chuông.

Bà giúp việc độ ngũ tuần dẫn anh lên gác. “Xin chào!”

Teinosuke quay đầu, trông thấy Hashidera dưới chân cầu thang, khoác áo kimono lịch sự ra ngoài đồ ngủ. “Ông chờ vài phút có được không? Bữa nay hình như tôi ngủ quá giấc rồi.”

“Vâng, vâng. Tại tôi đến không báo trước mà.”

Hashidera hòa nhã cúi đầu, lui về phía sau nhà. Teinosuke nhẹ cả người, cứ lo là không gặp được Hashidera nữa. Bức thư hiển nhiên không tác động gì tới Hashidera cả.

Teinosuke đợi trong gian ngoài của tầng hai, có lẽ là gian đón khách. Trong hốc âm tường không có hoa nhưng treo tranh và bày đồ sứ bên dưới, ngoài cửa có hoành phi, bình phong gấp, bàn gỗ đàn hương. Bộ tủ thuốc được bày ngay ngắn rất có gu, đến cửa giấy bồi lán chiếu cói trên sàn nhà đều sạch như chùi, không hề có một tíuộm thum nào gắn với nơi ở của một người đàn ông góa vợ như Hashidera cả, điều này thể hiện được con người ông ta và cả bà Hashidera quá cố. Nhìn từ ngoài cổng đó là một ngôi nhà sáng sủa và tươi tắn, vào trong mới biết là còn hơn cả những gì Teinosuke mừng tượng. Giấy bồi cửa, đứng ra là những tấm mica trắng in họa tiết chiếc lá, phản chiếu ánh nắng rục rờ. Không khí trong nhà sạch tinh, nhìn rõ

được đến từng góc cạnh xa nhất của căn phòng và làn khói hình xoáy ốc từ điều thuốc của Teinosuke hiện ra sắc nét, lừng lơ bất động. Lúc trao danh thiếp cho bà giúp việc, Teinosuke thấy mình hơi sỗ sàng, nhưng bây giờ anh mừng vì mình đã tới đây. Thật hân hạnh được làm khách ở ngôi nhà với người chủ chần chu như vậy.

“Xin thứ lỗi vì đã để ông chờ.”

Khoảng mười phút sau, Hashidera trở ra trong bộ đồ vải serge xanh lục, li quần thẳng tắp. Ông thấy ngoài hiên trời âm hơn nên dẫn Teinosuke ra chỗ mấy chiếc ghế mây nhìn ra ngoài phố. Không muốn gây ấn tượng rằng mình đến đây để tìm câu trả lời cho bức thư, Teinosuke định về ngay nhưng nắng xuyên qua cửa kính rất ấm áp cùng không khí thoải mái Hashidera tạo ra đã giữ chân anh nên thoát cái một tiếng đã trôi qua. Rốt cuộc Teinosuke cũng nhắc đến lá thư để cáo lỗi. Trái lại, Hashidera đáp rằng ông cảm ơn anh rất nhiều. Phần còn lại của buổi trò chuyện diễn ra trôi chảy thoải mái, tránh đả động đến vấn đề hệ trọng. Teinosuke đã lên tinh thần, đứng dậy định về để Hashidera chuẩn bị đi xem phim với con gái, nhưng Hashidera lại hỏi Teinosuke có bận gì không, nếu không thì đi với cha con tôi một đoạn. Teinosuke cũng nóng lòng muốn gặp cô bé kia xem sao nên nhận lời.

Khó bắt được taxi trống nên Hashidera gọi một chiếc Packard từ một ga-ra quen biết và Teinosuke đồng hành với ông đến tận tòa nhà Asahi. Hashidera mời Teinosuke dùng bữa cùng cha con ông nếu anh chẳng gấp gáp gì và đương nhiên sẵn lòng tiễn Teinosuke đến tận trạm tàu điện. Teinosuke ngại mình lại nợ Hashidera thêm một bữa cơm, nhưng đồng thời cũng muốn làm quen với cô con gái, vả lại đây là dịp tốt để bắt thân với Hashidera.

Họ nói chuyện thêm khoảng một tiếng vào bữa tối. Lần này có con gái Hashidera tham gia nên họ chỉ bàn những chủ đề vô thưởng vô phạt như phim ảnh, tuồng Kabuki, diễn viên Mỹ, diễn viên Nhật, trường lớp. Cô con gái mười ba tuổi, hơn Etsuko ba tuổi mà đã rất chín chắn. Cô bé mặc đồng phục, trên mặt không có dấu hiệu của son phấn nhưng đã trở mã chứ không còn nét trẻ thơ nữa. Đó là khuôn mặt thanh tú hình trái xoan của một người trưởng thành với chiếc mũi cao và kiêu kỳ. Cô bé nhìn không giống bố mấy nên Teinosuke nghĩ cô giống mẹ, hẳn mẹ cô là một mỹ nhân. Có lẽ Hashidera nhìn thấy ở con gái hình ảnh người vợ quá cố của mình.

Teinosuke giành trả tiền. Hashidera bảo ở kìa, tôi mời thì tôi trả chứ. Vậy được, Teinosuke đáp, bữa sau đến lượt tôi. Tôi sẽ dẫn cho con thăm thú Kobe. Anh chia tay họ tại thang máy cùng lời hứa sẽ gặp nhau Chủ nhật tuần tới. Cô con gái cũng sẽ đi theo. Lời hứa này chính là chiến lợi phẩm mang về sau hành trình của Teinosuke.

QUYỀN HẠ – 17

Nghe tin chồng thành công mỹ mãn, Sachiko bật cười. Chị nói độ này anh trợ quá, nhưng lại mừng thầm trong bụng. Hồi nào chị còn cáu giận anh như vậy là thiếu ý tứ, chính Teinosuke còn ngỡ ngàng trước những thay đổi do công cuộc tìm chồng cho Yukiko mang lại vì chỉ gần đây anh mới dám thẳng thừng như vậy. Song như vậy là đủ rồi. Anh sẽ chờ đợi xem buổi gặp mặt Chủ nhật này thế nào. Đồng thời phía chị Niu cũng gọi tới. Chị ta đã nghe tin Teinosuke đi gặp cô con gái, và không thể diễn tả bằng lời niềm vui của mình trước viễn cảnh tươi sáng trước mắt. Hashidera và con gái ông sẽ đến làm khách của họ. Chị Niu hy vọng mọi việc sẽ được sắp đặt để hai cha con thấy mình được đón tiếp chu đáo. Đặc biệt, chị kỳ vọng Yukiko sẽ cố gắng hết mình để loại bỏ ấn tượng u ám ban đầu, đây mới là điều khiến chị ta trấn trở. Hình như Có gì mới là Hashidera lại kể ngay cho chị. Ông hoàn toàn không thờ ơ trước mối này.

Chủ nhật, bố con Hashidera tới thăm nhà Ashiya chừng một, hai tiếng rồi nhóm sáu người lên taxi đi Kobe. Nhà Makioka trước đó đã tranh luận nên ăn gì: món Tàu, món Tây, đồ nướng hay ẩm thực Nagasaki - và quyết định đặt nhà hàng lẩu tên là Kikusui chuyên các món Kobe. Bữa trưa đến 4 giờ mới xong. Sau khi tản bộ quanh thành phố và uống trà ở tiệm Juchheims, nhà Hashidera về Osaka. Nhà Makioka đi xem phim Condor của Mỹ ở rạp Hankyu. Cuộc gặp gỡ đó không tạo ra sự thân mật thực sự nào giữa hai gia đình, trên thực tế họ còn chưa nhớ hết được mặt nhau.

Chiều hôm sau, Yukiko ngồi trên gác luyện thư pháp.

“Cô Yukiko, có điện thoại ạ.” O-Haru chạy lên lầu báo.

“Hỏi bà Makioka à?”

“Bên kia bảo muốn nói chuyện với cô Yukiko ạ.”

“Ai thế?”

“Ông Hashidera ạ.”

Yukiko rụng rời gác chiếc bút lông. Mặt cô đỏ lựng lên, cô chần chừ chân cầu thang chứ không tiến đến gần chiếc điện thoại.

“Bà Makioka đâu?”

“Bà chủ ra ngoài một lát ạ.”

“Đi đâu?”

“Em nghĩ là đi gửi thư. Bà vừa mới ra khỏi nhà thôi. Hay là để em gọi nhé?”

“Nhanh, đi gọi chị ấy về nhanh lên!”

O-Haru vội vàng ra cửa. Sachiko ra ngoài nửa để gửi thư, nửa để tập thể dục, đang định dạo chơi bên bờ sông. Vừa chỗ ngã rẽ đầu tiên thì O-Haru gặp được chị.

Cô thở hỏn hển: “Bà Makioka ơi, cô Yukiko gọi bà ạ.”

“Có việc gì?”

“Ông Hashidera gọi điện ạ.”

“Ông Hashidera à?” Sachiko bất ngờ. “Gọi chị à?”

“Không, hỏi cô Yukiko Cơ. Nhưng cô Yukiko sai em gọi bà.”

“Yukiko nghe điện chưa?”

“Lúc em đi thì Cô vẫn đứng cạnh cầu thang ạ.”

“Yukiko quá dở thật, sao không tự mình nghe điện thoại cơ chứ.”

Xui quá là xui, Sachiko nghĩ bụng. Việc Yukiko ghét điện thoại chẳng phải bí mật gì, và họa hoằn lúc nào có điện thoại gọi đến cho Yukiko thì con bé thường nhờ người khác nghe hộ chứ bản thân nó phải việc gì đặc biệt lắm mới chịu tự nghe điện. Cho đến giờ không ai phản đối việc ấy cả, nhưng lúc này thì đúng là việc đặc biệt đấy. Ông Hashidera gọi bất kể vì lý do gì thì hẳn cũng là chuyện hệ trọng nên mới yêu cầu nói chuyện thẳng với Yukiko. Giả sử Sachiko nghe điện, hẳn ông ta sẽ có ấn tượng không tốt. Bề gì Yukiko cũng chẳng phải là thiếu nữ mười sáu. Chị em trong nhà hiểu tính rụt rè của cô chứ khó lòng kỳ vọng người ngoài thông cảm. Hashidera không cảm thấy bị xúc phạm đã là may. Có thể Yukiko đã nghe điện, đang ú ớ phân bua chẳng? Nhưng miễn cưỡng nghe máy sau khi để ông ta chờ lâu rồi lại chẳng nói được ra câu ra chữ, thì thà rằng cứ để ông ta đợi còn hơn -

Yukiko nói chuyện điện thoại còn tệ hơn cả nói chuyện lúc gặp mặt trực tiếp, khéo ông ta sẽ dẹp bỏ vụ này mất. Bản chất Yukiko lúc nào cũng gila, có khi không chịu nghe máy mà nhất quyết đợi chị về giải cứu cũng nên. Nhưng Sachiko Có về đến nơi chẳng nữa, thì khéo ông Hashidera cũng gác máy rồi, mà nếu chưa thì chị biết ăn nói với ông ta ra sao? Đây là lúc Yukiko phải tự mình dứt khoát nghe máy. Điều gì đó mách bảo Sachiko rằng sự việc không đâu này có thể sẽ kết liễu việc điều đình mà cho đến lúc này gia đình đã cố gắng hết sức. Nhưng chắc chắn ông Hashidera, một quý ông đáng nể, lịch thiệp như vậy, sẽ không làm to chuyện đâu. Giá mà Sachiko có nhà, chị hẳn quyết sống chết lôi Yukiko ra nghe điện. Ma xui quỷ khiến thế nào, ông Hashidera lại gọi đúng lúc chị vừa mới ra khỏi nhà năm, sáu phút.

Ông nghe đã được gác lên, Yukiko thì không thấy đâu.

“Cô Yukiko đâu?” Chị hỏi O-Aki bây giờ đang làm bánh để uống trà.

“Có lẽ ở trên lầu ạ. Cô không ở trong phòng hả bà chủ?”

“Yukiko có nghe máy không?”

“Dạ có ạ.”

“Nghe ngay lập tức không?”

“Cô chờ mãi, rồi rớt cuộc cũng...”

“Có nói chuyện lâu không?”

“Chắc khoảng một phút là cùng ạ.”

“Gác máy lâu chưa?”

“Vừa nãy thôi ạ.”

Trên lầu, Yukiko đang mãi xem sách luyện chữ.

“Ông Hashidera hỏi gì thế?”

“Ông ấy nói sẽ đợi ở ga Osaka lúc 4 giờ rưỡi chiều, bảo là muốn gặp em.”

“Chắc ông ấy muốn đi dạo cùng em.”

“Ông ấy nói là đang định đi loanh quanh Shinsaibashi rồi ăn tối ở đâu đó, và rủ em đi cùng.”

“Em bảo sao?”

Yukiko không đáp.

“Em có đi không?”

Yukiko ậm ờ gì đó như tiếng “không”.

“Sao thế?”

Cô lại im lặng.

“Này Yukiko, đi dạo như vậy cũng là một ý hay đó chứ?”

Sachiko đi guốc trong bụng cô em nên chẳng cần Yukiko phải đáp lại nữa, làm gì có chuyện Yukiko dám một mình dạo chơi với vị hôn phu tiềm năng mới chỉ gặp hai, ba lần. Nhưng Sachiko vẫn tức điên. Yukiko không thích ăn tối với người không thân quen đã đành, nhưng con bé chẳng nhẽ không nể mặt Sachiko, và quan trọng hơn là nể mặt anh rể Teinosuke sao? Giá mà nó biết nghĩ cho những nỗi ê chề, nhục nhã mà vợ chồng mình phải chịu đựng, thì nó đã tính đến việc phải tự thân làm gì đó. Ông Hashidera đã chủ động gọi đến thì hẳn là thất vọng vô cùng khi bị từ chối sỗ sàng như vậy.

“Em không nhận lời à?”

“Em bảo là em rất tiếc.”

Nếu phải từ chối, Yukiko nhẽ ra nên từ chối một cách lịch thiệp, nhưng nghệ thuật từ chối lịch thiệp quá xa lạ với Yukiko. Những giọt nước mắt phẫn nộ trào lên trong mắt Sachiko khi chị nghĩ tới câu trả lời ấp úng, kém cỏi mà Yukiko hẳn đã thốt ra. Càng nhìn em gái, Sachiko càng giận sôi máu, chị đột ngột quay lưng đi xuống lầu, ra ngoài hàng hiên rồi vào khu vườn.

Yukiko vẫn còn đường gỡ gạc nếu gọi lại cho Hashidera ngay lập tức, xin lỗi vì đã thất lễ và đề nghị gặp ông ta ở Osaka tối nay, nhưng làm gì có chuyện Sachiko khuyên bảo được em gái làm vậy. Sachiko ép buộc thì chỉ khiến chị em cãi nhau mà thôi. Hay Sachiko gọi vậy? Liệu chị có thể giải thích khéo léo thế nào đó đủ để thuyết phục ông ta rằng Yukiko có lý do chính đáng để hoãn việc gặp mặt hôm nay lại? Chẳng hạn ông ta lùi lại đến ngày mai thì chị sẽ trả lời thế nào? Kiểu gì Yukiko cũng không chịu gặp chừng nào còn cảm thấy chưa hiểu rõ người đàn ông này. Sachiko từ bỏ ý định chữa cháy, chị không biết nếu ngày mai qua chỗ chị Niu làm rõ cảm nhận và tính tình của Yukiko thật cận kề, thì chị ta có chịu chuyển lời hay

không? Chị có thể giải thích rằng Yukiko không hề có ý kênh kiêu với Hashidera và sẵn lòng dạo chơi với ông. Chẳng qua em ấy trước nay sống quá khép kín nên mất bình tĩnh trước đàn ông lạ mà thôi. Như thế không phải cũng chứng tỏ em ấy bản chất rất thanh khiết, trong sáng ư?

Đang đi dạo ngoài vườn với những viễn cảnh mông lung trong đầu, Sachiko chợt như nghe thấy tiếng điện thoại reo.

“Bà Makioka có điện thoại” O-Haru từ trên bao lơn gọi với xuống. “Bà Niu ạ.”

Giật mình, Sachiko quay vào nhà. Cô quyết định nhấc điện thoại đặt trong thư phòng của Teinosuke thay vì vào nhà chính.

“Sachiko. Anh Hashidara vừa gọi tôi xong. Anh ấy rất giận.”

Giọng điệu Niu đầy ức chế. Khi bị kích động, giọng Tokyo của chị ta lại càng rõ ràng, đanh thép. Chị ta nói không biết chính xác thế nào nhưng Hashidera nổi nóng. Ông không ưa những người đàn bà khép nép, sợ sệt và cổ hủ. Chị Niu nói Yukiko là cô gái hoạt bát vui tươi, thế cô ta giấu cái hoạt bát chị bảo ấy ở chỗ quái quỷ nào? Ông ta không muốn nhắc đến chuyện cưới xin người đàn bà này nữa, hy vọng chị Niu báo ngay cho nhà Makioka. Chị Niu không rõ chính xác điều gì làm ông ta nổi cáu, nhưng rõ ràng ông ta đã muốn được tâm sự riêng với Yukiko và đã mời cô đi dạo vào buổi tối. Cô giúp việc nghe điện báo cô Yukiko có nhà, rồi mãi không thấy Yukiko đâu. Ông đợi, đợi mãi. Đến lúc Yukiko chịu nghe máy, ông mới hỏi tiểu thư tối nay rảnh không. “À, ờ,” Yukiko bảo, chả hiểu thế là có rảnh hay không rảnh. Ông cứ hỏi đi hỏi lại mong nhận được câu trả lời rõ ràng, rốt cuộc cô mới lí nhí, ông nghe chữ được chữ mất, là có những lý do khiến cô không thể đến gặp ông được. Rồi Yukiko chẳng nói gì thêm. Ông gác máy, bực tức khôn tả.

Chị Niu bảo, ông ta đã nói thế đấy. Còn hỏi là cô ta nghĩ cái gì không biết, định bõn cọt với tôi chẳng? Ông ta tức giận thực sự. Chị Niu nói một tràng không kịp thở để thuật lại cuộc nói chuyện giữa chị ta và Hashidera.

“Thành ra tôi sợ thế này thì hết cách rồi.”

“Xin lỗi chị, xin lỗi chị vô cùng - vất vả cho chị quá. Phải chi tôi ở nhà. Lúc ấy tôi vừa ra ngoài thôi.”

“Chị không có nhà chứ Yukiko thì có mà.”

“Đúng thế ạ. Tôi rất rất xin lỗi chị. Bát nước hắt đi chẳng lấy lại được.”

“Hồng hân rồi.”

Sachiko thiếu điều muốn chui xuống lỗ nẻ nào đó mà trốn. Chị chỉ lắng nghe rồi thỉnh thoảng ngập ngừng đáp lại những lời lúng cùn.

“Tôi biết mình không nên nói thế này qua điện thoại, chị Sachiko ạ, Cơ mà tôi thấy chị kể lể chẳng ra đầu cua tai nheo gì hết. Chị bỏ qua cho tôi.” Chị Niu xem ra đã sẵn sàng dừng cuộc nói chuyện tại đây.

“Vâng, thật tình. Tôi sẽ qua xin lỗi. Chị giận là phải.” Sachiko không biết mình đang nói gì nữa.

“Chị Sachiko không cần xin lỗi đâu. Chị cũng không có lý do gì để đến gặp tôi cả.” Chị Niu không muốn nghe thêm. Chị ta ngắt lời Sachiko và chào tạm biệt.

Tay chống cằm, Sachiko ngồi một lúc bên bàn làm việc của chồng. Chị phải báo tin xấu cho Teinosuke ngay khi anh đi làm về. Hay là đợi đến mai khi bình tĩnh lại hẵng hay? Chị biết kiểu gì anh cũng rất thất vọng, và điều khiến chị lo sợ hơn cả là sự việc sẽ khiến anh ác cảm với Yukiko. Teinosuke vốn không ưa gì Taeko và luôn thông cảm cho Yukiko. Nhưng lần này có khi nào anh ấy sẽ ghét luôn cả hai đứa không? Taeko còn có người chăm nom, chứ Teinosuke mà quay lưng với Yukiko thì Yukiko sẽ thế nào? Sachiko có thói quen tham vấn Yukiko về chuyện của Taeko và hỏi ý kiến Taeko về chuyện của Yukiko. Chợt chị thấy mình đơn độc quá. Không có Taeko ở đây, chị bối rối nhường nào!

“Mẹ ơi.” Ngoài ngưỡng cửa, Etsuko tò mò nhìn chị. Con bé vừa đi học về, thấy nhà cửa lặng như tờ đã cảm nhận được chuyện gì đó. “Mẹ đang làm gì vậy?” Con bé bước vào phòng, ghé qua vai Sachiko. “Mẹ sao thế? Cho con biết đi mà.”

“Chị Yukiko đâu?”

“Chị ấy đọc sách trên lầu. Có chuyện gì hả mẹ?” đi.”

“Không có gì. Con lên nói chuyện với Yukiko “Mẹ đi với con nha.” Etsuko kéo tay mẹ.

“Được.” Sachiko đứng dậy. Chị quay vào nhà chính, rồi bảo Etsuko lên gác tập dương cầm.

Khoảng một tiếng sau, Teinosuke về đến nhà. Sachiko vẫn còn đứng bên cây đàn dương cầm lúc nghe chuông cửa. Chị theo anh vào thư phòng.

“Hồng chuyện rồi. Anh vất vả như thế rốt cuộc lại thành công cốc.”

Không biết nên nói cho chồng hôm nay hay đợi đến mai nhưng vừa gặp anh, chị chợt thấy mình không thể giữ được trong lòng. Anh thoáng biến sắc, chị nghĩ mình đã nghe thấy anh thở dài. Anh ngồi nghe phần sau câu chuyện trong im lặng, không tỏ vẻ bất bình. Thấy chồng điềm tĩnh như thế Sachiko lại càng tức giận với chính mình vì đã không quyết liệt với Yukiko. Chị căm hận nghĩ: “Ai là kẻ gây ra cơ sự này?” Chị biết, day nghiêng nứa cũng chẳng ích lợi gì, nhưng rõ ràng Hashidera muốn tục huyền mà. Không nói thẳng những hiển nhiên ông ta cũng thích Yukiko. Chứ không thì hôm nay gọi điện rủ con bé đi chơi làm gì? Vụ điện thoại này quả là đen đui quá, Sachiko muốn giậm chân bành bạch và khóc lóc như một đứa trẻ giận dữ. Nhưng phỏng có ích gì. Cơ hội đã mất mãi mãi rồi. Sao chị lại không có nhà cơ chứ? Dẫu không thể làm Yukiko nhận lời thì chí ít chị có thể hỗ trợ Yukiko đối đáp ông ta cho phải phép. Và mỗi ngày rồi sẽ êm đẹp. Biết đâu một lời cầu hôn nghiêm túc đã hiện ra trước mắt họ. Sachiko nghĩ mình không hão huyền khi nói thế. Mười phần thì đã chắc ăn đến tám, chín. Và rồi cuộc điện thoại đó đến, khi Sachiko ra khỏi nhà không quá năm hay sáu phút. Tương lai của một người lại bị quyết định bởi một việc nhỏ nhặt đến vậy ư? Sachiko thật chẳng thể nguôi ngoai! Chị tự đổ lỗi cho mình vì đã ra khỏi nhà. Và rõ là do số phận bất hạnh của Yukiko sắp đặt nên cuộc gọi mới đến nhằm đúng lúc ấy chứ không phải là lúc nào khác.

“Dĩ nhiên là em bức lắm. Nhưng cũng tội Yukiko.”

“Chuyện ra nông nổi này cũng vì bản chất của Yukiko thôi. Theo anh, em có nghe máy thì cũng không tránh khỏi đâu.”

Teinosuke thành ra lại an ủi vợ. Sachiko có ở cạnh Yukiko đi nữa cũng chưa chắc con bé biết đường đối đáp với Hashidera. Và lại, Yukiko có đồng ý và đi dạo với ông ta, chưa chắc ông ta đã hài lòng với nó. Xét cho cùng tất cả là tại bản tính của Yukiko, chứ đâu phải đơn giản là Sachiko kè kè bên Yukiko nghe điện là xong. Dẫu chuyện này có giải quyết êm xuôi, thì vẫn sẽ nảy sinh những chuyện khác. Ngay từ đầu đã chẳng có hy vọng gì rồi. Yukiko vẫn chưa thay đổi được chính mình.

“Ý anh là con bé sẽ mãi mãi không lấy được chồng ư?”

“Không hề. Người con gái khép nép đến mức không nghe điện thoại cũng có ưu điểm riêng mà. Sẽ có những người đàn ông không bao giờ cho rằng người con gái như vậy là sợ sệt, cổ hủ đâu, mà đôi khi họ còn thấy khép nép như vậy là rất dễ thương nữa. Chỉ người nào nhận thấy ưu điểm của con bé mới có thể làm chồng nó thôi.”

Sachiko nguôi giận. Thấy mình đã chẳng an được chồng mà trái lại còn để chồng phải đổ dành, chị càng thấy tội lỗi hơn. Chị cũng cố gắng thường lấy Yukiko, lúc này đã đi xuống cầu thang và đang ngồi trong phòng khách với mèo Bell nằm trong lòng. Nhưng cơn giận của chị lại nổi lên - Yukiko thực sự quá thờ ơ.

“Yukiko.” Sachiko mặt đỏ gay vì phải nín nhịn. “Chị Niu điện cho chị. Chị ấy nói ông Hashidera giận lắm và không muốn giao du với nhà ta nữa.”

“Vậy ạ?” Yukiko chẳng có vẻ quan tâm. Có lẽ cô đang ra vẻ bàng quan mà trong lòng thì không phải vậy. Cô gái cổ cho con mèo đang rên gừ gừ.

“Không phải mỗi ông Hashidera giận đâu. Chị Niu, anh Teinosuke, và cả chị nữa.” Sachiko muốn nói thêm vào. Không hiểu sao chị lại nín nhịn không nói. Phải chăng Yukiko đã công nhận mình sai? Nếu thế, chí ít con bé cũng phải có lời xin lỗi Teinosuke. Song Sachiko biết rằng Yukiko tự biết như vậy thì cũng chẳng đời nào xin lỗi. Chị lại phẫn nộ như ban nãy.

QUYỀN HẠ – 18

Ngày hôm sau, Itani đến gặp Sachiko tường thuật chi tiết.

Itani biết Hashidera đã gọi điện cho chị Niu, và gọi cả chị ta nữa. Itani cảm thấy Hashidera thiếu điều muốn lao tới mắng chị ta một trận, song ông vẫn là người lịch thiệp, và chị ta đã đoán được chuyện này hẳn không bình thường, nên mới ngay lập tức sửa soạn đi Osaka để gặp cả Hashidera lẫn chị Niu. Nghe rõ đầu đuôi, Itani đồng tình rằng Hashidera nổi giận là có lý. Mà cơn tam bành của ông không phải chỉ là kết quả của việc xảy ra hôm qua mà là từ hôm kia lận, lúc Hashidera và con gái đi Kobe với nhà Makioaka ấy. Trong lúc đi bộ về ga tàu, Hashidera và Yukiko bị cắt khỏi đoàn trong vài phút bởi đoàn diễu hành biểu dương lực lượng viễn chinh. Nhìn qua cửa kính tủ trưng bày của tiệm thời trang nam giới, Hashidera bảo muốn mua vài đôi tất, không biết tiểu thư Yukiko có muốn giúp tôi chăng? Yukiko ập a ập ứng, nhìn Sachiko đúng cách đó hơn bốn chục mét cầu cứu. Rốt cuộc Hashidera đành bực bội vào tiệm tự mua lấy cho mình. Chuyện chỉ xảy ra chừng mười lăm, hai mươi phút không ai để ý, nhưng với Hashidera thì không chấp nhận được. Ông đã cố nghĩ thoáng ra, tự thuyết phục mình đó là tính khí bẩm sinh của Yukiko chứ không phải tiểu thư chán ghét mình. Hashidera vẫn suy nghĩ về chuyện đó và vì thời tiết dễ chịu cũng như đang có thời gian rảnh, ông chợt nghĩ hay là hôm sau thử gọi điện xem có thật cô ấy không ưa mình không. Đúng là đổ thêm dầu vào lửa. Lần đầu ông những tưởng Yukiko chỉ e thẹn ngại ngùng. Nhưng đến lần thứ hai bị đối xử với thái độ coi thường như vậy, ông chỉ có thể kết luận rằng Yukiko thậm ghét mình. Cô ta đã phũ phàng đến thế thì khác nào hỏi rằng, bộ anh ngớ ngẩn hay sao mà không hiểu ý tôi? Cô có thể tìm cách từ chối khéo léo hơn cơ mà. Cô ta đã cố ý phá hoại những nỗ lực vun vén của mọi người. Hashidera rất trân quý tấm lòng của chị Niu, Itani, và cả của vợ chồng Sachiko-Teinosuke nữa - nhưng có muốn làm đẹp lòng họ đến đâu ông cũng không thể gắng thêm được. Tôi thấy tiểu thư Yukiko mới là người chấm dứt mối quan hệ này chứ chẳng phải tôi.

Rồi Itani bảo, nhưng chính ra chị Niu mới là người thực sự phần nộ. Chị ta không thể chấp nhận nổi thái độ của Yukiko với đàn ông. Bởi chị ta nghĩ khéo Yukiko đã để lại ấn tượng là người đàn bà u sầu nên mới đặc biệt khuyên can cô là phải thay thái độ ấy bằng sự ấm áp, nhiệt tình, song Yukiko cứ bỏ ngoài tai. Chị Niu thấy Sachiko còn khó hiểu hơn, làm chị kiêu gì mà lại để em gái như vậy. Đến như công chúa hay tiểu thư dòng dõi quý tộc còn chẳng được phép ngạo mạn đến thế, bộ Sachiko tưởng em mình là ai? Chị Niu nói thế đấy. Sachiko nghi ngờ Itani đã gán thêm cả sự tức tối của cá nhân mình vào miệng chị Niu kia. Dù bị trách cứ nặng nề, chị vẫn im lặng. Nhưng tính khí Itani có nét đàn ông, sau khi xả hết những điều bức bối thì chị ta lại thoải mái, nói những chuyện dễ chịu hơn. Nhận thấy vẻ tuyệt vọng của Sachiko, Itani bảo: làm gì thảm đến mức ấy. Tôi không rõ về chị Niu lắm, nhưng bản thân tôi nhất định làm được gì thì sẽ làm để giúp tiểu thư Yukiko. Trong lúc nói chuyện, họ lại đề cập tới vết nám trên mắt Yukiko. Itani bảo gặp nhau ba lần rồi nhưng Hashidera không hề để ý, cô con gái nói thì ông ta mới nhận thấy. Nhưng nhà ta khỏi lo, vì nhận ra hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Sachiko không hé nửa lời với Teinosuke về chuyện xảy ra ở Kobe. Nói ra chỉ khiến chia rẽ anh rể với em vợ mà thôi. Về phần mình, Teinosuke lẳng lặng viết thư cho Hashidera mà không cho vợ biết.

Anh trình bày: Tôi nào dám biện hộ, tôi tự biết bức thư này đọc lên sẽ quái dị lắm nhưng ít ra có một chuyện ông hãy để tôi giải thích. Có lẽ ông Hashidera nghĩ rằng hai vợ chồng tôi đã tự tiện gán ghép mà không hỏi ý Yukiko. Nhưng hoàn toàn không có chuyện đó. Yukiko không hề ghét bỏ, thậm chí vợ chồng tôi còn tin rằng con bé có thiện cảm với ông. Nếu ông muốn được cắt nghĩa thái độ kỳ quặc của Yukiko mấy hôm trước hoặc khi em ấy nghe điện, thì đó là do tính nhút nhát của em ấy trước đàn ông, giải thích vậy đã đủ rồi. Đó không phải bằng chứng cho thấy Yukiko ghét ông. Người ngoài thấy đàn bà ngoài ba mươi còn bên lén có thể cho là lố lăng, nhưng gia đình và người quen biết Yukiko thì thấy chuyện ấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lúc nào Yukiko cũng cư xử như thế, gần đây thôi sợ sệt người lạ bắt đầu rời bỏ Yukiko rồi. Chúng tôi cũng biết mình không nên kỳ vọng người khác thông cảm, cũng không thể bao biện gì cho cuộc điện thoại ấy. Nhưng Yukiko không phải người u sầu, tôi xin nhấn mạnh bản chất em nó là người phụ nữ hoạt bát, vui tươi, bây giờ tôi vẫn thấy mình

nhìn không làm đầu. Nhưng một người đàn bà ngoài ba mươi như thế mà không mở được một lời chào đơn giản thì đúng là kém cỏi. Ông Hashidera giận là rất phải. Nếu ông đã đi tới kết luận không tránh khỏi rằng người đàn bà này không xứng làm vợ mình, thì phía gia đình tôi không dám có ý kiến gì nữa. Tôi công nhận em gái tôi không xứng đáng. Tôi chẳng dám trơ tráo yêu cầu ông nghĩ lại. Hoàn cảnh giáo dục không đảm bảo đã khiến Yukiko trở nên lỗi thời như vậy đấy: em ấy mất mẹ từ nhỏ, ở tuổi thiếu nữ đến lượt cha cũng qua đời, nên dĩ nhiên vợ chồng tôi phải gánh vác phần lớn trách nhiệm. Rất có thể tôi đánh giá em vợ quá cao nhưng vẫn mong ông Hashidera biết rằng bản thân tôi chưa từng bóp méo hay thù ghét gì trong quá trình thương lượng hôn nhân. Tôi cũng chúc ông Hashidera sớm tìm được người vợ xứng đôi, và phần Yukiko cũng sẽ có nơi có chốn để cả hai bên quên chuyện không hay này đi, và hy vọng ngày sau tất cả có thể làm bạn bè. Được quen biết ông Hashidera là một vinh dự, nếu chỉ vì chuyện không đầu này mà chẳng nhìn mặt nhau thì quả là mất mát không bù đắp nổi.

Nội dung thư là như thế. Gần như ngay lập tức Hashidera gửi hồi âm rất lịch sự: Tôi vô cùng cảm kích trước bức thư đáng ngưỡng mộ của ông Makioka. Ông nói em vợ mình lớn lên trong nề nếp lỗi thời như vậy là khiêm tốn rồi. Bất kể tuổi tác thế nào, việc cô ấy giữ trọn vẻ đẹp thuần khiết thiếu nữ của mình cũng là một phẩm chất đáng quý. Điều cô cần là một người chồng trân trọng đúng mực đức tính của cô, xem việc yêu thương bảo vệ những cái đức ấy là bổn phận của mình, mà chẳng may tôi, một kẻ quê mùa, lại không có được sự thấu hiểu và nhạy cảm cần thiết để gánh vác việc ấy. Vì vậy, tôi tin rằng, tác hợp cho tôi và tiểu thư không thể đem lại hạnh phúc cho cả hai. Nếu chẳng may có lỡ lời khiến tiểu thư cảm thấy bị xúc phạm thì tôi sẽ rất buồn phiền, và tôi cảm tạ sự hiếu khách của gia đình. Hạnh phúc êm đềm của nhà Makioka quả là khiến thế gian ghen tị. Có điểm phúc được là thành viên của nhà ta nên Yukiko mới trở thành một viên ngọc quý như thế.

Giống như thư của Teinosuke, bức thư này cũng được viết nắn nót bằng bút lông trên giấy kiểu Nhật. Mặc dù ngôn từ không quá trang trọng, nhưng không ai không nhận ra câu từ đều được lựa chọn tỉ mỉ, trau chuốt.

Khi đi chơi với gia đình Hashidera ở Kobe, Sachiko đã chọn mua một chiếc áo cánh cho con gái Hashidera và yêu cầu thêu thêm chữ viết tắt của

bé lên đó. Mấy ngày sau khi vụ mai mối thất bại, chiếc áo được gửi về nhà. Sachiko nghĩ nếu mình chẳng thêm gửi quà nữa thì Hashidera sẽ thấy kì, nên chị bèn gửi món quà qua Itani. Hai tuần sau khi ghé tiệm làm đẹp của Itani, chị nhận được một gói quà bọc bì giấy do Hashidera gửi, về nhà mở ra chị thấy bên trong là một chiếc áo mặc lót bằng lụa Crepe của tiệm Eriman ở Kyoto. Chiếc áo vừa chị như in - chắc là do chị Niu chọn. Hẳn đây là món quà đáp lại chiếc áo cánh kia, lại càng chứng tỏ Hashidera là người suy nghĩ rất chu toàn.

Khó mà biết được cảm xúc của Yukiko, nhưng bề ngoài cô không tỏ ra thất vọng hay hối lỗi. Có thể bảo rằng thâm tâm cô có chút cắn rứt nhưng không muốn bộc lộ ra, cô trân trọng Sachiko và mọi người đã giúp đỡ mình nhưng cô không có gì để luyến tiếc người đàn ông chỉ vì chuyện nhỏ nhặt ấy mà từ chối cô. Sachiko thấy mình đã bỏ lỡ cơ hội để trút giận, nên chị và Yukiko lại cư xử như trước mặc dầu Sachiko vẫn còn thấy hơi gờn gợn. Chị muốn tâm sự tất cả với Taeko. Nhưng không may, từ lần cuối Taeko sang đến nay đã hơn hai chục ngày. Con bé đến vào một ngày thứ Ba đầu tháng Ba, buổi sáng ngay sau cuộc điện thoại định mệnh ấy, Taeko chỉ ở đủ lâu để lại nghe tin “hôn sự không thành”, và ra đi với vẻ mặt thất vọng tràn trề. Sợ Itani và chị Niu kia đã biết nhiều chuyện về Taeko và tò mò muốn tìm hiểu thêm, mỗi lần họ hỏi thăm cô Út thế nào, Sachiko chỉ đáp lại bằng quơ. Chị không muốn để ai biết Taeko đã ra ngoài ở, nhưng chị vẫn chưa chuẩn bị cho tình huống quan hệ giữa Taeko và Okubata bị để ý, hay tuyên bố rằng Taeko không còn sống ở nhà này nữa. Bây giờ những nỗ lực của chị dành cho Yukiko đều công Cốc, chị càng thấy mình muốn gặp Taeko khủng khiếp. Cô Út sao rồi - có nên gọi cho con bé không? Một sáng nọ Sachiko và Yukiko bàn chuyện ấy trong bữa ăn, lúc đó O-Haru đưa Etsuko đi học mất ba tiếng mới về đến nhà.

Trong phòng khách chỉ có Sachiko và Yukiko.

“Cô Út ngã bệnh rồi ạ.” O-Haru nói khẽ.

“Ngã bệnh? Bị làm sao?”

“Hình như là nhiễm khuẩn đường ruột, hay kiết lị gì đó.”

“Có người gọi điện báo à?”

“Dạ đúng.”

“Em qua đằng ấy rồi chứ?”

“Em có...”

“Cô Út có ở trong phòng không?” Yukiko hỏi.

“Dạ không ạ.” O-Haru đáp, mắt nhìn xuống sàn. Chuyện là thế này: Sáng hôm ấy O-Haru ra khỏi giường nghe điện thoại. Người gọi là cậu Okubata, cậu ta nói hai hôm trước cô Út sang nhà cậu thì chột lẫn ra ốm. Tầm 10 giờ tối cô sốt hơn bốn mươi độ, rùng mình ớn lạnh. Lúc cô cố về thì cậu giữ lại, khuyên cô nằm nghỉ. Bệnh nặng hơn nên hôm sau cậu ta đã gọi cho ông bác sĩ ở địa phương. Ông này gặp rắc rối khi chẩn đoán. Ông ta nói trông có vẻ giống bệnh cúm hoặc thương hàn, nhưng nửa đêm Taeko bụng đau quặn dữ dội và tiêu chảy, vì vậy ông ta khẳng định cô bị nhiễm khuẩn đường ruột hoặc kiết lị. Nếu chẳng may là kiết lị thì phải đưa đi bệnh viện. Nhưng hiện tại cô Út đang tá túc bên nhà cậu Okubata vì họ không thể để cô về phòng trọ một mình được. Okubata chỉ nói cho O-Haru biết mà thôi. Cô Út tuy đang rất đau nhưng trước mắt chưa nguy hiểm, chẳng có lý do gì phía Okubata lại không thể chăm sóc cô tại nhà được. Tình hình cô Út có biến gì, Okubata sẽ báo về nhà Makioka ngay, dĩ nhiên Okubata cũng không mong có biến. O-Haru quyết định đến xem tận mắt, nên sau khi đưa Etsuko đi học thì đi tới Nishinomiya luôn. Tình hình Taeko tệ hơn những gì Okubata nói qua điện thoại rất nhiều. Một đêm cô bị đi ngoài đến hai, ba chục lần. Cô đang bám víu lấy cái ghế, cứ phải ra bô liên tục. Bác sĩ bảo như thế này không được, phải nằm yên, rồi kể bô Cố định dưới giường, sau khi O-Haru đến mọi người mới bắt Taeko nằm xuống được. Lúc O-Haru tới Taeko cũng phải đi vài lần, cô Co giật dữ dội, càng lúc càng quằn quại. Cô vẫn sốt cao, lần cuối đo lên tới 39 độ. Mẫu phân được gửi đến xét nghiệm ở đại học Osaka, một, hai ngày nữa mới có kết quả. Lúc O-Haru gợi ý gọi bác sĩ Kushida là hơn, Taeko bảo không muốn bác sĩ Kushida thấy mình ở một nơi thế này. Và lại cô cũng không muốn làm các chị phải lo, O-Haru đừng có kể với Sachiko. O-Haru chỉ đáp rằng bữa nào trong ngày em lại qua.

“Có y tá nào ở đây không?”

“Thưa không, họ nói nếu cô chủ phải nằm giường lâu thì mới gọi.”

“Vậy ai chăm cô Út?”

“Cậu chủ thay túi chườm đá.” Không biết lẽ gì O-Haru bắt đầu gọi Okubata là “cậu chủ”. “Còn em khử trùng bộ và vệ sinh cho cô chủ.”

“Thế lúc em không có ở đây thì ai làm?”

“Em không biết nữa. Chắc là bà cụ đó, cậu chủ có một bà giúp việc, bà rất thạo.”

“Bà ta cũng nấu nướng nữa hả?”

“Vâng ạ.”

“Chắc là kiệt li rồi. Nếu bà ấy lại còn rửa bộ nữa thì nguy hiểm lắm.”

“Chị nghĩ em nên qua giúp không?” Yukiko hỏi.

“Cứ chờ một thời gian đã.”

Nếu là bệnh kiệt li thì phải làm gì đó, nhưng chẳng hạn chỉ nhiễm trùng đường ruột hai, ba hôm là khỏi thì không cần phải rồi lên. Sachiko nói tạm thời cứ để O-Haru đến giúp. Có nên nói với Teinosuke và Etsuko rằng O-Haru bị gọi về nhà vì việc gấp nên sẽ vắng mặt hai, ba bữa không nhỉ?

“Ông bác sĩ họ gọi tới thế nào?”

“Em không biết ạ. Nghe bảo là thầy thuốc trong xóm, trước đây chưa gọi ông bác sĩ này bao giờ.”

“Để bác sĩ Kushida khám vẫn hơn chứ.” Yukiko nói.

“Thì thế, nhưng giá mà con bé ở phòng trọ riêng. Chứ còn ở với cậu Kei thì...” Sachiko bảo.

Taeko đã năn nỉ O-Haru đừng nói với gia đình, nhưng Sachiko đồ rằng chính Taeko cũng hy vọng O-Haru sẽ phớt lờ mệnh lệnh đó. Vào những lúc ốm nặng, Taeko nghĩ đến cảm giác đầm ấm khi có một gia đình. Hẳn cô rất cô độc khi không có Sachiko hay Yukiko bên cạnh.

QUYỀN HẠ – 19

Sau bữa trưa sớm O-Haru hồi hả đi ngay, thận trọng làm bộ cảm ơn bà chủ Sachiko đã cho hai, ba ngày nghỉ. Đang dợm bước ra cửa thì cô bị gọi vào phòng khách để dặn dò chi li: Không được phép bất cẩn như ngày thường, chạm tay vào người bệnh xong phải rửa ngay, mỗi lần đổ bô xong phải rải thuốc sát trùng lysol. Ngoài ra còn thêm mấy điều: bà chủ Sachiko muốn nắm được thông tin tường tận nhưng nếu Teinosuke và Etsuko có nhà thì khó xử, thành ra O-Haru ít nhất mỗi sáng phải gọi về một lần, cậu Okubata không có điện thoại nên phải gọi điện thoại bên ngoài, ngay cả khi tiện việc cũng chớ có gọi nhờ điện thoại ở cửa tiệm nào gần đó mà phải ra bắt điện thoại công cộng.

Đã về chiều nên cả nhà không đợi điện thoại. Dường như chờ mãi mới đến sáng mai, cuộc gọi đầu tiên đến vào lúc 10 giờ. Sachiko nghe máy trong thư phòng của Teinosuke. Tín hiệu rất tệ, thỉnh thoảng bị cắt ngang. Tồn lắm công sức mà không truyền được bao nhiêu thông tin. Hình như chưa có thay đổi gì đáng kể, trừ việc đến đêm Taeko bị đi ngoài nhiều hơn, một tiếng có khi tới mười lần. Thân nhiệt chưa có dấu hiệu giảm. Có chắc là kiết lỵ không? Không biết nữa. Thử kết quả xét nghiệm trên bệnh viện Đại học Osaka có chưa? Chưa thấy báo về. Phân trông thế nào, có lẫn máu không? Thừa có lẫn ít máu, ngoài máu còn có mủ dày màu trắng. O-Haru, em ở đâu gọi về thế? Dạ ở bắt điện thoại công cộng. Gần nhà cậu Okubata không có điện thoại công cộng, bất tiện lắm, em gọi về trễ vì còn phải chờ hai, ba người xếp hàng trước. Để em cố gọi lại sau xem sao. Muộn nhất là sáng mai em gọi về.

“Có máu thì ắt là kiết lỵ.” Yukiko đứng bên cạnh điện thoại bảo.

“Chắc vậy rồi.”

“Nhiễm trùng đường ruột có đi ngoài ra máu không nhỉ?”

“Không đâu.”

“Thôi đúng kiết lỵ rồi. Một tiếng đi ngoài chục lần.”

“Không biết bác sĩ có tử tế không nữa.”

Tin rằng em gái bị kiết lị, Sachiko phân vân chẳng biết làm gì. Hôm ấy, O-Haru không gọi lại, sáng hôm sau cũng không thấy có ai gọi. Đến trưa, O-Haru xuất hiện ngoài cửa phòng bếp.

“Có chuyện gì thế?”

Hai chị em kéo O-Haru vào phòng khách khi để ý thấy vẻ căng thẳng đặc biệt trong dáng vẻ cô.

“Có vẻ là kiết lị thật ạ.”

Tin từ bệnh viện Đại học Osaka vẫn chưa về nhưng ông bác sĩ được gọi tới hôm trước và sáng nay nói hình như là kiết lị. Bệnh viện Kimura trên đường quốc lộ có một khu cách ly. Có nên gửi Taeko lên đó nằm viện không? Mọi người đang định bảo bác sĩ gửi Taeko lên đó thì người bán rau bảo O-Haru nên chọn bệnh viện khác, và sau khi hỏi thăm bà con trong xóm, O-Haru mới biết bệnh viện Kimura lắm tai tiếng. Ông bác sĩ Kimura gần như điếc đặc, không có chuyên môn chẩn đoán tử tế, lại còn hay chẩn bệnh sai. Bản thân tốt nghiệp Đại học Osaka nhưng lý lịch hành nghề không ra gì, nghe nói luận án tốt nghiệp còn do bạn học viết. Ông bạn học hành nghề cách đó không xa, thỉnh thoảng khoe mình viết tận hai cái luận án. Nghe O-Haru kể lại những chuyện này, Okubata hoảng quá phải tìm bệnh viện khác. Nhưng không may là trong vùng chẳng còn bệnh viện nào có khu cách ly. Okubata bảo, hay mình cứ nói Taeko bị nhiễm khuẩn đường ruột rồi tự chữa tại nhà? Làm sao thuyết phục bác sĩ được, kiết lị là bệnh truyền nhiễm. Okubara lại nói: Đâu phải cứ kiết lị là phải đi bệnh viện, nhiều người tự chữa ở nhà mà. Bác sĩ phán sao cũng mặc, cứ tự chữa ở nhà, tự khắc bác sĩ phải chịu. Nhưng cứ hỏi ý chị Makioka xem sao. O-Haru đáp, thôi được rồi. Nhưng cô biết không thể hỏi qua điện thoại, nên vội chạy về Ashiya.

Sachiko muốn tìm hiểu thêm về ông bác sĩ. Như O-Haru nói, ông ta tốt nghiệp đại học Osaka, hình như trẻ hơn bác sĩ Kushida chừng hai, ba tuổi. Ông thân sinh bác sĩ đó vẫn còn sống, hành nghề trong xóm từ lâu. Cả hai cha con đều có tiếng tốt, nhưng theo O-Haru thì ông này thiếu sự cương quyết nhanh nhẹn của bác sĩ Kushida. Lúc chẩn bệnh, ông này rất chần chừ phân vân, chẳng dễ ép ông ta đưa ra một câu trả lời chắc chắn. Một lý do khiến cho việc chẩn bệnh mãi không xong là vì ông này lè mề quá, với lại so với kiết lị thì Taeko sốt quá cao, ngoài ra các cơn tiêu chảy đã bắt đầu từ

một ngày trước khi các triệu chứng xuất hiện. Còn có khả năng là bệnh thương hàn. Nếu kết luận vội, thì hóa ra các dấu hiệu bệnh kiết lị lại trầm trọng hơn so với thực tế.

“Nhưng có biết làm sao mà nhiễm bệnh không? Taeko ăn phải cái gì à?”

“Cô nói là tại món cá thu thì phải.”

“Taeko ăn cá thu ở đâu?”

“Một buổi tối cô chủ, cậu chủ đi dạo ở Kobe, họ ăn cá thu ở nhà hàng sushi có tên là Kisuke ạ.”

“Chưa nghe tên nhà hàng ấy bao giờ. Em biết chỗ đó không Yukiko?”

“Em cũng chưa.”

“Cô Út bảo nhà hàng nằm trong xóm geisha. Cô nghe người ta bảo là ngon lắm, nên từ lâu đã muốn qua thử. Cô với cậu vừa xem phim xong thì rẽ vào ăn trên đường về nhà.”

“Thế cậu Kei không sao à?”

“Cậu Kei không ăn cá thu bao giờ ạ. Cô Út thì ăn, nên cả hai đều tin chắc là tại món cá thu. Nhưng cô chỉ ăn chút ít, mà cá thì không hề có dấu hiệu ôi thiu nào cả.”

“Chị sợ cá thu lắm. Tươi cỡ nào cũng chẳng biết được.”

“Nghe báo cá thu màu càng thâm lại càng nguy hiểm, mà cô thì ăn hai, ba miếng thịt thâm gì đó.”

“Yukiko và chị không ăn cá thu bao giờ. Chỉ có Út là ăn.” “Mà con Út thì cứ cơm hàng cháo chợ luôn.”

“Đúng vậy đấy. Nó hẳn hữu mới ăn cơm nhà, đi đêm lắm có ngày gặp ma.”

Mà Okubata nghĩ gì thế nhỉ? Có bình tĩnh cỡ nào, cũng không thể bình chân như vại mà chứa chấp người mang bệnh truyền nhiễm trong nhà được. Giả sử cậu ta hiểu ra đây không phải nhiễm khuẩn đường ruột như mình tưởng, chuyện này vượt ngoài khả năng của mình thì cậu ta có định gửi Taeko về Ashiya hay không? Sachiko nhớ lại cách cư xử của Okubata trong cơn lũ hai năm về trước. Song O-Haru đáp rằng cậu ấy không nề hà gì. Điều đà bánh chọi nên Okubata ngại lũ lụt làm bẩn quần, song với bệnh truyền nhiễm thì cậu Có vẻ chẳng sợ hãi mấy. Có thể vì trận lụt khiến Taeko thành

ra ác cảm với mình nên lần này cậu Kei quyết tâm chứng tỏ thành ý, dù thế nào O-Haru cũng không tin rằng việc Okubata khẩn thiết giữ cô Út ở lại chỉ là nói cho có. Cậu cũng để ý cả những chi tiết nhỏ. Thỉnh thoảng cậu còn hướng dẫn O-Haru với cô y tá, hoặc tự tay đổ bộ, chườm lạnh cho cô Út.

“Để em đi cùng M-Haru. Em không sợ lây đâu.” Yukiko nói.

Kiệt li không thể chết được. Với lại Okubata chính là người đầu tiên xin giữ Taeko, gia đình cũng chẳng biết chuyển cô Út đi đâu. Để Taeko lại Nishinomiya tạm thời không hại gì, nhưng cũng không thể rũ bỏ mọi trách nhiệm. Dẫu Teinosuke với nhà chính nghĩ thế nào đi nữa, chị em Sachiko, Yukiko không thể đành lòng bỏ mặc cô Út. Yukiko tự ý lên đó thì ai dám phản đối. Yukiko nói, nếu Okubata mời bác sĩ Kushida thì cô sẽ yên tâm, song vì bác sĩ lẩn y tá đều là người lạ nên cô phải giúp một tay. Cô sẽ thay O-Haru chăm sóc Taeko còn O-Haru thì làm người liên lạc. Nói chuyện điện thoại khó mà truyền đạt được ngọn ngành mà có khi còn thêm lo, vả lại ngôi nhà của một người đàn ông độc thân chắc sẽ thiếu nhiều vật dụng nên O-Haru sẽ phải đi qua đi lại nhiều. Yukiko sửa soạn ngay lập tức. Sau khi ăn bữa trưa nhẹ, cô tự đi không hỏi ý Sachiko. Hẳn Yukiko không muốn phiền chị gái. Sachiko hoàn toàn ủng hộ em, chẳng hề ngăn cản.

Như không có chuyện gì xảy ra, Sachiko bảo Etsuko rằng Yukiko đi tiêm, sau đó sẽ lên Kobe mua sắm. Nhưng câu chuyện đó không thuyết phục được Teinosuke nên Sachiko đã kể cho anh nghe tất cả, đến đoạn Yukiko tự quyết định đi Nishinomiya mà không xin phép Sachiko. Teinosuke cau mày làm thinh. Anh chỉ có thể chấp nhận quyết định của em vợ trong im lặng. Vào bữa tối, sự thật được hé lộ chút ít cho Etsuko: Chị Yukiko chăm sóc chị Út đang ốm - thế là cô bé ngay lập tức gặng hỏi thêm: chị Út đâu rồi, chị ấy ốm thế nào? Chị Út bị ốm ở phòng trọ của chị ấy, chị Yukiko đến chăm vì chị Út ở một mình. Không có gì nghiêm trọng cả, trẻ con đừng có lo. Thái độ của Sachiko trở nên thiếu kiên nhẫn. Etsuko không nói nữa. Không dám chắc con gái tin mình, Teinosuke và Sachiko cố gắng lái bé sang chuyện khác. Con bé hững hờ đáp lại cha mẹ, thỉnh thoảng thận trọng liếc nhìn một trong hai người. Trước đó người nhà bảo Etsuko rằng chị Út từ năm ngoái không về vì rất bận nhưng bé đã biết kha khá sự thật từ O-Haru, không che giấu mọi chuyện với Etsuko có khi còn tốt hơn. Hai, ba hôm sau, thấy O-Haru đi đi về về mà chị Yukiko vẫn bật vô âm tín, bé bắt đầu năn nỉ O-Haru tiết lộ chị Út bị sao. Sau cùng, Etsuko lên án mẹ.

“Sao chị Út lại không ở nhà? Mẹ bảo chị ấy về ngay đi.”

Sachiko bỗng đứng bị con gái gắt gỏng. Chị cố gắng dỗ con bé. “Chị Yukiko và mẹ đều đang chăm sóc chị Út, con lo lắng làm gì. Trẻ con không nên nói những việc như vậy nghe chưa.”

Nhưng Etsuko nổi cáu. Bé hét lên: “Sao mẹ lại bỏ mặc chị ấy? Nhớ chị ấy chết thì sao? Mẹ nữ lòng bỏ mặc chị ấy à?”

Quả thực tình trạng của Taeko không tiến triển mấy. Cô còn ốm nặng thêm là đằng khác. Với Yukiko bên cạnh cô không muốn có thêm y tá, song theo O-Haru thì cô yếu đi mỗi ngày. Kết quả chẩn đoán từ bệnh viện Đại học Osaka đã được gửi về. Trong số các vi khuẩn tìm thấy, không những là khuẩn kiết lị mà còn là những loại ác tính nhất. Và vì lý do nào đó, thân nhiệt Taeko cứ lên xuống vài lần trong ngày. Khi chạm đỉnh, Taeko sốt đến 40 độ, kèm ớn lạnh. Một phần bởi cô đã được kê thuốc chống tiêu chảy và đau bụng. Tiêu chảy đỡ đi thì sốt lại cao thêm, đến khi đỡ sốt thì tiêu chảy trở lại và bụng đau hơn, Taeko nghiêng rằng mà chỉ có một thứ chất lỏng mờ đục chảy ra. Khi nghe nói rằng tim cũng bị ảnh hưởng, Yukiko ngỡ ngàng. Liệu Taeko có qua khỏi không? Dường như không đơn giản là kiết lị, có biến chứng gì chẳng? Yukiko đề nghị bác sĩ truyền dung dịch Ringer hoặc thuốc Vita Camphor, nhưng ông chỉ nói bệnh tình chưa trầm trọng đến thế. Nếu là bác sĩ Kushida thì hẳn đã truyền được vài liều rồi, Yukiko hỏi ý kiến cô y tá thì cô này bảo, bác sĩ Saito bị ảnh hưởng bởi ông thân sinh nên không tán thành việc tiêm truyền, chỉ nguy cấp lắm mới làm. O-Haru bảo, Cô Yukiko này, bây giờ ai nghĩ gì cũng chẳng quan trọng nữa, mình phải gọi bác sĩ Kushida luôn, nhưng em muốn bà Makioka qua để biết. O-Haru cũng nói thêm rằng cô Út năm, sáu ngày qua đã gầy rộc đi. Bà Makioka sẽ sóc lắm.

Sachiko còn đang phân vân vì sợ lây nhiễm và không muốn làm Teinosuke lo lắng, nhưng bây giờ, chị quyết định sáng hôm sau đi với O-Haru luôn và không nói gì với chồng cả. Trước khi đi, chị nghĩ nên gọi bác sĩ Kushida xin ý kiến. Chị giải thích ngắn gọn là Taeko đang dưỡng bệnh ở nhà người quen, phải để em nó ở đó là có lý do, gia đình đã gọi một ông bác sĩ tên Saitô trong xóm, tình trạng con bé chắc còn lâu mới khỏi. Vào những lúc thế này, bác sĩ Kushida trả lời với giọng gấp gáp như mọi ngày: phải truyền dịch Ringer với Vita Camphor liên tục. Nếu không bệnh nhân chỉ càng lả đi.

Chị Sachiko phải bảo ông bác sĩ tiêm ngay trước khi quá muộn. Sachiko đáp, thế thì phải nhờ bác sĩ Kushida đến đó. Bác sĩ Kushida trả lời: Tôi biết anh Saitō, nếu anh Saitō không phản đối, tôi sẽ đến nếu gia đình cần.

Cách cầu Narihira vài trăm mét, một cây anh đào bên kia bức tường đất nung về phía bắc đường quốc lộ đang trở hoa.

“Đẹp làm sao,” O-Haru lẩm bẩm.

“Cái cây này lúc nào cũng ra hoa sớm nhất.” Sachiko nói. Chị nhìn xuống vỉa hè, từ trên đó ánh sáng như sóng lung linh đang trào lên như độ giữa hè. Cả nhà hầu như không để ý giữa lúc bận bịu những tháng Tư đã đến, còn mười ngày nữa là anh đào sẽ mãn khai. Rồi liệu tất cả có còn đi Kyoto như trước không nhỉ? Giá mà đi được, nhưng biết đâu đấy, nghĩ cho lạc quan khéo cô Út lại kịp khỏi bệnh thì sao? Có lẽ em nó sẽ kịp khỏe lại để xem hoa nở muộn ở Omuro. Năm ngoái Etsuko còn bị sốt phát ban mà, Sachiko nhớ lại. Tuy là phải đợi đến sau dịp thưởng hoa, trận ốm ấy không cản trở thú vui này mà chỉ ngăn Sachiko đi xem kếp Kikugoro thôi. Tháng này, Kikugoro lại đến Osaka. Anh sẽ múa bài *Sagi Musume*, Sachiko đã quyết tâm đi xem bất kể chuyện gì xảy ra. Lẽ nào năm nay chị lại bỏ lỡ?

Chiếc taxi chạy men theo bờ đê. Từ xa, ngọn núi Kabuto trôi lên phía sau sương mù mùa xuân.

QUYỀN HẠ – 20

Taeko đang nằm trên gác. Yukiko và Okubata đã nghe tiếng taxi, hai người đang đợi ngay dưới chân cầu thang.

Okubata ra hiệu với Sachiko và dẫn chị ra sau nhà.

“Chị thứ lỗi em đường đột, nhưng có việc này em cần nói với chị.”

Bác sĩ Saitô vừa qua khám, lúc Okubata dẫn ông ra cửa, ông nói tim Taeko đã yếu đi. Các triệu chứng vẫn chưa rõ ràng, có thể ông đang tưởng tượng, nhưng dường như gan Taeko đang sưng to - ông nói. Rất có thể cô ấy bị nhiệt thán. Nhiệt thán là bệnh gì? Okubata hỏi.

Bệnh này gây ra các ổ áp xe trong gan. Bác sĩ Saitô nói, thân nhiệt thay đổi thất thường cùng những cơn ớn lạnh và đau đốn như thế chỉ có thể được giải thích là do nhiệt thán. Tuy nhiên, ông không thấy tự tin lắm, đang cân nhắc Có nên mời bác sĩ chuyên khoa từ Đại học Osaka hay không. Okubata biết thêm về bệnh nhiệt thán: vi khuẩn tạo nên các nang mủ này thường do khuẩn lỵ gây ra, chúng thường bám vào các Cơ quan nội tạng thành những cục mủ; nếu chỉ có một nang mủ thì có thể dễ dàng điều trị, nhưng xui xẻo là các nang mủ sẽ lan ra và căn bệnh có thể rất trầm trọng nếu các nang mủ lan ra khắp gan. Khá là rắc rối. Nếu nang mủ vỡ ở đường ruột thì dễ xử lý nhưng vỡ ở màng phổi, khí quản, phúc mạc thì coi như không thể cứu được bệnh nhân nữa. Bác sĩ Saitô tuy không dám nói mạnh nhưng rõ ràng ông xem như chắc chắn vào kết luận của mình.

“Để chị gặp con bé.” Lần lượt nghe Yukiko và Okubata nói xong, Sachiko bước lên cầu thang. Căn buồng sáu chiều hướng về phía nam, có một bao lon nhỏ và cửa mở ra ngoài kiểu Tây. Mặc dù sàn được trải chiếu kiểu Nhật, căn phòng vẫn có kiểu cách Tây phương trừ tủ áo mở bằng cửa kéo. Không có hộc tường trang trí, cả tường lẫn trần tuyền màu trắng. Đồ đạc thì có một cái tủ tam giác kê trong góc, trên đó để một chân nến lem nhem những giọt sáp có lẽ là đồ cổ ngoại quốc, hai hay ba món đồ trang trí hình như được mua từ cửa hàng đồ cũ và con búp bê vải kiểu Pháp đã bạc màu mà Taeko làm trước đó. Vật treo tường thì chỉ có một bức tranh kính. Hẳn là một căn

buồng đặc biệt xấu xí nếu không có cái chăn vải crepe ca-rô trắng đỏ chần bông như những bông hoa lửa trong ánh nắng đang tràn qua từ khung cửa kéo rộng gần hai mét. Xem ra Taeko đã hạ sốt. Cô nằm nghiêng bên phải, nhìn đắm đắm vào cánh cửa đợi Sachiko. Sachiko đã sợ cuộc gặp mặt này, nhưng có lẽ nhờ O-Haru tận tình mà trông Taeko không thảm hại như chị tưởng. Tuy nhiên, Taeko đúng là khác hẳn. Khuôn mặt đầy đặn giờ vừa dài vừa hóp, nước da bánh mật của cô sạm lại. Đôi mắt Taeko lồi ra trong khi những vùng khác trên mặt trắng xuống.

Có một thứ khác khiến Sachiko để ý. Taeko không được tắm rửa nên bản thủ là chuyện bình thường, nhưng con bé còn có vẻ gì đặc biệt ô uế. Bình thường Taeko có thể che giấu hậu quả sự phóng túng của mình bằng son phấn, nhưng khi không còn lớp hóa trang, thì cái nét tối tăm mà người ta có thể gọi là sự chai sạn đã phủ lên khuôn mặt, cổ và cổ tay cô. Sachiko không phải ngay lập tức đã nhận ra, nhưng chị thấy em mình nằm buồng tay không sức sống trên giường như một con bệnh trong trại tế bần, xem ra không chỉ kiệt quệ vì kiệt li mà còn vì lối sống buồng thả sau nhiều năm. Người đàn bà ở tuổi Taeko khi nằm trên giường có cái vẻ gì như quay về thời thiếu nữ mười hai, mười ba xinh xắn với dáng vẻ sạch sẽ gần như không vương bụi trần. Còn Taeko thì ngược lại: cô đã đánh mất nét trẻ trung, và trông còn già hơn tuổi. Lạ nữa là cái dáng hiện đại thời thượng cũng mất đi. Taeko khiến người ta nghĩ đến hạng đàn bà phục vụ ở những phòng trà, quán ăn mại dâm trá hình. Taeko tuy ngổ ngáo khác hẳn các chị nhưng không ai có thể phủ nhận được khí chất tiểu thư khuê các của cô, thế mà giờ với nước da sạm đen chùng xuống ẩn giấu một căn bệnh đáng sợ, Cô giống như một gái giang hồ. Tắm chăn màu sáng càng khiến vẻ bệnh hoạn nổi lên rõ rệt. Sachiko nhận thấy hẳn Yukiko đã để ý vẻ bệnh hoạn này bộc lộ thế nào. Khi Taeko ngâm mình trong bồn xong, Yukiko nhất định không chịu vào dùng bồn tắm tiếp. Yukiko có thể thoải mái mượn đồ lót của chị nhưng không bao giờ thử mượn thứ gì từ Taeko. Sachiko đã lơ mơ nhận ra nhưng còn Taeko thì không rõ thế nào, bên cạnh đó chị nhớ lại thái độ ghê sợ của Yukiko bắt đầu thể hiện vào thời điểm có tin đồn Okubata mắc bệnh lậu mãn tính. Taeko hay nói quan hệ của cô với Itakura và Okubata đều “trong sáng” và Sachiko cũng không vặn vẹo gì thêm. Nhưng chị vẫn không sao chấp nhận được những lời thanh minh của Taeko, và xem ra Yukiko dù không nói gì nhưng từ lâu đã chê trách và thậm chí là khinh bỉ em gái mình.

“Cô Út thế nào rồi?” Sachiko nhẹ nhàng hỏi. “Trông khá hơn chị tưởng, chị nghe nói em phờ phạc lắm cơ. Hôm nay đi ngoài nhiều không?”

“Sáng nay thì ba lần.” Vẫn vẻ mặt lạnh tanh, Taeko đáp khẽ nhưng rõ tiếng. “Bụng đau lắm mà chẳng ra gì.”

“Kiết lị nó vậy. Chứng này y học gọi là Tenesmus.”

“Vậy hả?” Taeko im lặng rồi nói tiếp. “Từ nay em không thèm nhìn miếng sushi cá thu nào nữa.” Cô lần đầu mỉm cười, dù chỉ thoáng qua.

“Nhất trí. Không bao giờ ăn cá thu nữa nhé.” Thái độ Sachiko thay đổi một chút. “Em đừng lo, nhưng bác sĩ Saitō bảo mọi người phải cẩn thận, ông ấy nói nên mời thêm bác sĩ nữa. Chị định gọi bác sĩ Kushida.”

Lúc ở dưới nhà cả ba đã quyết định rằng, vì Taeko không biết tình trạng của mình nghiêm trọng ra sao nên thà cứ nói thẳng còn hơn giải thích dài dòng, vả lại bác sĩ Saitō đã đề nghị mời bác sĩ chuyên khoa của bệnh viện Đại học Osaka, nhưng làm vậy phải cân nhắc kéo khiến Taeko hoảng. Cứ để xem bác sĩ Kushida nói gì rồi gọi bác sĩ chuyên khoa cũng được. Taeko hờ hững nghe, mắt dán xuống sàn.

“Có được không hả Út?”

“Không thể để bác sĩ Kushida thấy em ở đây.” Chợt cô nói với giọng cương quyết, hai mắt ngấn lệ. “Để ông ấy thấy em ở đây, nhục lắm.”

Người y tá biết ý rời đi. Okubata, Sachiko và Yukiko ngơ ngàng nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên mặt Taeko.

“Để em nói chuyện riêng với cô ấy.” Giữa lúc khó xử, Okubata nhìn Sachiko vẻ van lơn. Đôi mắt cậu đã sưng húp vì thức lâu ngày, cậu ta khoác kimono ngủ ra ngoài cái áo choàng tắm bằng lụa màu xanh xám, ngồi đối diện Sachiko.

“Không sao đâu Út, không gọi bác sĩ Kushida cũng được.” Sachiko nói. Quan trọng là không được kích động Taeko. Sachiko không thể không cảm thấy mình lỡ làm Taeko tự ái, hẳn Okubata đã biết tại sao Taeko phản ứng như vậy, nhưng Sachiko thì hoàn toàn mù tịt.

Đã gần đến trưa, Sachiko qua đây không hỏi ý Teinosuke. Khoảng một tiếng sau, khi Taeko yên ổn trở lại, chị mới nhắm lúc ấy ra về. Sachiko định về bằng xe buýt hoặc xe điện nên chị đi về hướng nam qua cái mambô mà

O-Haru nhắc tới. Yukiko đi cùng chị, O-Haru cách đó một đoạn phía sau, hai người họ đi tiễn Sachiko.

"Đêm qua có sự lạ."

Yukiko bắt đầu kể. Chuyện xảy ra vào khoảng 2 giờ sáng. Yukiko với cô y tá nằm ngủ bên kia hành lang. (Hai người họ thay phiên trông Taeko. Cô y tá vừa đi ngủ lúc 12 giờ, đang là phiên của Yukiko nhưng Okubata khuyên cả hai hôm nay nên ngủ cho đủ giấc, cứ để cậu trông cô Út. Vậy là Yukiko phó mặc cho cậu ta, nhưng hình như cậu cũng ngủ quên ở bên giường bệnh luôn.) Chợt họ nghe thấy tiếng rên rĩ ầmĩ từ phòng bệnh. Cô Út bị đau hay đang gặp ác mộng thế? Nhưng cậu Kei đang trông cô ấy kia mà. Yukiko nhảy ra khỏi giường, mở cửa căn phòng bên kia hành lang, nghe tiếng Okubata đang cố đánh thức Taeko và nghe thấy Taeko gọi Itakura bằng biệt danh âu yếm "Yone-yan". Rồi Taeko không kêu lên nữa, chắc hẳn giấc mơ đã trôi qua. Yukiko đóng cửa, quay lại giường, một lúc sau mọi sự yên ắng trở lại. Lúc đó Yukiko đã mệt rã rời nên ngủ được thêm đến 4 giờ sáng thì Taeko lại bị đi ngoài rất đau đớn và Okubata không thể một mình xử lý được đành tới cầu cứu cô. Từ lúc đó Yukiko không ngủ lại nữa. Cô càng lúc càng tin chắc "Yoneyan" chính là Itakura, và Taeko đang bán loạn tinh thần vì nằm mơ thấy người chết. Sắp đến giỗ đầu của Itakura - anh ta mất vào tháng Năm. Cứ xem cách Taeko hàng tháng vẫn đến tảo mộ Itakura ở Okayama là biết cô hẳn còn quyến luyến anh ta, có lẽ vì cái chết của anh quá bi thảm và do đó không thể không nghi ngại rằng, khi sắp tròn một năm ngày anh qua đời, Taeko dần vật đến độ ngã bệnh ở nhà tình địch của Itakura. Cô Út là người suy nghĩ rất sâu xa. Không dễ đoán biết được cõi lòng cô. Nhưng dường như có thể tương đối chắc chắn là Taeko vẫn day dứt nên mới gặp ác mộng liên quan đến Itakura. Hoặc cũng có thể Yukiko đang tưởng tượng, cô không dám nói mạnh. Con đau thể xác từ sáng đã khiến cô Út không còn quan tâm đến đau đớn tinh thần, và cuối cùng, sau khi đỡ đau, cô chỉ nằm ngây dại. Cậu Kei đóng kịch lại còn giỏi hơn, cứ nhìn cậu ta cư xử nào ai đoán được đã có chuyện quái gở gì xảy ra. Nhưng nếu Yukiko đã để ý, lẽ nào cậu Kei không biết? Thế cái vụ sáng nay thì sao, Yukiko nói có thể chỉ là phỏng đoán thuần túy của riêng cô nhưng có vẻ như cô Út đang bị vong của Itakura ám, nên mới sợ ở với Okubata? Có khi nào con bé nghĩ nếu nó ở đó thì sẽ không qua khỏi mà chỉ ngày càng kiệt quệ đến chết

không? Nếu thế thì có phải ý nó nói không muốn gặp bác sĩ Kushida ở đây, tức là muốn người nhà đưa nó đi chỗ khác không?

“Có lẽ em nói đúng.”

“Để em điều tra thêm. Ngặt nỗi cậu Kei cứ kè kè bên cạnh.”

“Chị tự dung tính thế này, nếu đưa con bé đi thì cho nó vào bệnh viện của bác sĩ Kambara nhé? Nếu chúng mình giải thích chắc bác sĩ sẽ nhận con bé.”

“Chắc chắn ông ấy sẽ nhận Út thôi, nhưng bác sĩ Kambara có chữa kiết lị được không?”

“Làm ra vẻ thôi, chỉ cần ông ấy sắp xếp cho Taeko được ở phòng riêng, chị em mình có thể mời bác sĩ Kushida đến.”

Bác sĩ Kambara có một bệnh viện ngoại khoa nằm giữa Osaka và Kobe. Ngày xưa khi mấy chị em còn là các bé gái và bác sĩ còn là sinh viên ở đại học Osaka, bác sĩ thường ghé thăm gia đình ở Osaka cũng như cửa tiệm ở Semba. Ông thân sinh của các chị em được biết Kambara là một sinh viên xuất chúng nhưng không có điều kiện, đã thông qua trung gian đề nghị giúp đỡ. Khi bác sĩ Kambara từ Đức về mở viện tử, gia đình Makioka có góp một phần vốn. Với đủ những phẩm chất của một bác sĩ ngoại khoa giỏi giang và niềm tin tuyệt đối vào bản thân, Kambara nhanh chóng phát lên. Ông trả hết món nợ sớm vài năm, về sau nếu có ai là người họ Makioka hay nhân viên cửa tiệm đến chữa bệnh, ông chỉ lấy một phần nhỏ chi phí điều trị. Dĩ nhiên bác sĩ Kambara vẫn đang trả món nợ ân tình cũ, nhưng ở ông có sự rộng lượng của một người cha và sự ăm ắp đặc trưng của dân miền Đông. Nếu Sachiko giải thích sự tình và nhờ Kambara tìm một lý do thích hợp tiếp nhận Taeko, hẳn ông sẽ không từ chối. Nhưng thỉnh thoảng gia đình vẫn phải nhờ bác sĩ Kushida tới khám vì nhân viên của bác sĩ Kambara chỉ toàn chuyên khoa ngoại. May mắn thay, bác sĩ Kushida và bác sĩ Kambara là bạn cùng lớp, và có quan hệ tốt.

Trong lúc Yukiko và O-Haru tiễn Sachiko qua mambō, Sachiko lên kế hoạch gọi bác sĩ Kushida và bác sĩ Kambara vì Taeko ngày một yếu đi và vì bác sĩ Saitō thậm chí đã đề nghị gia đình nên lường trước tình huống xấu nhất - Taeko có muốn cũng không thể để con bé ở nhà Okubata nữa, cần tắc vô áy náy, Yukiko sẽ phải bảo bác sĩ Saitō tiêm thuốc, nếu Yukiko không tự

mình thuyết phục được bác sĩ thì phải nhờ Okubata. Về nhà, Sachiko gọi cho bác sĩ Kambara, đúng như chị dự tính, bác sĩ nói sẽ chuẩn bị phòng và gia đình hãy đưa bệnh nhân nhập viện ngay. Nhưng bác sĩ Kushida thì khác, ông bận suốt nên rất khó gọi. Sau khi theo dấu bác sĩ hết từ bệnh nhân này tới bệnh nhân kia, Sachiko cũng liên hệ được với ông lúc 6 giờ tối. Chị chỉ muốn đưa Taeko đi ngay lập tức. Song còn có nhiều việc phải sắp xếp nên chị lại về giải thích với chồng đồng thời thuyết phục anh trả mọi chi phí; Teinosuke tuy im lặng nhưng xem chừng cũng lo không kém, việc nhập viện cuối cùng bị hoãn lại đến sáng hôm sau. Sachiko đến Nishinomiya tầm 7 giờ sáng ngày tiếp theo. Buổi trưa O-Haru về lại báo cáo diễn biến mới và chuyển lời của Yukiko. Thứ nhất về bệnh của Taeko: sau khi Sachiko rời khỏi, Cô Út lại bị ớn lạnh và run rẩy, thân nhiệt có lúc vọt lên hơn 40 độ. Đến tối Taeko vẫn còn sốt hơn 38 độ. Okubata gọi điện khẩn khoản đề nghị truyền thuốc, bác sĩ Saitô nói sẽ thử xem sao nhưng không phải ông ta mà ông bố xuất hiện, sau khi khám và xem xét ông này lại phán chưa phải lúc tiêm truyền gì cả và nhét cái kim tiêm dưới da (mà cô y tá đã chuẩn bị vào túi. Tin rằng phải đổi bác sĩ, Yukiko đợi đến khi Taeko Có vẻ bớt mệt mới lại đề xuất gọi bác sĩ Kushida. Sự nghi ngờ của Yukiko đã được khẳng định: Taeko không muốn ở nhà Okubata, mặc dù không nói lý do tại sao. Cô muốn được nhập viện, hoặc quay trở về phòng trọ của mình. Taeko không ngại gặp mặt với bác sĩ Kushida nhưng cô không muốn gặp ông đây. Okubata đang căng thẳng ngồi kế giường bệnh nên Taeko đành miễn cưỡng nói ra. Okubata bực mình, mấy lần cố gắng nài người yêu nghỉ lại: em đừng bảo thế, cứ ở lại nhà anh, chớ lo lắng gì cả. Taeko mặc kệ, chỉ nói chuyện với Yukiko, rút cuộc Okubata nổi cáu. Cậu ta gắt gỏng: sao em không muốn ở lại nhà anh? Nghi ngờ rằng cơn ác mộng của Taeko ến tâm trạng cô trở nên phức tạp, Yukiko không đã động tới nguyên nhân chính khiến Okubata nổi giận mà chỉ cố gắng hạ hỏa cho cậu ta. Yukiko nói cô rất biết ơn tấm lòng của Okubata nhưng gia đình không thể cứ gửi gắm Taeko nơi cậu mãi được. Ngoài ra, chị Sachiko cũng bảo rồi, là đã sắp xếp lịch với bác sĩ Kambara. Cuối cùng Okubata cũng bình tĩnh phần nào.

QUYỀN HẠ – 21

Taeko được đưa đi bằng xe cấp cứu thì hôm sau, lúc 8 giờ sáng có một sự cố nhỏ. Okubata khẳng khăng đòi đi cùng người yêu. Cậu chàng bảo trách nhiệm của mình là chăm sóc Taeko nên sẽ phải đưa cô vào tận bệnh viện. Sachiko và Yukiko thay nhau khuyên bảo thiếu điều cầu xin anh chàng. Các chị rất hiểu, nhưng mong cậu để mọi việc cho các chị lo. Các chị không ngăn cản cậu Kei đến thăm cô Út sau dịp này nhưng quan hệ giữa hai người còn chưa được dư luận chấp nhận, bản thân cô Út cũng lo đến thể diện, nên các chị hy vọng cậu để yên cho con bé một thời gian và cố gắng kín tiếng đi. Có biển gì các chị sẽ cho cậu biết, hằng ngày cậu cứ gọi điện tới hỏi thăm thoải mái. Vất vả một lúc, hai chị em mới thuyết phục được Okubata hứa chỉ gọi điện vào buổi sáng và chỉ nói chuyện với Sachiko hoặc O-Haru chứ không nói thẳng với bệnh viện. Sachiko giải thích mọi chuyện với bác sĩ Saitô và cảm ơn ông đã bỏ công bỏ sức. Bác sĩ rất thiện chí, đề nghị đi cùng Taeko đến bệnh viện nơi bác sĩ Kushida đợi.

Yukiko ngồi trên xe cứu thương cùng với bác sĩ Saitô, trong khi ấy Sachiko ở lại để dọn dẹp nhà cửa. Tầm một tiếng trôi qua, sau khi trả tiền cho y tá và hoa thêm cho bà cụ kia, Sachiko theo sau bằng taxi. Cảm giác căng thẳng không diễn tả nổi khi người thân đi bệnh viện, Sachiko từng trải qua cái cảm giác khủng khiếp ấy, giờ chị đang sợ hãi một lần nữa, chị không chống đỡ được gánh nặng tinh thần ngày một lớn khi nhìn ra khung cảnh mà bình thường sẽ khiến chị vui vẻ phấn chấn: nắng xuân còn rực rỡ hơn cả ngày hôm qua, rừng núi Rokko vẫn phủ đầy sương mù và đây đó những khóm mộc lan, liên kiều đang nở rộ. Mới vón vẹn một ngày mà Taeko đã thay đổi ghê gớm. Hôm qua Sachiko còn tự thuyết phục được mình rằng bác sĩ Saitô chỉ đang dọa. Hôm nay chị bắt đầu tự hỏi lẽ nào lại ra nông nổi ấy - đôi mắt trăn trăn bất động kia thật không giống hôm qua. Khuôn mặt Taeko ít bộc lộ cảm xúc những sáng hôm ấy trông cô thần thờ ngây dại. Con mắt mở trừng trừng kì lạ như chỉ dán vào một điểm trong không trung như con mắt của kẻ nhìn về cái chết. Sachiko không thể nhìn chúng mà trong lòng không dấy lên một nỗi sợ hãi. Hôm qua Taeko còn khóc và bày tỏ ý kiến, nhưng sáng

nay khi mọi người bàn bạc việc nên để Okubata đi cùng hay ở lại, cô chỉ nhìn vô định về phía trước như thể đây chẳng phải việc liên quan đến mình.

Qua điện thoại, bác sĩ Kambara nói sẽ sửa soạn cho Taeko một buồng đặc biệt, trên thực tế là loại buồng đắt tiền đúng kiểu Nhật, là phòng trung tâm của một ngôi nhà phụ được nối liền với tòa nhà bệnh viện bởi hành lang có mái che. Ban đầu được xây làm nhà ở cho bác sĩ Kambara nhưng gian nhà này đã trở thành một nơi để nghỉ ngơi khi bác sĩ mua một căn biệt thự cách đây chừng hai dặm; giờ gian nhà có thể dễ dàng được đổi mục đích sử dụng thành khu cách ly nên Taeko được hưởng cả một khu khép kín sang trọng: một phòng tắm chiếu, phòng sau chiếu liền kề được bao quanh bởi hàng hiên rộng rãi, có cả bếp và phòng tắm. Sachiko liền gọi cho môi giới hỏi thuê cô y tá Mito lần trước trông nom lúc Etsuko sốt phát ban có được không, và câu trả lời là được. Sáng hôm ấy Mito đến luôn. Nhưng ông bác sĩ Kushida nổi danh lại là vấn đề khác, Sachiko đã cẩn thận báo rõ thời gian nhưng ông mấy lần không đến nên gia đình đánh mất công dò xem ông thăm bệnh ai với ai rồi gọi điện hai, ba lần để hỏi thúc. Dù thỉnh thoảng bác sĩ Saitô có nhìn đồng hồ, ông vẫn chờ đợi một cách lịch sự và rút lui sau khi gửi Taeko cho bác sĩ Kushida khám. Hai ông bác sĩ trao đổi với nhau chêm vào toàn những từ tiếng Đức chuyên môn mà người khác nghe chữ được chữ chẳng. Xem ra chẩn đoán của bác sĩ Kushida khác biệt nhiều so với bác sĩ Saitô. Ông nói gan không bị sưng và ông cũng không tin là Taeko bị nhiệt thán. Thân nhiệt lên xuống thất thường và những cơn ớn lạnh đều là triệu chứng bệnh lý amip, và không phải là quá bất thường. Ông cũng nói thêm rằng Taeko đang hồi phục tốt, chẳng qua là người bệnh đang ở tình trạng sức khỏe suy kiệt. Ông truyền dung dịch Vita Camphor, dung dịch Ringer rồi Mito sẽ cho Taeko uống thuốc. Mai bác sĩ Kushida lại tới khám. Không có gì phải lo lắng cả. Sachiko vẫn bán tín bán nghi, lúc tiễn bác sĩ ra cổng, chị mếu máo hỏi liệu mọi chuyện có thuận lợi được như bác sĩ nói không? Bác sĩ Kushida bảo đương nhiên rồi, khẩu khí đầy tự tin. Sachiko nói, có nên gọi bác sĩ chuyên khoa trên Đại học Osaka không? Bác sĩ Kushida bảo không cần, ông Saitô cẩn thận thái quá đó thôi. Nếu cần, tự tôi sẽ gọi bác sĩ chuyên khoa cho. Giờ mọi việc cứ để tôi. Nhưng Sachiko vẫn khẳng khái: Người ngoài nhìn vào cũng thấy Taeko suy sụp hẳn đi. Mới hôm qua con bé trông khác lắm, giờ không phải nhìn như đang nằm chờ chết sao? Bác sĩ

Kushida nhất định không chấp nhận ý đó. Ôm đau quặt quẹo đến mức này thì thỉnh thoảng đúng là trông sẽ ra nông nổi ấy đấy.

Sachiko tỏ lòng cảm kích với bác sĩ Kushida và trở về Ashiya. Teinosuke, Etsuko, Yukiko và O-Haru đã ra khỏi nhà, chị ngồi một mình trong phòng khách kiểu phương Tây im lìm mà thấy lòng bất an. Bác sĩ Kushida đã chăm sóc cả nhà trong nhiều năm và chưa phạm sai lầm. Chị nên tin tưởng ông và có nhiều lý do khiến chị nên đánh giá ý kiến của bác sĩ Kushida là có trọng lượng hơn của bác sĩ Saitô. Nhưng lần này, có cái gì đó trong mắt Taeko cứ dần vật Sachiko, và khiến chị nghĩ tới toàn những điềm xui rủi theo cách mà chỉ những người cùng huyết thống mới hiểu được. Chị đã về nhà, nghĩ chẳng ngại gì mà không viết một lá thư, trong đó kể hết mọi dự cảm của mình cùng tất cả mọi tình huống cho Tsuruko nghe. Nhưng chỉ cần có hai, ba tiếng đồng hồ, nên ăn cơm trưa xong Sachiko mới đủ dũng khí lê bước lên lầu: viết để vừa giải thích, vừa thêu dệt hợp lý những gì đã xảy ra kể từ khi đuổi Taeko khỏi nhà, và vì lẽ gì khi nghe cô út bị ốm mọi người lại thấy phải chăm sóc nó. Là nhà thư pháp tài hoa nhất trong cả bốn chị em và thành thạo với lối hành văn cầu kỳ, Sachiko chưa bao giờ ngại viết thư. Cây bút lông của chị lướt đi trên giấy, để lại nét mực đậm rõ, rắn rỏi. Khác với Tsuruko, chị chưa bao giờ phải viết nháp dù chỉ một lần. Nhưng lần này, chị nháp hai, ba lần mới ra bức thư thành phẩm:

Ngày 4 tháng Tư,

Chị Tsuruko thương mến,

Lâu lắm rồi em mới biết thư cho chị. Giờ đã cào xuân, ở miền này đâu là thời gian dễ chịu nhất trong năm. Mỗi ngày trên núi Rokko đều có sương mù, em thấy khó lòng ở trong nhà. Nhìn chung, cả nhà khỏe và hy vọng chị cũng thế.

Em phải báo cho chị một tin buồn. Bé út nhà ta đang bị kiết lỵ, tình trạng rất nghiêm trọng.

Có lẽ em đã kể chị nghe việc sau khi nhận thư chị, em đã trục xuất con LH bé ra khỏi nhà và cấm cửa không cho quay lại. Hình như em cũng kể là đúng ng như chị em ta lo ngại, nó đã đi luôn không về để sống với cậu Kei, nhưng và hai đứa thuê hai nhà khác nhau, bé út sống một mình. Vợ chồng em lo mất ăn mất ngủ nhưng không ai dám hỏi thăm con bé, mà con bé cũng không hỏi han chúng em. Hình như con O-Haru bí mật đến thăm bé

Út, biết được con bé vẫn ở trọ một mình và qua lại với cậu Kei kia nhưng không bao giờ qua E đêm ở nhà cậu ta. Nghe tin ấy chúng em cũng nhẹ lòng đi ít nhiều. Sau đó, cuối tháng trước, cậu Kei gọi O-Haru tới, báo rằng cô Út ốm. Con bé nhiễm bệnh ở nhà cậu Kei, không thể đem nó đi đâu được. Ban đầu vợ chồng em không mấy quan tâm, nhưng dần dần các triệu chứng bệnh lý rõ ràng hơn. Cơ mà bây giờ tụi em cũng không biết làm thế nào, bẻ gì thì cũng đã từ con bé, không biết có nên đem nó từ nhà cậu Kei về hay không nữa. O-Haru khổ sở báo cáo nhiều chuyện, trong đó có việc bệnh kiết lị mà cô Út gặp phải là loại nghiêm trọng nhất mà cậu Kei kia lại đi mời một tay lang băm trong xóm nên chữa mãi chưa đâu vào đâu, thế là cô Út sốt hăm hập, tiêu chảy kéo dài rất đau đớn, và bây giờ đã gầy sọp đi thành ra con người khác rồi. Trong một thời gian em mặc kệ. Yukiko phớt lờ em, sang phụ chăm sóc con út nên rốt cuộc em cũng đành sang. Nhìn thấy nó mà em bàng hoàng. Bác sĩ bảo, có vẻ như út còn bị một bệnh gọi là nhiệt thán ngoài bệnh lị, và khuyến cáo nên mời bác sĩ chuyên khoa. Ông ấy nói nếu là nhiệt thán thì có thể con bé sẽ chết. Bé Út lúc trông thấy em thì bắt đầu khóc òa, thỉnh cầu xin được đưa đi nơi nào khác. Em chỉ có thể hiểu theo một ý, là nó không muốn chết ở nhà cậu Kei. Yukiko đồ rằng sắp tới là giỗ đầu của cậu Itakura, cô Ba bảo khéo tay nhiếp ảnh gia đã thành công bám theo cô Út, hình như cô Út gặp ác mộng thấy Itakura nữa cơ. E rằng Yukiko đã đúng, có thể bé Út nghĩ rằng nếu nó chết ở nhà cậu Kei thì quá nan giải cho gia đình. Nói gì thì nói, ốm đau cắt rãnh không thể khiến người như bé Út trở nên buông xuôi như vậy. Kể từ hôm qua con nhỏ cứ nằm nhìn trần trên vào không trung, không có một sợi cơ mặt nào cử động, bảo là như nằm chờ chết là không hề nói quá. Vẻ mặt ấy khiến em hoảng sợ khi thấy bé Út sáng nay. Em cảm thấy mình buộc phải làm theo ý nó. Em đành gánh hết mọi trách nhiệm rồi yêu cầu cậu Kei giữ khoảng cách, chuyển con bé đến bệnh viện của bác sĩ Kambara bằng xe cấp cứu hôm nay. Các buồng cách ly đều đã kín, bác sĩ Kambara đồng ý bí mật cho Taeko nhập viện. Chắc chị cũng biết bác sĩ Kushida, ông ấy sẽ chạy chữa cho con bé.

Tình hình nói chung như vậy. Anh Tatsuo nghĩ sao thì nghĩ, chứ chắc chị cũng công nhận rằng vợ chồng em không thể làm gì hơn được. Teinosuke có vẻ đồng tình với em, anh ấy chưa đi thăm bé Út nhưng rất lo. Chẳng may con bé có mệnh hệ gì, em sẽ đánh điện ngay cho chị (nhưng em tin mình sẽ

không phải làm vậy), em muốn chị hiểu rằng tiên lượng xấu nhất không phải không có khả năng xảy ra. Mặc dù bác sĩ Kushida chẩn đoán bé Ut không bị nhiệt thán, bệnh tình trước mắt không có gì nguy hiểm mà đang Có dấu hiệu phục hồi. Nhưng em luôn sợ rằng lần này bác sĩ Kushida đã chẩn đoán sai. Vẻ mặt cũng như dáng điệu chung của con bé đều cho thấy dấu hiệu của điều gì đó thật kinh khủng đang đến gần. Hy vọng em làm.

Ất hẳn đây là một bức thư lủng củng, nhưng em thấy mình phải kể cho chị toàn bộ câu chuyện cho tới lúc này. Em sắp lên bệnh viện đây. Đầu óc em cứ rối bời chẳng nghĩ được gì nhưng Yukiko thì bình tĩnh hơn rất nhiều. Vào những thời điểm như thế này, cô Ba quả là một thành trì vững chãi. Con bé thức đã mấy đêm liền, hầu như không chớp mắt.

Em sẽ biết thêm sau.

Luôn nhớ chị,

Sachiko

Sachiko có bản khoản nhất định, sợ mình đang hù dọa Tsuruko hiền lành, nhưng chị phóng đại bệnh tật của Taeko như thế âu để chị cả thông cảm với cô Ut hơn mà thôi. Với lại, chị viết như thế phần lớn từ nội tâm của bản thân mà ra. Viết xong, Sachiko lên bệnh viện, chị muốn mình vắng mặt khi Etsuko đi học về.

QUYỀN HẠ – 22

Taeko nhập viện mấy hôm là đã khá lên trông thấy. Lạ lùng thay, khuôn mặt chết chóc chỉ tồn tại trong một ngày. Ngày thứ hai ở bệnh viện, vết u ám đã biến mất. Sachiko như chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng khi nhớ lại thái độ tự tin của bác sĩ Kushida, chị lại thêm một lần bái phục tài chẩn bệnh của ông. Nghĩ đến việc hẳn mình đã hù dọa Tsuruko quá đáng, chị lập tức gửi bức thư thứ hai. Tsuruko rất mừng. Lần này chị cả không chần chừ như thường lệ, hồi âm được gửi hỏa tốc đúng hai hôm sau.

Ngày 6 tháng Tư

Sachiko thương mến,

Bức thư không mong đợi của em đã gây một cú sốc lớn, chị không biết phải trả lời như thế nào. Bây giờ khi em gửi bức thư thứ nhì, chị đúng là trút được gánh nặng không thể diễn tả. Chị thật vô cùng mừng rỡ, dĩ nhiên là cho con út và cho cả chúng ta.

Nói thật với em, là chị tưởng con út sẽ không qua khỏi. Nhẽ ra không nên nói như thế, nhưng chị chẳng thể gạt bỏ được ý nghĩ rằng, cái chết của con bé chính là hình phạt cho những tai ương mà nó gây ra suốt mấy năm trời. Nếu con bé chết, ai sẽ lo hậu sự? Làm đám tang cho nó ở đâu? Chị dám chắc Tatsuo sẽ không chịu trách nhiệm, mà đòi hỏi em làm việc ấy thì lại càng quá quắt, cũng không thể tổ chức tang lễ ở chỗ bác sĩ Kambara được. Chị cứ như kiến bò trong chảo, trộm nghĩ sao con út đến cùng vẫn cứ gây rắc rối là thế nào.

Nhưng nay chị em ta đã thoát khỏi thế tiến thoái lưỡng nan, hầu hết nhờ công em và Yukiko. Theo em, con út sẽ hiểu được nỗi khổ tâm hai chị em chứ? Nếu có, thì nó nên tận dụng dịp này mà cắt đứt hẳn với cậu Kei oà xem như đây là cơ hội bắt đầu cuộc đời mới. Như vậy thì tốt biết bao.

Bác sĩ Kushida và bác sĩ Kanbara đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Thật là áy náy vì không thể công khai cảm ơn các vị.

Luôn nghĩ về em,

Tsuruko

Sachiko cắt công đi gặp Yukiko để cho em gái xem ngay bức thư.

“Chỉ có thư trả lời rồi,” chị lặng lẽ lấy lá thư trong túi xách ra khi Yukiko tiến chị ra cửa. “Đọc ở đây luôn nhé.”

“Đúng là chị cả mà.” Yukiko nói khi đọc xong bức thư.

Sachiko không biết chính xác điều đó có nghĩa là gì, nhưng sự thật là bức thư khiến Sachiko phản cảm. Tsuruko đã vô tình tiết lộ rằng chị có rất ít tình cảm tỷ muội với Taeko. Mọi quan tâm hàng đầu của Tsuruko là bảo vệ dòng họ khỏi bị liên lụy, mặc dầu chị có cái lý của mình nhưng Sachiko vẫn thấy tội cho Taeko. Nhẽ nào Taeko bị trời phạt. Nhưng Taeko chịu phạt thế là đủ rồi, cô sinh ra đã gặp sóng gió, chết hụt trong trận lũ, đến người đàn ông mà Taeko yêu đến độ sẵn sàng vứt bỏ thanh danh cũng qua đời, và cô còn gặp phải bao nhiêu bất hạnh mà những người chị đoan trang hơn của cô khó lòng tưởng tượng được. Sachiko không tin mình hay Yukiko có thể chịu đựng được nhiều như thế. Sachiko có thể mừng tượng rõ mồn một giây phút nhất thời bàng hoàng, và khoảnh khắc nhẹ nhõm to lớn của Tsuruko đúng như mô tả trong thư. Cảnh tượng ấy vô tình khiến chị thấy buồn cười.

Okubata gọi điện đến Ashiya một ngày sau khi Taeko nhập viện. Sachiko thuật lại chi tiết chẩn đoán của bác sĩ Kushida và nói thêm rằng hy vọng là có cơ sở. Hai, ba ngày sau không có động tĩnh gì. Vào tối ngày thứ tư, sau khi Sachiko rời khỏi, Yukiko và Mito ngồi bên giường bệnh còn O-Haru đang hâm lại đồ ăn trên bếp ở phòng kế bên thì ông cụ trông coi gian cách ly báo rằng có một cậu đến thăm, chắc là người nhà. Vị khách này không nói tên, có khi là người nhà Makioka. “Làm gì có chuyện là anh Teinosuke nhỉ?” Yukiko nhìn O-Haru bảo. Vừa hay bên ngoài có tiếng bước chân, từ sau bụi cây xuất hiện một bóng người mặc bộ suit xanh da trời nổi bật, áo hai hàng khuy, đeo kính râm gọng vàng (Okubata không có tật về mắt, cậu ta có thói quen đeo kính râm làm điệu thôi) với cây ba-toong vung vẩy như mọi lần. Gian nhà này có lối vào riêng nhưng những người đến lần đầu thường đi theo lối từ tòa nhà bệnh viện sang. Không biết tại sao Okubata lại nắm được đường dẫn tới cửa chính và đi từ đó ra, trong lúc ông già kia chuyển lời của Okubata thì cậu chàng đã tự ý vòng ra lối vườn. (Sau đó gia đình mới được biết Okubata đường đột hỏi cô Makioka Taeko nằm phòng

nào, bị ông gác cửa hỏi lại thì kênh kiệu gạt đi: “Cứ bảo người nhà là tôi đến rồi!” Sao Okubata lại biết Taeko nằm ở gian cách ly, và sao cậu chàng có thể tìm được đường đến lối vào thứ hai kia chứ? Ban đầu mọi người nghi ngờ O-Haru nhưng rồi có vẻ như Okubata không có tay trong nào mà tự mình nghe ngóng và khám phá. Từ sau vụ Itakura, Okubata bắt đầu có sự thích thú quái đản với việc rình rập Taeko, ắt là cậu ta đã dò la quanh đây cho đến khi có được thông tin mình cần.)

Khu vườn chạy theo hình chữ L xung quanh hàng hiên phía đông và phía nam. Rẽ mấy khóm hoa mơ trên châu đang nở rộ, Okubata bước lên hàng hiên mặt tiền và đẩy cửa kính vốn đã mở hờ, nhờ đó mà trông thấy khuôn mặt của Taeko. Cậu chàng tháo kính, mỉm cười và tuyên bố hiên ngang rằng vô tình đi ngang qua khu này, chợt nảy ra ý nghĩ ghé chơi. Yukiko đang đọc báo và uống trà. Nhận thấy Mito sợ sệt trước kẻ đột nhập kì quái, cô ra ngoài nói chuyện với Okubata như thể không có gì phải ngạc nhiên cả. Đứng trên bậc cửa vẻ khó chịu, thái độ của Okubata cho thấy cậu ta muốn vào trong nhà. Yukiko vội vàng đẩy một cái đệm ra cho anh chàng. Tặng là những nỗ lực kiếm chuyện làm quà của Okubata, Yukiko lui vào phòng trong rồi thay một cái ấm nước vào chỗ bếp O-Haru đang hâm cháo để pha trà mời Okubata. Yukiko định sai O-Haru pha trà nhưng nghĩ lại, sợ tính xởi lởi của O-Haru sẽ gây chuyện. “Có việc thì em cứ về đi, chị tự mình làm được.” Yukiko bảo, rồi quay lại căn phòng nhỏ nơi cô vừa bung trà ra.

Đó là một ngày ẩm áp nhiều mây thường thấy vào mùa hoa anh đào. Các cánh cửa ở bên trong hiên đã mở. Nằm quay mặt về phía vườn, Taeko nhìn thấy Okubata. Cô chăm chú theo dõi anh chàng. Bị Yukiko bỏ lại, Okubata hơi ngượng ngịu châm điếu thuốc. Phần thuốc cháy thành tro dài ra, anh chàng bèn gõ xuống dưới chân rồi lưỡng lự dòm vào phòng, hỏi đồng là có gạt tàn không. Mito mang cho anh chàng một chiếc đĩa.

“Anh nghe nói em đỡ rồi.” Okubata bước một chân lên hiên và đặt gót chân lên khung cửa mở. Có thể thấy mòn một chiếc giày hợp mốt. “Giờ anh mới dám nói là đã có lúc em nguy kịch thực sự đấy.”

“Em biết, em biết rồi. Mới kịp bước một chân sang âm phủ thôi.” Giọng cô rành rọt hơn hẳn.

“Khi nào thì dậy được? Em sẽ lỡ mùa hoa anh đào đấy.”

“Không xem cũng chẳng sao. Em chỉ lo bỏ lỡ Kikugorō.”

“Nếu em đủ khỏe để bận tâm đến kếp Kikugorō thì tui anh có thể thôi không lo cho em nữa.” Cậu chàng quay sang Mito. “Cuối tháng này cô Út ngồi dậy được chưa?”

“Em không rõ ạ.” Mito ý chừng không muốn tiếp chuyện. “Tối qua anh đi ăn với kếp Kikugorō đấy.”

“Vậy hả? Ai mở tiệc thế?”

"Shibamoto."

“À, Shibamoto. Anh mê Kikugorō đó giờ.”

“Anh ấy từ lâu đã nói, là sẽ mời kếp Kikugorō ăn tối và muốn anh cũng đi cùng. Mời được Kikugorō đâu có dễ hả em.”

Với bản tính nóng vội, sao lãng nên không thể tập trung vào bất cứ việc gì, Okubata có xem phim nhưng kịch nghệ thì khó nhằn với anh chàng. Vậy chứ Okubata lại thích chơi với diễn viên, hồi tiền bạc rủng rinh cậu chàng thường mời tài tử này, diễn viên nọ đến các trà thất. Chẳng hạn, Okubata quen Mizutani Yaeko, Natsukawa Shizue và Hanayagi Shōtarō, nên dẫu không xem tuồng nhưng Okubata vẫn ghé phòng thay đồ mỗi khi họ đến Osaka lưu diễn. Cậu chàng muốn gặp Kikugorō vì hâm mộ thì ít, mà vì ham vui muốn làm quen với kếp hát nổi danh này thì nhiều.

Cậu chàng kể về bữa tiệc tối, tô điểm thêm cho câu chuyện bằng cách bắt chước giọng điệu Kikugorō. Xem ra Okubata đến chỉ để khoe mẽ về cuộc phiêu lưu mới này. Ở phòng bên cạnh, O-Haru đang thích thú hóng hớt, Yukiko giục về Ashiya cho nhanh, O-Haru gật đầu nhưng vẫn dỏng tai nghe. Phải đến lúc cô chủ Yukiko chỉ ra đã 5 giờ chiều, Cô nàng mới chịu làm việc phải làm, đứng dậy ra về. O-Haru thường đến vào buổi chiều, nấu nướng giặt giũ và quay lại Ashiya vào giờ ăn tối. Cậu Okubata còn định ba hoa đến bao giờ? Cô tự hỏi trong lúc đi bộ về hướng quốc lộ. Nhẽ ra cậu ta không được đến bệnh viện. Bà Makioka sẽ rất, rất bất ngờ cho coi. Còn cô Yukiko thì sẽ làm gì nếu cậu ta cứ ì ra đó? Cô Yukiko khó lòng mắng mỏ cậu ta nói mà không giữ lời. Trong lúc O-Haru đang chờ xe điện thì một tài xế taxi mà cô quen biết vô tình lướt qua, đi về hướng Osaka. Xe trống, nếu anh ta đang trên đường về thì phiền anh cho cô đi nhờ được không nhỉ? Anh quay đầu để đưa O-Haru đến góc đường dưới ngôi nhà của gia đình Makioka, rồi O-Haru thở hỏn hển ra cửa lối phòng bếp. “Bà Makioka đâu

rồi? Ông Makioka về chưa?” Cô chạy qua bếp nơi O-Aki đang làm món trứng ốp la. “Có chuyện kinh khủng lắm,” cô nói giọng cường điệu. “Cậu Okubata đến bệnh viện.” Cô thấy Sachiko đang một mình nghỉ ngơi trong phòng khách.

“Bà Makioka ời,” O-Haru khẽ lên tiếng. “Cậu chủ đến bệnh viện ạ.”

“Cái gì?” Sachiko giật nảy người. Chuyện chẳng có gì mà O-Haru nói nghe rõ trầm trọng.

“Cậu ta đến lúc nào?”

“Ngay sau khi bà về ấy.”

“Cậu ta vẫn ở đó à?”

“Lúc em về thì cậu vẫn ở đó.”

“Cậu ta nghĩ cái gì vậy trời!”

“Cậu ấy bảo vô tình đi qua khu này. Rồi cậu vào qua lối vườn, không đợi ông gác cổng chỉ đường cho. Cô Yukiko bỏ đi để cậu ta lại, cậu ta ở lại nói chuyện với cô Út ạ.”

“Cô Út thái độ ra sao?”

“Cô có vẻ thoải mái ạ.”

Sachiko ra thư phòng gọi điện. (Yukiko thoát đầu bảo Mito nghe máy rồi mới miễn cưỡng ra nghe. Sachiko yêu cầu phải nói chuyện với Yukiko, đến khổ cho Sachiko phải năn nỉ mãi). Cậu Kei vẫn ngồi lù lù. Khi ngoài trời bắt đầu se lạnh, cậu chàng đi thẳng từ hiên vào trong nhà không cần ai mời và đóng cánh cửa sau lưng. Lúc này cậu ta đang ngồi cạnh giường, cô Út xem chừng không bức bối gì cả, Yukiko rút cuộc cũng quay trở lại buồng chính và ngồi đó nghe nói chuyện - Cô không thể cứ đợi ở buồng kế bên mãi được. Hy vọng đuối khéo được Okubata, cô bèn châm thêm trà vào chén nhưng cố tình không mở đèn sau khi mặt trời lặn. Okubata chẳng buồn để ý, cứ lải nhải mãi. Sachiko bảo, đúng là mặt dày. Không nói thẳng có khi cậu ta lại đến nữa cho mà xem. Sachiko có nên đích thân tới xem thế nào mà xử lí không? Yukiko nói đừng, lúc này đã giờ ăn tối, và lại biết chị Sachiko gọi, chắc cậu chàng sẽ ra về thôi. Sachiko không cần đích thân tới. Mà anh Teinosuke cũng sắp về rồi, Etsuko khéo lại chạy theo hỏi, giờ này mẹ còn đi đâu. Sachiko nói, thôi được rồi, mọi sự nhờ em, mong là em đuối

được cậu ta. Sachiko dám chắc là Yukiko sẽ chẳng nói gì đâu, nên bản
khoản tiếp theo sẽ thế nào. Buổi tối trôi đi, chị không tìm được cơ hội để
gọi điện nữa. Lúc Sachiko lên lầu theo Teinosuke, O-Haru đuổi theo.

“Hình như cậu ấy về sau cuộc điện thoại của bà một tiếng ạ.”

“Em gọi về đó à?”

“Ban nãy em ra ngoài gọi từ bộ điện thoại công cộng ạ.”

QUYỀN HẠ – 23

Ở bệnh viện ngày hôm sau, Sachiko được biết rằng sau khi chị gọi điện Okubata vẫn chây ì, Yukiko lại phải thối lui vào buồng kế bên. Trời đã tối hẳn, cô đành phải bật đèn. Trong lúc đó, Taeko đã quá giờ Cơm tối, Yukiko sai Mito bung một bát cháo ra. Okubata xem chừng thoải mái như ở nhà. Taeko, em ăn uống tốt không? Bao giờ thì em ăn được đồ cứng? Anh hơi đói rồi, hay là mọi người gọi cho anh món gì đi? Ăn gì thì ngon nhỉ? Okubata hỏi. Mito cũng bỏ sang phòng bên, được một lúc thì Okubata đói cồn cào, bấy giờ mới xin lỗi đã đường đột sang đây làm phiền cả nhà. Yukiko chỉ mở cửa hé hé ra một đoạn, cố ý không tiễn cậu chàng ra cổng. Cô đoán Okubata ngồi với cô Út đến hai tiếng, từ 4 giờ đến 6 giờ, lâu như thế mà cô Út không nói nổi một lời để cậu ta biết rằng mình chẳng được hoan nghênh à? Okubata từ vườn bước vào với dáng vẻ kênh kiệu (trước đó Yukiko đã nói rằng khi không có mặt Sachiko, Okubata hóa ra con người khác, hôm ấy cậu chàng đặc biệt ngang ngược) - chắc Mito thấy quái gở lắm. Đáng nhẽ cô Út thấy cậu ta làm cả nhà xấu hổ thì phải nói gì đó. Chẳng phải bình thường cô Út vốn ưa nói thẳng sao? Yukiko thấy như vậy. Cô không trực tiếp đối đầu Taeko, nhưng phàn nàn với Sachiko.

Sợ Okubata chẳng chóng thì chày lại đến, Sachiko nghĩ tốt hơn là đến gặp cậu ta yêu cầu đừng có vác mặt tới, với lại chị cũng có nghĩa vụ gặp cậu ta. Okubata hẳn là đã trả phí khám bệnh của bác sĩ Saitô và các chi phí khác như thuốc thang, ăn uống, y tá, vv... sau mười ngày Taeko ở nhà cậu, tổng cộng cũng tốn kém nhiều. Ngoài ra còn các khoản lật vặt như là tiền taxi cho bác sĩ, tiền bo cho tài xế, tiền nước đá. Tóm lại, Okubata hẳn đã phí tổn số tiền khá lớn, mà Sachiko lại chưa đến cảm ơn cậu ta. Hẳn Okubata sẽ không lấy tiền. Dĩ nhiên Sachiko sẽ để cậu ta trả hóa đơn khám bệnh, những chỗ còn lại phải bù bằng quà cáp. Không biết là bao nhiêu? Một hôm chị hỏi Taeko, cô đáp sẽ tự mình trả hết, chị Sachiko đừng lo. Rồi cô nói tiếp, để cô tự liệu những chi phí phát sinh ở nhà Okubata và tại bệnh viện lúc này là phải đạo, chẳng qua vì đang bệnh nên không thể ra nhà băng rút tiền nên mới để Okubata và Sachiko trả thay. Bao giờ hồi phục, em sẽ thanh toán hết nợ nần, chị Sachiko yên chí.

Nhưng Yukiko lại chỉ ra: sáu tháng nay Taeko phải tự thân lo liệu, có lẽ đã dùng gần hết món tiền tiết kiệm, con bé mạnh miệng hứa hẹn chứ chắc gì đã giữ được lời. Mặc dù chị em mình không cần phải lo đến việc riêng giữa Taeko và Okubata, nhưng cũng không thể đứng ngoài cuộc. Tất cả mọi thứ, từ tiền nong đến quà cáp đều có vay có trả sớm lúc nào hay lúc đó. Yukiko cũng nói thêm: chị Sachiko có thể nghĩ rằng cậu Kei kia rùng rình, nhưng em ở nhà cậu ta mấy hôm, thấy có nhiều dấu hiệu cậu ta cũng phải thất lung buộc bụng. Chẳng hạn như đồ ăn thì rất đạm bạc: Ngoài cơm chỉ có canh với rau cho cậu Kei, Yukiko và cô y tá. Thỉnh thoảng O-Haru đi chợ Nishinomiya mua thứ gì tươi tốt hơn một chút cậu Kei mới được ăn ngon. Khi Yukiko cố ý để cho cậu Kei thấy cô boa thêm tiền cho tài xế của bác sĩ Saitô, cậu ta lơ đi. Đàn ông có thể giả tảng không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt. Nhưng theo Yukiko, nhà ta phải cẩn thận với bà lão giúp việc. Bà cụ hiền hòa, bảo gì nghe nấy, phục tùng Okubata, cực kỳ chu đáo với cô Út và không bỏ phí một cốc nào trong bếp. Yukiko lại nhận thấy tuy bà cụ tận tụy vậy chứ rất ác cảm với gia đình Makioka, đặc biệt là tiểu thư Koi-san. Bà không để lộ một tí bất mãn nào, chỉ là trực giác của Yukiko mách bảo thôi. Nếu Sachiko muốn nghe kỹ hơn nữa thì có thể hỏi O-Haru. O-Haru và bà lão lúc nào cũng nói chuyện với nhau. Nói gì thì nói, bà lão đó là một vấn đề, và nhà mình chớ có nợ nần Okubata.

Sachiko thoáng chột dạ, gọi O-Haru vào phòng khách, hỏi bà cụ có thể hiện thái độ gì với nhà ta không, O-Haru có nghe ngóng được gì không? Có thì không nên giấu nhé. Với bộ mặt nghiêm túc, O-Haru ngược nhìn Sachiko vẻ bất an. Em kể hết cho bà chủ nghe được chứ? Sachiko trấn an xong con bé mới mở lời.

“Chả là em vẫn áy náy mãi có nên kể cho bà Makioka hay không. Một tháng trước lúc còn qua lại nhà Okubata như con thoi, em đã làm thân với bà cụ. Mãi chằm người ốm nên hai bà cháu hiếm khi có thời gian trò chuyện. Nhưng sau khi cô Taeko nhập viện, cậu Okubata ra ngoài, em đến thu dọn nốt chỗ tư trang còn lại thì bấy giờ chỉ còn bà cụ, bà mới bảo, O-Haru ngồi lại uống trà. Cụ tấm tắc khen bà chủ với cô Yukiko rằng là tiểu thư Koi-san đúng là tốt phước mới có những người chị như vậy. Thế rồi chủ đề chuyển sang “cậu chủ”. Cậu chủ rõ ràng là có khuyết điểm, nhưng sau khi bà chủ qua đời, cậu bị anh trai đuổi khỏi nhà như thế thật đáng thương. Đời cậu chỉ còn có tiểu thư Koi-san để bám víu thôi, bà cụ vừa nói vừa

khóc nghẹn. Phải chi mà tiểu thư chịu làm vợ cậu, nếu mà giúp được phần mình thì cháu O-Haru phải góp sức tác thành cho cô cậu. Rồi bà cụ ngần ngại nói tiếp, mười năm nay cậu chủ đã phải hi sinh cho tiểu thư rất nhiều. Thậm chí bà cụ xa gần ám chỉ Taeko chính là nguyên nhân gốc rễ khiến cậu Okubata bị tước quyền thừa kế. Điều khiến em ngạc nhiên hơn cả là bà cụ xa gần ám chỉ Taeko đã được Okubata giúp đỡ về tiền bạc từ nhiều năm nay. Hầu như mỗi ngày kể từ khi rời khỏi nhà Ashiya, cô đều đến nhà Okubata vào buổi sáng trước khi ăn sáng, ăn đủ ba bữa và trở về vào đêm muộn để ngủ ở nhà trọ tự thuê. Taeko bảo tự nuôi thân và nấu nướng chứ thực ra cô chỉ ăn chực, thậm chí còn mang quần áo đến cho bà cụ giặt hoặc gửi đi giặt khô cùng quần áo của Okubata. Lúc họ ra ngoài chơi thì bà cụ không biết ai trả tiền nhưng bà có bằng chứng là Okubata thường có thói quen để một, hai trăm yên trong ví nhưng mỗi lần đi chơi với tiểu thư Koi-san về là hết nhẵn. Thế thì tiểu thư Koi-san chỉ trả tiền trọ với vài chi phí lẻ tẻ khác bằng tiền tiết kiệm thôi. Thấy em còn nửa tin nửa ngờ, bà bèn vào trong buồng, lấy ra một xấp hóa đơn, biên lai có vẻ từ năm ngoái đến nay. “Nói có sách mách có chứng” bà bảo, rồi chỉ ra tiền hóa đơn tăng thế nào kể từ khi cô Taeko ở kén. Nào tiền ga, tiền điện, tiền taxi, tiền rau quả, tiền cá đều vọt lên từ tháng Mười một, như vậy cho thấy Taeko hoang phí tiền của Okubata cỡ nào. Hóa đơn của trung tâm bách hóa, tiệm quần áo nhìn chóng cả mặt, toàn đồ của cô Taeko.

O-Haru đến choáng khi thấy hóa đơn một chiếc áo khoác lông lạc đà cô Út mua ở một tiệm xa xỉ tại Kobe tháng trước, và một chiếc váy voan dạo phố được may đo ở cùng tiệm ấy vào tháng Ba. Chiếc áo làm bằng chất liệu rất cao cấp, vừa nhẹ vừa ấm lại có thể mặc hai mặt, một mặt nâu mặt kia đỏ tươi. Khi Taeko đem khoe cái áo ở Ashiya, cô nói nó giá 350 yên, để có tiền mua, cô đã bán hai, ba bộ kimono màu sắc quá sặc sỡ đi. O-Haru cũng nhớ là cô có thắc mắc sao tiểu thư Koi-san có thể tự xoay sở mà có được những món đồ xa xỉ này, bây giờ thì cô đã biết chuyện gì thực sự xảy ra rồi.

Bà cụ khẳng định là không cố ý buộc tội tiểu thư Koi-san, mà chỉ muốn cho O-Haru hiểu rằng cậu chủ đã nhọc lòng chinh phục tiểu thư thế nào. Bà cụ nói tiếp rằng đã đề nghị tới những việc khiến O-Haru phải ngưng ngừng, nhưng cậu ám Okubata chỉ là cậu ba trong nhà, cho nên đâu có dư giả để hoang phí cho mình. Hỏi bà chủ tại thế thì cậu còn tương đối phong lưu, chứ bây giờ tiền trợ cấp bị cắt hẳn rồi. Ông chủ trên Osaka (anh cả của

Okubata), sau khi truất quyền thừa tự của cậu em thì chỉ cho một số tiền nhỏ gọi là, nên Okubata đành lấy chỗ vốn liếng còn lại ra tiêu. Miệng ăn núi lở, mà cậu chủ mù quáng chiều lòng tiểu thư Koi-san chẳng biết nghĩ gì đến mai sau. Cậu chủ vẫn hy vọng ai đó sẽ ra tay tương trợ. Cậu chủ mà không chịu quay đầu, tự chí làm ăn thì còn lâu mới mong được gia đình rủ lòng thương.

Bà cụ đã giục Okubata tìm việc, dầu lương tháng không được đến một trăm yên cũng phải làm. Nhưng đầu óc cậu chỉ có tiểu thư Koi-san mà thôi. May ra lấy được tiểu thư Koi-san thì cậu sẽ cải tà quy chính chẳng. Từ khi bị bêu lên báo, ông bà chủ quá cố đã phản đối hôn sự của hai người, bản thân bà cụ cũng vậy, nhưng năm tháng trôi đi, bà không khỏi nghĩ họ đã lầm. Nếu lấy được tiểu thư, chắc cậu chủ đã không sa ngã thế này. Có khi bây giờ cậu đã có gia đình riêng hạnh phúc, hết mình nỗ lực vì vợ con. Mặc dù ông chủ trên Osaka chưa bao giờ tôn trọng tiểu thư Koi-san nhưng đến lúc này đã từ mặt nhau rồi, cũng chẳng cần quan tâm đến nữa. Họ không thể phản đối mãi được. Cưới vợ rồi sẽ có con đường mới mở ra cho cậu chủ. Nhưng ngặt nỗi, vấn đề chẳng phải ở ông chủ đằng Osaka mà ở chính tiểu thư Koi-san, theo quan điểm của bà cụ, thì tiểu thư thực sự không có ý định lấy cậu chủ.

Bà cụ cứ nhấn mạnh mãi, là nói thế chứ không có ý chỉ trích tiểu thư Koi-san đâu. Cuối cùng bà hỏi, gia đình Makioka nghĩ sao về cậu chủ. Cậu chàng quen được chiều chuộng, không hiểu lẽ đời, thích bắt lỗi cậu thì chẳng thiếu gì, nhưng bà cụ thể lên thề xuống rằng tình cảm của cậu dành cho tiểu thư Koi-san vốn trước sau như một. Đúng là cậu biết mùi đi chơi nhà cô đầu từ tuổi mười sáu, mười bảy, lối sống của cậu không mẫu mực gì. Lúc bị chia cắt với tiểu thư Koi-san, cậu đã buông thả quá độ. Song bà cụ muốn gia đình Makioka hiểu rằng, cậu chủ có làm gì chẳng nữa âu cũng bởi bất lực trước việc không thể lấy người phụ nữ mình lựa chọn. Tiểu thư Koi-san thông minh hơn hẳn cậu chủ, có óc đánh giá, tư chất vượt trội so với nhi nữ thường tình. Có lẽ tiểu thư đã mất kiên nhẫn với anh chàng vô dụng này. Cũng dễ hiểu thôi, nhưng cô cậu đã lằng nhằng hơn chục năm rồi, dễ thường lại tuyệt tình như thế. Tiểu thư Koi-san phải hiểu rằng thiếu cô thì cậu không còn chỗ dựa, cậu đối với cô một lòng một dạ kia mà. Nếu tiểu thư thực tình không có ý định lấy cậu, thì nhẽ ra nên dứt tình từ khi bỏ cậu theo Yonekichi (bà cụ gọi Itakura là Yonekichi), nhưng thay vào đó, cô lại làm như nửa muốn nửa không muốn lấy Yonekichi, nửa yêu nửa ghét với

Okubata. Bây giờ Yonekichi mất rồi, thái độ của tiểu thư vẫn thế, vừa ra về không đoạn tuyệt với cậu chủ lại vừa không muốn lấy cậu là thế nào? Hỏi sao người ta không nghĩ cô định đào mỏ cậu kia chứ?

Vẫn chưa thỏa mãn với những gì bà cụ tóm lược, O-Haru liền bảo rằng, cậu chủ tâm sự với bà thế thôi chứ bên nhà Makioka thì thấy rõ là cô Út muốn kết hôn với Itakura, cậu Kei mới là kẻ ngáng đường. O-Haru bảo: Cô Út nhà con nói, cô chỉ đợi cô ba Yukiko lấy chồng nữa thôi. Bà cụ nói: Chuyện tiểu thư Yukiko để sang một bên đi, quái nhỉ, sao cậu chủ lại là kẻ ngáng đường được. Ờ thì tiểu thư Koi-san qua lại lén lút với Yonekichi, nhưng tiểu thư cũng dám dúi hẹn hò với Okubata mà không nói gì với Yonekichi cả. Bà biết rõ sự thực là tiểu thư lúc nào cũng gọi điện cho cậu chủ. Tiểu thư đã dùng thủ đoạn lợi dụng cả hai. Chắc trong lòng tiểu thư ưng Yonekichi hơn. Nhưng xem ra tiểu thư cũng có lý do để duy trì quan hệ với cậu chủ càng lâu càng tốt. Như vậy, bà cụ buộc tội Taeko dụ dỗ Okubata để trục lợi. O-Haru cãi lại. Nhưng bà này, cô Út làm búp bê, kiếm được đủ tiền để sống tự lập, còn có khoản tiết kiệm trong nhà băng kia mà, cô đâu cần phải lợi dụng cậu Kei? Bà cụ nói: Thì tiểu thư Koi-san kể thế nên O-Haru, tiểu thư Yukiko với bà Makioka tin vậy, nhưng đàn bà con gái một thân một mình với nguồn thu nhập chỉ đến từ thú vui con nít mà có thể thoải mái ăn ngon mặc đẹp rồi vẫn còn dư tiền để gửi nhà băng à? Đương nhiên là nhà Makioka đã đánh giá quá cao tính tự lập của tiểu thư Koi-san dựa vào xưởng may đẹp đẽ mà người ta bảo rằng là của cô, đám học trò có cả người ngoại quốc, và những tấm hình quảng cáo hào nhoáng mà Yonekichi chụp cho - trông thế chứ làm gì có chuyện cô kiếm được nhiều tiền. Bà chưa nhìn thấy sổ tiết kiệm của tiểu thư Koi-san, nhưng đoán chừng số dư chẳng đáng bao nhiêu. Nếu thực sự dư dả mà tiết kiệm, thì nhất định là bòn rút của cậu chủ. Giả sử Yonekichi là đứa chủ mưu xúi giục tiểu thư, thì bà cũng không ngạc nhiên đâu. Tiểu thư Koi-san được cậu chủ đỡ cho khoản tiền bạc thì Yonekichi càng nhẹ gánh. Có khi cậu ta biết tổng tiểu thư vẫn qua lại với cậu chủ nhưng cố tình nhắm mắt cho qua.

Bà cụ càng kể, O-Haru càng thấy nhục, muốn lên tiếng bảo vệ Taeko, nhưng bà có chứng cứ không thể chối cãi. Bà liệt kê hết chuyện này chuyện kia, đưa ra hàng loạt bằng chứng. O-Haru không đủ can đảm thuật lại những điều ghê gớm nhất cho Sachiko. Cô nói, thôi ghê lắm, em không nói thì hơn, nhưng vẫn hé lộ một, hai điều. Bà cụ biết rõ Taeko có bao nhiêu

món trang sức, những loại nào (từ sự kiện Lư Câu Kiều, không ai đeo nữ trang nữa nên Taeko cất hết vào trong một chiếc hòm mà cô quý như mạng sống. Cô phó thác chiếc hòm ấy cho Sachiko thay vì liều lĩnh để nó trong phòng trọ của mình. Bà cụ bảo, món nào cũng là từ cửa hiệu của gia đình Okubata ra. Là cậu chủ ăn trộm cho cô Út.

Bản thân bà không biết bao nhiêu lần chứng kiến cảnh bà chủ phải ra tay giải vây cho cậu chủ khi cậu trộm nhân bị phát hiện. Đôi khi cậu đem tặng tiểu thư Koi-san, có lúc cậu đem bán để đổi tiền cho cô, thỉnh thoảng cô lên bán một chiếc nhẫn đi để rồi nó lại xuất hiện trong cửa hàng. Không phải món trang sức nào cũng đến tay tiểu thư, thỉnh thoảng cậu chủ bán lấy tiền tiêu xài cho bản thân, nhưng đồ rằng phần lớn chảy vào túi tiểu thư Koi-san. Mà hình như tiểu thư biết rõ cậu chủ làm gì và còn xúi giục cậu nữa, miêu tả rất rõ cô thích cái nhẫn nào. (Ngoài nhẫn ra thì còn có đồng hồ đeo tay, gương bỏ túi, trâm cài, vòng cổ. Bà cụ làm việc cho gia đình Okubata từ bao giờ không nhớ nữa, nhưng bà làm vú em của cậu Kei từ hồi cậu còn là đứa bé sơ sinh nên biết tất tậ về cậu. Bà mà kể ra mọi chứng cứ thì biết bao giờ mới xong. Nhưng xem ra bà không hề kể lể để trút giận, ấy là chỉ muốn cho thấy cậu chủ hết lòng vì tiểu thư mà thôi. Bà nói gia đình ta ác cảm với cậu chủ vì không biết chân tướng sự việc, thành ra mới không chịu cho cưới. Giả sử mọi người biết được lý do thực sự khiến cậu bê bối như vậy, có khi lại đổi ý. Bà cũng không nói tiểu thư Koi-san là tốt hay xấu. Nếu tiểu thư là người quan trọng với cậu chủ thì cũng là người quan trọng với bà. Chỉ mong mọi người tác thành cho cô cậu, để tiểu thư chịu lấy cậu. Nhưng có vẻ tiểu thư đã thích người khác, nên sẽ chuẩn bị gạt cậu chủ sang một bên. Chắc tiểu thư nhận thấy ví tiền của cậu đã mỏng đi rồi.

O-Haru giật mình. Câu chuyện đột ngột chuyển hướng không ngờ. Bà cụ làm sao mà biết được cô Út “đã thích người khác”? Bà cụ không nói cứng được, nhưng dạo này tiểu thư Koi-san và cậu chủ hay cãi nhau, giữa những trận đấu khẩu bà thường thấy cậu bức tức nhắc đến cái tên “Miyoshi”. Hình như tay Miyoshi này sống ở Kobe, cụ thể khu nào hay làm gì thì không rõ. Còn cậu chủ thì nhắc tới “thằng phục vụ bar. Bà cụ hỏi, thế “phục vụ bar” là cái gì? Ất hẳn người đàn ông này làm việc tại một quán bar ở Kobe. Bà không biết thêm điều gì nữa, O-Haru cũng chẳng khai thác thêm.

Ba Câu chuyện của O-Haru thật quá sức chịu đựng. Cô còn nói thêm rằng, lúc trò chuyện với bà cụ cô mới biết cô Út là đệ tử lưu linh có hạng. Trước

mặt Sachiko, Taeko uống nhiều lắm cũng không hơn nửa lít. Bà cụ nói, lúc ngồi với Okubata tiểu thư Koi-san uống một lít như bốn, mà dạo gần đây còn đến mức Okubata phải công về. Bà cụ cũng không biết họ đi nhậu ở đâu.

QUYỀN HẠ – 24

Sachiko đã phải hết sức kiềm chế mới nghe được từ đầu đến cuối. Thỉnh thoảng chị ngượng chín mặt, muốn bịt tai lại và nói: “Thôi đi, O-Haru.” Nếu muốn, chị còn có thể nghe thêm được nhiều điều nữa, nhưng chị đã thấy điểm dừng thích hợp.

“Thế là đủ rồi, O-Haru. Em đi được rồi.” Chị đứng dựa vào bàn, đợi Con bói rồi qua đi.

Nhẽ nào sự thật là như vậy? Những điều chị lo sợ đều đúng? Ai mà chẳng đứng về phía người thân, với bà cụ cậu Kei lúc nào cũng là cậu ấm trong sạch cả. Làm gì có chuyện cậu ta một lòng một dạ với cô Út. Cô Út và Teinosuke gọi cậu ta là kẻ trắng hoa dĩ nhiên có lý do. Song Sachiko không thể làm ngơ khi bà cụ gọi Taeko là “phường đào mả”. Bà cụ bao biện cho cậu Kei bao nhiêu, nhà Makioka cũng dễ dãi với Taeko bấy nhiêu. Mỗi lần trông thấy một cái nhẫn mới trên ngón tay em gái, Sachiko cũng cảm thấy bất an nghi ngại, nhưng mọi ngờ vực đều tan biến mỗi khi chị trông thấy cô Út vui vẻ như thế nào khi mua được một chiếc nhẫn bằng đồng tiền mình kiếm được. Cô Út có hân xường may, Sachiko cũng đã thấy những con búp bê do em gái làm bán với giá cao ngất ngưỡng thế nào, và sau khi tính toán sổ sách sau những cuộc triển lãm, tự Sachiko cảm thấy tin tưởng những điều cô Út nói. Đến khi cô Út chuyển sang may vá, thu nhập từ búp bê bị cắt hẳn, cô vẫn nói với các chị rằng có đủ tiền tiết kiệm để sang châu Âu hoặc mở một tiệm thời trang mà không hề gặp trở ngại nào trong chi tiêu. Sợ em gái phải dùng hết số vốn phòng thân, Sachiko đặt Taeko may quần áo cho Etsuko và cũng giới thiệu người quen trong xóm tới đặt may chỗ cô Út, nói chung cô Út có đồng ra đồng vào. Sachiko mù quáng tin tưởng Taeko, Taeko còn khoác lác rằng không cần gia đình hỗ trợ vẫn có đủ tiền sống tốt. Phải chăng Sachiko đã quá nhiều lần dung túng cho Taeko, nhắm mắt phớt lờ sự thật vì Taeko là em gái chị? Nhưng cô Út đã nói thế nào về Okubata? Không phải con bé từng bảo, không trông chờ dựa dẫm được vào anh chàng vô tích sự đó, chính Taeko mà cưới Okubata thì sẽ phải nuôi chồng đấy ư? Rồi thì chẳng nhận được gì từ anh chàng, một xu cũng không

có, lại còn phải ngăn không cho cậu ta vung tay quá trán nữa? Những lời tử tế ấy hóa ra toàn là lừa dối thiên hạ và các chị sao?

Nhưng có lẽ không phải chỉ Taeko có lỗi. Còn các chị của cô nữa, người đầu mà cả tin, ngây thơ, viễn vông, dễ dãi, khờ khạo đến vậy. Ngẫm lại mọi thứ trước mắt, Sachiko buộc phải thừa nhận lý lẽ của bà cụ là chuẩn xác: nguồn thu nhập đến từ sở thích của một cô gái không thể cho phép sống xa hoa như vậy. Sachiko nghi ngờ nhưng không chịu truy cứu cho ra nhẽ, thì ắt hẳn có kẻ cho rằng chị cũng ma mãnh chứ nào ngốc nghếch gì. Chị không tin được mình lại có Cô em như vậy, bởi không tin nên mới thành lăm chuyen. Sachiko nghĩ tới thiên hạ, nhất là đảng nhà Okubata, hẳn sẽ suy diễn động cơ của chị theo cách khác mà nóng ran cả má. Chị đã không giấu nổi bức tức khi mẹ và anh trai Okubata kịch liệt phản đối hôn sự. Giờ Sachiko mới hiểu cái lí của họ. Taeko đúng là phường đào mỗ, vậy cả nhà cô ả nhẽ nào không cùng một giuộc. Để em gái cư xử như thế, trách nhiệm của các chị và anh rể ở đâu? Sachiko đành công nhận Tatsuo đuổi Taeko ra khỏi nhà là đúng. Chị nhớ lại Teinosuke lúc nào cũng tránh né không muốn dính dáng đến việc của Taeko. Anh chỉ nói rằng cô Út phức tạp lắm không hiểu nổi, hẳn anh đã đoán ra được những góc khuất này. Có lẽ anh đã ít nhiều hé lộ với Sachiko bằng những lời vòng vo chẳng, thế thì sao không nói thẳng cho rồi.

Sachiko quyết định không đi gặp Okubata hôm ấy nữa. Chị than đau đầu, uống một viên pyramidon rồi vào giường nằm nghỉ. Cả ngày chị tránh mặt Teinosuke và Etsuko. Hôm sau, tiễn chồng đi làm xong chị lại vào giường nằm. Kể từ lúc Taeko nhập viện, chị đến thăm em gái ít nhất mỗi ngày một lần, chị đang tính ghé qua vài phút chiều nay. Vì lẽ nào đó con người có tên gọi là “Taeko” đã thay hình đổi dạng, trở nên xa cách và thoảng vẻ gian tà. Sachiko nghĩ đến lúc đi gặp em gái mà phát sợ. Khoảng 2 giờ chiều, O-Haru lên lầu. “Bà Makioka có lên viện không ạ? Cô Yukiko vừa gọi, nhờ bà Makioka cầm theo quyển Rebecca đấy ạ.” Hầy còn nằm trên giường, Sachiko đáp rằng chị không đi, sai O-Haru cầm theo quyển sách, nó ở trên giá trong buồng sáu chiếu. Chị gọi O-Haru giật lại: Giờ cô Út không cần chăm sóc kỹ như trước, em bảo cô Yukiko về nhà mà nghỉ ngơi.

Yukiko ở viện đã hơn mười ngày. Trước đó, vào cuối tháng cô qua nhà Okubata rồi lại từ nhà Okubata đi thẳng lên viện. Cô nghe lời Sachiko ngay, tối cùng ngày về đúng giờ ăn cơm. Sachiko ra vẻ như không có chuyện gì,

chị dậy vào cuối giờ chiều. Để thưởng công Yukiko vất vả, Teinosuke đã lựa một chai rượu Burgundy trắng hàng hiếm bấy giờ từ cái hầm rượu lèo tèo của mình, tự tay lau bụi và mở nút bấc nghe tiếng “bụp” vui tai.

“Cô Út thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Không phải lo lắng gì đâu ạ. Nhưng em nó hãy còn yếu, chắc còn chán mới hồi phục về như trước.”

“Con bé gầy đi à?”

“Gầy lắm luôn. Mặt Taeko giờ vừa dài vừa hóp, trong khi ngày trước Con bé mặt tròn vành vạnh, anh nhớ không? Hai gò má nhô cao thế này này.”

“Em phải đi gặp chị Út mới được. Bố ơi, cho con thăm chị Út nhé?” Teinosuke làm bầm nhịu mày. Thoáng chốc mặt anh giãn ra. “Con đi thì cũng được thôi. Nhưng bệnh lị là bệnh truyền nhiễm đấy nhé. Bác sĩ không cho, thì không đi thăm được đâu.”

Tinh thần đang phấn chấn nên Teinosuke để mọi người nói chuyện Taeko trước mặt Etsuko, thậm chí còn làm ra vẻ không cảm đoán con bé đi gặp dì. Song Sachiko vẫn giật mình trong lúc không khí đang thoải mái. Chị ngờ ngợ thái độ của Teinosuke với em vợ đã đổi khác.

“Như anh được biết thì bác sĩ Kushida đang chăm sóc con bé.” Anh lại quay sang Yukiko.

“Lúc trước thôi, chứ giờ bọn em không gặp bác sĩ nữa rồi. Ông ấy bảo không phải lo lắng. Bệnh nhân bắt đầu khá lên thì bác sĩ Kushida cũng mất dạng luôn.”

“Vậy thì thôi, em không cần đích thân lên viện đâu.”

“Phải, cần gì. Đã có Mito, còn cả O-Haru ngày nào chẳng lên phụ một tay.” Sachiko đồng tình.

“Bố ơi, bao giờ thì nhà mình xem kếp Kikugorō?”

“Bao giờ chẳng được. Chờ mỗi chị Yukiko về thôi mà.”

“Thứ Bảy tới nha bố?”

“Trước tiên nhà mình đi ngắm hoa anh đào cái đã. Kikugorō diễn cả tháng Cơ mà.”

“Thế thì thứ Bảy tuần sau nhà mình đi xem hoa anh đào, bố hứa nha?”

“Ừ, hứa rồi. Cứ chần chừ là hoa rụng hết đấy.”

“Mẹ cũng đi, chị Yukiko cũng đi phải không? Chị hứa nha?”

“Ừ, hứa.”

Sachiko hơi buồn khi nghĩ rằng năm nay thiếu mất Taeko. Giả sử Teinosuke coi mời ủng hộ một chút, thì chị đã đề nghị cả nhà đợi đến cuối tháng khi Taeko có thể ra khỏi giường để đi ngắm anh đào nở muộn Omuro.

“Mẹ đang nghĩ gì vậy mẹ? Mẹ cũng muốn đi ngắm hoa anh đào phải không?”

Teinosuke biết vợ đang nghĩ gì. “Liệu chúng mình đợi thì cô Út có thể đi cùng không? Giả sử Út khỏi hẳn, thì vẫn có thể ngắm anh đào nở muộn với cả nhà.”

“Nhưng cuối tháng này chắc gì con bé đã đi lại được.” Yukiko nói.

Yukiko để ý thấy tinh thần chị gái không vui vẻ như mọi người. Sáng hôm sau khi chỉ còn hai chị em, Yukiko hỏi:

“Chị đã qua gặp cậu Kei chưa?”

“Chưa, quả thực chị muốn bàn chuyện ấy với em.” Dẫn Yukiko lên gác, Sachiko mới kể lại toàn bộ câu chuyện của O-Haru.

“Em nghĩ thế nào, Yukiko? Liệu bà cụ có nói thật không?”

“Chị nghĩ thế nào?”

“Chị nghĩ bà ấy nói thật.”

“Em cũng vậy.”

“Tại chị hết cả. Chị quá tin tưởng con Út.”

“Đó cũng là lẽ thường mà.”

Mắt Yukiko nhòe đi, còn Sachiko đã khóc rồi.

“Có phải lỗi của chị đâu nào.”

“Chị biết ăn nói thế nào với anh Tatsuo, với chị Tsuruko?”

“Chị đã nói chuyện với anh Teinosuke chưa?”

“Làm sao mà nói với anh ấy được? Nhơ nhúc lắm.”

“Em tưởng anh ấy bắt đầu nghĩ rằng nên bao dung hơn với con bé chứ.”

“Tối qua thì có vẻ như vậy.”

“Với lại, em nghĩ anh ấy thừa biết tội lỗi của cô Út. Hắn là biết, nên anh ấy nghĩ chúng mình mà để mặc con bé thì càng mất hết thể diện.”

“Giá mà con Út chịu sửa đổi, anh ấy bắt đầu thay đổi suy nghĩ về nó rồi mà.”

“Em nhớ ngày xưa con bé ra sao thì giờ vẫn chừng nào tậ ấy.”

“VẬ chúng mình có nói rấ cồ nó cũng không thề nghe ư?”

“Con Út không nghe đâu. Chị nghĩ coi đã bao nhiêu lần mình chĩnh đón nó rồi.”

“Bà cụ nói đúng. Hai đứa nó lấy nhau là tốt cho cả hai.”

“Chắc vẫn còn phương án nào khác chứ.”

“VẬ em nghĩ con Út thực sự không ưa Okubata à?”

Cả hai chị em đều đang nghĩ về gã phục vụ bar tên “Miyoshi” nhưng nhắc đến cái tên ấy chỉ càng gây khó xử mà thôi.

“Em chịu thôi. Nó không chịu ở nhà Okubata, đến lúc Okubata đến viện thăm lại nói mãi không dứt. Nào có dấu hiệu xua đuổi đâu.”

“Hay con bé thực sự thích Okubata nhưng lại làm bộ ghét.”

“Suýt tí nữa em đã hy vọng như thế đấy. Nhưng chắc Taeko mặc cảm chịu ơn Okubata thôi. Nên có muốn đuổi cũng chẳng dám nói.”

Yukiko quay lại bệnh viện để cầm cuốn Rebecca về, hai, ba hôm sau Cô nghỉ ngơi, đọc sách và đi xem phim ở Kobe. Dịp cuối tuần, bốn người Teinosuke, Sachiko, Etsuko và Yukiko thực hiện chuyến hành hương hàng năm đến Kyoto để ngắm hoa anh đào. Đất nước gặp khó khăn nên chỉ loe hoe vài kẻ say rượu ngắm hoa, những cây anh đào được để dành cho người thực sự muốn chiêm ngưỡng chúng. Gia đình Makioka chưa bao giờ biết những cây anh đào rủ ở đền Heian lại tuyệt mỹ như vậy. Đó là một buổi ngắm hoa tự tại, yên tĩnh, hoàn toàn không chút phô trương.

Mấy hôm sau, Sachiko sai O-Haru trả lại Okubata số tiền chữa bệnh cho Taeko.

QUYỀN HẠ – 25

Mấy ngày sau, Okubata lại đến bệnh viện, và O-Haru đương ngồi với Mito bèn gọi về Ashiya để xin chỉ thị. “Đừng lạnh nhạt như lần trước nhé. Cứ tươi cười mời cậu ấy vào.” Sachiko trả lời. Trở về nhà vào buổi tối hôm đó, O-Haru báo rằng cậu Kei ngồi khoảng ba tiếng. Ba ngày sau, cậu ta lại đến, 6 giờ tối vẫn chưa có dấu hiệu về, O-Haru gọi đồ ăn và một chai sake từ một nhà hàng trên quốc lộ. Okubata hớn hờ lắm, nói mãi đến tận 9 giờ. Nhưng Taeko tỏ ra khó chịu. Cô bảo, tử tế nhường ấy là không đúng lúc. Đối xử tốt đẹp với Okubata thì cậu ta lợi dụng có ngày. O-Haru lấy làm khó hiểu sao cô chủ lại mắng mình - bề gì thì cô Út với cậu Kei ban nãy còn giòn chuyện lắm kia mà.

Đúng như Taeko đã dự đoán, được đối tốt ngoài mong đợi là Okubata phát huy. Mấy bữa sau anh chàng vác mặt lên bệnh viện, gọi đồ ăn ở cùng một nhà hàng, đến tầm 10 giờ thì bảo sẽ ở lại qua đêm. Sau khi gọi gấp về Ashiya, O-Haru trải tấm nệm Yukiko từng dùng trước đó ra bên cạnh chỗ của bệnh nhân và y tá trong buồng lớn - vừa trải vừa nói là may mà đệm vừa đủ to cho cậu - vì bản thân cô nàng cũng được ra lệnh phải ở lại nên O-Haru tìm vài cái gối tựa ghép vào để nằm ngủ ở buồng kế bên. Nhớ lại hôm nọ bị mắng, O-Haru sáng hôm sau cáo lỗi vì tìm khắp nơi không có lấy một lát bánh mì, mời cậu uống trà với ăn trái cây. Okubata thông thả ăn sáng.

Vài ngày sau Taeko được xuất viện và trở về phòng trọ. Cô vẫn phải nghỉ ngơi, mỗi ngày O-Haru sẽ ở bên cô từ sáng đến tận khuya để lo việc nấu nướng và dọn dẹp. Những bông anh đào cuối cùng, hoa nở sớm lần nở muộn rụng hết cả rồi và Kikugorô thì đã rời khỏi Osaka. Đó là cuối tháng Năm, Taeko còn chưa thực sự có thể ra ngoài. Không công khai “tha thứ cho cô Út, nhưng anh rể đã nói rõ rằng không phản đối việc để người ngoài trông thấy Taeko ghé Ashiya. Taeko hầu như ngày nào cũng sang ăn trưa để nhanh chóng phục hồi sức khỏe.

Trong khi đó, thế giới rung động trước những diễn biến mới ở Châu Âu. Vào tháng Năm, Đức xâm lược các nước Vùng Trũng²⁷ và thảm kịch Dunkirk; tháng Sáu, người Pháp đầu hàng, Hiệp định đình chiến được ký

kết tại Compiègne. Giữa phong ba ấy nhà Stolz có chuyện gì không? Bà Stolz dự đoán Hitler sẽ tránh được chiến tranh, không biết bây giờ bà nghĩ gì? Peter có lẽ đã đủ tuổi gia nhập Đoàn thanh niên Hitler. Ông Stolz hẳn đã nhập ngũ rồi chẳng? Nhưng có lẽ tất cả bọn họ, bà Stolz lẫn Rosemarie, đều đương say sưa trong chiến thắng đến mức không để phiền toái trong gia đình ảnh hưởng tới mình. Những suy đoán như thế cứ luẩn quẩn trong đầu Sachiko. Và rồi người ta không bao giờ có thể biết được khi nào thì nước Anh vốn biệt lập với lục địa châu Âu sẽ bị không kích, và khả năng xảy ra các cuộc không kích sẽ là vấn đề của Katarina, cô ấy giờ đang sống ở ngoại thành London. Số mệnh con người thật không nói trước được gì! Tất cả mọi người đều ghen tị với cô gái Nga tị nạn sống ở ngôi nhà bé xíu như nhà búp bê, vì cô lấy được anh chồng giám đốc và dọn vào tòa nhà to như lâu đài, song chẳng bao lâu thì cả dân Anh đã phải đối mặt với tai họa chưa từng có. Quân Đức sẽ tập trung lực lượng tấn công vào khu vực London nên lâu đài của Katarina có thể thành tro bụi chỉ sau một đêm. Nhưng tương lai còn có thể thảm khốc hơn nhiều, khéo Katarina không còn đến miếng ăn hay áo mặc. Có khi nào cô nghĩ về khoảng trời xa xôi nơi Nhật Bản không? Có khi nào cô nhớ về ngôi nhà nhỏ tồi tàn, tự nhủ phải chi mình ở đó thì đã không nên nỗi này?

“Em viết thư cho Katarina đi Út.”

“Lần sau gặp ông anh, em phải hỏi địa chỉ cô ấy mới được.”

“Chị cũng nên viết thư cho nhà Stolz. Không biết kiếm ai dịch ra bây giờ.”

“Sao chị không nhờ bà Hening lần nữa?”

Sachiko đã viết một bức thư dài cho bà Stolz, bức thư đầu tiên sau một năm rưỡi. Chị đã viết về nhiều điều: Nào là rất mừng khi nước đồng minh giành được thắng lợi quân sự, mỗi khi đọc tin tức về chiến tranh ở Châu Âu họ lại nghĩ đến và nói về gia đình Stolz, ở đây này, nhà Makioka vẫn ổn mặc dù sự kiện Lư Câu Kiều kéo dài, khéo chẳng mấy chốc cũng bị cuốn vào một cuộc chiến thực sự, từ cái ngày còn có gia đình Stolz làm hàng xóm đến nay, thế giới đã có bao biến cố làm họ không thể không ngỡ ngàng, bản khoán mơ tưởng có bao giờ những tháng ngày hạnh phúc xưa lại quay về, trận lụt đáng sợ hẳn đã để lại những kỉ niệm buồn trong lòng người nhà Stolz về nước Nhật, nhưng ở nước nào thì những thiên tai như thế cũng hiếm gặp thôi, nên gia đình chớ âu lo quá mà không quay lại Nhật Bản một

khi chiến tranh kết thúc, còn nhà Makioka thì muốn được ngắm châu Âu ít nhất một lần, biết đâu ngày nào đó, cả nhà chúng tôi lại xuất hiện ở Hamburg, vì chúng tôi vẫn hy vọng bé Etsuko được học về âm nhạc một cách bài bản nhất có thể, nên đã quyết chí cho con bé du học Đức. Sachiko thêm vào rằng sẽ gửi bé Rosemary khăn lụa và quạt trong một thư khác. Hôm sau chị đến gặp bà Hening, nhờ bà dịch lá thư ra, rồi vài hôm sau nữa nhân có việc lên Osaka, chị mua một chiếc quạt múa ở tiệm Minoya và gửi đi Hamburg kèm một vuông lụa.

Vào một ngày thứ Bảy đầu tháng Sáu, Teinosuke và Sachiko đi ngắm cây xanh ở Nara. Sachiko từ năm ngoái đã tắt bật với hai cô em gái, Teinosuke muốn vợ được nghỉ ngơi. Anh cũng cho rằng đã từ lâu lắm họ mới lần đầu có được giây phút riêng tư chỉ hai vợ chồng. Sachiko và Teinosuke đã dành đêm thứ Bảy tại khách sạn Nara, ngày hôm sau họ đi từ đền Kasuga đến Tam Nguyệt Đường, tượng Phật lớn và các ngôi đền phía tây thành phố. Đến tầm trưa, Sachiko bị quấy rầy bởi một nốt sưng ngứa sau tai. Chị càng lúc càng khó chịu khi tóc CỌ vào chỗ ấy. Cảm giác ngứa ngáy càng lúc càng tăng khi tóc chị cứ cọ vào chỗ bị kích thích. Có vẻ là dị ứng nhưng Sachiko nghĩ rằng trong lúc đi qua những tán lá ở đền Kasuga để làm dáng cho Teinosuke chụp vài kiểu ảnh bằng chiếc Leica chị đã bị ruồi cát đốt. Đáng ra chị phải lấy gì đó cho đầu, Sachiko hối hận đã không mang cái khăn quàng theo. Về khách sạn tối hôm ấy, chị nhờ cậu nhân viên giao hàng lý ra ngoài mua thuốc mỡ carbolic. Cậu bé nói không có thuốc nào như vậy, nên chị bôi tạm Mosquiton nhưng không mấy hiệu quả. Sachiko ngứa quá không ngủ được, sáng hôm sau lại nhờ mua thuốc kềm. Teinosuke đi thẳng lên văn phòng từ trạm Uehonmachi còn Sachiko về Ashiya. Đến tối nốt ngứa đã dịu đi. Từ cơ quan về nhà, Teinosuke gọi vợ ra hiên để xem tại chị cho rõ dưới ánh đèn mạnh. Không phải ruồi cát đâu, Teinosuke khịt mũi. Rệp đấy. Hả! Sao Sachiko lại có rệp được? Teinosuke đáp là ở khách sạn Nara. Bản thân anh sáng hôm ấy cũng thấy ngứa ran, nhìn này, anh xắn một bên tay áo lên. Rõ là rệp đấy mà, Teinosuke nói. Nếu em nhìn được sẽ thấy sau tai có tận hai vết cắn gần nhau. Sachiko cầm gương soi phía sau tai - chồng chị đã đúng.

“Anh nói đúng thật. Khách sạn hạng sang mà như thế đấy, hầu phòng với bồi bàn thì bất lịch sự, dịch vụ chả ra gì, lại còn có rệp.”

Sachiko tức điên vì khách sạn Nara. Làm hỏng cả hai ngày cuối tuần.

Teinosuke bảo, chúng mình nhất định phải đi bù chuyện khác. Tháng Sáu và tháng Bảy trôi qua. Cuối tháng Tám, anh có công chuyện trên Tokyo nên đề xuất hai vợ chồng sẽ đi chơi đâu đó dọc tuyến đường sắt Tokyo-Osaka. Sachiko đã ập ỷ ý định đi một vòng quanh vùng hồ chân núi Phú Sĩ. Lúc ấy họ định rằng Teinosuke có lẽ lên trước, hai hôm sau Sachiko lên theo, vợ chồng hẹn nhau ở nhà trọ Hamaya rồi về Osaka theo đường đi qua vùng hồ. Teinosuke khuyên nên mua vé nằm hạng ba, anh bảo mùa nóng ngủ ở toa hạng ba thì không còn gì bằng. Toa đó không có rèm chắn, gió lửa mát rười rượi. Toa hạng ba tốt hơn nhiều so với hạng hai. Nhưng có lẽ Sachiko quá mệt vì hôm ấy diễn ra một cuộc tập trận trên không còn bản thân chị bị kéo đi diễn tập phòng cháy. Bất kể thế nào, mỗi khi chớp mắt chị lại mơ thấy cuộc tập trận trên không bừng tỉnh rồi thiếp đi với cùng một giấc mơ. Hình như là ở trong căn bếp nhà Ashiya, nhưng lại kiểu cách rất tân thời theo lối Hoa Kỳ, sơn trắng, gạch men trắng, đồ sứ, đồ thủy tinh sáng choang. Tiếng còi báo động inh ỏi, những món đồ thủy tinh và đồ sứ rung lên, nứt ra và vỡ vụn. “Yukiko, Etsuko, O-Haru, nguy hiểm quá” chị nói, trốn vào phòng ăn, né xa những mảnh sáng chói trong không khí. Cốc cà phê, vại bia, ly rượu vang, chai whisky cũng rung lên, vỡ tan trong phòng ăn. Khủng khiếp quá, chị lại dẫn tất cả lên gác, ở đó họ thấy bóng đèn đồng loạt phát nổ. Rồi họ chạy vào một căn phòng chỉ toàn đồ đạc bằng gỗ - Sachiko choàng tỉnh. Chị đã mơ cùng một giấc mơ không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng thì trời sáng. Ai đó đã mở cửa sổ và chị bị tro than bay vào mắt. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt chị. Chị đến Hamaya lúc 9 giờ, thì Teinosuke đã ra ngoài. Chị nghĩ đến việc ngủ bù, nhưng tro vẫn vương trong mắt chị. Mỗi lần chớp mắt là nước mắt lại chảy ra. Nước rửa mắt cũng không ăn thua. Cuối cùng, chị yêu cầu bà chủ nhà gọi một bác sĩ nhãn khoa giỏi để gấp mảnh tro ra. Bác sĩ yêu cầu chị phải đeo băng trong quãng thời gian còn lại trong ngày, hôm sau ông sẽ quay lại. Có chuyện gì vậy em, Teinosuke hỏi khi quay lại ăn trưa. Tại anh mà em khổ sở thế này đây. Em sẽ không bao giờ ngủ ở toa hạng ba nữa. Hình như có cái gì đó cứ phá tuần trăng mật tập hai của vợ chồng mình ấy, Teinosuke cười. Anh sẽ làm xong việc thật nhanh để mai về sớm vậy. Em còn phải đeo băng trong bao lâu? Chỉ có ngày hôm nay thôi, nhưng nếu em không cẩn thận thì có thể tổn thương nhãn cầu, mai em còn phải gặp bác sĩ. Bỏ về sớm thì em biết làm thế nào. Bụi bay vào mắt thôi mà, Teinosuke cười. Ông bác sĩ khéo về chuyện để làm tiền, tối là mắt em sẽ ổn thôi.

Sachiko gọi điện thoại tới nhà chị cả ở Shibuya trong lúc Teinosuke ra ngoài. Chị giải thích với Tsuruko, là chúng em vừa đến đây buổi sáng, tối lại về. Ngại vì con mắt đang băng bó của mình, Sachiko hỏi liệu chị cả có phiền nếu qua nhà trọ của chúng em không? Tsuruko trả lời rằng có những lý do khiến chị không thể rời khỏi nhà, mặc dù rất muốn gặp Sachiko. Sau đó Tsuruko hỏi tin tức về Cô Út. Cô Út hồi phục rồi, Sachiko nói. Cảm thấy rằng không nên quá gay gắt về việc “trục xuất” cô Út, vợ chồng em đã cho phép nó quay về Ashiya, mặc dù không công khai. Sachiko thực sự không thể bàn bạc vấn đề này qua điện thoại. Chị sẽ sớm phải quay lại Tokyo. Buồn chán quá đỗi, chị đợi cho đến khi đường hạ nhiệt và ra Ginza dạo chơi. Bộ phim Lịch sử được làm nên trong đêm đang Công chiếu. Chị đã từng xem một lần, và đột nhiên muốn xem thêm một lần nữa. Vì chỉ nhìn được một mắt nên chị thấy Charles Boyer không giống Charles Boyer. Đôi mắt đẹp kia không còn nét quyến rũ thường thấy. Chị quyết định tháo băng. Mắt chị có vẻ đã lành - không còn thấy nước mắt chực ứa ra. Tối hôm ấy chị bảo Teinosuke rằng anh nói đúng. Ông bác sĩ chỉ giỏi về chuyện. Đúng là bác sĩ đâu cũng thế, kéo dài thêm một ngày để ăn tiền mà cũng làm.

Hai vợ chồng dành hai đêm sau đó ở hồ Kawaguchi. Chuyến “trăng mật tập hai” này đã bù đắp cho thất bại ở Nara. Gác lại cái nóng của Tokyo, họ tận hưởng làn gió thu trong lành dưới chân núi Phú Sĩ, và chỉ cần đi dạo ven hồ hoặc nằm nhìn ngọn núi từ cửa sổ tầng hai là đủ. Dân Tokyo gốc không thể tưởng tượng được sức hấp dẫn của ngọn Phú Sĩ đối với một người như Sachiko, hầu như không biết gì về miền Kanto - một sự mê hoặc lạ lùng như cái cách “khát khao Phú Sĩ” hấp dẫn người ngoại quốc. Họ đã chọn khách sạn Fuji View này vì Sachiko bị thu hút bởi cái tên. Và ngọn núi Phú Sĩ kia, ngay trước mặt khách sạn, như treo trên đầu họ. Lần đầu tiên Sachiko có thể nhìn lên từ chân núi và quan sát mọi sự thay đổi từ sáng đến tối như ý muốn. Cả khách sạn Fuji View và khách sạn Nara đều được hoàn thiện bằng gỗ mộc theo phong cách của dinh thự Nhật Bản truyền thống, nhưng chỉ giống nhau ở điểm ấy thôi. Khách sạn Nara đã cũ, nước gỗ tối sẫm và ẩm đậm. Ở đây, những bức tường và cột trụ, kể cả ở những góc xa nhất trong phòng đều tinh tươm sạch sẽ, một phần vì khách sạn còn mới, nhưng cũng một phần vì không khí miền núi trong lành không đâu bằng. Sau bữa trưa ngày thứ hai ở đây, Sachiko nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà. Chị có thể nhìn thấy đỉnh Phú Sĩ ở một bên, bên kia là những dãy núi uốn lượn quanh

hồ Kawaguchi. Vì lý do nào đó, chị nghĩ về một cái hồ chưa từng trông thấy, và về bài thơ Tên tù nhân ở Chillion. Không phải là những ngọn núi và màu sắc của bầu trời, mà cảm nhận về không khí nơi này khiến chị thấy như thể đang đặt chân lên một đất nước xa xôi. Và chị cũng cảm thấy như mình đang dưới đáy một hồ nước mát lạnh, không khí trên núi tựa tựa thứ nước có ga sủi lên bọt khí. Những đám mây nhỏ lướt qua mặt trời. Ánh sáng chột tắt rồi lại đột ngột bùng lên, và vào những lúc như vậy, màu trắng của những bức tường cơ hồ xuyên qua mắt khiến tâm trí chị cũng trong lành như không khí ở đây. Hồ Kawaguchi dạo trước luôn ồn ào với những người đi tránh nóng. Từ những năm 20 lượng khách sụt giảm mạnh, bây giờ khách sạn rộng rãi này trống trải và yên ắng. Có cố căng tai ra cũng không nghe được âm thanh nào. Nhìn ánh sáng đi rồi lại đến trong im lặng, Sachiko đánh mất ý thức về thời gian.

Teinosuke cũng đang nhìn chằm chằm lên trần nhà và thưởng thức sự im lặng. Anh đứng dậy, bước tới để nhìn ra ngọn Phú Sĩ.

“Thú vị quá anh ạ.” Sachiko nói.

“Cái gì thế?”

Sachiko đang nhìn cái bình thủy mạ ni-ken trên chiếc bàn bên gối.

“Lại đây xem. Xem chúng mình đang ở đâu này.”

Bề mặt bóng nhẵn của bình đun nước là một mặt gương cầu lồi phản chiếu những chi tiết nhỏ nhất của căn phòng sáng sủa. Tuy nhiên, tất cả đều bị bóp méo so với tỷ lệ thông thường, khiến căn phòng trở thành một đại lễ đường với trần nhà cao vô tận. Sachiko, lúc này đang ngồi dậy trên giường, lại ở tít xa.

“Nhìn em đi anh,” chị lúc lắc đầu, giơ một cánh tay lên, và trên tấm gương lồi, dáng người đang xa lúc lắc đầu và giơ cánh tay lên - như nàng tiên tí hon trong viên pha lê, thần nữ trong long cung dưới đáy đại dương hay phi tử nơi hậu cung.

Anh tự hỏi bao lâu đã trôi qua anh mới lại thấy vợ mình trẻ trung hồn nhiên như vậy? Họ như quay trở lại mười năm trước, thậm chí xa hơn, về lại chuyến trăng mật ngày nào. Sau một đêm ở khách sạn Phú Sĩ trên cùng dãy núi này, họ lái xe quanh hồ Ashi với núi Phú Sĩ làm nền, hiển nhiên cảnh quan xung quanh đã đưa họ trở lại chuyến đi thuở nào.

“Chúng mình phải đến đây thường xuyên mới được” - đêm hôm ấy, Sachiko thì thầm trên giường. Teinosuke đồng ý. Vợ chồng thủ thủ ban đêm nhưng cũng nhắc đến cả những vấn đề nghiêm túc. Chồng đang tâm trạng thoải mái như vậy mà bỏ lỡ cơ hội thì thật là tiếc. Sachiko khẽ nhắc đến chuyện của Taeko. Teinosuke, anh nên đến gặp em nó. Anh biết chứ, Teinosuke nói. Anh quá nghiêm khắc với con bé, đối với kiểu người như bé Út, nghiêm khắc chỉ càng gây thêm rối ren, ê chề. Từ nay anh sẽ không thiên vị cô em vợ nào cả.

QUYỀN HẠ – 26

Tháng Chín, Teinosuke đã thực hiện được lời hứa trong tuần trăng mật tập hai”. Anh gặp Taeko lần đầu tiên kể từ khi cô ra khỏi nhà. Teinosuke vẫn tránh mặt cô dù cho phép cô đi lại thoải mái đến Ashiya. Giờ thì cả nhà mở tiệc tối ăn uống vui vẻ với năm người: hai vợ chồng, hai em vợ và bé gái. Sachiko và Yukiko vẫn còn lẩn cấn với câu chuyện nghe được từ O-Haru nên ý chừng gượng gạo với Taeko. Dù sao họ đã quyết tâm gạt mối ưu phiền đi để gần gũi với em gái ít nhất trong một buổi tối. Không được cho Teinosuke biết, cũng không tự mở miệng quở mắng Taeko. Vì phần lớn trách nhiệm nằm ở hai cô chị, nên dù bàn tính gì với nhau nhưng cả Sachiko lẫn Yukiko đều có chung quyết định: họ phải thật vồ về, tình cảm thì mới hòng thu phục được cô em ngỗ nghịch này. Phòng ăn đến là náo nhiệt, mọi người tự cho phép uống nhiều hơn mức ngày thường. Sao chị Út không ở lại đêm này? Etsuko gợi ý, cả Teinosuke lẫn hai người kia đều lập tức hưởng ứng. Quyết rồi nhé, Taeko lại đêm nay. Etsuko mừng lắm, cô bé, Yukiko và chị Út sẽ ngủ cùng nhau. Dễ bị kích động nên vào những dịp thế này bé rất phấn khích.

Cái duyên xưa của Taeko đã trở lại. Khi Sachiko nhìn thấy khuôn mặt phờ phạc và làn da loang lổ như người có bệnh phong tình, chị tự hỏi liệu về trẻ trung còn có cơ may quay về, nhưng Taeko đã tái xuất trong vai người con gái xinh đẹp tân thời, hoạt bát với khuôn mặt tròn trịa. Teinosuke bảo: “Nề mặt nhà chính, em nên chịu khó sống ở bên ngoài, ban ngày cứ lại đằng Ashiya thoải mái, tối về nhà trọ.” Căn phòng trên gác ngày trước đã được trả lại cho Taeko, cô sẽ ngồi bên khung cửa Sổ ngập nắng mà đắm mình trong công việc may vá, phần lớn là may theo đặt hàng của Sachiko. Thỉnh thoảng có ăn vội bữa tối rồi lại quay trở về phòng. Với hy vọng khiến Taeko khỏi nhận tiền từ Okubata, Sachiko lặng lẽ ra ngoài tìm thêm đơn hàng cho em. Ngắm Taeko làm việc, tình cảm của chị dành cho em gái lại trào dâng. Cô Út thích làm việc thật. Đúng là con bé háo thắng nên đã làm đường lạc lối. Nhưng chỉ cần các chị trông chừng, biết đâu tố chất của Taeko lại biến chuyển thành điều gì đó phát triển tốt đẹp. Taeko mới khéo tay làm sao, con bé rất nhanh thạo những kỹ năng mới. Đi học múa chưa bao lâu Taeko đã

múa giỏi rồi, làm búp bê, Taeko nhanh chóng làm được những con búp bê tinh xảo, giờ thì nhìn con bé may vá mà xem! Bói đâu ra những cô chưa đầy ba mươi mà đa tài đa nghệ như nó chứ.

“Cô Út chăm chỉ quá, nhưng dùng đi thôi kẻo bé Etsuko mất giấc ngủ, với lại sáng mai đau nhức cứng cả người ra đây.”

“Em tính làm xong đêm nay luôn.”

“Thôi, mai xong cũng được. Có cần phải lao lực kiếm từng ấy tiền không?”

Taeko khẽ cười. “Em thực sự cần tiền đây.”

“Cần gì nói với chị nhé Út. Chị lúc nào cũng có tiền cho em tiêu xài mà.”

Hiện Teinosuke đang làm sổ sách cho một hãng sản xuất vũ khí nên ví tiền của Sachiko chật căng, vả lại chị cũng khéo chi tiêu vun vén, Teinosuke cũng chỉ ra rằng nhà nhánh hầu như không cần sự giúp đỡ nào từ nhà chính mà vẫn chăm lo cho Yukiko được, thì cũng nên chăm lo cho cả Taeko nữa. Vì vậy mỗi khi có cơ hội, Sachiko lại nhắc đến tiền chu cấp, nhưng Taeko luôn nhẹ nhàng khước từ, như thể cô quá kiêu hãnh để chấp nhận đề nghị của chị gái - dường như quần bách lăm Taeko mới chịu dựa dẫm vào người khác.

Sachiko lẫn Yukiko đều không thể đoán được Taeko còn qua lại với Okubata gần đây hay không. Mặc dù đến Ashiya mỗi ngày nhưng Taeko luôn dành thời gian đi đâu đó. Cô thường đến vào chiều muộn và ở lại vào buổi tối, hay sáng đến thì chiều về. Có thể Taeko gặp cậu Kei, có thể không. Hai cô chị lo ngay ngáy nhưng không ai muốn truy hỏi Taeko cả. Họ đồng tình với bà cụ: giải pháp duy nhất là tác thành cho Taeko và Okubata. Song nếu nói trắng ra như thế thì quá hấp tấp, hai cô chị chỉ mong sao thời gian làm Taeko hồi tâm chuyển ý. Rồi một ngày đầu tháng Mười - cô về nhà báo tin rằng Okubata sẽ đi Mãn Châu²⁸.

“Đi Mãn Châu?” Sachiko và Yukiko đồng thanh hỏi.

“Chuyện này hài lắm.” Taeko cười và kể lại câu chuyện của mình:

Cô không kể tường tận chi tiết, nhưng hình như một vị chức tước nào đó đang tuyển mộ chừng hai, ba chục thanh niên Nhật làm tùy tùng cho Hoàng thất Mãn Châu. Tuyển mộ làm tùy tùng đấy, nhưng phẩm cấp thì xoàng thôi. Đúng ra là đi làm nô tài, chăm sóc nhu cầu sinh hoạt của Hoàng đế bệ

hạ, nên không đòi hỏi trí tuệ hay đào tạo gì cả. Miễn xuất thân con nhà dòng dõi, mặt mũi sáng sủa, tác phong lịch sự - đại khái là mấy cậu ấm con nhà giàu, ngu xuẩn một tí cũng được. Đúng là đo ni đóng giày cho cậu Kei rồi. Mấy ông anh cậu Kei nhiệt tình hơn cả. Hầu hạ Hoàng Đế Mãn Châu thì lo gì thiên hạ đàm tiếu, công việc ấy ắt cũng chẳng mấy khó khăn, quá hợp với cậu Kei. Nếu cậu Kei chịu đi Mãn Châu, có thể gia đình sẽ chào đón cậu quay về. Người nhà ai chẳng muốn điều tốt cho cậu.

“Hay nhỉ. Nhưng Okubata ưng thuận thì cũng lạ.”

“Ôi dào, vẫn chưa quyết định đâu. Ai nấy đều giục giã, nhưng anh ta cứ phân vân.”

“Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên cả Út ạ. Nghĩ mà xem, cậu ấm Semba sang Mãn Châu!”

“Nhưng anh ấy cần tiền. Cậu Kei sắp phải dọn ra khỏi nhà thuê rồi, có ai ở Osaka này thèm muốn anh ta, anh ta phải kiếm việc làm chứ. Đây là cơ hội của cậu Kei đấy.”

“Có lẽ vậy. Việc này đâu phải ai cũng làm được.”

“Chính xác. Thành thử thu nhập mới béo bở như thế. Đó cũng là lý do em thúc bách anh chàng, em nói, anh chỉ phải ở đó một, hai năm thôi. Trong quãng thời gian ấy, ông anh cả cũng sẽ nguôi giận, mọi người lại hồi phục niềm tin với anh ấy. Em bảo Okubata nên quyết tâm mà lên đường.”

“Nhưng cậu ấy sẽ đơn độc lắm. Bà vú có đi cùng không?”

“Bà ấy bảo muốn, nhưng vương hai người con trai với mấy đứa cháu.”

“Vậy thì em nên theo cậu ấy, Út ạ.” Yukiko bảo. “Chắc em cũng sẵn lòng nếu đây là cơ hội để Okubata làm lại cuộc đời.”

Taeko khịt mũi và cau mày.

“Nếu em hứa đi cùng dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như sáu tháng chẳng hạn, để giúp Okubata ổn định bên ấy, thì kiểu gì cậu ta cũng đi. Út này, nếu giúp được cậu ta, thì em nhất định phải làm.”

“Đúng rồi Út ạ, có khi anh trai Okubata còn mang ơn em đấy.” Sachiko phụ họa.

“Đây là thời cơ để em cắt đứt với anh ta.” Taeko hạ giọng, nhưng từng chữ đều rành mạch rõ ràng. “Bằng không, anh ta sẽ cứ nhí nhằng níu kéo. Tốt nhất là cho anh ta đi một mình. Đây, nên tụi em cứ cãi nhau suốt.”

“Này Út, các chị nào ép em lấy Okubata. Chỉ là khuyên em nên ở với cậu ấy chừng đâu sáu tháng hay một năm. Khi nào thấy mọi sự đã hòm hòm, thì em tự mình quay về.”

“Em mà sang tận Mãn Châu, thì càng khó bỏ anh ta hơn bao giờ hết.”

“Có thể. Nhưng chắc chắn em sẽ làm cho Okubata hiểu được vấn đề. Nếu cậu ta không chịu, thì em tự về là xong thôi mà.”

“Thế có ai tính rằng Okubata sẽ vớt lại mọi thứ để đuổi theo em không?”

“Chị đương nhiên hiểu ý em. Nhưng nói gì thì nói, em đã mắc nợ cậu ấy rồi, nếu muốn bỏ người ta, em nên trả ơn trước cái đã.”

“Em sẽ không vì Okubata mà đi Mãn Châu. Em chẳng nợ nần gì anh ta cả.”

Sachiko không nói nữa. Nhưng Yukiko nặng nề:

“Có thật là em không nợ nần cậu ta không? Ai mà chẳng biết hai đứa bấy nhiêu năm qua lại với nhau.”

“Em có ý định chia tay Okubata từ lâu rồi, tại anh ta cứ lẻo đẻo theo em. Em nợ anh ta cái gì! Anh ta làm phiền em thì có.”

“Không phải em nhận chu cấp từ Okubata rất nhiều sao? Chị không muốn làm em cáu, nhưng em có lấy tiền của cậu ta không?”

“Hỏi thế mà cũng hỏi. Tuyệt nhiên không.”

“Thật à?”

“Chưa bao giờ em cần tiền của anh ta. Chị thừa biết em tự lo được cho mình, còn dư gửi nhà bằng kia mà.”

“Đây là em nói thế. Nhưng có người không đồng tình với em đâu. Chị chưa bao giờ trông thấy sổ tiết kiệm của em, cũng không biết em có bao nhiêu tiền.”

“Chị tưởng cậu Kei làm ra tiền à, nhầm to nhé. Em còn phải cho tiền anh ta thì có.”

“VẬY chị hỏi em cái này.” Yukiko đang nghịch mấy bông cúc trong bình hoa thủy tinh. Mặc dầu né tránh ánh mắt của em gái, giọng nói cô vẫn bình thản, bàn tay thư thái, trông cô không có dấu hiệu xúc động nào. “Cái áo khoác lông lạc đà mùa thu năm ngoái ấy, có phải cậu Kei mua cho em không?”

“Em đã bảo rồi, cái áo giá ba trăm rưỡi yên, em bán hai bộ kimono và một cái áo khoác để mua. Bán bộ kimono nào em có thể kể ra được kia mà.”

“Nhưng bà cụ nói cậu Kei mới là người trả tiền, bà ấy có hóa đơn.”

Taeko không đáp.

“Cả cái đầm tiệc bằng voan nữa. Bà ấy còn giữ hóa đơn đấy.”

“Loại người đó nói gì chị cũng tin sao?”

“Chị nào có muốn. Nhưng người ta nói có bằng chứng rành rành. Nếu bà cụ dối trá thì em có thể cho các chị xem tài khoản của em.”

Taeko vẫn bình tĩnh như thường. Cô đắm đắm nhìn Yukiko, không đáp nửa lời.

“Bà cụ cũng bảo, chuyện này kéo dài mấy năm nay, mà cậu Kei chu cấp cho em không chỉ quần áo. Cả nhẫn, son phấn, trâm cài. Bà ấy nhớ rõ từng món, còn nói rằng cậu Kei bị ông anh từ mặt vì ăn trộm đồ trang sức của tiệm đem cho em.”

Taeko không đáp.

“VỚI lại, em có nhiều cơ hội để chia tay Okubata mà. Như lúc em cặp kè với Itakura chẳng hạn.”

“CHẮNG phải lúc đó các chị cũng không muốn em bỏ Okubata sao?” “Phải, tụi chị muốn em lấy cậu ta. Nhưng nếu tụi chị biết được em vừa vụng trộm với Itakura vừa lợi dụng tiền bạc của cậu Kei, có khi tụi chị đã nghĩ lại.”

Sachiko đồng tình với Yukiko. Phải mắng cho cô Út một trận. Nhưng bản thân chị không dám, nên chỉ dõi theo với sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ. Đây là lần thứ hai chị thấy Yukiko ra mặt thể hiện. Trận công kích đầu tiên vào khoảng năm năm trước, đối tượng là Tatsuo. Điều gì đã khiến Yukiko lột xác như thế? Sachiko chứng kiến một Yukiko cam chịu bất đồ trở nên hiên ngang và uy lực, cuối cùng chính Tatsuo phải cầu xin em vợ rủ lòng thương.

“Dĩ nhiên cậu ta không làm ra tiền, nhưng em có thể mở miệng nói mình không nợ nần kẻ đã vì mình mà ăn cắp chỗ trang sức kia không? Kẻ không có phương kế nào khác để làm ra tiền ấy! Nếu em định suy diễn chệch hướng, thì chị nói cho mà biết, bà cụ không hề kể lể vì căm phẫn. Bà ấy chỉ nói rằng, cậu nhà đã nhọc lòng vì cô Út đến thế, thì mong các chị khuyên giải cô, để cô chịu lấy cậu. Các chị đã biết cả rồi, nên các chị mới đồng tình với bà cụ đấy.”

Taeko vẫn không nói gì.

“Em bòn rút của Okubata chán chê, rồi bảo rằng biết một nơi phù hợp với đám thanh niên ăn hại, ráp tâm đây cậu ta đi Mãn Châu. Sao em có thể làm như vậy hả Út?”

Taeko lặng thinh, có thể vì không có câu trả lời, hoặc cho rằng trả lời cũng chỉ phí thời gian. Yukiko thuyết một thôi một hồi đến khi bắt đầu nói lặp ý. Lúc này Taeko đang khóc, dù khuôn mặt cô vẫn vô cảm như mọi khi. Cô cơ hồ không nhận thấy nước mắt đang tuôn dài trên má. Sau đó đột nhiên cô đứng phắt dậy rời khỏi phòng, đóng cửa đánh sầm làm cả căn nhà rung chuyển. Một lúc sau, họ nghe cả tiếng của chính đóng sầm lại.

QUYỀN HẠ – 27

Cảnh tượng đáng nhớ ấy xảy ra ngay trước bữa cơm trưa. Teinosuke và Etsuko không có nhà, O-Haru vô tình lại ra ngoài đi công chuyện. Tiếng cãi vã trong phòng ăn đóng kín nghe chỉ như nói chuyện hàng ngày, thành ra mấy cô giúp việc không nghi ngờ chút nào. Song tiếng sập cửa đánh rầm khác xa bình thường, O-Aki giật mình chạy vào hành lang. Trống trơn. Cô mở hé cửa phòng ăn, ngạc nhiên trông thấy cô Út không còn ở đó. Bà chủ Sachiko và cô Yukiko đang trải khăn lên bàn để dọn cơm trưa.

“Sao thế?” Sachiko hỏi.

“Không có gì ạ.” O-Aki bối rối.

“Cô Út đi rồi. Chỉ còn chị với bà Makioka thôi.” Yukiko nói. Khi O-Aki đi khỏi, Yukiko tiếp lời: “Thỉnh thoảng nói chuyện với con bé cho nó tỉnh ra.” Vậy là ý chừng cô đã quyên khuấy đi cái việc hai chị em đã giấu Teinosuke và Etsuko. Etsuko và O-Haru hơi ngạc nhiên khi Taeko không xuất hiện vào ngày hôm sau. Hai người thắc mắc hay cô Út bị cảm lạnh. Sachiko đáp, lạ nhỉ, con bé không đi làm. Sachiko cứ tưởng lâu lâu mới gặp lại Taeko, thế mà sáng ngày thứ hai cô Út đã thản nhiên quay về. Taeko chào Yukiko như thể không có chuyện gì xảy ra cả, Yukiko cũng hài lòng đáp lại. Taeko bảo, Okubata quyết định không đi Mãn Châu nữa. Yukiko gật đầu, thế là cả hai không nói thêm gì về việc này.

Vài ngày sau, Sachiko và Yukiko tình cờ gặp Itani ở Kobe. Họ nghe được tin bất ngờ: Itani sẽ chuyển nhượng tiệm làm đẹp của mình để sang Hoa Kỳ một lần nữa. Vài người bạn chỉ ra rằng, tình hình quốc tế đang bất ổn, khéo sẽ có giao tranh giữa Hoa Kỳ với Nhật Bản. Chị không đợi thêm chút nữa được sao? Nhưng Itani trả lời: có giao tranh với Hoa Kỳ thì không thể ngày một ngày hai là chấm dứt, thà đi cho chúng luôn, rồi về nhanh trước khi có chuyện. Làm hộ chiếu lúc này không dễ nhưng Itani có cách của mình. Chị ta định đi trong sáu tháng hoặc một năm. Nếu về sớm thì không cần phải sang nhượng tiệm làm đẹp, nhưng từ lâu chị đã ấp ủ ý định làm ăn trên Tokyo kia và đây là cơ hội của chị. Sachiko và Yukiko không hoàn toàn

ngạc nhiên, vì họ nhớ mang máng mình đã nghe đại khái về những kế hoạch này khi ông chồng từ lâu đã liệt toàn thân của Itani qua đời năm ngoái. Lúc này vừa xong giỗ đầu của chồng, chị ta quyết định hành động. Itani là thế, đã quyết là phải làm ngay. Chị đã tìm được người chọn mặt gửi vàng, chuẩn bị mọi sự sắp xếp để bán lại tiệm và thậm chí đã giữ chỗ trên chuyến tàu đi Mỹ. Mọi người muốn tổ chức bữa tiệc chia tay gì đó cho Itani nhưng thời buổi này tiệc tùng không phù hợp, với lại chị đi quá gấp. Thậm chí, Itani còn nghĩ có khi bỏ qua công đoạn tiễn đưa trước khi ra đi.

Itani nói gì chẳng nữa, thì chị vẫn là người có tiếng ở Kobe. Xem ra không thể có chuyện chẳng ai dám ra một tổ chức tiệc chia tay cả. Không làm tiệc lớn, thì ít ra vợ chồng mình cũng nên mời Itani đến ăn tối, Sachiko bảo chồng tối hôm ấy. Chị Itani đã mai mối cho Yukiko mấy bạn. Thế nhưng sáng hôm sau chị nhận được một thông cáo in ra giấy, thẳng thừng từ chối những bữa tiệc chia tay và các hoạt động tương tự bên cạnh những thông tin khác. Itani sẽ rời Tokyo vào ngày tối hôm sau. Chị sẽ ở khách sạn Đế Quốc cho đến lúc lên tàu, thành thử không còn thời gian tiệc tùng nữa. Thế nên, ba chị em sẽ ghé qua đưa quà tạm biệt hôm nay hoặc ngày mai. Nhưng vì cứ bối rối mãi khoản chọn quà nên hôm đầu tiên cả ba không làm gì cả. Sachiko và Yukiko lần nữa đến sáng hôm sau khi Itani đột ngột xuất hiện. Cả ba cô đang định ghé thăm, thấy Itani thì nghĩ bụng chị ấy thật tử tế, chắc là chị đang bận lắm. Rồi Itani bảo, cần gì phải ghé thăm tôi nào, có đến thì tiệm cũng đã đổi chủ rồi, nhà cửa đang lộn xộn hết cả lên vì anh tôi đang chuyển vào đây. Tôi chỉ lựa ra vài chỗ thân nhất mới đến chào thôi. Không có thời gian nên Itani chủ trương chỉ đứng ngoài cửa, nhưng không hiểu sao với mấy chị em Makioka, và chỉ có nhà Makioka là chị ta muốn ngồi lại lâu hơn. Mà chị cũng có chuyện cần nói với họ nữa. Sachiko bảo, “Kia, chị vào nhà đi.” Itani liếc đồng hồ và vào phòng khách, chị chỉ có thể ngồi được mười, hai mươi phút là cùng.

Itani bảo: tôi đi một loáng sẽ về Nhật ngay, trước khi mọi người kịp biết tôi đi mất ấy chứ. Song tôi vẫn buồn khi nghĩ đến chuyện sẽ rời Kobe hẳn. Đặc biệt, tôi nói thế này mong mọi người thứ lỗi, cả nhà ta, chị Makioka, tiểu thư Yukiko và tiểu thư Koi-san là tôi quý vô cùng. (Chị ta liền thoáng như mọi khi, không cho ai ngắt lời.) Đàn bà con gái nhà mình ai cũng có những nét đặc sắc, ba chị em rất giống mà cũng rất khác nhau. Quả thực đi khỏi Kobe, tôi chẳng lấy làm luyến tiếc quá, nhưng có một việc khiến tôi buồn

thật. Đây là sẽ không được gặp các chị em nhà mình nữa, tôi đã quấy quả các chị nhiều và chỉ mong mọi người tiếp tục chiếu cố cho tôi. Hôm nay gặp mấy chị em nhà ta thật là mừng, nhưng không may tiểu thư Koi-san lại không ở đây. Sachiko bảo, con Út sẽ đến ngay ấy mà, hay để tôi gọi? Itani bảo thôi và đứng dậy ngay lúc Sachiko ra chỗ cái điện thoại. Xui thật đấy nhỉ, nhưng chị chuyển lời cho tiểu thư Koi-san được không ạ? Trong mười ngày tới tàu chưa nhổ neo đâu, Itani nói thêm. Nếu được thì cả ba chị em lên Tokyo nhé? Không phải để tiền, chả là có một người ở Tokyo mà tôi muốn mấy chị em gặp mặt.

Itani tuôn một tràng sau khi ngừng lại để lấy hơi:

Tôi lo nói như vậy với đối tượng quan trọng nhất là không phù hợp, tuy nhiên tôi đã áy náy mãi việc chuyển đi Kobe thì lại làm dang dở vụ mai mối cho tiểu thư Yukiko này mà tôi đặt kỳ vọng. Này nhé, chẳng phải nịnh nọt gì nhà ta, nhưng trộm nghĩ trên đời nào có mấy đàn bà con gái được như tiểu thư Yukiko, mấy gia đình mà các chị em được như nhà Makioka, tôi há chẳng phải đang trốn tránh trách nhiệm ư, thôi ít ra trước khi rút lui cũng phải bắt đầu cái gì đó để không phải áy náy. Tôi tìm được đối tượng mới rồi. Chắc nhà ta đã nghe đến họ Mimaki, họ vốn có liên hệ với triều đình từ lâu. Tử tước Mimaki đời trước vốn là một nhân vật trong cuộc Duy Tân Minh Trị. Người con trai kế tập tước vị này bấy lâu nay cũng có thể lực lắm. Ngày trước ông ta chịu khó hoạt động trong lĩnh vực chính trị (ông từng phục vụ trong các Ủy ban điều tra tại Hạ viện), nay lui về ở cùng gia đình nơi quê gốc là Kyoto. Tôi tình cờ gặp ông Minoru này là con trai vợ lẽ của Tử tước Mimaki hiện giờ. Ông Mimaki Minoru đã tốt nghiệp Gakushuin, học chuyên ngành Vật lý tại Đại học Đế quốc rồi bỏ ngang để sang Pháp. Ở Paris, ông ta học hội họa một tí, rồi lại học nấu ăn một tí và nhiều môn khác, môn nào cũng chẳng được lâu. Tốt nghiệp xong ông đi Mỹ, học ngành Hàng không ở một đại học công lập không mấy tiếng tăm rồi cuối cùng cũng kiếm được cái bằng thì phải. Sau khi tốt nghiệp, ông tiếp tục lang thang ở Hoa Kỳ, tới cả Mexico và Nam Mỹ. Trong thời gian lang bạt, số tiền trợ cấp từ quê nhà của Minoru bị cắt nên ông ta kiếm sống bằng nghề đầu bếp, thậm chí là nhân viên xách hành lý ở khách sạn. Ông ta cũng quay lại với hội họa, và thử sức ở lĩnh vực kiến trúc. Cậy vào cái trí tuệ bẩm sinh, ông ta tùy hứng thử sức ở đủ mọi ngành. Ra trường ông cũng bỏ luôn môn Hàng không. Trong khoảng tám, chín năm từ lúc trở lại Nhật Bản,

Mimaki Minoru không có nghề nghiệp cố định, nhưng thiết kế được một ngôi nhà kia trong lúc tiêu khiển, ngôi nhà gây được sự chú ý và ông được biết tới như một kiến trúc sư tương đối có năng lực. Thậm chí ông còn mở được một văn phòng nhỏ ở Tokyo. Phải tội ông ta lấy phí rất cao, nhà đều theo kiểu Tây phương mới nhất, và kể từ sự kiện Lư Câu Kiều gây ảnh hưởng thì chẳng mấy ai hỏi mượn nữa. Bây giờ ông ta trở về con người nhàn hạ vì bất đắc dĩ phải đóng cửa văn phòng mới hoạt động được nhón hai năm. Đây, chuyện về người đàn ông này là như vậy, ông ta đương cần tìm vợ, mà đúng hơn là những người xung quanh đang năn nỉ ông lấy vợ. Nghe nói ông ta bốn mươi tư tuổi. Sống ở nước ngoài lâu năm, về Nhật ông ta đã quen với đời độc thân không gò bó. Thành thử, chuyện ông ta ăn ở bên Tây thế nào không rõ, nhưng có vẻ ông chưa có vợ hay nhân tình kiểu già nhân ngãi non vợ chồng bao giờ. Kể từ lúc về nước, Mimaki thường qua lại các trà thất. Rồi Itani vội vã nói thêm, là chỉ cho đến năm ngoài thôi. Chứ giờ lấy đâu tiền. Hồi trẻ, ông nhận được một khoản từ cụ thân sinh, thế là cứ việc nhả nha tận hưởng. Là người biết tiêu pha chứ không biết kiếm tiền, giờ ông ta không còn ở cái thế có thể hoang phí được. Tuy bắt đầu muộn màng, ông ta vẫn hy vọng có thể trang trải cuộc sống bằng nghề kiến trúc sư, giả sử thời thế thuận lợi ắt hẳn đã thành công. Giờ tiền không được lủi không xong, nhưng Mimaki vẫn là con em gia thế với những tính cách thường thấy ở hạng quý tộc như hoạt bát, dí dỏm, sở thích đa dạng, vô cùng phóng khoáng và có khuynh hướng xem mình như một nghệ sĩ, gặp khó khăn mà chẳng lo nghĩ gì cả. Phóng khoáng quá mức như thế nên người ta mới thúc ông phải lấy vợ đi. Sống thế đâu có được.

Itani gặp Mimaki thông qua con gái chị ta, Mitsuyo, con bé mới tốt nghiệp Đại học Phụ nữ Nhật Bản năm ngoài, giờ đang làm việc cho tạp chí Jōsei Nippon. Hình như ông giám đốc Công ty xuất bản tên Kunishima rất quý Mimaki. Tình bạn của họ bắt đầu khi Mimaki thiết kế một ngôi nhà cho Kunishima, và Mimaki bây giờ là khách quen ở nhà họ, bà Kunishima cũng như chồng, trân trọng ông bạn quý này hết mực. Văn phòng của tạp chí gần văn phòng của Mimaki, ông ta hầu như mỗi ngày đều ghé chơi, thành thử quen mặt hết cả đội ngũ nhân viên, đặc biệt là Mitsuyo. Mitsuyo được vợ chồng Kunishima yêu chuộng, xem như người trong nhà. Một dịp nọ khi lên Tokyo, Itani ghé thăm xã giao gia đình Kunishima thì gặp Mimaki. Tiếp xúc lần đầu đã thấy ông ta rất thú vị, nên Itani và ông chẳng

mấy chốc thành bạn bè. Kỳ thực Itani đâu có mấy công cán ở nhà Kunishima, nhưng vì cô con gái thân với họ nên ba lần Itani đến Tokyo trước dịp cuối năm, lần nào chị cũng ghé nhà họ. Trong đó hai lần chị ta gặp Mimaki. Mitsuyo bảo nhà Kunishima này rất máu đỏ đen, có thể thức xuyên đêm chơi bài hoặc đánh mặt chược, Mitsuyo với Mimaki giữ hai chân. Itani biết là không nên khoe con, nhưng Mitsuyo là cô gái rất sáng láng, tuổi nhỏ mà tài cò bạc đã hơn người, có thể sát phạt hai đêm liền mà vẫn cứ làm việc năng suất gấp đôi những người khác ở tòa soạn. Thành thử nhà Kunishima mới cưng con bé. Itani gần đây có lên Tokyo mấy bận để sắp xếp cho chuyến xuất ngoại, có nhờ vả gia đình Kunishima vụ làm hộ chiếu. Chị ta lại chạm trán Mimaki thêm mấy lần. Mỗi lần đến nhà Kunishima, việc đàm đạo, với Mimaki là trung tâm, lại bị lái sang chủ đề sôi nổi “Mimaki bao giờ lấy vợ. Gia đình Kunishima thuộc phe cổ xúy tích cực việc lập gia đình, và ông chồng, người biết bố của Mimaki, nói rằng sẽ đích thân thuyết phục ngài Tử tước chu cấp cho Mimaki một khoản nếu ông chịu lấy vợ. Lúc đấy thì hai vợ chồng khỏi lo tiền nong nhé. Kunishima lúc nào cũng bảo Itani đi dò hỏi xem có đối tượng nào không. Nghĩ ra được ai, thì nhất định phải nói với ông ta ngay.

Itani nãy giờ thuyết một tràng, chị liếc mắt nhìn đồng hồ, bảo đoạn sau phải nhanh mới kịp: Tôi nghĩ ngay tới nhà Makioka, đây hẳn chính xác là đối tượng nhà mình mong đợi cho tiểu thư Yukiko. Nhưng ngặt nỗi vào đúng cái lúc này, giả sử còn ở Nhật thì tôi đã nói luôn là biết rõ Có một cô, rồi tự mình sắp đặt mọi chuyện, nhưng tôi lại sắp ra nước ngoài. Thế là tôi quyết định chẳng nói gì, mặc dù cửa miệng đã sẵn cái tên tiểu thư Yukiko. Tôi cứ lẩn cán mãi, giá mà sắp xếp được mối này, môn đương hộ đối thế cơ mà.

Chị ta lại bảo phải kể thêm về Mimaki. Itani nói, tôi đã bảo ông ta bốn mươi bốn tuổi rồi nhỉ, hình như kém ông Makioka một, hai tuổi. Mà cũng như trường hợp của những người đàn ông ở nước ngoài lâu, ông ta đang trên đà hói. Da dẻ Mimaki lại ngăm đen, bảo là đẹp trai thì không thể nào, nhưng vẻ mặt cũng toát lên được cái thần thái góc gác của mình. Ông ta có thân hình to lớn, hơi đầy đà một tí, một người đàn ông tráng kiện chưa ồm bao giờ, ông ta còn khoe đang làm việc thì trời có sập cũng mặc. Và chuyện quan trọng nhất, về tiền bạc, thì kể từ thời sinh viên ông đã sống một mình với món tiền đâu chừng hơn một trăm ngàn yên, giờ thì một yên cũng

không còn, thật chứ chẳng đùa. Đã mấy lần ông ta mè nheo Tử tước, ông thân sinh có cho tiền độ hai, ba lần. Mấy khoản ấy cũng không còn. Miệng ăn núi lở, Mimaki sớm muộn lại không xu dính túi. Tử tước bảo, cho tiền nó làm cái gì. Kunishima lí sự: “Thật đấy, không gã đàn ông nào ngoại tứ tuần sống độc thân lông bông được đâu. Tử tước với người đời nhìn vào nghi ngại là đúng rồi. Bước thứ nhất, phải tìm công ăn việc làm bất kể là thu nhập có thấp đi nữa. Ngài Tử tước hài lòng, biết đâu lại chia tay giúp. Ông bạn đã bao nhiêu lần đến xin tiền, nên xin được cũng đáng là bao, nhưng mà chẳng cần.” Theo ý kiến của Kunishima thì Mimaki có tài thiết kế nhà kiểu Tây phương xuất chúng, tương lai làm kiến trúc sư của Mimaki xán lạn là việc hiển nhiên. Kunishima không tuyên bố rằng tự mình có thể làm được việc gì lớn, nhưng hỗ trợ Mimaki thì sẽ làm hết khả năng. Mimaki giờ gặp khó vì thời thế, nhưng chớ nản lòng. Tình hình khủng hoảng sẽ sớm qua đi thôi. Kunishima sẽ thuyết phục (ông ta nghĩ việc này dễ ăn) ngài Tử tước thanh toán chi phí đám cưới, mua một căn nhà cho đôi vợ chồng, và chu cấp trong vòng hai đến ba năm. Đấy, chuyện là thế. Itani nghĩ bụng, nhà Makioka có đồng ý không nhỉ, ừ thì cũng có vài nghi vấn nhất định, nhưng Mimaki chính là người họ tìm kiếm. Ông ta có nhiều ưu điểm: không có vợ trước, mặc dù là con vợ lẽ những dòng họ này vốn là hậu duệ dòng tộc Fujiwara hiển hách, họ hàng Mimaki toàn những người tiếng tăm lẫy lừng không có ngoại lệ; ông ta không phải nuôi ai (lúc trước Itani quên không kể là sinh Mimaki không lâu thì bà mẹ qua đời, ông ta chẳng có hồi ức nào về mẹ); ông ta là người rất thú vị, thông hiểu về ngôn ngữ và phong tục của Pháp và của Mỹ nữa. Mặc dù Itani mới chỉ quen biết một thời gian ngắn và nhà Makioka cũng nên tự điều tra thêm, chị ta vẫn có thể nói rằng, cứ theo những gì chứng kiến thì Mimaki là người thiện chí, dễ ra, không có khuyết điểm gì nổi bật. Ông ta còn có tửu lượng cao nữa. Đã hai, ba lần Itani xem Mimaki uống rượu, mà theo chị, càng rượu vào Mimaki càng dí dỏm, hài hước hơn. Cân đo đong đếm mãi, chị ta thấy bỏ qua cơ hội này quả phí phạm vô cùng, nên mới nhờ cả một người làm mai hộ mình. Rốt cuộc, Itani quyết rằng, bởi Mimaki rất thoải mái hòa đồng, nên việc mai mối không cần phải phức tạp. Một khi giới thiệu xong xuôi, tình hình coi mời hứa hẹn, thì chính ông bà Kunishima sẽ phụ trách điều đình sao cho êm đẹp. Mitsuyo cũng có thể giúp một tay. Con bé hăng còn ít tuổi nhưng nó là đứa mạnh dạn thẳng tính, đúng là kiểu người vun vén được cho những cuộc mai mối hôn nhân. Nếu nhà ta chọn nó làm sứ giả, thì sẽ thấy nó đặc lực lắm đấy.

“Ôi chà,” Itani lại liếc đồng hồ, chị đứng dậy ra về. “Tôi định ở đây có mười lăm phút thôi.”

Xong chị ta lại nói tiếp. Chị ta nói những gì cần phải nói. Itani hy vọng nhà Makioka tính toán kĩ. Ông Kunishima định tổ chức một buổi tiệc nhỏ cho Itani, nếu nhà mình thấy chuyện vừa rồi nghe được, thì có khi cân nhắc đến buổi tiệc ở Kobe nhé? Chị Makioka này, tiểu thư Yukiko này, mà không gì bằng đủ cả ba chị em, nếu được cả tiểu thư Koi-san nữa nhé. Có cơ đi ăn tiệc chia tay, nhân tiện ít ra xem mặt Mimaki luôn thể? Cứ thông thả năng trả lời. Chắc là mai thôi Itani sẽ gọi điện từ Tokyo về để cho biết thời gian chính xác của bữa tiệc. Chị ta gần như không chào tạm biệt, cứ thế chạy về luôn.

QUYỀN HẠ – 28

Itani vội quá quên không nói giờ tàu chạy. Sachiko gọi điện đến nhà thì chị ta đã ra ngoài. Người nghe điện thoại nhất định giấu. Itani đã dặn dò kỹ lưỡng là không được để ai đến tiền. Vào buổi tối, Sachiko nhắm lúc Itani có nhà lại gọi điện thoại tới. Chị bảo, sau khi nghe Itani kể chuyện, chị muốn gặp Itani ít nhất một lần nữa, và rút cuộc Itani tiết lộ chị ta sẽ đi chuyến tàu nhanh lúc 9 giờ 30 xuất phát từ ga Sannomiya. Cả gia đình đến nhà ga, và lần đầu tiên kể từ đám giỗ mùa thu năm ngoái, Teinosuke lại bắt gặp mình hộ tống ba chị em, cả ba người diện những bộ kimono đẹp nhất của mình.

“Sao chị Út lại mặc kimono thế?” Etsuko ngờ ngàng nhìn đăm đăm từ bên kia bàn ăn. Taeko mặc một bộ kimono lụa in những bông hoa trà lớn màu trắng trên nền xanh lục. Thấy xung quanh mình những bộ trang phục diễm lệ như vậy, Etsuko phấn chấn như lúc đi ngắm hoa anh đào hàng năm.

“Chị mặc kimono trông thế nào hả Etsuko?”

“Chị mặc đồ Tây nhìn xinh hơn.”

“Kimono làm em trông béo đây Út ạ.” Sachiko nói.

Taeko bắt đầu mặc trang phục truyền thống ngay cả ở nhà. Cô có đôi chân đẹp, khi mặc quần áo kiểu Tây, cô có nét xinh xắn của một thiếu nữ. Với đôi chân bị giấu sau lớp áo kimono, Taeko trông lùn hủn. Có lẽ trong lúc cố gắng tăng cân, cô đã ăn hơi quá. Taeko giải thích: mặc dù tuần hoàn máu của cô tốt, nhưng kể từ hồi ốm dậy, bàn chân và cẳng chân của cô rét không chịu nổi khi mặc đồ Tây.

Teinosuke nói: “Đàn bà lúc trẻ thích mặc đồ Tây, đến khi có tuổi lại quay về kimono. Cô Út lớn rồi đây.”

“Nhìn Itani mà xem. Chị ta từng đến Mỹ, đáng nhẽ chị ta nên mặc quần áo Tây cho hợp với công chuyện làm ăn. Nhưng có thấy chị ấy mặc gì ngoài kimono chưa?”

“Chẳng bao giờ,” Sachiko nói. “Nhưng chị ta mới thực sự là có tuổi. Mà mua cái gì tặng chị ấy bây giờ nhỉ?”

“Hay là thế này, không cần đả động gì đến chuyện lấy chồng, em cứ đi gặp Itani ở Tokyo. Kể cả không nhắc đến việc ấy thì vẫn phải gặp chị ta.” Teinosuke bảo.

“Anh nói phải.”

“Nhẽ ra anh nên đi nhưng anh bận quá. Em với Yukiko cùng đi, nếu cô Út cũng tham gia thì càng tốt.

“Em cũng muốn đi. Lần cuối em lên Tokyo là lúc nào ấy nhỉ? Mùa này thời tiết dễ chịu, em phải đi chơi bù vì đã bỏ lỡ mùa hoa anh đào mới được.” Taeko nói.

Khác với các chị của mình, Taeko không thân thiết mấy với Itani. Là khách quen của tiệm làm đẹp nhưng cô cũng than phiền Itani lấy đắt quá, nên thỉnh thoảng kiếm hàng khác. Tuy vậy cô thích tính tình vô tư cởi mở, tác phong phóng khoáng như đàn ông của Itani. Bị gia đình Makioka từ một năm ngoài, Taeko cảm thấy thế gian thật khắc nghiệt, và những người từng gần bó nhìn cô thật lạnh lùng. Chỉ có Itani là không đổi, vẫn nhân từ và độ lượng như ngày nào. Cửa tiệm làm đẹp của Itani là nơi phát tán đủ chuyện thị phi, chắc chắn chị ta biết rõ cặn kẽ những điều sai quấy của Taeko, nhưng chị chỉ tập trung vào ưu điểm của cô mà thôi. Taeko rất vui khi nghe nói Itani nhắc đích danh tiểu thư Koi-san, hy vọng tiểu thư lên Tokyo nữa. Mỗi khi xuất hiện đối tượng hôn phu tiềm năng cho Yukiko, Taeko lại tự thấy mình như một vết nhơ của họ Makioka, nên khi biết tới lời mời của Itani, cô hiểu chị ta có ngụ ý rằng cô Út không phải là con sâu làm rầu nồi canh, rằng gia đình nên nhìn nhận những đức tính của cô và để cô ngẩng đầu trước thiên hạ. Taeko thực sự phải đến Tokyo.

“Thế em có đi luôn không Út? Càng đông càng vui mà.”

“Nhưng người quan trọng nhất..” Sachiko nhìn Yukiko, cô đang mỉm cười lặng lẽ. “Người quan trọng nhất nhà có vẻ không nhiệt tình nhỉ?”

“Dạ?”

“Yukiko bảo ba chị em đi cả thì Etsuko bị bỏ lại một mình.”

“Trong ba người, Yukiko nhất định phải đi. Cứ để Etsuko ở lại trông nhà hai, ba ngày.” Teinosuke nói.

“Ồ, mọi người đừng lo cho con.” Etsuko đã người lớn lắm. “Cứ để con trông nhà. Có chị O-Haru nữa mà.”

“Nhưng Yukiko hãy còn việc phải suy nghĩ.”

“Là gì vậy?”

Yukiko chỉ cười, Sachiko lên tiếng hộ em gái. “Em nó bảo, vì Itani thì nên đi, nhưng đi rồi chưa biết chừng phải ở lại một thân một mình.”

“Dĩ nhiên vấn đề là ở đó.”

“Hay chúng mình tránh mặt đảng Tokyo.” Taeko bảo.

“Không, không thể làm vậy được. Anh chị mà phát hiện thì lôi thôi to đấy.” Teinosuke phản bác.

“Yukiko bảo là cứ nói với nhà chị cả, rằng em nó sẽ lên Tokyo sau, nhưng lần này em nó về cùng chị hai.”

Taeko nói: “Nhưng nếu chị ghét Tokyo đến thế, thì sao có thể ưng người đàn do Itani giới thiệu được?”

“Phải rồi, còn chuyện đó nữa chứ.” Etsuko đồng tình với Taeko. “Đành là chị sẽ phải lấy chồng, nhưng sao lại lấy chồng Tokyo?”

“Em hiểu cả những chuyện như vậy ư Etsuko?”

“Chị Yukiko không thích Tokyo? Phải không chị Yukiko?”

“Con nên giữ im lặng, Etsuko ạ.” Sachiko bảo. “Cơ mà phần chị, chị thấy thế này: Ông Mimaki kia xuất thân con nhà thế tập, có dòng máu của đất Cổ đô. Chắc ông ta cũng sẵn lòng chuyển về miền Tây. Với lại ông ta chỉ thuê trọ ở Tokyo thôi mà.”

“Nhất là nếu nhà mình tìm được việc cho ông ta ở Osaka. Ông ta là người Kyoto đấy.”

“Cứ cho là dân cùng một miền Tây này, thì người Kyoto với người Osaka khác nhau lắm. Phụ nữ Kyoto không sao, chứ chị chịu không nói chuyện với đàn ông Kyoto được.”

“Giờ là lúc nào mà còn đi bắt lỗi.” Teinosuke nói.

“Cũng có khi ông ấy sinh ở Tokyo, nhưng qua Mỹ với Pháp lâu như vậy rồi, chắc sẽ không giống người kinh đô lắm đâu.”

“Em chưa bao giờ thích Tokyo cả.” Yukiko nói. “Nhưng có lẽ người Tokyo cũng có ưu điểm.”

Mọi người có thể đợi đến dịp gặp gỡ ở Tokyo để tặng quà chia tay cho Itani. Theo gợi ý của Teinosuke, sau bữa tối, năm người họ đã đi mua một bó hoa ở Kobe. Etsuko sẽ cầm hoa tặng Itani. Sân ga những tưởng xôn xao với thân hữu chúc điều tốt lành, kỳ thực lại khá quạnh hiu vì Itani đã giấu kín giờ tàu chạy. Song vẫn có chừng hai, ba chục người đứng bên tàu, có cả gia đình anh em của Itani. Nhà Makioka trong cảnh tụ tập rất nghiêm trang ấy thì cảm thấy ái ngại không dám bỏ áo khoác, rốt cuộc không có cơ hội khoe những bộ kimono đã được lựa chọn kĩ càng. Sachiko cũng được nói vài lời với Itani. “Gia đình rất biết ơn chị đã ghé thăm sáng hôm trước,” Sachiko bảo. “Tôi đã kể với Teinosuke, mọi người đồng ý rằng đến phút cuối mà chị Itani vẫn còn lo lắng cho mấy chị em nhà tôi, thật chẳng có cách nào để báo đáp. Bây giờ, cả ba chúng tôi cảm thấy cần phải đến bữa tiệc chia tay chị hơn bao giờ hết.” Teinosuke cũng nói thêm vào những lời cảm ơn của vợ. Itani nói, tuyệt vời, có đủ ba chị em! Tôi sẽ đợi, ngày hôm sau nhất định tôi sẽ điện thoại thông báo chi tiết. Chị nhào người qua cửa sổ, nhắc lại những lời dặn dò khi tàu lăn bánh rời ga.

Tối hôm sau có điện thoại từ khách sạn Đế Quốc, Itani nói, từ đây đến buổi chia tay còn ba hôm nữa, bắt đầu vào 5 giờ chiều ở khách sạn Đế Quốc. Khách có tất cả chín người: Itani và con gái Mitsuyo; ông bà Kunishima và con gái ông Mimaki và gia đình Makioka đại diện đến từ Kobe. Rồi Itani hỏi gia đình mình ở đâu thế? Chắc là trú tại nhà chính đằng Shibuya phải không, nhưng ở khách sạn Đế Quốc tiện hơn nhiều, hay là qua đây ở đi. Sắp có lễ mừng hai ngàn sáu trăm năm Lập Quốc, khách sạn nào ở Tokyo cũng kín phòng. Rất may là bà con của ông Kunishima lại đặt sẵn một phòng và gợi ý sẽ nhường cho gia đình Makioka vào đó ở, còn họ đến đằng Kunishima ở nhờ. Taeko cũng đi cùng, còn Yukiko Cố tình tránh mặt nhà chị cả và che giấu lý do cô lên Tokyo nên tốt nhất không nên báo chí cả biết. Thành ra Sachiko thấy tuy mình có ích kỉ, nhưng vẫn phải nhờ Itani sửa soạn cho một phòng khách sạn. Ba chị em sẽ lên đường đi Tokyo tối ngày mai hoặc sáng ngày kia. Mặc dù muốn tiễn Itani ở Yokohama, nhưng họ không thể xa Ashiya quá lâu được, nên đành mong Itani lượng thứ vì chỉ dự tiệc chia tay mà thôi. Ba chị em sẽ ở lại hai đêm, tính cả cả đêm tiệc chia

tay. Nhưng họ lại muốn xem tuồng Kabuki và có thể sẽ ở lại một đêm thứ ba. Itani đáp rằng chị ta cũng muốn đi xem, hay là để chị đặt vé?

Nhà Makioka mua vé nằm cho chuyến tàu tối mai, và suốt cả ngày ba chị em tất bật sửa soạn. Sachiko với Yukiko phải uốn tóc nhưng không biết đi đâu vì chủ tiệm không còn là Itani nữa. Nếu có bé Út ở đây, hẳn nó đã mách cho tiệm khác. Sao con bé đến muộn thế nhỉ? Thế là cả buổi sáng trôi đi, đến chiều Taeko mới trình diện, sóng tóc chẵn chu. Taeko làm gì cũng tính trước sau, cô đã tự đến một tiệm làm đẹp khác. Cái con bé xấu tính này. Hai chị đã đợi Taeko đến rũ. Nhưng Taeko chẳng hề bối rối: khách sạn Đế Quốc có tiệm làm đẹp mà. Quả đúng thế. An tâm rồi, ba Cô quay sang lựa xem mang bộ nào theo, dọn đồ vào một va-li lớn, một va-li nhỏ, và một túi xách. Mặc xong được bộ quần áo thì cũng gần đến giờ tàu chạy.

QUYỀN HẠ – 29

Cô Makioka à? - Sáng hôm sau, ở ga Tokyo, một cô gái nhỏ nhắn trong trang phục Tây phương nhanh nhẹn bước tới, xấp lại chỗ Sachiko. “Em Mitsuyo đây.”

“Ồ, con gái chị Itani à...”

“Lâu lắm mới gặp cô. Nhẽ ra mẹ em phải đến đón cô, nhưng mẹ nhiều việc quá ạ.” Mitsuyo liếc nhìn đồng hành lí. “Em gọi người nhà tàu mang giúp nhé?” Mitsuyo chộp ngay một nhân viên đường sắt. “Đây chắc là tiểu thư Yukiko, còn đây là tiểu thư Koi-san. Không biết là bao lâu rồi nhỉ. Các cô tử tế với mẹ em quá. Nghĩ mà coi, cả ba cô cất công lên đây, cảm ơn các cô ạ. Hôm qua mẹ nói chuyện về các cô, mẹ vui lắm đó.”

Hai, ba món lật vật như hộp đựng mỹ phẩm nằm lại sau khi nhân viên nhà ga đã mang hành lý khổ lớn đi. “Để em, thôi nào, để đó em cầm cho.” Mitsuyo giật luôn mấy cái túi ba chị em đang cầm, cô gái chen vào đám đông.

Sachiko và hai em gái từng gặp Mitsuyo một, hai lần hỏi cô còn là nữ sinh ở trường cấp ba Kobe. Giờ cô không còn sót lại chút dáng dấp tỉnh lẻ nào, nếu không tự giới thiệu khéo chẳng ai nhận ra. Itani vóc người cao và mảnh khảnh. Mitsuyo hơi nhỏ thấp bé, giờ cũng chẳng lớn hơn là bao. Theo trí nhớ của Sachiko, cô bé có làn da bánh mật, mặt tròn, hơi mũm mĩm. Bây giờ khuôn mặt trắng trẻo hằn ra, Sachiko thấy cả thân hình cũng thon lại luôn. Bàn tay Mitsuyo không nhỉnh hơn tay một cô bé mười hai, mười ba tuổi. Mitsuyo thấp hơn Taeko chừng một đốt ngón tay nhưng nhỏ nhắn như một chú chim, đối lập hẳn với Taeko trong bộ kimono và áo khoác nặng nề. Như mẹ Mitsuyo nói, tính con bé hơi “xông xáo”. Cách ăn nói cũng giống mẹ đến buồn cười. Mồm miệng liền thoảng chứng tỏ Mitsuyo rất lộc lỏi. Mỗi lần cô gái kém mình cả mười tuổi đầu này gọi mình là “tiểu thư Yukiko”, Yukiko lại thấy gờn gợn trong cổ.

“Ra tận ga đón thế này, quý hóa quá. Chắc em bận lắm nhỉ?”

“Có gì đâu, có gì đâu! Nhưng nói thật với các cô, tháng này tụi em rất bận đây, sắp đến dịp lễ mà. Còn cả việc của mẹ em nữa.”

"Hôm nọ có cuộc biểu dương lực lượng Hải quân nhỉ?"

“Cả sau hôm biểu dương lực lượng ấy, có một cuộc họp của Hội Cần Đế²⁹. Giờ đang là mùa lễ ở đền Yasukuni, ngày 21 có diễu hành. Ôi, Tokyo náo nhiệt lắm. Khách sạn không còn chỗ. Đây, em nhớ ra, khách sạn Đế Quốc họ đón gấp đôi số khách có thể tiếp nhận. Có phòng cho các cô, những phòng không thoải mái lắm đâu.”

“Phòng nào cũng được mà.”

“Một buồng nhỏ xíu vì chỉ có thể. Thấy hai cái giường đơn, bên em phản nản nên được đổi một cái lấy giường đôi.”

Mitsuyo kể về lúc mọi người ngồi trên xe đi lại trong thành phố, còn nữa: Cô đã cố kiếm vé Kabuki đúng ngày nhưng cả Tokyo đang náo loạn lên, mua vé theo cách bình thường phải đặt trước cả chục ngày, rồi nhờ tòa soạn tạp chí, cô tưởng rằng sẽ săn được vé ngày một, thế rồi mẹ cô với ông Mimaki - chắc mẹ cô đã miêu tả ông ta với nhà mình rồi - cũng đòi đi theo, thế thì kiếm sáu vé ngồi liền nhau hơn là chuyện không tưởng.

“Đây, phòng đây. Hầu như không có ánh nắng, các cô chịu khó vậy ạ.” Mitsuyo dẫn ba chị em vào phòng, đặt hành lý xuống, rồi ra cửa. “Mẹ em chắc là quay về ngày thôi. Mẹ dặn nhắc các cô là mẹ sẽ qua. Thôi, xin phép các cô nhé, em phải về tòa soạn. Em lại thăm các cô sau. Các cô cần mua hộ gì không? Cần thì bảo em, số điện thoại của em đây.” Mitsuyo mở ví lấy danh thiếp. Những móng tay trên bàn tay nhỏ xíu sơn đỏ rực, màu đỏ không ai có thể hy vọng thấy được ở bất kì đâu.

Sachiko muốn đi làm tóc ngay hôm đó, nhưng ba người phải nghỉ ngơi. Mà Itani sắp qua gặp, không thể để chị ta đến ngay lúc đang ngủ. Họ đành nói lỏng đai obi, nằm một lúc. Sachiko lo cho mình thì ít, mà lo cho Yukiko thì nhiều. Có lẽ nhờ tiêm hoóc-môn nên vết nám trên mắt Yukiko không còn nổi bật nữa, mặc dù chưa biến mất hẳn. Nhưng lúc này, Yukiko sắp tới tháng, vết nám có xu hướng sậm màu lên khi cô mệt mỏi. Sachiko ngó khuôn mặt bơ phờ, chị kết luận rằng quan trọng nhất là để em gái được nghỉ ngơi.

“Có nên đợi đến mai không, Yukiko? Chắc em mệt rồi.”

“Hôm nay cũng được mà.”

“Tiệc bắt đầu lúc 5 giờ, mai tha hồ rộng rãi thời gian. Hay chúng mình nghỉ một chút rồi ra Ginza chơi. Phải mua sắm gì chứ.”

“Em nằm ra luôn đây.” Taeko đang ngả ngón trên chiếc ghế bành, rõ là nơi thoải mái nhất trong phòng. Vừa vào là cô đã phải chiếm cứ ngay. Trong lúc các chị nói chuyện, Taeko cởi đai obi, chỉ để lại một dây lưng mảnh để giữ hai vạt kimono lại. Cô nằm vạt ra cái giường đôi. Trước kia, cô là người cuối cùng để lộ ra mình kiệt sức. Taeko sẽ bỏ lại những cô chị thiếu năng lượng phía sau, việc tôi tôi làm, nhưng sự hoạt bát thuở ấy đã biến mất. Vất vả chút đỉnh là Taeko đã ngồi thụp xuống ghế, vung vẩy hai chân, hoặc tựa lên khuỷu tay ngáp vạt thở dài, mặt khác, Taeko không giữ kẽ từ xưa, gần đây càng kém duyên. Vẫn chưa hồi phục hẳn sau trận ốm, có lẽ Taeko hơi quá nuông thân mà ăn uống quá đà.

“Chị cũng nằm xuống đi Yukiko.”

Yukiko gật đầu, cô để chiếc khăn choàng và đai obi mà Taeko ném lên ghế sang một bên. Yukiko ngồi xuống, không tháo obi. Cô định ngủ cạnh Taeko nhưng thấy không có tâm trạng nằm cạnh em gái lúc này. Giường đôi nhưng nhỏ hơn cỡ thông thường: Yukiko định nhường giường đơn cho chị Sachiko. Vậy nhưng không phải Taeko, mà Yukiko lại thiếp đi.

Sachiko nằm xuống chiếc giường đơn, không biết chị có nhận thấy sự chu đáo của Yukiko hay không. Yukiko ngủ ngon lành trên ghế, còn Sachiko và Taeko nằm mở mắt trên giường.

“Út này, đi tắm đi.” Yukiko ngủ trong lúc Sachiko Taeko lần lượt đi tắm. Đến bữa trưa, Sachiko và Taeko gọi Yukiko dậy, nhưng vẫn chưa thấy tắm hơi Itani đâu. Đến 3 giờ chiều họ quyết định đi mua sắm. Nhất định phải mua được món quà chia tay. Chẳng có món đồ Tây nào phù hợp cả, phải tìm món gì thật độc đáo chỉ Nhật mới có để làm vui lòng người nước ngoài. Đôn đáo tìm kiếm một hồi, họ quyết định chọn mua một chiếc hộp đựng trang sức khảm xà cừ là quà Sachiko tặng, một bộ trâm đôi mài đính ngọc trai là quà của Yukiko và Taeko. Chuyến đi khiến cả ba mệt phờ.

“Thôi, đi thế thôi.” Taeko quay lại khách sạn sau khi uống trà ở quán Colombin mặc dù ba chị em hãy còn cần mua thêm nữa. Trong phòng (lúc đó là 4 giờ rưỡi chiều), họ thấy một bông hoa lan, bên cạnh là tờ giấy ghi

chú cạnh danh thiếp của Itani: “Về phòng nhớ gọi tôi. Mọi người đi uống trà nhé.”

“Không uống trà nữa đâu!” Không thể kéo Taeko ra khỏi chiếc ghế bành cô đã quay về trấn giữ. Hai người kia ngồi trên giường. Chưa đầy mười phút sau điện thoại reo.

“Chắc là Itani đấy” Sachiko nói, nhắc ống nghe lên. Itani bảo ra ngoài từ sáng sớm, hy vọng mấy chị em bỏ qua. Chị ta vừa về mấy phút trước. Chị sẽ gọi trà, hẹn mọi người ngoài hành lang.

“Cám ơn, cám ơn chị. Em đang định gọi cho chị đấy. Cám ơn. Tụi em xuống ngay.”

“Thôi cho em xin kiêu.” Taeko nói. “Hai chị đi uống trà với chị ấy đi.”

Sachiko bảo đừng có thất lễ với Itani, hai chị cũng mệt có kém gì em. Thế rồi cả ba cùng xuống hành lang.

QUYỀN HẠ – 30

Itani vào vấn đề ngay lập tức, trong lúc mọi người đang uống trà chị ta đã kể xong mọi chuyện. Chị vừa được thông báo qua điện thoại là đã kiếm được vé Kabuki cho ngày mốt. Chỉ có ba chị em Makioka là ngồi cạnh nhau thôi, chị ta sẽ ngồi cùng con gái Mitsuyo còn Mimaki sẽ phải ngồi một mình. Giữa cuộc chuyện trò có vẻ như rất thông dong, ba chị em biết được thêm nhiều chi tiết quan trọng: Itani không chỉ kể cho nhà Kunishima và Mimaki về Yukiko, mà còn cho họ xem tấm ảnh coi mắt Sachiko để lại cho chị ta nữa. Tấm ảnh được hưởng ứng nhiệt liệt, tối hôm trước ai cũng đồng tình khen Yukiko trông trẻ hơn tuổi thật rất nhiều; Mimaki ưng chọn Yukiko làm vợ rồi đây, nhà Makioka không phản đối gì thì chỉ cần cô ưng là ông sẽ sửa soạn cưới liền tay, vì Itani chẳng muốn giấu diếm gì nên đã kể với họ là chị ta biết hết cả gia đình Makioka, về mối quan hệ của đảng nhánh Ashiya với nhà chính trên Shibuya, cả mâu thuẫn giữa Yukiko và Taeko ở đảng này và với Tatsuo ở đảng kia; Mimaki ý chừng không nao núng, xem ra những thông tin này chẳng có dấu hiệu khiến ông chùn bước trước quyết định đã đưa ra. Là người sông phóng đảng, Mimaki hiểu lí lẽ hơn số đông và có lẽ chẳng buồn quan trọng những chuyện nhỏ nhặt trong nội bộ gia đình, trong mọi trường hợp, Itani thấy ông là người rất cởi mở. Yukiko và Taeko đánh hơi thấy câu chuyện đang rẽ sang những chủ đề tế nhị nên uống trà xong là hai cô lĩnh mất.

“Tôi có kể với ông ta về vết nám rồi.” Itani hạ giọng và liếc nhìn bóng Yukiko đang khuất dần. “Tôi kể hết cho ông ấy. Để sau này người ta khám phá ra thì hỏng.”

“Chị nói rất phải. Làm vậy mọi người sẽ thoải mái với nhau. Yukiko đã đi tiêm hoóc-môn rồi, dĩ nhiên, chị thấy đó, vết nám hầu như không còn rõ nữa. Lấy chồng vào là vết nám mất hẳn luôn. Chị giải thích cả chuyện đó nữa nhé?”

“Ô, giải thích cả rồi. Ông ấy còn bảo là thích quan sát xem vết nám biến mất thế nào cơ!”

“Thật hả!”

“Còn nữa, về tiểu thư Koi-san. Tôi không biết chị nghe ngóng được chừng nào, nhưng người ta đồn thổi đủ điều. Đồn đại có đúng chẳng nữa cũng không cần phải lo. Trong gia đình bao giờ chẳng có một đứa khác những người còn lại, tự tôi thấy vậy cũng có cái hay. Còn ông Mimaki bảo chẳng sao cả, tôi có định lấy cô em đâu.”

“Ông ấy đúng là hợp tình hợp lý.”

“À, chị cũng biết đấy, người có quá khứ ăn chơi lúc nào cũng hiểu chuyện. Ông ấy nói mình không có liên quan gì với cô em, bảo tôi cứ kể tất. Nếu ông ấy không muốn nghe, thì tôi cũng chẳng bép xép ra làm gì.” Để ý thấy vẻ nhẹ nhõm trên mặt Sachiko, Itani tiếp tục khai thác. “Nhưng tiểu thư Yukiko nghĩ gì? Cái đó mới là vấn đề.”

“Vâng, việc ấy quả thực...”

Thực tình, lần đầu tiên Sachiko thực sự quan tâm đến đối tượng. Mãi trước đó, chị còn kiên quyết lên đường chỉ để đến dự buổi tiệc chia tay. Mặc dù không hoàn toàn xem buổi coi mắt như chẳng có, thái độ của Sachiko vẫn là hờ hững, chỉ lúc nào gặp được người đàn ông thì mới xem chuyện này là nghiêm túc vì chị vẫn sợ gia đình mình hoài công rồi thất vọng. Chị còn chưa thực sự bàn bạc với Yukiko. Giả sử mọi điều kiện đều ổn thỏa, thì Yukiko vẫn cứ phân vân một vấn đề đã nhắc đến lúc trước: ông Mimaki sống ở Tokyo. Nói thực, gia đình chẳng thể dung túng Yukiko mãi, mà Yukiko chắc không bướng nữa đâu, nhưng chính Sachiko mới là người âm thầm hy vọng có thể tìm được cho Yukiko một ngôi nhà đâu đó quanh Osaka hoặc Kobe. Chị không muốn phải để em gái lên Tokyo sống. Sachiko bảo, tôi hỏi để mình tôi biết thôi, không rõ ông Mimaki định sống ở đâu? Tôi nghe nói ngài Tử tước ở Kyoto sẽ mua nhà cho ông ấy, chuyện đó khả thi chứ? Mặc dù không có ý phản đối, nhưng chị cũng băn khoăn lẽ nào cứ phải sống ở Tokyo? Sao Mimaki không chuyển về miền Tây dưới này? Itani đáp, cũng hợp lý. Chị ta chưa nghĩ đến việc hỏi Mimaki, nhưng giờ sẽ hỏi. Chị bảo mình thích ở Tokyo. Thế nhà Makioka không thích Tokyo à?

“Không phải thế,” Sachiko vội vã sửa lại câu trả lời. “Không có vấn đề gì cả.”

Itani nói: vậy hẹn gặp lại cả nhà sau nhé. Có thể Mitsuyo sẽ gặp Mimaki sau bữa tối, nên Itani hy vọng mọi người sẽ qua phòng chị ta. Khoảng 8 giờ có điện thoại. Itani kêu biết mọi người mệt rồi nhưng ông Mimaki vừa tới,

hy vọng cả ba chị em qua gặp. Sachiko giúp Yukiko thay đồ. Trong lúc chị và Taeko sửa soạn, Itani chạy sang giúp.

“Mời chú.” Mitsuyo mở cửa. “Trong này sợ là bừa bộn quá, chú bỏ qua nhé.”

Căn phòng chật ních đồ đạc, có năm sáu cái va-li, rương hòm, thùng các-tông, mấy món quà chia tay và những món đồ dùng để đem sang Mỹ.

“Thôi thôi. Chú thì thế nào cũng được.” Mimaki ngồi xuống một cái hòm sau màn giới thiệu. Trong phòng chỉ có bốn cái ghế, được nhường cho Itani và mấy chị em Makioka. Mitsuyo ngồi trên giường.

“Giờ có hẳn khán giả luôn.” Mimaki tiếp tục cuộc chuyện trò bị gián đoạn bởi ba chị em. “Chị trình diễn cho mọi người xem đi chứ?”

“Áy không, thưa ông.”

“Ồ kìa, tôi sắp tiễn chị xuất ngoại đấy, đằng nào chị chẳng phải cho tôi xem.”

“Không có đâu. Hôm xuất hành tôi sẽ mặc kimono.”

“Thôi nào, cả đoạn đường dài mặc kimono ?”

“Không mặc suốt quãng đường. Nhưng nếu chịu được, thì tôi không có ý định mặc đồ Tây đâu.”

“Ý này tệ quá. Không mặc sao chị còn may làm gì?” Mimaki quay sang mấy chị em Makioka. “Tội tôi đang nói chuyện ăn mặc của chị Itani. Các cô đã thấy chị ấy mặc đồ Tây bao giờ chưa?”

“Chưa bao giờ ạ. Chị ấy còn chẳng cho chúng em liếc trộm chị mặc đồ Tây. Thỉnh thoảng chúng em cũng thắc mắc.” Sachiko nói.

“Ai cũng vậy cả. Cháu Mitsuyo đây này, nó nói chưa bao giờ thấy mẹ mặc đồ Tây. Ít nhất chúng mình cũng phải được thấy cảnh đó một lần.” Ông ta quay sang Itani. “Hay là chị thử mặc tạm trước cho cả bọn chúng tôi xem một tí thôi?”

“Mọi người bắt tôi thoát y ngay tại chỗ đấy à?”

“Vâng, cứ tự nhiên. Hay là bọn tôi ra hành lang chờ vậy?”

“Chú Mimaki này, đừng trêu mẹ cháu nữa. Mẹ mặc gì thực ra chú nào quan tâm đâu!”

Itani tận dụng cơ hội lái sang chuyện khác. “Tôi để ý thấy tiểu thư Koi-san dạo này mặc kimono.”

“Đừng có đánh trống lảng.”

“Phải, cô Út nhà này gần đây chăm mặc kimono hẳn. Mặc nhiều hơn cả đồ Tây nữa.”

“Các chị ấy bảo em đó là dấu hiệu tuổi tác.” Giống như Sachiko, Taeko không ngại giọng địa phương Osaka của mình.

Mitsuyo sẫm soi bộ kimono sáng màu từ trên xuống dưới. “Em nói thế này các cô bỏ quá cho, chứ em thấy tiểu thư Koi-san mặc đồ Tây trông xinh hơn. Dĩ nhiên không phải là cô mặc kimono không đẹp.”

“Tôi tưởng quý cô đây tên Taeko chứ nhỉ. Koi-san là cái gì?”

“Thực tình! Anh là dân Kyoto mà cũng không biết Koi-san nghĩa là gì?”

“Nhưng Koi-san là tiếng Osaka mà. Chắc ở Kyoto không dùng từ ấy.” Sachiko giải thích.

Itani bung ra một hộp sôcôla, rõ ràng là một món quà từ ai đó, nhưng mọi người vừa mới ăn tối và chỉ muốn uống trà thôi. “Mẹ ơi, phải gọi cái gì cho chú Mimaki nhỉ?” Mitsuyo nhờ mẹ gọi khách sạn mang whisky lên. Mimaki không ngại uống. “Để chai rượu đó, ông ta nói với người phục vụ. Vừa nói chuyện ông ta vừa vui vẻ nghiêng chai Scotch ngang khuỷu tay. Itani dẫn dắt câu chuyện cho trôi chảy. Chị ta hỏi nhiều việc, trong đó có nhắc đến liệu ngôi nhà mới có nhất thiết phải ở Tokyo không, và Mimaki cũng tâm sự nhiều điều về bản thân và tương lai của mình. Mitsuyo đã nói rằng ông là người Kyoto nhưng thực ra gia đình toàn sống ở Tokyo kể từ đời ông, chính Mimaki cũng sinh ra ở Tokyo. Cha Mimaki là người thuần Kyoto nhưng mẹ là dân phố cổ Tokyo, thành thử ông mang một nửa dòng máu Kyoto, một nửa dòng máu Edo. Thời trẻ ông khá thờ ơ với Kyoto, số phận lôi kéo ông sang châu Âu, sang Mỹ, nhưng gần đây ông mới cảm nhận được cái lòng hoài cổ về thành phố gốc gác tổ tiên. Chuyện này có lẽ là tất yếu: cha của ông lần hồi phải lòng Kyoto, và đã rời bỏ ngôi nhà ở Tokyo mà lui về Saga, ngoại thành Kyoto. Thị hiếu của Mimaki đang ngả dần về Nhật Bản. Ông khởi sự nhận ra vẻ đẹp của kiến trúc Nhật cổ, và trước khi trở thành kiến trúc sư, ông đã có ý định học tập về kiến trúc thuần Nhật, sau đó sẽ đem đến phong vị Nhật Bản đậm đà cho những thiết kế của mình.

Ông đã tự hỏi, nên chăng để phục vụ việc học tập, mình nên đi tìm việc ở khu vực Kyoto và sống ở đây một thời gian. Và ông mới phát hiện ra và vùng Kobe-Osaka sẽ hoan nghênh kiểu nhà ông hy vọng có thể xây. Phóng đại một chút, thì có thể nói rằng tương lai của Mimaki nằm ở Osaka và Kobe. Không biết các cô khuyên nên ở vùng nào? Sachiko nêu quan điểm, chị hỏi hiện thân phụ của Mimaki sống ở đâu và kết luận rằng chỉ có vùng bình nguyên Saga phía tây kéo đến khu vực đồi núi quanh Nam Thiên Tự là khu vực phù hợp nhất ở Kyoto. Và thế là họ nói chuyện đến đêm. Uống tới một phần ba chai whisky mà Mimaki vẫn hoàn toàn làm chủ được bản thân. Càng uống ông lại càng hóm hỉnh. Mitsuyo cũng ngang tài ngang sức, hai người đối đáp qua lại đến là duyên. Màn hầu chuyện gần như chuyên nghiệp, gia đình Makioka quên hết cả mệt mỏi. Lúc Mimaki đột ngột đứng dậy đã là gần 11 giờ. Thôi chết - ông sẽ lỡ chuyến tàu điện cuối cùng mất. Mitsuyo bảo cô cũng phải đi luôn.

Mấy chị em ngủ đến 9 giờ rưỡi sáng hôm sau. Không thể đợi nhà hàng mở cửa, Sachiko gọi bánh mì nướng mang lên phòng và sau đó lên đường cùng Yukiko đến salon làm đẹp Shiseido. Có một cửa hàng làm đẹp dưới tầng hầm của khách sạn Đế Quốc, nhưng đêm qua Mitsuyo gợi ý các cô đến tiệm Shiseido, ở đó họ uốn tóc bằng thuốc Zotos ở nhiệt độ thấp thì các cô sẽ không bị cháy tóc. Trước họ có đầu mười hai, mười ba khách xếp hàng, không biết còn phải đợi đến bao giờ. Ở tiệm làm đẹp của Itani mấy chị em lúc nào cũng được ưu tiên, đảo danh sách đăng kí lúc nào cũng được, nhưng ở đây không trí trá như thế. Phòng chờ toàn người lạ, những người đàn bà Tokyo không ai có vẻ là muốn bắt chuyện cả. Hai chị em nói khẽ nhưng vẫn ngượng ngùng với chất giọng địa phương miền Tây lơ lửng trên đầu, cảm giác như mình đang ở giữa lòng một đất nước thù địch vậy. Họ chỉ dám bên lén ngò nghe giọng Tokyo rành rọt quanh mình. Một bà nói, động thế nhĩ. Một bà khác đáp: Đương nhiên, hôm nay là ngày hoàng đạo cho việc cưới hỏi, tiệm nào ở cái thành phố này chẳng kín người. Sachiko nhớ lại: hôm nay là ngày hoàng đạo. Có lẽ Itani đã cố tình chọn ngày để mang lại may mắn cho Yukiko. Ngày càng có nhiều khách hàng đổ vào, và hai, ba người chen lên trước hàng. Họ nói rằng rất xin lỗi nhưng cần phải xong trước một giờ nhất định nào đó. Lúc ấy là 2 giờ chiều, mà hai chị em đến từ trước giờ trưa, họ bắt đầu tự hỏi không biết trước 5 giờ có xong được không. Sachiko nén giận tự nhủ mình sẽ không bao giờ đến tiệm Shiseido nữa. Sáng nay rõ

ràng chị ăn chưa đủ. Chị đang đói còn cào. Yukiko còn tệ hơn. Con bé hay nói dạ dày mình nhỏ hơn đa số mọi người, và đúng là tới bữa Yukiko thường ăn ít, nhưng con bé cũng nhanh đói hơn cả. Sachiko lo lắng nhìn bộ dạng câm lặng thiếu ngủ của cô. Liệu Yukiko có thể xui vì đói không? Con bé có đủ sức chịu đựng đến khi uốn xong tóc không? Cuối cùng cũng đến lượt họ, Yukiko vào trước, đến lượt Sachiko xong thì đã 5 giờ kém. Đang dợm về thì có điện thoại gọi đến hỏi bà Makioka. “Sẵn sàng chưa? Nhưng 5 giờ rồi mà?” Đó là Taeko gọi từ khách sạn. “Rồi, rồi, tụi chị tới liền nè.” Sachiko quên khuấy, lại nói giọng địa phương. Hai chị em chạy vội ra cửa.

“Nhớ nhé, Yukiko, không đến tiệm làm đẹp lạ vào ngày hoàng đạo.”

Trong lúc vội vàng vào khách sạn đến buổi tiệc chia tay, Sachiko lướt qua ít nhất là năm người đàn bà chị đã gặp ở tiệm Shiseido vào buổi chiều, ai nấy đều ăn mặc trang trọng.

“Không đến tiệm làm đẹp lạ vào ngày hoàng đạo.” Sachiko bảo Itani.

QUYỀN HẠ – 31

Vào ngày thứ ba, hôm cuối cùng ở Tokyo, ba chị em bận từ sáng đến chiều.

Sachiko thoạt tiên định dành cả ngày này để thư thả xem tuồng, sáng hôm sau ghé Shibuya rồi mua sắm xong xuôi vào buổi chiều, sau đó lên tàu đêm về nhà. Nhưng chị đã ngăn đi tàu đêm lắm rồi, hậu quả nhãn tiền là việc thiếu ngủ. Chị chỉ mong được quay về chiếc giường ở nhà càng sớm càng tốt. Chính Taeko nói như vậy trước, và Yukiko lập tức đồng tình. Cả ba chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng đến Shibuya rồi về. Tóm lại là bây giờ ba chị em định nhảy lên tàu tốc hành Chim Én ngay sáng mai, khoảng thời gian giữa lúc đi mua sắm buổi sáng và đi xem hát buổi chiều thì tận dụng luôn mà đến Shibuya chào chị cả, bảo taxi đỗ đó chờ năm, sáu phút thôi. Sachiko hiểu được cảm giác của các em. Taeko lúc nào cũng không ưa nhà chính rồi, còn Yukiko về Ashiya đã được hơn một năm. Mùa thu năm ngoái khi nhà chính ra lệnh cho Taeko phải quyết định xem lên Tokyo hay ra khỏi họ Makioka, Yukiko cũng phải đứng trước lựa chọn tương tự, nhưng trường hợp của cô Ba thì không rõ ràng như của cô Út, thành thử Yukiko không biết anh chị nghiêm túc đến mức nào, thôi thì cứ lờ đi. Kể từ đó không thấy nhắc nhở gì đến Yukiko nữa. Chắc là Tatsuo, từng bị Yukiko mắng cho một trận, đã quyết định thôi không mạo hiểm chọc giận em vợ, hoặc cũng có thể xem như trục xuất Yukiko cùng với Taeko. Bề gì Tsuruko khả năng cao sẽ nhắc đến việc này, và Sachiko thì cũng ngần ngại lên Shibuya chẳng kém gì Yukiko. Hồi đi chơi hồ núi Phú Sĩ, chị cũng chỉ gọi điện cho Tsuruko, một phần vì bị dị vật bay vào mắt, nhưng phần nhiều bởi chị sợ bị kẹt giữa hai làn đạn. Tsuruko khéo lại chuyển lời chồng và Yukiko phớt lờ một lần nữa. Và Sachiko cũng có lý do riêng để tránh mặt chị cả. Bản thân chị không hoàn toàn lờn hết, nhưng cũng ít nhiều lạnh gáy trước bức thư trả lời của Tsuruko về bệnh tình của Taeko. Vì tất cả những lý do trên, chị ước không phải qua gặp nhà chính mà về Ashiya sớm nhất có thể, nhưng chồng chị đã nói, nếu chị cả với anh rể phát hiện ra họ lên Tokyo mà không sang chào thì sẽ lòi thối to. Với lại, lần này khả năng chị cả sẽ nhắc đến việc cưới xin của

Yukiko, đằng nhà chính cần phải chuẩn bị một chút. Thực sự bản thân Sachiko không mấy kỳ vọng. Tối nay chị đã có hẹn với Mimaki, cũng đã giao lưu với nhà Kunishima, họ có vẻ sung sướng gánh vai trò mai mối, nhà Makioka đã thấy được hoàn cảnh bên ấy ra sao. Cảm giác cố hữu về việc gia đình Makioka không được phép đi quá xa đã rời bỏ Sachiko rồi. Chị có ấn tượng rõ rệt rằng mặc dù không có kế hoạch trước, buổi gặp gỡ tối qua vẫn là buổi coi mắt đáng hoàng kết quả tốt đẹp cho cả đôi bên. Điều làm chị hài lòng hơn cả là thái độ văn minh của Mimaki và gia đình Kunishima với Taeko. Họ gần như thay phiên nhau cố gắng nói chuyện với cô theo cách thiện chí và hòa nhã nhất. Xem ra họ đã có tâm thế bỏ qua lầm lỗi của con bé, dường như còn cảm thông với nó nữa, và lại trước thái độ không có chút gì kể cả ấy, Taeko mười phần cởi mở và thoải mái, sẵn lòng mua vui cho đối phương bằng những lời nhận xét dí dỏm hay trò bắt chước mà nó cực giỏi. Sachiko nghĩ đến tình cảm của Taeko dành cho Yukiko mà thấy ngán lẹ, thương chị Ba nên con bé mới sắm vai hài. Hình như Yukiko cũng để ý. Phần Yukiko, con bé cũng hoạt bát hẳn ra. Mimaki có nói mấy lần rằng sẽ mua nhà Kyoto hoặc Osaka, song Sachiko cảm nhận rằng với một người chồng như ông thì Yukiko sống ở Tokyo hay Osaka thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Đợi đến khi chắc chắn Tatsuo đã rời nhà đến cơ quan, Sachiko mới qua thăm Tsuruko và tóm lược cho chị mọi chuyện: kế hoạch của Itani, ba chị em lên Tokyo dự tiệc chia tay, sẽ về trên chuyến tàu tốc hành sáng mai; lát nữa đi xem tuồng Kabuki với Itani, chỉ còn khoảng thời gian ngắn rảnh rồi này nên phải tranh thủ dừng chân ở Shibuya vài phút trước khi đến nhà hát; Sachiko chưa báo cáo được gì chắc chắn, nhưng ở buổi tiệc chia tay có đề cập tới đối tượng tiềm năng cho Yukiko.

Mấy chị em lang thang ở Ginza cả buổi sáng. Sau khi đi qua ngã tư Ginza đến ba, bốn lần rồi ăn trưa ở tiệm Hamasaku, họ gọi một chiếc taxi. Taeko luôn miệng than mệt. Trong buồng riêng của nhà hàng Hamasaku, cô nằm hẳn xuống chiếu cói, lấy gối tựa ra kê đầu, và khi các chị vào trong taxi, cô nói mình sẽ không đi nữa. Gia đình đã từ mặt cô, chị Tsuruko chỉ thấy nhục nhã còn cô cũng không muốn thấy mặt chị cả. Sachiko nói, CÓ thể lắm, nhưng nếu cô Út ở lại không đi, khéo lại thành bắt kính. Anh rể Tatsuo thấy thế nào là chuyện của anh ấy, nhưng chị cả chắc sẽ không trầm trọng hóa việc “trục xuất” đó đâu. Chị ấy thấy cô Út chắc sẽ mừng, nhất là cô Út vừa

ôm đây. Út đi với các chị mới được. Nhưng Taeko đáp: thôi, phiền toái lắm, em thà đi uống cà phê đâu đó rồi tới thẳng nhà hát Kabuki trước. Thế là Sachiko và Yukiko đi mà không có Taeko.

Khi hai chị em đến nhà chị cả, ông tài xế nói không muốn đợi. Hai người phải năn nỉ ông ta - không quá mười lăm, hai mươi phút đâu, chúng tôi dĩ nhiên sẽ trả tiền công chờ. Họ đi lên phòng khách ở trên lầu. Chiếc bàn sơn son, câu đối của Rai Shunsui treo ngoài cửa, những cái giá trang trí sơn mài - mọi thứ đều nguyên vẹn. Mấy đứa trẻ trờ Umeko lên năm đều đi học nên ngôi nhà yên ắng hơn hẳn so với nó trong trí nhớ của Sachiko.

“Thôi, em bảo ông tài xế cứ đi cũng được.”

“Liệu có tìm được xe khác không ạ?”

“Có đủ hãng taxi cơ mà. Nếu không thì đi tàu điện ngầm. Từ trạm tàu điện đến nhà hát Kabuki nhón vài bước chân.”

“Tháng này ở nhà hát Kabuki diễn vở nào thế?” Câu hỏi của Tsuruko hơi bất ngờ.

“Vở *Ibaraki* và *Hoa Cúc*, còn gì nữa em không rõ.” Umeko lên gác, Yukiko dắt cháu xuống nhà chơi để hai chị nói chuyện với nhau.

“Con Út đâu?”

“Ban nãy nó đi cùng tụi em, nhưng rồi nó bảo có lẽ nên tránh đi thì hơn.”

“Sao vậy? Nó nên qua đây chứ?”

“Em cũng nghĩ thế. Nhưng tụi em hai, ba bữa nay bận bù đầu, bé Út Có về đuối lắm. Nó vẫn chưa khỏe hẳn mà chị.”

Kể từ lúc nói chuyện với Tsuruko, mối hậm hực mơ hồ trong lòng Sachiko tan biến. Ở xa, chị có thể bắt bình với chị cả, nhưng mặt đối mặt thế này, chị ấy vẫn là Tsuruko hòa nhã. Bỗng dưng bị hỏi ở nhà hát Kabuki đang diễn kịch gì, Sachiko thấy ba người thật ác ý khi cùng nhau đi lại không rủ chị cả. Giả sử Tsuruko cứ bàng quan như mọi ngày thì chị đã chẳng bận tâm gì, nhưng chị cả không hiểu sao đến giờ vẫn còn nét ngây ngô, vừa nghe thấy từ “Kabuki” là đã mong mỏi được xem cùng các em. Phải chăng mười phần có đến tám, chín là khối tài sản mà nhà chính vẫn khư khư giữ chặt đã hầu như tan theo sự sụp đổ của thị trường chứng khoán, nên chỉ vào những dịp rất đặc biệt, như hôm nay chẳng hạn, Tsuruko mới có thể đi xem hát?

Để vỗ về chị cả, Sachiko bèn khoa trường tiền đồ của Yukiko một chút. Chị nói: Ông Mimaki là sôt sắng nhất, chỉ đợi xem ý nhà Makioka chúng mình thôi. Nhà mình hễ gặt đầu, là ắt sẽ dàn xếp được đám cưới. Lần này chắc chắn chúng em sẽ có tin vui cho anh Tatsuo và chị. Dù sao cứ để Teinosuke gặp gỡ người đàn ông này đã, rồi em sẽ nói thêm với chị sau.”

“Ông Mimaki và mẹ con chị Itani sẽ đi xem Kabuki với tụi em.” Sachiko đứng dậy ra về. “Chắc chắn tụi em sẽ sớm gặp lại chị.”

Tsuruko theo Sachiko xuống nhà. “Yukiko phải cố mà tươi tỉnh vào.”

“Lần này nó khác hẳn, hoạt bát lắm. Nó nói đến là nhiều. Em biết mọi chuyện kiểu gì cũng xong.”

“Chị cũng hy vọng vậy. Nó ba mươi tự rồi.”

“Em chào chị. Hẹn gặp lại chị.” Yukiko đợi dưới nhà, đã ra ngoài trước Sachiko.

“Chào các em. Cho chị gửi lời thăm bé Út.” Tsuruko tiễn hai em ra cửa, Sachiko và Yukiko vào trong xe rồi chị vẫn còn nói rồn:

“Thế Itani đi nước ngoài à? Chị có nên đến gặp không?”

“Không cần đâu ạ. Mà chị còn chưa gặp Itani bao giờ kia mà.”

“Nhưng biết chị ta đang ở đây, thì ít ra chị cũng phải sang giới thiệu bản thân chứ? Bao giờ tàu nhỏ neo?”

“Ngày 23. Cơ mà chị ấy dặn đừng ai ra tiễn.”

“Hay chị ra khách sạn?”

“Không cần đâu mà.”

Lúc ông tài xế đạp ga, Sachiko để ý thấy Tsuruko đang rom róm. Lạ thật, Itani đi sao chị ấy lại khóc? Nước mắt chị chảy dài khi xe lăn bánh.

“Chị cả khóc kia. Sao chị ấy lại khóc vì Itani?” Yukiko bảo.

“Chắc là vì chuyện khác. Itani chỉ là cái có.”

“Theo chị có phải vì chị Tsuruko muốn chúng mình rủ đi xem Kabuki không?”

“Hẳn thế rồi. Chị ấy muốn xem Kabuki.”

Ngượng ngùng sợ bị các em bắt quả tang khóc vì không được xem Kabuki, nhưng xem ra rốt cuộc Tsuruko vẫn không kiềm chế được nữa.

“Chị ấy có bảo em phải về không?”

“Không ai nhắc đến chuyện đó cả. Chị cả chỉ tiếc vụ xem tuồng thôi.”

Yukiko nhẹ cả người.

Vì ngồi tách nhau ra nên mấy chị em và Mimaki không có cơ hội trò chuyện. Nhưng ông ta có vào phòng ăn với họ, trong hai quãng giải lao năm phút và mười phút, ông hỏi ý họ có muốn ra hành lang không. Tuy là người thông thạo phong tục nước ngoài, Mimaki thú nhận mình không biết gì về nghệ thuật sân khấu cổ truyền cả. Họ thấy ông không Có gì là không đáng tin. Mitsuyo cười chê Mimaki không phân biệt được hai kiểu hát xướng *nagauta* với *kilomoto*.

Itani nghe thấy mấy chị em nhắc đến chuyến tàu tốc hành buổi sáng thì bảo vậy chia tay nhau ở đó. Chị ta rất vui khi để lại được cho họ một “món quà” như vậy, mặc dù còn có nhiều vấn đề chi tiết đáng nhẽ chị muốn được tự mình xử lý, nhưng chị đoán chắc Mitsuyo sẽ sớm viết thư trình bày. Mimaki đề nghị cùng nhau đi bộ về khách sạn. Itani gọi Sachiko tách ra khỏi mấy người kia, như mọi lần chị ta lại tuôn một tràng trong nháy mắt: Chị Sachiko thấy đó, ông Mimaki sốt sắng lắm, nhà Kunishima gặp Yukiko tối hôm trước xong thì khéo còn mê tiểu thư hơn cả ông Mimaki, ông Mimaki hy vọng tháng sau qua thăm đằng Ashiya lúc nào đó, và để gặp cả Teinosuke nữa, phần ông Kunishima, sau khi được nhà Makioka bật đèn xanh, sẽ sắp xếp một cuộc thăm dò ngài Tử tước. Mimaki và Mitsuyo hứa sáng mai sẽ ra ga tàu, chào bốn người kia sau khi uống trà quán Colombin. Ba chị em cùng Itani đi bộ về khách sạn.

Itani tiễn họ về tận cửa phòng, vừa đi vừa nói. Sachiko đã tắm xong, đến lượt Yukiko vào. Taeko vẫn mặc bộ quần áo lúc xem tuồng, đang nằm uể oải tựa vào tay ghế, sàn nhà dưới chỗ cô Có một tờ báo trải ra. Đi bộ về thì cũng vất vả, nhưng bơ phờ đến thế kia thì hơi thái quá.

“Chị biết em không khỏe Út ạ, nhưng có còn vấn đề nào khác không? Hay là lúc về em qua gặp bác sĩ Kushida đi?”

Taeko hững hờ gật đầu. “Khỏi cần đi bác sĩ em cũng biết có vấn đề gì rồi.”

“Hờ? Vậy em làm sao?”

Taeko tựa đầu vào ghế, lơ đãng ngược nhìn chị gái. “Có vẻ như em bầu ba, bốn tháng gì đó.” Cô nói với vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Sachiko thở hổn hển, nhìn chăm chăm như muốn khoan một lỗ qua mặt em gái. Phải một lúc chị mới có thể cất tiếng hỏi:

“Con của cậu Kei à?”

“Của Miyoshi. Chắc là Yukiko đã nghe về Miyoshi từ bà già kia.”

“Gã nhân viên quầy bar ư?”

Taeko gật đầu. “Chắc chắn đây là lí do em mệt.”

“Em muốn sinh con à?”

“Không hẳn là muốn... Nhưng nếu không như thế thì sao cắt đuôi được cậu Kei.”

Sau một cú sốc, Sachiko luôn cảm thấy máu bị rút đi khỏi những ngón tay của mình. Chị run bần bật. Trộm nghĩ việc quan trọng nhất bây giờ là làm sao để quả tim đập thành nhịp này lắng xuống, chị không nói gì với Taeko nữa. Chị loạng choạng xoay người tắt đèn trần, bật đèn ngủ rồi bò lên giường. Chị vờ ngủ lúc Yukiko từ phòng tắm bước ra. Taeko xoay xở đứng dậy và đi tắm.

QUYỀN HẠ – 32

Yukiko không nghe thấy gì, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, Taeko xem ra cũng vậy. Sachiko trần trọc trắng đêm vì cái tai ách mới của mình. Thỉnh thoảng chỉ dùng mép chặn chấm nước mắt. Có thuốc ngủ và rượu mạnh trong túi xách, nhưng chị biết sẽ chẳng ăn thua.

Lần nào chị lên Tokyo cũng có biến. Phải chăng chị vô duyên với Tokyo? Hai mùa thu trước, vào chuyến đi Tokyo đầu tiên kể từ tuần trăng mật, chị đã bị bức thư của Okubata nói về Itakura làm cho hồn xiêu phách tán, phải trải qua một đêm cũng như thế này, rồi đầu xuân năm ngoái - chuyện này thực sự không trực tiếp liên quan đến chị - gia đình bị xướng lên loa ở nhà hát Kabuki và thông báo về bệnh của Itakura. Mỗi lần Yukiko đi coi mắt, thể nào cũng sinh chuyện, và Sachiko đã thấy bất an vì đi coi mắt ở Tokyo. Tokyo là điềm gở. Đã hai lần gặp xui, lần thứ ba kiểu gì chẳng xui. Chị đã tự trấn an mình rằng cuối cùng đã phá được dớp, chuyến đi Tokyo thứ ba hồi tháng Tám thành công, đúng hơn đó là chuyến đi đầu tiên thực sự vui vẻ với chồng sau bao nhiêu năm. Sachiko tưởng mỗi do Itani giới thiệu không hy vọng gì, định thể nào cũng khước từ, chị thấy lo chuyện cát hung, điềm lành điềm dữ là ngớ ngẩn. Bây giờ chị thêm một lần vỡ ra, Tokyo đúng là chốn ma quỷ, ở đây thôi là đã quá đủ để phá hoại tiền đồ của Yukiko rồi. Đối tượng tốt như thế, vậy mà lại nhằm đúng Tokyo để đi coi mắt. Sachiko nghĩ thương lại càng thương Yukiko, giận lại thêm giận Taeko, những giọt nước mắt đau đớn và uất ức tuôn trào.

Một lần nữa - ngựa quen đường cũ - Taeko khiến chị đau lòng. Nhưng phải chăng lỗi phần nhiều nằm ở những người đáng ra phải trông chừng con bé? Nếu Taeko “đã có bầu ba, bốn tháng”, thì hẳn là từ tháng Sáu, sau khi nó khỏi bệnh kiết lỵ, ắt đã có một quãng thời gian ốm nhén. Phải chăng vì thuần túy vô tâm mà không ai nhận ra? Sachiko khờ khạo quá chăng, nên ba, bốn ngày vừa qua em gái không nhắc nổi một cái đĩa, hơi vận động chút xíu đã ườn ra mà chị vẫn không có chút nghi ngờ nào? Giờ chị đã hiểu ra tại sao cô Út không mặc đồ Tây nữa. Rõ ràng Sachiko trong mắt cô Út quá ấu trĩ, nhưng lẽ nào cô Út không cắn rứt lương tâm sao? Nghe Taeko nói lúc

tối, Sachiko đòi rằng cái thai đó không phải ngoài ý muốn, mà Taeko và gã Miyoshi nào đó đã có kế hoạch cẩn thận. Phải chăng họ lên kế hoạch để đem cái thai ra trình diện Okubata lẫn gia đình Makioka, ép Okubata chấp nhận chuyện đã rồi và buộc gia đình Makioka đồng ý cho kết hôn? Con Út này giỏi thật. Nhất định nó đã tính thế. Nhưng gia đình có nên tha thứ cho nó không? Bản thân vợ chồng Sachiko và Yukiko đã hết lòng che chở nó khỏi nhà chính và mệnh lệnh của họ, bộ làm nhục cả nhà thì nó sung sướng lắm sao? Sachiko và chồng còn có thể cắn răng đeo mo vào mặt, nhưng nó nở lòng nào hủy hoại tương lai của Yukiko? Tại sao con Út lúc nào cũng khiến cho cả nhà điêu đứng? Yukiko tận tâm chăm sóc nó khi ốm đau kia mà! Bộ con Út không hiểu được rằng Yukiko là ân nhân cứu mạng nó ư? Sachiko tưởng chắc Taeko cư xử khéo léo buổi tối hôm coi mắt để phân nào trả ơn chị gái. Nhưng có lẽ chị đánh giá Taeko quá cao rồi, vì say nên nó mới tươi cười thế. Nó có biết nghĩ tới ai ngoài bản thân đâu.

Taeko đã quyết thì sẽ lạnh lùng, bất chấp mọi thủ đoạn gớm ghê để được lợi cho mình! Hẳn nó đã tính đến cơn giận của Sachiko, đến việc bị Teinosuke một lần nữa ghẻ lạnh, và cả tổn hại không thể đong đếm tới thanh danh của Yukiko. Cứ theo quan điểm sống của Taeko, thì chấp nhận thủ đoạn là điều không tránh khỏi, nhưng nó có cần phải chọn đúng cái thời điểm nhạy cảm quyết định số phận của Yukiko không? Phải, có thể nó không tính tiết lộ việc mang bầu vào lúc Yukiko đi coi mắt, nhưng nếu nó nói sẽ đợi đến lúc Yukiko có nơi có chốn và sẽ không làm gì ảnh hưởng tới chị là thật lòng, thì tại sao không thể đợi đến lúc tương lai Yukiko được bảo đảm? Sao nó không biết ý mà ở lại Ashiya? Trong lúc sung sướng khi được quay trở lại dòng họ và cũng vì biết ơn với Itani, người cho con bé cơ hội ngẩng đầu trong vai trò con gái nhà Makioka, Taeko đã quên khuấy mình dễ mất sức như thế nào, thành ra nó lại cứ tự tin như bình nhật, tự trấn an rằng mình chịu được chuyển đi. Cuối cùng Taeko bị đánh gục, Con bé tận dụng cơ hội này để thú nhận. Cái đó đã hẳn, song người đàn bà bầu ba, bốn tháng rất dễ thu hút sự chú ý của thiên hạ dù cho những người trông thấy cô ta hàng ngày không nhận thấy gì, Taeko quả là táo tợn khi đường đường chính chính đến dự buổi tiệc tối, đến cả nhà hát tuồng nơi vô số con mắt trông thấy nó. Lúc này còn là lúc nguy hiểm hơn hết. Giả sử tàu rung lắc quá nhiều dẫn đến sảy thai, Taeko sẽ làm gì? Bản thân nó khéo chẳng quan tâm nhưng Sachiko với Yukiko thì bối rối ê chề biết nhường nào? Tim Sachiko

lạnh buốt khi nghĩ tới khả năng đó. Hẳn đã có người đề ý tới Taeko, có lẽ là tại bữa tiệc chia tay Itani, gia đình không biết nhưng khéo đã mang tiếng rồi.

Giờ thì làm được cái gì nữa, Sachiko đã bị Taeko cho một vố. Cơ mà nó đã giữ bí mật được lâu đến thế, chẳng thà chọn thời điểm, thời gian thích hợp mà nói có hơn không? Đằng này nhằm ngay trong chuyến du hành, ngồi giữa buồng khách sạn bữa bộn, mệt bã người, chỉ muốn nghỉ ngơi. Chọn đúng lúc để nói ra có thể đảo lộn tâm trạng chị gái mình như vậy không phải là rất tàn nhẫn sao? May cho con Út là Sachiko không lẫn ra ngất. Cái đồ không biết nghĩ, đồ vô lương tâm! Chứa để không phải chuyện che giấu mãi được, Sachiko biết sớm cũng may, nhưng sao Taeko nhè đúng lúc này cơ chứ! Sachiko đang không có chút đề phòng nào, chỉ có ba chị em trong căn phòng nhỏ giữa đêm hôm tĩnh lặng, chị không được khóc to, không được làm ầm lên, bỏ chạy cũng không nổi. Con Út đối xử với người chị luôn cố gắng hết mình giúp đỡ nó từ những việc nhỏ nhất thế này sao? Con Út mà biết điều một tí, hẳn đã nín nhịn đợi tới khi về Ashiya. Rồi Sachiko nghỉ ngơi xong, chị sẽ bình tĩnh hơn thế này. Chị đòi hỏi em gái có chút xiu như vậy, có gì là quá quắt đâu?

Chị nghe tiếng xe điện vào sáng sớm, nhìn thấy ánh sáng ban ngày qua rèm để mở, vẫn tĩnh như sáo. Chị trấn trở khôn nguôi trong dạ. Chẳng chóng thì chầy, chuyện của Taeko sẽ lộ ra trước thiên hạ, phải có động thái nào đó. Làm gì đây? Cả nhà có thể im bí mật này đi để không ai biết cũng là một cách, nhưng cứ như Taeko nhận định ban nãy, thì nó sẽ không đời nào đồng ý. Cũng không hoàn toàn bất khả thi khi để ai đó chỉ ra cho Taeko thấy những hành động ích kỷ của nó gây ra tội lỗi gì, thuyết phục nó đồng ý từ bỏ đứa bé vì danh dự gia đình Makioka và tương lai của Yukiko nữa, hoặc giả là ép nó đi phá thai cũng không phải là không thể. Nhưng một người mềm yếu như Sachiko làm sao có thể ép Cô Út làm thế. Còn một cái khó khác: hai, ba năm trước bác sĩ nào cũng Có thể phá thai không lưỡng lự. Bây giờ còn phải tính đến áp lực từ xã hội, dẫu Taeko có thuận tình thì chưa chắc việc phá thai đã dễ dàng. Gia đình chỉ có cách là gửi Taeko đi nơi khác, để nó bí mật sinh con. Taeko sẽ bị cấm không cho gặp gã đàn ông kia, bị nhà Makioka quản thúc gắt gao - gia đình sẽ chi trả mọi chi phí và đồng thời xúc tiến để Yukiko sớm đi lấy chồng. Sachiko dè dặt hơn bao giờ hết với ý nghĩ phải nói với chồng, vì chị sẽ cần Teinosuke giúp. Dẫu anh yêu

thương và tin tưởng chị bao nhiêu đi chăng nữa, liệu chị có thể báo cho anh biết việc sai trái này mà không cảm thấy tủi nhục tận tâm can không? Sachiko nghĩ, bẽ gì Teinosuke cũng chỉ là anh rể, tuy anh là người anh rể ở vị trí khác hẳn Tatsuo, anh quan tâm chăm sóc Yukiko và Taeko như em ruột, song nói cho cùng, tận tâm đến mấy - Sachiko biết mình nói thế này sẽ bị cho là tự phụ, chị thấy vừa biết ơn vừa có lỗi - thì đó cũng chỉ là hệ quả của tình yêu anh dành cho vợ mà thôi. Cả Teinosuke cũng khổ lây, chuyện trai gái của Taeko đã khiến mái ấm bình yên của họ nổi sóng. Lúc này Teinosuke đang có thiện chí hơn với Taeko, đã cho phép cô quay lại nhà, bản thân Sachiko đang chờ đợi được đem về nhà món quà khiến anh hạnh phúc nhất - tin tức về buổi coi mắt - thì lại kéo theo cả tin dữ! Cứ như tính tình của Teinosuke, thì anh sẽ tránh đổ thêm dầu vào lửa, anh sẽ tìm cách an ủi vợ, nhưng Sachiko khéo chỉ buồn thêm vì biết rằng chồng cũng đang phải kìm nén cảm xúc của mình.

Kết luận tất yếu là Sachiko sẽ phải cho chồng biết, tin tưởng khả năng xoay sở và lòng cảm thông của anh. Điều khiến chị bất bình nhất, là việc Yukiko có thể lại đánh mất cơ hội. Lúc nào cũng vậy: bàn thảo thuận lợi, đến phút cuối nảy sinh bất trắc. Nếu gia đình tổng Taeko đi tới khu nghỉ dưỡng miền núi nào đó thì có tránh được tai mắt không? Mimaki có khám phá được sự thật không? Giả sử việc thương lượng với Mimaki có tiến triển mà Taeko bỗng dưng bốc hơi mất, gia đình tìm mọi cách che giấu thì có thể khiến Mimaki không nghi ngờ gì ư? Ông ta nói rằng chuyện của Taeko không liên quan tới mình, có khi cứ thú nhận lại hơn là vụng về lấp liếm rồi sau đó bị phát giác. Khéo ông ấy lại rộng lượng đến bất ngờ khi nghe chuyện ấy chứ. Không, không được. Có thể bản thân Mimaki thờ ơ trước những chuyện xấu xa của Taeko, nhưng còn bạn bè thân quyến? Ngài Tử tước và gia đình Kunishima thì sao? Có chắc là họ không cau mày nhăn trán trước hôn sự này nếu biết sự thật? Nhất là Tử tước, làm sao ngài có thể kết thông gia với một gia đình có người đàn bà như thế.

Lại một lần đã tràng xe cát. Buồn cho Yukiko, nhưng mà... Sachiko thở dài thườn thượt, trở mình trên giường. Khi mở mắt ra, căn phòng đã sáng trưng. Ở giường kế bên, Taeko với Yukiko nằm quay lưng vào nhau như hồi bé. Yukiko vẫn đang ngủ, cô nằm quay mặt về hướng Sachiko. Sachiko cứ nhìn đăm đăm vào gương mặt trắng ngần ấy, tự hỏi em gái mình đang mơ về điều gì.

QUYỀN HẠ – 33

Teinosuke được tin khi vợ trở về từ Tokyo. Ngay lúc thấy mặt chồng, Sachiko đã biết không thể giữ riêng cho mình việc này được. (Chị đã kể cho Yukiko sáng hôm ấy lúc Taeko ra khỏi phòng một lát.) Chị gọi chồng lên nhà trước bữa ăn tối và thuật lại tất cả, từ cuộc xem mắt của Yukiko đến đoạn Taeko có bầu.

“Em muốn lần này đem tin tốt về. Vậy mà lại khiến anh buồn rồi.”

Sachiko tuân hàng lệ, Teinosuke gắng đỡ vợ. Anh nói, thật đáng tiếc quá, đã sẵn sàng ăn mừng chuyện của Yukiko mà tai ương lại đổ xuống thế này. Nhưng anh vẫn không tin chỉ vì chuyện ấy mà Yukiko tuyệt mọi hy vọng. Em đừng quá dằn vặt bản thân, cứ để tất đó anh liệu. Anh muốn có hai, ba ngày cân nhắc. Rồi Teinosuke không nói nữa, mấy hôm sau anh gọi vợ vào thư phòng. Anh hỏi Sachiko xem làm thế này thì ý vợ ra sao:

Việc Taeko đã bầu ba hay bốn tháng như em nó nói thì không có gì nghi ngờ. Tuy nhiên, trước hết phải đưa nó khám bác sĩ chuyên khoa để tìm hiểu đứa bé sẽ chào đời chính xác thời điểm nào. Sau đó, mình sẽ cho nó chuyển đi, nhìn chung khu suối nước nóng Arima là tiện nhất. Từ giờ trở đi tuyệt đối không cho nó về nhà, buổi tối nào đó sẽ cho xe hơi đưa tới Arima. Việc quyết định xem ai sẽ chăm sóc Taeko không dễ dàng, nhưng theo anh, mình có thể để O-Haru làm việc ấy sau khi dặn dò nó thật là kỹ. Ở suối nước nóng Arima chúng mình sẽ không dùng họ Makioka. Cứ bảo Taeko là một bà nội trợ đi nghỉ để hồi sức. Để con bé ở đó tới khi sinh, rồi nó có thể giữ đứa bé mà nuôi ở Arima, hoặc nếu không có nguy cơ bị đồn đại ra ngoài thì có thể chuyển Taeko về một bệnh viện ở Kobe. Cần phải có sự đồng thuận từ cả Taeko lẫn Miyoshi. Teinosuke sẽ đến gặp và thuyết phục hai đứa đồng ý. Teinosuke cảm thấy ắt con bé đang mong mỏi được lấy gã kia, anh cũng không phản đối chuyện cưới xin này. Nhưng không được để lộ ra chuyện Taeko có chửa mà không được phép của gia đình, và tạm thời hai đứa không được gặp nhau. Vợ chồng mình sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm cho sự an nguy của Taeko, bảo đảm cho mẹ tròn con vuông. Sau đó, mình đưa hai mẹ con đến chỗ Miyoshi, cố hết sức để được nhà chính chấp nhận. Cuộc

hôn nhân này không cần phải trì hoãn, miễn sao hôn sự của Yukiko được quyết định theo cách này hay cách khác là được. Đại cương kế hoạch của Teinosuke với hai đứa là như thế. Taeko sẽ lánh đi, phải làm mọi điều có thể để giữ bí mật chuyện yêu đương của hai đứa nó. Theo lời Taeko, thì chỉ có Miyoshi, Okubata, bản thân Taeko biết, hoặc đoán biết được sự thật, nhưng ngoài ra có thêm vợ chồng Teinosuke với Yukiko, vậy không thể nào lại giấu được O-Haru và mấy cô giúp việc khác. Tuy nhiên phải tuyệt đối chắc chắn chuyện này không đồn thêm ra ngoài nữa.

Vì Sachiko vẫn lo về Okubata nên Teinosuke bảo anh sẽ nói chuyện với cậu ta. Sachiko nói: nếu Okubata định rằng không ngại hi sinh thanh danh của mình, thì chẳng có gì cậu ta không dám. Dễ thường cậu ta bị dồn ép sẽ dùng đến bạo lực, chẳng hạn như gươm đao, có khi lại còn tiết lộ những thông tin nguy hại cho báo chí nữa. Trước những nỗi sợ của Sachiko, Teinosuke cả cười, em chỉ khéo tưởng tượng. Đúng là bản chất Okubata có tính lưu manh, nhưng bất quá anh chàng vẫn chỉ là cậu ấm của một nhà gia thế, làm gì có bản lĩnh động đến gươm đao. Nuôi ý tưởng nông cuồng đến mấy thì Okubata cũng chẳng có gan đâu. Và lại, gia đình Okubata hay Makioka đã bao giờ ủng hộ quan hệ của cậu ta với Taeko chưa? Okubata dựa vào đâu mà đòi hỏi. Teinosuke bảo, nói nhẹ nhàng thì Taeko đã chẳng còn tình cảm với cậu ta, lại còn mang bầu với gã đàn ông khác, cậu ta không cắt đứt hoàn toàn với con bé thì làm gì đây. Dẫu buồn khổ, cậu ta cũng phải chấp nhận điều tất yếu. Teinosuke nghĩ Okubata chắc chắn sẽ hiểu ra thôi.

Ngày hôm sau, Teinosuke hành động luôn. Anh đến thăm Taeko ở phòng trọ nói rõ sự tình và hỏi địa chỉ Miyoshi. Sau đó lại tới nhà trọ của Miyoshi trên Kobe. Sachiko hỏi, Miyoshi là hạng người nào. Teinosuke đáp: Một thanh niên có vẻ tử tế đến đáng ngạc nhiên. Họ mới nói chuyện được chưa tới nửa tiếng, Teinosuke chưa kịp quan sát kỹ anh chàng nhưng nói chung giống như Itakura, có vẻ thật thà, đứng đắn. Anh ta tự mình nhận trách nhiệm, nhận lỗi một cách rất ư lịch sự. Teinosuke ngờ rằng Miyoshi không phải người chủ động mà chính Taeko đã quyến rũ anh ta. Miyoshi nói rằng, mở miệng biện hộ cho mình là hèn và đáng nhẽ anh ta nên cứng rắn hơn, nhưng cũng chỉ mong Teinosuke hiểu rằng, anh không cuồng nhiệt theo đuổi tiểu thư Koi-san mà tự anh để mình vào thế chỉ tiến không lùi nên mới ra có sự. Nếu ông Teinosuke có hỏi tiểu thư Koi-san thì sẽ thấy rằng

Miyoshi không nói dối. Teinosuke bảo tin lời anh ta. Người thanh niên đồng ý với đề nghị của Teinosuke, thậm chí có vẻ biết ơn. Anh ta bảo không xứng làm chồng tiểu thư Koi-san, nhưng nếu gia đình Makioka đồng ý cho họ lấy nhau, anh nguyện sẽ làm cô hạnh phúc. Anh nhận thức được trách nhiệm của mình, nên vẫn tự hỏi nên làm gì nếu gia đình chấp nhận, anh cũng tiết kiệm được một khoản tiền nho nhỏ. Anh có ý định mở một quán bar riêng, nhỏ thôi cũng được, loại không quá trụy lạc dành cho người ngoại quốc. Tiểu thư Koi-san có thể làm thợ may, hai người sẽ không trở thành gánh nặng cho họ Makioka. Tất cả những điều Miyoshi nói, Teinosuke đều thuật lại cho vợ.

Ngày hôm sau, Taeko đến bệnh viện phụ sản ở Kobe và được chẩn đoán là mang thai chưa đầy năm tháng, sẽ sinh vào đầu tháng Tư năm sau. Kiểu gì Taeko cũng gây sự chú ý nên cô bị gửi đi suối nước nóng Arima với O-Haru một chiều cuối tháng Mười. Sachiko Cố ý gọi taxi đậu ra xa, dặn em gái đổi taxi ở Kobe cho quãng đường vượt núi. Chị dặn dò O-Haru kỹ lưỡng: Taeko sẽ sống ở Arima mấy tháng và O-Haru gọi bằng “bà Abe” chứ đừng có gọi là cô Út, việc thông tin phải có giao liên từ Ashiya đến hoặc từ O-Haru về Ashiya chứ không được liên lạc qua điện thoại: O-Haru cũng phải hiểu rằng Taeko và Miyoshi không được phép liên lạc và không được thông báo nơi ở của Taeko cho Miyoshi, trong trường hợp có bất kỳ thư hoặc số điện thoại đáng ngờ nào thì O-Haru phải xem chừng. Nói xong, Sachiko bàng hoàng khi O-Haru đáp: Chắc bây giờ em được nói rồi phải không bà, bọn em đã đoán được cô Út mang bầu từ trước khi cô lên Tokyo. Sao mà biết ẹ? Con O-Teru nghi ngờ đầu tiên, cô Út lạ lắm. Có lẽ nào? Chỉ mấy đứa giúp việc biết với nhau chứ chưa nói ai đâu ẹ.

Taeko đi Arima một thời gian, Teinosuke về nhà bảo đã gặp Okubata rồi. Anh nghe nói cậu chàng đang sống gần khu Ipponmatsu ở Nishinomiya nhưng đến thì không thấy. Ai đó trong xóm nhớ rằng Okubata đã chuyển đến một nơi tên là khách sạn Shôtô. Ở khách sạn Shôtô, người ta lại bảo rằng Okubata chỉ ở đây một tuần, giờ đã chuyển sang khu chung cư Eiraku. Rốt cuộc Teinosuke đã thấy cậu ta ở đó. Hai người trao đổi không được êm xuôi như Teinosuke hy vọng nhưng nhìn chung đạt được kết quả. Teinosuke mở bài: Dòng họ Makioka chúng tôi thật là nhục nhã vì có đứa em gái lẳng lơan như thế, tôi một lòng cảm thương cho cậu Okubata, vì dính líu tới con bé mà chuốc họa vào thân. Ban đầu Okubata có vẻ thiện chí. “Thế cô Út đâu

rồi? O-Haru có đi với cô ấy không?” Teinosuke làm bộ thờ ơ cho Okubata biết tin về Taeko. Anh nói, cậu đừng hỏi, ngay đến Miyoshi chúng tôi cũng không cho biết. Okubata câm lặng. Teinosuke tiếp lời, chúng tôi mong cậu hãy xem như con Út thế nào thì cũng không liên quan gì đến cậu nữa, như thế có quá đáng lắm không? Nghe vậy Okubata nổi đóa. Cậu ta nói, bẽ gì em cũng đã bỏ cuộc, nhưng lẽ nào gia đình để cô Út lấy người đàn ông đó? Em nghe nói hẳn ta chỉ là một thằng pha đồ uống trên tàu thủy của nước ngoài trước khi tìm được công việc hiện tại, ngoài ra không ai biết gì về hẳn cả. Ở trường hợp Itakura, chỉ ít mọi người còn biết nhà cửa hẳn ở đâu. Em nhớ rằng mình chưa bao giờ nghe nói gì về gia đình Miyoshi. Anh biết đấy, hẳn từng làm thủy thủ, có trời mới biết quá khứ hẳn thế nào. Teinosuke nói: Đa tạ cậu đã có lòng khuyên can, chúng tôi sẽ cẩn thận. Tôi chỉ dám mạnh miệng xin cậu giúp một điều: cậu Okubata, cậu có quyền căm giận con Út nhà tôi, nhưng các chị của nó không tội tình gì, vậy tôi dám mong cậu, vì các chị của con bé và vì thanh danh dòng họ Makioka, giữ kín chuyện Taeko mang bầu có được không? Việc lộ ra ngoài thì người bị tổn hại nhiều hơn cả là Yukiko, mà như cậu đã biết, Yukiko còn chưa tìm được chồng. Cậu đồng ý đừng nói cho ai nhé? Okubata có vẻ hơi phân vân những câu trả lời thì rõ ràng và tích cực: Anh chớ lo. Em không để bụng cô Út, cũng không có ý định gây sự với các chị của cô ấy đâu.

Vậy là coi như đã dàn xếp ổn thỏa, Teinosuke nhẹ cả người, lên đường đến văn phòng ở Osaka. Được không lâu thì Okubata gọi đến. Cậu ta cũng có việc cần nhờ nên muốn gặp Teinosuke. Gần như ngay lập tức Okubata có mặt ở phòng chờ. Cậu ta nhấp nhồm một lúc rồi khuôn mặt bỗng dăm chiêu, cậu ta bắt đầu nói: Em biết mình chỉ còn nước chấp nhận những điều anh Teinosuke bảo hồi ban sáng, nhưng hy vọng anh có thể hình dung ra một người đánh mất mối tình mười năm khổ vô ngần. Không chỉ có thế, chắc anh cũng biết, vì cô Út mà em bị dòng họ cấm cửa, anh đã thấy em phải cuốn gói khỏi căn nhà xinh xắn ở Nishinomiya và chuyển vào phòng trọ tồi tàn sống lủi thủi một mình. Nếu bị cả cô Út bỏ rơi nữa, thì trên đời em thật chẳng còn ai có thể gọi là bạn. Những điều này Okubata nói với giọng điệu vô cùng bị ai. Thế rồi cậu ta chột cười nửa miệng. Em đang túng tiền, đến là ngượng phải công nhận với anh như thế, trong quá khứ em đã bao bọc cô Út nhiều cái này khó nói thực sự - thế thì không biết em có thể xin lại chút ít được không. Em không có ý đòi cô Út hoàn trả - tới đoạn này

Okubata hơi đỏ mặt - nếu không phải gặp nước bàn cùng em sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới việc xin lại món ấy. Teinosuke đáp: Con Út mượn tiền cậu đương nhiên phải trả lại. Bao nhiêu? Okubata đáp: Em đâu biết ạ, hay anh hỏi cô Út, nhưng chắc tầm hai ngàn yên. Teinosuke nghĩ chắc cũng phải hỏi cô Út. Anh rút ra rằng, hai ngàn yên không phải cái giá quá cao để đòi lấy sự im lặng của Okubata và tránh phiền toái về sau. Anh bảo: Thế tôi trả luôn cho cậu vậy, và viết một tờ ngân phiếu. Đương nhiên cậu nhớ phải giữ lời hứa đừng nói gì về tình hình cô Út, chúng tôi xin đa tạ cậu. Okubata đáp rằng cậu ta rất hiểu, gia đình không cần lo sợ phần cậu ta và cáo lui. Có vẻ như chuyện của Taeko cuối cùng đã được kiểm soát.

Giữa lúc bọn bè ấy thì có thư từ Mitsuyo, con gái chị Itani. Sau khi cảm ơn ba chị em đã cất công dự bữa tiệc chia tay, Mitsuyo thông báo rằng mẹ mình đã lên đường trong tinh thần vô cùng phấn chấn, ông Mimaki sẽ lên kế hoạch đi Osaka trung tuần tháng Mười một, bởi ông ta Có ý đến thăm nhà Ashiya, nên cô mong rằng Teinosuke sẽ dành thời gian điều tra thân thế ông và ông bà Kunishima gửi lời chào trân trọng tới gia đình.

Khoảng một tuần sau, Tsuruko gửi về một lá thư ngắn. Chị cả chỉ viết thư khi trong lòng có điều hệ trọng, Sachiko tự hỏi là chuyện gì nhưng hóa ra lạ thay chỉ là mấy dòng ngẫu nhiên vụn vặt:

Ngày mùng 5 tháng Mười một

Sachiko thân mến,

Chị đã hy vọng được tâm sự với em để đổi gió, tiếc là em lại đang oải. Vở Kabuki hôm đó hẳn là hay lắm. Lần sau nhớ rủ chị nhé.

Ông Mimaki thế nào rồi? Bây giờ kể cho Tatsuo thì hãy còn sớm quá nhưng chị mong rằng mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Điều tra về một người đàn ông xuất thân tốt như vậy tuy là không cần thiết, nhưng em cứ đề xuất, anh chị sẽ làm. Tội lỗi quá, chị lúc nào cũng nhường việc khó cho em và Teinosuke.

Bọn trẻ lớn rồi, chị có thời gian viết thư để thay đổi không khí, thỉnh thoảng chị tập thư pháp đầu. Em mới Yukiko còn đi học thư pháp không? Chị đang tìm mãi không ra sách tập viết, không biết em còn cuốn nào cũ có thể gửi lên đây cho chị không. Nếu có ghi chú của thầy thư pháp thì chị sẽ rất cảm kích.

Đã xin thì xin cho trót, không biết em có phiền gửi quần áo lót không dùng đến được không? Chị luôn tìm được cách tận dụng những món đồ em không thích nữa, chị sẽ rất biết ơn nếu em gửi lên đây những bộ định bỏ đi hoặc cho người hầu. Cả đồ của Yukiko và con út nữa, đồ lót, quần cộc, gì cũng được. Các con đã lớn nên chị có thêm thời gian rảnh, nhưng nuôi chúng cũng tốn lắm. Chị phải chi li từng đồng. Cảnh nghèo nào có dễ, chị thường tự hỏi biết bao giờ đời sống mới khá lên.

Không hiểu sao hôm nay chị muốn biết thư, nhưng thấy ra lại toàn lời phàn nàn. Chị phải dừng bút thôi. Chị sẽ chờ tin tốt về Yukiko. Cho chị hỏi thăm Teinosuke, Etsuko và Yukiko nhé.

Luôn nhớ em,

Tsuruko

Khi đọc bức thư, Sachiko nghĩ đến những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt của Tsuruko bên ngoài cửa xe. Dường như Tsuruko đã muốn viết thư, chị muốn xin vài thứ nhưng có vẻ chị cũng chưa quên vụ mọi người kéo nhau đi xem hát. Chắc là chị cả bóng gió sự giận dỗi của mình khi bị các em gạt ra ngoài cuộc. Trong quá khứ, thư của Tsuruko chỉ mang tính chất định đoạt này kia, và Sachiko lúc nào cũng ấn tượng rằng chị mình lúc nói chuyện thì đến là dịu dàng mà sao cầm cây bút lông lên là phê bình hết người này đến người nọ như vậy. Chị ấy bây giờ lại viết thư kiểu này thì cũng lạ. Sachiko ngay lập tức gửi một kiện hàng đi Tokyo, nhưng thư thì không hồi âm.

Con gái của bà Hening là Friedl có vẻ sẽ đi Berlin cùng bố, vào giữa tháng Mười một, bà Hening đến thăm Sachiko. Bà lo ngại việc để con gái sang châu Âu ngay giữa chiến tranh, Friedl đã có ý định học múa, cô nhất định phải đi và bà đành nhượng bộ khi chồng nói rằng sẽ đi cùng nếu con gái cứ khẳng khái. Họ đã tìm được bạn đồng hành, xem chừng ít nhất không phải lo lắng về đường sá. Hai cha con sẽ đến thăm gia đình Stolz ở Hamburg. Họ rất vui lòng chuyển lời hộ Sachiko. Sachiko đã nhờ bà Hening viết một lá thư bằng tiếng Đức gửi đi Hamburg cùng chiếc quạt múa và một vương lụa trắng. Chị có hơi bất an vì chưa thấy hồi âm. Đây sẽ là cơ hội để chị gửi thêm món gì đó nữa. Sachiko đáp lại với Hening rằng sẽ cầm quà cho nhà Stolz sang gửi trước ngày con gái bà lên đường. Mấy hôm sau, Sachiko

chọn được một chiếc nhẫn ngọc trai cho Rosemarie và đem đến nhà Hening cùng một lá thư cho bà Stolz.

Đúng như Mitsuyo đã nhắn, một buổi tối gần sát ngày 20, Mimaki gọi điện, ông ta đang ở nhà của ngài Tử tước ở Saga. Ông từ Tokyo xuống đây hôm qua, và có ý định ở lại hai, ba ngày. Ông hỏi rằng có thể sang thăm gia đình và gặp Teinosuke không. Chỉ cần là buổi tối thôi, hôm nào cũng được ạ, Sachiko đồng ý. Ông ta đề nghị tối mai, và xuất hiện vào khoảng 4 giờ chiều. Teinosuke đã về nhà sớm, anh nói chuyện với Mimaki hơn một tiếng đồng hồ và sau đó hai người cùng Sachiko, Etsuko và Yukiko đi tới khách sạn Oriental để ăn tối. Như lúc ở Tokyo, Mimaki vẫn là con người cởi mở, phóng khoáng và dí dỏm, nhìn chung là hòa đồng. Thậm chí ông còn uống nhiều hơn hôm trước, rót đầy ly whiskey hết lượt này đến lượt khác. Mimaki thao thao mãi mà không hết chuyện. Etsuko là vui nhất nhà, cầm tay ông ta lúc cả nhóm đi ra ga. Bé nói thầm với mẹ: Chú này lấy chị Yukiko hợp đấy. Còn Teinosuke nghĩ gì về ông ta? Teinosuke nghĩ một lúc rồi đáp: chắc chắn không ghét bỏ gì cả. Quả thực ấn tượng ban đầu hoàn toàn chỉ có thiện cảm. Mimaki rất sôi nổi. Nhưng loại đàn ông hòa nhã phong lưu thường khó đối phó, chính vợ các ông lại chịu thiệt. Loại người Teinosuke nghĩ tới, là đặc trưng phổ biến ở những cậu ấm con nhà quý tộc. Nếu cứ liều lĩnh mê muội ông ta thì không được. Đại ý, Teinosuke đang cảnh giác. Anh cho rằng không cần điều tra về gia thế, mà nên chẳng điều tra về chính người đàn ông - tính tình, cách cư xử, và lý do tại sao ông ta mãi chưa lấy vợ.

QUYỀN HẠ – 34

Mimaki ý thức được rằng đôi phương đang thử mình nên không đề cập tới chuyện cầu hôn. Ông ta nói đến nhiều thứ, nào là kiến trúc, hội họa, những khu vườn và chùa chiền cổ kính ở Kyoto, khuôn viên dinh thự của Tử tước, đồ ăn nước ngoài, rượu, những câu chuyện mà cha ông ta được ông nội kể lại về Thiên Hoàng Minh Trị và Hoàng thái hậu Chiêu Hiến. Khoảng mười ngày sau, vào một sáng Chủ nhật, Mitsuyo bỗng nhiên xuất hiện. Cô có việc ở Osaka, được ông Kunishima và cả ông Mimaki dẫn dò phải đến ướm hỏi nhà ta đã “duyet” chưa? Theo đề nghị của Teinosuke, Sachiko trả lời rằng gia đình đang điều tra về Mimaki. Teinosuke đã lên kế hoạch đi Tokyo tháng Mười hai, bây giờ anh sẽ nói chuyện với đồng nhà chính và đến thăm gia đình Kunishima. Thế nhà mình còn nghi ngại cái gì, Mitsuyo hỏi, khẩu khí át người y như mẹ. Em thường xuyên gặp ông Mimaki, em biết hết những ưu điểm, khuyết điểm của ông ta nên cô Sachiko nghĩ ra câu gì thì hỏi luôn em đây này. Không đối phó nổi với cô nàng, Sachiko bèn triệu tập chồng. Vì thái độ ấy của Mitsuyo nên Teinosuke tỏ ra khá thẳng thừng, sự thực đã rõ ràng: tuy bề ngoài là một quý ông lịch thiệp nhưng Mimaki dễ tự ái đến bất ngờ, thỉnh thoảng cũng rất khó ưa; quan hệ của ông ta với người anh cùng cha khác mẹ, tức là người kế tập của Tử tước, thì đặc biệt xấu, thường xuyên cự cãi. Tuy không trực tiếp chứng kiến, nhưng Mitsuyo nghe đồn ông ta đánh cả người anh kia; ông ta cũng hay nhậu nhẹt, thỉnh thoảng rượu vào thành ra hung hãn; tuy nhiên vì đã có tuổi ông ta cũng hiếm khi uống nhiều, vả lại vì từng sống bên Mỹ nên ông ta cực kì ga-lăng, Mitsuyo có thể đảm bảo, dù có say cỡ nào Mimaki cũng không thượng cẳng chân hạ cẳng tay với đàn bà. Chưa cần hỏi, Mitsuyo đã tình nguyện kể ra một, hai khuyết điểm: Mặc dù là người thông minh sáng ý, thích tìm hiểu mầy mò, nhưng tính tình nông nổi nên Mimaki không chịu theo đuổi môn nào đến cùng, lại thêm kiếm tiền thì ít vụng vít thì nhiều. Teinosuke đáp lại: nghe hết chừng ấy là tôi đoán được Mimaki là loại người nào rồi. Nói thẳng ra tôi rất quan ngại về việc tiền nong, lấy nhau xong hai vợ chồng sống thế nào? Mong cô bỏ quá cho, chứ xem chừng ông ta chỉ biết tiêu xài món tiền ngựa tay xin bố. Tự thân ông ta chẳng kiếm được gì. Teinosuke cũng không thể không ái ngại, rằng liệu

ngay cả khi được nhà Kunishima hậu thuẫn, chắc gì Mimaki đã trở thành kiến trúc sư thành công. Bây giờ lấy đâu ra chỗ cho loại kiến trúc sư mà Mimaki hy vọng trở thành, xem chừng ba, bốn năm nữa tình hình cũng chưa khá lên được đâu. Trong lúc đó, họ sẽ trang trải kiểu gì. Teinosuke hiểu rằng có thể nhờ ông Kunishima thuyết phục, Tử tước sẽ chu cấp cho họ một thời gian, nhưng làm sao có thể trông chờ ngài Tử tước giúp đỡ mãi được. Tình thế loạn lạc kéo dài năm, sáu thậm chí cả chục năm. Chưa biết chừng họ sẽ phải phụ thuộc Tử tước cả đời, cái tiền đồ ấy thật không dễ chịu.

Teinosuke biết mình nói nghe có vẻ hơi nóng nảy, nhưng thực lòng gia đình Makioka rất quan tâm đến mối này, suýt tí nữa đã quyết định bảo Mimaki hãy lấy Yukiko. Bề gì Teinosuke cũng đi Tokyo tháng sau, lúc ấy anh có thể thảo luận vấn đề với ông Kunishima. Mitsuyo bảo đã hiểu, nói là chú Teinosuke quan ngại là đúng. Em không thể tự mình trả lời chú, để em kể lại mọi chuyện cho ông Kunishima rồi xem tương lai của Mimaki có thể đảm bảo sẽ làm hài lòng nhà Makioka hay không. Cô cũng nói sẽ đợi Teinosuke đến thăm vào tháng Mười hai. Cô bảo phải đi tàu đêm về Tokyo bây giờ và từ chối lời mời ăn tối của Sachiko.

Đầu tháng Mười hai, Sachiko và Yukiko đã mua một chiếc bùa cầu may ở Thanh Thủy Tự, Kyoto. Ông trời xui khiến làm sao Miyoshi cũng gửi một chiếc bùa cầu may từ Trung Sơn Tự đến văn phòng của Teinosuke, nhờ chuyển đến Taeko. Cả hai chiếc bùa được trao cho O-Haru, Cô đến Ashiya vừa đúng lúc và đem theo tin tức đầu tiên về Taeko sau một thời gian dài: Trừ tản bộ buổi sáng ra thì cô Út chỉ yên lặng ở trong phòng, khi ra ngoài cô tránh chỗ trung tâm thị trấn và chọn đường lên núi mà chơi, đó khó có khả năng bắt gặp ai. Cô Út thường nghỉ trong phòng, đọc tiểu thuyết hoặc quay lại làm những con búp bê đang bỏ dở hay may quần áo cho đứa bé. Không có cú điện thoại đáng ngờ nào và không một lá thư nào bay tới.

“Hôm nay em gặp anh Kyrilenko đấy ạ.” O-Haru nói.

Kyrilenko đang đứng ở ga lúc O-Haru xuống tàu ở Kobe. Anh vẫn nhớ cô và mỉm cười, mặc dù cô mới gặp anh đầu một, hai lần và cô gật đầu đáp lại. Anh hỏi cô đi một mình à. O-Haru nói vâng, vừa đi Suzurandai về. Thế gia đình Makioka sao rồi? Taeko thế nào? O-Haru cảm ơn anh đã hỏi, bảo ai cũng khỏe cả. Kyrilenko nói tiếp, phải xin lỗi vì bỏ quên mọi người, hy vọng O-Haru gửi lời hỏi thăm dùm nhé. Anh cũng nói thêm là đang trên

đường lấy tàu đi Arima. O-Haru hỏi anh có nghe tin gì của chị Katarina không? London hình như bị quân Đức oanh tạc dữ dội lắm, nhà em rất lo cho Katarina. Anh ta trả lời, gia đình mình thật tử tế, nhưng không có gì mà sợ cả. Hôm nọ anh mới nhận được thư đề từ tháng Chín. Nhà Katarina ở ngoại ô, nằm ngay tuyến oanh tạc của quân Đức, ngày nào cũng có phi đoàn máy bay ném bom trên đầu, nhưng cô nàng thấy chiến tranh cũng thú vị lắm. Cô có một cái boong-ke xa hoa nằm sâu dưới đất, cả nhà bật điện sáng trưng, mở máy nghe nhạc, nhảy múa và uống cóc-tai. Đây, O-Haru xem, lo gì chứ. Sachiko nghĩ, đúng là Katarina. Nhưng chị thấy vừa buồn cười vừa băn khoăn: liệu O-Haru nhiều chuyện có lẽ để lộ bí mật không? Kyrilenko có nói gì về cô Út không? Dạ không thưa bà. Có chắc không đây O-Haru? Có chắc là không nói những gì không được nói không? Anh ta có vẻ là biết gì về cô Út không? Không hề ạ, O-Haru nhấn mạnh, cuối cùng Sachiko cũng vững dạ. Chị bảo O-Haru quay về, dặn dò cẩn thận đừng để ai trông thấy. Người ta thấy con bé này thôi là đã đủ phiền, nó mà đi ra ngoài với Taeko lại phải càn cảnh giác gấp mấy lần, đảm bảo không chạm mặt ai. Có trời mới biết vô tình lại đụng độ người nào.

Tháng Mười hai sắp qua. Hôm Teinosuke sửa soạn công tác ở Tokyo đã là ngày 23. Sau khi hỏi han về tính tình cư xử của Mimaki, về quan hệ với thân phụ là Tử tước và người anh cùng cha khác mẹ, Teinosuke đoán chắc Mitsuyo không nói dối nhưng về sinh kế của Mimaki thì có đến gặp nhà Kunishima cũng chưa thể gọi là chắc ăn được. Ông Kunishima chưa gặp Tử tước, cũng chưa nói mạnh được gì, dù cho rằng có thể hứa hẹn ngài Tử tước sẽ tậu nhà rồi cho Mimaki một khoản tiền giúp đỡ tạm thời. Để ông con không tiêu pha lãng phí thì ông Kunishima sẽ đứng ra gánh vác, hàng tháng sẽ trích ra chu cấp cho Mimaki.

Về chuyện tương lai, ông khẳng định Teinosuke có thể trồng cây mình, ông nói sẽ đứng ra đảm bảo để Mimaki không bao giờ gặp phiền toái về tiền bạc. Ông Kunishima rất tin tưởng vào tài kiến trúc của Mimaki, bao giờ tình hình khá lên ông sẽ làm mọi thứ có thể để tạo điều kiện cho Mimaki thành công. Kunishima nói, ai chẳng có lí tưởng viên vọng của riêng mình, nhưng nhất định thời kỳ khó khăn này chẳng thể kéo dài, mà dù có kéo dài thì chỉ ít bạn bè của Mimaki sẽ hợp sức tìm sinh kế cho ông ta. Thành thử, theo Kunishima, thì kiểu gì ông cũng sẽ hậu thuẫn cho Mimaki. Ông dẫn Teinosuke đi một vòng ngắm nghía nhà mình, bảo là Mimaki thiết kế đây,

nhưng Teinosuke chẳng có kiến thức về kiến trúc nên không thể thực lòng nhận định tài thiết kế bộc lộ ra từ ngôi nhà đó. Tuy nhiên, nếu người có địa vị như Kunishima sẵn lòng đảm bảo tương lai của Mimaki thì không tin ông ta sao được. Lại nữa, Sachiko rõ ràng nhiệt tình hơn cả ông Kunishima trong vụ này. Chẳng nghi ngờ gì việc Sachiko thấy Mimaki hết sức thú vị, tuy chị chưa nói hẳn ra nhưng trước tiềm năng trở thành thông gia với một dòng họ quý tộc, chị rất phấn khởi, Teinosuke có thể tưởng tượng cảnh vợ mình sẽ thất vọng đến mức nào nếu anh can thiệp và chặn đứng cuộc mai mối này. Anh cũng bắt đầu tin rằng, mối này quả là tốt nhất trong tầm với rồi. Anh nói, thôi thì trăm sự nhờ ông Kunishima, nhưng lẽ thường tôi cứ phải hỏi xin phép nhà chính trước, với lại cũng muốn chắc ăn về phía cảm xúc của cô em vợ nữa - tôi biết em Yukiko sẽ không phản đối đâu, chỉ mong ông Kunishima hãy thông thả chút nữa, chớ vội nói với Mimaki là chúng tôi sẽ chấp nhận đề nghị cầu thân của ông ấy. Tôi sẽ đưa ra câu trả lời (chỉ để xác nhận chính thức) vào đầu năm mới. Kunishima đáp rằng, nhận được câu trả lời chính thức của ông là tôi sẽ qua đặng ngài Tử tước Mimaki. Teinosuke đi thẳng từ nhà Kunishima sang nhà chính ở Shibuya, kể chi tiết những điều đã bàn bạc và nhờ chị Tsuruko cho biết quan điểm của anh Tatsuo sớm nhất có thể.

Ngày mùng 3 tháng Giêng, Mitsuyo lại xuất hiện ở Ashiya. Cô vừa đi nghỉ Tết tại nhà người chú ở Okamoto, được ông Kunishima nhờ chuyển lời. Ông Kunishima hôm trước vừa lên Osaka công tác, giờ đang lưu trú tại khách sạn Miyako, Kyoto. Ông hy vọng nhận được câu trả lời gia đình đã hứa trước khi về Tokyo. Rồi ông sẽ tới gặp ngài Tử tước, nhờ ngài mời gia đình Makioka đến Saga. Mitsuyo đến Ashiya vì chuyện đó, nếu được thì nhà ta trả lời ông Kunishima ngay ngày mai đi ạ. Cô bảo: Nhà mình chắc sẽ thấy ông Kunishima ý chừng hơi hấp tấp, nhưng xem ra ông ta cảm thấy sự cho phép của nhà chính và ý kiến của bản thân Yukiko chỉ là thủ tục mà thôi. Có khi hôm nay để em trả lời luôn. Đúng là Teinosuke đã hứa trả lời vào đầu năm mới, nhưng anh nào có ý định làm gì trước khi kết thúc kỳ nghỉ lễ và anh cũng chưa nhận được hồi đáp từ phía Tokyo. Song chị Tsuruko nghe tin có vẻ hoàn toàn mừng rỡ - thế là Yukiko cũng sắp lấy chồng rồi, lại còn là người con em nhà gia thế - nhà Makioka được nở mày nở mặt với thiên hạ - còn ai dám coi thường Tatsuo nữa - tất cả nhờ cậu em rể Teinosuke. Chờ đợi bao nhiêu năm thế là không uổng. Tin chắc Tatsuo

sau đó sẽ không phản đối và ông anh cOC chèo chỉ trì hoãn vì vướng bận công việc cuối năm, Teinosuke quyết định tự làm theo ý mình. Nhưng anh cũng phải có lời với Yukiko. Không khó để hiểu được tình cảm của Yukiko, nhưng có thể Yukiko sẽ tổn thương nếu em ấy nghĩ mình bị gia đình phớt lờ. Teinosuke xin lỗi rồi rít, bảo để anh gọi điện lên Tokyo hỏi ý Tatsuo, đành phiền Mitsuyo ngày mai lại tới vậy. Lúc ấy sẽ có câu trả lời cho cô. “Gọi điện lên Tokyo” là lấy cớ thôi. Nhưng có thời gian nên Teinosuke thấy gọi thật cũng được. Tsuruko nghe máy, bảo Tatsuo đang đi thăm hỏi đầu năm mới. Thế anh nhà có trả lời chưa, Teinosuke hỏi. Tsuruko đáp: chắc chưa đâu, dạo tắt niên bao nhiêu việc lu bu mà, nhưng chị đã thuật lại hết sức chi tiết những gì cậu nói. Teinosuke nói, vậy anh ấy bảo sao? Tsuruko đắn đo: Ừ thì, về gia thế là không chèn vào đâu được, nhưng Tatsuo lo lắng việc ông ta không có Công ăn việc làm ổn định. Chị đã nói, là bây giờ nhà mình không thể câu nệ mãi những chuyện lật vật như vậy, anh Tatsuo cũng công nhận chị nói phải, chắc bây giờ cũng ủng hộ rồi. Teinosuke nói: Sứ giả của ông Kunishima đang đợi đấy, để em nói là đảng Tokyo không phản đối gì nhé. Nhưng để cho việc thương lượng này êm đẹp, chị nhớ nói anh Tatsuo gửi thư xác nhận đảng hoàng càng nhanh càng tốt.

Tự tin rằng Yukiko sẽ bằng lòng và chỉ cần hỏi ý chiếu lệ, Teinosuke với Sachiko tối hôm ấy mới có lời với em gái. Yukiko không dễ dàng đáp lại như họ tưởng. Cô bảo muốn biết mình có bao nhiêu thời gian để cân nhắc lời cầu hôn của Mimaki. Teinosuke bảo: Sáng mai Mitsuyo sang. Yukiko nhú mày. Ý anh ra lệnh cho em sau một đêm phải có câu trả lời cho cô ta sao? Sachiko nói: Những phần em, rõ ràng em đâu có khó chịu với Mimaki kia chứ. Yukiko trả lời: Anh chị đặt đâu em ngồi đấy, nhưng thiết nghĩ cũng cần cho người ta đôi ba hôm để cân nhắc, dầu sao cũng là chuyện tương lai cả đời em. Em nhượng bộ chẳng qua vì anh Teinosuke bắt ép sau một đêm phải ra quyết định. Yukiko bất bình tuyên bố. Cô cố ý không thể hiện một chút hài lòng nào, và nhất là không thèm mở miệng nói dẫu chỉ một lời cảm ơn những người đã vất vả vì cô.

QUYỀN HẠ – 35

Sáng mùng 4, Mitsuyo đến nhận câu trả lời và tối mùng 6 lại đến lần nữa. Cô nói: Em định lên Tokyo sau khi gọi điện chuyển lời tới khách sạn Miyako hôm mùng 4, nhưng ông Kunishima bảo đừng về vội. Em phải đứng ra làm mai hộ mẹ em. Bây giờ em mới có tin để báo cho nhà ta, là cuộc nói chuyện giữa ông Kunishima với ngài Tử tước Mimaki đã thành công mỹ mãn, ngài Tử tước muốn mời tiểu thư Yukiko và gia quyến đến Saga, nếu điều kiện cho phép, thì hẹn đúng 3 giờ chiều ngày mùng 8. Đích thân ngài sẽ tiếp đón, Mimaki từ Tokyo về, có cả Kunishima và Mitsuyo, chắc là thêm vài người trong họ Mimaki nữa, nhưng ông Kunishima bận bịu lắm nên muốn nhà mình sắp xếp ngay đi. Ngài Tử tước Mimaki bảo cả bé Etsuko với tiểu thư Koi-san nếu rảnh cũng nên sang. Sachiko nói: Xui quá, đằng nhà chính không cho phép cô Út ra mặt đâu. Vậy cứ quyết là Etsuko sẽ ở trường học về sớm, bốn người trong nhà sẽ đi Saga.

Cả nhà đổi tàu tại ga Katsura Rikvũ và xuống tàu ở ga Arashiyama, rồi đi bộ qua cầu bắc ngang sông. Khu này rất quen thuộc vì cả nhà năm nào cũng qua đây ngắm hoa anh đào, nhưng đang là mùa lạnh nhất, mùa đông ở Kyoto rất khắc nghiệt - đến màu nước cũng khiến họ rét run người. Đi bộ về phía tây dọc con sông đến bến nước nơi những chiếc thuyền ngắm cảnh đang neo đậu, họ quay sang hướng Thiên Long Tự và chẳng mấy chốc trông thấy tám biển đã được dẫn dò là hãy để ý tìm, có dòng chữ: “Thính Vũ Am”. Đó là một căn nhà gỗ một tầng lợp mái tranh kiểu cổ, không lớn lắm, nhưng khu vườn với núi Arashi sau lưng thật kỳ vĩ. Sau khi Kunishima giới thiệu xong, Mimaki đề nghị mọi người tản bộ quanh nhà một chút, thân phụ ông hẳn sẽ vui, vả lại trời lạnh nhưng không có gió. Ông bảo: Thân phụ đặc biệt tự hào vì khu vườn gần như nối liền với núi Arashi. Không ai có thể đoán được là có một con đường và một con sông xen vào giữa. Ngay cả vào mùa xuân khi du khách ngắm hoa nô nức đổ về, nơi này vẫn biệt lập như một thảo am trên núi vậy, có khi còn không hiểu tiếng ồn ào ở đâu ra. Thân phụ cố ý không trồng anh đào, người thích ngắm hoa nở đằng xa trên núi Arashi tựa những áng mây hồng. Nhà mình năm nay nhất định phải

ngắm đấy nhé. Có thể ở lại đây dùng bữa trưa và ngược nhìn lên núi. Thân phụ sẽ rất hài lòng.

Một lúc sau, nhà Makioka được dẫn vào uống trà, trà được mời bởi một vị phụ nhân hình như là em gái của Mimaki, chị đã được gả vào một gia đình giàu có ở Osaka. Khi mọi người vào phòng ăn thì trời đã tối. Các món được sửa soạn rất chu đáo, hẳn là do một đầu bếp trứ danh chế biến - Sachiko, người am hiểu tường tận ẩm thực Kyoto nghĩ bụng. Ngài Tử tước, khuôn mặt dài gầy gò, nước da trắng ngần gợi nhớ kếp tuồng Nô trông quả thực là một quý tộc điển hình. Người con trai da ngăm, mặt tròn của ông xem ra không giống cha chút nào nhưng nhìn kỹ có thể thấy hao hao ở đôi mắt và cái mũi. Sự khác biệt về tính cách hai cha con họ còn đối lập hơn cả sự khác biệt ngoại hình. Ông con hoạt ngôn tươi tỉnh, người cha kín đáo và nghiêm nghị. Người cha nói xin thất lễ, choàng một chiếc khăn lụa xám suốt bữa ăn và ngồi trên đệm sồi, sau lưng cũng dựng máy sồi. Ngài vẫn rất phong độ so với tuổi thất thập của mình, nói chuyện ôn hòa, từ tốn và có vẻ để ý giữ thái độ lịch sự trước cả ông Kunishima lẫn nhà Makioka. Lúc đầu, không khí hơi nặng nề. Khi rượu đã vào, sự căng thẳng ấy tự nhiên biến mất. Mimaki bên cạnh cha nghiêng đầu sang nói: “Người ta bảo cha con chúng tôi không giống nhau chút nào. Ý mọi người nghĩ sao?” Vài tiếng cười vang lên, ai nấy đều thả lỏng một chút. Teinosuke chúc rượu ngài Tử tước theo lệ, rồi tiếp tục chúc rượu Kunishima. Trong khi đó Mitsuyo mặc váy kiểu Tây đang ngồi run rẩy, chân cứng thấy như không có gì giữ ấm (không tính cô thì nữ giới đều mặc kimono ngoại trừ Etsuko). Bữa nay cô khác hẳn, vừa kiêu lời vừa khép nép. Mimaki chúc rượu CÔ, bảo: “Mitsuyo ra dáng tiểu thư chưa kìa?” Mitsuyo chối đây đây, bảo ít nhất hôm nay chú không được trêu cháu đấy, rồi dần dần cô nàng cũng hơi ngà ngà, lại liền thoáng như thường. Mimaki rót rượu cho Sachiko và Yukiko rồi nói: “Tôi không có rượu vang trắng, nhưng tôi biết tửu lượng hai vị không tồi.” Hai chị em không từ chối. Yukiko luôn uống cạn phần của mình mà vẫn giữ được tư thế và nề nếp. Mặc dù Yukiko mỉm cười lặng lẽ và không nói gì nhưng Sachiko nhìn thấy ánh mắt của cô em gái đang sáng lên về phần khích thường ít thấy. Mimaki thỉnh thoảng nói chuyện với Etsuko, trông cô bé dường như lạc lõng giữa những người lớn. Thực ra, Etsuko không hề buồn chán. Là đứa trẻ dễ mất bình tĩnh nhưng vào những lúc như thế này, cô bé sẽ nhìn

những người lớn xung quanh với ánh mắt thờ ngây và quan sát từng hành vi, lời nói, nét mặt, trang phục đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Bữa tiệc kết thúc vào khoảng 8 giờ. Gia đình Makioka về trước, ngài Tử tước gọi taxi và tiễn họ ra tận ga Kyoto. Mitsuyo bảo thế thì có lẽ cô xin quá giang về đằng nhà chú luôn. Mimaki ngồi vào chỗ cạnh ghế lái, đòi theo tiễn đến ga. Đang lúc cao hứng Mimaki vừa nói vừa hút xì gà phì phèo. Etsuko đã xem ông như người trong nhà, nói: họ của chú là Mimaki, họ nhà cháu là Makioka, buồn cười nhỉ, đều có chữ “maki” đấy. Mimaki khoái chí bảo: cháu gái tinh ý lắm, chứng cứ rành rành là nhà cháu và nhà chú có duyên với nhau phải không? Mitsuyo đế vào: Thế là tiểu thư Yukiko không cần phải đổi chữ viết tắt MY. trên hành lý còn gì? Yukiko cười cùng với mọi người.

Ngày hôm sau, Kunishima từ Kyoto điện sang: Buổi tiệc thành công rực rỡ, thấy cả hai nhà đều vui lòng thỏa ý mà tôi mừng khôn tả. Tối tôi sẽ về Tokyo cùng anh Mimaki, để còn nhanh nhanh chóng chóng nhờ con gái Itani chuẩn bị cho lễ cưới. Tối hôm nọ ngài Tử tước nói rằng, phía dòng họ Sonomura mà con gái ông đang làm dâu ấy, đang sửa soạn để bán một căn nhà gần Osaka cho đôi uyên ương. Thế là việc gì cũng đạt kỳ vọng của nhà Makioka, Mimaki sẽ làm việc ở Osaka hoặc Kobe, Yukiko được ở gần Ashiya. Ngôi nhà kia đang cho thuê, nhưng gia đình Sonomura sẽ từ từ lấy lại.

Teinosuke lo lắng sao đến giờ này nhà chính còn chưa hồi âm. Có thể Tatsuo không chấp thuận cuộc hôn nhân này. Hay anh ấy còn lý do nào khác nên trì hoãn? Mấy hôm sau, Teinosuke gửi một bức thư.

Anh mở đầu rằng: Ất là anh Tatsuo đã được chị Tsuruko tỏ rõ ngọn ngành. Quả thực em cũng không xem cuộc hôn nhân này là lý tưởng, nhưng trộm nghĩ nhà ta ở chiều dưới, giờ không thể đòi hỏi quá cao, theo em cứ nên nhờ cậy tất ở ông Kunishima. Gia đình em đã đến Saga gặp ngài Tử tước (Teinosuke nhớ rằng đã thông báo việc sẽ đi gặp Tử tước qua điện thoại), bây giờ phía em đã sẵn sàng lên kế hoạch đám cưới. Em sợ đã khiến anh phật ý vì để anh đứng ngoài việc điều đình. Nhưng chuyện đã rồi, em thực sự lại phải xin lỗi anh vì một vấn đề đã kéo dài từ năm ngoái tới giờ,à không, còn lâu hơn thế, đây là em không thể thuyết phục Yukiko quay về Tokyo mặc dù anh chị đã nhiều lần đánh tiếng. Em không cố ý bất tuân lời

anh - em đã day dứt việc này lâu rồi nhưng có đủ loại lý do cho việc này. Nói ngắn gọn thì Yukiko rất ghét phải quay về Tokyo còn Sachiko ý chừng cảm thông với em gái, gia đình em lại không có biện pháp mạnh nào nên không thể thực hiện chỉ thị của anh. Nói cho cùng trách nhiệm vẫn là ở em, vả lại em cảm thấy mình nhất định phải hạ quyết tâm làm những gì có thể để tìm cho Yukiko một tấm chồng. Yukiko một mực phản kháng anh, thì lẽ đương nhiên anh cũng không thể lo liệu cho nó, như thế không phải trách nhiệm này để em cáng đáng là phải ư? Nếu anh buộc tội phá rối, thì em chẳng dám biện minh. Nhưng điểm của em là như vậy, nên nếu được anh chấp thuận, em sẽ bỏ quan tiền cho chi phí đám cưới. Tuy nhiên em buộc phải nói rõ, là em không CÓ ý định để Yukiko kết hôn ở dưới này. Con bé vẫn là người nhà chính. Chuyện kia anh em mình biết với nhau thôi, về hình thức thì cứ đúng phong tục mà làm, Yukiko lấy chồng là rời khỏi nhà chính. Nếu anh đồng ý, em xin đội ơn. Em đây không giỏi ăn nói, nhưng hy vọng anh hiểu được ý định của em và trả lời em sớm. Em không muốn giục, nhưng thực sự gấp gáp lắm rồi.

Xem ra Tatsuo đã hiểu ý. Sau bốn hoặc năm ngày, bức thư trả lời rất nhã nhặn sau đây đến tay Teinosuke.

“Xin đa tạ lá thư của chú, và tôi rất mừng về những việc đã xong xuôi. Bao năm nay tôi ngày càng xa cách các dì ấy, mặc dầu tôi chưa bao giờ có ý bỏ mặc nhưng tôi cũng chưa làm được gì ra hồn. Mong chú thứ lỗi vì tôi đã để hai dì thành gánh nặng cho chú, cũng tại các dì quý vợ chồng chú quá. Việc chậm trả lời thư thực ra chẳng có gì, tôi chỉ ngại phiền đến chú nên không biết phải nói sao. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đổ lỗi cho chú gì đi Yukiko không chịu quay về, cũng không nghĩ rằng chú có trách nhiệm chi trả cho đám cưới của dì ấy. Người có lỗi đúng ra chính là tôi đây, nhưng đến nước này rồi thì cứ quy kết tội lỗi qua lại làm gì? Ông Mimaki là xuất thân danh giá như thế, lại có thêm một người có uy tín như ông Kunishima sẵn lòng mai mối, chú cũng rất nhiệt tình, thì tôi không nghĩ về phía mình còn Dượng gì để mà không đồng ý. Xin để mọi việc cho chú lo liệu. Hy vọng chú xúc tiến chuẩn bị hôn sự. Về chi phí, tôi góp được chừng nào hay chừng ấy, nhưng chú đã có lòng hào phóng vào lúc tôi đương khó khăn thế này, có lẽ lại phải nhờ chú giúp cho, miễn chú đừng xem đây là nghĩa vụ. Khi nào gặp nhau, chúng ta có thể bàn chi tiết.”

Teinosuke nhẹ cả người. Bây giờ chỉ phải lo mỗi cô Út. Okubata đã hứa hẹn nhưng Teinosuke không tin tưởng, anh muốn tổ chức hôn lễ càng nhanh càng tốt. Nhưng chẳng may lại phải hoãn vì Mitsuyo vừa báo tin là bà Kunishima đang ốm nặng, từ cảm lạnh biến chứng thành viêm phổi. Ông Kunishima cũng đã viết một lá thư rất lịch sự để giải thích tình hình. Chả là Tử tước đã mua lại ngôi nhà và chuyển giao cho Mimaki, việc này do chính Mimaki nói. Người thuê nhà chưa chuyển ra ngoài nhưng sẽ sớm thôi, nên Mimaki hy vọng khi nào có nhà, ông ta có thể tới xem và hy vọng chị em Sachiko, Yukiko đi cùng. Thân phụ ông cũng đã đề nghị cử một người giúp việc tới trông nom sau khi hai người kết hôn.

Tình trạng của bà Kunishima nguy kịch trong một thời gian, nhưng bà đã ra khỏi giường vào cuối tháng Hai và đi nghỉ dưỡng hai tuần để lại sức. Mitsuyo kể, là bà rất lo lắng về lễ đính hôn, thậm chí nằm mê nói sảng. Lúc đó trung tuần tháng Ba, Mitsuyo đến Ashiya thảo luận kế hoạch cho lễ cưới. Thứ nhất, là liệu lễ đính hôn và lễ cưới sẽ được tổ chức Tokyo hay Kyoto. Theo ý của Kunishima, tư dinh chính của Tử tước Mimaki ở Tokyo và nhánh chính của họ Makioka cũng ở Shibuya, vì thế cả hai lễ nên được tổ chức ở Tokyo. Lễ đính hôn được ấn định ngày 25 tháng Ba, đám cưới thì vào giữa tháng Tư. Teinosuke không phản đối ý kiến của Kunishima nên đã gọi cho Tsuruko để thông báo. Đẳng Shibuya mới rồi cả lên: bọn trẻ biến nhà cửa thành chuồng heo nên hai vợ chồng Tsuruko vội vã sửa lại cửa nẻo, làm lại sàn gỗ, quét vôi tường.

Sachiko lại bất an khi biết rằng đám cưới sẽ được tổ chức ở Tokyo, nhưng không thể đưa ra lý do phản đối, ngày 23 tháng Ba, chị lên đường cùng Yukiko. Teinosuke ở lại lo công chuyện. Lễ đính hôn được tổ chức ngay ngày sau đó, và Kunishima đánh dây thép sang Los Angeles cho Itani. Để Yukiko ở lại Shibuya, Sachiko về Ashiya một mình sáng ngày 27. Lúc ấy gần đến trưa, cả Etsuko và Teinosuke đều không có nhà. Trong phòng ngủ, chị thấy hai lá thư đã mở, được gửi bằng đường sắt xuyên Siberia. Bên cạnh là vài tờ giấy ghi tiếng Nhật và mấy dòng chữ viết bằng bút chì của chồng:

“Bất ngờ quá, chúng mình có thư của chị Stolz và con gái chị Hening. Etsuko sốt ruột đòi xem nên anh đã mở thư. Bức thư của bà Stolz được viết bằng tiếng Đức. Anh đã nhờ một người bạn ở Osaka dịch giúp.”

QUYỀN HẠ – 36

*H*amburg

Ngày mùng 9 tháng Hai năm 1941

Chị Makioka thân mến,

Tôi đã tự nhủ mình nên viết cho chị một bức thư dài và tử tế từ lâu rồi. Chúng tôi thường nghĩ đến chị và bé Etsuko yêu quý. Bây giờ chắc bé đã lớn. Thật không may, tôi gần như không có thời gian để cầm bút. Chị hẳn biết ở Đức giờ đang rất thiếu nhân lực, rất khó tìm được người giúp việc. Từ tháng Năm năm ngoái, chúng tôi thuê một cô gái đến dọn dẹp mỗi tuần ba buổi sáng, ngoài ra phụ nữ trong nhà phải tự làm mọi việc: nấu nướng, mua sắm, may vá, sửa chữa, v.v... Ngày trước tôi còn có thời gian viết thư vào buổi tối. Bây giờ tôi phải xử lý cả một giỏ tất, chiếc nào chiếc nấy đều thùng lỗ to lỗ nhỏ. Ngày xưa tất sòn rách là tôi cắt, nhưng bây giờ phải tiết kiệm. Chúng tôi phải hiệp sức đồng lòng để giành thắng lợi, mỗi người một việc, nhỏ cũng phải làm. Tôi biết rằng ở Nhật đời sống cũng rất cả hơn. Có một người bạn từ Nhật sang nghỉ mát cách đây ít lâu, anh ấy kể với chúng tôi về mọi sự đổi thay. Nhưng ai cũng phải gánh vác. Chúng ta đều là những quốc gia non trẻ, phải chiến đấu để mở rộng bờ cõi, kiếm được một mảnh đất dưới ánh mặt trời đâu có dễ. Nhưng tôi tin rằng cuối cùng chúng ta sẽ chiến thắng.

Tôi rất vui và biết ơn sâu sắc vì bức thư bằng tiếng Đức mà chị biết vào tháng Sáu năm ngoái. Có lẽ chị có thể nhờ một người bạn tốt nào đó dịch thư này ra, hy vọng người ấy đọc được chữ viết tay của tôi, hay là lần sau tôi dùng máy đánh chữ cậu. Tiếc là ông lựa với chiếc quạt không đến nơi, nhưng cháu Rosemarie mừng rỡ khôn tả khi nhận được chiếc nhẫn tuyệt đẹp. Chúng tôi đã nhận được một bức thư từ con gái chị Hening nói rằng cháu cầm chiếc nhẫn, nhưng không biết khi nào mới có thể đến Hamburg. Một ngày nọ, một người bạn của tôi đã mang nó về từ Berlin. Dễ thương lắm. Thay lời Rosemarie, tôi muốn nói rằng chúng tôi rất cảm ơn chị. Nhưng lúc này chúng tôi không thể để con bé đeo nhẫn. Chúng tôi sẽ giữ lại

chờ nó lớn hơn một chút. Người quen của chúng tôi sẽ quay về Nhật vào tháng Tư, chúng tôi sẽ nhờ người ta chuyển cái gì đó cho Etsuko. Chỉ là món quà nhỏ nhất mà thôi, nhưng để hai con bé có cái gì đó mang theo gợi nhớ về tình bạn của chúng. Khi nào thắng lợi, mọi chuyện trở lại bình thường, chị có thể sang Đức. Tôi chắc chắn bé Etsuko sẽ muốn biết nước Đức mới. Rất hân hạnh chào đón các vị khách danh giá là gia đình ta đến ngôi nhà của chúng tôi.

Chị chắc muốn nghe về chuyện con trẻ. Chúng nó vẫn mạnh. Từ tháng Mười một năm ngoái, Peter ở Oberbagen với lớp học, nó có vẻ rất thích. Rosemarie học đàn dương cầm từ tháng Mười. Nó chơi rất giỏi. Fritz kéo vĩ cầm, giờ nó là đứa lớn nhất nhà. Thằng bé vui tính lắm. Ở trường nó cũng vậy, mà nó học rất tốt. Năm đầu tiên, nó còn vừa học vừa chơi, nhưng giờ nó đã quen học hành nghiêm túc. Tất cả bọn trẻ đều phải tham gia làm việc nhà. Đứa nào cũng có công việc riêng. Fritz đánh giàu hàng đêm, Rosemarie lau khô bát đĩa và đánh bóng đồ bạc. Chúng đều đang làm hết sức mình. Vừa hôm nay tôi nhận được một bức thư dài từ Peter, xem ra ở doanh trại nó cũng đánh bóng và sửa chữa đồ đạc, và mỗi cậu chàng đều phải tự bảo quản quần áo và tất của mình. Các thiếu niên cần được rèn luyện như thế. Nhưng tôi sợ khi về nhà, nó lại ỷ lại mọi việc cho mẹ. Chồng tôi tiếp quản một kho hàng nhập và có vẻ như đã quen với công việc mới. Anh ấy nhập hàng từ Nhật Bản và Trung Quốc mặc dù thời chiến có nhiều hạn chế. Mùa đông này thật dài nhưng không lạnh như mùa đông trước. Ở đây có rất ít ngày nắng - gần như chẳng thấy mặt trời kể từ tháng Mười một. Nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ là mùa xuân. Ở Nhật trời lúc nào cũng ấm làm sao! Chúng tôi thường mong nhớ khí hậu dễ chịu đó.

Được thư chị nữa thì còn gì vui bằng. Chị đang làm gì kể cho tôi nghe oái. Buồn lắm, chúng tôi không được phép gửi ảnh. Rosemarie sẽ sớm biết thư cho Etsuko. Vào ngày trong tuần, con bé có cả núi bài tập, muốn biết thư phải đợi đến Chủ nhật. Tôi tin là Peter sẽ viết thư từ Bayern. Ở đó người ta có vẻ hòa mình với thiên nhiên, ít khi ở trong nhà. Như vậy rất tốt. Ở thành phố ai cũng ru rú trong hang.

Nhờ chị gửi lòng yêu mến, nhất là từ bọn trẻ nhà tôi đến bé Etsuko. Với lại mong chị nhận lấy những lời hỏi thăm nồng ấm nhất từ tôi đến chị, chị Makioka, và cả anh nhà. Cảm ơn chị vẫn nghĩ về chúng tôi.

Trân trọng,

Hilda Stolz

Bức thư của con gái bà Hening viết bằng tiếng Anh đơn giản, tự Sachiko cũng hiểu được.

Berlin

Ngày 2 tháng Hai năm 1941,

Cô Makioka thân mến,

Xin cô thứ lỗi vì cháu không viết thư sớm hơn. Cháu bận tìm chỗ ở, hoàn toàn không có thời gian để viết. Rót cuộc nhà cháu ở ghép với một cụ ông người quen. Gia đình cháu thân với con ông ấy ở Nhật. Cụ sáu mươi ba tuổi, sống một mình trong một căn hộ lớn và rất cô đơn, cụ bảo có khi hai bố con chuyển vào đâu ở cùng. Thế là bố con cháu vào ở, mừng lắm cô ạ.

Bố con cháu đến Đức vào ngày 5 tháng Giêng, sau một hải trình dài nhưng thú vị. Ở Nga, hai bố con bị tạm giữ, không hề dễ chịu, nhưng chắc người Nga họ hết sức tạo điều kiện rồi. Đồ ăn dở tệ. Ngày nào cũng chỉ có bánh mì đen, pho mát, bơ và một món súp rau củ gọi là borsch. Hai bố cháu giết thời gian bằng cách chơi bài, chơi cờ, đêm Giáng Sinh thì đốt nến, lại ăn bánh mì bơ. Chắc cô không tưởng tượng được cháu nhớ nước Nhật, mẹ và các em thế nào. Cuối cùng hết sáu ngày, bố con được lên tàu. Bố và cháu chiêm hân những thế mới tinh, rộng rãi. Ở ghé bên cạnh có mấy cậu Đoàn thanh niên Hitler đang trên đường từ Nhật Bản trở về. Mọi người có đủ chuyện hay để kể, quên cả chuyến đi dài.

Ở Berlin này, cháu thấy cứ như chẳng có chiến tranh. Các nhà hàng và rạp hát đều đông, đồ ăn ngon rất nhiều. Mỗi lần ra khách sạn, nhà hàng, lúc nào cũng có bao nhiêu món ngon ăn không hết. Khí hậu khác biệt làm cháu thèm ăn, đang có nguy cơ béo lên đâu. Bố con cháu chỉ ngạc nhiên sao trên phố nhiều binh lính thế. Họ mặc quân phục nhìn mới đẹp trai làm sao!

Tháng này, cháu bắt đầu học múa ba lê Nga tại một trường chỉ cách nơi mười phút. Cô giáo du học ở Petersburg về cả rất tốt bụng. Cô ấy thường xuyên biểu diễn cho mọi người xem. Cháu tập từ 11 giờ đến 12 giờ rưỡi trưa, và chiều từ 3 giờ đến 4 giờ rưỡi. Cháu hy vọng sẽ tiến bộ thật nhiều. Các học trò lớn hơn và tài năng hơn của cô giáo vừa từ Rumani theo đoàn nghệ thuật hữu nghị về, và các bạn ấy sẽ sớm đến Ba Lan. Cháu hy vọng

rằng trong hai hoặc ba năm nữa sẽ được làm thành viên của đoàn nghệ thuật.

Cháu đã chuyển chiếc nhẫn cho Rosemarie. Cháu không dám gửi qua đường bưu điện, hai hay ba ngày trước, một người bạn của bố từ Hamburg đến nên cháu đã nhờ chú ấy cầm về. Hôm nay cháu nhận được một tấm thiệp từ cô Stolz nói rằng gia đình đã nhận được chiếc nhẫn và Rosemarie rất cảm ơn. Cháu có gửi thiệp kèm thư.

Dạo này rất lạnh nhưng nghe nói từ giờ sẽ ấm lên. Hồi tháng Giêng, nhiệt độ xuống tới âm 18 độ. Cô có thể tưởng tượng được là khổ sở như nào đâu. Nhưng bố con cháu có lò sưởi và trong nhà thì ấm áp dễ chịu. Nhà ở Đức có cửa sổ kép, được xây dựng kiên cố hơn nhà Nhật. Không lo bị gió lùa qua kẽ tường đâu!

Đến giờ luyện tập của cháu rồi, cháu kết thư đây. Cô nhớ biết nhé.

Trân trọng,

Friedl Hening

Trong phong bì có một tấm bưu thiếp của bà Stolz, nói rằng chiếc nhẫn đã đến nơi.

QUYỀN HẠ – 37

Yukiko lưu lại Tokyo cho đến cuối tháng Ba. Vốn có thể ở đến ngày cưới, song cô muốn thông thả chào tạm biệt Sachiko và gia đình ở Ashiya. Cô lặng lẽ về Ashiya vào cuối tháng, đem theo thông tin từ Kunishima rằng đám cưới sẽ được tổ chức ngày 29 tháng Tư, đúng sinh nhật Thiên Hoàng, ở khách sạn Đế Quốc. Tử tước Mimaki do tuổi cao nên không thể tham dự, ngài sẽ để vợ chồng người con trai cả đại diện cho mình. Dòng họ Mimaki muốn tránh khoa trương nhưng tiệc vẫn phải tổ chức cho xứng tầm. Ngoài bạn bè, gia quyến ở Tokyo ra sẽ có rất nhiều khách khứa từ Osaka-Kobe đến dự. Dĩ nhiên cả họ Makioka, họ hàng của Tatsuo ở Nagoya và bà quả phụ Sugano từ Ogaku cũng đến. Thành thử đây sẽ là bữa tiệc trọng thể nhất trong thời điểm này. Mimaki nhân lúc đến Osaka, đã rủ Sachiko và Yukiko cùng mình đến thăm ngôi nhà. Đó là một ngôi nhà gỗ một tầng tương đối mới, nằm cách ga xe điện vài khu nhà về phía bắc, diện tích vừa đủ cho đôi vợ chồng và một người giúp việc.

Điều khiến họ đặc biệt hài lòng là một khoảng vườn rộng. Sau khi bàn bạc cách kê bàn ghế và trang trí, Mimaki mô tả kế hoạch trăng mật của mình: hai vợ chồng sẽ hưởng đêm tân hôn tại khách sạn Đế Quốc và lên đường đến Kyoto vào ngày hôm sau; chỉ ở Kyoto đủ lâu để hành lễ với Tử tước, rồi sẽ đi Nara, dành hai, ba ngày thưởng ngoạn mùa xuân của Cố đô Yamato. Nhưng nếu Yukiko thấy mình đã biết hết cả Yamato rồi, thì đi đâu gần Tokyo cũng được. Sachiko biết tổng ý của Yukiko mà chẳng cần hỏi: Yukiko đã ngán vùng Kanto lắm rồi, Mimaki hãy đưa vợ đi Nara ấy. Mặc dù nhà Makioka ở gần đó nhưng họ không biết nhiều về những đền đài, phé tích ở Yamato, chẳng hạn như Yukiko chưa bao giờ trông thấy những bức bích họa ở Pháp Long Tự. Sachiko nhớ tới mấy con rệp, nếu Mimaki không đề xuất ở khách sạn thì chị đã gợi ý họ ở mấy lữ quán kiểu truyền thống. Mimaki cũng nói rằng Kunishima mới tìm được việc cho ông ta ở Công ty Máy bay Đông Á, họ có xưởng sản xuất gần Osaka, bởi ông có bằng kỹ nghệ hàng không, nhưng ông cũng hơi lo lắng vì từ lúc ra trường đến nay chẳng làm gì liên quan tới chuyên môn ấy, lại càng ngại vì nhờ ông Kunishima giới thiệu nên họ đưa ra mức lương khá cao. Nhưng để vượt qua

giai đoạn khó khăn này thì ông sẽ cố gắng. Sau khi đi trắng mặt về là Mimaki đi làm ngay, có thời giờ rảnh rồi sẽ nghiên cứu kiến trúc truyền thống và một ngày kia trở thành kiến trúc sư thành công.

Khi Mimaki hỏi cô Út dạo này thế nào, Sachiko chột dạ, chỉ làm ra vẻ dửng dưng và trả lời rằng bữa nay cô Út không có nhà, nhưng con bé khỏe. Chẳng rõ Mimaki đã biết sự thật hay chưa, nhưng ông không hỏi thêm nữa. Ông chỉ ở đây có nửa ngày. Taeko đã trở về từ Arima với O-Haru, giờ đang nằm tại một bệnh viện phụ sản ở Kobe. Sợ gây sự chú ý, Sachiko không dám đến thăm, cũng chưa một lần gọi điện hỏi thăm sức khỏe em gái. Buổi tối sau hôm vào viện khoảng một ngày, O-Haru bỗng xuất hiện. Cô bảo, thai nhi đang nằm ở vị trí lộn ngược bất thường. Ông trưởng khoa nói lúc Taeko xuất phát đến Arima, cái thai hoàn toàn bình thường. Có lẽ do tác động của chuyến đi ô tô qua đường núi. Nếu phát hiện sớm thì có thể khắc phục kịp thời, nhưng giờ gần đến ngày sinh nở và thai đã tụt xuống khung chậu thì không còn cách nào nữa. Tuy nhiên, vị trưởng khoa trấn an gia đình chớ lo lắng quá, ông đảm bảo sản phụ sẽ sinh nở an toàn. O-Haru báo cáo xong thì quay về bệnh viện. Đầu tháng Tư đã qua, Sachiko vẫn không có tin tức gì, đáng nhẽ đứa bé ra đời rồi chứ, hay là đẻ con so nên thường trễ. Thời gian trôi qua, hoa anh đào bắt đầu rơi. Còn nửa tháng nữa là Yukiko sẽ được gả đi, nghĩ mà tiếc mỗi ngày xuân tắt bật trôi qua. Gia đình muốn cân nhắc tổ chức một bữa tiệc đặc biệt để kỷ niệm những ngày cuối Yukiko ở nhà, nhưng chuyện ăn mừng càng lúc càng bị hạn chế. Vì sắc lệnh thắt lưng buộc bụng nên gia đình không thể nhuộm áo kimono cưới cho Yukiko, phải nhờ tiệm may Kozuchiya đi tìm đồ cũ. Từ tháng này, gạo bắt đầu được phát bằng tem phiếu. Kép Kikugoro cũng không còn lưu diễn mùa xuân Osaka, gia đình đành thỏa mãn với chuyến thưởng hoa anh đào còn trầm lắng hơn cả năm ngoái. Nhưng đây vẫn là nghi thức thường niên của họ, nên cả nhà quyết tâm ăn mặc nhả nhận hết mức có thể, làm một chuyến dã ngoại tới Kyoto sáng đi tối về vào ngày 13. Sau khi đến ngắm cây anh đào rủ ở đền Heian, cả nhà vội vã đến khu ngoại ô kiến trúc Tây phương, xem qua loa những cây anh đào ở đó. Năm nay không liên hoan ở nhà hàng Trái Bầu, vắng cả Taeko. Bốn người ủ rũ ăn trưa bên hồ Ozawa, lặng lẽ uống rượu lạnh trong bát sơn mài rồi về nhà mà không biết mình đã thấy gì.

Một ngày sau, mèo Bell đẻ. Con mèo đã mười một hay mười hai tuổi gì đó, năm ngoái chữa đã khó khăn, bác sĩ thú y phải tiêm thuốc kích sinh. Năm

nay, nó lại vật vã cả đêm để sinh con. Sachiko làm cho nó một cái ổ trong phòng kho tầng dưới, và gọi bác sĩ thú y. Chật vật mãi cuối cùng một cái đầu mèo cũng lộ ra, Sachiko và Yukiko thay phiên nhau tóm lấy mà kéo. Hai chị em chẳng nói gì, nhưng đều nỗ lực hết sức mong cô mèo Bell sẽ đem lại may mắn cho Taeko. Thỉnh thoảng Etsuko giả vờ đi vào nhà tắm để nhòm xem thế nào. Sachiko và Yukiko nói: “Đi đi, đây không phải chỗ cho con nít!” Đến khoảng 4 giờ sáng, ba con mèo con chào đời thành công. Hai chị em lau bàn tay dính máu bằng cồn, thay bộ kimono nhem nhuốc, vừa hay điện thoại reo lên. Sachiko hoang mang chạy vội ra nghe điện. Là O-Haru. Có chuyện gì thế? Đã sinh chưa?

“Chưa, vẫn chưa sinh ạ.” O-Haru đáp. Có vẻ là một ca sinh nở rất khó khăn, Taeko đã cố sức suốt hai mươi tiếng rồi. Ông trưởng khoa bảo, mới chỉ đau nhẹ và định tiêm thuốc, nhưng đã hết thuốc tốt nhập khẩu từ Đức và phải dùng thuốc nội nên không mấy hiệu quả. Taeko lẫn lóc, rên rĩ. Từ tối qua cô chưa ăn gì, cứ nôn ra một chất nhầy kỳ quái màu đen. Cô nói: tôi biết các người không cứu nổi tôi đâu. Lần này kiểu gì tôi cũng chết. Ông bác sĩ vỗ về cô, nhưng y tá thì lo ngại tim Taeko có vấn đề. Người ngoài cuộc còn thấy rõ là nguy kịch tới nơi rồi, nên O-Haru mới đành phải bắt chấp lời Sachiko dặn mà gọi điện. Sachiko thấy được tình hình không đủ rõ ràng. Chị cho rằng nếu Taeko cần thuốc Đức đi nữa, thì kiểu gì con bé chẳng có cách tìm ra. Bệnh viện nào cũng giấu kỹ một số lượng thuốc dành cho những bệnh nhân đặc biệt. Nếu con bé năn nỉ với ông trưởng khoa biết đâu lại được. Yukiko đứng bên Sachiko, giục chị đi tới bệnh viện. Lúc này không phải thời gian bàn chuyện tào lao nữa. Teinosuke đã tỉnh dậy, anh đồng tình với Yukiko. Gia đình đã đứng ra đảm bảo với Miyoshi sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của Taeko và đứa bé, nên phải hành động. Anh sửa soạn cùng vợ đến bệnh viện và báo tin cho Miyoshi.

Vị trưởng khoa nghe nói rất có năng lực và cực kì tận tâm. Chính Sachiko đã giới thiệu ông với em gái, nhưng chị không quen biết ông. Chị đem theo vài loại thuốc tân dược như prontosil, betaxin, Coramine mà bấy giờ đã trở thành của hiếm. Miyoshi đã ở bệnh viện rồi. Taeko mắt rơm rớm bảo, “Chị đến rồi, tốt quá.” Hai chị em đã sáu tháng không gặp, tính từ mùa thu năm ngoái. Taeko khóc òa, bảo lần này chắc em không qua khỏi, dường như cô đang rất đau đớn. Thỉnh thoảng cô lại nôn ra một chất dịch đen đen, nhầy nhụa khó tả. Các y tá nói với Miyoshi rằng đó là những độc chất từ bào thai,

được nôn ra khỏi miệng của người mẹ. Còn Sachiko thấy trông giống như phân su của trẻ con, hoặc tương tự gạch cua.

Chị lập tức chạy vào gặp trưởng khoa. Chị chìa danh thiếp của Tenosuke ra, cầm theo cả đồng thuốc của mình mà lao đến, rít lên một cách có tính toán: Tôi rút cuộc đã kiếm được những thứ thuốc này rồi, nhưng loại thuốc Đức mà chúng tôi cần thì không thấy. Ông làm ơn, dù Có phải bới tung cả đất Kobe này... giá nào chúng tôi cũng trả. Nhất định là ai đó... đâu đó. Ông bác sĩ hiền lành sớm đầu hàng, ông bảo chỉ còn một liều, đúng một liều thôi, cực kì miễn cưỡng đem thuốc ra. Vừa tiêm chưa đầy năm phút, Taeko đau đẽ dữ dội, Sachiko được chứng kiến công hiệu một trời một vực của thuốc Đức và thuốc Nhật. Sau đó Taeko được đưa vào phòng sinh, Sachiko, Miyoshi và O-Haru ngồi trên băng ghế ngoài hành lang nghe tiếng la của Taeko một, hai lần. Ông bác sĩ chạy tới phòng phẫu thuật với đứa bé trên tay, thỉnh thoảng trong nửa tiếng đồng hồ tiếp theo họ thấy có tiếng vỗ nghe rất đanh nhưng tiếng khóc chào đời thì chẳng thấy đâu.

Taeko được đưa trở lại phòng mình, ba người khác ngồi căng thẳng quanh giường cô. Họ vẫn nghe tiếng vỗ, có thể hình dung là bác sĩ đang làm công việc của mình. Một lúc sau y tá bước vào. Rất tiếc, đứa bé đã sống nhưng chết ngay lúc chào đời. Chúng tôi đã làm tất cả để cứu bé, tiêm cả loại thuốc Đức mà Sachiko đem tới nhưng vô hiệu. Bác sĩ sẽ cho mọi người biết chi tiết. Ông muốn đứa bé mặc trang phục do mẹ may cho. Cô y tá nói vậy, rồi lấy một bộ đồ trẻ con Taeko mang từ Arima lên.

Gần như ngay lập tức, ông bác sĩ bế đứa bé đã chết bước vào. Ông không biện minh dù chỉ một lời. Đây hoàn toàn là lỗi của ông. Vì đứa trẻ nằm ở tư thế bất thường nên ông đã tóm chân nó kéo ra, nhưng không hiểu sao lại tuột tay, rồi đứa bé bị sặc chết. Ông đã hứa nhất định mẹ tròn Con vuông, mà lại phạm sai lầm như vậy. Ông nói: tôi chẳng có gì để thanh minh, vừa nói vừa lau mồ hôi trán. Sachiko không thể nổi giận trước một vị bác sĩ đã nhận trách nhiệm về mình và hết lời xin lỗi về sai lầm đáng ra đã tránh được. Ông nói mãi, chìa đứa bé ra. Ông bảo: “Một bé gái. Cô bé mới sinh làm sao! Tôi đỡ đẻ nhiều lần rồi, chẳng phải nình chứ chưa thấy đứa bé nào xinh xắn, đáng yêu hơn thế này. Thật đau lòng, nếu không chết, lớn lên bé sẽ xinh đẹp lắm.” Mái tóc đứa bé được chải mượt, mặc chiếc váy cô y tá đã mang vào, hầu như ai cũng phải thốn thức đau đớn trước mái tóc huyền, làn da trắng và đôi má hây còn ửng hồng. Ba chị em lần lượt bế đứa bé, chột

Taeko khóc nức lên, cả Sachiko, Miyoshi, O-Haru cũng khóc. Sachiko nói, trông nó như búp bê vậy. Nhưng khi chị nhìn vào khuôn mặt trong suốt như sáp, đẹp đến kỳ dị kia, chị tự hỏi phải chăng những nỗi oán hận của Itakura và Okubata đã vận vào nó.

Taeko xuất viện một tuần sau đó. Teinosuke bảo anh không cấm cản Cô và Miyoshi, miễn cô nhớ tránh mặt gia đình một thời gian, và ngay lập tức cô đến ở cùng Miyoshi trong phòng trọ tầng hai mà họ thuê ở Kobe. Tối ngày 25, cô lặng lẽ về Ashiya tạm biệt vợ chồng Sachiko-Teinosuke và Yukiko, đồng thời gói ghém đồ đạc. Căn phòng trước kia từng thuộc về CÔ, giờ thật sặc sỡ với những món hồi môn của Yukiko. Trong góc trang trí chất đầy những món quà từ họ hàng, người quen ở Osaka. Chẳng ai ngờ Taeko lại là đứa có gia đình trước. Sau khi lục tìm những món đồ đạc nhờ Sachiko giữ hộ, Taeko chỉ gói lại những thứ mình cần, nói chuyện với người nhà trong nửa tiếng và lên đường đi Kobe.

Khi Taeko xuất viện thì O-Haru cũng trở về Ashiya. Có vẻ như cha mẹ O-Haru đã tìm được đối tượng cho con gái. O-Haru bảo xin phép nghỉ hai, ba hôm sau đám cưới của cô Yukiko.

Tương lai đã an bài. Sachiko nghĩ tới ngôi nhà hiu quạnh, cảm thấy như một người mẹ tiễn con gái về nhà chồng. Chị cứ đắm chìm trong khi suy tư, còn Yukiko thậm chí buồn tiếc hơn cả chị mỗi ngày trôi qua biết rằng Teinosuke và Sachiko sẽ đi tàu đêm lên Tokyo ngày 26. Gần đây cô bị đau bụng, sau khi uống liền tù tì mấy liều wakamatsu và arsilin, mấy ngày trước cô bị tiêu chảy. Bộ tóc giả đặt hàng từ Osaka được chuyển tới đúng hẹn sáng hôm đó. Yukiko thử đội xong bèn đặt vào góc trang trí, Etsuko đi học về cũng vội thử xem sao. Con bé bảo: “Đầu chị Yukiko bé thật đấy!” và chạy xuống nói đùa với mấy cô giúp việc trong bếp. Bộ kimono cưới trong hôm đó cũng được giao đến nơi. Yukiko nhìn mà thở dài, phải chi không phải là đồ cưới của mình. Sachiko nhớ lại bản thân chị hôm đám cưới cũng mặt ử mà ỉu chau. Lúc các em hỏi tại sao, chị lấy đôi câu thơ ra trách:

Vu quy nào phải ai cũng thích,

Lựa áo quần chi, phí cả ngày.

Bệnh tiêu chảy của Yukiko kéo dài đến ngày 26, ảnh hưởng đến chuyến đi của cô lên Tokyo bằng tàu hỏa.

HẾT

[←1]

Một khu định cư và làm ăn của người nước ngoài tại khu vực hải cảng Kobe, được mở sau năm 1868.

[←2]

Sáu chiếu Nhật (tatami) tương đương khoảng 10m.

[←3]

Leo Gregorovich Sirota (1885-1965), nghệ sĩ dương cầm người Do Thái sinh ở KamianetsPodilskyi, nay thuộc Ukraine.

[←4]

Còn gọi là “shamisen”, một loại nhạc cụ của Nhật Bản có nguồn gốc từ đàn đáy tam huyền của Trung Quốc.

[←5]

Một hình thức biểu diễn âm nhạc truyền thống của Nhật Bản, trong đó người biểu diễn vừa hát vừa chơi đàn samisen.

[←6]

Nguyên tác Teinosuke nói tiếng Anh, nghĩa là: “E rằng cô không định mời chúng tôi tối nay.”

[←7]

“Tại sao không? Chúng tôi đã mời các vị tối nay, chúng tôi còn đợi các vị nữa.”

[←8]

Một truyện ngụ ngôn Nhật Bản.

[←9]

Kagawa Kageki (1768-1843) nhà thơ và học giả người Nhật.

[←10]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Bọn Pháp, bọn Pháp!

[←11]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Cảm ơn.

[←12]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Tạm biệt.

[←13]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Tới đây.

[←14]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Một, hai, ba, bốn.

[←15]

Tiếng Đức trong nguyên tác: Nhanh nào! Nhanh nào! Thôi nào Rumi. Chưa được.

[←16]

Yudôfu trong tiếng Nhật nghĩa là đậu phụ nóng, đọc trại cách phiên âm kiểu Nhật của Rudolf là Rudôfu.

[←17]

Sudôfu nghĩa là đậu phụ chua.

[←18]

Kịch kabuki ở nhà hát được diễn làm suất diễn vào ngày, bắt đầu từ 11h trưa và vào chiều tối, bắt đầu từ 16h30. Mỗi suất diễn kéo dài chừng bốn tiếng đồng hồ, một suất có thể kết hợp diễn hai, ba vở kịch, giữa giờ có thời gian giải lao để khán giả ăn uống ngay trong rạp.

[←19]

Theo tục lệ trong vòng 49 ngày kể từ ngày đưa tang, cứ một tuần lại làm một lễ cúng cho người mất.

[←20]

Sekigahara là nơi xảy ra trận chiến ác liệt quyết định thắng thua giữa hai phe là Tokugawa và phe của Toyotomi (đại bản doanh ở Osaka). Phe Tokugawa chiến thắng, lập ra chế độ Mạc Phủ.

[←21]

Lạn Kha: rìu mục, đây là cái tên đặt theo sự tích về anh hùng phu Vương Chất lên núi đồn cưỡi
gặp tiên đánh cờ.

[←22]

Lời bài hát trích trong bài Dạ khúc. (Nhạc: Schubert - Lời: nhạc sĩ Phạm Duy.)

[←23]

Năm 1872, Chính phủ Meiji ban hành luật Nikujiku Saitai, quyết định cho phép các nhà sư Phật giáo được tự do ăn thịt và kết hôn.

[←24]

Bảy giờ điện thoại đường dài ở Nhật Bản giới hạn mỗi cuộc chỉ trong vòng năm phút.

[←25]

Kitchō nghĩa là “vận may”.

[←26]

Kikkyō nghĩa là “cầu may”.

[←27]

Là các quốc gia tại đồng bằng thấp của ba con sông Rhine, Meuse và Scheldt, gồm có Hà Lan, Bỉ và Luxemburg.

[←28]

Mãn Châu quốc là chính phủ bù nhìn do tàn dư của triều đình Mãn Thanh lập ra với sự hỗ trợ của Đế quốc Nhật Bản, đứng đầu là Phổ Nghi, Hoàng đế cuối cùng của Thanh triều.

[←29]

Taisei Yokusankai, hay Đại Chính Dục Tân Hội, là một tổ chức được thành lập bởi Thủ tướng/Hoàng thân Konoe Fumimaru, được lập ra để tuyên truyền chủ nghĩa dân tộc Nhật Bản.